

Trọng Sinh Chi Ma Quỷ Cự Tinh

Contents

Trọng Sinh Chi Ma Quỷ Cự Tinh	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	40
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17	69
18. Chương 18	74
19. Chương 19	78
20. Chương 20	82
21. Chương 21	86
22. Chương 22	91
23. Chương 23	94
24. Chương 24	99
25. Chương 25	103
26. Chương 26	107
27. Chương 27	112
28. Chương 28	117
29. Chương 29	121
30. Chương 30	125
31. Chương 31	130
32. Chương 32	135
33. Chương 33	139
34. Chương 34	145
35. Chương 35	149
36. Chương 36	154
37. Chương 37	159
38. Chương 38	165
39. Chương 39	170
40. Chương 40	175
41. Chương 41	179

42. Chương 42	184
43. Chương 43	189
44. Chương 44	195
45. Chương 45	201
46. Chương 46	207
47. Chương 47	213
48. Chương 48	218
49. Chương 49	223
50. Chương 50	228
51. Chương 51	233
52. Chương 52	239
53. Chương 53	244
54. Chương 54	249
55. Chương 55	254
56. Chương 56	259
57. Chương 57	266
58. Chương 58	271
59. Chương 59	277
60. Chương 60	283
61. Chương 61	289
62. Chương 62	294
63. Chương 63	299
64. Chương 64	304
65. Chương 65	310
66. Chương 66	316
67. Chương 67	321
68. Chương 68	328
69. Chương 69	336
70. Chương 70	348
71. Chương 71	353
72. Chương 72	359
73. Chương 73	364
74. Chương 74	370
75. Chương 75	375
76. Chương 76	380
77. Chương 77	386
78. Chương 78	391
79. Chương 79	397
80. Chương 80	402
81. Chương 81	409
82. Chương 82	414
83. Chương 83	421
84. Chương 84	427
85. Chương 85	432
86. Chương 86	438
87. Chương 87	443
88. Chương 88	448
89. Chương 89	453
90. Chương 90: Phiên Ngoại (1)	456
91. Chương 91: Phiên Ngoại (2)	459
92. Chương 92: Phiên Ngoại (3)	463

Trọng Sinh Chi Ma Quỷ Cự Tinh

Giới thiệu

Thể loại: trùng sinh, nguy anh em song sinh niên hạ, mỹ cường, giới giải trí, huyết tộc, tu chân, song khiết, HEEditor: I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-ma-quy-cu-tinh>

1. Chương 1

Trong lúc mơ màng, Lục Ninh ngửi thấy hương vị coi như quen thuộc, mùi nước tiêu độc tại bệnh viện, âm thầm nghĩ chẳng lẽ lại té xỉu được đưa tới bệnh viện? Chờ lúc mở to mắt mới cảm thấy được có điểm không đúng.

Ánh sáng mờ mờ, tường trắng như tuyết có chút chói mắt, mùi thuốc sát trùng dày đặc làm cho cái mũi y có chút khó chịu, tiếng bước chân bốn phía lộn xộn, đến đến đi đi giống như có không ít người.

Không qua bao lâu, khoe mắt thoáng nhìn thấy một người mặc áo choàng trắng, “Tên.”

Lục Ninh cố gắng nghiêng đầu sang chỗ khác, một bác sĩ tầm bốn mươi năm mươi tuổi đang mím môi hơi không kiên nhẫn nhìn y, đi theo phía sau là nhiều y tá đều có dáng vẻ gấp gáp, có một y tá trẻ tuổi nhìn y một cái, lại không biết vì sao mà mặt đỏ lên, liền quay qua chỉnh sửa ống truyền dịch cạnh giường y. Ánh mắt bác sĩ nhìn y lạng đi một chút, vẻ mặt hơi ôn hòa hơn một chút, “Tên gọi là gì?”

“... Lục Ninh.” Y nói xong, nhưng có chút hoài nghi mấy người trước mắt này chẳng lẽ đều không nhận ra mình?

Lục Ninh ba mươi bảy tuổi, xem như một ngôi sao điện ảnh truyền hình, không nói nhà nhà đều biết đi, nhưng khuôn mặt này của y ở trong mảnh đất này thì ít có người không biết, mặc dù nói loại này nhận biết này không quá làm người thích. Mười bảy tuổi y Bắc phiêu(1), dừng lại hát trong một quán rượu bình thường dưới Hoàng Thành, ngây ngô đại dốt qua gần mười năm, y vốn cho là đời này cũng chỉ như vậy, nào biết đâu rằng một bạn rượu thường tới quán bar nhà bọn họ lại là biên kịch viên phim truyền hình, hẳn mời Lục Ninh đi diễn một vai trong một bộ phim, đương nhiên không phải là diễn viên nam chính cao lớn uy mãnh chính nghĩa gì, mà là một nhân vật phản diện âm hiểm dẽ tiện, quả thực xấu xa đến tận xương tủy.

Lục Ninh căn cứ tâm tình chơi vui đi thử, tuy rằng catse không cao, dù sao cũng là một thu nhập, kết quả không ngờ chính là, bộ phim truyền hình này nổi mạnh một thời, thổi quét đại giang nam bắc, tỉ lệ người xem quả thực cao đến không khoa học! Vì thế, Lục Ninh chẳng hiểu sao cứ thế nổi tiếng, cũng xuôi gió bộ phim này mà làm trọn cuộc sống diễn viên náo nhiệt bị nhân dân cả nước căm ghét của y.

Bắt đầu từ năm đó, Lục Ninh lặn lội ở trên con đường ca hát nhiều năm như vậy cũng chưa có thành tựu gì lại bỗng nhiên phong sinh thủy khởi(2) trong vòng điện ảnh truyền hình, cho dù y luôn được mời diễn nhân vật phản diện, nhưng cá nhân y mà nói thì cũng không có gì oán hận, hơn nữa nhìn thấy catse từ từ tăng lên lại càng thêm không thêm để ý, ngăn ngừa mười năm, y thành người chuyên diễn nhân vật phản diện, giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất lớn nhỏ trong ngoài nước cũng lấy vài lần, thậm chí có một lần ngoài ý muốn giành được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất — bởi vì bản thân diễn viên chính của bộ phim này là một kẻ xấu, Lục Ninh diễn hẳn xấu đến vào gỗ ba phân(3) làm cho người ta căm thù đến tận xương tủy.

Vì thế, trong giới gọi y Thầy Lục, quần chúng nhân dân nhìn thấy y sẽ không mấy người có sắc mặt tốt, trẻ con sẽ chỉ vào y mắng bại hoại, nhưng y dựa vào chính mình mua biệt thự, mua xe, sống được thoải mái tự tại, tuy rằng bởi vì ban đầu chịu khổ rất nhiều, thân thể có chút hỏng, thường xuyên vào bệnh viện, nhưng trừ cái đó ra thì cũng không có gì không tốt.

Làm Lục Ninh cảm thấy kỳ quái là bác sĩ trước mắt lại có thể không nhận ra y.

Hơn nữa, rốt cuộc đây là cái bệnh viện nhỏ ở cái thôn hẻo lánh nào? Trang hoàng, trang thiết bị cùng quần áo bác sĩ y tá này, đều quê mùa đến mức độ nhất định, không biết là phong cách bao nhiêu năm trước...

Bác sĩ nghe được y báo tên, bắt đầu viết như bay, điền vào bảng xoẹt xoẹt xoẹt, “Cậu không có vấn đề lớn, truyền hết bình nước này là có thể về nhà...” Hấn nói với giọng điệu vội vàng, hiển nhiên bởi vì tình hình trong bệnh viện bận rộn, rồi lại mất bao nhiêu thời gian dùng ở trước mặt vị bệnh nhân này, “Đúng rồi, gần đây còn cần chú ý nghỉ ngơi, nhà ở chỗ nào? Điền xong bảng đóng tiền gọi người nhà cậu tới đón.”

Lục Ninh vừa định trả lời, ánh mắt lại bỗng nhiên trừng lớn, y thấy được lịch điện tử treo trên tường ngoài cửa cách đó không xa.

Phòng bệnh của y vừa vặn đối diện quầy tiếp tân, đây không phải vị trí tốt gì cho nên mới âm ỉ như vậy, ở chỗ quầy tiếp tân, có một loại lịch điện tử rất cũ, vừa nhìn cũng rất quê mùa, con số ngày tháng năm đều rất lớn, chữ viết màu đỏ rõ ràng sáng lên trên mặt, ngày 1 tháng 4 năm 2004.

... Chuyện cười ngày Cá tháng Tư này một chút cũng không buồn cười!

Lục Ninh lập tức ngây dại, bác sĩ ở bên tai nói vo ve vo ve cái gì y căn bản là không nghe được!

Năm 2004! Làm sao lại là năm 2004, làm sao y lại trở về mười năm trước!

Y vén chăn lên, sau đó lại một lần cứng đờ lại.

... Đây, không phải tay của y...

Đôi tay này trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng, chỉ cần nhìn như vậy đã cảm thấy hoàn mỹ không tỳ vết, một đôi tay xinh đẹp như vậy lại không phải đôi tay vì đánh đàn guitar hai năm mà mọc đầy vết chai kia của y, cho dù cuộc sống của y sau này thay đổi tốt hơn, nhưng dù có chăm sóc thế nào thì tay y cũng không trở về như lúc trước được, huống chi, tay y vốn cũng không xinh đẹp như vậy.

Lục Ninh có chút sợ hãi, gần như là nghiêng ngả lão đảo nhảy xuống giường, vọt vào buồng vệ sinh trong phòng bệnh.

Đầu năm này, phòng vệ sinh trong bệnh viện chỉ có một mặt gương nho nhỏ, nhưng cũng đủ để cho y thấy rõ diện mạo của mình.

Mà cái gương mặt này với Lục Ninh mà nói, quả thực có thể dùng ngũ lôi oanh đỉnh(4) để hình dung.

Khuôn mặt này, y biết, hơn nữa rất quen thuộc, so với y lúc trước, khuôn mặt này quả thực phải đẹp hơn không biết bao nhiêu lần!

“... Tại sao có thể như vậy...”

Bác sĩ y tá ngoài cửa không rõ chuyện gì, ù ù cạc cạc cùng đi qua đây, liền nhìn thấy Lục Ninh đứng ngây ngốc ở trước gương.

Bác sĩ không kiên nhẫn nói: “Nhanh lên, trận động đất này còn có rất nhiều người bệnh chờ xử lý!”

“Động đất?” Lục Ninh cứng ngắc xoay đầu lại.

“Được rồi, nhanh cho một địa chỉ, không thì cho số điện thoại!”

Lục Ninh gian nan mở miệng, “Tôi không nhớ rõ ...”

“Không nhớ rõ?” Bác sĩ giương mi.

Lục Ninh thanh âm khàn khàn, “Không nghĩ ra.”

Bác sĩ nhìn nhìn y, viết lại trên tờ bệnh án trong tay, “Có thể vì não chấn động gây nên mất trí nhớ, trước quay về trên giường bệnh đi.”

Lục Ninh ngoan ngoãn nằm chết dí trên giường, trong đầu rối tung thành một đống.

Lúc này một y tá nhỏ bỗng nhiên “A” một tiếng, “Bác sĩ Trương, trong phòng bệnh bên kia có một người bệnh nhìn giống cậu này như đúc!”

Lục Ninh lại một lần bị sét đánh đến, khó có thể tin nhìn về phía cô.

Bác sĩ dừng lại nói, “Phòng mấy, giường nào?”

“Bệnh nhân giường số 3 phòng 502, không có việc gì lớn, chị gái của cậu ta đang giúp cậu ta lo liệu thủ tục xuất viện.”

Bác sĩ Trương lật lật cuốn sổ trên tay, “Lục Viễn?” Hắn nhấc mí mắt nhìn nhìn Lục Ninh, “Xem ra nói không chừng là một nhà, cô đi gọi người nhà cậu ta một chút.”

Lục Viễn! Lục Viễn! Lục Viễn!

Lục Ninh cảm giác đầu ngón tay của mình có hơi run. Trong nháy mắt vừa rồi, y cho là mình trọng sinh biến thành Lục Viễn, nếu nhớ không lầm thì đúng là Lục Viễn ra mắt năm 2004, lúc này nghe thấy cái tên đó, y không biết là may mắn hay là phức tạp.

Khuôn mặt này của y, là khuôn mặt Lục Viễn sẽ không sai, Lục Ninh một chút cũng không muốn chiếm cuộc sống của người khác, huống chi là Lục Viễn kia.

Rất lâu trước kia, y cũng bởi vì bắc phiêu nên quan hệ với trong nhà chẳng ra gì, cha mẹ tuy rằng đã qua đời từ sớm, nhưng còn có một anh trai, anh trai lớn hơn y bảy tuổi, khi còn bé cảm tình cũng tốt, nhưng Lục Ninh mới mười bảy tuổi đã một mình rời nhà trở thành tên côn đồ đi một lần phản đạo trong mắt anh trai, cả ngày ca hát ở quán bar thì có cái tiền đồ gì, cho tới bây giờ đều rất ghét bỏ y, càng về sau thì càng ít liên lạc, mãi cho đến khi Lục Ninh có tiếng, thái độ của anh trai vẫn rất kém như xưa, chỉ có Lục Y Y, con gái anh, quan hệ với y luôn luôn rất tốt.

Lục Viễn, chính là thần tượng của Y Y.

Từ trong miệng cháu gái nhỏ, Lục Ninh rất có ấn tượng với tiểu tử đẹp trai về sau nổi khắp Châu Á này, nhưng bởi vì cái vòng tròn Lục Ninh lẫn lộn gần như không có cùng xuất hiện với Lục Viễn, trong mười năm rõ ràng đều ở giới giải trí, Lục Ninh lại chưa từng gặp mặt Lục Viễn.

Đang trong lúc hoảng hốt, một bóng người đã xuất hiện ở cửa.

Trong nháy mắt Lục Ninh cho là mình đang soi gương.

Thời điểm thiếu niên cao gầy thon dài kia đi tới, bước chân ung dung, có loại ưu nhã vô hình, mái tóc đen hơi dài của hắn rơi bên má, khuôn mặt tuấn mỹ mang nụ cười nhàn nhạt, lại không có bao nhiêu cảm giác ôn hòa, ngược lại có chút xa cách.

Năm 2004, Lục Viễn mới mười bảy tuổi.

Bỗng nhiên, toàn thân Lục Ninh cứng đờ, y đang nhớ lại sự việc trước khi tới nơi này! Động đất, đúng vậy, là động đất!

Trước khi tỉnh lại, y rõ ràng đang ở trong biệt thự của mình, Y Y vừa vặn tìm đến y, lại ghé vào trên máy tính của y chơi game, nếu để cho anh cả biết thì phỏng chừng sẽ lại giáo huấn con bé.

Con bé chơi một game online lớn, anh cả là tuyệt đối không cho phép, cho nên nó chỉ có thể chứa ở trên máy tính Lục Ninh, trò chơi này có một đặc điểm, chính là có thể vẽ mặt, cái gọi là vẽ mặt chính là có thể điều chỉnh chính xác ngũ quan khuôn mặt thậm chí là dáng người nhân vật trong trò chơi, thẳng đến khi tạo thành dáng vẽ mà người chơi thỏa mãn.

Đến nay Lục Ninh còn nhớ rõ, hơn nửa năm trước Y Y ở trước máy vi tính hướng về phía một tấm ảnh chụp chính diện của Lục Viễn mà điều chỉnh nhân vật trò chơi kia từng chút một, sau đó, cháu gái Y Y của y vẫn luôn dương dương đắc ý chơi cái nhân vật trò chơi gần như giống Lục Viễn thời thiếu niên như đúc này!

Vốn Lục Ninh cũng không thấy giống, nào biết đâu rằng tới trong hiện thực, thân thể sống sờ sờ do số liệu hóa mà thành này, lại có thể giống Lục Viễn đến loại trình độ này.

... Thời gian động đất, Y Y không tắt máy, đang ở phòng khách gọi điện cho anh cả, mà chính y, đang ngồi ở trước máy vi tính!

Vì thế, Lục Ninh rất cuộc đoán được vì sao bản thân lại trọng sinh trên một thân thể không thể tưởng tượng như vậy.

“Lục Ninh?” Lục Viễn nâng mi nhìn về phía thiếu niên giống hần giống như song sinh trên giường bệnh kia, thanh âm trong suốt.

Bác sĩ Trương nâng kính mắt, “Ừ, cậu ta cũng không còn bao nhiêu trở ngại, nhưng vì động đất nên có thể có chút chấn động não, tạo thành thiếu sót trí nhớ, bây giờ còn chưa rõ ràng lắm là bị thương ngắn hạn hay trường kỳ, sau khi chấn động thì tất cả tương đối hỗn loạn, dụng cụ trang bị nơi này không đủ, nếu cần kiểm tra đề nghị cậu dẫn cậu ta đến bệnh viện lớn đi, đến, ký tên đăng ký một chút đi.”

Lục Viễn không tiếp nhận bút, ngược lại trên dưới đánh giá Lục Ninh.

“A Viễn!” Một thanh âm thanh thúy truyền đến, rất nhanh một thiếu nữ trẻ tuổi đi vào phòng bệnh, cô nhìn thấy Lục Ninh thì “A” một tiếng, không cầm lòng được mà mở to hai mắt nhìn.

Cô gái này nhìn cũng không quá hai mươi tuổi, vẫn còn khí chất học sinh, tóc thẳng dài suôn mượt, so sánh với Lục Viễn tuấn mỹ xuất sắc, cô gái thanh tú này và hần không có nửa điểm giống nhau.

“Làm sao, cậu ta không phải người nhà của hai người sao?” Bác sĩ nghi ngờ, không có biện pháp, dáng vẻ Lục Ninh trên giường bệnh cùng Lục Viễn thật sự quá giống, người có mắt đều sẽ cho rằng bọn họ là song sinh, “Coi như quan hệ không tốt, đều có thể sống sót trong động đất là tốt rồi, tính toán nhiều như vậy...”

“Ngượng ngùng.” Thiếu nữ trẻ tuổi kia nhanh chóng nhận bút, ký tên mình xuống thật nhanh, Lục Ninh liếc mắt một cái, Cố Di.

Khụ, không nên hỏi y vì sao lại thấy rõ ràng như thế, rõ ràng có một đoạn khoảng cách, lấy thị lực người bình thường mà nói, vốn hần là không nhìn tới...

Lục Viễn là thân tượng của Y Y, kỳ thực Lục Ninh cũng không hiểu rất rõ hần, tỷ như người nhà của hần chẳng hạn, cũng hoàn toàn không biết, đề tài Y Y nói với hần, nhiều lắm chỉ nói về bản thân Lục Viễn, cho nên Lục Ninh căn bản không biết Cố Di này là ai.

Nhưng mà, mình căn bản không có chút quan hệ nào với Lục Viễn, cô chỉ dựa vào mình cùng Lục Viễn lớn lên giống nhau liền ký tên, Lục Ninh nghĩ, coi như cô là “chị gái” Lục Viễn cái gì, cũng không phải ruột đúng không?

Lục Ninh trước kia tốt xấu cũng sống đến cái tuổi này, thân là Thầy Lục trong giới, rất nhiều việc nhìn xem là có thể đoán được.

Vì thế, Lục Ninh ngoan ngoãn đi theo Cố Di cùng Lục Viễn lên xe, dọc theo đường đi Cố Di vẫn luôn luôn liếc nhìn Lục Ninh, hình như muốn nói lại thôi, nhưng tính cách của cô hiển nhiên không phải loại hình hướng ngoại, do dự rất nhiều lần lại vẫn ngượng ngùng không biết muốn nói gì, nhưng hành trình còn rất xa, phụ cận thành phố này đã xảy ra động đất tương đối mạnh, Cố Di cùng Lục Viễn ở tại thành phố C, chỉ là đến nơi này du lịch mà thôi, không bao lâu Cố Di cũng vì quá mệt mỏi mà ngủ mất.

Ngược lại Lục Viễn —— khiến trái tim vốn đã lộn xộn không chịu nổi của Lục Ninh càng thêm không ổn định, hần vẫn cứ nghiêng mắt nhìn mình như vậy, khóe môi mang theo một mạt cười lạnh.

Lục Ninh cảm thấy được, Lục Viễn khẳng định biết thân phận của mình có vấn đề, nhưng mà vì sao hần không vạch trần mình?

Hiện tại càng làm cho Lục Ninh đau đầu chính là, đợi lát nữa muốn lấy cái có gì?

Y càng muốn biết, Lục Ninh hiện đang ở kinh thành kia còn hay không.

Trải qua năm sáu giờ đi xe, khi sắc trời tối đen bọn họ mới tới thành phố C, gia cảnh Lục Viễn hiện tại xem ra cũng không tính rất tốt, nhưng cũng không phải quá tệ, ít nhất ở thành phố C cũng có nhà hơn một trăm mét vuông.

“Trong nhà có chút lộn xộn...” Cố Di trên mặt ửng đỏ, giọng điệu lại càng mất tự nhiên.

Lục Viễn trực tiếp nhìn về phía nàng, “Chị, chị đi nấu cơm trước đi!”

Cố Di đối mặt Lục Viễn rõ ràng tự tại hơn so với Lục Ninh, trừng mắt liếc hắt một cái nói, “Hảo hảo cùng Lục, Lục Ninh nói chuyện, không được đùa giỡn tính tình biết không?”

Lục Viễn gật đầu một chút, dáng vẻ rất nghe lời, lúc này Cố Di mới vừa lòng đối giấy, trước khi đi còn nói với Lục Ninh: “Lục Ninh, cậu thích ăn cái gì, tôi đi ra ngoài mua đồ nấu ăn.”

Lục Ninh cảm giác được thiện ý của cô, bởi vì Lục Viễn còn ở bên cạnh như hổ rình mồi, y nhanh chóng nói, “Tôi không kiêng ăn.”

Cố Di nhẹ nhàng thở ra, Lục Ninh đoán, tài nấu nướng của cô có thể cũng không tốt như vậy, chính câu không kiêng ăn của mình mới khiến cho cô lộ ra thần sắc này.

Cố Di đóng cửa lại đi ra ngoài, nháy mắt kế tiếp Lục Ninh lập tức cảm thấy cánh tay truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt, y cũng không rõ chuyện gì xảy ra, theo phản xạ giơ tay lên đẩy một chút, nhưng cái này vẫn cực kỳ nặng, y nghĩ cánh tay mình sẽ phải gãy xương dưới lực chấn động như vậy, kết quả lại không sao!

Chờ một chút! Trọng điểm không phải cái này! Trọng điểm là —— Lục Viễn làm sao có thể có sức lực lớn như vậy!

Nháy mắt tiếp theo, Lục Ninh quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, Lục Viễn trước mắt vẫn là Lục Viễn?!

Lục Viễn diện mạo tuấn mỹ, dáng người cao ngất, cười rộ lên càng sáng sủa xuất sắc, nhĩ nhĩ giống như chi lan ngọc thụ, nhưng Lục Viễn trước mắt, đôi mắt biến thành đỏ như máu, nhìn thấy rằng nanh bén nhọn trong khóe môi hắt, trong đầu Lục Ninh hốt hoảng một trận ——

Ngọa tòa, vốn tưởng rằng là trọng sinh, kết quả chẳng hiểu sao có cái thân thể nhân vật trò chơi còn chưa tính, trước mắt vốn tưởng là người quen, biến thành —— ừ, quỷ hút máu?

.

- (1) Lưu lạc đến phương Bắc
- (2) Gió nổi nước lên, chỉ làm một việc gì đó rất thuận lợi, phát triển nhanh chóng
- (3) Hiểu rõ được nhân vật rồi thể hiện một cách sắc sảo, tinh tế nhân vật đó trong phim
- (4) 5 tia sét cùng đánh vào đỉnh đầu, ý nói phải chịu sự đả kích vô cùng lớn

2. Chương 2

Đúng vậy, bộ dáng Lục Viễn lúc này hoàn toàn giống như là quỷ hút máu trong truyền thuyết, vốn chỉ cảm thấy Lục Viễn mũi cao, ngũ quan thâm thúy, theo Y Y nói, đó là bởi vì Lục Viễn có một phần tám huyết thống Ireland, nhưng mà dù sao chỉ có một phần tám hỗn huyết, cho nên nhìn hoàn toàn là dáng vẻ người phương Đông, nhìn kỹ lại mới có một phần Tây hóa.

Nhưng Lục Viễn hiện tại, tuần tứ giảm hai phần, tà khí lại tăng mười phần! Cả người đều bày ra một loại tao nhã mỉa mai, chỉ là, đồng dạng chỉ cần nhìn thấy là biết rất nguy hiểm.

“Người rốt cuộc là ai.” Hắt thân nhiên nói, “Ta ngửi thấy được một loại mùi rất đáng ghét trên người người.”

Lục Ninh cũng rất muốn biết mình bây giờ là ai...

“Ta nói ta không biết, người sẽ tin sao?”

Lục Viễn giễu cợt, “Mặc kệ là người xuất phát từ mục đích gì, rút nhanh ra khỏi nhà của ta, ta sẽ không so đo với người.”

“Ta mục đích gì cũng không có.” Lục Ninh cố gắng khiến chính mình nhìn qua càng chân thành một ít, “Thật sự, ta cần bản chính là chẳng hiểu sao lại đến nơi này.”

Lục Viễn cũng không tin, mặc cho ai gặp phải loại sự tình này cũng sẽ không tin, càng khỏi nói người này còn có bộ dạng giống mình như đúc.

Vì thế, cách làm của hắn chính là hung tợn vọt lên!

Lục Ninh cảm thấy hắn muốn giết mình, tốc độ của hắn quả thực nhanh không thể tưởng tượng nổi, nhưng không biết vì cái gì, thân thể Lục Ninh làm ra phản ứng, cản lại thì cản lại, chân dài duỗi ra, vậy mà còn đá bay Lục Viễn ra ngoài!

Đá xong chính bản thân Lục Ninh cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ, “Cái kia, không phải ta cố ý —— ”

Lục Viễn cảm thấy người này quả thực rất đối trá, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thân là một quỷ hút máu, tốc độ của hắn không phải tốc độ của người bình thường, sức mạnh cũng không phải người thường có thể sánh bằng, cố tình hắn lại lo lắng bản thân đánh hỏng đồ đạc trong nhà, Cố Di trở về nổi giận, vì thế hung tợn nói, “Đi, chúng ta đi ra ngoài nói.”

Tuy rằng Lục Ninh cảm thấy ở trong này nói rất tốt, nhưng mà y rất nhanh đoán được Lục Viễn bắn khoan, thật sâu cảm thấy được, một khi Cố Di trở lại, quả thật không tốt giải thích.

Cho nên cũng theo Lục Viễn ra cửa.

Phụ cận tiểu khu này có rừng cây nhỏ, bình thường dùng để cho cư dân tập thể dục buổi sáng, hiện tại sắc trời tối sầm, trong rừng cây nửa bóng người cũng không có, nếu là tháng 5 tới tháng 8 thì phỏng chừng còn có vài người tới nơi này tản bộ, hiện tại mới đầu tháng 4, thời tiết còn có chút lạnh, hôm nay lại có chút gió, ai cũng không muốn cảnh tối lửa tắt đèn chạy đến trong rừng cây.

Xuyên qua rừng cây còn có một quảng trường văn hóa không coi là nhỏ, còn có con máng đang thi công, lại nói tiếp, cảnh vật quanh tiểu khu này cũng thật là không tồi.

Nhưng lúc không phải thời gian nhìn cảnh vật, xem ra Lục Viễn quả nhiên là muốn mạng y a, đây là tiết tấu “đi ra nói”?

Lục Ninh bắt đắc dĩ, y cảm giác thân thể này của mình hắn là không sợ quyền cước của người thường, nhưng vấn đề là, Lục Viễn con mẹ nó không phải người thường!

Bị đập hai phát, Lục Ninh lau đi vết máu trên khóe môi, cảm giác thân thể mình chậm rãi khôi phục mới nhẹ nhàng thở ra, ah, chờ một chút, y nhớ rõ, Y Y chơi nhân vật này là dùng —— súng?

Nghĩ như vậy, ánh mắt y híp lại, quả nhiên phát hiện trong ba lô trò chơi hai cây súng, còn có một dây pháo a, ngộ a! Pháo rất lớn, nhìn thấy vô cùng hung tàn, nhưng hai cây súng kia nhìn rất xinh đẹp, thân súng màu ngân bạch, hoa văn khắc bên trên là ngân lam nhàn nhạt, nòng súng dài hơn so với súng lục bình thường rất nhiều, rất giống súng trường máy chục, thậm chí trên trăm năm trước, không chỉ có như thế, trên hai cây súng còn trôi nổi ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Chờ khi y móc súng ra chỉ vào Lục Viễn, Lục Viễn cười lạnh, súng? Đồ chơi trẻ con này hắn thật đúng là không sợ!

Nhưng rất nhanh, chỉ thấy thân thể Lục Ninh đứng thẳng giống như một cây lao, ngẩng, một súng không tiếng động bắn ra.

Tư thế này rất tuấn tú cũng rất tao nhã, rất dễ nhìn, Lục Viễn vốn cũng không để ở trong lòng, còn thậm chí cười nhạo Lục Ninh giả bộ đe dọa, nhưng hắn không nhìn thấy viên đạn! Hơn nữa, cảm giác nguy hiểm rất lâu chưa từng có làm sắc mặt hắn đại biến, thân thể chộp lên gần như thành một hư ảnh, một súng này vẫn là trúng mục tiêu hắn, bả vai bị thương, máu tươi thẩm ra.

Lấy tay vừa sờ, Lục Viễn liếm đi vết máu trên đầu ngón tay, thoát nhìn tà mị cực kỳ.

“Người quả nhiên có chút bốn sự.” Thanh âm của hắn lạnh lùng, “Rốt cuộc là ai phái người tới!”

Lục Ninh bắt đắc dĩ, lại không dám buông súng bởi vì Lục Viễn người này —— ah, không đúng, quỷ hút máu, từ đầu đến chân đều cho y một loại cảm giác tương đối hung tàn thị huyết, nếu như không có vũ khí, y cảm giác mình không phải đối thủ của Lục Viễn.

Ngọa tào, thật vất vả trọng sinh một lần đi, vốn tưởng rằng chính là một trò xuyên qua —— tốt xấu ở mười năm sau thì trên ti vi cũng truyền bá rất nhiều, nhưng khiến cho y không nghĩ tới chính là, trên bản chất con mẹ nó đó là một tảng lớn kỳ huyền a, không thấy trước mắt y đang đứng một quỷ hút máu sao?!

“Ta thật sự không phải là ai phái tới, nếu như là ai phái ta tới, sẽ ngu xuẩn trực tiếp ở trong bệnh viện chạm mặt người như vậy, còn làm ra khuôn mặt giống như người?” Lục Ninh thở dài, “Bất kể là ai có thể nghĩ ra loại kế hoạch ngu xuẩn này, tuyệt đối là đầu óc có bệnh!”

Lục Viễn hình như có chút tin, nhưng này cũng không khỏi quá trùng hợp đi, “Nếu không phải, vì sao người lại theo chúng ta về?”

“... Ta không có chỗ để đi.” Lục Ninh là một diễn viên gạo cội, biểu tình này làm ra, ba phần mất mát ba phần bi thương bốn phần hoang mang, tuyệt đối là mặc cho ai nhìn thấy cũng cảm giác được đây là thật sự mà không phải đang diễn kịch.

Lục Viễn nhăn mi, còn định nói thêm cái gì, sắc mặt lại bỗng nhiên thay đổi, “Chết tiệt, cái lão đạo sĩ kia còn chưa đi!”

Đầu Lục Ninh đầy dấu chấm hỏi, Lục Viễn xông qua kéo y hướng về khu dân cư, “Nể mặt người cũng là hỗn hắc(1)...”

Hỗn hắc? Cái quái gì?

“Yêu nghiệt, chạy đi đâu!”

Lục Ninh: “...”

Ngọa tào, ta đã nói, đây căn bản là một tảng lớn kỳ huyền a, căn bản không phải là cái kịch trọng sinh xuyên qua quái quỷ gì!

Y thậm chí bắt đầu hoài nghi, Lục Viễn này, là Lục Viễn tương lai hồng khắp châu Á kia sao?

Này không khoa học!

Cảnh tượng trước mắt quả thật không khoa học, ánh sáng trắng chói mắt làm mắt Lục Ninh cũng sắp không mở ra được, trên người cũng có một loại cảm giác thiêu đốt làm cho người ta không thoải mái.

Mông mông lung lung, trong tầm mắt xuất hiện một ông lão, mặc hoàn toàn giống như là ông chủ gia đình trong tiểu khu tùy ý có thể thấy được, ăn mặc rất tùy ý, bộ dạng rất bình thường, thậm chí còn mang theo vài phần hiền lành, nếu không phải trên tay hắn cầm cái gậy giống kiếm gỗ đào mà nói...

“Lão đạo sĩ! Ta một không dả thương người hai không sát hại tính mạng, vì cái gì luôn đuổi theo ta không buông!” Thanh âm Lục Viễn mang theo phần nộ.

“Loại yêu nghiệt như ngươi thì nhân sĩ chính đạo ta đều muốn chu chi!”

Lục Ninh: “...” Đây là cái lời kịch cầu huyết phim võ hiệp tiên hiệp chất lượng kém gì.

“A, từ từ!” Thanh âm này dừng một chút, “Còn nói người không có ý xấu, người bên cạnh người này ma khí tận trời, hai người các ngươi tụ ở một chỗ, tất đang thương lượng việc hại người!”

Lục Ninh cứng đờ, con mẹ nó cái này gọi là nằm cũng trúng đạn a! Ma khí tận trời? Thương lượng việc hại người?

Não bổ không cần quá nghiêm trọng!

Khụ, chờ một chút, y nhớ rõ Y Y chơi game này, hình như là chia làm cái gì Thiên Tộc cùng Ma tộc, nhân vật này, hình như là một Ma tộc thì phải...

Nghĩ như vậy, toàn thân Lục Ninh giật một cái, lập tức liền hiểu được, ma khí tận trời cái gì, làm cái thân thể nhân vật trò chơi không những không phải bàn tay vàng, còn là cái gì phiên toái lớn gặp quỷ gì?

“Lão đạo sĩ đừng khinh người quá đáng, lấy một địch hai, ngươi cho người là đối thủ của chúng ta?” Lục Viễn cười lạnh.

“Bản đạo lấy trăm yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, muôn lần chết mà không hối hận! Yêu nghiệt, chịu chết đi!”

Lục Ninh: “...” Ta thảo, đây là cái thời đại gì mà còn có loại lão quái vật giống như từ trong cổ mộ đào ra này?!

Súng còn nắm trên tay y, không do dự nữa, song thương liên phát, mi tâm thư kích(2)!

Kiểm gỗ đào trong tay lão đạo sĩ lắc ra vài đường bóng kiếm, lại vẫn không tránh thoát súng này, chỉ là không trúng mi tâm, nhưng vẫn để lại một vết máu rất sâu ở thái dương hắc, hắc cực kỳ hoảng sợ, một đám khói bay lên trời.

Lục Viễn cắn răng, “Ta biết mà, cái gì muôn lần chết mà không hối hận, lão đạo sĩ vậy mà gọi người giúp đỡ!”

Lục Ninh: “...”

“Chạy mau!” Lục Viễn lôi kéo Lục Ninh bỏ chạy, lập tức nhìn thấy vài người từ trong tiểu khu chạy tới, sắc mặt hết sức khó coi.

Mấy người kia cách nơi này vẫn còn rất xa, Lục Ninh chăm chú nhìn lại, một bác gái mặc áo len đan màu hồng, trong túi không biết giấu cái gì, một thiếu niên đeo túi sách hai quai không có nhiều khác biệt với học sinh thường lui tới trường trung học trong tiểu khu, một nữ nhân tuổi trẻ ăn mặc thời trang, chỉ là cô không nên có tư thế chạy vội này, không phải càng thích hợp ngồi ở trong văn phòng sao? Nhìn hoàn toàn chính là một bạch cốt tinh trong công ty lớn...

Nếu như trước kia có người nói cho Lục Ninh, trên đời này có người tu chân, Lục Ninh tuyệt đối sẽ không tin tưởng, nếu có người nói cho y biết người tu chân là ông bác cách vách, em gái bán trà sữa ngoài trường học, bác gái mở cửa hàng nhỏ bên cạnh công ty, Lục Ninh tuyệt đối sẽ coi như nghe truyện cười!

Những người này cho Lục Ninh một loại cảm giác rất không thoải mái, bản lãnh của bọn họ tuyệt đối không phải cái gì “vô công” linh tinh, Lục Ninh đoán đây là thứ cùng loại với “Tu chân”, nhưng nửa điểm cũng không có cái gọi là đạo cốt tiên phong của “người tu chân”.

Lục Viễn cắn răng nói, “Không có biện pháp, đạo sĩ chết tiệt hạ phù ta, thật sự là phiền toái, nếu không ta đã sớm biến thành nguyên thân bay đi!”

Lúc này Lục Ninh mới phát hiện dưới tai của hắn có một dấu vết màu đen quỷ dị.

Nhưng mà, bay?

Ah, chờ một chút, hình như, hình như nhân vật trò chơi này của y là có thể bay...

Vài người bên kia đã càng ngày càng gần, bọn họ không bay lên giống người tu chân trong tiểu thuyết chuyện xưa, mà là chạy, nhưng chạy nhanh hơn so với người bình thường nhiều lắm, không đến vài phút đã tới gần nơi này, lão đạo sĩ tuy rằng bị thương, đi đứng lại lưu loát kinh người, cũng ở đằng sau đuổi theo lại đây, rốt cuộc Lục Ninh không dám tiếp tục do dự.

Một đôi cánh lông vũ đen thật lớn mở ra, đừng nói là Lục Viễn kinh ngạc đến tròng mắt cũng trợn ra ngoài, mấy truy binh kia cũng đồng loạt dừng lại bước chân, về mặt kinh ngạc.

Một đôi cánh lớn như vậy, không đổi thành yêu hình, vẫn là đáng vẻ nhân loại, lại còn là một đôi cánh lông vũ lớn như vậy, màu sắc tối đen đậm như bóng đêm, lông vũ trên cánh cực kỳ sáng bóng, hình dạng đôi cánh cũng đặc biệt dễ nhìn, bọn họ căn bản không thể nào liên hệ hình tượng như vậy cùng với Hắc Dực Ô Tinh(3)...

“Không phải nói Biên Bức yêu(4) này chỉ có ở giặc Tây bên kia thôi sao?” Bác gái áo len đan nói.

Nữ nhân mắt xéch thời trang nhú nhú mi, “La quỷ hút máu, Biên Bức yêu cũng không thể so với hắn, vốn ta đã không tán thành làm chuyện này, quỷ hút máu rất khó giết chết, lực hồi phục kinh người, chúng ta có thể trọng thương hắn, muốn giết hắn lại rất khó khăn.”

Thiếu niên lưng đeo túi sách lạnh lùng nói: “Ta chưa từng nghe nói yêu ma giết không chết, ta hỏi mượn trăn yêu linh của sư phụ, nhất định có thể giết được hần!”

“Bây giờ nói này còn có ý nghĩa gì!” Nữ nhân nâng hàng mi được vẽ tỉ mỉ, “Ta xem người kia cũng không giống Ô Tinh, không thấy Hư Không đạo trưởng cũng bị súng trên tay hần thương đến sao, ngược lại là có chút giống yêu ma phương Tây, dáng vẻ tương tự Thiên Sứ phương Tây, chỉ là cánh màu đen, có lẽ là ác ma phương Tây linh tinh, phỏng chừng cũng không dễ đối phó.”

“Tiểu tử nhà ta qua bên kia, hần nói kia bên đó có dương hòa thượng cùng Biên Bức yêu này, cũng có người sói, lại chưa từng nghe nói có người chim mọc cánh.” Bác gái để đồ xuống “đông” một tiếng, cái túi vải không lớn này lại có thể nặng đến mức đập bùn đất ra thành một cái hố nông.

“Ta đây cũng không biết.” Nữ nhân tuổi trẻ không sao cả nói, sau đó tao nhã gấp một cái, “Được rồi, xong việc chưa, ta còn muốn đi hẹn hò nữa, các người tự tiện.”

Lão đạo sĩ lúc này mới chạy tới, hổn hển nói: “Cơ hội tốt bao nhiêu! Chờ con nhóc kia trở về, yêu nghiệt này cùng nó như hình với bóng thì làm sao còn có thể xuống tay!”

Thiếu niên nhún nhún vai, “Chờ lần sau đi.”

Bác gái nhếch miệng cười cười, “Không có biện pháp, nghe nói lần trước tiểu tử Lộc Sơn phái không cẩn thận bị cameras ghi hình tới, cũng may hần có một cậu hai làm việc trong công an, mất công sức rất lớn mới xóa sạch được, hiện tại tất cả mọi người kiểm chế chút, đừng khinh suất.”

Qua nhiều năm như vậy, nhân sĩ chính phái bọn họ đã sớm thành thói quen, mặc kệ có bản lĩnh gì cũng không thể lộ ra trước mắt người đời, chỉ cần có một người bình thường ở thì không thể dùng bất kỳ bản sự gì vượt qua phạm trù khoa học có thể giải thích, yêu ma quỷ quái này thì ngược lại không chú ý nhiều như vậy, nhưng mấy năm gần đây, đạo gia hưng thịnh, so sánh với trước, trên mảnh đại lục phía Đông này đã còn rất ít yêu ma lớn gì, cho dù có vài con mèo ba chân(5) cũng chỉ là cụp đuôi sống qua ngày, cũng coi như an ổn.

Trong con mắt bọn họ, hấp huyết biên bức yêu(6) phương Tây này sớm muộn gì cũng là vật trong túi bọn họ, không cần quá so đo một lần thất bại, đồng thời, trong sổ đen của bọn họ còn gia tăng một người, người chim có cánh đen.

.

(1) Sinh vật bóng tối

(2) Ngắm bắn bào giữa trán

(3) Yêu tinh quạ cánh đen

(4) Yêu quái dơi

(5) Chỉ những yêu quái nhỏ yếu, ko có bản sự gì lớn (mèo có bốn chân thì có nhảy thế nào cũng ko ngã, nhưng mà ba chân thì...)

(6) Yêu quái dơi hút máu

3. Chương 3

Lục Ninh là ôm Lục Viễn bay, kỳ thật cho dù là nhân vật trò chơi thì điều làm y kinh ngạc chính là, Lục Viễn còn nhẹ hơn so với trong tưởng tượng của y một chút. Thời gian bay lượn cũng là có hạn định, may mắn hiện tại bầu trời tối đen, không có người nào chú ý bên trên, vừa đến nơi có đèn y liền rơi xuống, Lục Viễn nói, chỉ cần có người những người đó cũng không dám đuổi lại đây.

Từ lúc Lục Ninh trọng sinh đến bây giờ còn chưa đủ tám giờ, y đã cảm thấy toàn bộ thế giới của mình sụp đổ rồi lại là được bản thân cố gắng dính lại, tam quan vốn kiên định giờ lung lay sắp đổ.

Nếu không phải tâm lý y cũng đủ chín chắn, lúc này đã sớm cảm thấy mình biến thành bệnh thần kinh.

Miệng vết thương do súng của y gây ra cho Lục Viễn đã hoàn toàn không thấy, nữ nhân tuổi trẻ kia nói đúng, năng lực khôi phục của quỷ hút máu quả thực kinh người. Lục Ninh cởi áo khoác của mình ra đưa cho Lục Viễn mặc, dù sao cái này vốn cũng là của Lục Viễn, cái áo khoác dính máu kia bị Lục Viễn đốt hủy thi diệt tích(1).

Bản thân Lục Ninh chỉ mặc một bộ áo bệnh nhân từ bệnh viện đi ra, nếu như là người bình thường mặc quần áo như thế đi trên đường, tuyệt đối có chút chọc người bật cười, nhưng mặc ở trên người y, bởi vì thân hình thon dài cao gầy, còn có khuôn mặt dị thường xuất chúng, dẫn tới hiệu quả “mặc cái gì cũng dễ nhìn”, mấy cô bé đến trường về muộn cũng nhin không được nhìn y cùng Lục Viễn, khuôn mặt bên tai đều đỏ.

“Người trước kia từ đâu tới đây?” Cuối cùng Lục Viễn cũng tiêu tan hai phần cảnh giác, dù sao hẳn kỳ thật cũng không có cái gì để cho người khác mưu đồ, chỉ cần Lục Ninh không phải người chính đạo, đối với hắn thật ra không có nhiều uy hiếp.

Lục Ninh lắc đầu, “Rất nhiều việc đều nhớ không rõ, nhưng khẳng định không phải thế giới này.”

Lục Viễn nửa tin nửa ngờ, “Không phải thế giới này?”

“Ừ, không giống, thế giới kia của ta... Ít nhất, không có những người đó.” Y chỉ chính là những người trăm yêu trừ ma này, chẳng qua, có lẽ là có, chỉ là trước kia y là một người thường, cho nên cũng không biết.

Lục Viễn gật đầu một chút, Lục Ninh không biết hắn nghĩ cái gì, lại say sưa nhìn về phía biển quảng cáo tương đối lớn trước cửa tiểu khu.

Trên biển quảng cáo là một mỹ nhân mặc lễ phục đơn giản màu vàng, phía dưới còn có kí tên của cô — Thời Thúy Trân.

Lục Ninh biết Thời Thúy Trân, từng hợp tác cùng cô một bộ phim, lúc này cô nhìn vẫn còn rất trẻ, không khác biệt nhiều lắm so với trong trí nhớ Lục Ninh, mười năm trôi qua lại hầu như không có lưu lại trên mặt cô bao nhiêu dấu vết, làm nghệ sĩ nổi tiếng nhất đại lục, lúc này cô đã cầm hai giải ảnh hậu. Lục Ninh cùng cô hợp tác là vài năm sau, y diễn một vai phụ, là nhân vật phản diện, Thời Thúy Trân là diễn viên nữ chính, tính cách dịu dàng hào phóng, là nữ nghệ sĩ hiếm thấy trong giới được đánh giá tương đối tốt.

Lục Viễn cũng theo ánh mắt Lục Ninh nhìn sang, nhất thời có chút bưng tịt, con người đảo một vòng không biết nghĩ tới cái biện pháp gì.

“Là một biện pháp tốt!”

“Cái gì?”

“Nghề nghiệp ấy.” Lục Viễn nở nụ cười, chạy đến tiệm sách báo phụ cận mua một tờ báo, “Nhìn! Gần đây trên báo luôn làm tuyên truyền.”

Nhất xướng thành danh.

Bốn chữ quen thuộc chiếu vào mi mắt.

Lục Ninh có chút kinh ngạc, chẳng lẽ chủ ý Lục Viễn muốn làm ngôi sao... Là lúc này mới có?

“Người xem Thời Thúy Trân kia,” Lục Viễn giảm thấp thanh âm, “Ta đã thấy cô ta một lần, cổ cũng không phải là người.”

“Không phải người?” Lục Ninh khiếp sợ.

Lục Viễn bĩu môi, “Cô ta là hồ ly tinh, đạo hạnh không cao, nếu không phải làm ngôi sao thì đã sớm bị người tiêu diệt.” Yêu ma quỷ quái trong nội địa đều bị mấy nhân sĩ chính đạo đuổi tận không buông, diệt diệt, bắt bắt, còn ở bên ngoài không có bao nhiêu.

Những người trong chính phái này, dù có hung hăng can quấy thế nào thì cũng không thể cho ra ánh sáng, đây là quy củ ước định mà thành, cho dù là ai cũng không thể đánh vỡ, chỉ cần có các loại cameras, đèn flash, nơi có người, bọn họ sẽ không thể động thủ.

Thời Thúy Trân là ngôi sao lớn, chỗ ở của cô mỗi ngày có paparazzi ngồi canh, bất kể cô đi chỗ nào cũng có một số đông người đi theo, đám đạo sĩ già kia thật đúng là không dám động cô, một khi cô xảy ra chuyện gì, truyền thông tuyệt đối đào sâu ba thước cũng phải đào ra chân tướng.

Lục Ninh còn bị vây trong khiếp sợ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, hồ ly tinh cái gì, không phải là xinh đẹp điểm lệ sao? Coi như không phải thì cũng nên là điểm đậm đáng yêu, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần chứ?

Nhưng Thời Thúy Trân không phải, diện mạo của cô chỉ là trung thượng, không phải mặt trái xoan cằm nhỏ, mà là mặt trứng ngỗng, sau khi trang điểm lại đoan trang tươi đẹp, mi mục như vẽ, là loại mỹ nhân phương Đông truyền thống, cũng không phải loại hình quá mức nhu yếu, tính cách tuy rằng ôn nhu hào phóng, nhân vật trên màn ảnh lại đa dạng, phần lớn là diễn vai nữ có cá tính.

... Cô là hồ ly tinh? Nói đùa à...

Lục Viễn vẫn còn tiếp tục nói, “Hiện tại những tên đáng ghét này theo dõi chúng ta, đi đường này vẫn là phương pháp tốt nhất.”

Đánh nhau rồi chạy trốn xong, Lục Viễn tạm thời coi Lục Ninh như bạn bè đã từng cứu mạng nhau, dù sao đều là hồn hắc, đồng bệnh tương liên(2).

Hắn không hẳn là mất hứng, bất kể như thế nào, trong sinh hoạt hắn cần che dấu bản thân không bình thường khắp mọi nơi, trước mặt người này lại không cần.

Bởi vì, y với mình giống nhau.

Sau khi tiêu trừ cảnh giác, Lục Viễn nhìn Lục Ninh lập tức vô cùng thuận mắt, khụ, có một người cũng bị người đuổi giết giống như mình, bộ dạng còn giống mình như đúc, hình như cũng không phải là một việc không xong.

Lục Viễn không có bạn bè, thân phận của hắn đã định trước rất khó có được bạn bè chân chính là người thường, Lục Ninh vẫn là người đầu tiên khiến hắn không cần che dấu bản thân, loại cảm giác này thật rất tốt.

Lục Ninh đã muốn chết lặng, tùy tiện đi, dù sao, thế giới này đã tan vỡ không thành bộ dáng gì!

Chờ khi bọn họ trở về, đúng lúc Cố Di cũng về đến nơi, đang làm cơm chiều, mở cửa cho bọn họ cười nói: “Như thế nào, hai anh em tán gẫu tốt lắm?”

Lục Ninh: “...” Y phát hiện, y còn chưa có hỏi Lục Viễn cùng Cố Di quan hệ như thế nào, dù sao Lục Viễn là quỷ hút máu, Cố Di chỉ là người thường!

Đợi cô lại quay vào phòng bếp, Lục Viễn liền lôi kéo Lục Ninh vào phòng của mình, năm 2004 máy tính cùng với network đã không còn là thứ rất mới mẻ, trong phòng Lục Viễn có một cái máy tính, hắn rất nhanh tìm ra địa chỉ báo danh [Nhất xứng thành danh].

Lục Ninh tựa vào bên tường nhìn hắn, “Chuyện Cố Di là thế nào?” Y hỏi.

“Ta được cha của chị ấy nhận nuôi, lúc bảy tuổi.” Lục Viễn nói thẳng.

“Bảy tuổi?” Về mặt Lục Ninh có chút xoắn xuýt, quỷ hút máu cái gì, không phải trường sinh bất lão sao...

Lục Viễn giống như biết y đang nghĩ cái gì, “Ta là quỷ hút máu đời hai.”

“Hả, có ý gì?” Tha thứ y, đối với loại danh từ này thì nửa điểm cũng không hiểu, cuộc sống sinh hoạt trước đây của y cùng với loại quái lực loạn thần gì đó căn bản không liên quan có được không?

“Nói cách khác, cha mẹ ta đều là quỷ hút máu, ta là bọn họ sinh ra, không giống quỷ hút máu do nhân loại biến thành.”

“Chỗ nào không giống?”

“Ta sinh ra đã có trí nhớ, không sợ ánh mặt trời, cũng có thể lớn lên giống người bình thường, sau khi trưởng thành mới ngừng sinh trưởng, huyết thống cũng thuần hơn so với nhân loại biến thành quỷ hút máu.”

Lục Ninh: “...” Ta thảo, quỷ hút máu không phải người chết sao? Người chết còn sinh con thể nào!

Nhưng mà, trong bộ phim nổi tiếng thể giới về quỷ hút máu kia không phải cũng sinh con sao... Vốn quỷ hút máu tồn tại đã không khoa học, Lục Ninh cũng không thèm rối rắm chuyện quỷ hút máu sinh con không khoa học.

“Vậy cha mẹ người đâu?”

Lục Viễn bĩu môi, “Ta cũng không biết, có lẽ còn sống, có lẽ đã chết rồi.”

Lục Ninh: “...”

“Ràng buộc trong gia đình quỷ hút máu không giống người thường, không sâu như vậy, sau khi sinh ra ta, ta chính là một cá thể riêng.” Lục Viễn bắt đầu điền bảng báo danh, “Khi đó mẹ ta mang theo ta sang đây ở tạm, nhà chú Cố bọn họ là hàng xóm của chúng ta, sau đó bà rời đi, chú Cố là một công an, xuất phát từ lòng tốt liền nhận nuôi ta.”

Nghĩ nghĩ, Lục Viễn lại bổ sung nói, “Đây cũng là một chuyện tốt, bởi vì một nhà chú Cố đều là người thường, những người kia căn bản không có cơ hội xuống tay với ta. Nhưng cũng không thể cứ mãi như vậy, hai vợ chồng chú Cố năm trước qua đời vì tai nạn xe...” Nói tới đây hắn dừng một chút, liếc Lục Ninh một cái, “Cố Di hai mươi hai tuổi, tiếp qua một hai năm nữa cũng phải yêu đương kết hôn, không có khả năng luôn luôn cùng ta, cũng là đến lúc nghĩ đường lui.”

Lục Ninh yên lặng không nói chuyện, “Cuộc thi hình như là đầu tháng bảy bắt đầu đi.”

“Sơ tuyển tháng sáu bắt đầu.”

“Thời gian rất gấp.” Lục Ninh nhìn về phía Lục Viễn, nghiêm túc hỏi, “Người biết hát sao?”

Lục Viễn đương nhiên, “Hát thì ai mà không biết!”

Lục Ninh tâm nói, trình độ ca hát của người thiết tình chẳng ra gì, bởi vì Lục Viễn là thần tượng của Y Y, Lục Ninh cũng có chút hiểu biết với hắn, xem qua hai kỳ hắn thi đấu, người này, đóng phim tương đối khá, có linh khí, có kỹ xảo, ca hát lại...

Nói thể nào đây, lực biểu diễn trên sân khấu Lục Viễn có thể được 100 điểm, hát thì chỉ có 70 điểm, chia đều một chút cũng có 85 điểm, lại thêm khuôn mặt tuấn mỹ vô địch này mới có thể lấy ưu thế áp đảo giành được quán quân, nếu chỉ dựa vào ca hát, người có thể lấy quán quân [Nhất xướng thành danh]? Đó là nằm mơ!

Tiết mục này vốn cũng không phải chỉ hát tốt là được, vì thế —— Lục Viễn vẫn là dựa vào nó nổi tiếng.

Cố Di ở bên ngoài gọi ăn cơm, Lục Ninh chỉ ném thử một miếng liền yên lặng xác nhận ý nghĩ của mình, tài nấu nướng của Cố Di quả thật cũng không tốt ra làm sao.

“Cái kia, Lục Ninh, làm sao cậu sẽ đột nhiên ở bệnh viện vậy?”

“Chị, chị quên hả, bác sĩ nói cậu ấy mất trí nhớ!” Lục Viễn trực tiếp nói.

Cố Di lúc này mới “A” một tiếng, “Vậy giấy chứng nhận và vân vân làm sao bây giờ...”

Trong lòng Lục Ninh căng thẳng, lúc này mới phát hiện thân phận mình có một khe hở rất lớn, y không có giấy chứng nhận gì có thể chứng minh lai lịch của mình! “Bổ sung thôi.” Lục Viễn không chút để ý nói, “Chị, cái này chị cũng đừng quan tâm, ngày mai em dẫn cậu ấy đi tìm chú Trương một chuyến.”

Cố Di gật gật đầu, lại gấp một đĩa thức ăn cho Lục Ninh, một lúc lâu mới đột nhiên nghĩ tới cái gì, trừng mắt nhìn Lục Viễn, “Ngày mai em phải lên lớp!”

Lục Viễn bĩu môi, Lục Ninh lúc này mới ý thức được, mười bảy tuổi, con mẹ nó vẫn là tuổi đi học a!

Nhưng mà đời trước y đã không đi học đảng hoàng, sau vì tham gia một bộ điện ảnh Hollywood nên dốc sức luyện tiếng Anh...

Kỳ thật bản thân Cố Di cũng phải lên lớp, cô gần đây đang làm đề cương luận văn, gần như còn bận hơn cả Lục Viễn.

“Em xin nghỉ với thầy Trần là được, chị, chị lại không có thời gian, tiếp tục phiên toái người khác chung quy là xấu hổ.”

Mặt Cố Di “đăng” một cái liền đỏ, ngượng ngùng không tiếp tục cãi lại.

Lục Ninh mơ hồ đoán được cái gì, nhếch môi cười cười.

Chờ ăn xong cơm chiều Cố Di nhanh nhẹn thu thập xong, trở về gian phòng của mình, Lục Ninh chỉ có thể cùng Lục Viễn ngủ, giường của hắn không phải là loại giường lớn một mét tám vẫn lưu hành vài năm sau, may mà cũng không phải giường một người, giường hai người một mét rưỡi, hai thiếu niên cao lớn ngủ chỉ miễn cưỡng xem như không chen lấn mà thôi.

Thừa dịp Lục Viễn tắm rửa, Lục Ninh dùng điện thoại phòng hắn bấm một dãy số thật lâu mới nghĩ ra trong trí nhớ.

“Xin chào, là quán ba Blues sao?”

“Đúng, xin hỏi ngài là?”

“Cái kia —— Lục Ninh có ở đó không?”

Thời điểm này y hẳn là còn hát ở quán ba.

“A, ngài là nói Lục Ninh sao?”

“Đúng, tôi là bạn cùng quê của anh ấy...”

“Vậy ngài nhanh chóng đến kinh thành một chuyến đi.” Thanh âm người nhận điện thoại có chút ghen ngào, “Ngày hôm nay cậu ấy xảy ra tai nạn xe, lúc chiều ở bệnh viện ngừng thở...”

Lục Ninh yên lặng một lúc lâu mới cúp điện thoại.

Thế giới này, quả nhiên là thế giới y quen thuộc kia, cũng có một Lục Ninh, chỉ là không đợi đến cơ hội cho y xoay người thì đã chết ở trong tai nạn xe.

Hưởng thọ hai mươi bảy tuổi.

Quả nhiên ứng với câu nói kia của anh cả, “Kẻ vô tích sự”.

Lục Ninh hít vào một hơi thật sâu, nằm xuống giường.

Không qua bao lâu, Lục Viễn mang theo một thân hơi nước nằm ở bên cạnh y, không biết vì cái gì, trong lòng Lục Ninh liền yên ổn một chút.

“Ta không có giấy chứng nhận gì.” Lục Ninh nằm ngang, bỗng nhiên nói.

Thanh âm Lục Viễn lười biếng, “Đoán được.”

Lục Ninh: “...”

“Yên tâm, ngày mai ta đưa ngươi đi tìm một người, ah, nói không chừng còn có thể thuận tiện đào hắn rồi núi...”

“Hiện tại cái loại... người giống Thời Thúc Trân này có nhiều không?”

“Ngươi là nói yêu quái đi làm ngôi sao?”

“Ừ, không phải ngươi nói đây là đường rút quân tốt sao?”

“Không dễ dàng như vậy.” Thanh âm Lục Viễn dừng một chút, “Ngươi thấy đám đạo sĩ già kia rồi?”

“Ừ?”

“Ngươi cảm thấy bọn họ giống người tu chân không?”

“... Không giống...”

“Như vậy là đúng rồi, đừng tưởng rằng yêu quái đều lớn lên rất dễ nhìn, giống Thời Thúy Trân như vậy đã là rất xuất sắc, đại lục thịnh hành tu đạo, đệ tử các đời mới của các môn phái cùng thế gia đều nhìn chăm chăm vào con yêu quái nhỏ mèo ba chân để lập công, càng khỏi nói mấy lão già ngoan cố này, hiện tại còn lại đều là tiểu yêu có chút đạo hạnh mỏng, rất nhiều ngay cả yêu hình cũng không thể che giấu, đi đến trước màn ảnh làm một ngôi sao lơ mơ? Đó là muốn chết, cuộc sống lộ mặt ngày nào cũng bị người nhìn chăm chăm cũng không dễ chịu.”

“A,” Lời này nói ra khiến tim Lục Ninh cũng có chút đập nhanh hơn, “Đại lục hoàn toàn là chính đạo chiếm thượng phong phải không?”

“Ừ.”

“Vậy vì sao ngươi không nghĩ biện pháp xuất ngoại(3)?”

“Xuất ngoại?” Thanh âm Lục Viễn thêm vài phần trào phúng, “Ngươi nghĩ mẹ ta vì cái gì lại dẫn ta tới nội địa?”

“Vì sao?”

“Bởi vì bà là trốn tới, gia tộc quỷ hút máu châu Âu chia làm mấy phái hệ lớn, bà cùng cha ta cùng một chỗ căn bản không được bề trên cho phép, hơn nữa sức mạnh giáo hội nơi đó cũng không yếu, không thể tốt hơn nơi này chỗ nào.”

Lục Ninh: “...” Tóm lại, thế giới này làm hỗn hắc tà đạo chính là sinh tồn trong khe hở chứ gì!

Con mẹ nó đây coi như là cái bàn tay vàng chó má gì.

.

(1) Phá hủy chứng cứ

(2) Cùng chung hoạn nạn

(3) Ra nước ngoài

4. Chương 4

Ngày đầu tiên trọng sinh của Lục Ninh cuối cùng cũng đi qua trong khi y hỗn loạn suy nghĩ, trong bóng đêm, y đưa bàn tay dán lên hai má ấm áp, tốt xấu, y vẫn là một người, có thở, có tim đập, ah, cho dù chủng tộc có chút kỳ quái, ít nhất — còn sống.

Ngủ đến mơ mơ màng màng tỉnh lại, Lục Viễn còn đang ngủ, Lục Ninh nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài, Cổ Di xem ra cũng chưa rời giường.

Ngôi nhà hơn 100m² này tổng cộng có ba phòng, thoát nhìn cả ba gian vốn đều là phòng ngủ, trong căn phòng tối đối diện phòng Lục Viễn cùng Cổ Di kia, trên tường còn treo một tấm ảnh cưới cũ, nhìn thì có lẽ là vợ chồng Cổ thị lúc sinh thời, trên tường còn có một mảng trắng bệch, đoán một chút sẽ biết là vết giường từng đặt chỗ này lưu lại.

Phòng cho con hướng mặt trời, vợ chồng già hai người ngủ phòng lưng, trái tim Lục Ninh bỗng hơi động.

Nhưng hiện tại, phòng này đã được cải tạo thành một gian phòng làm việc?

Một giá sách rất lớn chiếm nửa vách tường, Lục Ninh nhìn lướt qua thì phát hiện đều liên quan đến thiết kế châu báu, trong phòng làm việc này còn có một chút dụng cụ đơn giản, không khỏi có chút kỳ quái, theo Lục Viễn nói, hai vợ chồng Cổ gia, một là công an, người kia đi làm bình thường, Cổ Di nhìn điềm đạm nho nhã ngại ngùng, không ngờ đi lại đi học chuyên nghiệp mới như vậy?

Không nghĩ ra sẽ không suy nghĩ, Lục Ninh mở tủ lạnh, nhìn thấy tủ lạnh gần như trống rỗng, nhớ tới đồ ăn tối hôm qua thì cũng mơ hồ đoán được nhà bọn họ có chút túng bấn.

Nhưng mà y cũng không phải chưa từng qua những ngày không dứt khổ, này ngược lại cũng không tính là gì, cầm hai củ cà rốt khô quắt trong tủ lạnh thái nhỏ, đổ dầu vào sao qua một chút, lấy gạo bắt đầu nấu

cháo, bỏ thêm ít muối, một nồi cháo cà rốt dùng lửa nhỏ nấu lên, còn lại hai quả trứng gà cũng làm thành bánh trứng thơm ngào ngọt.

Thời gian Bắc phiêu Lục Ninh là sẽ không nấu cơm ăn, nhưng ngược lại học được lấy thuốc rượu làm cơm ăn, sau lại nổi tiếng, bỏ thuốc cũng rất ít uống rượu, nhưng thân thể cũng đã bị phá hủy, thời gian không nhận phim mới học nấu cơm, y có chút thiên phú phương diện nấu nướng, đã từng tự giấu ngay từ đầu chỉ sợ cũng đã đi lầm đường đi? Nếu hảo hảo đi học làm đầu bếp chẳng hạn, không chừng có thể trở thành đầu bếp nổi tiếng ý chứ.

Lục Viễn mới vừa rời giường đã ngửi được mùi hương mê người, vào lúc sáng sớm bụng đã thèm thì kêu đói này, thật sự là mùi hương câu dẫn người.

Cố Di cũng vậy, cô không nghĩ tới Lục Ninh sẽ làm bữa sáng, nói thật, tay nghề Lục Ninh tốt hơn cô nhiều lắm, gần như đạt đến tiêu chuẩn chuyên nghiệp, vừa nhìn như vậy lại nhớ tới bữa tối chỉ coi như ăn được tối hôm qua, vánh tai Cố Di đỏ lên, ăn hết điểm tâm sau đó gần như mang theo thái độ chạy trốn nhanh chóng rời khỏi nhà.

Lục Viễn mang theo Lục Ninh ra cửa, nhếch miệng cười với ông già ăn mặc vô cùng mộc mạc ngoài cửa, bốn phía đều là đám người ra ngoài đi học đi làm, lão đạo sĩ kia chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn hẩn.

Trên thực tế Lục Viễn đối lão đạo sĩ còn canh giữ ở nơi này cảm cực kỳ phiền, hẩn đặc biệt cầm theo túi sách chính là vì làm lão đạo sĩ kia lơ là để hẩn cho rằng mình đi đến trường, trường học nhiều người, đạo sĩ sẽ không đi theo.

Lục Ninh không hiểu rõ lắm về thành phố C, đời trước cũng chẳng tới mấy lần, khi tới cũng đều vì tuyên truyền, điển hình qua lại vội vàng, công nghiệp giải trí năm 2004 còn chưa phát triển phồn vinh ở nơi này, không có nhiều nhà cao tầng cùng kiến trúc hiện đại, thoát nhìn còn có chút khí chất quê cha đất tổ.

Ngồi xe taxi tới khu thành cũ, càng có vẻ cũ nát, không sai biệt lắm với nông thôn những năm tám, chín mươi, ở trong một cái ngõ nhỏ đi đến thất oai bát quái(1), Lục Viễn gõ gõ cánh cửa gỗ đã rụng nước sơn.

Rất lâu mới có người ra mở cửa, “cậu tới làm cái gì?” Giọng điệu có chút không kiên nhẫn.

Đây là thanh niên tuổi không lớn, theo Lục Ninh nhìn, chẳng qua cũng mới hai mươi tuổi đầu, một đầu tóc như ổ gà, trước mắt có quầng thâm nhân nhợt, bộ dạng hẩn là không tính xấu, lại bị dáng điệu lôi thôi lếch thếch này làm hỏng.

“Chung Du Bạch, nhìn cuộc sống lộn xộn của anh.” Lục Viễn đẩy cửa ra, mang theo biểu tình khinh bỉ nhìn hẩn, “Yên tâm, phía sau không ai theo tới.”

Cái tên Chung Du Bạch này thanh tú, bộ dạng cũng thanh tú, xem ra lá gan cũng đủ tú khí, lại ra ngoài cửa nhìn trong chốc lát mới đóng cửa lại.

Bên trong cánh cửa có một sân nhỏ, trong sân có hai mảnh đất không tính lớn, trồng chút rau dưa, chỉ là thời tiết này rau dưa không nên xanh mướt như vậy mới đúng, nhưng lúc này tam quan của Lục Ninh đã hủy hết, một ít quái dị này thật không coi vào đâu.

Trong phòng có chút tối, vị chủ nhân này đưa bọn họ đi vào rồi mới bật đèn.

“Cậu ta là ai vậy?” Chung Du Bạch có vẻ như mới nhìn thấy Lục Ninh, kinh ngạc hỏi, hiển nhiên hẩn quen biết Lục Viễn, biết hẩn sẽ không có anh em song sinh gì.

Lục Viễn lấy máy ảnh chụp từ trong túi xách ra “Đừng nhìn, cứ dùng hình của tôi làm cho cậu ta mấy bộ giấy chứng nhận.”

Lục Ninh: “...” Bây giờ y mới phát hiện, trong phòng Chung Du Bạch này đều là dụng cụ cùng vụn giấy, có vẻ vị này là người làm giả giấy tờ!

“Một bộ?”

“Ừ, trọn bộ, để cậu ta ở ngay —— Ireland là được, lấy cho cậu ta một số trong hệ thống quản lý dân cư, passport hộ chiếu vân vân cũng đừng quên.”

Chung Du Bạch tức giận nói, “Đơn sinh ý như vậy không phải bắt tôi làm không đi!” Vừa nói vừa động tay lên.

Lục Ninh nhìn thấy năm sáu máy tính trong phòng hắn, không ngờ vị này còn là một hacker.

“Không để anh làm không, nghĩ cho anh một đường ra, đỡ phải làm ổ trong cái phòng mốc meo này, con thỏ lá gan chính là nhỏ, anh đã bao lâu không ra cửa?”

“Ra ngoài làm cái gì? Chờ dính bẫy sao!”

“Cho nên nghĩ cho anh một đường ra a, xem này!”

“Cuộc thi ca hát? Cậu cho tôi xem cái này làm gì, tôi cũng sẽ không hát!”

Lục Viễn liếc mắt, “Anh là ngốc à, không phải anh đi, là tôi cùng Lục Ninh —— ai, đúng rồi, tên của cậu ta gọi Lục Ninh, Ninh trong yên tĩnh (), trên giấy chứng nhận đừng viết sai! Chúng tôi đi, sau đó nổi tiếng thì anh đi theo hai chúng tôi lẫn lộn.”

“Có ý gì?”

“Ngu ngốc, ngôi sao đều có người đại diện có biết hay không! Giống người đại diện của Thời Thúy Trân không phải em gái ruột của cô ta sao! Em gái cô ta tu vi kém như vậy, nếu không phải ở bên người Thời Thúy Trân, đã sớm bị thu đi!”

Chung Du Bạch hiểu rõ, tức giận nói, “Chờ hai người nổi tiếng lại nói! Hiện tại nói mạnh miệng cái gì!” Tuyên bố không tín nhiệm một cuộc thi ca hát.

Lục Ninh chỉ là có chút buồn cười nhìn, buổi sáng cùng ngày, Chung Du Bạch đã thu phục trọn bộ chứng minh thư, mỗi bộ đều đủ để lấy giả tráo thật, hơn nữa, từ miệng Lục Viễn, Lục Ninh biết vị này chính là một con thỏ yêu, sống từ thời dân quốc đến hiện tại, năm đó chính đạo còn chưa kiêu ngạo như vậy, sau khi đạo trưởng ma tiêu(2), hắn vẫn luôn làm tổ trong hang gần như không ra khỏi cửa, làm người làm việc lại càng cẩn thận tỉ mỉ.

“Cố nhờ chú Trương giúp đỡ một chút đem người cũng chuyển tới trường ta học, trường học với người như chúng ta mà nói là tương đối an toàn.”

... Người như chúng ta...

Lục Ninh có chút chết lặng, nhưng mà muốn y lập tức nhận mình không phải “người”, vẫn còn có chút khó khăn.

Với y càng khó khăn chính là học bài cùng huấn luyện Lục Viễn hát, Lục Ninh vừa mở miệng liền làm Lục Viễn rung động, Lục Ninh Bắc phiêu mười năm đều dựa vào giọng hát kiếm cơm, tiêu chuẩn ca hát không cần nói cũng biết, loại nghiệp dư như Lục Viễn là không thể so, đồng dạng, Lục Viễn yêu nghiệt cấp học bá cùng Lục Ninh môn học trụ cột cũng rất kém cỏi đồng thời cũng không thể so, duy nhất đáng an ủi trong nghiệp học là tiếng Anh của Lục Ninh không kém, giới hạn ở khẩu ngữ, năm đó cũng từng là khách mời điện ảnh Hollywood, cũng đi nước ngoài nhận qua giải thưởng, từng liều mạng học tiếng Anh, mời một giáo viên nước ngoài cả ngày đi theo, nếu không luyện được tiếng Anh nữa mới kỳ quái.

Trên thực tế, Lục Ninh là một người vô cùng chuyên nghiệp.

Vì thế, hiện tại y rất chuyên nghiệp muốn làm một thiếu niên mười bảy tuổi, trước khi [Nhất xướng thành danh] sơ tuyển, vẫn luôn luôn cần cù chăm chỉ nhờ Lục Viễn cho học bổ túc cho mình.

Lục Viễn là quỷ hút máu, gần như không cần mất bao nhiêu tâm tư học tập thành tích vẫn thật tốt, như vậy hắn ngẫu nhiên xin nghỉ chỗ chủ nhiệm lớp cũng rất dễ nói chuyện, Lục Ninh đời trước không đi học đàng hoàng, nhưng đầu óc y cũng không ngu ngốc, sau này công kích bản thật dày cũng không rất cố sức, đời này đối một thân thể khiến y không biết nói gì, đầu ngược lại tốt hơn đời trước một ít, không nói đã gặp qua là không thể quên, nhưng cẩn thận xem qua một lần cũng nhớ đến bảy tám phần.

Loại tình huống này khiến y nhẹ nhàng thở ra.

Vài ngày sau, thủ tục chuyển trường của y làm tốt, từ trung học công lập Wateford bên Ireland chuyển lại đây, cùng một lớp với Lục Viễn, gần như khiến cho cả lớp náo động, đầu năm nay người nước ngoài cái gì vẫn là tương đối hiếm lạ, nhưng nhìn đến diện mạo y và Lục Viễn giống nhau như đúc, loại cảm giác mới mẻ này liền giảm sút không ít, chỉ có các nữ sinh còn vì thế nói chuyện say sưa.

Bởi vì Lục Ninh bộ dạng rất dễ nhìn, Lục Viễn vốn chính là nhân vật cấp giáo thảo, lúc này lại thêm một cái, còn là “người nước ngoài” có thể nói lưu loát tiếng Anh, làm sao các cô không kích động?

Phải biết rằng, mười bảy mười tám tuổi chính là thời kỳ thiếu nữ có hảo cảm nồng nặc với người khác phái.

Trên thân phận, Lục Ninh là anh trai song sinh của Lục Viễn —— quyền lợi này là hai người mạo hiểm tính mạng không để ý bị lão đạo sĩ phát hiện trộm chạy đến một nhà xưởng bỏ hoang đánh một trận, lấy Lục Ninh thắng lợi chấm dứt, năm đó cha mẹ của bọn họ ly hôn (khẩu hờ, hai người này không biết uốn éo ở cái góc nào trên thế giới, có lẽ sớm đã bị giết chết...), mẹ mang theo Lục Viễn, cha đương nhiên liền mang theo Lục Ninh, trước kia vẫn luôn định cư ở Ireland, hiện tại mới về nước.

Lấy diện mạo 99.9% tương tự của Lục Ninh cùng Lục Viễn, cố sự này nói cực kỳ thông thuận.

Bởi vì là từ “nước ngoài” trở về, một số môn trụ cột của Lục Ninh có yếu kém chút cũng không làm cho người ta bất ngờ, dù thế nào đi nữa thì khẩu ngữ tiếng Anh của y tuyệt đối là có ưu thế áp đảo.

Cùng lúc Lục Ninh điên cuồng học bổ túc, [Nhất xướng thành danh] sơ tuyển bắt đầu.

Địa điểm sơ tuyển tương đối sơ sài, khiến Lục Ninh há hốc mồm chính là, y và Lục Viễn vừa lên sân khấu đứng, một câu hát đầu tiên cũng chưa hát xong, trực tiếp được tuyển thông qua sơ khảo.

... Quả nhiên, diện mạo bọn họ như vậy, dù đứng trong một đám thiếu niên thiếu nữ cũng là hạc trong bầy gà, quá rõ ràng, tuyệt đối có tiềm chất làm ngôi sao, ca hát được hay không ngược lại là thứ yếu, chỉ cần không quá lệch âm, có thể lên được tiết mục...

Đảo mắt đã đến cuối kỳ, cuộc thi cuối kỳ lần này Lục Ninh có tiến bộ nhảy vọt, dù sao y chuẩn bị chọn môn khoa học xã hội, hoá học vật lý linh tinh hai mắt vừa liếc qua một cái đã đen sì nên hoàn toàn buông tha, toán học tốt xấu không có không đạt yêu cầu, đủ để cho Lục Ninh vui mừng, chẳng qua, so với Lục Viễn toàn bộ thành tích đều đứng đầu, đương nhiên vẫn là rất có chênh lệch.

Mà lúc này, lần đầu tiên đài truyền hình thu hình cũng sắp bắt đầu.

.

(1) Rẽ vòng vèo nhiều góc ngách

(2) Chính đạo phát triển, ma đạo tiêu vong

5. Chương 5

[Nhất xướng thành danh] là hiện trường trực tiếp, thời gian vừa vặn chọn nghỉ hè, kỳ thu đầu tiên là buổi tối thứ sáu ngày 4 tháng 7, sau khi Cố Di nghe nói thì tự mình mua quần áo cho bọn họ, đề cương luận văn của cô đã làm xong, mặc dù có hai công ty châu báu từng có ý muốn ký hợp đồng với cô nhưng lại chưa ra quyết định chính xác, vừa vặn nghỉ hè có thời gian tới xem Lục Ninh cùng Lục Viễn thi đấu.

Bình đài của thành phố C so ra đương nhiên kém đại ca của truyền thông ti vi là đài Triều đình, nhưng mà sân khấu cũng được coi như số một, những người khác không biết, Lục Ninh lại hiểu được, chỉ vài năm nữa, trong các đài nói chung, sẽ không còn nơi khác có thể cạnh tranh với nơi này, chẳng sợ có tiền như đài Thảo Mồi, có thể như đài Hương Tiêu, rốt cuộc cũng so ra kém với Bình đài đại phóng quang thái(1) đầu tiên ở giới giải trí.

Mà tiết mục giải trí Bình đài đặt ở vị trí hàng đầu, chính là bắt đầu từ tuyển tú năm nay, coi như Bình đài cải cách một lần, lại không nghĩ rằng có thể nổi đến loại tình trạng này.

Tiết mục tên là [Nhất xướng thành danh], cái tên xem như tương đối dung tục lại đơn giản, vừa nghe cũng biết là tiết mục thuần ca hát, kỳ thật sau khi tiết mục tuyển tú nhiều đến mức cùng một giám khảo một năm có thể thấy hơn chục lần, tiếp tục quay tiết mục này chưa hẳn là thật tốt, đầu tư không tính lớn, chế tác không đủ hoàn mỹ, một đám thiếu niên thiếu nữ miễn cưỡng chỉ được cho là tiếng ca thanh xuân tịnh lệ dễ nghe ở trên đài ca hát giải trí cho quần chúng, nhưng mà cuộc thi dày đặc lại thêm tuyên truyền, còn sáng tạo ra mảnh lời dùng tin ngắn di động, có lẽ là bởi vì trước đó chưa từng có, một kỳ [Nhất xướng thành danh] này hồng đến rồi tung rồi mù, không nói nổi khắp cả nước, ít nhất hỏi đến tiết mục này, ít có người không biết.

Lục Ninh biết, tuy rằng đến cuối cùng Lục Viễn đoạt quán quân, nhưng những người đứng thứ tự trước mười trong kỳ này sau đều gia nhập giới giải trí, chẳng qua tốt xấu khác nhau mà thôi, có một cô bé không biết đứng thứ năm hay thứ sáu gì đó, trái lại bảy tám năm sau trở thành ngôi sao ca nhạc nổi tiếng đại lục, có gặp mặt Lục Ninh khi đó một lần, trong thời đại ca sĩ đổi mới càng lúc càng nhanh này, cô bé đi được tương đối ổn.

Ngồi trong xe taxi, Lục Ninh tựa trên cửa sổ nhìn phong cảnh ngoài phố, tốc độ phát triển của Thiên Triều cho tới bây giờ đều làm thế giới kinh dị, điều này cũng thể hiện trên lĩnh vực kiến thiết thành thị, chỉ cần năm năm, rất nhiều nơi, rất nhiều cảnh tượng khác nhau rất lớn, thành phố C hiện tại vẫn chỉ là một tỉnh thành không có gì thu hút mà thôi.

Lục Viễn dù sao cũng không phải người thường, nếu đây thật là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, lần đầu tiên lên biểu diễn đầu thế nào trong lòng không sợ hãi, căn bản không thể làm bộ dạng trầm ổn thoải mái đến như vậy, chỉ là, hẳn vẫn là lật lời hát, thỉnh thoảng còn ngâm nga một hai câu, lấy thái độ mà nói, vị này đồng dạng là một người tỉ mỉ cẩn thận.

Tâm tính Lục Ninh tương đối vững vàng, đã lên sân khấu nhiều năm như vậy còn khấn trương thì y sẽ không là Lục Ninh. Trận đầu ngày hôm nay y cùng Lục Viễn hát một ca khúc cũng không quá có danh tiếng, gọi là [Xin chào ngày mai], việc chọn ca khúc này Lục Viễn giao toàn quyền cho Lục Ninh, phương diện này hẳn cũng không quá để ý, Lục Ninh không biết Lục Viễn vốn hát cái gì, y chọn bài hát này cũng không tính quá nổi, lại thắng ở lời ca tích cực hướng về phía trước, giai điệu tương đối thoải mái, khó khăn cũng không tính rất cao, năm đó trong quán rượu y thật ra lại rất ít hát các ca khúc loại này, trận đầu chủ yếu là ổn, bài hát loại này tương đối thích hợp tuổi y cùng Lục Viễn.

Những năm này Bình đài còn chưa xây mới, chẳng qua là một tòa nhà mười sáu tầng tại thành thị này cũng coi như cao, vừa xuống xe, y cùng với Lục Viễn đã bị một cô gái tương đối trẻ tuổi kéo đi.

“... Mấy người thật sự là tới quá muộn! Với cái thái độ này còn muốn nổi tiếng à, phi! Nhìn người ta xem, nửa giờ trước cũng đều đã tới! Ai u, giờ này phỏng chừng thầy Trương đã đi rồi, cho các cậu người hóa trang kém cũng đừng có khóc...” Bộ dạng cô gái này không tính khó coi, nói chuyện lại tương đối cay nghiệt, dù sao sau này, ai cũng không thể tưởng được tiết mục này lại nổi đến như vậy, nhi đồng mười mấy tuổi trong mắt các cô chẳng qua là một đám công cụ kiếm tiền cho đài truyền hình mà thôi, cũng không phải ngôi sao chân chính gì, làm gì có bao nhiêu ưu đãi.

Lúc mới bắt đầu Lục Viễn cũng không thêm để ý, về mặt tâm tính hẳn và thiếu niên mười mấy tuổi bình thường căn bản không giống, nhưng cô gái này càng nói càng quá phạm, phía sau hầu như mang theo mắng chửi, hơn nữa còn phun ra mấy chữ thô tục, Lục Viễn lúc này mới nâng mi, mặt chậm rãi trầm xuống, đôi mắt đen sâu sắc hiện lên màu đỏ sậm nhàn nhạt.

Lục Ninh ngược lại nghe đến cười như không cười, y lẩn lộn trong giới này đến mười năm làm sao không biết đạo lý Diêm vương tốt thì tiểu quỷ khó chơi, cô gái này y hoàn toàn không biết, chỉ sợ chính là loại trợ lý nhỏ cấp thấp nhất Bình đài, xem tính cách chanh chua này, sợ là cũng không đi được xa, những kẻ tinh anh trong giới này có rất nhiều, những người chân chính đi được cao phần lớn khéo đưa khéo đẩy, làm cái gì cũng đều mang theo một khuôn mặt tươi cười, ai cũng không đắc tội, nhưng mà, người sống đã lâu, người như vậy ngược lại cũng đã gặp không ít.

Vì thế, Lục Ninh lôi kéo Lục Viễn, “Cô tiếp tục mắng a, mắng lớn tiếng một chút, miệng đầy chữ thô tục, thì ra đây là tố chất của Bình đài! Làm sao vậy, nói là trước 9 giờ đến, hiện tại mới 8 giờ 45 phút, chúng tôi đến muộn sao? Chúng tôi tới lên tiết mục, cũng không phải đưa tới cho cô mắng, cô cho cô là ai!”

Thanh âm của y vừa thúy vừa vang, nơi này vừa vắn là một phòng diễn truyền hậu trường của Bình đài, nhất thời không ít người đều quay đầu ra xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt cô gái kia lập tức xanh mét, cô vốn là thấy đây chỉ là những đứa nhóc choai choai, biết cái gì, thật vất vả được lên ti vi lại còn không thể khách khí một chút, chính mình được sắp xếp tới đón bọn họ, lại có thể làm cho mình đợi dưới mặt trời giữa hè năm sáu phút, lúc này tức giận mới bùng lên, ngày thường tính tình của cô không được tốt lắm, lại thói quen phùng cao thả thấp(2), trong đài cũng có vài người quen mới dám có tin tưởng như vậy mà mắng hai câu, lại không ngờ đứa nhỏ này lại không cho mặt mũi như vậy.

“Tiểu Vương, cô có việc gì sao!”

Thanh âm vang lên, Vương Tĩnh nhất thời giật mình, bởi vì người mở miệng không phải ai khác, chính là phó đạo diễn Kim Đào của [Nhất xướng thành danh].

Vị phó đạo này bình thường tương đối khắc nghiệt, lại không thích cười, trợ lý nhà đài thấy hẳn đều có vài phần sợ hãi, Vương Tĩnh cũng không ngoại lệ.

“Phó đạo, hai vị tuyển thủ này tới có chút muộn, tôi lo bọn họ không kịp hóa trang ——” Nghe thanh âm này một chút, vừa ngọt vừa mềm, cùng với bùng nổ thô tục vừa rồi quả thực như hai người khác nhau.

“Đi xuống! Tiết mục của tôi không cần người bại hoại thanh danh Bình đài như cô! Những đứa nhỏ này đều là tuyển thủ ưu tú, cần mắng cũng không tới phiên cô mắng!” Kim Đào căn bản không để cho cô nói xong đã cắt đứt.

Nhất thời hậu trường nghị luận sôi nổi một mảnh, hiển nhiên lần này, Kim Đào đã định tội Vương Tĩnh rồi.

Lục Ninh lại nở nụ cười, khóe mắt y thấy lúc Kim Đào đi ra, ánh mắt Lục Viễn quỷ dị lóe lóe, chỉ biết hẳn dùng thủ đoạn không phải khoa học, thật ra khiến chuẩn bị sau này của mình cũng không kịp dùng.

Y dám nói như vậy đương nhiên là có chuẩn bị ở sau, phải biết rằng, kiếp trước làm “thầy Lục”, tính tình cũng không tốt đi nơi nào, ở trong giới này, người càng là mềm, người ta càng là lòng tham không đáy. Cần cứng rắn, nhưng cũng phải cứng rắn có chừng mực, quá mềm yếu sẽ làm truyền thông không quay người vòng vòng, rất cứng rắn đặc tội với người cũng không được, nghiệp giải trí vốn là ngành sản xuất gặp người ba phần cười, may mà Lục Ninh lặn lội nhiều năm như vậy nên đã biết nên làm như thế nào vừa không đắc tội người vừa làm cho người ta kính người ba phần, đương nhiên, cái này cũng phải tùy từng người, vị trợ lý nhỏ này hiển nhiên vẫn chưa tới cấp bậc để cho y kiêng dè.

Sắc mặt Vương Tĩnh lúc này mới trắng đi, bị đuổi ra khỏi tổ chế tác [Nhất xướng thành danh], không biết sẽ bị ghê lạnh bao lâu, vào nghề hai năm, cô vẫn là lần đầu tiên tham dự tiết mục cỡ lớn như vậy, làm sao cứ như vậy mà đánh mất cơ hội, vội vàng tiến lên hai bước, “Kim phó đạo —— ”

Kim Đào cũng không thèm nhìn tới cô, nhẹ lời nói với Lục Ninh cùng Lục Viễn: “Từ nơi này đi thẳng, gian sau cùng kia chính là phòng hóa trang [Nhất xướng thành danh], đợi lát nữa hát cho tốt!”

“Cám ơn phó đạo.” Lục Ninh lập tức thu liễm bộ dáng miệng lưỡi sắc bén vừa rồi, y rất biết đạo lý chuyển biến tốt lập tức thu tay, dáng vẻ lương thiện thuần nhiên, Lục Viễn cũng nói cảm ơn, cùng Lục Ninh sóng vai rời đi.

Còn kết cục vị Vương Tĩnh kia, bọn họ không có tâm tình đi quan tâm, cũng không muốn quan tâm.

Lục Viễn là một quỷ hút máu, ở nơi này có người nhìn chằm chằm thành linh muốn mạng của hắn là không sai, nhưng không phải người nào cũng đều ức hiếp được, tính tình người này cũng không được tốt lắm, hơn nữa lão đạo sĩ kia gần đây hình như đang tiếp cận bọn họ, lại đến làm người gác cổng tại tiểu khu bọn họ nên khiến tâm tình Lục Viễn càng không xong, Vương Tĩnh này thật đúng là đụng phải hòng súng, chẳng thể trách những người khác.

“Tài ăn nói không tệ.” Lục Viễn nói, hắn ngược lại khen ngợi Lục Ninh.

“Cám ơn.” Lục Ninh cũng không chối từ, “Đối Kim Đào như vậy —— sẽ không xảy ra vấn đề gì đi?”

“Đâu dễ dàng xảy ra vấn đề.” Lục Viễn bĩu môi, “Một chút ám chỉ nho nhỏ mà thôi, ngay cả bản thân ông ta cũng sẽ không phát giác, đây là một trong những năng lực thiên phú của ta, trước kia chỉ có thể dùng để

xin phép.”

Ừ, dùng lúc muốn trốn học, chẳng trách đến nay Lục Viễn xin phép luôn một đường đèn xanh, không chỉ bởi vì thành tích của hắn tốt, còn có nguyên nhân như vậy ở bên trong.

Lục Ninh giật mình, Lục Viễn mắt lé liếc y, cong cong khóe môi, không hề nói cái gì, chỉ đẩy cánh cửa trước mặt ra.

Lấy thân phận bọn họ hiện tại, đương nhiên là dùng là một gian phòng hóa trang lớn, vốn là một nơi tương đối rộng mở, bốn bên sắp xếp gương hóa trang đến chính chính tề tề, người ở đây rất nhiều, lại là mùa hè, nhất thời có vẻ chật chội, hơn nữa thật ồn ào.

Người tham gia [Nhất xướng thành danh] đều là người trẻ tuổi trên mười lăm dưới mười tám, Lục Ninh cùng Lục Viễn xem như tương đối nhỏ tuổi, chẳng qua, ít tuổi nhất là một cô bé vừa qua tuổi mười lăm, phần lớn vẫn là tập trung ở hai mươi tuổi, người trẻ tuổi càng nhiều đương nhiên càng dễ dàng âm ỉ, lúc này mọi người còn hoàn toàn không giống những tuyển thủ hậu kỳ có ý thức cạnh tranh, hơn trăm người trẻ tuổi tụ tập cùng một chỗ, đây tuyệt đối là thanh xuân dạt dào hoạt bát náo nhiệt, một đám cười đến mặt mày cong cong, hoá trang cũng không bình tĩnh, khiến cho thợ trang điểm trẻ tuổi không áp chế được này cũng tương đối bất đắc dĩ.

Trong phòng hóa trang này tuy có hai máy điều hòa khá lớn, nhưng bởi vì rất nhiều người, vừa vào cửa vẫn có một luồng không khí nóng đập vào mặt mà đến.

Trận đầu vòng loại mọi người vẫn mặc trang phục của mình, nói là hoá trang chẳng qua cũng chỉ là thiếu nữ điểm chút phấn, tô chút son môi mà thôi, dù sao nhiều người như vậy, mấy thợ trang điểm này cũng không làm được hết, càng về sau người càng ít, phương diện trang phục hoá trang mới có thể càng ngày càng tỉ mỉ.

Nhưng mà, là nam giới, Lục Ninh cũng không có để ý gì đến điều này, trụ cột của y và Lục Viễn đặt ở đó, cho dù hiện tại lập tức lên sân khấu, y và Lục Viễn vẫn có thể trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Trên thực tế hai người bọn họ vừa vào cửa, bên trong nháy mắt liền yên tĩnh, Trung Quốc thiếu cái gì cũng không thiếu người, mảnh đất đại lục này, tuần nam mỹ nữ nhiều ra từ dân gian, người ngoại hình xinh đẹp trong tuyển tú lần này không coi là ít, nhưng đẹp đến trình độ Lục Ninh Lục Viễn, ngược lại thật sự ít.

Một người dễ nhìn đã đủ để làm cho người ta nhìn chăm chú, lại xuất hiện một hiệu quả sẽ gấp đôi, nhưng không phải chỉ đơn giản là một thêm một bằng hai như vậy, người có bộ dạng đẹp trai thì nhiều, nhưng song sinh bộ dạng đẹp không có mấy, huống chi là đẹp đến tiêu chuẩn này.

Cho nên đến cuối cùng, Lục Ninh cùng Lục Viễn cũng không cho những thợ trang điểm đó làm bất cứ cái gì trên mặt mình, làn da bọn họ đủ tốt, Lục Viễn hẳn không phải người, làn da mịn đến không thấy lỗ chân lông, hơn nữa tương đối trắng, gần như được xưng tụng không hề tì vết, Lục Ninh —— y thì lại càng không phải người ... thân thể do số liệu thực thể hóa ra, có thể có tì vết liền có quỳ.

Rút thăm, bọn họ là số mười bảy, dãy số này cũng bình thường, trận đầu là một trăm vào hai mươi, tổng cộng có đến số một trăm cơ, rút phải số rất sau không tốt, bởi vì giám khảo đều đã xem một, rất trước cũng không tốt, vài người đầu tiên phỏng chừng giám khảo cần nghiêm khắc một chút, tương đối khó lấy được đèn xanh thông qua.

Nhưng mà tất cả mọi người là nghiệp dư, Lục Ninh vẫn tương đối có tự tin với trận đầu này.

Sân khấu không tính lớn, lấy thực lực Bình đài mà nói, thế này đã là hoa lệ hết mức, ánh sáng rất đủ, tỷ như cô bé xếp thứ mười sáu kia vừa lên sân khấu thấy ánh đèn này ban đầu cũng có chút luống cuống, Lục Ninh rõ ràng nghe được đoạn thứ nhất cô hát lệch vài âm, đến đoạn hai mới ổn định.

Trong lòng Lục Ninh cũng có chút phức tạp, kiếp trước hát mười năm cũng chưa nổi tiếng, ngược lại là đóng phim lập tức nổi, đời này lại muốn cất bước từ ca hát.

Nhân viên công tác đem micro nhét vào trong tay y, nghe được Lục Viễn bên cạnh hít vào một hơi thật sâu, Lục Ninh cười như không cười nhìn về phía hắn, “Căng thẳng?”

“Mới không có!” Lục Viễn phản bác.

Lục Ninh cong lên khoe môi, “Chúng ta đi.”

Lục Viễn lại ở tại chỗ sưng sốt trong chốc lát, không vì cái gì khác, người trước mắt này rõ ràng có khuôn mặt cũng giống như mình, mấy ngày nay ở chung nên cũng có chút hiểu biết tính nết của y, Lục Ninh người này khiêm tốn giản dị, phần lớn thời gian đều tương đối trầm mặc, nhưng mà khí chất lại rất ôn hòa, ở bên cạnh y vẫn là rất thoải mái, nhưng hiện tại có cái gì đó nháy mắt trở nên không giống với lúc trước, y là thật sự tự tin, bất luận thần thái hay dáng vẻ đều không thể xoi mói, ngay cả độ cong nụ cười cũng xinh đẹp như vậy, ánh mắt của y sáng ngời ——

Giống như cả người đều đang sáng lên.

(1) Tỏa ánh sáng mạnh, ý chỉ đạt thành tích tốt trong công việc

(2) Nịnh nọt kẻ quyền thế, bắt nạt kẻ yếu đuối

6. Chương 6

Kỳ đầu tiên [Nhất xướng thành danh] có bốn vị giám khảo, hai nam hai nữ, đầu năm nay còn không có giám khảo bình luận mấy tiết mục này mà nổi tiếng, cho nên bốn người này ít nhiều gì đều tính có chút danh khí, Bình đài vẫn là tôn công sức hạ tiền vốn đến đóng gói tiết mục này, ngồi ở giữa một vị là thiên hậu Nghệ Phỉ Lâm, một vị là kim bài chế tác Hà Văn, vị thiên hậu này thành danh không tính sớm, chẳng sợ hiện tại có chút xuống dốc, tốt xấu địa vị giang hồ còn ở chỗ này, mới cô tới cũng coi như trấn trấn, Hà Văn là kim bài chế tác đối với người xem phổ thông mà nói có lẽ xa lạ, nhưng trong giới cũng có rất ít người không biết tên của hắn, hai người còn lại, một người là Viên Cẩm, phát ngôn viên của Bình đài, vị này đóng phim ca hát cuối cùng làm MC cũng nổi, miễn cưỡng xem như nghệ sĩ toàn năng, một vị cuối cùng là diễn viên Tạ Nhược Gia đến từ HongKong, không tính hạng nhất, đối với người xem đại lục lại coi như một nghệ sĩ quen mặt, cô cũng từng phát đĩa nhạc, chỉ là luận trình độ chuyên nghiệp phỏng chừng còn chưa bằng Viên Cẩm.

Trong bốn vị chỉ cần có ba đèn xanh là có thể thông qua, hai đèn chờ quyết định, dưới hai đèn thì trực tiếp bị loại, một trăm vào hai mươi vốn tương đối tàn khốc.

Mà đặc điểm lớn nhất của tiết mục này ở chỗ, nó là hiện trường trực tiếp, hoàn toàn không có cách nào hậu kỳ chế tác chỉnh âm, đến khi bắt đầu thì còn có tin nhắn bỏ phiếu của người xem đến quyết định tuyển thủ đi hay ở, người xem tham dự nhiều cũng là một trong những nguyên nhân nó rất nổi tiếng, có những fan điên cuồng ủng hộ ca sĩ mình yêu thích, thậm chí vì thế đầu nhập một khoản tiền lớn, phải biết rằng, loại tin nhắn này của Bình đài là đặc thù, một tin nhắn một đồng tiền, tuy nói rẻ, nhưng mà tích thiếu thành đa(1), lại làm cho Bình đài kiếm được mưa to đầy chậu, thậm chí vài năm sau, quốc gia trực tiếp cấm kiểu vơ vét của cải cực đoan bằng tin nhắn bỏ phiếu này.

Lục Ninh cùng Lục Viễn vừa lên sân khấu đứng, dưới sân không chỉ có ánh mắt Nghệ Phỉ Lâm cùng Tạ Nhược Gia thân là nữ tính sáng lên, chính là Hà Văn cùng Viên Cẩm cũng có chút kinh diễm.

Theo lý trong giới giải trí không thiếu nhất chính là tuần nam mỹ nữ, nhưng đẹp đến trình độ như đôi song sinh này đúng là hiếm thấy.

Càng khó được chính là, trên người bọn họ còn chưa lay dính khí chất giới giải trí, dáng vẻ học sinh khí chất thanh đạm thuần nhiên, lại tươi cười văn hoa tự tin bình tĩnh như vậy, không thấy nửa điểm khẩn trương, ngọn đèn chiếu vào làm cho khoe mắt đuôi mày đều giống như đang tỏa sáng lên.

Bọn họ chỉ mặc sơmi trắng quần đen đơn giản, dáng người thon dài vai rộng chân dài, tóc cắt thật sự ngắn, lộ ra mi nhân cực kỳ xinh đẹp cùng đường nét khuôn mặt mê người, hết sức tuần tú, rõ ràng bộ dạng giống nhau như đúc, khí chất lại một trầm tĩnh một tương đương, một trong trầm ổn nhả nhả mang theo chút tà khí, một tương đương sắc lạnh như ánh mặt, không thấy nửa điểm âm trầm.

Tạ Nhược Gia cười, trực tiếp liền “đỉnh” một tiếng nhấn đèn xanh, Nghệ Phỉ Lâm bên cạnh thật không ngạc nhiên, cô trực tiếp vươn ngón tay, nở nụ cười, lúc này người xem trước ti vi cũng sẽ tâm cười, hiển

nhân diện mạo hai chàng đẹp trai này hoàn toàn cảm động Tạ tiểu thư tuổi trẻ, cô không chút do dự chưa nghe hát đã cho một cái đèn xanh.

Thiếu niên anh tuấn như vậy, được đãi ngộ như vậy ai cũng không cảm thấy có cái gì không đúng.

Khúc nhạc dạo dịu dàng vang lên, Lục Ninh hát lên âm đầu tiên.

Âm cảm(2) thứ này là trời sinh, đời trước Lục Ninh đã có âm cảm tuyệt hảo, nhưng luận về giọng hát, lại không tính rất tốt, sau lại hút thuốc nhiều, giọng hát càng không được, nhưng thật ra dùng kỹ xảo cũng đủ bù lại, sau này đóng phim, cho dù đã cai thuốc, y vẫn ít tiếp tục ca hát, hiện tại đổi thân thể, âm cảm còn đây, nhưng giọng hát tốt hơn so với đời trước nhiều lắm.

Câu đầu tiên vừa cất lên, đầu óc tất cả mọi người chợt thanh tỉnh, ngay cả Nghê Phỉ Lâm cùng Hà Văn cũng là vẻ mặt kinh ngạc, không vì cái gì khác, bởi vì ưu tú ngoài ý muốn.

Ca sĩ trẻ như bọn họ, đừng nói là ca sĩ nghiệp dư, ngay cả ca sĩ có chút thành tựu, ban đầu vẫn sẽ có chút không lưu loát, sẽ không mượt mà như thế, sau khi hát vài từ mới có thể chậm rãi điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, nhưng thiếu niên này thì không, gần như từ âm đầu tiên bắt đầu, đã rất chuẩn, chuẩn cực kỳ, không chỉ có chuẩn âm, bắt kịp nhạc đệm cũng chuẩn.

Càng xuất sắc chính là thanh âm của y, thứ này vốn trời sinh, ví như tiếng ca của Lục Ninh dễ nghe giống như thanh tuyến, không thể nghi ngờ phương diện này chính là thượng giai, người không hiểu ca hát chỉ để ý dễ nghe hay không, kỹ xảo cái gì họ không quan tâm, thanh âm này chính là thuộc về loại dễ nghe.

Kỹ xảo ca hát của Lục Ninh là không thể nghi ngờ, trung âm trong suốt như nước chảy, cao âm thành thạo, đề âm cũng có vẻ vô cùng mê người, bài hát không có nhiều kỹ xảo như vậy, lại nói tiếp Lục Ninh cũng đủ chiếu cố Lục Viễn, Lục Viễn hát vốn là tiêu chuẩn nghiệp dư, ở loại ca khúc này càng có ưu thế, nhưng là không phải nói Lục Viễn hát không tốt, tốt xấu để Lục Ninh đến chấm điểm cũng có thể cho 70 điểm, thanh âm của hắn kỳ thật rất êm tai, điều kiện cổ họng không tồi, chỉ là không chỉ không trải qua bất kỳ huấn luyện thanh nhạc nào, hơn nữa bản thân cũng chưa từng tự phát luyện tập, nói cách khác, lúc trước, hắn căn bản không có bao nhiêu hứng thú với ca hát, có thể có trình độ như vậy đã là khá tốt, nhưng ba tháng này, thông qua huấn luyện xung kích tính của Lục Ninh, Lục Viễn đã có tiến bộ nhảy vọt ở phương diện ca hát.

[Xin chào ngày mai] là một khúc ca tương đối tích cực hướng về phía trước, âm vực không cao, khó khăn trung bình, Lục Ninh hát tương đối thoải mái, mà khi thanh âm Lục Viễn cũng hợp tiến vào thì ngay cả Lục Ninh cũng nổi da gà.

Y nói không rõ cảm giác này, thật giống như thanh âm của Lục Viễn cùng thanh âm của y là trời sinh nên hợp xứng như vậy, hợp xứng trong một nhóm phần lớn là hòa thanh, nghe giống như tiếng hát của một người, thanh âm Lục Viễn cùng Lục Ninh cũng là như thế, nhưng không hiểu vì sao, khi tiếng ca của hai người gặp nhau, thật giống như xảy ra phản ứng hóa học kỳ diệu nào đó, so với thanh âm một người càng thêm dày rộng êm tai, tiếng ca ôn nhu, tựa như lông chim nhẹ nhàng phát vào nội tâm con người.

Một khúc kết thúc, bốn giám khảo mới như ở trong mộng mới tỉnh, “bốp bốp bốp” vỗ vỗ tay, MC giống như nói đùa giỡn nói: “Như thế nào, hai chàng đẹp trai của chúng ta chỉ có một chiếc đèn sao?”

Lúc này mới “đình đình đình” liên vang, nhất thời bốn chup đèn đều sáng.

Nghê Phỉ Lâm mang theo cười gờ tay lên ra hiệu một chút, “Hát rất tốt, bài hát này vốn cũng rất thích hợp bọn họ, gần như là không thể xoi xét.”

“Từ lúc mới nghe đến hiện tại, chỉ có một ca khúc này là cho chúng tôi cảm giác hưởng thụ.” Hà Văn cũng phụ họa.

Nhưng thật ra Viên Cẩm trực tiếp nói: “Ai, mấy người mới nghe bọn họ hát một ca khúc đã yêu bọn họ, thật đúng là khiến cho tôi ghen tị mà...”

Nhất thời tất cả mọi người nở nụ cười, Viên Cẩm mới lại nói tiếp: “Hai nhóc đẹp trai tự giới thiệu một chút đi, thật sự nếu không cho hai bạn mở miệng, Tạ tiểu thư bên cạnh lập tức muốn giết tôi.”

Tạ Nhược Gia nghe vậy cười lớn đập hân xuống.

Lục Ninh hiển nhiên càng bình tĩnh hơn Lục Viễn, y cầm micro làm tự giới thiệu đơn giản, đơn giản đến trừ bỏ tên cùng tuổi sẽ không còn gì, dù thế nào đi nữa y cũng không ngu ngốc giống kiểu nói những lời kịch kiểu như “Chúng ta là tổ hợp XX” này...

“Vậy là kết thúc?” Hà Văn buồn cười nhìn bọn họ, “Lục Ninh cùng Lục Viễn phải không, lấy từ ‘Ninh Trí Viễn’?”

Hừm, còn thật sự nói được thông!

Nói thật, Lục Ninh cùng Lục Viễn cùng họ chỉ là trùng hợp mà thôi, bọn họ căn bản không nghĩ theo phương diện kia.

Lục Viễn cùng Lục Ninh trao đổi ánh mắt, hiển nhiên chính bọn họ đều là lúc này mới phát hiện.

“Đúng!” Lục Viễn gọn gàng linh hoạt thừa nhận.

Cho dù bọn họ xuất sắc, trận đầu cũng sẽ không cho bọn họ quá nhiều thời gian, bởi vì tiết mục là hiện trường trực tiếp, mỗi nhóm tuyển thủ chỉ có hai đến ba phút, hát cũng không phải cả bài, mà là nắm chắc trong khoảng chừng nửa phút, tuyển thủ bị loại bỏ thậm chí có màn ảnh cũng chưa vượt qua hai phút, bởi vì không thể hậu kỳ cắt nối biên tập, cho nên tiết mục nhất định không chểnh mảng thời gian.

Năm 2004 đại lục còn chưa có ra lệnh giới hạn giải trí, lúc này tiết mục giải trí vẫn được cho phép phát sóng trong khung giờ vàng, không giống vài năm sau, tiết mục giải trí phát tại khung giờ này không chỉ phải chịu hạn chế, còn có thời gian quy định, Bình đài hiện tại đặt [Nhất xướng thành danh] ở 8 giờ đến 10 giờ tối thứ bảy chủ nhật, hoàn toàn tại khung giờ vàng, dài đến hai giờ, kỳ đầu tiên cùng kỳ thứ hai về sau kéo dài nửa giờ, thứ bảy chỉ phát tuyển thủ từ số một đến sáu mươi, ngày hôm sau phát sáu mươi một đến một trăm, sau đó là hai mươi người mạnh nhất được chọn ra, Lục Ninh cùng Lục Viễn rút được chính là số mười bảy, trận đầu thuận lợi làm cho bọn họ cần lưu lại tiếp tục thu tiết mục ngày hôm sau.

Đang nghỉ hè, lại là giờ vàng, cuộc thi phát sóng liền dẫn ra đề tài thật lớn, hơn nữa Bình đài vì tuyên truyền tạo thế, lại càng thay phiên oanh tạc truyền thông, trên báo chí truyền thông là tin tức về [Nhất xướng thành danh], mà sau ngày thi đấu đầu tiên, bắt mắt nhất chính là đôi song sinh Lục Ninh Lục Viễn.

Ngoại hình đẹp là nguyên nhân quan trọng nhất, cho dù là tiết mục tuyển tú, nói toạc ra chính là đào tạo ngôi sao, bộ dạng quá khó nhìn, chẳng sợ người hát rất tốt, người xem gặp người lại không thích, người bình phán(3) vẫn tương đối dễ dàng bị diện mạo ảnh hưởng, ít nhất cũng phải bộ dạng thuận mắt, gói lại mới có thể tương đối giống hình thức, một kỳ sơ tuyển [Nhất xướng thành danh] này, tuyển phần lớn đều là người trẻ tuổi trên mức tiêu chuẩn, không phải hát hay thì chính là ngoại hình đẹp, như vậy mới dễ dàng hấp dẫn người xem, có tính đề tài.

Đương nhiên, kỳ đầu tiên hát được không chỉ có Lục Ninh Lục Viễn, có vài nhóm tuyển thủ chọn ca khúc cấp bậc cao, hát cũng rất có trình độ, nhưng mà anh em họ Lục đây cũng không phải chỉ là bộ dạng thuận mắt, lớn lên như vậy thả tại giới giải trí đều là làm người kinh diễm, cổ tình ca hát còn tốt như vậy, giám khảo cho bốn chup đèn cũng không có tranh luận gì, nếu như chỉ có bộ dạng đẹp, khó tránh có chút người muốn chỉ trích, bất luận là diện mạo hay là thực lực cũng không thể soi xét, hai thiếu niên mười bảy tuổi lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Phần sau kỳ thứ hai, top 20 cuối cùng được quyết ra cùng lên sân khấu, Lục Ninh cùng Lục Viễn thay đổi T-shirt một vàng một xanh lá mạ, quần bò kiểu dáng đơn giản, bộ dạng đẹp như bọn họ, nói thật mặc cái gì cũng đều có vẻ đặc biệt đẹp, trong top 20, hơn phân nửa đều là nam nữ tuổi trẻ thanh xuân tịnh lệ, nhưng hai người họ vẫn cực kỳ bắt mắt.

MC cười nói, “Top 20 tuyển thủ của chúng ta từ hôm nay trở đi sẽ vào ở Minh Tinh thành bảo, có thầy dạy chuyên nghiệp dạy bọn họ ca hát, khiêu vũ, lễ nghi cùng thời trang, đương nhiên, tôi hi vọng bọn họ đều có thể đi đến cuối cùng, trở thành ngôi sao ngày mai của chúng ta!”

Cho dù là người tâm tình tương đối bình thản như Lục Ninh, nghe những lời có tính kích động như vậy, cũng có cảm giác tim đập nhanh hơn, càng đừng nói thanh niên chân chính mới mười mấy hai mươi tuổi, cả đám đều hai má đỏ bừng ánh mắt sáng ngời, đã đi đến trên sân khấu này, người nào không có mộng làm ngôi sao.

Mà kể tiếp, chính là rút thăm đợt hai, trước khi bước vào top 10, dãy số này sẽ luôn đi cùng bọn họ.

“Người đi.” Lục Viễn giảm thấp thanh âm nói.

Lục Ninh liếc mắt nhìn hắn, Lục Viễn chẳng hề để ý nói: “Dù sao số mấy đều là giống nhau, chúng ta nhất định là quán quân.”

Lục Ninh: “...” Không thấy vài người đứng bên cạnh hắn đều nhìn qua sao?

Bước vào top 20, lúc này có vài người đã có một chút ý thức cạnh tranh, dù sao trong đó vẫn là có thanh niên hai mươi mấy tuổi, tâm trí chín chắn hơn so với mười mấy tuổi.

Thần kỳ chính là, tuyển thủ từ số một đến mười sáu trước Lục Ninh Lục Viễn toàn bộ bị loại, bọn họ số mười bảy thành người đầu tiên rút thăm.

“Đợi một chút,” Lục Viễn bỗng nhiên ngăn y lại, “Ta đi.”

Lục Ninh không sao cả nhún nhún vai.

Số tám.

Lục Viễn đắc ý nháy mắt với Lục Ninh mấy cái.

Lục Ninh: “...” Ngọa tào, vừa mới không phải còn nói không sao cả sao, làm sao bây giờ lại thông qua cạnh tranh bất chính rút được “số tám”? Ah, chờ một chút, quỷ hút máu cũng cho rằng “tám” là con số may mắn sao, không phải là cái gì bốn a mười ba a linh tinh sao...

Cái gọi là Minh Tinh thành bảo, kỳ thật... chính là ký túc xá thống nhất, phòng đều không sai biệt lắm với khách sạn, chính là nhiều phòng khách nhỏ, hai người một phòng, chỗ tốt là Lục Ninh Lục Viễn vừa vặn hai người, không cần ghép phòng cùng với người khác, như vậy tự tại hơn, nếu không ở cùng một chỗ với người không quen biết, lại là người cạnh tranh lẫn nhau, không chừng còn có cái gì thích thiêu thân, đừng có coi khinh sức chiến đấu của người trẻ tuổi.

Lục Ninh lẩn lộn trong giới này nhiều năm như vậy vẫn là có chút hiểu biết, mặt ngoài càng là ngăn nắp xinh đẹp, nội bộ lại có thể hoàn toàn tương phản, trong giới này những chuyện bẩn thỉu xấu xa vẫn là rất nhiều, chỉ là rất nhiều đều bị che giấu, làm cho người bên ngoài nhìn qua thì vĩnh viễn chỉ là một mặt tốt đẹp mà thôi.

Tại thời đại network đã bắt đầu thông dụng này, anh em họ Lục “tổ hợp Ninh Viễn” vẫn là dấy lên tiếng vang tương đối lớn, kỳ thật trước kia ở trong mảnh đất này, trong thời đại này vẫn là có rất ít ngôi sao thần tượng, trước kia mọi người đều thích vài nghệ nhân nước ngoài bộ dạng dễ nhìn, khối giải trí đại lục cất bước muộn, hạn chế nhiều, ở phương diện này lạc hậu một bước.

Chủ yếu là diện mạo Lục Ninh cùng Lục Viễn rất miểu sát(4), tuổi lại tương đối phù hợp tiểu nữ sinh tuổi trẻ ảo tưởng, cho dù một số tuổi khá lớn, cũng dễ dàng bị thiếu niên trưởng thành tình xảo hấp dẫn ánh mắt.

Kỳ đầu tiên tương đối có tính đề tài, không chỉ có tỉnh H nơi này đã bắt đầu oanh tạc truyền thông, một số truyền thông chủ lưu đã bắt đầu đưa tin tiết mục lần này.

Đến một nơi xa lạ, kỳ thật Lục Ninh là có chút ngủ không được, ngày đầu tiên đến nhà Lục Viễn là bởi vì rất hỗn loạn, y gần như là thể xác và tinh thần đều mệt, nằm không bao lâu liền ngủ, từ ngày hôm sau bắt đầu ngược lại vài ngày không thể ngủ ngon.

Lục Ninh rất nhiều năm một người ngủ, cũng không quen cùng Lục Viễn chen chúc một cái giường, tuy rằng mùa hè ngủ chung với Lục Viễn kỳ thật rất thoải mái, bởi vì trên người hắn luôn ôn lạnh, y hoài nghi quỷ hút máu máu có lẽ đều là không có độ ẩm.

Hiện tại đến nơi này, một người một cái giường khiến Lục Ninh nhẹ nhàng thở ra, nhưng là, buổi tối đầu tiên y lại có chút không ngủ được.

Nửa đêm mơ mơ màng màng mở to mắt, lại hung hăng hoảng sợ, khoảng cách giữa khuôn mặt tuần mỹ bức người của Lục Viễn cùng mặt của y không đến một cm!

Nếu Lục Viễn không phải một cái quỷ hút máu, Lục Ninh thiếu chút nữa cho là hắn muốn hôn mình...

Nhưng là —— hắn là một cái quỷ hút máu a, ngọa tào! Lục Ninh cảm giác mình lông tơ đều dựng đứng lên!

.

- (1) Góp ít thành nhiều
- (2) Cảm nhận về âm thanh
- (3) Bình luận và ra quyết định
- (4) Giết người trong một giây

[Xin chào ngày mai]

7. Chương 7

“Người làm gì?!”

Mặc cho ai nữa đêm tỉnh lại mở to mắt liền nhìn thấy mặt người, cho dù người này bộ dạng thật đẹp, cũng là tiết tấu hù chết người, lấy tâm tính trấn định của Lục Ninh cũng suy tụt chút nữa kêu ra tiếng.

Lục Viễn lại chỉ bữu môi, nửa điểm không xấu hổ đứng thẳng lên, xoa nhẹ đầu tóc có chút rối bời của mình nói: “Có chút không thoải mái.” Nhìn dáng vẻ đặc biệt suy sút.

“Cái gì?”

“Chính là có chút không thoải mái!” Hắn không nằm lại trên giường, ngược lại là đi đến phòng khách kéo ghế ra, tùy ý ánh trăng soi trên người của hắn, buồn bực trên mặt mới rút đi vài phần.

Lục Viễn không có cách nào nói cho Lục Ninh, hắn có chút khí huyết dâng trào.

Rất lâu không có hút máu rồi cuộc làm hắn có chút khó chịu, hơn nữa, ngày hôm nay cũng không biết là làm sao, người này rõ ràng có khuôn mặt giống mình như đúc, vì sao lại để cho hắn —— ừ, có cảm giác muốn cắn cổ y một cái?

Chỉ là lý trí nói cho hắn biết, người kia không phải người, lấy trực giác một quỷ hút máu, máu của y khẳng định có cổ quái, nhưng Lục Viễn còn chưa rất muốn thử, may mà hắn còn có thể kiềm chế loại dục vọng này.

Hắn chỉ là đói bụng đúng không?

Quỷ hút máu thích ánh trăng, Lục Viễn không sợ ánh nắng, nhưng khẳng định không thích, ánh mặt trời ở trên người hắn sẽ không có cảm giác nóng bỏng mãnh liệt không thoải mái, nhưng mà ánh trăng có thể làm cho hắn bình tĩnh, còn ẩn chứa năng lượng nhân loại không nhìn tới.

Lục Ninh cũng không ngủ, bọc chăn nhìn hắn, y rất muốn hỏi Lục Viễn có phải muốn hút máu hay không, lại cảm thấy hai người không quen thuộc đến mức này, chỉ sợ mở miệng quá đột ngột, Lục Viễn có thể thuận lợi sống đến lớn như vậy, khẳng định có biện pháp giải quyết loại sự tình này đi?

Vì thế, hai người cứ như vậy, một ngồi dưới ánh trăng nhìn người ngồi ở trên giường, một ngồi ở trên giường ôm gối nhìn người kia bao phủ một tầng ánh trăng.

Trong mắt người ngoài thì cảnh tượng này tuyệt đối là có chút quỷ dị, Lục Ninh rất có khả năng thức đêm, Lục Viễn lại càng không cần phải nói, hai người cứ như vậy ngồi liên ngồi nửa đêm, cái gì cũng không nói, chỉ là bọn họ không hề cảm thấy có cái gì không đúng...

Không thể không nói, trong tính cách hai người đều có bộ phận nhân tố kỳ ba, hơn nữa có chỗ tương tự thật vi diệu.

Thời gian sắp rạng sáng, Lục Viễn từ trong cửa sổ lộn ra ngoài, Lục Ninh yên lặng nhìn nhìn ngoài cửa sổ, không hỏi hắn đi làm sao, cũng không còn ngạc nhiên nơi này là lầu ba... Y thực sự xác định trứng là tròn

rồi, nếu đổi lại là những người khác thì phỏng chừng đã sớm không chịu nổi sự kiện “không khoa học” vẫn luôn xảy ra bên cạnh mình này.

Lục Ninh cảm giác mình thật sự là tâm tính mạnh mẽ, nghĩ như vậy, y còn có điểm vui mừng.

Mãi cho đến khi trời đã sáng Lục Viễn mới trở về, nhưng mà mùa hè hừng đông sớm, hắn đi ra ngoài cũng chỉ một hai giờ mà thôi, Lục Ninh kinh ngạc nhìn mấy túi lớn trong tay hắn, “Đây là cái gì?”

“Túi máu.”

Lục Ninh: “...” Ta thảo! Y thực sợ hãi vừa mở gói to ra liền thấy đầy gói to đỏ như máu được không!

Kết quả, gói to mở, Lục Ninh càng kinh ngạc, “Trống không?”

“Vô nghĩa.” Tâm tình Lục Viễn nhìn không tốt lắm, “Hiện tại làm sao đến bệnh viện lấy túi máu, vài người chính đạo kia rất thích ở bệnh viện công tác, bệnh viện âm khí nặng, dễ dàng bắt quỷ quái.”

Lục Ninh: “...”

Lục Viễn tìm một đồng túi máu không là muốn làm gì?! Lục Ninh nhìn mặt mày hắn hiện tại cực kỳ không kiên nhẫn, thức thời nói: “Không bằng ta thay người thu đi?” Nói xong y còn có chút hối hận, hình như giao tình giữa y và Lục Viễn còn chưa tới mức này đi...

Kết quả Lục Viễn lại vô cùng tự nhiên mà ném gói to cho y, Lục Ninh cảm thấy Lục Viễn đối với mình thật đúng là tín nhiệm không phải thường.

Vì thế, Lục Ninh cũng vô cùng tự nhiên mà ném túi túi máu lớn vào ba lô trò chơi

Lục Viễn kinh ngạc nhìn y, “Đồ đâu?”

“Thu lại, khi nào người muốn dùng có thể đưa cho người.”

Lục Viễn như có suy nghĩ gì, “Người có không gian chứa vật?”

Lục Ninh giật mình, đúng nga, thế giới này có người tu chân, phỏng chừng không gian chứa vật cũng không phải quá giới hạn a?

“Ừ.”

“Ngược lại rất lợi hại, nghe nói mấy cái đại lão bên kia cũng không có loại không gian chứa vật này, Không Động lão quái có một cái nhẫn có thể đựng đồ vật bằng lớn tâm lòng bàn tay đã bị gọi là vật báu vô giá ...” Lục Viễn nói xong, liếc Lục Ninh một cái.

Lục Ninh ra một thân mồ hôi lạnh, nhanh chóng nói: “Thứ này không thể dời đi, mà là chủng tộc ta tự mang, căn bản không phải nhẫn vòng cổ linh tinh.”

“Ah, như vậy a.” Lục Viễn cũng không hỏi nữa, “Yên tâm, ta sẽ giữ bí mật cho người.” Hắn vỗ vỗ bả vai Lục Ninh, cười lộ lên lộ ra hai cái răng nanh, Lục Ninh nhớ tới bộ dáng quỷ hút máu lộ ra hai cái răng nanh của hắn, lúc này y khẳng định Lục Viễn đang uy hiếp mình...

Ngọa tào, tin tưởng quỷ hút máu là người tốt ta chính là ngu ngốc! Mấy tháng này thật sự là rất thả lỏng cảnh giác được không!

Rất nhanh chỉ số thông minh của Lục Ninh liền từ trong khiếp sợ trở về, sau đó cực kỳ bình tĩnh nói: “Người hiện tại bị coi là cùng một nhóm với ta, nếu ta xảy ra chuyện gì, người cũng trốn không thoát.”

Đang giải thích!

Sau khi uy hiếp nhau một lần, hai người tương thân tương ái chạy ra đi ăn điểm tâm, người ngoài nhìn tuyệt đối là anh em song sinh cảm tình tốt đến tâm linh tương thông, thực tế nội bộ lại tất cả đều là tối đen, một ma một quỷ, nếu quả thật biến thành thiếu niên thuần lương mới thật là gặp quỷ!

Lục Ninh là diễn viên có thể đem đủ loại biến thái ác nhân diễn đến vô cùng sắc sảo, cho tới bây giờ, diễn viên chỉ diễn vai phản diện cũng không ít, nhưng diễn đến phần khích tự nhiên như Lục Ninh, vừa không có nửa điểm ảnh hưởng đến tính cách thật trong cuộc sống của y, vừa không có chứng u buồn cũng không

có tật xấu gì về tinh thần, càng không không thể tự kiểm chế bản thân thì thật đúng là không thấy nhiều, y thậm chí còn không muốn đổi hình thức khác, người ta thường nói hí như nhân sinh nhân sinh như hí(1), không chỉ bởi vì Lục Ninh vốn có tính chất tâm lý quá mức cứng rắn, còn có nguyên nhân chính là —

Lục Ninh y có lẽ không được xem là một người tốt.

Tuy rằng nhìn như khuôn phép, chưa bao giờ phải tới đồn cảnh sát ngồi, nhưng mười bảy tuổi phản nghịch rời nhà, mười năm Bắc phiêu, ngọt bùi đắng cay trải qua rất nhiều, gặp qua buồn vui tang thương cũng không ít, không biết y đã nhìn thấy bao nhiêu chuyện chạy bên rìa màu xám(2), y biết cô bé vốn ca hát cùng y vì sao không tiếng động biến mất ở Bắc Kinh, y biết trong quán rượu có một người đàn ông chỉ uống nước sôi, lẩn vào trong đám đông là tuyệt đối không tìm thấy(3), lại là kẻ sống cuộc sống liêm máu trên lưỡi dao.

Huống chi, giới giải trí vốn cũng không phải thánh địa tốt đẹp gì.

Nếu như y thật sự tinh khiết thiện lương, kiếp trước căn bản không thể đi đến một bước kia.

Diễn người xấu kỳ thật y rất vui, bởi vì y vốn cũng chẳng phải là người tốt lành gì.

“Quay chụp tuyên truyền?” Lục Viễn có chút kinh ngạc nhìn về phía một trợ lý nhỏ đi theo hai người.

Vương Tĩnh ban đầu phụ trách bọn họ đã bị đuổi đi, đổi một trợ lý mới, nhìn cùng lắm khoảng hai mươi tuổi, mặt tròn mắt to, cười lên đặc biệt ngại ngùng, buồn cười chính là, cô vừa nhìn thấy Lục Ninh cùng Lục Viễn liền đỏ mặt, căn bản không dám đối diện bọn họ, cho dù là bọn họ nhỏ hơn vài tuổi so với cô, nhưng bọn họ mười bảy tuổi đã cao gần 1m80, vẫn là tương đối có cảm giác áp bách.

Đối với loại này có Lục Ninh kinh nghiệm hơn, nói thẳng: “Được, khi nào thì đi?”

“9 giờ, hiện tại sắp đến giờ, không bằng tôi mang hai người đi studio?” Âm thanh trợ lý rất thấp.

Lục Ninh cười cười, “Đi thôi?”

Lục Viễn lúc này mới buông nước cà chua trong tay ra, “Được.”

Lục Ninh liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Lục Viễn dù sao cũng là quỷ hút máu, hẳn một ngày ba lần uống nước cà chua, nhưng quỷ hút máu dựa vào thứ này có thể sống sao? Lục Ninh cảm thấy không đơn giản như vậy.

Quỷ hút máu không hút máu, vậy còn gọi quỷ hút máu sao?

Lượt quay tuyên truyền đầu tiên là toàn bộ 20 tuyển thủ đều phải quay, mới tập huấn một ngày đã bị kéo tới quay chụp tuyên truyền, vài người nam nam nữ nữ tuổi trẻ ngây ngô này hiển nhiên còn có chút không biết làm sao, camera, nhóm nhân viên hóa trang cùng người đến người đi trong studio còn nhiều hơn so với thời gian diễn ra cuộc thi, bọn họ gần như ngay cả tay chân cũng không biết để như thế nào.

Lục Viễn lặng lẽ tiến đến bên tai Lục Ninh nói: “Đây chính là chụp ảnh đúng không?”

Lục Ninh gật gật đầu, bỗng nhiên cực kỳ hoảng sợ nói: “Người sẽ không phải là cameras không chụp được đấy chứ!” Khụ, không đúng, y rõ ràng thấy qua rất nhiều ảnh chụp Lục Viễn, hẳn là quỷ hút máu không phải quỷ...

Lục Viễn khinh bỉ nhìn y, “Chụp không được người nghĩ rằng ảnh trên chứng minh thư linh tinh của ta và người làm thế nào đến.”

Lục Ninh: “...” Được rồi, y hỏi vấn đề tương đối ngu xuẩn.

Lục Viễn là một quỷ hút máu, nhưng luận về diện mạo lại tuyệt đối không phải loại hình tà khí, nói tà khí, rõ ràng Lục Ninh lớn lên giống hắc như đúc lại không hiểu sao càng có vẻ tà khí, có lẽ có liên quan tới việc y là Ma tộc, chỉ nhìn bề ngoài, Lục Viễn là loại hình ánh mặt trời tuần mỹ tinh xảo, một chút cũng không giống như tà đạo bất chính.

Mà lúc này, lấy sự miễn cảm của Lục Ninh, rất nhanh đã nhận ra khác biệt vi diệu trong đó, tỷ như y và Lục Viễn, một biên đạo hiện trường không biết cùng nhiếp ảnh gia nói cái gì, nhiếp ảnh gia gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía bọn họ cùng những người khác rõ ràng có gì đó không giống.

Kỳ thật, mọi việc đều không có tuyệt đối công bằng, thái độ cùng bọn họ không sai biệt lắm còn một thiếu nữ vẻ mặt cao ngạo, Lục Ninh không biết cô, nhưng mà kỳ đầu tiên [Nhất xưng thành danh] vẫn tính là tương đối công bằng, bởi vì những người làm hậu trường này cũng chưa nghĩ đến một tiết mục tuyển tú có thể cực nổi, cô bé này đoán chừng xuất thân tương đối tốt, con cái trong nhà tham gia thi đấu, người nhà mời ăn một bữa cơm hân hoan vẫn là tương đối bình thường, tại Lục Ninh nghe được cô gọi Kim Đào kim phó đạo “chú Kim”.

... Chẳng qua, Lục Ninh càng chú ý chính là, trên người vị nhiếp ảnh gia này bao phủ một tầng ánh sáng đỏ là sao?

Vì thế, y nhìn mi thật sâu.

Lục Viễn lại phát hiện y chú ý, hơi có chút kinh ngạc giảm thấp thanh âm nói: “Người cũng đã phát hiện anh ta không thích hợp?”

“Cũng?” Lục Ninh nhìn về phía hắn.

Lục Viễn lật ra một quyển sổ nhỏ, quyển sổ này ban đầu hắn là rất dày, lớn cỡ bàn tay, dù sao Lục Ninh không thấy bên trên có chữ viết, nhìn thấy chính là trống không, phía trước cùng ở giữa lại bị xé đi rất nhiều trang, Lục Viễn lật lật, dừng ở một tờ, Lục Ninh nhìn sang, ngón tay Lục Viễn nhẹ nhàng lướt qua mặt giấy óng vàng, sau đó, một đám chữ viết màu đỏ thẫm như vết máu khô xuất hiện.

Nói thật, cảnh tượng này có chút kinh sợ, Lục Ninh nhin không được nhìn nhìn bốn phía phát hiện không ai chú ý bọn họ mới thở dài một hơi.

Tân Kiến Thanh, nhiếp ảnh gia nổi tiếng, ba mươi tám tuổi, ngày 29 tháng 7 năm 1986, ở Thanh Đảo giết Dương Thúy, năm 1991, ở Thượng Hải giết Bàn Mộng San...

Liên tiếp ghi chép lại quả thực xúc mục kinh tâm, Lục Ninh cảm giác tim mình đập cũng có chút nhanh hơn, y không có hỏi vì cái gì giết sáu bảy người còn chưa bị bắt, luật pháp đại lục, đặc biệt những năm tám chín mươi trở lại đây, thật sự không có tốt như vậy, Tân Kiến Thanh xuất thân không kém, ông nội là người bắt tay kinh doanh sớm, ông ngoại là văn nhân thời đại cũ, cha mẹ tại Thượng Hải phân cho không ít gia sản, chính hắn đã từng du học Pháp, kết giao đều là nhân vật nổi tiếng, càng có tính che dấu chỉ là Tân Kiến Thanh tao nhã, nhìn bộ dáng hào hoa phong nhã, như thế nào cũng không giống hung thủ giết người mặt người dạ thú.

“Người này rất lợi hại, sau khi giết người xử lý rất sạch sẽ.” Lục Viễn lặng lẽ nói, “... Thích nhất chính là phân thân.”

Lục Ninh: “...” Dựa vào, y chỉ gặp tình tiết nặng như vậy ở trong phim được không?!

Chờ một chút, ánh sáng đỏ trên người hắn! Chẳng lẽ là huyết quang?

Lục Ninh không chơi trò chơi nên không biết, thân là một nhân vật trò chơi, y có thể thấy di chứng cái gọi là “cường chế giết người, ác ý PK” lưu lại trong trò chơi, huyết quang đại biểu cho giá trị sát khí linh tinh, những người từng làm binh lính lên chiến trường giết người cũng sẽ không biểu hiện “huyết quang”, bởi vì bọn họ không phải “cường chế PK”, cái gọi là “cường chế PK” chính là chỉ vô cớ giết người, đáng tiếc chính là, trong thế giới thật không có phương pháp cho bọn họ tẩy giá trị sát khí, cho nên hầu như toàn bộ những ai đã từng giết người tới trong mắt Lục Ninh đều là nhìn một cái không sót, tỷ lệ phán đoán sai lầm bằng không.

Mơ hồ đoán được xảy ra chuyện gì, vì thế Lục Ninh nói cho Lục Viễn: “Chỉ cần là đã giết người, ta có thể nhìn thấy huyết quang trên người hắn.”

Lục Viễn thực cảm thấy hứng thú, “Tốt như vậy a, đỡ phải ta mỗi lần còn muốn đến tìm Chung Du Bạch đến diễn đàn Nhất phương ẩn núp.”

“... Diễn đàn Nhất phương?”

“Người không biết, chính đạo tuổi trẻ thời đại này thích lên mạng, bọn họ có một diễn đàn của mình, đăng ký tài khoản, trông coi đặc biệt nghiêm, ngay cả Chung Du Bạch cũng mất rất nhiều công sức mới có một tài khoản, việc này công an rất khó phát hiện, lại không gạt được ánh mắt của bọn họ, chỉ là bọn họ hạn chế rất nghiêm khắc, không cho phép nhúng tay vào việc của người thường, chỉ có thể ở trên diễn đàn phun tào lòng đầy cảm phần một chút mà thôi, tỷ như có một người Lộc Sơn phái công tác ngay trong hệ thống công an, biết rõ người đối diện chính là hung thủ, trước khi đồng sự của hắn phát hiện chứng cứ, hắn cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.”

Lục Ninh: “...” Đây chính là điều khiến y sụp đổ với cái gọi là “tu chân” đúng không?

“Cho nên, khuya hôm nay quyết định chính là anh ta.” Lục Viễn nói thầm, “Cũng chỉ có hướng về phía những người này động thủ, chính đạo sẽ nghĩ là ai thay trời hành đạo, bình thường sẽ không tìm ta phiền phức, thế đạo bây giờ những người như chúng ta muốn tìm đồ ăn thô cũng phiền toái, trước kia khi chú Cố là công an còn đỡ chút, có thể nghe được một ít tình huống nội bộ, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình...”

Lục Ninh: “...” Dựa vào, y nghe được cái gì?

“A Ninh, người theo giúp ta đi thôi.” Lục Viễn cong môi cười cười, “Vừa vặn tồn nhiều thực vật một chút cho ta.” Ừ, vừa vặn có thể đặt trong không gian của y.

Lục Ninh trừng mắt hắn.

Lục Viễn cười híp mắt, lại có thể thanh âm mềm nhũn nói: “Ai bảo ngươi là ‘anh trai’ của ta đâu ~”

Lục Ninh tỏ vẻ da gà toàn thân tất cả nổi lên khiêu vũ.

... Chẳng trách tên này sau lại được các loại đánh giá “diễn xuất không tồi”, Lục Ninh cảm giác mình đã có bước đầu nhận thức.

Đến lượt bọn họ chụp ảnh, nhìn thấy quần áo đài truyền hình chuẩn bị cho bọn họ, Lục Ninh cảm thấy thẩm mỹ những năm này thật là... May mà bắt đầu chụp tuyên truyền không cần bao nhiêu tinh xảo, quần áo coi như tương đối đơn giản, hoá trang cũng là làm tóc tạo hình đơn giản mà thôi, Lục Ninh là thói quen bị những nhân viên công tác này gây sức ép, Lục Viễn đoán chừng là vì “đối bụng”, cảm xúc luôn luôn có chút mệt mỏi, nhưng mà khi bắt đầu chụp ảnh lại vẫn là tương đối có tinh thần chuyên nghiệp, vốn là hắn không hiểu những điều này, nhưng đi theo Lục Ninh chung quy cũng không tồi.

Đời trước cho tới bây giờ Lục Ninh đều chưa từng chụp loại ảnh tuyên truyền tràn ngập phong cách “thần tượng” này, nhưng y cùng nhiếp ảnh gia trao đổi hoàn toàn không có vấn đề, lực lĩnh ngộ mạnh hơn so với những người khác không phải chỉ một cấp bậc, chỉ là càng nhìn nhiếp ảnh gia tiên sinh tạo nhả thân thiết càng không thể tin đó là một con ma giết người biến thái.

Nhưng sự thật nói cho hắn biết, chỉ sợ hắn ta thật là, chỉ là che dấu được rất tốt.

“Tốt lắm, cứ như vậy!” Đèn flash lóe lên một cái, hai thiếu niên tuổi trẻ tuổi trẻ dựa lưng vào nhau hơi quay sang, tươi cười sáng ngời gần như có thể cầu chết người, không cần làm bao nhiêu hậu kỳ, hình của bọn họ hầu như hiện tại lập tức có thể lấy ra dùng, Tân Kiến Thanh vừa lòng gật đầu.

Buổi sáng chụp ảnh tuyên truyền xong, buổi chiều còn có lớp phải lên, Bình đài thật sự là mời thầy dạy bọn họ thanh nhạc cùng vũ đạo, tuần này là lớp thanh nhạc chiếm chủ đạo, còn có một số lớp lễ nghi cùng phối hợp thời trang, đương nhiên là không giống trường học, phần lớn thời gian vẫn giao cho bọn họ tự mình luyện ca.

Hiện tại đã phải bắt đầu lựa chọn ca khúc cho đợt thi đấu tiếp theo.

Toàn bộ học sinh hưng phấn giống như bị đánh máu gà, tìm Lục Ninh đập rợn lên lại không phải vì cái này, càng tới gần buổi tối y lại càng tâm thần không yên.

Lục Viễn cũng giống như vậy, nguyên nhân sự hưng phấn của hắn rất đơn giản!

—— Hắn đối bụng, mà hiện tại đang muốn đi “ăn bữa tiệc lớn”.

.

- (1) Cuộc đời như một vở kịch, vở kịch cũng như cuộc đời, đều cần phải “diễn” cả
- (2) Những chuyện xấu xa bị che giấu
- (3) Người quá mức bình thường, ko có gì nổi bật

8. Chương 8

Chỗ ở của Tân Kiến Thanh cũng là Bình đài sắp xếp, buổi tối có người của đài mời hân ăn cơm, hân uống hơi nhiều rượu, được người đỡ ra khách sạn còn có chút bước chân không ổn định.

“Cẩn thận một chút.” Một biên đạo tự mình đỡ hân lên xe taxi, Tân Kiến Thanh cười cười, “Không có chuyện gì, yên tâm đi, tôi ở phòng khách sạn số mấy vẫn nhớ rõ.”

Biên đạo nghe giọng điệu hân rõ ràng cũng yên tâm.

Xe taxi đi mấy vòng, dừng ở trước cửa một khách sạn bốn sao, năm 2004 khách sạn bốn sao đã xem như tương đối không tồi, Tân Kiến Thanh mới vừa xuống xe, đã cảm thấy đầu óc nhất thời không thanh tỉnh, vô thức liền đi vào một chỗ tối, tài xế taxi kia từ trong kính chiếu hậu thấy được, lại không quá để ý, cửa khách sạn bốn sao của người ta không thể đỗ xe lâu lắm, hân ngâm nga vài câu hát rồi cứ thế lái xe đi.

Khách sạn bốn sao này cách tòa nhà lớn Bình đài rất gần, nhưng nơi đèn đuốc huy hoàng cũng có góc âm u, nơi này cũng không ngoại lệ.

Lục Ninh trở mắt nhìn đầu ngón tay Lục Viễn có khí lạnh tinh tế chui ra, dần dần ngưng tụ thành gai băng sắc bén, ánh mắt cũng biến thành đỏ như máu, răng nanh bén nhọn cũng lộ ra, cho dù không phải lần đầu tiên thấy, Lục Ninh vẫn cứ có cảm giác lông mao dựng thẳng đứng.

“Túi máu!”

Trước mặt là một ma giết người, Lục Ninh một lần lại một lần tự nói với mình, sau đó yên lặng đem túi máu ra.

Tân Kiến Thanh đã thanh tỉnh, hân hoảng sợ mở to hai mắt, “Các người là ai? Chờ một chút, cậu là ——”

Ban ngày mới chụp qua ảnh cho Lục Ninh Lục Viễn, ngoại hình hai người bọn họ lại đặc sắc như vậy, hân lập tức đã nghĩ đến.

Lục Viễn cười tàn nhẫn, “Làm qua việc ác, không thể ngờ được chính anh cũng có một ngày sẽ rơi xuống trong tay người khác chờ chết đúng không?”

“Cậu —— có phải cậu có gì hiểu lầm hay không...” Tân Kiến Thanh còn muốn giải thích, Lục Ninh lại thấy quang mang chợt lóe rồi biến mất trong mắt hân, hân đang nói dối, hân biết Lục Viễn nói cũng không phải hiểu lầm.

Lục Viễn cũng không thềm nói cái gì nữa, dù sao hân cũng không phải thật sự đến thay trời hành đạo, hân chỉ là đến kiểm chút đồ ăn mà thôi.

Gai băng trên cổ Tân Kiến Thanh vẽ ra một vết máu dài nhỏ, hân muốn thét chói tai, lại phát hiện căn bản kêu không ra tiếng, thậm chí bắt đầu cảm thấy rất mệt, rất thoải mái...

“Người không cần cổ hân sao?” Lục Ninh đột nhiên hỏi.

Lục Viễn bĩu môi, “Người như thế? Coi như hết, ta ngại bẩn.”

Lục Ninh cảm thấy kính nể, thật đúng là quỷ hút máu có nguyên tắc...

Máu tươi tinh tế xẹt qua trên không trung thành một mảnh dây dài hẹp nhỏ, cảnh tượng thần kỳ không sử dụng bất kỳ cái ống gì mà máu đi vào túi, Lục Ninh có cảm giác đang xem đĩa phim huyền huyền chất lượng kém, không bao lâu, Tân Kiến Thanh sắc mặt xanh trắng ngã xuống đất, túi máu Lục Viễn chuẩn bị là loại dung lượng hai trăm ml, Lục Ninh im lặng đem hai mươi cái túi chứa đầy máu thả lại ba lô trò chơi.

Mà cả quá trình Lục Viễn rút toàn bộ máu trong cơ thể người còn chưa vượt quá hai phút!

Lục Ninh nhìn thi thể Tân Kiến Thanh, không hiểu sao bỗng có một loại cảm giác, y vươn tay, sau đó tro mắt nhìn tay mình dần dần mọc ra móng tay sắc nhọn như kim chích ——

Ngọa tào, lúc này mới thật sự giống Ma tộc! Không đúng, y rõ ràng là con người! Không đúng, y hiện tại là Ma tộc!

Thi thể trước mắt cứ như vậy chậm rãi bắt đầu hòa tan dưới tay y, biến thành điểm sáng nhỏ vun lổm đóm đi vào lòng bàn tay y!

...

...

Lục Viễn cũng có chút khiếp sợ, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười, “Ai nha, thật không tệ, chúng ta thật sự là hợp tác vàng, như vậy mới là thủ đoạn hủy thi diệt tích tốt nhất, xem, ngay cả một sợi tóc cũng không lưu lại!”

... Đúng vậy, thật sự là cái gì cũng không còn, nhục tiêu cốt dung(1)!

Lục Ninh gắt gao nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, trong lòng hiểu rõ đây là cái gì, đây là “thu thập”, nhưng mà —— thu thập thân thể này làm cái gì?

Hắn cho là mình sẽ có cảm giác buồn nôn, nhưng cũng chỉ có chút buồn nôn mà thôi...

“Mau trở về, đừng quên đã có người để ý chúng ta.” Lục Viễn ngược lại vẫn luôn luôn cười híp mắt, hiển nhiên có đồ ăn làm tâm tình của hắn tốt lên không ít.

Đúng vậy, bọn họ lên ti vi một lần đã có người để ý, lúc này nếu không phải Lục Viễn thật sự đói bụng, bọn họ căn bản không nên đi ra mạo hiểm.

May mắn sau khi trở về, cũng chưa xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy Lục Viễn đâm ống hút vào túi máu bắt đầu “ăn cơm” nhân tiện ngâm nga hát, Lục Ninh tỏ vẻ đến giờ còn bị vây ở trạng thái khiếp sợ đến chết lặng, không phải bởi vì Lục Viễn hút máu, mà là bởi vì... Chính mình có thể thật sự không phải người...

Thẳng đến hiện tại, y xem như mới chân chính tiếp nhận chuyện này.

“Đúng rồi a Ninh” Lục Viễn bỗng nhiên nhìn y, uống xong một túi hắc quả thực là nét mặt toả sáng, cả người anh tuấn tao nhã đến không thể tưởng tượng nổi, “Người có thể cho ta ném thử máu của người không?”

Lục Ninh cho là mình nghe nhầm, “Người nói cái gì?”

Liếm sạch sẽ một giọt máu cuối cùng, Lục Viễn thoát nhìn cực kỳ tà dị mỉa mai, thật có lỗi, Lục Ninh thật sự là không tìm được từ khác để hình dung, dù sao, chính là cái cảm giác tà ác lại hấp dẫn người này.

Lục Viễn trực tiếp ngồi lại đây, Lục Ninh tỏ vẻ áp lực rất lớn, “A Ninh, yên tâm, không có việc gì, trước kia ta là sợ đói bụng không khống chế được, hiện tại khẳng định không có việc gì~”

... Lúc này Lục Ninh xác định, nửa đêm hôm qua người này ghé vào trên mặt y, chính là muốn hút máu của y đi khôn kiếp!

Còn không đợi y từ chối, Lục Viễn dựa vào càng gần, hơi thở phun trên cổ Lục Ninh cực kỳ mãnh mẽ, chờ một chút, quỷ hút máu làm sao lại có hô hấp?!

Khụ, không đúng, lạc đề!

“Lục Viễn ——” Lục Ninh nhanh chóng mở miệng, mùa hè trên cổ có vết thương là không thể che dấu, “Không thể cắn chỗ đó, a!”

... Hắn cắn...

Hắn cắn!

Hắn lại cứ như vậy mà cắn!

Tên hồn đản này!

Kỳ thật cũng không đau, có chút ngứa, còn có một loại cảm giác không hiểu sao rất thoải mái... Dù sao không giống như là muỗi cắn, cũng không giống như trên cổ bị cắn thủng một lỗ, tóm lại là cảm giác hoàn toàn làm cho người ta không thể từ chối, Lục Ninh thậm chí cảm thấy máu mình chảy có chút nhanh hơn, khụ, khiến Lục Ninh hô hấp cũng trở nên có chút dồn dập.

Loại cảm giác này, là nam thì sẽ rất không rất xa lạ, đời trước tốt xấu cũng gì thì Lục Ninh cũng là một nam nhân đã trưởng thành, loại cảm giác này quá quen thuộc được không!

Con mẹ nó này không khoa học! Quỷ hút máu cắn một chút lại có tác dụng thôi tình ——

Không đúng, tên hồn đản này có phải hay không hút nhiều máu lắm!

Lục Ninh cảm giác giá trị sinh mệnh của mình đang ào ào đi xuống!

Dựa vào, hắn không phải vừa mới thử qua sao?!

Lục Ninh hít vào một hơi thật sâu, lấy sức mạnh ý chí mạnh mẽ đẩy Lục Viễn ra, ánh mắt Lục Viễn thâm u nhìn y, chậm rãi lộ lưỡi liếm sạch sẽ máu trên khóe môi, Lục Ninh bị hắn nhìn lông tóc dựng đứng, y vừa sờ cổ của mình, một tay máu, sắc mặt lập tức liền đen, “Người muốn làm gì, trực tiếp hút khô máu của ta sao?”

“Thì ra là thế.” Lục Viễn lại hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhẹ nhàng mà nói.

Lục Ninh không hiểu sao.

Lục Viễn nhìn miệng vết thương trên cổ Lục Ninh dần dần khép lại, một lát đã không thấy bóng dáng, mới nở nụ cười, “A Ninh, người là Ma tộc đúng không?”

“Đúng.”

“Máu của người với ta mà nói, giống như cội nguồn sức mạnh.”

Lục Ninh trừng Lục Viễn, Lục Viễn lại kéo tay y qua, đầu lưỡi liếm sạch sẽ từng chút máu trên ngón tay y, lưỡi của hắn vừa mềm vừa linh hoạt, thật giống như có ma lực, khiến Lục Ninh biến thành mặt đỏ tai hồng, Lục Viễn lại cười đến là ngọt ngào, “A Ninh sau này người vĩnh viễn là của ta, ai cũng không được —— cướp người đi.”

... Lục Ninh quả thực là nhận lấy kinh hách thật lớn được không, ánh mắt Lục Viễn tràn ngập tính xâm lược, không phải địch ý làm người ta lạnh cả gười lúc mới gặp mặt, mà là một loại độc chiếm dục cuồng nhiệt khiến y không hiểu rõ.

“Người là nói máu của ta có thể cho người sức mạnh?”

Lục Viễn gật đầu một chút.

Lục Ninh bình tĩnh lại, đoạt lại tay của mình, “Người vừa mới ăn no, máu của ta cũng không thể làm đồ ăn đúng không?”

Lục Viễn lại gật gật đầu.

“Được rồi, Lục Viễn người có phải hay không đã quên một việc, người bây giờ còn không đánh lại được ta!” Lục Viễn nhìn ánh mắt Lục Ninh lạnh như băng, cho dù Lục Viễn là quỷ hút máu không biết sợ hãi là gì cũng thấy chột dạ, “Ta không thuộc về bất luận kẻ nào, ta chỉ là ta, nếu ta không muốn, đời này người cũng đừng nghĩ tiếp tục hút một giọt máu của ta, vừa mới ta chỉ là không phòng bị người mà thôi.”

Lục Viễn chau mày.

Lục Ninh lại khẽ cười lên, “Vừa mới hấp thu thi thể Tân Kiến Thanh, năng lực của ta lại tăng cường một chút” Được rồi, thân là một Ma tộc, hấp thu thân thể nhân loại làm năng lượng cái gì, Lục Ninh thật cũng không kỳ quái, “Người nếu cần nhờ máu của ta mới có thể gia tăng năng lượng, như vậy chúng ta ước định, mỗi ngày chỉ có một chút, không được cắn cổ ta, chỉ có tay.”

Lục Viễn theo dõi y.

Lục Ninh không chút yếu thế nhìn lại.

Lục Viễn không tình nguyện nói: “Được rồi.”

Tạm thời, ước định đạt tới, Lục Ninh hơi hơi nhẹ nhàng thở ra. Y một chút cũng không muốn nuôi hổ làm họa, nhưng vì tạm thời hòa bình, hợp tác như thế này là không thể tránh được.

Nhưng rất nhanh, y liền phát hiện là mình tự đào hố cho mình nhảy!

Xin người, hút máu trên ngón tay đừng làm như đang tán tỉnh thế có được không?!

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, rất nhanh lại đến thứ bảy, lúc này đây, là trận đấu hai mươi vào mười tám, ngày hôm sau chính là mười tám vào mười sáu, thi đấu dày đặc cũng là một điểm nhìn trong đợt tuyển tú lần này.

Trong khoảng thời gian đó thời gian lên lớp cũng không có bao nhiêu, bởi vì các nhóm tuyển thủ cần chuẩn bị nhiều nhất bốn ca khúc, không thể không nói, thời gian cũng không quá đầy đủ, sắp đến trận đấu, Lục Ninh nhìn thấy một thiếu nữ căng thẳng đến thời gian luyện ca các loại đi điều.

Sở dĩ nói là nhiều nhất bốn bài ca, bởi vì nếu vòng thứ nhất đã bị loại, vậy ba bài còn lại căn bản không cần dùng.

Lần này quy tắc đào thải rất đơn giản, rút thăm, trận đấu một chọi một, giám khảo quyết định người đi tiếp, người còn lại kia phải đợi lượt đấu tiếp theo, hai mươi người đấu một chọi một loại mười người, tiếp tục tiến hành một vòng rút thăm, năm người bị loại trong lượt đấu thứ hai, hai người có lượng tin ngắn bỏ phiếu của người xem thấp nhất trực tiếp out.

Lúc này là Lục Ninh rút thăm, y thật đúng là... hảo ký vận, trực tiếp rút được cô gái để y trí nhớ khắc sâu ngày chụp ảnh tuyên truyền kia, còn nhớ rõ vẻ mặt kiêu căng của cô khi đó, vừa nhìn đã thấy không dễ chọc, hơn nữa, Kim phó đạo không phải là “chú Kim” sao, Lục Ninh thực hoài nghi bốn người ngồi phía dưới có thể là “chú dì anh chị” của cô.

Nhưng mà, chỉ cần có người xem bỏ phiếu, Lục Ninh cảm thấy bọn họ vẫn là rất an toàn, hướng chi, thật sự không được y còn có đòn sát thủ đâu, tiết mục tuyển tú lần đầu tiên, cho dù là thương lượng của sau, chỉ sợ cũng chỉ được có hạn, nếu không kiếp trước cuối cùng cũng sẽ không để Lục Viễn giành quán quân.

Chỉ là, đời này có lệch lạc, Lục Ninh cũng không xác định Lục Viễn có thể dọc theo quỹ tích kiếp trước mà đi hay không ...

Lục Ninh chọn ca khúc vẫn không phải loại hình có độ khó cao, dù có đòn sát thủ cũng muốn để sau dùng, dù sao lúc này y và Lục Viễn vẫn tương đối an toàn, lấy thực lực của bọn họ, lúc này tuyệt đối không đến mức có nguy hiểm bị loại, cho nên y đều là trước cầu ổn, tiếp tục cầu thắng.

Thanh âm đàn guitar gõ tản ra như dòng nước chảy, Lục Ninh từng đàn mười mấy năm đàn guitar, cho dù sau này càng ngày càng bận rộn, lúc không có chuyện gì làm vẫn thích gảy vài khúc nhạc, như vậy có thể làm cho tâm tình của y yên ổn rất nhiều.

Đôi tay xa lạ này không vết chai do đánh guitar lưu lại, hoàn mỹ không tỳ vết, Lục Ninh cúi đầu, che dấu cảm xúc đột nhiên nảy lên trong mắt.

Thanh âm tựa như nỉ non của Lục Viễn vang lên: “... Ta hi vọng người, là ký ức độc nhất vô nhị của ta.”

Câu đầu tiên cùng với âm hưởng đàn guitar chảy xuôi cũng không phải hát ra, mà là nhẹ nhàng mà nói ra miệng, ngay cả Lục Ninh cũng cảm thấy tim mình run rẩy, thanh âm Lục Viễn rất câu nhân, trình độ diễn xuất của người này xuất sắc hơn so với ca hát nhiều, biểu hiện trên sân khấu cũng là như thế, một câu này thốt ra, Lục Ninh rõ ràng nhìn thấy Tạ Nhược Gia trên đài giám khảo hai tay ôm ngực, khóe môi tươi cười tăng lên, ngay cả ánh mắt cũng trở nên sáng ngời, sau đó thì thâm cùng Nghê Phỉ Lâm bên cạnh, hình như là cho cô xem da gà nổi trên mu bàn tay mình.

Đúng vậy, Lục Viễn hẳn còn có mị lực như vậy, giống như làm cho trái tim con người đập bùm bùm là bản năng của hắn.

Lúc này, ánh sáng trên sân khấu còn chưa mở, bên ban giám khảo ngược lại sáng hơn so với sân khấu nhiều nên Lục Ninh mới có thể thấy rõ ràng như thế.

Ánh sáng chiếu lại đây, Lục Ninh ôm đàn guitar gỗ ngồi trên ghế cao, Lục Viễn đứng không xa bên cạnh, Lục Ninh hơi hơi lệch trái, Lục Viễn lệch phải, nhạc đệm lúc này mới vang lên, tiếng hát hai người vừa vang, giữa bọn họ rõ ràng có khoảng cách, lại giống như tựa vào cùng nhau gắn kết chặt chẽ, đây là một loại hài hòa khó có thể hình dung, thanh âm Lục Ninh còn trầm hơn Lục Viễn một chút, giọng hát thành thực, âm cuối xử lý đặc biệt xinh đẹp, mà thanh âm Lục Viễn lại chau chuốt trong veo không hề tạp chất, không có nhiều kỹ xảo, cực kỳ trắng ra, cổ tình khi thanh âm hai người cùng một chỗ sẽ biến thành một loại mượt mà tinh khiết khác, giống như là hoàn toàn bù đắp lẫn nhau, có lực xuyên thấu lòng người, thời điểm quanh quẩn bên tai đặc biệt dễ nghe, gần như trở thành một loại hưởng thụ.

Bài hát này là [Ký ức độc nhất vô nhị], cũng là độ khó không cao, giai điệu lại rất hay, rất êm tai, lời ca cũng tốt, Lục Ninh chọn ca là rất dụng tâm, mục đích của y một là phải bắt được giám khảo, hai là phải bắt được người xem bỏ phiếu.

Lục Ninh liếc mắt thấy cô gái số sáu đứng một bên sắc mặt nặng trĩu hết sức khó coi, không thể không nói, vị này tu luyện còn chưa đến nơi đến chốn a, nếu camera mà quét đến, còn có chút không ổn, nhưng mà, loại tình huống này hẳn là sẽ không phát sinh đi? Kim Đào sẽ không làm như vậy.

Đợi cho bọn họ hát xong, Tạ Nhược Gia không chút nào keo kiệt vỗ vỗ hai tay, trực tiếp nói vào micro: “Lục Ninh Lục Viễn, tôi đã là fan của hai bạn.”

Lục Ninh bật cười, y dám khẳng định Tạ Nhược Gia nhất định không có thu mua, bởi vì cô đã sớm treo bảng lên, số tám.

Y và Lục Viễn nói cảm ơn rồi mới nhìn ba giám khảo khác.

Nghê Phỉ Lâm cũng chọn bọn họ, hai người còn lại lại ——

Lục Viễn nâng mi.

Hà Văn nói thẳng: “Vẫn là tuyển thủ số sáu Đan Linh Vi chọn ca khúc hơn một chút, hát cũng rất khá, cho nên, tôi vẫn là lựa chọn số sáu.”

Viên Cẩm càng không cần phải nói, trong mắt Lục Ninh, hẳn là người có khả năng bị thu mua nhất, dù sao hẳn vốn là người của Bình đài.

Lục Ninh khẽ cười, nhìn về Đan Linh Vi biểu cảm khó coi như cũ, đúng vậy, cô chọn ca khúc tương đối khó, nhưng mà một câu bắt đầu chậm nửa nhịp, điệp khúc lệch hai âm, cao âm có hai câu không lên tới, lấy sự chuyên nghiệp của Hà Văn, Lục Ninh mới không cho rằng anh ta không nghe ra, những lời này cũng chỉ có thể lừa gạt người xem trước ti vi không hiểu âm nhạc thôi, dù sao những điểm này nghe qua không quá có vấn đề.

Nhưng mà, thiên vị như vậy —— Nghê Phỉ Lâm hơi hơi nhú nhú mày, liếc Hà Văn cùng Viên Cẩm một cái, nhưng cũng không mở miệng chọc thủng Hà Văn, trong những người ở hiện trường, cũng chỉ có cô cùng Hà Văn nghe ra.

... Lục Ninh có một loại cảm giác quả là thế, bỗng nhiên vốn không quá coi trọng cuộc thi ca hát này lại đột nhiên cảm thấy hứng thú, lúc này y mới cảm thấy có chút thú vị ——

Có nhiều ý tứ, như vậy chơi mới hay nha, nếu không, coi như thắng, cũng rất không có cảm giác thành tựu.

Lục Ninh tươi cười càng sâu, cảm thấy tim đập cũng có điểm gia tốc.

Ah, khiến y xóc lên tinh thần, thực sự có chút hưng phấn đầu...

.

(1) Xương thịt tiêu tan

[Ký ức độc nhất vô nhị]

9. Chương 9

Nếu đổi lại là một người diện mạo bình thường, cười như vậy có lẽ sẽ làm người ta cảm thấy đáng khinh, nhưng là Lục Ninh cười với Đan Linh Vi, chính Đan Linh Vi cũng ngẩn ra.

Nụ cười này ý vị thâm trường, ánh mắt dừng lại trên người cô thời gian có hơi lâu.

Lục Ninh duy trì đầy đủ phong độ, nhưng Lục Viễn không có tính tình tốt như vậy, thời điểm Đan Linh Vi đứng bên người bọn họ, Lục Viễn không chút khách khí trào phúng nói: “Thật đúng là tài đại khí thô.” Không chỉ có Lục Ninh đã nhìn ra, Lục Viễn cũng đồng dạng phát hiện cô nương này “đặc thù”.

Một câu rất ngắn, thậm chí cả môi cũng giống như không động, thanh âm lại thấp, trừ bỏ Lục Ninh cùng Đan Linh Vi, những người khác đều không nghe được, cổ tình lúc Lục Viễn nói còn mặt mỉm cười nửa điểm không nhìn ra trào phúng, vì thế sắc mặt Đan Linh Vi nặng trĩu ở hiện trường trực tiếp liền có vẻ thật không dễ nhìn.

Kim Đào cách đó không xa nhíu mày, tuy rằng sắc mặt Hà Văn cùng Viên Cẩm không thay đổi, nhưng trong mắt có chút thất vọng, cho dù bọn họ thương lượng cửa sau, làm quá phận bọn họ cũng không muốn, chung quy còn phải quý trọng danh dự không phải sao?

Bởi vì giám khảo là thể hòa là 2:2, MC lúc này mới lên sân khấu, “Thật sự là ngoài ý muốn a, đây là thể hòa đầu tiên trong ngày hôm nay nha, vậy hiện tại phải do tin nhắn bỏ phiếu của khán giả đến quyết định người chiến thắng!”

Lục Ninh đối với đầu phiếu hiện tại cũng không xem trọng, nếu trong tình huống công bằng, y và Lục Viễn nhất định có thể áp đảo Đan Linh Vi, nhưng là y mới không tin trong nhà Đan Linh Vi chỉ đón mua ban giám khảo lại không đi xoát phiếu đâu, đây cũng chỉ lúc bắt đầu có thể xoát một chút, sau này đến khi đầu phiếu khác biệt lớn đến mấy trăm hơn một ngàn vạn, chỉ sợ trong nhà Đan Linh Vi tiếp tục tài cao thể lớn, cũng là chịu không được, lấy hiểu biết của Lục Ninh đối với giới giải, vị Đan tiểu thư này sau y cũng không gặp qua trong giới, có lẽ không tiếp tục lăn lộn trong giới, cho nên nói, chẳng sợ có hậu trường, hậu trường này cũng có hạn.

Đây mới là trận đầu bắt đầu bỏ phiếu, lúc này không xoát thì đợi đến bao giờ, đến sau này chênh lệch quá lớn, muốn xoát cũng đau lòng.

Trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện số phiếu thay đổi, Lục Ninh thật sự là nửa điểm cũng không kinh ngạc nhìn thấy trong khoảng thời gian ngắn Đan Linh liền phá năm vạn phiếu, thật đúng là rất tài đại khí thô, MC bắt đầu đếm ngược ba mươi giây, lúc này, số phiếu của Lục Ninh Lục Viễn là bốn vạn chín nghìn phiếu, thành tích này đã tương đối làm cho người ta kinh dị, khai thông tin ngắn bỏ phiếu mới ngắn ngủn một tuần, tiết mục này cũng vừa mới bắt đầu mà thôi, hai người bọn họ cũng đã có số phiếu ủng hộ cao như vậy, so với Đan Linh Vi “xoát” tới năm vạn cũng chẳng kém đi nơi nào, càng có kịch tính chính là, trong ba mươi giây đếm ngược này, số phiếu bắt đầu tăng cao, càng ngày càng gần càng ngày càng gần!

Rõ ràng chỉ là một trận đấu hai mươi vào mười tám mà thôi, lại có thể chơi một phen tim đập, chờ khi MC hô lên “dừng”, 49809:50127, trong ba mươi giây này, Lục Ninh Lục Viễn tăng tám trăm phiếu, mà Đan Linh Vi chỉ tăng một trăm phiếu, đây là thật giả khác biệt.

Đan Linh Vi nhẹ nhàng thở ra, lại thấy hai thiếu niên bên cạnh phong độ nhẹ nhàng mỉm cười nhìn mình, ánh mắt lại làm cho cô cảm thấy cả người phát lạnh.

Lục Ninh nhếch môi, thần nhiên phun ra hai chữ, “Tốt lắm.”

Lục Viễn nhướn mi, tươi cười sáng lạn, “Đúng a, thật tốt.”

...

Không thể không nói, Đan Linh Vi chân chính khơi dậy ý chí chiến đấu của hai người, nói thế nào đây, ban đầu Lục Ninh không rất coi trọng loại trận đấu này là bởi vì thực lực của y giỏi hơn, áp đảo phía trên những người tuổi trẻ này, vô luận là lực sân khấu hay là kỹ xảo ca hát y đều vững vàng mạnh hơn so với bọn họ, cổ tình đời này còn có khuôn mặt xuất chúng như vậy, đương nhiên, còn có nguyên nhân chính là y biết Lục

Viễn một người còn có thể lấy được quán quân trong cuộc thi này, muốn cho y rất coi trọng là không có khả năng.

Đối với Lục Viễn, nói toạc ra, hắn chỉ coi trận đấu này như ván cầu cho hắn bước vào giới giải trí mà thôi, căn bản sẽ không tràn lòng hùng tâm tráng chí giống những người khác, mục đích cùng ý đồ của hắn không giống bọn họ, tự nhiên cũng sẽ không để ý giống bọn họ, trong mắt Lục Viễn, nếu lần này không được, hắn còn có biện pháp khác, tóm lại, hắn kỳ thật cũng không có ôm mộng mình tinh một đêm thành danh.

Cổ tình ra một cái Đan Linh Vi, cô rất có dũng khí khơi mào tâm lý cạnh tranh của Lục Ninh cùng Lục Viễn!

Mà lúc này, Cổ Di ở nhà xem hiện trường trực tiếp lại không thấy được một màn mang tính quyết định này, cô đang cãi nhau.

Nếu Lục Ninh ở chỗ này chỉ sợ sẽ kinh ngạc chết, bởi vì không phải nói Cổ Di không tốt, chỉ là tính cách quá mềm yếu, vừa ngượng ngùng vừa diễm đam nho nhã, trong cái nhìn của Lục Ninh, cô căn bản không thích hợp đến những công ty châu báu lớn đầy cạnh tranh kia công tác.

“Tiểu Di, tại sao em không vì mình nghĩ lại đâu!” Thanh niên cao lớn tuổi trẻ anh tuấn, Cổ Di diện mạo xinh đẹp tuyệt trần tinh tế tỉ mỉ, cùng hắn đứng chung một chỗ nhìn cực kỳ xứng, “không thể luôn phiền toái người khác” trong miệng Lục Viễn khi đó, không phải ai khác, chính là chỉ người thanh niên này, hắn là bạn trai Cổ Di, là đồ đệ của cha Cổ Di – Phí Xuân Lâm, công tác trong ngành công an, thời gian cha Cổ Di còn tại cũng đã ngầm đồng ý hai người qua lại, lúc ấy cha mẹ Cổ Di còn sống, cha là nhân viên công vụ, mẹ cũng công tác không tính kém, Phí Xuân Lâm cũng thích Cổ Di tính cách ôn nhu, nhưng khi vợ chồng Cổ thị chết vì tai nạn xe cộ, người gây ra họa chạy mất đến nay không có tin tức, trừ bỏ một chút trợ cấp từ cục cảnh sát, những cái khác cái gì cũng không lấy được, Cổ gia thiếu chút nữa cứ như vậy suy sụp, Phí Xuân Lâm tất nhiên không thể vừa lòng.

Hắn xuất thân kỳ thật cũng không tính tốt, hắn đến từ nông thôn nên hắn khát vọng cuộc sống trong thành phố lớn, thế nhưng đầu năm nay, tiền lương của nhân viên công vụ còn chưa cao như vậy, giá phòng thành phố C tuy còn chưa tăng, nhưng cũng đã không rẻ, dựa vào tiền lương của hắn, mua nhà vẫn là rất khó khăn.

“Cậu ấy là em trai của em!” Cổ Di rất ít nói chuyện lớn tiếng, mà lúc này cô tức giận đến nước mắt đều trào ra.

Cô như thế nào cũng không nghĩ đến, ngày hôm qua cô còn cảm giác mình là cô gái hạnh phúc nhất, ngày hôm nay lại phải đối mặt cảnh tượng như vậy, ngày hôm qua, Phí Xuân Lâm cầu hôn cô, Cổ Di cùng hắn yêu ba bốn năm, hiện tại cô tốt nghiệp, nghĩ đến cũng lúc kém không nhiều lắm, nào biết ngày hôm nay Phí Xuân Lâm lại cùng cô đề cập muốn Lục Viễn chuyển ra ngoài.

“Cậu ta là em trai của em, vậy Lục Ninh mới tới kia? Bọn họ một ngày so với một ngày lớn, lại không có quan hệ huyết thống với em, vậy có thể ở cùng một chỗ sao? Tiểu Di, em không vì mình nghĩ, cũng phải vì anh suy nghĩ!”

Cổ Di tức giận đến môi trắng bệch.

“Cậu ta vốn cũng không phải là em trai ruột của em, chẳng qua là chú Cổ nhận nuôi mà thôi! Căn nhà này là cô chú Cổ để lại cho em!” Phí Xuân Lâm tự cho là rất có lý khuyên.

Cổ Di ánh mắt rét run, giống như lần đầu tiên quen hắn, cô không biết nói gì, không đủ khôn khéo, nhưng cô miễn cưỡng, cũng không ngu ngốc, cảm tình của cô cùng Phí Xuân Lâm còn không đến mức khiến cô bị tình yêu choáng váng đầu óc, a Viễn mới mười bảy tuổi, Phí Xuân Lâm muốn mình đuổi cậu đi, chẳng sợ cậu không phải em trai ruột của cô, nhưng cũng ở trong nhà này mười năm, trong mười năm này, thời gian cha mẹ công tác vội luôn là cô chiều cố a Viễn, cậu vừa nghe lời vừa hiểu chuyện, cậu chính là em trai của cô, cả đời này đều là, chỉ bằng Phí Xuân Lâm hắn, vẫn còn so ra kém địa vị của Lục Viễn trong lòng cô!

“Phí Xuân Lâm, anh rút ra ngoài cho tôi.” Cổ Di bình tĩnh nói, sau đó cũng tháo nhẫn trên tay xuống, nhét lại trong tay Phí Xuân Lâm, đẩy hắn một cái, “Rút đi ra!”

Phí Xuân Lâm ngạc nhiên, đồng thời cũng có chút tức giận, phải biết rằng bình thường Cố Di tính tình ôn nhu điềm đạm nho nhã, rất hiền thực sắn sốc, hẳn không hề thấy Cố Di có dáng vẻ này, vì thế thẹn quá hoá giận đóng sầm cửa rồi đi, trước khi đi còn nói một câu, “Chính em hảo hảo nghĩ rõ ràng!”

Cố Di hận không thể cho hắn một cái tát.

Ngày hôm nay thật sự là một ngày rất không thuận, mà khi cô xem ti vi mới phát hiện em trai của mình cũng tương đối không thuận lợi, cô nhìn chăm chăm cô gái coi như xinh đẹp lại bị biểu tình phá hủy ba bốn phần, thiếu chút nữa đem cả bát nước trên bàn đều hắt vào ti vi ——

May mắn nhận được, bằng không sửa ti vi còn cần tiền đâu!

Lục Ninh cùng Lục Viễn vô cùng đáng tiếc bước vào đợt thứ hai, mà trải qua lần rút thăm thứ hai, Lục Ninh kinh ngạc phát hiện đối thủ lần này là một người y quen biết, người kia vài năm sau từng gặp mặt y một lần – ngôi sao ca nhạc Giản Tuệ, cô gái này cho y ấn tượng khá khắc sâu, bởi vì trên người cô có một loại khí chất vô cùng thích hợp giới giải trí, gặp người mang cười, ca hát cũng không kém, rất có vài phần mọi việc đều suôn sẻ tròn trịa, cho nên cho dù cuối cùng cô chỉ đứng thứ năm thứ sáu, đi được so với mấy thứ tự trước còn tốt hơn nhiều lắm, đương nhiên, so ra là kém Lục Viễn đứng nhất.

“Ai nha, thật sự là đi đại vận.” Cô đứng bên cạnh MC cười đến mặt mày cong cong, “Không thể tưởng được rút đến tôi thích nhất đâu.”

MC cũng giống như giỡn nói, “Vậy bạn thích anh hay em trai?”

Giản Tuệ cười đến hơi hơi ngượng ngùng nói: “Bất kể là anh hay em trai, có thể cho tôi một tôi nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.”

Vì thế tất cả mọi người trong hiện trường cười lên ha ha.

Lục Ninh cùng Lục Viễn cũng cười, so với Đan Linh Vi, ai cũng thích cô gái như vậy.

“Cùng nhau cố lên!” Giản Tuệ thần thần thần đang đang bắt tay cùng bọn họ, Lục Ninh cũng mỉm cười, “Cố lên!”

Bởi vì từ giờ khắc này, bọn họ cũng muốn toàn lực ứng phó.

Ca khúc của bọn họ báo lên, Lục Ninh đổi đi bài hát đã chuẩn bị ban đầu, lần này bọn họ hát [Beautiful World], đây là một ca khúc tiếng Anh, độ khó khăn hai là ca khúc họ hát lúc trước khó có thể sánh bằng, khó khăn cao, có chiều sâu, nếu Hà Văn dám nói Đan Linh Vi hát ca khúc khó hơn bọn họ, vậy bọn họ muốn nói cho hắn biết, cái gì mới là khó khăn nghiêm túc.

Bài hát này y và Lục Viễn ở nhà đã luyện qua thật tốt, vốn là nghĩ đến trận đấu sau này tiếp tục lấy ra, nhưng vậy thì có quan hệ gì đâu, bọn họ còn có đủ thời gian luyện tập, chân chính nghiêm túc lên, một vòng trận đấu là hai ngày, với bọn họ mà nói cũng không tính cái gì.

Kỹ năng ca hát của Lục Viễn vốn cũng không quá tốt, nhưng hắn có một ưu điểm, năng lực học tập mạnh, trí nhớ cao, Lục Ninh dạy hắn một vài chi tiết kỹ xảo, không cần nói lần thứ hai hắn đã có thể nắm giữ, bài hát này khó khăn rất cao, vốn lấy trình độ Lục Viễn không quá dễ dàng hát được tốt, nhưng trải qua luyện tập, lại có thể bù lại đại bộ phận khuyết điểm, lại có Lục Ninh đến hoàn toàn bổ đủ, bọn họ hát bài hát này tuy không nói hoàn toàn không có tì vết, nhưng tuyệt đối không phải tiêu chuẩn hạng hai hạng ba bình thường.

“A, Ninh Viễn của chúng ta thay đổi ca khúc, xem ra bọn họ muốn đánh cuộc một trận ở đây...” MC vừa cười vừa nói, “Tiếp theo mời Lục Ninh Lục Viễn mang đến —— [Beautiful World]!”

Lúc này, ngay cả Hà Văn cũng có chút kinh ngạc, hẳn biết rõ bài hát này khó khăn, đồng thời hoài nghi hai thiếu niên còn trẻ như vậy có thể hát tốt một ca khúc khó như vậy sao? Ca sĩ đại lục có thể hát tốt bài hát này cũng không tính nhiều!

Trong một mảnh im lặng, Lục Ninh bắt đầu hát câu đầu tiên, giọng hát tiếng Anh tiêu chuẩn của y khiến Tạ Nhược Gia “wow” một tiếng nho nhỏ, mà nhạc đệm dần dần tiến vào, thân thể Lục Ninh cùng Lục Viễn động lên theo âm nhạc, ca khúc này bọn họ dùng là micro dạng đứng, thanh âm của Lục Viễn gia nhập,

cùng Lục Ninh nhìn nhau cười, ca khúc tiết tấu mạnh mẽ cứ như vậy vang lên, giống như độ ẩm của máu cũng bắt đầu lên cao, Lục Ninh kiếp trước hát qua rất nhiều ca khúc, cũng rất ít có loại cảm giác này, Lục Viễn lại càng ngoài ý muốn ——

Thì ra, ca hát cũng có thể hát đến nhẹ nhàng vui vẻ lâm li như vậy!

Hai thiếu niên mặc áo sơ mi ngắn tay đơn giản, caravat một đỏ một xanh, phía dưới là quần bò bó sát người, đem hai chân thon dài thẳng tắp của bọn họ tôn trang thật sự có vài phần gợi cảm.

“All I know is you’ve shown me it’s a beautiful world,

Oh, it’s a beautiful world, oh...”

Trung Quốc vào thời điểm này vẫn là không thường nghe được giọng hát tiếng Anh tiêu chuẩn, đặc biệt đây là hai thiếu niên vừa mới mười bảy tuổi, muốn nói khó khăn, bài hát này mới thật là khó khăn, tiết tấu cảm, cao âm, chuẩn âm, ca sĩ nghiệp dư là rất khó nắm chắc.

Mà hai người trên sân có lẽ lúc mới bắt đầu còn lo lắng những cái này, sau lại hoàn toàn hát đến high, cầm micro hát đến sáng khoải, âm cứ như vậy vang lên, toàn bộ không khí trong sân đấu đều bị bọn họ kéo động, loại sức cuốn hút sân khấu này khó nói lên lời!

Đầu tiên Tạ Nhược Gia đứng lên, sau đó là Nghê Phỉ Lâm, Viên Cẩm cũng không tự giác đứng lên, Hà Văn tự nhiên cũng không thể ngồi nữa.

Trên thực tế, hẳn không thừa nhận cũng không được, hẳn hoàn toàn bị tiếng ca nhiệt liệt đến chước nhân lúc này rung động.

Đây mới là trận đấu hai mươi vào mười tám đã có hai thiếu niên hát đến bốn giám khảo tập thể đứng dậy vì bọn họ vỗ tay, bốn người này một là thiên hậu, một là kim bài chế tác, một là nghệ sĩ toàn năng, một cái là hoa đán tân tấn, có đầy đủ điểm bùng nổ, vì thế giờ khắc này, hình ảnh dừng lại thành dấu đề tin tức ngày hôm sau.

Coi như Đan Linh Vi “đánh bại” bọn họ thắng cấp thì sao, trận này đã định quang mang của tất cả tuyển thủ đều bị bọn họ che lấp.

Mọi người nhớ kỹ chính là hai thiếu niên, một người tên là Lục Ninh một người tên là Lục Viễn, mà hoàn toàn không nhớ rõ cô gái hát qua một ca khúc trong trận đấu này cô tên gọi là gì.

.

Beautiful world

10. Chương 10

Một tuyển thủ tiết mục tuyển tú có thể hơn một lần là đầu đề giải trí thật sự là không dễ dàng, Lục Ninh Lục Viễn lần này coi như là nhờ gió xuân của bốn vị giám khảo.

Nhưng bài hát [Beautiful World] này quả thật hát rất xuất sắc, sau, công tác thống kê rating(1) của Bình đài lại biểu hiện, trong cả tiết mục, rating đoạn thu này cao nhất, còn áp qua một tiết mục giải trí phát cùng lúc trường kỳ chiếm vị trí đầu tiên của đài Hương Tiêu, cao tăng Bình đài vui đến hồng, thoáng dùng chút thủ đoạn, muốn lên mấy đầu đề giải trí cũng không tính khó khăn.

Ở trên internet, đoạn thu này được cắt nối biên tập từ tiết mục thành một video riêng bắt đầu diễn cuồng chuyển động, mà chờ đón chính là số phiếu tin ngắn của hai người bọn họ tăng cao.

Lúc này, Lục Ninh rút ngón tay của mình về, nhìn Lục Viễn biểu tình lưu luyến hận không thể tiếp tục liếm hai cái, trong lòng vẫn là không nhìn được quát một cái, lau lên người hai cái giống như có thể nhờ thế mà xóa đi cảm giác run rẩy vừa từ đầu ngón tay tràn ngập đến trái tim.

Lục Ninh cảm thấy ước định này không quá đáng tin, vừa định lại cùng Lục Viễn nói chuyện, được rồi, y đích thật là muốn bội ước! Ở mỗi sáng sớm đều phải bị tán tỉnh một chút, Lục Ninh cảm thấy trái tim của mình áp lực quá lớn.

Kết quả, tiếng đập cửa liên vang lên.

Lục Viễn đứng dậy đi mở cửa, đứng ngoài cửa lại không phải trợ lý bọn họ đã quen thuộc.

Ngoài cửa là một nữ nhân đã có tuổi, nhìn đại khái ba bốn mươi tuổi, mặc bộ váy màu xanh đen, vô cùng tao nhã khéo léo, nhưng mà cô lấy một loại ánh mắt không biết nên hình dung như thế nào trên dưới đánh giá hẳn, Lục Viễn lập tức có chút mất hứng.

Bởi vì trong ánh mắt này mang theo ý tứ đánh giá hàm xúc. Lục Viễn lập tức nâng mi.

Nào biết nữ nhân này nở nụ cười, dùng giọng điệu vô cùng thân thiết nói: “Ngài là Lục Ninh hay là Lục Viễn? Thật có lỗi, tôi tạm thời còn không phân biệt được hai người.”

“Chuyện gì?” Lục Viễn trực tiếp nói.

“Tôi đến từ Tinh Hoàn Entertainment, đây là danh thiếp của tôi.” Nữ nhân đưa qua danh thiếp đơn giản màu vàng nhạt, mang theo mùi hương nhàn nhạt.

Lục Ninh đã đi tới, tiếp danh thiếp của cô, “Đi vào nói đi.”

Liếc danh thiếp một cái, người chế tác của Tinh Hoàn Ent, biên kịch Vu Mai Yển.

Tên này...

Lục Ninh đối với cái tên Vu Mai Yển này thật là có chút ấn tượng, y biết Tinh Hoàn Ent, cũng biết Tinh Hoàn Ent là một công ty tương đối có tiếng ở hk, phạm vi hoạt động của nó phần lớn cũng ở vùng hk, trong vòng vài năm này cùng vài năm sau đều dùng quay các phim thần tượng mà nổi danh, khác nhau ở chỗ, thị trường phim thần tượng là không ngừng biến hóa, trước khi Lục Ninh trùng sinh, Tinh Hoàn đã đi hướng xuống dốc, nhưng là khoảng năm 2004, hẳn là thời kỳ nó hưng thịnh nhất, Vu Mai Yển chính là một trong những kim bài chế tác của Tinh Hoàn, đáng tiếc sau này cô tái giá sau đó ẩn lui, Tinh Hoàn cũng không còn thịnh thế.

“Thực xin lỗi đã mạo muội quấy rầy hai người, tôi xem qua tiết mục của hai người ngày hôm qua, thật sự cực kỳ phấn khích.”

“Cám ơn.” Lục Ninh lấy khuỷu tay đụng Lục Viễn một chút, thấp giọng nói: “Đi rót cho Vu tiểu thư chén nước!”

Không giống Lục Viễn ngây thơ với giới giải trí, Lục Ninh đối một vài quy tắc nhưng là rõ ràng hơn, y hiểu được trước mắt chính là cơ hội của bọn họ!

Lục Viễn đứng dậy đi rót nước, Vu Mai Yển nhìn thấy, cô cũng đang quan sát hai thiếu niên này, nhưng không thể không nói, bọn họ so với tưởng tượng của cô còn ưu tú hơn, từ đêm qua ngẫu nhiên thấy được bọn họ biểu diễn, cô cả đêm ngủ không ngon giấc, lập tức bắt trợ lý đặt chuyến bay sớm nhất đến thành phố C cho mình, chính là dựa vào tinh thần như vậy, Vu Mai Yển cô mới có thể ổn thỏa ngồi trên chiếc ghế người chế tác phim thần tượng bậc nhất.

Hai thiếu niên trước mắt này, lấy tuổi của bọn họ mà nói, trầm ổn đến kỳ cục, đi đường nói chuyện đều tương đối đẹp mắt, người như vậy không chỉ có lên kính đẹp, đưa vào trong phim truyền hình, không cần quá nhiều huấn luyện là có thể hiện ra tư thái tương đối khá.

Chỉ nhìn đến bọn họ, cô liền quyết định, bọn họ chính là nhân vật chính bộ phim này của cô! Không có người càng thích hợp hơn so với bọn họ, bộ phim này dường như chính là lượng thân tạo ra(2) vì bọn họ, hiện tại vấn đề duy nhất là làm sao nhanh chóng quyết định chuyện này, một khi Bình đài tuyển tú nâng bọn họ nổi tiếng, thân phận của bọn họ tương lai cùng hiện tại lập tức khác nhau, xuất phát từ suy tính tiết kiệm phí tổn, Vu Mai Yển cảm thấy chuyện này không thể kéo dài, vì thế khi đối mặt Lục Ninh tươi cười càng thêm thân thiết một ít.

Lục Ninh cúi đầu nhìn kịch bản trên tay, cố gắng áp lực hưng phấn trào ra trong lòng, nếu muốn nổi, muốn bùng nổ nổi tiếng, hiện tại có một đường tắt đang ở trước mắt y.

[Hoa viên bí mật của Hoàng tử], đây là tên kịch bản, bộ phim này thật sự rất có danh, cho dù là kiếp trước người căn bản không xem phim thần tượng như Lục Ninh cũng biết nó, Lục Ninh vốn là dựa vào một bộ

phim lịch sử nổi khắp đại giang nam bắc gặp may, đồng dạng năm nay quay chụp, năm 2005 trở thành thời đại phim truyền hình, cũng bởi vì một năm này xuất hiện vài bộ phim truyền hình rating cực cao, bộ nổi nhất Lục Ninh diễn kia là không thể tranh luận, còn có một bộ phim thần tượng cũng không chút thua kém, ít nhất ở phương diện xuất khẩu, so với bộ phim y diễn kia còn lợi hại hơn, dường như cả châu Á đều bị làn gió này thổi qua!

Nhưng diễn viên chính ban đầu là một người hoàn toàn khác, trong đó thậm chí không có Lục Viễn, hiện tại kịch bản này làm sao lại tới trong tay bọn họ?

Tha thứ Lục Ninh, tuy rằng nghe qua thanh danh bộ phim, nhưng là thật không có xem qua.

Thơ sơ đảo qua đại khái thiết lập kịch bản(3) mới xây dựng ý tưởng, chưa viết thành kịch bản chi tiết, Lục Ninh có chút kinh ngạc, tình tiết cổ sự bộ phim này kỳ thật một chút cũng không phức tạp, nước ngoài có một chuyện xưa gọi là [Hoàng tử và kẻ lang thang], bộ phim thần tượng này kết cấu đại khái có chút giống chuyện xưa kia, có một “hoàng tử” xuất thân phú quý, một tập đoàn tài chính lớn nhất là xí nghiệp của gia tộc hắn, phụ thân là chủ nhân tập đoàn tài chính đối với hắn vô cùng nghiêm khắc, quanh năm suốt tháng cha con đều không thấy mặt một lần, mà bên người “hoàng tử” tự nhiên tới hợp bầy, có một quần gia anh tuấn tuổi trẻ chiếu cố sinh hoạt thường ngày của hắn, thậm chí cùng hắn đến trường học quý tộc thập phần xa hoa, phụ cận trường học quý tộc này, có một trường công lập, giữa hai trường học có một mảnh hồ, trên hồ có một hoa viên chỉ thuộc về “hoàng tử”, có thể tới nơi này chỉ có hắn, quần gia của hắn cùng người bạn duy nhất, cũng là thiếu niên tài phiệt đời hai ưu nhĩ.

Có một ngày, một người lạ bỗng nhiên xâm nhập hoa viên của “hoàng tử”, “hoàng tử” chợt phát hiện, bộ dạng người này cùng mình gần như giống nhau như đúc! Hắn là một học sinh nghèo khó đến từ trường trung học công lập, bởi vì làm công đến đêm khuya rất buồn ngủ mà ngủ bên hồ, cố tình rơi vào trong hồ, mới vào nhầm hoa viên của “hoàng tử”, vì phải làm việc ngoài giờ, hắn dùng một nửa thời gian so với người khác có thể cam đoan lấy được mức học bổng cao nhất, vì nuôi sống chính mình và người mẹ tràn ngập ảo tưởng nhưng căn bản không quan tâm hắn, hắn gần như từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã vì tiền mà giẫy dụa.

Vì thế, hai người bọn họ trao đổi thân phận trong hoa viên bí mật này, đương nhiên, là một bộ phim thần tượng, không chỉ có hình ảnh đẹp là được, nguyên nhân bộ phim thần tượng này đổ gục ở chỗ bố trí nhân vật đều phù hợp với thiếu nữ lập tức đối với khác giới ảo tưởng, nữ diễn viên trong bộ phim này quả thực là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới, cô chỉ là một cô gái vô cùng bình thường, có một thanh mai trúc mã diện mạo tuấn mỹ, từ nhỏ đã thích trêu chọc mình, vị này còn là một học bá thập phần cường đại, chỉ có cô biết hắn che giấu lạnh lùng cùng yếu ớt dưới bộ mặt ôn hòa, cố tình có một ngày, người cô quen thay đổi, hắn biến thành một hoàng tử, ôn nhu tao nhã giống hoàng tử thật sự, cố tình thời điểm đối đãi cô lại bá đạo ngày thơ.

Nam chính thứ nhất tự nhiên là “hoàng tử” Âu Dương Tĩnh, nam chính thứ hai chính là quý công tử bản cùng Bách Ngạn, nam chính thứ ba là quần gia của Âu Dương Tĩnh – Niên Cẩm, ngoài ra còn có bạn của Âu Dương Tĩnh, tài phiệt đời hai Vệ Lâm Hạ, đại ca bên cạnh nhà Bách Ngạn – Chung Mộc Húc, đồng thời, hắn cũng là anh trai nữ diễn viên chính Chung Mộc Nghiên, vài nam nhân vật này cá tính tươi sáng, hơn nữa thiết lập tất cả đều là chàng đẹp trai hạng nhất hạng nhì, Âu Dương Tĩnh tao nhã thiện lương, Bách Ngạn lạnh lùng chín chắn, Niên Cẩm ôn nhu vạn năng, Vệ Lâm Hạ u buồn cao quý, Chung Mộc Húc khoan hậu thân thiết, hầu như bao gồm toàn bộ tướng tượng của các thiếu nữ, mà trong đó nữ diễn viên được ngàn vạn sủng ái lại chỉ là một cô gái bình thường có chút mơ hồ, đương nhiên, đây cũng là chiêu số nhất quán trong phim thần tượng.

Trong ấn tượng của Lục Ninh, đây là một bộ phim thần tượng Tinh Hoàn sản xuất thành công nhất, giống như trước kia Âu Dương Tĩnh cùng Bách Ngạn là do hai diễn viên ngoại hình có chút giống sấm vai, bọn họ không phải anh em, cũng may Vu Mai Yển có thể tìm được hai diễn viên đáng vẽ có vài phần rất giống, bởi vì kinh phí quay phim thần tượng có hạn, bộ phim này tiêu phí nhất định không thể dùng ở phương diện catse, mỗi đều là người mới không có danh khí, đạo cụ cùng bối cảnh cần tỉ mỉ hơn, hơn nữa là một bộ kịch bản tốt, cho nên mới lấy được thành công lớn.

“Vì cái gì không tìm một người diễn hai vai?” Hiện nay một người diễn hai vai đã không phải chuyện kỳ lạ gì, Lục Ninh nhìn Vu Mai Yển hỏi.

Vu Mai Yến cười lắc lắc đầu, “Không được, chúng tôi chuẩn bị tháng chín khởi động máy, tiến độ quay tương đối gấp, muốn mượn một khu trường học nổi tiếng tiến hành quay phim, nhân viên nhà trường chỉ đồng ý cho chúng tôi thuê hai tháng, cho nên...”

Lục Ninh đã hiểu, chẳng trách kiếp trước tìm hai diễn viên đâu, nam chính cùng nam thứ là phần diễn nặng nhất, bộ phim truyền hình này tuy rằng chỉ có hai mươi bốn tập, bởi vì diễn viên đều là người mới, chỉ sợ muốn quay xong ít nhất phải hai mất khoảng ba tháng, mà phần diễn cần quay ở trường học khá nhiều, khó trách không có cách nào một người diễn hai vai.

Lục Viễn ngồi bên người Lục Ninh, hẳn rất cuộc cũng hiểu được xảy ra chuyện gì, có chút khiếp sợ, lại nhanh như vậy đã có người tìm bọn họ quay phim!

Lục Ninh hiểu lại càng nhiều, kiếp trước cho tới bây giờ y đều chưa từng đóng phim thần tượng, phim thần tượng không cần bao nhiêu khắc sâu gì đó, nhưng yêu cầu kỹ xảo cũng không phải là không có, dù sao, một bộ phim diễn viên coi như dễ nhìn, diễn xuất lại quá tệ tuyệt đối cũng là thất bại, y cũng không cảm thấy hứng thú với vai nam chính Âu Dương Tĩnh, Vu Mai Yến tìm đến bọn họ hiển nhiên chính là vì hai vai diễn nam chính nam thứ này, y ngược lại có chút ý kiến với Bách Ngạn.

Nhân vật Bách Ngạn này so với Âu Dương Tĩnh thì phức tạp hơn nhiều, giai đoạn trước, hẳn chỉ là một người bôn ba mệt mỏi vì gia đình, chẳng sợ tâm trí trưởng thành hơn bạn cùng lứa tuổi, nhưng cũng không có nhiều ý tưởng như vậy, sau lại, hẳn đụng phải Âu Dương Tĩnh, sau khi cùng Âu Dương Tĩnh trao đổi thân phận, trong lòng đã có một biến hóa cực kỳ phấn khích, thậm chí là một lần hắc hóa(4), muốn diễn tốt hẳn cũng không phải là chuyện đơn giản.

Lại nói tiếp, bộ phim này kỳ thật cũng không có nhân vật phản diện chân chính, nếu nhất định phải nói nhân vật phản diện, miễn cưỡng có thể cho là phụ thân nghiêm khắc của Âu Dương Tĩnh, mà đối người khác, không thể nghi ngờ là Bách Ngạn đã từng hắc hóa, so với Âu Dương Tĩnh thiện lương, hẳn lạnh lùng đến gần như lãnh khốc, bởi vì trước kia rất khổ, hẳn mới bất kể tất cả cái giá phải trả đoạt đến thứ mà hẳn không có được, cho dù những thứ này chưa bao giờ là của hẳn. Nhưng tình cảm đối với Chung Mộc Nghiên cũng đồng dạng phức tạp, hẳn là thanh mai trúc mã với Chung Mộc Nghiên, cũng biết Chung Mộc Nghiên thích hẳn, sâu trong nội tâm hẳn kỳ thật cũng thích Chung Mộc Nghiên, chỉ là hẳn trưởng thành về những phương diện khác, giỏi về tâm kế, nhưng đối với cảm tình lại rất ngốc, cũng bởi vì như thế, hẳn mới bỏ lỡ đoạn tình yêu vốn có thể thuộc về hẳn.

“Hai người trước suy nghĩ cho kỹ, cũng có thể cùng thương lượng với cha mẹ một chút,” Vu Mai Yến cười, “Tôi là nhờ người quen mới có thể vào nói chuyện cùng hai người, gần đây sẽ ở thành phố C, nhớ rõ mau chóng gọi điện thoại cho tôi, đương nhiên, nếu hai người có phương thức liên lạc mà nói...”

Lục Ninh nhìn về phía Lục Viễn, Lục Viễn viết xuống một hàng số, “Liên hệ tới số này đi.”

“Được.” Vu Mai Yến rất nhanh liền cáo từ, để lại một quyển kịch bản mười tập đầu.

Lục Ninh ngẩng nói với Lục Viễn, “Người lưu số của ai?”

“Chung Du Bạch.”

Lục Ninh: “...”

“Yên tâm, con thỏ này cũng nên chuyển hang chuyển ổ.”

Giống như là xác minh lời Lục Viễn nói, xế chiều hôm đó Lục Ninh thấy Chung Du Bạch ngay tại sân diễn tập, phải nói, y xác nhận vài lần mới nhận ra đây là thanh niên tóc lộn xộn lồi thối giống như cỏ khô kia, thanh niên trước mắt một thân âu phục màu xám nhạt, càng thêm có vẻ cao gầy thon dài, khí chất xuất chúng, tóc của hẳn cắt ngắn, đeo một đôi kính không gọng, khuôn mặt tuấn tú khỏe mỗi mang cười, trên tay cầm một cuốn sổ công tác mini xa hoa đắt đỏ, hoàn toàn thuộc loại tinh anh kiểu mẫu.

... Đây là Chung Du Bạch làm giả chứng minh kia?

.

(1) Tỷ lệ người xem trong một thời gian

- (2) Từ hình tượng hai người tạo ra nhân vật
- (3) Chưa phải kịch bản chính thức, mới chỉ phác thảo ý tưởng
- (4) Trở nên xấu xa

11. Chương 11

Theo Lục Ninh quan sát, Chung Du Bạch hẳn là người duy nhất Lục Viễn xem như bạn bè đi?

Buổi chiều là buổi diễn tập cuối cùng, Lục Ninh không biết Chung Du Bạch là dùng thân phận gì xuất hiện trong đại sảnh, kiếp trước y đổi qua mấy người đại diện, công việc làm người đại diện này cũng không phải rất dễ làm, một người đại diện tốt tương đương với một người nghệ sĩ thành công một nửa, Chung Du Bạch là một con con thỏ, hẳn biết người đại diện làm như thế nào không?

“Yên tâm đi, người này muốn làm cái gì cũng làm được.” Lục Viễn ngược lại rất yên tâm Chung Du Bạch.

Lục Ninh liếc mắt nhìn hắn, “Vì cái gì nói như vậy?”

“Người này sống trên trăm năm, trước kia khi Đạo gia còn không hưng thịnh như vậy, anh ta cũng sống đến phong sinh thủy khởi, thời kì dân quốc ở Thượng Hải cũng xem như nhân vật xếp hàng đầu, giống như gọi cái gì Bạch Y Tú Sĩ...”

Lục Ninh ngạc nhiên liếc Chung Du Bạch một cái, nhìn không ra a!

“Cần nhờ chúng ta nổi tiếng bao che anh ta, đương nhiên anh ta cũng phải trả giá chút mới được, chuyện chúng ta làm không được đều giao cho anh ta.” Lục Viễn đương nhiên nói.

Lục Ninh cũng không hề rối rắm chuyện này, y cần chuẩn bị chính là trận đấu buổi tối, chỉ là dặn dò Lục Viễn, bộ phim này bọn họ nhất định phải nhận.

Nếu Lục Ninh không phát hiện thế giới này là thế giới như vậy, y có lẽ sẽ không vội vã muốn nổi tiếng thế này, đối với thế giới có người tu chân, y hoàn toàn không biết gì cả, Lục Ninh sống nhiều năm như vậy, cho dù là trọng sinh, y vẫn vô cùng quý trọng sinh mệnh hiện tại này, vì sống sót, y nguyện ý thỏa hiệp.

Chỉ là trong mắt những người tu chân, mình chính là tà đạo bất chính, y sợ hãi ngay khi bản thân căn bản còn chưa biết ra làm sao đã chết trong tay mấy người tu chân đó, cho dù hiện tại y rất mạnh mẽ.

Mọi người luôn cảm thấy sợ hãi đối với những sự vật không biết, Lục Ninh cũng là như thế, y trọng sinh, tuy rằng thân thể này lộ ra tình hình vô lý như vậy, nhưng y vẫn muốn tiếp tục sống, y sợ hãi ông trời sẽ không cho y cơ hội thứ hai.

Có lẽ, tử vong lần này, sẽ là chết đi chân chính, đây mới là nguyên nhân duy nhất y dựa vào Lục Viễn, không phải tín nhiệm Lục Viễn, cũng không phải thích hắn, nói trắng ra, chính là xuất phát từ quý trọng sinh mệnh lần này mà làm ra thỏa hiệp thôi.

Buổi tối trận đấu sẽ bắt đầu, bởi vì là hiện trường trực tiếp, trước khi bắt đầu, toàn bộ tuyển thủ đều ở trong phòng chờ, hiện tại các tuyển thủ mơ hồ đã có ý thức cạnh tranh, hơn nữa mỗi người trước trận đấu dường như đều rất căng thẳng, căn bản không có người nào nói chuyện.

Đan Linh Vi không ở, thẳng đến trước khi bắt đầu truyền hình không đến hai mươi phút, cô mới vội vàng xuất hiện trong phòng chờ, Lục Ninh thấy cô hiển nhiên tỉ mỉ chuẩn bị qua trang phục, kiểu tóc cùng trang dung tinh xảo, lộ ra ý cười trào phúng.

Kỳ thật diện mạo cô chẳng qua chỉ là trung thượng, trong mười tám tuyển thủ còn lại cũng không tính rất nổi bật, thậm chí so ra kém Giản Tuệ, nhưng là từ đầu đến chân rõ ràng đều trải qua nhân viên chuyên nghiệp tân trang, vô duyên vô cớ gia tăng cho cô vài phần xinh đẹp.

Quy tắc trận đấu đêm nay cùng đêm qua hầu như giống nhau, chỉ là sau vòng thứ nhất chỉ còn lại chín tuyển thủ, người kém may mắn nhất sẽ trực tiếp bị loại, còn tám tuyển thủ tiếp tục thi đấu, trong bốn người thua cuộc, người có tín ngắn bỏ phiếu ít nhất cũng sẽ bị loại.

Trận đấu mười tám vào mười sáu vừa mới bắt đầu, rating đã vượt quá trận đấu ngày hôm qua gần 0.8 điểm, cao tăng Bình đài cũng càng ngày càng coi trọng tiết mục này, quyết định tăng lớn đầu nhập cho nó.

Một vòng rút thăm này, rút đến số tám của Lục Ninh Lục Viễn làm sắc mặt đối thủ – tuyển thủ số năm lập tức xám, hẳn gọi Vương Thiệu Hoa, đã hai mươi bốn tuổi, kém chút nữa là vượt qua tuổi quy định của trận đấu, lấy trình độ ca hát mà nói, trong chùm mười tám bài hát còn lại xem như tiêu chuẩn trung thượng, nếu không rút đến Lục Ninh Lục Viễn mà nói, trận này hẳn vẫn có khả năng rất lớn trực tiếp thăng cấp, tỷ như ngày hôm qua hẳn thuận lợi đánh bại đối thủ bước vào top 18 hôm nay.

Mà hiện tại, Vương Thiệu Hoa rất rõ ràng, nhân khí của Lục Ninh Lục Viễn trong tất cả mọi người là đứng hàng đầu, hẳn không thể không thừa nhận, hai thiếu niên hoàn toàn tuổi trẻ này, tiêu chuẩn ca hát cũng rất không tồi.

Bởi vì loại tâm tình không xong này, thời gian biểu diễn Vương Thiệu Hoa cũng vì quá mức căng thẳng mà có một sai lầm nhỏ, khiến sắc mặt hẳn càng thêm khó coi.

Loại trận đấu tuyển tú này chính là tàn khốc như thế, càng khó nói [Nhất xướng thành danh] là hiện trường trực tiếp, căn bản không có hậu kỳ gì đáng nói.

Ngày hôm nay Lục Ninh cùng Lục Viễn chọn một ca khúc tương đối đơn giản so với ngày hôm qua, thế nhưng cảm xúc cần hát ra cũng không tính đơn giản, tên ca khúc là [Bù nhìn], tương đối nhẹ nhàng.

Tiếng nhạc dần dần vang lên, Lục Ninh cùng Lục Viễn im lặng đứng ở trên sân, một trái một phải, cứng ngắc giống như hai búp bê hình người đứng lặng, mở miệng đầu tiên vẫn là Lục Ninh, y khởi âm rất thấp, lại thấp đủ cho tương đối từ tính, gần như nỉ non, như khóc như nói.

“Ta không phải bù nhìn, không thể không động đậy không thể nói...”

Lục Viễn nhẹ nhàng hát lên, âm nhạc từ đầu rất nhẹ rất nhẹ, làm cho người ta nghe không rõ tiếng nhạc như có như không kia, phụ trợ thanh âm hai người bọn họ càng thêm rõ ràng, dường như là hát đơn thuần, hát đến một nửa, tiếng đàn piano lưu loát mới gia nhập vào, hai người hợp xướng cùng nửa đoạn trước là cảm giác hoàn toàn bất đồng, cảm giác bi thương nồng đậm không lối thoát bắt đầu tràn ngập.

Rõ ràng chỉ là một ca khúc không tính xa lạ mà thôi, bọn họ lại có thể hát làm ánh mắt người đều bắt đầu lên men.

Vương Thiệu Hoa đứng một bên cũng có chút khâm phục, không biết vì cái gì, ca khúc dù đơn giản, đến gần hai người kia sẽ có một chút biến hóa kỳ diệu, lực sân khấu của bọn họ mới là điểm kinh người nhất, nếu chỉ nghe nhạc thì có lẽ sẽ không có cảm giác dày đặc như vậy, nhưng mà ở hiện trường “nhìn” họ ca hát, là quá cuốn hút người.

Đây chính là thứ mình không có.

Chỉ có hiện trường mới có thể làm cho người ta kinh hãi, chỉ có hiện trường mới có cảm xúc, chỉ có hiện trường mới có thể mang đến cảm thụ độc đáo.

Đây là điểm ưu tú nhất của Lục Ninh cùng Lục Viễn, cho nên dù ca khúc đơn giản, khi hai người hát, chính là không giống những người khác.

Tập nhạc có linh hồn của nó, có vài người ca hát không phải tốt nhất, lại cảm động nhất, nguyên nhân chính ở chỗ này.

Lục Ninh coi mỗi một bài ca trở thành một buổi biểu diễn, Lục Viễn cũng là như thế, cho nên dung nhập diễn xuất vào ca hát, nhất định mỗi một tràng đều có thể trở thành kinh điển.

Vỗ tay lại một lần vang lên, Tạ Nhược Gia khích lệ Lục Ninh cùng Lục Viễn chưa bao giờ là keo kiệt, mà trận này, Hà Văn cũng đánh giá tương đối cao: “Không chỉ là hát rất tốt, cả sân khấu này đều bởi vì hai bạn mà sáng lên, Lục Ninh, Lục Viễn, hai bạn thật sự là tuyển thủ rất ưu tú, ngày hôm nay, từ trên người hai bạn, tôi thấy được toàn bộ điểm sáng ca sĩ chuyên nghiệp cần phải có.”

“Cám ơn các bạn mang đến cảm động hoàn mỹ.” Viên Cẩm cũng cười nói, “Hiện tại không chỉ có Tạ tiểu thư là fan của hai bạn, tôi cũng muốn là fan của hai bạn vậy.”

Trận này, Lục Ninh cùng Lục Viễn thành công thắng cấp.

Đội vòng thứ nhất trận đấu chấm dứt, thứ tự tin nhắn bỏ phiếu của mọi người hiện ra trên màn hình lớn, tất cả mọi người sợ hãi than nhìn Lục Ninh cùng Lục Viễn hai mươi một vạn bảy nghìn (217.000) phiếu, thời gian gần một ngày, số phiếu của bọn họ liên tăng gấp năm lần!

Mà Đan Linh Vi đứng thứ hai mới vừa vạn qua mười vạn phiếu mà thôi, đương nhiên, trong mười vạn phiếu này có bao nhiêu hơi nước chỉ có chính cô biết.

Tuyển thủ tin nhắn xếp cuối cùng bị loại, chảy nước mắt rời sân khấu, cô chỉ kém người đứng trước ba mươi bảy phiếu, đương nhiên, số phiếu của bọn họ chỉ là vừa qua một vạn, chênh lệch rất lớn với mấy người xếp hàng đầu.

Nhưng mà đổi lại góc độ nghĩ, người được ủng hộ thấp nhất cũng có một vạn phiếu, Bình đài căn bản chính là kiếm đặc biệt nhiều.

Sau khi tiết mục chủ nhật chấm dứt, danh khí của [Nhất xướng thành danh] bắt đầu thổi quét nam bắc, rõ ràng nhất là các loại tin tức bắt đầu bị [Nhất xướng thành danh] xoát bản, nghỉ hè vốn là thời điểm tỉ lệ xem đài tối cao, mà [Nhất xướng thành danh] trong đó lại trở thành đỉnh cao, tiết mục chủ nhật kỳ này của Bình đài đã hoàn toàn đánh bại tiết mục giải trí luôn đứng đầu rất lâu của đài Hương tiêu, trở thành đoạn thu có rating cao nhất trong thời gian đó(1).

Kết quả của nổi tiếng chính là, trong một tuần kế tiếp Lục Ninh cùng Lục Viễn rõ ràng bận rộn lên, không chỉ có qua lại hai tổ tuyên truyền, còn có ba tạp chí cần chụp ảnh, làm Lục Ninh cảm thấy tiếc nuối chính là, trước kia bọn họ đều đã ký hợp đồng, trong lúc tiến hành tuyên truyền [Nhất xướng thành danh], tiền lời đều không thuộc về bọn họ, cho nên bọn họ lấy đến chỉ là hai bao lì xì mỏng manh mà thôi.

Mà trên internet, Lục Ninh cùng Lục Viễn đang lấy tốc độ chính bọn họ cũng hoàn toàn không rõ ràng lắm nổi lên, so với Lục Viễn nổi lên ban đầu mà Lục Ninh biết, lần này bọn họ tạo thành ảnh hưởng còn lớn hơn nữa.

Bởi vì Lục Ninh huấn luyện Lục Viễn hát, lại bởi vì Lục Ninh chọn ca khúc tương đối xuất sắc, cùng phản ứng hoá học xuất hiện khi hai người cùng xuất hiện, sân khấu của hai người so với Lục Viễn năm đó chỉ có một người hoàn toàn không giống, Lục Viễn năm đó nổi phần lớn dựa vào bề ngoài dị thường xuất sắc của hắn cùng lực sân khấu xuất chúng, mà hiện tại trên internet thảo luận càng nhiều hơn là ca hát chân chính, cùng với biểu diễn live làm người khác kinh diễm của bọn họ.

Trên diễn đàn Lục Quỷ nổi tiếng đại lục đã có topic thảo luận về hai người bọn họ, trong hai ngày ngắn ngủi lượt bình luận đã phá một vạn, admin dứt khoát đính topic này lên đỉnh, khiến cho thảo luận trong đó càng thêm náo nhiệt.

Trừ bỏ một số nhỏ những thành phần quen thói lời lẽ cay nghiệt, đại bộ phận đều là phân tích ca ngợi, Lục Ninh cùng Lục Viễn tại [Nhất xướng thành danh] tổng cộng hát bốn bài, từ [Xin chào ngày mai] thanh xuân dào dạt đến [Ký ức độc nhất vô nhị] động lòng người, rồi đến [Beautiful World] nhiệt huyết sôi trào, tiết mục buổi tối chủ nhật vừa mới truyền ra không bao lâu, đã có người đăng lên video [Bù nhìn], tuy màn hình không được rõ ràng lắm, đây là hắn ghi lại từ tivi của mình, một giờ sau mới có video tương đối rõ ràng xuất hiện.

Lầu 21329, khách hồng trần: Mạnh mẽ đề cử mọi người xem bọn họ hát trong tivi, xem video cảm giác kém hơn một chút.

Lầu 21330, Lesslie: Tôi là xem trực tiếp, vừa mới download mp3 mấy bài hát này, tôi muốn đem những bài cũ của bọn họ đều đưa vào mp3 nghe, thật sự nghe rất hay!

Lầu 21331, cá yên lặng: Không khoa trương như vậy chứ, tôi cảm thấy bài hát này so với Beautiful World hôm qua kém hơn.

Lầu 21332, yêu người yêu người tiểu Jasmine: Tôi đã yêu [Bù nhìn], còn có khúc [Ký ức độc nhất vô nhị] lúc trước kia, cảm giác có thể đặt trong mp3 nghe thật lâu

Lầu 21333, MissmissR: Kỳ thật tôi cảm thấy Ninh Viễn hát đều phải xem LIVE mới là hay nhất!

...

...

Chung Du Bạch lại nhìn lướt qua mới vừa lòng khép máy tính lại, khéo mắt thoảng nhìn một nhân viên đạo cụ theo dõi hẩn như hổ rình mồi cách đó không xa, hơi hơi vểnh lên khéo môi.

Vị kia, hẩn là thập nhất muội muội của Nam Cung thế gia đi, nghe nói tư chất tương đối khá? Đáng tiếc, thời gian trước ở Kỳ Liên sơn bắt sơn quỷ, hiểm hiểm chậm một bước bại bởi con gái út của La gia, thật sự là đáng thương, tiếp tục lấy không được chút thành tích thì chỉ sợ thứ tự trong thế gia bài danh lại tụt xuống phía dưới.

Dã tâm của nàng thật đúng là lớn, bất luận là mình hay là Lục Viễn, làm sao là dễ chọc, theo Lục Viễn nói, “anh trai” kia của hẩn còn lợi hại hơn cả hẩn nữa, tiểu nha đầu Nam Cung gia dù sao tuổi trẻ, không biết nặng nhẹ.

Vừa nghĩ tới, điện thoại của hẩn liền vang lên, Chung Du Bạch nhìn thoảng qua dòng chữ báo người gọi, lập tức mang theo tươi cười ôn hòa, “Alô, Vu tiểu thư ngài khỏe chứ, tôi là người đại diện của Lục Ninh cùng Lục Viễn, chúng ta có thể trực tiếp đến quán café đối diện Bình đài nói chuyện...”

Trước khi trận đấu cuối tuần bắt đầu, Chung Du Bạch mang đến cho Lục Ninh Lục Viễn một tin tốt lành.

“Vai diễn trong [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] đã quyết định, đương nhiên, catse hơi thấp, tôi đã tận lực tranh thủ cho hai người, với người mới mà nói, có thể lấy được năm nghìn một tập đã là giá cả tốt lắm.”

Lục Ninh kinh ngạc nhìn hẩn, không phải vì giá cả thấp, mà là cảm thấy giá này rất cao, năm đó bộ phim đầu tiên y diễn, mặc dù là nhân vật phản diện nhưng cũng xem như diễn viên chính, một tập mới lấy được catse hai ngàn, hiện tại lại có thể không chỉ được gấp đôi.

“Đây cũng là do hai người các cậu đã có chút danh khí mới có thể lấy được cái giá này.” Chung Du Bạch giải thích nói.

Lục Viễn nói, “Bộ phim này là hai mươi bốn tập, nói cách khác chúng ta có thể kiếm được mười hai vạn!” Hẩn dùng chính là giọng điệu sợ hãi than.

Lục Ninh biết, trạng huống kinh tế của Cố gia không tính là rất tốt, cho nên Lục Ninh tha thứ vị quỷ hút máu tiên sinh này thiếu kiến thức...

Đã từng lăn lộn trong giới giải trí, Lục Ninh đương nhiên biết thị trường catse của diễn viên, y biết rõ nếu đợi sau khi [Nhất xướng thành danh] chấm dứt, y và Lục Viễn có danh khí, giá năm nghìn một tập sẽ không khỏi quá thấp, nhưng bây giờ là vì nổi tiếng, kéo dài tới khi đó nhất định sẽ có ngoài ý muốn, bởi vì tháng chín khởi động máy, không có biện pháp đến lúc đó mới quyết định diễn viên chính.

Hiện tại Chung Du Bạch có thể nói tới cái giá này đã là tương đối khá.

Đương nhiên, Lục Ninh căn bản không biết, kỳ thật lúc này y và Lục Viễn đã xem như có chút danh khí.

Mà Lục Viễn lại vô cùng nghiêm túc nghĩ: ngao ngao ngao~ thì ra làm ngôi sao là ngành sản xuất kiếm tiền như vậy a!

Hẩn cảm thấy, hẩn có thể càng yêu thích chức nghiệp ngôi sao này một chút, sau đó, trong giây lát hẩn đứng lên, lôi kéo Lục Ninh bước đi, “Chúng ta đi luyện ca!”

Lục Ninh vẻ mặt không hiểu ra sao bị Lục Viễn nhiệt huyết sôi trào kéo đi.

Y hoàn toàn không biết, quỷ hút máu tiên sinh tao nhã tà mị, chính là bởi vì “mười hai vạn” này mà giống như bị đánh máu gà...

.

(1) So sánh với các chương trình cùng phát trong một khung giờ

[Bù nhìn]

12. Chương 12

Thái độ của Lục Viễn bỗng nhiên trở nên rất đoan chính, khiến cho Lục Ninh không có biện pháp cũng chỉ có thể nghiêm túc theo, Bình đài cho tuyển thủ bọn họ phòng luyện ca đặc biệt, cũng tìm giáo viên chuyên nghiệp đến chỉ đạo, Lục Ninh phát hiện mỗi lần chỉ cần y và Lục Viễn xuất hiện các tuyển thủ khác liền tránh đi, đương nhiên, tốt một chút sẽ cười cười với bọn họ, xấu một chút thì có lẽ còn có một hai cái xem thường.

Nhóm tuyển thủ lúc này không giống tuyển thủ sau khi tuyển tú, không nhiều tâm tư như vậy, thứ nhất là tuổi còn nhỏ, thứ hai là còn chưa chân chính đi vào trong giới giải trí, đối với cảm xúc đương nhiên không giống như những người trong giới giải trí về che dấu, thậm chí bởi vì tuổi còn nhỏ, ngay cả tâm ghen tị cũng biểu hiện rất rõ ràng.

Khác biệt đãi ngộ của Bình đài đối Lục Ninh cùng Lục Viễn khiến cho những người khác không muốn cùng bọn họ đứng cùng một nơi, thật giống như trong trường học, học sinh học tập tốt nhất thường thường có rất ít bạn bè chân chính, học bá luôn tịch mịch, có một từ kêu “cao xử bất thắng hàn(1)”, hơn nữa diện mạo Lục Ninh cùng Lục Viễn rất vượt trội, bản thân cũng không phải chỉ có lực tương tác bề ngoài.

Lục Ninh căn bản không thêm để ý cái này, ngẫu nhiên có tuyển thủ yếu ớt nói vài câu vui đùa một chút cũng không buồn cười, y cảm thấy căn bản không có gì, kiếp trước y đã thấy nhiều hơn, lúc vừa mới nổi tiếng còn nghiêm trọng hơn hiện tại, hiện tại này đó chẳng qua là trò trẻ con mà thôi.

Đối với Lục Viễn? Lục Ninh cảm thấy hắn căn bản sẽ không đem những người này đặt trong mắt... Nếu không phải Đan Linh Vi thông qua thủ đoạn bất chính cạnh tranh áp hấn một đầu, phỏng chừng Lục Viễn căn bản là sẽ không để mắt nhìn cô.

Quy tắc trận đấu mười sáu vào mười lăm, mười lăm vào mười bốn hoàn toàn không giống tuần trước, mỗi trận chỉ loại đi một người, mười sáu người được chia làm hai tổ tiến hành thi đấu, tổ A cùng tổ B, sau đó rút thăm quyết định thứ tự lên sân khấu của tổ mình, so le lên sân khấu ca hát, số một tổ A cùng số một tổ B làm một tổ, mỗi tổ hát xong bốn vị giám khảo đồng thời tiến hành chấm điểm, chờ toàn bộ mười sáu tuyển thủ hát xong, đội viên tổ có tổng điểm cao toàn bộ thăng cấp, người có điểm thấp nhất trong đội có tổng điểm thấp hơn sẽ bị loại.

Mà bắt đầu từ tuần này, mỗi tuyển thủ một cuộc có thể hát trọn toàn bộ ca khúc, vì người càng đi càng ít, đương nhiên thời gian cho mỗi tuyển thủ cũng càng nhiều.

Trận đấu mười lăm vào mười bốn ngày hôm sau chia làm ba tổ ABC, quy tắc hoàn toàn giống một ngày trước, hai tổ tổng điểm cao trực tiếp thăng cấp, người điểm thấp nhất trong tổ còn lại bị loại.

Lần này, những tuyển thủ rút đến một tổ cùng Lục Ninh Lục Viễn ít nhiều trên mặt đều lộ ra một ít mỉm cười, dù sao nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hai người này chính là lợi khí(2) để giành điểm của tổ bọn họ.

Phòng chờ của tổ A cùng tổ B là tách riêng, lúc này Lục Ninh Lục Viễn là tổ B, mà vị trí lên biểu diễn là thứ bảy, vị thứ bảy của tổ A hoàn toàn không biết đối thủ của mình là ai, thuận thuận lợi lợi hát xong mới nhìn đến Lục Ninh Lục Viễn lên sân đấu.

Thanh âm đàn piano chảy qua như nước, một ngọn đèn chiếu vào trên người Lục Viễn đang đánh đàn piano.

Trên thực tế ba ngày trước Lục Ninh mới biết Lục Viễn biết chơi đàn piano, tuy rằng hắn nói đã rất nhiều năm không chơi, nhưng là tổ hợp quỷ hút máu cùng với loại nhạc cụ như đàn piano này —— khụ, có lẽ đây là ấn tượng trước kia của Lục Ninh...

Lục Viễn tương đối giỏi đàn piano, thậm chí còn biết một chút violin, Lục Ninh chơi đàn guitar, còn có thể chơi một chút kèn harmonica cùng trống, so với đàn piano cùng đàn violin, luôn có chút cảm giác không quá cao đoan.

Đây là lần đầu tiên bọn họ mặc chính trang lên sân khấu, hiện tại Bình đài đã cung cấp quần áo cho bọn họ, đương nhiên đều là đến từ nhà tài trợ chính, bộ đồ trên người hai bọn họ này đến từ một nhãn hiệu trang phục nam nổi tiếng, thiết kế cực kỳ ngắn gọn tu thân, trong mười sáu vị tuyển thủ có hai người kỳ

thật cũng không phải rất béo, nhưng khi mặc loại quần áo này vào lại cảm giác quá mức buộc chặt, chỉ có Lục Ninh cùng Lục Viễn mặc vô cùng phục tùng thích hợp.

Lục Viễn chơi đàn piano giống như hoàng tử chân chính.

[Dễ nghe], bài hát này vốn được hát bởi một nữ ca sĩ nổi tiếng, thanh âm của cô nhu yếu ngọt ngào, nghe vô cùng cảm động lòng người, Lục Ninh cần hát lại là một loại cảm giác khác.

Âm điệu của nữ ca sĩ vốn cao hơn so với nam ca sĩ một chút, Lục Ninh lại không hề giáng âm, dùng giai điệu ban đầu, hiển nhiên đã đem ca khúc vốn có độ khó khăn không phải rất cao làm khó lên nhiều.

Tại dạng âm điệu có thể nói là khá cao này, thế nhưng bọn họ có thể hát được như thanh tuyến nước chảy, tự nhiên uyển chuyển như vậy.

Đồng dạng là tình ca, [Ký ức độc nhất vô nhị] là thành khẩn trắng ra, [Bù nhìn] là thần nhiên bi thương, mà [Dễ nghe] hoàn toàn thâm tình chân thành, si tâm bất hối.

“Những lời người nói luôn luôn dễ nghe...”

Do hai thiếu niên thanh xuân non nớt hát, tự dưng làm cho người ta nhớ tới cái tuổi tin tưởng tình yêu, nhớ tới mối tình đầu yêu thuần túy lại hơn phân nửa không có kết quả, tình cảm thâm tình lại ngây ngô này được bọn họ biểu hiện thật tinh tế.

Nguyên bản [Dễ nghe] cũng không phải ca khúc có cảm giác như vậy, nhưng được bọn họ hát thanh triết đơn giản sạch sẽ, một câu lại một câu, không có nhu hòa thấp thỏm, chỉ còn lại tiếng ca thông thấu như thủy tinh cùng với nhạc đệm piano đơn giản, trực tiếp róc rách chảy vào đáy lòng người.

Thăng đến hiện tại mới thôi, không có ca khúc nào của bọn họ làm cho người ta thất vọng, ở trong một đám tuyển thủ trở hết tài năng cũng không kỳ quái.

Trước khi hai người biểu diễn, tổ B đã kém tổ A 7 điểm, vốn tổ A đã vui mừng cho rằng bọn họ thắng chắc rồi, nhưng khi Lục Ninh Lục Viễn hát xong, lòng của bọn họ liền trầm xuống.

Quả nhiên, đối thủ của bọn họ, một vị thiếu nữ mười tám tuổi chỉ được 85 điểm, điểm như thế kỳ thật cũng không tính quá thấp, nhưng là Lục Ninh cùng Lục Viễn trực tiếp được 95 điểm! Điểm cao nhất toàn trường!

Tạ Nhược Gia trực tiếp cho bọn họ tròn 25 điểm, ba vị khác Viên Cẩm cho 24 điểm, Nghê Phỉ Lâm cùng Hà Văn yêu cầu cao hơn một ít, nhưng cũng cho 23 điểm.

Toàn bộ tuyển thủ tổ B đều ôm nhau hoan hô, bọn họ vốn cho là tổ mình nhất định phải thua, nào biết chỉ là một tràng, đã có thể đuổi trở về, còn vượt quá đối phương ba điểm!

Đến cuối cùng chấm dứt, tổ B thắng hiểm tổ A, không thể không nói thắng lợi của bọn họ hoàn toàn là do hai người Lục Ninh Lục Viễn mang đến, trải qua một hồi như vậy, cảm giác khẩn trương giữa các tuyển thủ lúc trước được giảm bớt rất nhiều, nhất là những tuyển thủ hôm nay được phân cùng một tổ, ngay cả Lục Ninh Lục Viễn lúc trước bị cô lập như vậy cũng được một tuyển thủ mời uống trà sữa.

Trên diễn đàn thảo luận lại nhắc lên một phen triều cường, rất nhiều người thảo luận tiêu chuẩn đàn piano của Lục Viễn, cũng có người đề cập Lục Ninh ở trong [Ký ức độc nhất vô nhị] chơi guitar, rốt cục có người bắt đầu lật lại tiểu sử của bọn họ.

Internet là một nơi gần như không có bí mật, tuy rằng còn chưa thịnh hành giống vài năm sau, nhưng đã có ảnh hưởng tương đối lớn, rất nhanh gia thế Lục Viễn đã bị lật ra, tuổi còn nhỏ đã bị mẹ vứt bỏ sau đó được thu dưỡng cái gì thắng được khá nhiều đồng tình, hơn nữa Lục Viễn còn là học bá khiến người khiếp sợ, từ khi bắt đầu đến trường sẽ không rơi xuống khỏi cái ghế vị trí thứ nhất, thân phận Lục Ninh cũng bị đào ra, câu chuyện xưa bị điểm tô đẹp đến cái gì mà anh trai sớm đã mất liên lạc với em trai, về nước tìm thân, tâm linh cảm ứng của song sinh làm cho bọn họ gặp nhau vô cùng thần kỳ trong trận động đất...

Cổ sự gần như truyền kỳ đương nhiên có Chung Du Bạch ở phía sau trợ giúp, hẳn thậm chí vì Lục Ninh mà làm ra một quá khứ cực kỳ đáng giá đồng tình, y sống ở nước ngoài quả thật cũng không tính là tốt, đứa nhỏ đi theo cha thường thường còn bất hạnh hơn so với đứa nhỏ theo mẹ, nếu y thực sự hạnh phúc, cũng sẽ không mười bảy tuổi một thân một mình về nước tìm người thân.

Lục Ninh lần đầu tiên nhìn cổ sự này, chính mình cũng nhanh bị cảm động... Con mẹ nó tiêu chuẩn biên cổ sự của Chung Du Bạch thật sự là cao a!

Hai thiếu niên xuất sắc tuần mỹ, bản thân giỏi giang như vậy, lại là xuất thân rễ cỏ(3) khiến quần chúng dễ dàng tiếp nhận nhất, cũng làm cho đông đảo fan nữ đối với bọn họ tràn ngập ảo tưởng cùng chờ mong.

Đến trận đấu mười lăm vào mười bốn ngày hôm sau lại nhắc lên một đợt rating đỉnh cao.

Trận này Lục Ninh cùng Lục Viễn lại hát một ca khúc tiếng Anh – [Shape of my heart], so với bọn họ, những tuyển thủ khác tuy rằng cũng có hát ca khúc tiếng Anh, nhưng vô luận là phát âm Anh văn hay là giọng hát, cùng bọn họ so sánh đều là thua chệch kém em.

Bài hát này vốn là phiên khúc cuối của một bộ phim, giống như bộ phim kia trong âm lãnh mang theo sắc điệu tươi đẹp làm cho người ta cảm động đến lúc mỉm cười cũng mang theo bi thương, bài hát này cũng là như thế, ca khúc giống như cô tịch băng lãnh, lại cố tình mang theo âm áp cảm động lòng người nào đó, sẽ không làm người ta rơi lệ, lại làm người ta cảm thấy ngực chua xót.

Có rất ít người sẽ hát bài hát này, bởi vì nó quá khó khăn.

Không phải nó ca khúc khó khăn cao hoặc là có bao nhiêu kỹ xảo ở bên trong, mà là nội dung của nó quá khó hát.

Mở màn khi âm nhạc chưa vang lên, chỉ có tiếng kèn harmonica du dương mảnh khảnh quanh quẩn, Lục Ninh thổi kèn harmonica lông mi khẽ run, lần đầu tiên, do Lục Viễn mở miệng trước. Bài hát này vốn có một loại lực lượng lay động tâm linh, thời điểm Lục Ninh chọn nó từng rất do dự, Lục Viễn lại đặc biệt thích bài hát này, thích đến kiên trì muốn hát.

Vì thế, bọn họ hát, có lẽ còn chưa đủ hoàn mỹ, lại hát được Nghệ Phỉ Lâm khoe mắt ửng đỏ, ngược lại Tạ Nhược Gia chính là cảm động mà thôi.

Ý vị trong đó, không phải người mọi người có thể tiếp xúc.

Lục Ninh cảm thấy bọn họ hát còn chưa đủ hoàn mỹ, so với mấy trận trước, bài hát này cho y cảm thấy thật sự quá khó khăn, Lục Viễn cũng là như thế, sau khi hai người hát xong, trầm mặc thật lâu.

Nhưng bọn họ đã cố hết sức hát đến tốt nhất rồi, có thể cho dù là bọn họ hết toàn lực, so sánh bài hát này với ý cảnh, lại như cũ có vẻ quá mức non nớt trúc trắc, lúc này đây, Nghệ Phỉ Lâm cho bọn họ điểm tối đa, [Shape of my heart], 97 điểm, cao hơn so với ngày hôm qua, Hà Văn không đánh giá bài hát này, mà là trực tiếp dùng 24 điểm trả lời.

Kỳ thật, hẳn cũng cho rằng Lục Ninh Lục Viễn bài hát này hát cũng không hoàn mỹ, nhưng so với bất kỳ một ca khúc dĩ vãng đều cảm động hẳn, có lẽ là bởi vì trình tự bài hát này rất phong phú, cho dù là bọn họ chỉ biểu hiện ra một phần trong đó, nhưng vậy cũng là đủ rồi.

Shape of my heart, có ai biết hình dạng của lòng ta đâu.

Tối hôm đó, Lục Ninh cùng Lục Viễn đến phòng luyện ca không có một bóng người, Lục Viễn đánh piano, hai người luôn hát bài hát này, hát đến yết hầu khàn khàn, sau đó mới thoả mãn giẫm lên ánh trăng đêm trở lại phòng nghỉ, trợ lý nhỏ đáng thương cũng chỉ có thể theo bọn họ đến muộn như vậy.

Một bóng đen chợt lóe lên chỗ gấp khúc rẽ hành lang, Nam Cung Phỉ oán hận dậm chân, nhìn trợ lý nhỏ luôn luôn đi theo bên cạnh hai người, chỉ phải bắt đắc dĩ xoay người rời đi, chờ bọn họ trở lại chỗ ở, cách vách đối diện đều có những tuyển thủ khác, vạn nhất làm ra điểm động tĩnh là không thể được, nằng lại không có biện pháp xuống tay.

Thỏ khôn đào ba hang, con thỏ kia xuất quỷ nhập thần bắt không được, hai tên này lại không bao giờ đi riêng, thật sự là rất đáng ghét!

Không thể không nói, Nam Cung tiểu thư thật sự là quá mức tự tin, cho dù bọn họ đi lễ, cho dù là Hư Không đạo trưởng thanh danh bên ngoài cũng ăn thiệt trên tay bọn họ, nằng lại nghĩ có thể một người đối phó bọn họ, không thể không nói đây thật đúng là nghệ con không sợ cọp.

Mà sau khi trận đấu mười lăm vào mười bốn chấm dứt, chủ đề về Lục Ninh cùng Lục Viễn lại lên một bậc thang, không thể nghi ngờ cũng là bởi vì khúc [Shape of my heart] này, bọn họ chọn ca khúc rất có dũng khí, bài hát này được đăng thành một video trên web, bao gồm một ca khúc tiếng Anh khác [Beautiful World], lập tức gọi ra hưởng ứng tương đối lớn, rất nhiều người đều ở phía dưới bình luận nói phát âm rất bản thổ, căn bản nghe không ra là người nước ngoài hát, thậm chí bị lấy ra so sánh cùng rất nhiều ca sĩ nước ngoài hát hai bài hát này.

Trong bóng đêm, ánh sáng trên màn ảnh máy tính chiếu vào trên mặt Chung Du Bạch, hắn ngậm điều thuốc lá dài nhỏ, chậm rãi cười cười, tươi cười đắc ý dưới ánh sáng âm u có vẻ mười phần cổ quái, thổi thổi một cái mấy sợi tóc rủ xuống trán, trên màn ảnh máy tính của hắn, tên người sử dụng đang trong trạng thái đăng nhập chính là ID đã truyền video kia.

Tiếp sau đó, hắn đăng xuất diễn đàn Lục Quỷ, nghĩ nghĩ lại dùng tài khoản giáp thứ bảy, tiếp tục đi yêu sách nội tình bôi nhọ Đan Linh Vi Đan tiểu thư một phen, ai~, kỳ thật cũng không tính bôi đen nha, hắn chẳng qua chỉ nói sự thật bỏ thêm một chút nguyên liệu mà thôi, càng kinh bạo mọi người càng thích nghe không phải sao?

Huống chi, e sợ cho thiên hạ bất loạn không phải chỉ có mình hắn, theo ID lần qua, lại là chỗ ở của Đan tiểu thư.

—— Xem ra, cô cùng bạn cùng phòng ở chung cũng không thể nào a.

.

(1) Đứng ở nơi cao thì ko tránh khỏi cái lạnh, nghĩa là

(2) Vũ khí lợi hại

(3) Xuất thân ko tốt

[Dễ nghe]

[Shape of my heart]

13. Chương 13

Lục Ninh cùng Lục Viễn bị nhốt trong ký túc xá tập thể của Bình đài căn bản không ý thức được bọn họ mang đến phản ứng bạo phong, ngược lại đang vì việc chọn ca khúc mà đau đầu, từ khi bắt đầu tiến hành thi đấu đến bây giờ, bọn họ đã hát không ít ca khúc, Lục Ninh cảm thấy may mắn là, Lục Viễn không phải đồng bọn chương không dục quá mạnh, yêu thích của hắn đối với âm nhạc cũng không phải xuất phát từ nội tâm, hắn chỉ là coi nó trở thành công tác –

Đương nhiên, sẽ có người nói nếu hắn không phải thật sự yêu âm nhạc, liền vô pháp làm một ca sĩ giỏi, nói thật, Lục Viễn quả thật chẳng phải yêu âm nhạc, thế nhưng hiện tại hắn bắt đầu yêu phần sự nghiệp này.

Mấy việc chọn ca khúc, hắn là giao cho Lục Ninh, thế nhưng một khi ca khúc được định ra, hắn sẽ dùng cố gắng lớn nhất để hát thật tốt, sẽ đem lời ca tiêu hóa nát(1), so sánh kỹ xảo cùng độ thuần thực, hắn không có biện pháp cùng Lục Ninh so, thế nhưng thời điểm ở trên sân khấu, hắn lại chưa từng có một lần hát không xong.

Tiến hành thi đấu đến bây giờ, rất nhiều tuyển thủ đã tiến vào kỳ uể oải, rất nhiều người đều biểu hiện nổi trội xuất sắc trong kỳ trước, kỳ sau cũng có thể tìm đến trạng thái tuyệt hảo, trong khoảng thời gian trung gian này lại rất có thể bởi vì uể oải nôn nóng mà xuất hiện trạng huống, Lục Ninh cùng Lục Viễn không cảm thấy như vậy, nhưng đến khi chân chính chọn ca khúc, mới phát hiện không thông thuận như trước.

Mỗi kỳ cuối tuần này không phải là mười bốn vào mười ba, mười ba vào mười hai, mà là trực tiếp thông qua tiết mục loại bỏ hai người, mười bốn vào mười hai, mà từ một kỳ này bắt đầu, mỗi tuần đều có một chủ đề, chủ đề tuần này là tình yêu.

Đây là một chủ đề vừa đơn giản lại vừa khó khăn, nói nó đơn giản, là vì hiện tại trong các ca khúc được yêu thích, mười bài thì có ít nhất một bài về tình yêu, phạm vi tuyển chọn ca khúc tương đối lớn, nói nó khó, là vì phạm vi rất rộng, chọn ca khúc dễ dàng bị dung tục.

Hai ngày, mỗi người đều có thời gian chuẩn bị hai ca khúc, hoàn toàn chỉnh chỉnh hai ca khúc, hơn nữa lời bình của giám khảo cũng tương tậm hơn so với các kỳ trước, tiết mục tổng cộng bốn giờ rất cuộc đầy đủ, tổ tiết mục đều nhẹ nhàng thở ra, nhịp độ rõ ràng chậm hơn so với trước kia.

Lúc này, thời gian cho bọn họ cũng dài hơn, phương thức thi đấu không phải pk một với một hay là cái gì, từ trận thi đấu này bắt đầu, sân thi đấu càng thêm rộng, hơn nữa sẽ có thêm hai trăm người vào xem, này hoàn toàn chính là bầu không khí của một hội biểu diễn loại nhỏ!

Mà cũng bắt đầu từ lúc này, tiến thêm một bước suy yếu tác dụng của ban giám khảo để cam đoan tính công bằng của tiết mục, bọn họ ngoại trừ phân tổ sẽ không quyết định được bất cứ điều gì, tuyển thủ lọt vào vòng trong do khán giả ở hiện trường cùng tin nhắn bỏ phiếu của khán giả quyết định, chính là bởi vì có nhiều thành phần tham gia như vậy mới có thể khiến tiết mục này nổi đến tình trạng này.

Lục Ninh cùng Lục Viễn lại vẫn là tổ B, phân tổ là do bốn vị giám khảo cùng nhau quyết định, Lục Ninh nhìn Đan Linh Vi cùng tổ với mình, trào phúng cười cười, hiển nhiên Hà Văn cùng Viên Cẩm là vì bảo vệ cô mới đặt cô với mình cùng Lục Viễn một tổ, phương pháp như vậy khó tránh khỏi khiến y cảm thấy có chút châm chọc.

Buổi diễn hôm nay tổ A cùng tổ B tiến hành quyết đấu, cuối cùng do hai trăm người xem quyết định tổ A thắng hay tổ B thắng, người có tin nhắn bỏ phiếu thấp nhất tổ thua cuộc sẽ bị loại, cuộc thi đấu ngày hôm sau phân tổ không thay đổi, vẫn là hai tổ phần mình giao nhau biểu diễn, tổ thua trận có một người bị loại.

Người xem trong trường quay phân bố từ hai mươi đến năm mươi tuổi, quan tâm đến nhiều lứa tuổi, tự do chọn ca khúc, thậm chí có thể quang minh chính đại kéo phiếu, những thời điểm như thế này, liền hoàn toàn muốn xem lực biểu hiện trên sân khấu của tuyển thủ.

Tổ A lên sân khấu trước, các tổ có thể tự quyết định thứ tự lên sân khấu, nên các thành viên tổ B nhất trí quyết định để Lục Ninh cùng Lục Viễn áp trục, bọn họ ngược lại không quan trọng.

Đợi đến thời điểm bọn họ lên sân khấu, đã là người cuối cùng trong toàn trường, biểu diễn trước bọn họ là Phạm Thi Như tổ A, cô gần như có thể xem là một trong những tuyển thủ có thực lực mạnh nhất, vốn là giáo viên âm nhạc, biểu diễn chính là cấp bậc chuyên nghiệp, một chút cũng không luống cuống.

Lục Ninh cùng Lục Viễn lên đài trong tiếng vỗ tay như sấm đánh sau khi Phạm Thi Như biểu diễn hoàn tất.

Bọn họ mặc áo sơ mi trắng giống nhau như đúc, trên quần bò thấp eo màu lam nhạt treo xuống dây xích màu ngân bạch tinh tể, trên chân đeo một đôi giày Martin màu đen, cổ áo sơ mi mở ra ba nút thắt, có vẻ vừa đơn giản cá tính lại mang theo dụ hoặc khiến người hét chói tai.

Khúc nhạc dạo là một đoạn đàn piano ngắn, sân khấu tối, một luồng ánh sáng rơi xuống, trong ngọn đèn, ngón tay trắng nõn thon dài của Lục Viễn ẩn nhẹ trong hư không.

Khi tiếng ca dần dần vang lên, ngọn đèn mới dừng trên người Lục Ninh, đôi mắt y hơi híp lại, lông mi thon dài tạo thành một mảnh bóng đen.

Tiếng ca của y rất nhẹ, thanh âm lại cực kỳ rõ ràng.

Lại bỗng nhiên, tiếng nhạc đệm vang lên trong giây lát, [Ta yêu hấn] đã qua cải biên trở nên càng thêm kịch liệt, tiếng trống kia phảng phất như đập vào trong lòng người!

“Ta yêu hấn oanh oanh liệt liệt tới điên cuồng,

Giấc mộng của ta dù đổ vỡ cũng sẽ không quên!”

Tiếng ca bùng nổ tràn ngập không gian, thanh âm Lục Ninh dường như cũng mang theo khàn khàn hát lên câu này.

“Ta yêu hấn nghiêng ngã lão đảo đến tuyệt vọng,

Trái tim của ta thâm thâm thương tổn cũng sẽ không quên!”

Lục Viễn cũng không chút nào kém cỏi, thanh âm của hắn đồng dạng tràn ngập sức bật.

Ca khúc này tên là [Ta yêu hắn], vốn là một nữ ca sĩ hát, Lục Ninh cùng Lục Viễn đem nó biến thành một loại tình yêu gần như tê tâm liệt phế như vậy, giống như ca từ của nó, điên cuồng tuyệt vọng!

Cố Di ngồi trong thính phòng đã rơi lệ đầy mặt, cô căn bản không nhìn được nước mắt, cô cũng không biết vì cái gì, nhìn Lục Ninh cùng Lục Viễn đang biểu diễn trên sân, nghe từng câu “ta yêu hắn”, khóc đến thút thít.

Có lẽ là vì bị cô hưởng, hai cô gái trẻ tuổi bên người cô cũng khóc thành tiếng.

Cố Di nghĩ tới Phí Xuân Lâm, từ sau ngày đó, cô vẫn là lần đầu tiên khóc như vậy, cô kỳ thật không yêu điên cuồng tuyệt vọng như thế, thế nhưng thời điểm cô đang thương tâm, nghe được ca khúc có sức cuốn hút loại này, hoàn toàn khiến cho cô lệ băng.

A Viễn rõ ràng còn chưa từng yêu đương đúng không? Vì cái gì có thể hát thâm tình điên cuồng chân thật tuyệt vọng như vậy?

Cố Di không hiểu, cô chỉ là cảm giác a Viễn hát được quá tốt.

Có ý tưởng như cô không phải chỉ có một, ca khúc không quá nửa, hiện trường cũng đã biến thành đại hợp xướng, không hề thiếu khán giả nam gào thét cùng hai người, đỏ hốc mắt, từng có tình yêu khó quên cũng không phải chỉ có một hai người. Có vài người lớn tuổi rõ ràng là sẽ không thích ca khúc kịch liệt như vậy, lại cũng nhìn không được cảm thấy lo lắng.

Rất lo lắng, ca khúc hát thành như vậy, khiến trong lòng người quá khó chịu.

Ca khúc rốt cuộc đến kết cục, nhịp trống cuối cùng “đông” một tiếng, sau đó chính là yên lặng.

Hai thiếu niên cao gầy thon dài tuấn mỹ cứ như vậy theo nhịp trống lập tức quỳ rạp xuống đất, trong lúc nhất thời, toàn bộ trường quay đều yên tĩnh vô thanh, điên cuồng tuyệt vọng vừa rồi kết thúc, lưu lại là cái gì?

Bọn họ không cách nào hình dung loại cảm giác này, yên tĩnh đại khái ba bốn giây, hiện trường mới vang lên tiếng vỗ tay như sấm đánh.

Khúc ca này nếu đặt trong CD nghe, tự nhiên là nữ ca sĩ uyển chuyển tự nhiên, áp lực tuyệt vọng bi thương càng thúc giục lòng người, thế nhưng live hiện trường, kịch liệt như vậy không thể nghi ngờ càng khiến người rung động!

Sau khi vỗ tay, là thời gian giám khảo bình luận, nói thật, chỉ luận về ca hát mà nói, vô luận là Phạm Thi Như hay là Lục Ninh Lục Viễn, đều hát tương đối xuất sắc, thế nhưng lực biểu hiện trên sân khấu, Phạm Thi Như không có cách nào so sánh được với Lục Ninh Lục Viễn.

Tạ Nhược Gia chưa bao giờ keo kiệt biểu hiện yêu thích của mình đối với Lục Ninh Lục Viễn, “Nghe ca khúc này thật khiến cho người tan nát cõi lòng, các bạn yêu phải người nào mà nói, thân là phái nữ căn bản là luyến tiếc làm hai bạn bị thương, thật sự, tin tưởng tôi……”

Giọng điệu nửa vui đùa khiến mọi người đều nở nụ cười, thế nhưng mọi người đều biết, vô luận là cô hay là Viên Cẩm, đối với phương diện ca hát cũng sẽ không có bao nhiêu chân chính đề cập đến kỹ thuật, cho nên khi đến phiên Hà Văn cùng Nghê Phỉ Lâm đánh giá, hiện trường liền an tĩnh lại.

“Lục Ninh, Lục Viễn” Hà Văn cười nói, “Tôi thực nguyện ý vì các bạn lượng thân tạo ra một bộ album, hai bạn còn ưu tú hơn rất nhiều ca sĩ trong nước đã phát hành đĩa nhạc, nếu tương lai hai bạn bắt đầu có chương trình biểu diễn, tôi nhất định sẽ đi.” Thân là kim bài chế tác, ca sĩ muốn Hà Văn chế tác album cũng không phải chỉ có một hai người, nếu hắn nói ra những lời này, thuyết minh là hắn thật sự đánh giá Lục Ninh cùng Lục Viễn cực kỳ cao.

Nghê Phỉ Lâm càng là mặt cười, “Ca khúc này là tự hai người cải biên sao?”

“Đúng.” Lục Ninh trả lời, “Đương nhiên cũng phải đa tạ thầy Lâm chỉ đạo.” Thầy Lâm y nói là vị chuyên nghiệp Bình đài sắp xếp lên lớp cho các tuyển thủ, thầy Lâm này bị điểm danh trên mặt có chút nóng lên, kỳ thật ông thật sự không có làm cái gì, toàn bộ công tác cải biên hầu như đều là bản thân Lục Ninh hoàn thành

Trong lòng Lục Viễn rõ ràng, liếc mắt nhìn thầy Lâm cách đó không xa, trên mặt hơi hơi mang theo ý cười, thầy Lâm này gần như đã trở thành giáo viên riêng của Đan Linh Vi được không, đối với những người khác cần bản không quá phản ứng.

“Cải biên cực kỳ tốt,” Nghe Phỉ Lâm tiếp tục nói, “Nhất là xử lý tại bộ phận cao trào...” Cô cẩn thận so với Hà Văn càng có thành ý, trong bốn giám khảo, Lục Ninh cùng Lục Viễn thích nhất chính là Nghe Phỉ Lâm, cho dù công việc của cô không còn ở trong trạng thái tốt nhất, không sai biệt lắm khoảng năm sáu năm không có ca khúc mới, thế nhưng lại vẫn không ảnh hưởng tới kiến thức vốn có cùng lý giải của cô với âm nhạc.

Nghe Phỉ Lâm lặn lội trong giới này hai mươi mấy năm, ra mắt từ hơn mười tuổi đến bây giờ, người và việc gặp qua quá nhiều, từng nổi tiếng, cũng từng có khi rất nổi tiếng, khi lại chìm xuống thật sâu, trong bốn vị giám khảo, thái độ của cô là công chính bình thản nhất, mặc kệ là tuyển thủ nào, cô đều đánh giá cực kỳ đúng trọng tâm, từ trước đến nay không quá mức tăng bốc, cũng sẽ không rất dễ kích tự tin của tuyển thủ.

Vài phút sau, rốt cuộc đến thời gian khán giả lựa chọn, dưới sự kích động của MC, không khí nhấc lên một đợt tăng vọt, ở giữa thêm thời gian quảng cáo, sắc mặt tuyển thủ tổ A đều gục xuống dưới, ánh mắt Phạm Thi Như nhìn Lục Ninh cùng Lục Viễn quả thực che dấu không nổi không tốt, cười đến rất lạnh.

Phong độ là cái gì? Là thứ đến thời điểm cần che dấu mới lấy ra.

Bởi vì bọn họ đều biết, một màn cuối cùng của Lục Ninh cùng Lục Viễn thật sự là rất phần khích, bọn họ tuy rằng chờ đợi kết cục phát sinh cái gì ngoài ý muốn, nhưng mà khả năng này dù sao cũng là rất nhỏ, tổ B lấy ưu thế áp đảo thắng tổ A, một tuyển thủ tổ A bị loại.

Có tình huống ngày đầu tiên, đến ngày hôm sau tuyển thủ tổ A càng thêm liều mạng, bởi vì một ngày trước thất bại, tổ A có được một quyền lợi đặc thù, đó chính là sắp xếp thứ tự lên sân khấu của đối thủ! Ngày không thể nghi ngờ là vô cùng có lợi –

Bọn họ quyết đoán xếp Lục Ninh cùng Lục Viễn mở màn, sợ đặt bọn họ cuối cùng lại để cho bọn họ lưu lại ấn tượng sâu sắc với khán giả, tuyển thủ mở màn đợi đến cuối cùng bắt đầu lựa chọn tổ A hay tổ B, ký ức sẽ khó tránh khỏi có chút mơ hồ.

Rõ ràng chỉ là tuyển thủ giống như bọn họ, lại làm cho bọn họ như lâm đại địch, quả thực khiến những tuyển thủ vốn rất tự tin này cảm thấy vô cùng nghẹn khuất.

Kỳ thật lên đầu tiên hay lên cuối cùng, đối với Lục Ninh cùng Lục Viễn đều không quan trọng.

Trận này, bọn họ ngoài ý muốn lựa chọn một ca khúc tiếng Anh, tại thời điểm do khán giả tại hiện trường lựa chọn như thế này, hát tiếng Anh kỳ thật cũng không lấy lòng, đặc biệt lựa chọn cũng không phải ca khúc tiếng Anh quen thuộc với mọi người.

Bắt đầu từ trận này, Bình đài đã có đạo cụ bối cảnh, Lục Ninh cùng Lục Viễn trận này tương đối xa xỉ, bố cảnh là một chiếc xe thể thao, xe thể thao màu đỏ rực.

Mà bọn họ vừa ra sân, liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, tây trang giày da, một đầu tóc đen toàn bộ chải về phía sau, đều đeo kính phẳng không gọng, cầm micro đi ra đứng bên cạnh xe thể thao, có một từ gọi là “hương xe mỹ nhân”, nhưng anh đẹp trai đứng bên cạnh xe thể thao đồng dạng cũng thật sự đẹp mắt, khán giả đều sững sốt một chút, mà nữ khán giả nhìn bọn họ gần như muốn hét lên!

Đại bộ phận nam nhân khi mặc chính trang đều đẹp trai hơn bình thường hai phần, mà Lục Ninh cùng Lục Viễn đã không phải đẹp hơn hai phần, bọn họ chải tóc ra phía sau, lộ ra cái trán rộng cùng mi nhân tuấn lệ, nhìn thành thực hơn tuổi của bọn họ, có loại anh tuấn khiến người nín thở.

Dàn nhạc hiện trường bắt đầu diễn tấu, hai người tiến lên, bắt đầu hát.

“Right now he’s probably slow dancing, with a bleached-blond tramp.....”

Lục Ninh hát câu đầu tiên, khoe môi lại dần dần câu lên, hơi cúi đầu, cầm micro ca hát, cười tà khí đến đòi mạng!

Bởi vì thân thể này của y, cho dù bộ dạng giống Lục Viễn như đúc, cho dù khí chất trầm ổn, chẳng hiểu sao lại vẫn lộ ra tà khí, càng đừng nói lúc này cười như vậy! Bản thân y rất có tâm đắc với diễn vai kẻ xấu, lúc này ý định tà khí, lại là khiến người đời mù, phía dưới không hề thiếu cô nương trẻ tuổi đã nhin không được che mặt, bởi vì bị nụ cười của y làm cho hai má nóng lên.

Lục Viễn cũng đã mở miệng, hần vừa mở miệng liền trực tiếp ném kính mắt giống như đang trói buộc xuống hần, vừa hát vừa đưa tay lau tóc, mái tóc vốn được trải ra phía sau ngay ngắn chỉnh tề lập tức trở nên hơi hỗn loạn, khí chất tinh anh trên người do mặc chính trang trở nên vô cùng gợi cảm dụ hoặc, đặc biệt hần còn kéo caravat, cổ áo nói lỏng ra một nửa.

Lục Ninh lấy micro xuống dưới, lui về phía sau hai bước, bỗng nhiên lấy từ đằng sau chiếc xe đạo cụ màu đỏ thẫm kia ra một cây gậy bóng chày, trong miệng lại vẫn hát:

“.....Carved my name into his leather seat, i took a louisville slugger to both head lights, slashed a hole in all for tires, and maybe next time he'll think before he cheats!”

Thời điểm hát đến hai câu này, Lục Ninh cùng Lục Viễn đối diện nhau cười, “rầm” một tiếng, cùng nhau đập nát cửa thủy tinh trên xe thể thao!

Chủ đề một kỳ này là tình yêu, ngày hôm qua bọn họ hát [Ta yêu hần], đó là tình yêu tê tâm liệt phế không hề giữ lại lại bị thương đến tuyệt vọng, hôm nay bọn họ hát [Before he cheats], ca khúc này từ đầu đến đuôi đều tràn ngập châm chọc cùng đùa cợt, tựa như trong ca từ nói vậy, phá nát ghế da thật trong xe kẻ phản bội, đánh nát đèn xe, chọc thủng lốp xe của hần, đây mới là cái nhìn về tình yêu của bọn họ, Lục Ninh không hề nghĩ đến, ở điểm này, Lục Viễn lại có thể nhất trí với hần như vậy.

Tổng kết lại kỳ thật chính là một câu, người nếu dám phản bội ta, người mẹ nó cũng đừng nghĩ tới ngày lành.

Quỷ hút máu cảm giác, tình yêu vốn chính là trừng mắt tát báo.

Về phần Lục Ninh, y không phải người tốt, người có gặp qua người xấu nào thánh mẫu rộng lượng tha thứ người tổn thương mình?

Đừng có nằm mơ!

.

(1) Học thuộc nhuần nhuyễn lời hát

[Ta yêu hần]

[Before he cheats]

14. Chương 14

Một số người nghe tuổi hơi lớn ở hiện trường, đừng nói là nghe hiểu bài hát này, chính là ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, người tuổi trẻ cũng không phải ai cũng đã nghe qua bài hát tiếng Anh này, bởi vì nó cũng không thuộc loại ca khúc tiếng Anh người đại lục quen thuộc.

Nội dung cùng lời ca của ca khúc này đều rất hung hãn, thậm chí có nhiều ngụ ý ẩn hàm châm chọc, người tiếng Anh tốt nghe còn không hiểu hết, trừ khi là vốn có hiểu biết về nó.

Nhưng những điều này cũng không gây trở ngại cho khán giả lý giải bọn họ hát cái gì, đây chính là điểm lợi hại của Lục Ninh cùng Lục Viễn, lực biểu hiện trên sân khấu của bọn họ rất rõ ràng, trong tiếng nhạc đệm của dàn nhạc hiện trường, cảm xúc toát ra từ tiếng ca, cái loại tà khí, bạo lực, khinh thường này đều được biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn!

Bọn họ đi đến phía ngoài sân khấu, caravat hơi thả lỏng, tóc hơi hơi hỗn độn, micro cầm nghiêng trong tay cùng với ánh mắt thâm thúy gần như khiến người không thể đối diện, khiến cho không thiếu khán giả nữ phía dưới tim đập nhanh.

Đây không phải một ca khúc tình yêu thâm tình chân thành, ngược lại tràn ngập đùa cợt cùng phản loạn, hát đến cuối cùng, hai người nhất tề ném áo khoác tây trang treo trên tay đi, quả thực tiêu sái đến đời mạng!

Một ca khúc này hát xong, bọn họ liền đi xuống đài, kỳ thật mặc kệ tổ B thắng hay thua, bọn họ cũng không có cảm giác quá lớn, bởi vì cuối cùng vẫn phải là do tin ngán bỏ phiếu quyết định, bọn họ căn bản không có khả năng bị loại.

Bởi vì tích lũy cho tới bây giờ, số phiếu của bọn họ so với người đứng thứ hai đã gấp hơn hai lần! Vẫn xa xa dẫn đầu, mà số tin ngán bỏ phiếu trong hơn nửa tháng này đã phá trăm vạn, cho dù trong nhà Đan Linh Vi tiểu thư có muốn tăng lớn đầu nhập cũng chỉ là hữu hạn.

Vu Mai Yển xem chương trình trực tiếp này trong khách sạn tại thành phố C, cô còn có một chút chi tiết tiếp sau chưa đàm phán ổn thỏa với người đại diện của Lục Ninh Lục Viễn –

Cô không nghĩ tới hai thiếu niên này có người đại diện nhanh như vậy, mà vị đại diện tiên sinh kia nhìn tuổi còn trẻ, lại hoàn toàn lão đạo, cô đứng là thật lâu không đụng tới người đại diện trơn không lưu thủ như vậy, ngay cả cô cũng hiện lên tâm tư đục khoét nề tảng, người này thật sự là một nhân tài.

Chương trình trực tiếp lần này khiến cô quyết định mau chóng ký hợp đồng, cho dù lại thoái nhượng một chút cũng không sao, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hai thiếu niên này nhất định là nhân vật có thể nổi tiếng, về điểm này Vu Mai Yển cô rất ít trông nhầm.

Quyết định thật nhanh cô liền gọi điện thoại cho vị Chung tiên sinh người đại diện kia.

“Hiện tại không thể ra?”

“Ah, không sao, nếu ngài hiện tại tương đối bận rộn, ngày mai cũng thể, Bích Trà Xuân lâu là vô cùng thanh tịnh”

“Như vậy cũng được, café Lục Ưu, được.”

“.....”

Vu Mai Yển hơi cau mày cúp điện thoại, cô kỳ thật cũng không thích nơi nhiều người, Bích Trà Xuân lâu là nơi cô thích đi mỗi lần đến thành phố C, tuy rằng hoang vu một chút, lại yên lặng thâm u, rất thích hợp nói chuyện công tác... bỏ đi, café Lục Ưu cũng có điểm tốt của nó, có lẽ là cách Bình đài gần một chút?

Cô nghĩ khu trung tâm kia tất cả đều là quán café cửa sổ sát đất, luôn cảm giác có chỗ nào cổ quái, lại không thể nói rõ, cũng liền không nghĩ nữa.

Chung Du Bạch cắt đứt điện thoại, nhìn nhà hàng cách đó không xa, nói thầm, “Lão tam Cam gia, lão cửu Đông Phương gia, sư đồ Vô Tích tử phái Quân Sơn, ba lão ni cô Nga Mi..... Phiên toái nhất là vài tên Tâm Minh kiếm phái kia cùng với Hàm Anh môn, con mẹ nó Lục Viễn bọn họ thật đúng là thịt tươi treo trước mắt những người này, một đám đều ba ba chạy đến.....”

Hắn biết, lúc này là thời điểm nguy hiểm nhất, bọn họ đi tới trước ống kính, gần như là lấy phương thức quang minh chính đại chiêu cáo thiên hạ rằng bọn họ tồn tại, hiện tại chính đạo khó được bắt tiểu quỷ giết tiểu yêu, nhưng đẳng cấp Lục Ninh cùng Lục Viễn là rất cao, khó trách những người này đều như là muối đổ máu.

Thế nhưng, nhìn bọn họ tập trung cùng một chỗ, nước miếng tung bay cùng hoàng ngư(1) mặc cả cái gì, Chung Du Bạch tỏ vẻ thực không nói gì.

Không sai, nhóm người này đang vì hiện trường trực tiếp ở Bình đài mà tìm hoàng ngư mua vé, phần tiếp theo bắt đầu, [Nhất xương thành danh] không hề quy định độ tuổi người xem linh tinh, bị loại hay không hoàn toàn do số lượng tin ngán bỏ phiếu quyết định, hiện trường sẽ có tám trăm người xem, hoàn toàn là ban tổ chức phái đến dựng sân khấu.

Những nhân sĩ chính đạo này vì quan sát Lục Ninh cùng Lục Viễn cho tốt, đương nhiên là muốn vào hiện trường xem, hiện tại những tuyển thủ này đã xem như có chút danh khí, vì phòng ngừa fan đi vào, công tác bảo an làm không tệ, bọn họ muốn trà trộn vào tương đối khó, chỉ có thể mua vé, cố tình lại không có tài đại khí thô được như fan của người ta, chính bị mũi đau đón đầu.

Chung Du Bạch nhìn chậm rãi nở nụ cười.

Nơi Lục Ninh cùng Lục Viễn ở rất thanh tịnh, vì buổi biểu diễn tiếp theo, một tuần này bọn họ tương đối mệt, lấy thể năng không như người bình thường của bọn mới có thể duy trì trạng thái không kém, trong những tuyển thủ khác không thiếu người mệt đến mức cần phải truyền nước để duy trì thể lực, bởi vì chủ đề tuần này là cương cùng nhu, mỗi tổ tuyển thủ đều phải chọn bốn ca khúc, cơ bản đều là hai hát hai vũ đạo.

Không thể không nói, vũ đạo đối với Lục Ninh mà nói chính là đoản bản không giỏi, y Bắc phiêu qua mười năm, ca hát trong quán rượu, cũng không đại biểu sẽ biết nhảy, Lục Viễn đối với vũ đạo càng không biết gì, cả hai người nhanh bị thầy dạy vũ đạo ép buộc thâm, may mắn trí nhớ hai người khá tốt một chút, mới có thể luyện được hai ca khúc.

Đời trước Lục Ninh vốn chưa bao giờ hát vũ khúc(2), cố tình còn không để ý đến, thời điểm Chung Du Bạch nói hát hai ca khúc này, y nghe tên bài liền đồng ý, kỳ thật không thể trách y, từ lúc tiến hành thi đấu đến bây giờ, y chọn ca khúc cũng thật sự là chọn đến đâu đâu, trừ bỏ [Shape of my heart] ra, Lục Viễn chưa bao giờ làm chủ!

Hậu quả của chuyện này chính là, khi hai ca khúc đưa lên bắt đầu luyện tập, Lục Ninh mới phát hiện hai ca khúc này vốn là của nữ ca sĩ!

Đúng, từ khi bắt đầu tiết mục đến bây giờ, bọn họ hát không ít ca khúc của nữ ca sĩ, thế nhưng, vũ khúc không giống nhau a! Bất luận bọn họ hát vũ khúc của nữ ca sĩ, chung quy có chỗ nào là lạ Dưới sự phản đối cường liệt của y, mới đổi đi một bài, sau này mới biết được, bởi vì ca khúc kia đứng đầu bảng vũ khúc, vài tuyển thủ đều muốn chọn, cuối cùng bị Đan Linh Vi lấy được, vừa nghĩ như vậy bọn họ lại có chút tiếc nuối, cho Đan Linh Vi cái gì, chính là có chút không làm cho người cao hứng.

mười hai vào mười, tuần này qua đi, top 10 tuyển thủ sẽ sinh ra.

Lúc trước thi đấu, ngoài 80% đều là ca khúc tiếng Trung, đến khi lựa chọn vũ khúc, lại 80% đều là ca khúc nước ngoài, có thể thấy được tại phương diện vũ khúc này, đại lục có ca khúc nổi tiếng quả thật vẫn là tương đối ít.

Ngày 8 tháng 1 này là tiết Kiến Quân, cho nên Bình đài thuận theo ngày hội, một ngày này chủ đề là “cương”, tất cả tuyển thủ lựa chọn khúc đều không có quan hệ cùng hai chữ nhu hòa.

Trận đấu này có hình thức như một hội biểu diễn, khán giả có tất cả hơn tám trăm người, dựng sân khấu hình chữ T, mỗi một ca khúc đều có bạn nhảy, cung cấp vài đạo cụ tất yếu.

Một ngày này, thậm chí ngay cả giám khảo cũng chỉ còn là người xem VIP mà thôi, ngày hôm sau lại vẫn thi đấu như thế, đến sau khi chấm dứt thi đấu ngày hôm sau, sẽ có hai tuyển thủ có số lượng tin nhắn bỏ phiếu thấp nhất trực tiếp bị loại.

Hôm nay cùng ngày mai, là hai trường thịnh yển hình thức diễn xướng.

Bởi vì độ nổi tiếng, Lục Ninh cùng Lục Viễn trực tiếp được sắp xếp ở trung gian khoảng trên dưới 8 giờ, cũng là người biểu diễn cuối cùng của giai đoạn rating cao nhất.

Ca khúc thứ nhất của bọn họ đến từ một nhóm nhạc nữ Hàn Quốc, nhóm nhạc này cũng không có tiếng tăm gì nhiều ở đại lục, đương nhiên độ nổi tiếng của ca khúc này cũng không cao, nói thật, thực lực của nhóm nhạc này cũng không tính là mạnh, độ khó của ca khúc đương nhiên cũng bình thường, nhưng đối với Lục Ninh cùng Lục Viễn mà nói, vũ đạo của nó thật sự là không đơn giản.

Sau khi một tuyển thủ biểu diễn xong, trên sân khấu một mảnh tối đen, sương mù trắng nhanh chóng tràn ra.

Khúc nhạc dạo vang lên, một luồng ánh sáng chiếu tới trung tâm sân khấu, trên một cái sofa âu thức, Lục Ninh vắt chân ngồi, áo sơ mi trắng, caravat màu bạc, quần tây trắng cùng áo gió trắng dài đến đầu gối, tay trái mang găng trắng cầm một cây gậy màu ngân bạch.

Hát vang câu đầu tiên, cây gậy trong tay y gõ xuống mặt đất, “đông” một tiếng, hơi ngẩng đầu lên, từ khoeo mắt đến đuôi mày đều là nụ cười nói không hết lời.

Lần này trong những người vào xem, gần một nửa đều là fan của bọn họ, lập tức tiếng hét chói tai rung trời vang lên!

Mà ở bên cạnh, Lục Viễn vốn quay lưng lại với khán giả chậm rãi xoay người, cũng là sơ mi trắng quần tây trắng áo gió trắng, chỉ là đèn vành mũ dạ trên đỉnh đầu, hẳn không mang găng tay, tay trái kẹp một đóa hồng đỏ giữa những ngón tay trắng nõn thon dài, đỏ đến nhiệt liệt, tiên diễm ướt át, mà nụ hoa hồng hé ra đang đặt bên môi hắn, khoe môi cười quả thực câu hồn người.

“Baby can’t you see the look at my eyes.....”

Hai người đi đến cùng nhau, khi nhảy lên theo điệu nhạc, tiếng hét chói tai của người xem bên dưới thật lâu không thể yên lặng.

Vũ khúc Hàn Quốc có một đặc điểm, đó chính là vũ đạo đều nhịp, ca khúc này cũng không ngoại lệ, bao gồm bạn nhảy, bọn họ tổng cộng có mười hai người, thời điểm đập lên tiết tấu âm nhạc nhảy lên thật sự rất đẹp mắt.

“Let’s go! Yeah! Let’s dance!” khi Lục Viễn hô lên câu này, tháo xuống mũ dạ ném ra ngoài, trên sợi tóc vùng lên mờ mờ phảng phất như đang phát sáng.

Một câu cuối cùng tất cả đều kết thúc, hoa hồng trong tay Lục Viễn bay vào thính phòng gọi ra một trận tranh giành cuồng nhiệt, mà hai cái áo gió trắng rơi xuống gót chân, áo sơ mi trắng trên người hơi ẩm ghé sát vào thân thể tuổi trẻ lại có đường cong duyên dáng, đặc biệt thân thể bọn họ lúc này quay ngang (không quay mặt, cũng không quay lưng về phía khán giả), trước khi ngọn đèn tối đi, khán giả nhìn đến là hồ điệp cốt xinh đẹp cùng đường cong eo đặc biệt mỹ lệ tinh tế của thiếu niên phảng phất dưới áo sơ mi gần như trong suốt.

Rõ ràng nửa phần không lộ, lại gợi cảm như vậy, một khúc [Cry cry] thành công kết thúc.

Không khí trong trường quay quá nhiệt liệt, không thiếu khán giả cùng kêu tên Lục Ninh cùng Lục Viễn, khiến cho sắc mặt vị tuyển thủ tiếp theo bọn họ tương đối khó coi, khi bọn họ từ trên sân khấu xuống dưới, ánh mắt vị kia trường bọn họ chỉ kém có thể bay ra dao.

Mà lúc này, có mấy khán giả như ngồi bàn chông.

“.....Yêu ma kia chính là dùng mị thuật?” Một nữ nhân đã hơn bốn mươi tuổi khuôn mặt phổ thông, tư thế ngồi tiêu chuẩn, giữa mùa hè trên đầu còn mang một cái mũ đội, khụ, hai nữ nhân bên cạnh không đội mũ, thể nhưng tóc giả mang trên đầu không quá tự nhiên, phỏng chừng căn bản là không thường dùng thứ này, đương nhiên, nếu không đội mũ cùng tóc giả lộ ra sẽ là ba cái đầu trọc, ba nữ nhân đầu trọc ngồi ở chỗ này, khó tránh khỏi rất dẫn nhân chú mục một chút.

Một nữ nhân khác lớn tuổi nhất lắc lắc đầu, “Không có.”

“Thì ra không có sao?” Người trẻ tuổi nhất trong ba người cúi đầu nói thầm.

“Ngũ sư muội!” Nữ nhân tuổi tác hơi lớn kéo thiếu nữ đồng dạng hét chói tai bên cạnh xuống dưới, thanh thanh yết hầu mới đè thấp thanh âm, “Có phải người quên chúng ta tới làm gì hay không?!”

Thiếu nữ chẳng hề để ý, “Tam sư tỷ vừa rồi không phải người cũng như ta căn bản đem nhiệm vụ cái gì quên không còn một mảnh sao! Nhiều người như vậy ở chỗ này, chẳng lẽ chúng ta còn có thể động thủ với bọn họ? Còn không bằng hưởng thụ cho thoải mái đầu..... Cơ hội bao nhiêu khó có được a, bình thường xem biểu diễn hội Lục sư thúc cũng sẽ không cấp chi phí!”

“Hai người kia là yêu ma!” Nữ nhân trẻ tuổi bị thiếu nữ nói có điểm xấu hổ.

“Ta biết a! Thật đáng tiếc..... thật đẹp trai ah — tam sư tử, người nói chúng ta nhất định phải giết bọn họ sao?”

Nữ nhân bắt đầu dĩ nhũ nhũ mày, lại vẫn kiên định nói: “Đương nhiên! Tà ma ngoại đạo tuyệt không thể nuông chiều, đây cũng là vì thế đạo an bình.”

“Được rồi, ta biết rồi!”

Vài vị Tâm Minh kiếm phái gần như sắp bị tiếng thét chói tai phá vỡ màng tai, âm thầm cố nén dự vọng xuống tay với những thiếu nữ điên cuồng phía trước kia, trực tiếp gõ choáng cái gì liền sẽ không lại có lực phá hoại lớn như vậy đi?

Những người khác cũng kém không đến nơi nào.

Đây là một buổi biểu diễn không khí quá mức nhiệt liệt, trái tim nhỏ bé của những nhân sĩ chính đạo này kém chút nữa thì không chịu đựng nổi.

Ca khúc thứ hai của Lục Ninh cùng Lục Viễn so với ca khúc trước lại càng không biết danh, lại rất đặc biệt.

Tên của nó là – [Mê muội].

Ít nhất vài vị nhân sĩ chính đạo ở đây xem ra, rất đặc biệt.

Trận này, hai người bọn họ mặc thuần hắc sắc, áo sơ mi đen, quần dài đen, không có trang sức đính kèm, một đầu tóc dài tối đen, tôn lên khuôn mặt trắng nõn như tuyết.

“Trong nháy mắt pháp tắc đảo điên, ta là ai là ta tâm ma loạn vũ,

Đúng cùng sai ta có thể ngộ đạo, Ác Ma bắt đầu khiến chân lý sống lại!”

Từ ban đầu đã kịch liệt đến không có một chút hòa hoãn, không khí hiện trường lập tức thiêu đốt lên.

“Mây tiếp tục đen gió tiếp tục kêu gào, không thể khiến ta dừng lại hành trình bất chấp mưa gió,

Mặc cho dưới chân chúng thần, trải thành một anh hùng lộ cho ta!

Một giọt lệ tại nửa đường quay đầu, ta chỉ có chiến đấu! Chiến đấu!”

Trên sân khấu nhiệt liệt dường như đã triệt để bị châm lửa cháy hừng hực, bên dưới, từng hàng khán giả đứng lên theo tiết tấu, cùng bọn họ nhảy lên, cùng bọn họ cùng nhau gào thét lớn những ca từ nguyên bản thật xa lạ.

Mà mấy vị nhân sĩ chính đạo này cũng ngồi không yên, lại là một đám tức giận đến sắc mặt xanh mét.

Ca từ rất có tính thay mặt này –

Đây là khiêu khích trắng trợn!

Con mẹ nó hai yêu ma này lại có thể kiêu ngạo như vậy, bọn họ là không muốn sống đúng không! Quả thực tức chết bọn họ!

.

(1) Những người bán hàng ở chợ đen

(2) Ca khúc vừa hát vừa nhảy

Tg:

Đương nhiên, những người trong chính đạo đó càng nghe càng cảm giác ý hữu sở chỉ.....

Tuyển ca Lục Ninh: Các ngươi suy nghĩ nhiều quá -_-|||

15. Chương 15

Trận này là một lần Lục Ninh cùng Lục Viễn mệt nhất, Lục Ninh căn bản không ý thức được phía dưới ngồi bao nhiêu nhân sĩ chính đạo đối với y như hổ rình mồi, Lục Viễn ngược lại có chút phát hiện, lại cũng chỉ là cười lạnh một chút không có để ý.

Bọn họ cũng không đem ca khúc [Mê muội] này thành khiêu khích đối với những người đó, ngược lại là Chung Du Bạch nhìn ra điểm môn đạo, ngồi ở phía dưới cũng sắp cười chết được không?

Vừa chấm dứt hẳn liền đi vào xem hai người bọn họ, nhân tiện mang theo Cố Di gần đây tâm tình đặc biệt không tốt.

Lục Viễn là biết tính cách Cố Di, theo hắn nói, chính là tính cách hài hòa mềm mỏng dễ lừa muốn chết, hắn rất sớm trước đã không thích Phí Xuân Lâm, thế nhưng khi cô chú Cố còn tại, thứ nhất là không tới phiên hắn nói chuyện, thứ hai là khi đó Phí Xuân Lâm nhìn quả thật là muốn cùng Cố Di hảo hảo sống, hắn liền cũng cam chịu người này vẫn luôn là ở nhà đến đến đi đi.

Từ sau khi cô chú Cố qua đời, Lục Viễn đã nhận ra không thích hợp, hắn đã thật lâu không có lại “phiền toái” vị “anh rể” trước kia mở miệng một tiếng “a Viễn” kêu đến thân thiết này.

Cho nên khi Cố Di dứt quãng nhắc tới chuyện chia tay với Phí Xuân Lâm, Lục Viễn trong lòng yên lặng nghĩ, chia là tốt! Miệng lại nói: “Có phải có hiểu lầm gì hay không?”

Cố Di căn bản không có cách nào nói cho em trai luôn luôn hiểu biết bọn họ chia tay vì cái gì, chỉ là kiên định nói: “Coi như trước kia chị là mất bị mù!”

Lục Viễn liền khẽ cười lên, ánh mắt nhu hòa.

Kỳ thật hắn biết, cho dù tính cách Cố Di mềm mỏng, nếu đã cố chấp thì lại là ai cũng khuyên không được, thật giống như lúc trước, cô yêu phải thiết kế châu báu, dám gánh lửa giận của chú Cố lấy điểm cao thi vào học viện châu báu trong tỉnh.

Chung Du Bạch lại bỗng nhiên nói: “Nghe nói cô học thiết kế châu báu?”

Cố Di ngừng một chút mới trả lời, “Đúng.”

Chung Du Bạch trầm ngâm trong chốc lát mới lại chuyển hướng Lục Viễn, “Cậu có biết, tôi có cửa hàng bạc ở Thượng Hải.”

Lục Viễn gật gật đầu, hắn biết, cửa hiệu lâu đời kia đã rất ít có sinh ý, nó là một cửa hàng bạc tư nhân định chế(1), mỗi bộ trang sức đều là lão công tượng(2) tinh tế tạo hình, giá đương nhiên cũng liền không rẻ.

“Không bằng trước để Cố tiểu thư đến cửa hàng của tôi thực tập một thời gian, tôi chỗ đó có sư phụ già muốn về nhà dưỡng lão, đang cần đồ đệ, tính cách hắn có chút cổ quái, chỉ sợ Cố tiểu thư –”

“Không sao không sao,” Ánh mắt Cố Di lập tức liền sáng, “Tôi đi!”

Đối với thứ gì chân chính thích, cô chưa bao giờ keo kiệt đầu nhập nhiệt tình.

Sau đó còn nói trong chốc lát nói, Cố Di liền có chút mệt mỏi, cô luôn luôn là nữ nhân nhu thuận đến đòi mạng, mỗi ngày trước 11 giờ khẳng định đã nghỉ ngơi, hiện tại đã sắp 12 giờ, khó trách mệt như vậy.

“Chị, chị đi về trước nghỉ ngơi đi! Em gọi xe taxi cho chị.”

“Không cần, bên ngoài nơi này nơi nào đều là xe taxi, tự chị đi ra ngoài gọi xe được.” Cố Di xoa mắt nói, “Hai người hôm nay cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Bởi vì [Nhất xướng thành danh] càng ngày càng nổi, không hề thiếu fan bắt đầu cả đêm ở bên ngoài quanh quẩn, cho nên hoàn toàn kéo lên sinh ý xe taxi bên ngoài.

“Được.” Trước mặt Cố Di, Lục Viễn luôn luôn là em trai tốt nhu thuận nghe lời.

Đợi đến khi cô đi rồi, sắc mặt Lục Viễn mới lạnh xuống, “Anh không có việc gì hiến cái gì ân cần!”

Chung Du Bạch liếc mắt nhìn hắn, “Tôi đã đăng kí một công ty giải trí, tôi một nửa, hai người một nửa, xem như hồi báo, thế nào?”

Lục Ninh lúc này mới nhìn về phía hắn, có chút kinh ngạc, con thỏ này bút tích rất lớn a!

Lục Viễn trừng mắt, “Anh còn chưa trả lời vấn đề của tôi!”

“Tôi vốn chính là nói thật, sư phụ già kia cậu cũng biết, lão Tam nhi, tuổi thọ của hắn sắp hết, tay nghề là không thể chê, chỉ là tính tình thật không tốt, người bình thường rất khó chịu, tôi là thật muốn tìm truyền nhân cho hắn, hơn nữa cửa hàng của tôi còn muốn tiếp tục mở cửa.....”

Không thì, muốn trạch cũng không có tiền trạch a!

Đừng nghĩ rằng là tinh quái thì không cần ăn cơm, Chung Du Bạch có thể trạch lâu như vậy, trạch thoải mái như vậy, cũng là cần có bản lĩnh, đó là một cái hang thỏ của hắn, thật không muốn hoang phế. Lão Tam nhi kia là một chim yến, vấn đề là, lá gan so với ai đều nhỏ, thành tinh nhiều năm như vậy, phạm vi hoạt động liên không vượt qua cửa hàng cũ ở Thượng Hải kia.

Nhưng tay nghề làm trang sức thật sự tốt, thời điểm hắn còn là chim yến bay khắp đại giang nam bắc, thích nhất là đứng dưới mái hiên xem mấy sư phụ thủ công mỹ nghệ làm này nọ, sau đó xây cái tổ trúc ở Thượng Hải, quả thực là sắc màu rực rỡ tinh xảo cực kỳ, lại sau này, hắn thành tinh, thiếu chút nữa chết trong tay một tiểu đạo sĩ đi ra ngoài du lịch, từ đó về sau sợ tới mức rụt trở về, ngày qua ngày làm tổ bên trong cửa hàng bạc của Chung Du Bạch.

Lục Ninh lại đột nhiên đứng lên giống như bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Lục Viễn nhìn qua phía hắn, “Làm sao?”

Chung Du Bạch kỳ thật cùng Lục Ninh không quá quen thuộc, tuy rằng ngoại hình Lục Ninh giống Lục Viễn như đúc, thế nhưng nhìn kỹ lại thì sợ là người không quá quen cũng rất dễ dàng phân chia bọn họ, loại cảm giác này rất khó nói, tóm lại chính là cảm giác, hai người này khí chất không quá giống nhau.

Hắn quen biết Lục Viễn rất nhiều năm, tiểu tử này cho dù là quỷ hút máu, bề ngoài lại cực có tính lừa gạt, nửa phần cũng không tà khí, hoàn toàn chính là mỹ thiếu niên anh tuấn xuất chúng ánh mặt trời sáng lạn, Lục Ninh theo lý cũng nên giống nhau mới đúng, lại cứ trong mi mục lộ ra vài phần tối tăm tà khí.....

Lục Ninh liền đứng như vậy, tay duỗi ra giống như sau lưng để cái túi, ào ào một đồng lớn các thứ từ trong lòng bàn tay y rơi ra.

“Đông! Đông! Đông!” Vài thanh âm nặng nề nện xuống đất.

Chung Du Bạch nhìn xem ánh mắt đều tròn tròn, lần đầu tiên nhìn rất giống một con thỏ.

Các người gặp qua ngọc bích cực lớn, kim cương cực lớn, còn có đá mắt mèo kim lục lớn bằng nắm tay chưa?

Quả thực là hù chết người có được không, nhiều như vậy! Cho dù là nguyên thạch cũng là hù chết người!

“Đây là cái gì?” Chung Du Bạch run tay hỏi.

Bản thân Lục Ninh cũng sắp bị hù chết, y không nghĩ tới mấy thứ này lấy ra lại là vật thật, những thứ trong ba lô này y có xem qua, thế nhưng nói thật, đặt ở trong ba lô nhìn chính là một icon nhỏ, không có cảm giác chân thật, cho rằng chỉ là đạo cụ trò chơi, thậm chí trước kia không có chủ ý lấy chúng nó ra!

Mà nhìn theo hướng tay Chung Du Bạch chỉ trên mặt đất, y khô cần trả lời: “Mithril (bí ngân).”

“Mithril!” Thanh âm Chung Du Bạch cũng thay đổi.

Lục Viễn ngồi trên sô pha, cũng sững sờ trừng mắt nhìn một đồng bảo thạch kim ngân trước mắt, trong giây lát hắn nhìn về phía Lục Ninh, “Đây là người mang đến từ thế giới kia?”

Lục Ninh tiếp tục cứng ngắc gật đầu.

Lục Viễn lúc này mới hoàn toàn tin lại lịch của Lục Ninh, Lục Ninh quả thật có khổ nói không nên lời..... Y kỳ thật không có chơi trò chơi này, đối với rất nhiều thứ đều là hiểu biết nông cạn, nếu tất cả những thứ trong ba lô này đều là thật mà nói –

Y huyết sáo một tiếng, một vật nhỏ hoạt bát bật ra.

Lục Viễn: “.....”

Chung Du Bạch: “.....”

Được rồi, đây là một thế giới tràn ngập các loại sắc thái kì huyền, nhưng không tỏ vẻ kì huyền đến mức sẽ xuất hiện loại sinh vật kỳ quái này được không?!

Lông màu trắng, tai nhọn, mặt có chút giống chó, thân thể lại đứng thẳng, tay chân rõ ràng, còn mặc quần yếm màu xanh lam, lưng đeo ba lô.....

“Đây là cái gì?” Lục Viễn nhìn Lục Ninh hỏi.

“Thuật cổ.” Lục Ninh nhìn kỹ thuyết minh về sủng vật, hẳn là gọi như thế, sau đó ào ào, ba lô của thuật cổ này chất đầy..... Đồng dạng là một đồng khoáng thạch!

Chung Du Bạch cảm giác chính mình đều toát mồ hôi, rõ ràng nhiệt độ điều hòa chính xuống rất thấp, “Còn có sao?”

“Có!”

Lại sau đó là một con rồng nhỏ giống như trong truyền thuyết phương Tây, lại sau đó — cuối cùng xuất hiện một thứ mọi người biết, thể nhưng gấu trúc đeo ba lô cái gì.....

Này không khoa học! Thế giới ban đầu của Lục Ninh rốt cuộc là cái nơi quỷ dị như thế nào!

Mà đồng lớn khoáng thạch nhét đầy toàn bộ căn phòng, Chung Du Bạch nhảy dựng lên giống như bị lửa thiêu mông vậy, “Mau đều thu lại!”

Lục Viễn đã chết lặng, “Mấy thứ này trị giá bao nhiêu tiền?”

“Những thứ này đều là vô giá!” Trong khi Lục Ninh luống cuống tay chân nhét lại những khoáng thạch này vào ba lô của mình cùng ba lô sủng vật, Chung Du Bạch cầm một khối ngọc bích lớn bằng nắm tay nói, “Tôi còn chưa thấy qua ngọc bích lớn như vậy, thoảng gia công một chút chính là hi thể trân bảo(3)!”

Hắn thực phần khởi nói, Lục Ninh phát hiện, thì ra đây mới là bàn tay vàng của y.....

“Rất đáng chú ý đi.” Lục Viễn nói thẳng.

Lục Ninh im lặng gật gật đầu, y cũng sẽ không thiên chân cho rằng mình có gì đó chính là của mình, bất cứ một thứ nào trong mấy thứ này cầm ra, đều là bại hoại chiêu họa(4).

Chung Du Bạch khinh thường nói, “Yên tâm! Tôi tự có phương pháp. Hai người sẽ không để tôi không công đến làm người đại diện của hai người đi, phải biết, công ty giải trí là phương pháp rửa tiền tương đối tốt, tôi còn có cửa hàng bạc có thể gian lận.....”

Lục Viễn nghe mà đau đầu, “Được được, có thể giao cho anh đều giao cho anh, thế nhưng trước đó, chúng ta phải làm một chuyện.”

“Cái gì?”

“Huyết khế.”

Chung Du Bạch ghen một chút, “A Viễn cậu còn không tin tôi sao?”

“Bút ngoạ ý này quá lớn, không phải vấn đề tin hay không tin, miễn cho tương lai gặp chuyện không may, cũng tốt cho a Ninh yên tâm lấy ra đồ ra.” Lục Viễn bình tĩnh nói.

Lục Ninh nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lục Viễn, lúc này mới rõ ràng cảm giác, người này không giống thiếu niên mười bảy tuổi bình thường.

Huyết quang lóng lánh, Lục Viễn cắn vỡ ngón tay của mình vẽ ra một đồ án quỷ dị, mà huyết quang sáng ngời này chiếu sáng khuôn mặt bọn họ –

Lục Ninh cảm giác, tràng cảnh này hoàn toàn có thể trực tiếp dùng làm phim kinh dị, quyết đoán quỷ dị tà ác thâu

Tay ba người dính máu nhẹ chạm cùng một chỗ, một đoạn ràng buộc màu máu gắt gao quấn chặt cổ tay bọn họ, ấn xuống một vết máu, sau đó mới dần dần biến mất.

Huyết khế của Quỷ hút máu, một khi vi phạm, sẽ rơi vào ngũ sâu vĩnh viễn, cuối cùng không thể tỉnh lại.

“Cậu vậy mà kéo luôn cả cổ phần công ty giải trí vào, dựa vào!” Chung Du Bạch trừng Lục Viễn.

Lục Viễn vẫy vẫy tay, không chút để ý nói: “Đó là đương nhiên, ai bảo anh nhiều tâm tư như vậy, được rồi, nếu công ty này anh cùng chúng tôi mỗi bên một nửa, chúng tôi sẽ càn tận tâm, về phần mấy thứ này, a Ninh cho anh một phần trước, anh nghĩ biện pháp đưa đến Thượng Hải đi, mặt khác về sau chờ chúng tôi đi Thượng Hải lại nói.”

“Được, đại bộ phận đồ đạc vẫn là tạm thời đặt trên người a Ninh tương đối an toàn.” Chung Du Bạch nói.

Lục Ninh nhìn dấu vết nhọt nhọt bên trong cổ tay, đồng minh như thế này thật đúng là để người yên tâm, thẳng đến lúc này, y mới thật sự có thể xem hai người trước mặt này thành người phe mình, “Có tiền cùng nhau kiếm, sợ là về sau chúng ta nổi tiếng, còn cần thêm vài người.”

Chung Du Bạch cùng Lục Viễn liếc nhau, bọn họ đã phát hiện, đối với giới giải trí, bọn họ đều không rõ ràng như Lục Ninh.

Khụ, thế giới kia thật cuộc là thế giới kỳ quái như thế nào a?

“Thợ trang điểm, trợ lý, bảo tiêu, tài xế, đây đều là nghệ nhân nổi tiếng cần” Lục Ninh một hạng một hạng viết xuống, bắt đầu nghiêm túc quy hoạch vì tương lai, đã có điều kiện, y liền muốn làm được càng tốt, hơn nữa, công ty này coi như là gì đó của bản thân y.

Một công ty giải trí chỉ có hai cái nghệ nhân cái gì, thật đúng là rất ưu thương, đợi về sau mở rộng, lại tính chuyện khác đi. Lấy tương lai tất sẽ có tài chính hùng hậu của bọn họ mà nói, tùy tiện quy hoạch như thế nào đều không phải vấn đề lớn.

Sau đó, tùy ý chà đạp như vậy, liền gây sức ép đến rạng sáng, Lục Ninh lúc này mới tỉnh ngộ lại, con mẹ nó buổi tối còn phải ca hát a!

Trận mười hai vào mười này còn chưa xong đâu!

1 giờ chiều diễn tập sẽ bắt đầu, hai người bọn họ vội vàng ngủ ba giờ liền thức dậy tắm rửa ra ngoài diễn tập, trên thực tế bởi vì cảm xúc rất phấn khởi, dường như cũng ngủ không tốt, trạng thái diễn tập cũng liền không tốt bao nhiêu, may mắn hôm nay chủ đề là “Nhu”, chỉ cần ca hát là được.

Lại vẫn là hai ca khúc, so với ca khúc hấp dẫn tầm mắt của những người khác, ca khúc bọn họ chọn lại vẫn có thể xưng là lịch.

Ca khúc đầu tiên là – [Không còn có người như vậy].

Từ đầu tới đuôi không có một câu hát, cứ như vậy chậm rãi ngâm nga, ngâm nga đến lòng người vừa chua xót lại mềm.

Khúc nhạc dạo bằng đàn violin nhẹ nhàng, thản nhiên, lại như sương như khói, quanh quẩn bên tai mỗi người, hai thiếu niên sóng vai ngồi trên bậc thang sân khấu, chỉ mặc áo ngắn tay màu trắng đơn giản cùng quần bò tẩy trắng bệch, vai kề vai, tựa tựa đưa hai đôi chân thon dài thẳng tắp, cúi đầu ngâm nga, cho dù là bộ phận cao trào, nhạc đệm vẫn thanh đạm như trước, chỉ có tiếng ngâm nga để nghe của bọn họ là rõ ràng, từng câu phảng phất lắng đọng lại trong làn nước trong suốt.

Không còn có người như vậy, mềm mại đến làm người ta u buồn, chua xót đến mức khiến người rơi lệ.

Hình ảnh mỹ lệ như thế, dễ nhìn giống như một bức họa, ngay cả tiếng ca dễ nghe đến chậm rãi phất vào lòng người cũng là xinh đẹp như vậy, chẳng sợ từ đầu tới đuôi bọn họ đều chỉ là ngồi, thậm chí không có đi đến phía trước sân khấu hình chữ T, nhưng khán giả không cảm thấy có bất cứ bất mãn nào.

Lục Ninh hát xong mới thở ra một hơi, thật mệt a, tóm lại hai ca khúc đêm nay, y quyết định đều ngồi hát!

Nhiệt liệt vỗ tay dần dần vang lên, bọn họ đi xuống sân khấu.

Đứng ở chỗ tối, Lục Viễn bỗng nhiên cầm tay Lục Ninh, Lục Ninh kinh ngạc nhìn lại.

“Ta đói bụng.....”

“Đợi hát xong một bài trở về cho người.”

Túi máu cái gì người không trông cậy lấy ra ở nơi này đi?

Khí tức của Lục Viễn phát qua vành tai Lục Ninh, “Huyết khế ngày hôm qua rất phí tinh lực, A Ninh, người cho ta một ngụm được không? Lại cho ta một lần.....”

Lục Ninh: “.....” Con mẹ nó cầu xin đừng dùng giọng điệu ôn nhu ỷ mị hoặc khàn khàn tán tỉnh như vậy nói loại chuyện này!

.

(1) Đặt thiết kế riêng

(2) Thợ giỏi có tay nghề lão luyện

(3) Vật quý hiếm thấy trên đời

(4) Gây ra họa vào người

16. Chương 16

Lục Ninh rất muốn cho Lục Viễn trực tiếp đi tìm chết!

Nơi này là chỗ nào! Nơi này là hậu trường, nơi nơi là người đi qua đi lại, chẳng sợ nơi này tương đối tối, thế nhưng bên cạnh vẫn là có người đi qua, nếu như những lời này bị người nghe được, sẽ hiểu lầm thành cái dạng gì!

“Chịu đựng!” Lục Ninh lạnh lùng nói, “Dù sao cũng chỉ còn một bài, hát xong trở về uống túi máu của người đi.” Ý đề thấp thanh âm nhanh chóng nói.

Lục Viễn lập tức có vẻ bất mãn, bộ dáng kia nhìn muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Nhưng Lục Ninh đã có sức chống cự tương đối đối với khuôn mặt có lực sát thương cực lớn này, chung quy là chính y hiện tại cũng mang khuôn mặt này, cho nên xoay đi không nhìn y hoàn toàn không có chút áp lực.

Liền ngay khi y quay người qua, Lục Viễn bay nhanh lại gần cắn một phát trên bàn tay đang cầm bình nước khoáng của y!

Đương nhiên, không có cắn vỡ, chỉ là cắn một phát trên đầu ngón tay trở, không nặng, Lục Ninh chỉ cảm thấy đầu ngón tay hơi tê, nhanh chóng quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái.

Lục Viễn lại liếm liếm môi, trên mặt mang theo ý cười.

Lục Ninh mặt không chút thay đổi, hung hăng cho hắn một khuỷu tay, nhưng mà, rất nhanh hắn liền phản ứng lại, đối với quỷ hút máu mà nói, một chút như vậy cắn bản không đến nơi đến chốn được không!

Lại có người xa xa nhìn bọn họ, đó là đương nhiên, nay Lục Ninh cùng Lục Viễn hoàn toàn xem như nhân vật phong vân kỳ [Nhất xưng thành danh] lần này, nơi nào cũng có ánh mắt nhìn bọn họ, không chỉ là đối thủ cạnh tranh, còn có trợ lý Bình đài, biên đạo vân vân...

Một đường đi tới của hai thiếu niên thần kỳ này bọn họ đều xem trong mắt, thật sự rất khó tin tưởng bọn họ mới mười bảy tuổi, mà ở biểu hiện thành thực trên sân khấu, càng là không có cách nào đem bọn họ liên hệ cùng học sinh phổ thông trung học.

“Bọn họ cảm tình thật tốt a.” Giản Tuệ cảm thán với cô gái bên cạnh.

Cô gái này gọi là Viên Lệ Lệ, lớn hơn Giản Tuệ một chút, so với Lục Viễn lớn hơn hai tuổi, năm nay mười chín, trong những tuyển thủ còn lại coi như là tuổi trẻ.

Viên Lệ Lệ gật gật đầu, “Đúng vậy, nghe nói song sinh đều có tâm linh cảm ứng nhau, bọn họ giống như cũng vậy.”

Trợ lý đi cùng các cô không giống người đi cùng Lục Ninh Lục Viễn kia, bình thường trừ bỏ bưng trà rót nước đưa khăn mặt còn có hành trình tất yếu ra, căn bản không dám đi lên phía trước, trầm mặc đến thường xuyên có thể coi như cô không tồn tại, cười nói với một trợ lý của Giản Tuệ: “Một đẹp trai như vậy đã rất khó có được, cả hai cái đều như vậy, ai, trách không được nổi tiếng như bây giờ đâu!”

Vài người đều gật gật đầu.

Không sai, cũng chỉ có bản thân Lục Ninh cùng Lục Viễn không có ý thức được, hiện tại bọn họ, đã nổi tiếng.

Bọn họ nghỉ ngơi ở hậu trường trong chốc lát, kỳ thật cũng không nghỉ ngơi bao lâu, trợ lý liền đến nhắc nhở người kế tiếp lên sân khấu là bọn họ.

Bọn họ đã đổi xong quần áo, một thân chính trang màu trắng, không có caravat, dùng nơ buộc cổ áo sơ mi tương đối chỉnh tề.

Hiện trường bắt đầu diễn tấu, trận này, trước khi bọn họ còn chưa lên sân khấu, liền có hai người ở trên sân khấu, là hai nữ nhân mỹ lệ tóc dài phiêu phiêu trang dung mộc mạc mặc váy dài trắng đơn giản, một người piano một người violin, làn điệu thản nhiên ưu thương chậm rãi bắt đầu chảy xuôi.

Đây là một khúc [Ánh trắng trắng], ôn nhu uyển chuyển, triền miên đau thương.

Lục Ninh cùng Lục Viễn hai người một người tựa vào bên cạnh giá đàn piano màu trắng, một người quay chéo ngồi đưa lưng về phía nữ nhân kéo violin.

Bài hát này Lục Ninh không sử dụng bất cứ kỹ xảo nào, chỉ dùng thanh âm trong veo như lưu tuyến của y từng câu hát lên, lạnh lẽo như nước, thấm vào ruột gan.

Lục Viễn cũng giống như vậy, khi thanh âm của hai người giao triền cùng một chỗ, không hiểu sao liền có một loại lưu luyến mượt mà khó tả, có chút âm nhạc đẹp đến cực hạn, giống như có thể nhìn thấy hình ảnh, mà một khúc [Ánh trắng trắng] này liền giống như một cắt hình của ánh trắng, khiến người nghe khó quên.

Đêm nay, chỉ có hai người bọn họ từ đầu tới đuôi đều là ngồi dựa vào hoặc đứng tại chỗ, không có đi đến trước đài, thậm chí không cùng người xem hồ động bao nhiêu, nhưng là bọn họ lại vẫn là sủng nhi được khán giả thích nhất.

Thi đấu mười hai vào mười chấm dứt, lại có hai người rời khỏi sân khấu này, trong đó liền có bạn tốt của Giản Tuệ – Viên Lệ Lệ, cô tiếc nuối nói lời từ biệt với Giản Tuệ.

Trong một đêm này top 10 tuyển thủ đứng đầu sinh ra, Bình đài thậm chí mở một khánh công yến⁽¹⁾ chuyên môn vì bọn họ, nếu không phải rating [Nhất xướng thành danh] một lần cao hơn một lần, tiền lời tin nhắn bình chọn hoàn toàn vượt qua mong muốn của bọn họ, cao tầng Bình đài cũng sẽ không hào phóng như vậy.

Nói thật, Lục Ninh đối khánh công yến cái gì một chút cũng không cảm thấy hứng thú, lúc này y đang thầm nghĩ trở về ngủ, mà sắc mặt Lục Viễn lại càng không tốt, hắn còn muốn trở về “ăn cơm” đây! Rượu ngon món ngon trong khánh công yến cái gì, có thể lấp đầy bụng hắn, lại không giải được cơn khát của hắn!

“Beefsteak này không tệ!” Lục Ninh xiên cho Lục Viễn một khối beefsteak chín bảy phần

Khánh công yến lần này là hình thức tiệc đứng, tháp Champagne cao cao cùng các loại mỹ thực khiến rất nhiều tuyển thủ đều có chút căng thẳng tay chân, chung quy đại bộ phận tuyển thủ vẫn là người thường, tuyển thủ top 10 còn lại trừ Lục Ninh Lục Viễn, còn có một nhóm nữ ba người, mặt khác đều là một người, tổng cộng cũng chỉ có mười ba người, thậm chí có hai cao tầng Bình đài cũng đến đây, bên người bọn họ vài người nam nữ áo mũ chỉnh tề, Lục Ninh nhận ra hai người trong đó.

Bọn họ đều là người đại diện của công ty giải trí nổi danh, một người tên là Phùng Hiểu thuộc Ngân Mã Ent, còn nữ nhân kia gọi La Á Lâm là một cao thủ chọn người trong ngành âm nhạc, kiếp trước Lục Ninh

gặp qua bọn họ vài lần, đương nhiên đều là khi bọn họ mang theo nghệ nhân của mình đến biểu diễn, mà lúc này bọn họ xuất hiện ở trong này –

Lục Ninh có chút giật mình, cái gọi là khánh công yến lần này thì ra là xuất phát từ mục đích như vậy!

Năm 2004, công ty giải trí mười năm sau nổi danh phía sau Bình đài còn chưa thành lập, những tuyển thủ top 10 năm nay là không có biện pháp ký hợp đồng với Bình đài, vì thế, cao tầng Bình đài liền làm sinh ý trong giới này, chẳng qua bắt đầu từ năm sau, nó liền triệt để hợp tác cùng công ty giải trí Thiên Nịnh, không có việc cùng những công ty giải trí khác nữa.

Nhưng năm nay vẫn là năm 2004, tuyển thủ top 10 các hữu đông gia(2), mới khiến cho tuyển thủ top 10 năm nay phát triển tốt nhất, mười năm nặng nề tiến lên, sống tốt sống kém, tốt xấu đều ở trong giới giải trí, mà không giống tuyển thủ tuyển tú về sau, rất nhiều người chẳng qua là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

Lục Ninh đã phát hiện ánh mắt những người này không ít đều tập trung trên người y cùng Lục Viễn.

“Những người đó vì cái gì vẫn luôn nhìn chúng ta?” Cắt một miếng beefsteak, Lục Viễn nhét vào miệng, sau đó uống một ngụm nước dưa hấu, không có nước cà chua khiến hắn thật đáng tiếc.

Lục Ninh dùng đĩa ăn đẩy vụn bánh chiên đến vàng óng ánh xốp giòn trên người con tôm, nhếch môi nói: “Bởi vì bọn họ muốn ký hợp đồng chúng ta.”

“Ký chúng ta?” Lục Viễn nhú nhú mày, rất nhanh giật mình, những người này cũng không biết bọn họ đã có người đại diện, hơn nữa quyết định chính mình làm.

Kỳ thật người mới tự mình làm cũng bất lợi cho việc phát triển, bởi vì công ty lớn có nhân mạch rất tốt cùng tài nguyên có sẵn, rất nhiều người mới chen vỡ đầu vì có thể ký với một công ty tốt, người mới giống như bọn họ tự mình tìm người đại diện lại không chịu ký hợp đồng đại khái trong mắt những người bên ngoài xem ra là thực ngu xuẩn.

Vốn Lục Ninh có lẽ còn lo lắng vấn đề này, qua đêm qua y đã hoàn toàn không lo lắng!

Chỉ cần có tiền, tiền nện xuống còn sợ không có tài nguyên cùng nhân mạch? Đừng đùa!

Trong giới này, chịu đầu tư tự nhiên có thể làm người xưa như xưa vệt.

Rất nhanh, Lục Ninh lại nhìn đến một người quen, Vu Mai Yến, không thể tưởng được cô còn chưa rời đi thành phố C.

Cô cũng phát hiện những công ty giải trí này đều xoát xoát theo dõi Lục Ninh cùng Lục Viễn, người có ánh mắt không chỉ có một mình cô, công ty giải trí phát hiện tiềm lực của hai thiếu niên này cũng không ít.

Gới giải trí chưa bao giờ thiếu bộ dạng đẹp mắt, cũng không thiếu biết ca hát, nhưng bộ dạng đẹp còn có thể hát, cố tình biểu hiện trên sân khấu còn có linh khí như thế thì lại rất hiếm thấy, còn có một điều kiện đối với giới giải trí mà nói tương đối trọng yếu, bọn họ tuổi trẻ.

Đừng nói, giới giải trí thật đúng là ăn cơm thanh xuân, lớn tuổi diễn xuất lẳng đọng lại đương nhiên có thể vẫn diễn nhân vật chính, thế nhưng đây đều là số ít, đại đa số người lớn tuổi một chút, cũng chỉ có thể tiếc nuối đi làm nền cho người khác.

Đợi đến khi hoá trang cũng không che dấu được vết nhăn nơi khóe mắt, lại đi diễn vai nhân vật tuổi trẻ, chỉ biết chọc người bật cười mà thôi.

Quả nhiên, không lâu liền có biên đạo tìm đến Lục Ninh cùng Lục Viễn, hiển nhiên là bên cao tầng Bình đài kia có người muốn tìm bọn họ nói chuyện.

Lục Ninh cùng Lục Viễn liếc nhau, cũng liền thoải mái đi.

“Ai nha, bộ dạng hai tiểu tử này thật sự là tốt, ta mà có hai con trai lớn lên như vậy, phỏng chừng năm mơ cũng có thể cười tỉnh!” Phó đài Bình đài cười dài ha ha nói.

Rõ ràng tính cách cũng không phải ngược ngùng ngại ngùng như vậy, lúc này hai người bọn họ ngược lại nhất trí làm bộ như thập phần thẹn thùng, chung quy, bọn họ chẳng qua mới chỉ là “đứa trẻ mười bảy tuổi” không phải sao?

“Ký hợp đồng?” Lục Viễn ra vẻ nghi hoặc.

Lục Ninh: “.....” Diễn xuất của tiểu tử này quả nhiên là trời sinh đi?

Phùng Hiểu cười đến vô cùng ôn hòa, “Đúng vậy, Ngân Mã Ent chúng tôi nhưng là có Tô Hân Kỳ, Thẩm Hồng Tổ đâu, nếu hai cậu đến Ngân Mã thì chính là tiểu sư đệ của các cô ấy nha!”

Tô Hân Kỳ cùng Thẩm Hồng Tổ hẳn nói đều là idol nữ đang nổi, cũng là tình nhân trong mộng của rất nhiều thiếu niên, cũng được cho là nữ diễn viên đại bài, không thể không nói Phùng Hiểu vẫn là rất có thể nói.

Đáng tiếc Lục Ninh đối với hai vị này thật đúng là không thưởng thức nổi, Tô Hân Kỳ nổi tiếng không quá hai năm liền kết hôn, gả cho một phú thương, cổ tình vài năm sau phú thương xuất hiện vấn đề trong việc kinh doanh, Tô Hân Kỳ lại chạy đến quay phim, vốn từ hạng nhất lui đến hạng hai hạng ba, tương đối đáng tiếc, về phần Thẩm Hồng Tổ, ngược lại là vẫn rất nổi tiếng, nhưng căn bản không thoải mái ngọt động lòng người giống như hình tượng trên màn ảnh cùng ngoại giới, ngược lại là tính cách có chút cay nghiệt, Lục Ninh chính mắt thấy cô ta mắng khóc trợ lý của mình.

Cho nên, hai người kia đối với y là một chút lực hấp dẫn cũng không có. Về phần Lục Viễn? Hẳn đối Thời Thúy Trân cũng là giọng điệu tùy tiện tiện, trông cậy vào hẳn sùng bái ngôi sao, đó là nằm mơ.....

“Nhưng chúng tôi có người đại diện nha.” Lục Ninh cố ý mang theo vài phần ngây thơ nói.

Diễn xuất của y chẳng những sẽ không kém cõi hơn so với Lục Viễn, mà còn tự nhiên hơn.

Hiện trường lập tức an tĩnh lại.

Vu Mai Yển bưng một ly Champagne, chậm rãi cong cong khóe môi.

Mà lúc này, Chung Du Bạch vừa vặn từ cửa tiến vào, Vu Mai Yển trực tiếp liền nghênh đón.

Sau, không có người lại cùng bọn họ thân thiết trò chuyện, bọn họ thậm chí thỉnh thoảng dùng ánh mắt đồng tình lại chê cười nhìn hai thiếu niên tư chất tốt nhất kia.

Bọn họ nhất định là bị đối phương lừa đi, liền như vậy ký với tiểu công ty không có danh tiếng, đáng tiếc a, mầm tốt như vậy cứ như thế xuống dốc.

Đương nhiên, cũng có tâm tư nhiều, hỏi thăm công ty giải trí D.A này đến tột cùng là công ty dạng gì, xem xem có thể trả giá thật nhỏ đào song sinh này lại hay không.

D.A, Dark Alliance, liên minh bóng tối.

Đây là tên Chung Du Bạch đặt, nguyên ý là bao gồm chính hắn cùng Lục Ninh Lục Viễn đều là đến từ bóng tối, nói thật không có tâm tư khí phách gì, mà Lục Ninh cảm giác, D.A, coi như dễ nghe, Lục Viễn đối với loại này căn bản không quan trọng, tên liền như vậy quyết định.

Lục Ninh cùng Lục Viễn khoái trá nhét đầy bụng, chờ bọn họ trở lại chỗ ở, Lục Ninh xông đi tắm rửa xong đi ra mới phát hiện trong đại sảnh hơn vài người.

Khụ, có lẽ không phải người?

Lục Viễn chân trần ngồi trên sofa, nâng má dùng ống hút uống túi máu mới mở lúc trước Lục Ninh cho hắn.

Chung Du Bạch thấy Lục Ninh đi ra, chỉ vào một đám giới thiệu:

“Di Thu Ý Di đại tỷ, về sau là cố vấn an toàn của chúng ta.”

Lục Ninh nhìn về phía nữ nhân trẻ tuổi ăn mặc thanh lương, thân trên somi trắng thân dưới váy da đen, cảm giác vị này cho y còn nguy hiểm hơn so với Lục Viễn.

“Bả là La Sát.” Lục Viễn ghé vào tai y lặng lẽ nói, “Ta chỉ uống máu, vị này thích ăn thịt người.”

..... Nữ La Sát quả nhiên xinh đẹp như trong truyền thuyết, nhưng cũng hung tàn như vậy.....

Vị Di Thu Ý này mỉm cười, lộ ra răng nanh tuyết trắng xinh đẹp, “Tôi vốn chính là hồn hắc, một đám huynh đệ dưới tay phải ăn cơm, hiện tại phương pháp rửa tiền trong hắc đạo không tốt như trước kia, vừa vận Tiểu Bạch gọi tôi, vậy liền làm một trận.”

..... Tiểu Bạch..... Lục Ninh lúc này mới cảm thấy Chung Du Bạch là thật · con thỏ.

“Trương Ngôn Thắng, thợ trang điểm.”

Lục Ninh: “.....” Yêu nam loại này quả nhiên thực phù hợp hình tượng thợ trang điểm của hắn.

Lục Viễn tiếp tục phổ cập khoa học cho y, “Đó là một điệp yêu(3).”

“Đại Hùng, Hùng Minh Minh, tạm thời làm tài xế cho hai người.”

Lục Ninh dựa sát vào Lục Viễn, “Vị này sẽ không là hùng yêu(4) đi?”

“Không phải.” Lục Viễn nói cho y, “Hắn là hồ yêu, lớn lên rồi thành yêu trên Ngũ Đài sơn, trên người dính Phật khí, những người trong chính đạo đó đều không thể phát hiện hắn là tinh quái, lúc trước làm lái xe taxi.”

Mẹ nó, là một lão hồ yêu không uy vũ khí phách còn chưa tính, đặt danh tự Hùng Minh Minh để thương như vậy, còn lộ ra cái mặt cười ngại ngùng hàm hậu như cừ non kia là chuyện gì xảy ra!

“Hoàng Bích, từ hôm nay trở đi cậu liền đi theo làm trợ lý cho bọn họ.”

“Được, Bạch ca.” Thanh niên mặt búp bê cực nhu thuận, cũng không tính rất cao, bộ dạng trắng nõn thảo hỉ cười lộ lên còn có hai lúm đồng tiền, trong vài người chỉ có người này nhìn giống người thường nhất.

Chờ bọn họ đều lui ra, Lục Ninh mới biết được, vị trợ lý nhỏ nhìn bình thường nhất, ngủ cách vách bọn họ kia, đó là giao nhân!

“Bộ tộc giao nhân rất đáng thương, hiện tại nước ô nhiễm vô cùng, trong biển cũng như vậy, nghe nói nơi ở ban đầu của bọn họ bị một ít máy móc chiếm mất, nói là đang khai thác cái gì, nhà Hoàng Bích bọn họ cũng chỉ có mình cậu ta, vốn còn có chị gái, vài năm trước bị bán đến chợ đen không bao lâu thì chết, hiện tại cậu ta cũng không dám trở lại biển lớn, bị người bắt thì xong.”

“Giao nhân không có bản lĩnh gì sao?” Lục Ninh tò mò hỏi.

“Cũng không tính đi, bọn họ có thể sử dụng một loại sóng âm đặc thù truyền lại tin tức, so mật mã gì đều dùng tốt, biết dệt giao tiêu, có thể sản xuất Tị thủy châu, tốc độ rất nhanh, lực lượng cũng coi như có thể, lại vẫn là một chủng tộc tương đối yếu, không thì cũng sẽ không chết đến không sai biệt lắm”

“Vậy cậu ta vẫn ở trên đất bằng không có việc gì sao?”

“Không có nhiều vấn đề, cậu ta trước kia từng nuốt Đế Lưu Tương, xem như yêu vật hóa hình, nguyên nhân vì như thế, cậu ta mới tránh được một kiếp, không chết trong biển lớn.”

Lục Ninh càng nghe càng cảm giác này đó yêu ma quỷ quái vì sao sống thắm như vậy a!

“Di Thu Ý mới là thật lợi hại, ban đầu bà chị này vẫn bị chính đạo đuổi giết –”

Lục Ninh “ừ” một tiếng, tâm nói có thể lý giải, ai bảo cô vừa thấy liền chính là cấp cao a, phỏng chừng vài nhân sĩ chính đạo kia coi cô trở thành boss đến xoát đi?

“Vài lão khốn kiếp của Kỳ Sơn lão tổ cùng Tâm Minh kiếm phái kia đuổi giết bà hơn mười năm, sau này không biết bà làm thế nào câu được một đầu nhĩ xã hội đen thế lực tương đối lớn tại phương Nam, trong xã hội đen người thường quá nhiều, vị kia tương đối thích bà, mỗi ngày đến chỗ nào cũng phái tiểu đệ đi cùng, chính đạo mới tắt lửa, sau này bà làm chết lão đại kia, thông đồng với con trai người ta, không đến vài năm, cũng cầm chết tiểu tử kia, chính bà thành lão đại.....”

Mẹ nó này quả thực chính là Võ Tắc Thiên bản hiện đại có được không! Trước làm tiểu lão bà của Lý Thế Dân người ta sau đó thông đồng nhĩ tử Lý Thế Dân lại sau đó đơn giản chính mình làm nữ hoàng!

Lục Ninh nghe bát quái dần dần ngủ, buổi tối mơ một giấc mơ vô cùng kỳ quái –

Càng về sau, trong mộng có người đưa tay thò vào trong áo ngủ của y, nhẹ nhàng sờ qua eo, cúi xuống, cắn ngón tay y, sau đó dần dần hướng lên trên, đầu lưỡi ẩm áp thô ráp tinh tế đảo qua bên trong cổ tay mẫn cảm của y.

Người nọ có một đôi mắt sáng ngời quen thuộc, trong mắt tràn đầy dự vọng thâm u mãnh liệt.

Lục Ninh lập tức liền tỉnh, ánh sáng mặt trời chiếu trên người y, y chớp chớp ánh mắt chưa xốt, phát hiện thật sự có người đang liếm cắn ngón tay mình!

Vừa sáng ra, nam nhân căn bản không chịu nổi trên chộc có được không! Thần x cái gì tổn thương không dậy nổi!

Lục Ninh tính che dấu lập tức rút ngón tay mình về, thẹn quá thành giận nói, “Được rồi, hôm nay ăn xong rồi!” Sau đó lập tức vọt vào buồng vệ sinh.

Lục Viễn liếm liếm bên môi, giống như đang nhớ lại hương vị máu Lục Ninh, tiếc nuối nói: “..... Vì cái gì tỉnh sớm như vậy.....”

Chậm một chút nữa thì tốt bao nhiêu a.

.

(1) Tiệc chúc mừng

(2) Mỗi người đều có ông chủ riêng

(3) Yêu tình bướm bướm

(4) Yêu tình gấu

17. Chương 17

Sau khi Chung Du Bạch thành lập công ty, bản thân trên danh nghĩa là người đại diện của Lục Ninh Lục Viễn, mà CEO của công ty là tên một người khác.

“Người kia là ai?” Lục Ninh khó tránh khỏi muốn hỏi một chút.

“Một người.” Lục Viễn ngược lại biết.

Lục Ninh nhìn về phía hắn.

“Chung Du Bạch giúp đỡ hắn lớn lên, đi học, hắn biết Chung Du Bạch không phải người, từ nước ngoài học MBA trở về Người cho rằng Chung Du Bạch sẽ quản lý công ty?”

Lục Ninh: “..... Ý của ngươi là, đây là một nhân loại?”

“Ừ, nhân loại, chẳng qua tiểu tử này cũng không phải là người thường, người thường phần lớn không tiếp thu được thể giới của chúng ta, ví dụ như chị của ta.” Lục Viễn nghiêm túc nói: “Tuy rằng một khi chị biết tuyệt đối sẽ không cùng ta phân rõ giới hạn, thể nhưng cũng sẽ không đối với ta giống như bây giờ, sau khi Diệp Tồn An này biết, lại căn bản không có nửa phần biến hóa.”

“Xác định có thể tin?”

“Chung Du Bạch tin tưởng hắn.” Lục Viễn dùng khăn mặt lau tóc, “Yên tâm đi, anh ta tự có biện pháp trói buộc Diệp Tồn An, này không cần chúng ta lo lắng, đem công ty giao cho hắn quản lý hơn phân nửa không có vấn đề.”

Lục Ninh cũng liền không hỏi lại, không bao lâu Hoàng Bích liền đến tìm bọn họ, “Ninh ca, Viễn ca, Bình đài nói buổi tối hôm nay ghi một tiết mục giải trí cho bản đài, thông báo các anh chuẩn bị một chút, tuần này có mấy thông cáo, còn có chụp ảnh ba tạp chí.”

..... Mỗi lần hấn gọi chính mình Lục Ninh còn không cảm giác như thế nào, thế nhưng Lục Viễn mới mười bảy tuổi a, bị gọi “Viễn ca” thật sự không quan hệ sao?!

Thế nhưng nói thật bộ dáng Hoàng Bích nhìn cũng là rất nhỏ, Lục Ninh vẫn luôn có một loại cảm giác đang trưng dụng lao động trẻ em, thọ mệnh của giao nhân không giống nhân loại, tuy rằng lấy tuổi sống mà nói, Hoàng Bích đã không tính nhỏ, thế nhưng trong giao nhân, hấn còn chưa tính là trưởng thành.

Không bao lâu Chung Du Bạch cũng đến đây, bản hành trình siêu mỏng của hấn được ghi rành mạch, Lục Ninh cảm giác hấn nhất định là một con thỏ học khoa tự nhiên.

“Di đại tỷ nói nếu cần người tùy thời nói với chị ấy, vẫn là phái bảo tiêu người thường bên người các cậu tương đối an toàn.”

Lục Ninh biết ý tứ của hấn, người thường khẳng định là không lợi hại như vài yêu ma quỷ quái kia, thế nhưng đối với bọn họ mà nói, cho dù chút yêu ma quỷ quái dùng tốt hơn, nhưng y cùng Lục Viễn nơi nào chân chính cần bảo tiêu a, cần là làm cho bọn họ tránh bị người trong chính đạo xuống tay mà thôi.

Thu tiết mục buổi tối đối với Lục Ninh Lục Viễn mà nói chẳng qua là đổi một sân diễn mà thôi, chỉ là tiết mục giải trí đương nhiên không giống tiết mục như [Nhất xướng thành danh].

Mười tuyển thủ đứng đầu đều lên tiết mục này, thế nhưng được an bài hát trong tiết mục chỉ có ba nhóm tuyển thủ, Lục Ninh Lục Viễn, Phạm Thi Như, Đan Linh Vi, lại nói tiếp Phạm Thi Như cũng là bằng thực lực lấy được danh ngạch này, Đan Linh Vi lại không dễ nói, tin ngắn bỏ phiếu của cô đếm tới hiện tại vẫn là rất cao, thế nhưng luận thực lực, bước vào top 10 có một nửa cũng không kém cô, luận diện mạo cô càng không vượt bậc, nói lực biểu hiện trên sân khấu, tốt hơn cô cũng có vài người, cho nên Lục Ninh Lục Viễn cùng Phạm Thi Như còn chưa tính, ở trong phòng hóa trang, Đan Linh Vi không thiếu được xem thường, tố chất tâm lý của cô luôn luôn không được tốt lắm, vì thế sắc mặt dần dần trầm xuống.

Hộp đồ hóa trang của Trương Ngôn Thắng so với thợ trang điểm của Bình đài còn lớn hơn, sau khánh công yến, có vài vị tuyển thủ đã cùng các công ty giải trí nói chuyện, nhưng chân chính hoàn toàn định ra chỉ có một, cho nên hiện tại trong phòng hóa trang có ba nhóm tuyển thủ đang dùng thợ trang điểm của riêng mình, Lục Ninh Lục Viễn, Đan Linh Vi cùng với nhóm nữ ba người đã định ra kia.

Vị điệp yêu tiên sinh này nói rất ít, một bộ dáng cao quý lãnh diễm, bộ dạng thật không kém, mắt xéch mảnh mi dài, không cần hoá trang đã lộ ra vài phần diễm sắc, bên người hấn có một trợ lý hóa trang, nghiêng ngả lão đảo nhìn cũng không phải rất lạnh lợi, thậm chí là người cảm, nhưng bộ dạng thanh tú trắng nõn.

Lục Ninh mơ hồ đoán được vẫn mang người thường như vậy bên người là vì cái gì, không khỏi lại vì yêu ma quỷ quái này cảm thấy có chút bi ai.

Trương Ngôn Thắng đối với Lục Ninh Lục Viễn, quả thực không cần hấn động tay nhiều, chỉ là làm kiểu tóc, chuẩn bị quần áo cho bọn họ cũng liền xong việc, trên mặt hai yêu nghiệt kia nửa điểm cũng không cần bận tâm được không?

Tiết mục giải trí này đời trước Lục Ninh cũng đã từng đến, cùng vài MC coi như quen thuộc, nhiều người như vậy cùng vào, đối phương lại là MC kinh nghiệm phong phú, Lục Ninh một chút cũng không lo lắng, Lục Viễn ngược lại là có chút ngạc nhiên, lúc chiều liền dùng laptop của Chung Du Bạch lên mạng xem hai kỳ của tiết mục này, được rồi, trước kia hấn chưa từng cảm thấy có hứng thú với tiết mục giải trí.

Ca khúc mở màn là do Lục Ninh Lục Viễn hát, bởi vì là tiết mục giải trí, không cần lo lắng ca khúc lặp lại với [Nhất xướng thành danh], thậm chí tổ tiết mục đã nói, tốt nhất hát bài hát bọn họ đã hát trong tiết mục, vì thế Lục Ninh Lục Viễn lại một lần hát [Xin chào ngày mai], lúc trước kỳ đầu tiên của tiết mục, rất nhiều người đều còn chưa bắt đầu xem [Nhất xướng thành danh], cho nên đối với khán giả mà nói, ca khúc này vẫn là có một chút độ mới mẻ.

“Đến, hiện tại hoan nghênh Ninh Viễn của chúng ta!” MC Trương Âu Phi cười nói, sau đó nhìn về Viên Cẩm bên cạnh mình, “Viên Cẩm này, nghe nói cậu hiện tại cũng là fan của bọn họ?”

“Đó là đương nhiên.” Viên Cẩm cũng là một MC của tiết mục giải trí này, “Người đến hiện trường xem qua bọn họ biểu diễn còn có thể không trở thành fan của bọn họ sao?”

MC Đinh Thành Thành bên cạnh Trương Âu Phi cố ý nói, “Tôi liền không trở thành fan của bọn họ, tôi chán ghét bất cứ người nào cao hơn tôi đẹp trai hơn tôi!”

Trong tiếng cười của mọi người, Trương Âu Phi mới xem như tiến vào chính đề, “Nghe nói Lục Ninh là đến từ Ireland?”

“Đúng.” Lục Ninh cười đến không lộ thanh sắc, trời mới biết, y cả hai đời cũng chưa đi qua Ireland.

“Chỗ đó sinh hoạt thế nào, khác biệt lớn nhất với đại lục là cái gì?”

Lục Ninh nghĩ nghĩ trả lời: “Chỗ đó nói tiếng Anh, nơi này nói tiếng Trung.”

.....

Chuyện cười vừa lạnh vừa không mới mẻ.....

Lục Viễn lại rất nể tình cười ra tiếng.

Trương Âu Phi suy đoán Lục Ninh có lẽ không phải rất muốn nói về cuộc sống của y ở Ireland, mặc dù trước tiết mục đã đưa một ít vấn đề cho bọn họ chuẩn bị một chút, nhưng vấn đề này là hẳn hiện trường phát huy, vì thế rất nhanh liền nhảy vọt qua nhìn về phía Lục Viễn, “Có buồn cười như vậy sao? Hiện tại tôi mới biết điểm cười của học bá thì ra thấp như vậy.”

“Tôi càng chán ghét bọn họ, bởi vì từ nhỏ đến lớn tôi liền chán ghét người có thành tích học tập tốt.” Đinh Thành Thành nhăn mặt nói, rất nhanh liền thành công chọc mọi người nở nụ cười.

Viên Cẩm tiếp nhận câu chuyện, “Bọn họ không cần cậu tới yêu, có chúng tôi mọi người yêu là đủ rồi, kỳ thật tôi có một vấn đề vẫn muốn hỏi, hai người thật sự chưa từng học biểu diễn sao?”

Lục Viễn thực chân thành trả lời hẳn, “Học không nổi.”

“Vậy đàn piano thì?”

“Mới trước đây học, còn học qua violin, sau này chú Cố nhận nuôi, có mua cho tôi một cây violin, trong nhà không có piano, cô vẽ cho tôi một cây đàn giống như thật trên đài công tác của cô ấy.....”

Lục Viễn không có cố ý phiền tình, thậm chí giọng điệu thực bình thản, nói đến đoạn cha mẹ Cố Di bị tai nạn giao thông, lại khiến ánh mắt vài MC đều có điểm đỏ.

“Người gây ra họa kia đến bây giờ còn đang trốn chạy, tôi cùng chị nói qua, không cần bọn họ bồi thường chúng tôi cái gì, chẳng sợ chỉ có một câu giải thích cũng được.”

Nói dối.

Lục Ninh bĩu môi, có lẽ Cố Di là nghĩ như vậy, Lục Ninh có thể khẳng định Lục Viễn nếu bắt được người kia, nhất định sẽ không lưu tình chút nào cắt cổ hẳn lấy máu, giải thích? Coi như hết, bọn họ cũng không tin cái này.

“Vậy Lục Ninh thì sao?”

Lục Ninh ngần ra, trầm mặc vài giây mới chậm rãi nói: “Tôi học guitar, bởi vì trong một đoạn thời gian rất dài, chỉ có guitar của tôi cùng tôi, thời điểm tiếp tục gian nan, đều còn có nó tại.”

Vô luận cỡ nào tuyệt vọng cỡ nào cô độc, vẫn luôn còn có cái gì cùng, không đến mức khiến y rơi xuống vực sâu như vậy.

Bắc phiêu mười năm, huynh trưởng từ không thêm chú ý đến khinh thường, cha mẹ lần lượt qua đời, đầy cõi lòng hy vọng Bắc thượng, nhiệt tình chung quy lại bị mờ nhạt từng chút một hầu như không còn, y cũng trở nên hận đời, trở nên lạnh lùng đọa lạc, vài năm tháng khinh cuồng kia, sau ồn ào náo động cười đùa, là con đường hắc ám nhìn không tới tương lai, chỉ có guitar làm bạn với y, nghiêng ngả lão đảo vô tri vô giác hướng về phía trước.

Bởi vì trải qua qua thời kì bết bát nhất, chua ngọt đắng cay, lừa gạt phản bội, châm chọc chà đạp, cho nên sau này, ánh mắt y nhìn hết thấy đều thực thông thấu, không còn cái gì có thể khiến y cảm thấy khó khăn, từng trải qua những ngày cô tịch gian khổ nhất, sau này y mới có thể không quan tâm hơn thua như vậy.

Người lên tiết mục quá nhiều, chẳng sợ Lục Ninh Lục Viễn đã chiếm được ưu đãi, thời gian lưu cho bọn họ lại vẫn có hạn, Lục Ninh thậm chí không có cảm giác nói nói mấy câu, đã an vị đến một bên.

Những tuyển thủ này đều là lần đầu tiên tham gia tiết mục giải trí, có người thả lỏng đến có chút quá, cũng có người căn bản căng thẳng bó tay bó chân không biết nên nói như thế nào, đương nhiên cũng có mầm tốt, biết ăn nói, như Giản Tuệ, trời sinh liền thích hợp giới giải trí.

Sau khi ghi xong tiết mục, phải tới cuối tuần mới có thể phát sóng, tuần này hành trình của bọn họ sắp xếp quá vụn toan, gần như không có bao nhiêu thời gian luyện hát, thậm chí còn phải tập thể luyện một đoạn vũ đạo làm mở màn cho tiết mục lần này.

Bình đài còn chuẩn bị cho bọn họ thu VCR, quay phim tuyên truyền, sắp xếp bọn họ lên tạp chí vân vân, Lục Ninh cuối cùng cũng có chút cảm giác bọn họ là ngôi sao, mà hành trình bận rộn như vậy Lục Viễn vẫn là lần đầu tiên, hẳn không phải ngại mệt, ngược lại là có chút ngạc nhiên hỏi Lục Ninh: “Ngôi sao đều bận rộn như vậy sao?”

“Đúng vậy, một ngày hai mươi bốn giờ trừ bỏ vài giờ ngủ, những thời gian khác đều là công tác.”

Lục Viễn như có chút đắm chiêu, ngoan ngoãn theo hành trình biểu Chung Du Bạch phân chia cẩn thận chạy sô, trong đó có một ngày thậm chí bọn họ ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn, chỉ vội vàng cắn bánh mì xong việc.

Trên mặt các tuyển thủ khác ít nhiều đều có điểm mỗi mệt, cũng chỉ còn hai người bọn họ tinh lực coi như không tồi.

Đến buổi trực tiếp ngày thứ bảy, sau khi mặc trang phục, một đám tuyển thủ lại khôi phục gần nắp lượng lệ, đợi chút nữa đứng dưới một tá đèn sân khấu, tự nhiên nhìn không ra cái gì.

Sau top 10, rõ ràng có rất nhiều thứ khác hoàn toàn so với trước kia, trình độ hoa lệ trên sân khấu, trình độ quần áo trang dung tinh tế vân vân đều là hai cái cấp bậc, đến lúc này, bọn họ mới chính thức được đối đãi như những người sắp trở thành ngôi sao.

Trận này mở màn là vũ đạo, Lục Ninh cùng Lục Viễn bị phân công đến nhiệm vụ là Latin, chỉ là một đoạn Latin hai phút, so với bất bọn họ hát hai giờ còn khó chịu hơn.

Nhưng khi thực hiện, trình độ chuyên nghiệp của hai người được thầy giáo thừa nhận, bọn họ cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa yêu cầu với bản thân cũng thực nghiêm khắc.

Trang phục Latin rất đặc sắc, đều sử dụng vải có tính chất lai tạp, áo sơ mi kiểu dáng Trung Cổ phiên phức màu từ trắng đến đen, cực kỳ tu thân, lại thêm lên tay áo một chút hoa văn, quần thấp eo thuần đen bó sát người phụ trợ dáng người cao gầy thon dài của hai người vô cùng gợi cảm mê người, hai thiếu niên mười bảy tuổi này thân thể hình dáng còn có một chút dấu vết ngây ngô mảnh khảnh, lại cũng có hai phần thân thể tuyệt đẹp của người trưởng thành, đặc biệt thích hợp, hai bộ quần áo này giống như vì bọn họ lượng thân mà tạo ra.

Vũ đạo Latin luôn luôn lửa nóng kích tình, lãng mạn mà lại giàu sức sống, thời điểm bọn họ đi ra cước bộ còn thực thần nhiên, tay nhẹ nhàng kéo cùng một chỗ, chỉ là vừa có mặt như vậy, fan phía dưới liền đều hét rầm lên.

Giày da màu đen gõ trên mặt đất, bọn họ tăng tăng dậm chân như vậy, trong giây lát liền động lên, vũ đạo Latin của hai người dần ồ, lại va chạm ra kích tình, tia lửa bắn ra bốn phía, dưới tóc đen mềm mại là mi nhãn mang cười, bọn họ không chỉ là khiêu vũ, từ khoe mắt đuôi lông mày đến ý cười trên khoe môi, đều hoàn toàn dung nhập trong vũ đạo nhiệt liệt này!

Hiện trường nóng đến gần như muốn bốc cháy, hai phút thời gian rất nhanh qua đi, chờ đến khi bọn họ đi xuống vũ giả kế tiếp lên sân khấu, không khí nhiệt liệt trên sân khấu còn liên tục thật lâu.

Trận này từ lúc mở màn đã vô cùng phấn khích, mà top 10 bắt đầu thi đấu, dung hợp với mở màn phấn khích, tuyển thủ ca hát, lời bình của giám khảo, VCR truyền phát tin các giai đoạn, đương nhiên không thể thiếu quảng cáo, gom thành tràn đầy hai giờ.

Trận đầu mười vào chín là một kỳ thi đấu đặc biệt, chủ đề của nó là “ca khúc giám khảo chỉ định”.

Không sai, trận này, tất cả tuyển thủ đều phải biểu diễn ca khúc giám khảo chỉ định cho bọn họ, trên thực tế tên ca khúc đã tiết lộ cho bọn họ từ tuần trước, chung quy rất có khả năng sẽ chọn phải ca khúc tuyển thủ hoàn toàn không quen thuộc.

Đối với Lục Ninh Lục Viễn mà nói chính là như vậy, lần này ca khúc giám khảo chỉ định cho bọn họ là [Mặt trẻ con], ca khúc này hát rất nhẹ nhàng, thế nhưng nói thật, đời trước Lục Ninh một lần cũng chưa hát qua, đời này y ngay cả nghe cũng chưa nghe qua!

Ca khúc dễ thương hoạt bát như vậy, căn bản không phải style của y được?!

Lục Viễn cũng là giống nhau, nói hần dễ thương hoạt bát? A ha ha.....

Ca khúc này là Nghệ Phỉ Lâm chọn cho bọn họ, trong hình ảnh cô một mình chọn ca khúc nói: “Bọn họ chỉ là hai đứa trẻ mười bảy tuổi, tôi hy vọng bọn họ có thể hát một chút ca khúc càng thích hợp tuổi của mình, hoạt bát một chút nhẹ nhàng một chút, chân chính như là mười bảy tuổi.....”

Mười bảy tuổi em gái người a!

Nhưng sau khi lấy đến ca khúc, bọn họ vẫn là hảo hảo luyện, trình độ chuyên nghiệp của hai người không thể nghi ngờ.

Từ khi thi đấu bắt đầu đến nay, bọn họ vẫn là lần đầu tiên biểu diễn ca khúc hoạt bát đáng yêu như vậy, vì thế, vì phối hợp ca khúc, bọn họ mặc là quần yếm màu sắc tươi sáng, một vàng sáng một hồng dưa hấu, đều là nhan sắc phấn nộn, thân trên là T-shirt rộng rãi màu nhạt, phối hợp với mũ chòm cùng màu quần trên đỉnh đầu, nói thật, đại bộ phận người không ép được nhan sắc như vậy, rất lộ, chẳng sợ tuổi trẻ cũng là không phải ai cũng mặc ra hiệu quả.

Thế nhưng mặc trên người bọn họ lại vừa đúng thanh xuân dạt dào, hoàn toàn là phấn nộn hệ giáo thảo khả ái, không duyên cớ làm cho bọn họ có vẻ thập phần non nớt, mọi người lúc này mới giật mình, bọn họ chung quy mới mười bảy tuổi!

“Bỏ đi dấu ngoặc kép trên đuôi lông mày của người, thêm dấu móc vào mỉm cười của người, người nắm độc giác bạch mã thiên thiên tóc quấn thêm một thân lolita, đánh thức điện thoại trong túi áo ta.....”

Ca khúc này tiết tấu nhẹ nhàng, bọn họ vừa mở miệng, một cỗ khí tức tươi mát đập vào mặt mà đến, mà một tay cầm micro một tay kéo khoeo mắt, chuyển quyền nhảy nhót hướng về phía trước, chỉ ngón tay về phía trước, khoeo môi hoạt bát tươi cười, bên chạy trên sân khấu, cười kích chường, thậm chí là ngồi xổm xuống nghiêng đầu đối nhìn đối ánh mắt với một thiếu nữ dưới đài hát chính một câu, khiến mọi người đều nhìn không được vỗ tay cùng bọn họ hát lên cùng cười rộ lên.

Mà vừa hát xong, Lục Ninh thu lại tươi cười, cảm giác mặt đều nhanh cứng ngắc, này thanh xuân hoạt bát cái gì, vì sao còn mệt hơn hai vũ khúc lần trước!

Làm cái gì a!

Ngược lại Lục Viễn giống như thực nhập diễn nha, còn cứ như vậy hướng về phía y chớp chớp mắt, bộ dáng vô cùng đáng yêu.

Lục Ninh phiết đi qua, cảm giác toàn bộ đều không thích hợp càng nặng –

Y thật không muốn thừa nhận thiếu niên trắng nõn tuấn mỹ xinh đẹp lờ lờ phát quang thật giống như thiên sứ, khoeo mắt đuôi lông mày hoàn toàn không có nửa điểm âm trầm này, trên thực tế là quỷ hút máu a quỷ hút máu!

Con mẹ nó trên đời này còn có cái gì khoa học sao?

.

[Shape of my heart]

[Cry cry]

[Mê muội]

[Không còn có người như vậy]

[Mặt búp bê]

18. Chương 18

Đừng nói bản thân Lục Ninh cảm thấy khó chịu, ngay cả Nghê Phỉ Lâm lúc đánh giá cũng nói: “Không biết vì cái gì, khi hai đứa bé này làm những việc trẻ con mười bảy tuổi phải làm, có thần thái trẻ con hẳn là có, tôi ngược lại cảm thấy không quá thích hợp.”

Lại nói tiếp, diện mạo của Lục Ninh cùng Lục Viễn cũng không phải thiên hướng trưởng thành, bộ dạng dễ nhìn tinh xảo, lại cũng đồng dạng còn có hai phần khí chất ngây ngô thiếu niên mới có, thế nhưng khi bọn họ ở trên sân khấu lại cổ tình càng thích hợp ca khúc có khí tràng cùng biểu diễn mạnh, đây là vấn đề khí chất, cũng không phải nói bọn họ hát bài hát như vậy liền không tốt, bọn họ biểu diễn có linh khí, chỉ là xem bọn họ thành hai hài tử mười bảy tuổi, khó tránh khỏi có chút đáng tiếc.

Ca khúc [Mặt trẻ con] này hát vẫn là tương đối tốt, ca cảm cùng khí phân đều vừa đúng, chẳng sợ Nghê Phỉ Lâm cảm giác so với dĩ vãng biểu hiện thì không tính rất xuất chúng, nhưng cũng không gây trở ngại khán giả cho việc khán giả yêu thích ca khúc này.

Trong khi top 10 thi đấu, lại gia nhập thêm giai đoạn truyền thông chấm điểm, số lượng tin ngắn bỏ phiếu cao nhất có thể trực tiếp vào vòng trong, mà hai người có điểm thấp nhất trong truyền thông chấm điểm sẽ tiến vào giai đoạn pk số lượng tin ngắn bỏ phiếu, người có số lượng phiếu ít hơn sẽ bị loại.

Không hề nghi ngờ, Lục Ninh Lục Viễn trực tiếp được số lượng tin ngắn bỏ phiếu đưa vào vị trí an toàn, trở thành thành viên đầu tiên của top 9.

Lục Ninh ngược lại muốn biết, thế lực trong nhà Đan Linh Vi liệu có biện pháp nào thu mua tất cả truyền thông? Y cảm giác là sẽ không, đời trước y không hề có ấn tượng với Đan Linh Vi, điều này nói rõ rằng trong thập cường tuyển thủ có sống cũng chẳng tốt như thế nào, nếu thế lực trong nhà lớn đến mức có thể thu mua tất cả truyền thông, cũng sẽ không trở thành như thế.

Quả nhiên, trong truyền thông chấm điểm xếp hạng, Đan Linh Vi vốn vẹn xếp hạng thứ tám, thiếu chút nữa sẽ phải đi pk số lượng tin ngắn bỏ phiếu.

Cô nương này kỳ thật cũng không rất thích hợp giới giải trí, xem, hờ một cái mặt liền kéo xuống dưới, phỏng chừng từ nhỏ đến lớn đều bị làm hư, căn bản chịu không nổi một chút ủy khuất đi?

Sau khi trận đấu này chấm dứt, Chung Du Bạch đến chỗ ở tìm bọn họ.

“Đây là cái gì?” Lục Viễn vọt ra từ phòng tắm, lắc lắc tóc ướt sũng.

“Kịch bản.” Trả lời hẳn là Lục Ninh, y đã ngồi xuống và đang lật một chồng kịch bản này.

Lục Viễn kinh ngạc, “Hiện tại đã có nhiều người như vậy tìm chúng ta quay phim?”

Lục Ninh biết cách làm việc trong phương diện này, ngược lại cũng không ngoài ý muốn, người mới vừa cất bước như bọn họ, thừa dịp nhiệt độ của tiết mục tuyển tú, thời điểm coi như có chút danh khí phương đầu tư vẫn là rất nguyện ý tìm bọn họ tới diễn vai nam thứ, nam ba nam bốn, có thể ép tới catse thấp nhất, so với người mới thuần túy lại tốt hơn bao nhiêu, rất nhiều tổ quay phim đều thích như vậy –

Trong một chồng kịch bản này chỉ có hai bộ là điện ảnh, một bộ là tiểu thành bản(1) do một đạo diễn không có danh khí gì quay, bộ còn lại ngược lại đầu tư rất lớn, đáng tiếc vai diễn cho bọn họ chỉ là nhân vật nhỏ, mặt khác đều là phim truyền hình, mà trong đó 90% phim truyền hình đều là phim thần tượng, xem ra là thuần túy nhìn trúng bề ngoài của bọn họ.

Chung Du Bạch ngồi đối diện bọn họ, “Tôi đã nói qua với đối phương, tôi cảm giác tương đối có thành ý chỉ có ba nhà này.” Hắn lấy ra ba kịch bản, “Mặt khác tuy rằng đưa kịch bản cho chúng ta, phỏng chừng còn tìm những người khác, cho nên thái độ có vẻ cũng không quá ham thích, mặt khác, những kịch bản này tốt nhất trực tiếp xem nhẹ, đối phương rất có lệ.”

“Những này cũng có thể không nhìn,” Lục Ninh nói thẳng, “Kịch bản rất nát.”

Chung quy trong kiếp trước y sống nhiều năm như vậy, từng có người nói bản sự lựa chọn kịch bản của Lục Ninh là hạng nhất, cho dù là diễn nhân vật phản diện, kịch bản y chọn ra hơn phân nửa đều có tiền lời không kém, không phải phòng bán vé tốt thì là danh tiếng tốt, này kỳ thật là vấn đề ánh mắt.

Một năm đại lục quay nhiều phim truyền hình cùng điện ảnh như vậy, chân chính có thể đưa lên tiết mục phát sóng đạt 20% đã là không tồi, nhất là tiểu thành bản, thực dễ dàng bị vùi lấp, ngay cả là vài diễn viên có danh tiếng quay phim truyền hình, đều không nhất định trăm phần trăm có thể đưa lên thị trường.

Hai bộ điện ảnh tạm thời đều còn giữ, bọn họ là hai người, bởi vì bộ dạng rất giống, cho nên rất nhiều lời mời là nhằm vào hai người mà đưa đến, cũng có những kịch bản lại có thái độ thể nào cũng được, chỉ có một kịch bản lại đồng thời mời hai người.

Trong rất nhiều bộ phim, nhân vật song sinh cũng không nhất định cần mời một cặp song sinh đến diễn, tựa như Lục Ninh nói, hiện tại rất nhiều bộ phim có thể một người diễn hai vai, [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] vẫn là bởi vì tiến độ quay chụp khẩn trương mới không thể không an bài như vậy.

Trong hai bộ điện ảnh, bộ đầu tư lớn kia đời trước hẳn là không có quan hệ gì với Lục Viễn, kịch bản cũng không dày, thậm chí còn có vẻ có chút mỏng, điều này thuyết minh bộ điện ảnh này cần diễn viên tự biểu hiện tương đối nhiều.

Đồng thời mời hai người, dựa theo tạo hình nhân vật đến xem, hẳn không sai biệt lắm nam nam, bởi vì cảnh cần hai người đồng thời xuất hiện quá nhiều, muốn một người diễn hai vai mà nói phỏng chừng tương đối phiền toái.

Lục Ninh ngược lại là có nghe nói qua bộ điện ảnh này, nó không sai biệt lắm là phát sóng vào cuối năm 2005, phòng bán vé tương đối mạnh, diễn viên chủ yếu đều đến từ HongKong, là một bộ phim thuần túy về xã hội đen, thiết lập hai nhân vật chính, mà nhân vật bọn họ được mời diễn được xây dựng là một đôi song sinh, do nhân vật chính lão đại xã hội đen từ nhỏ nuôi lớn, ra tay cay nghiệt giết người không chớp mắt, chỉ trung thành tận tâm với vị lão đại kia, kết cục cuối cùng là vì bảo hộ lão đại mà chết thảm.

Lời thoại của hai nhân vật này rất ít, nhân vật tựa như cái bóng, nhưng cảnh quay lại thật không ít, đại bộ phận chỉ là trầm mặc theo bên người lão đại mà thôi.

“Bộ này nhận!”

Loại cơ hội này không bắt thì đúng là phí, Lục Ninh nhớ rõ đời trước hai nhân vật này bị ghép thành một, phỏng chừng là do song sinh không dễ tìm, vị kia cũng là người mới, diễn cũng không tệ lắm, xem như lộ mặt trong giới điện ảnh, sau lại tiếp vài vai nhân vật chính, thượng vị không tính nhanh, lại rất vững chắc.

Chung Du Bạch trực tiếp thả kịch bản này sang một bên, “Trước khi quyết định tôi sẽ cùng đối phương đàm phán ổn thỏa, phim đầu tư lớn như thế này, hai cậu lại là người mới, trên vài khía cạnh chúng ta phải nhượng bộ một chút.” Bởi vì không phải phi người không thể(2).

“Không quan hệ, đến lúc ấy tôi cùng a Viễn học tập cũng được, vài bộ này diễn viên chính đều là phái thực lực HongKong.” Lục Ninh nói, chủ yếu là cho Lục Viễn một cơ hội học tập, hẳn biểu diễn dù có linh khí, cũng là tiến hành theo chất lượng, loại cơ hội học tập này không phải tùy tiện liền có.

“Một khác bộ thì đẩy đi.”

Bộ điện ảnh tiểu thành bản này Lục Ninh chưa từng nghe nói qua, phỏng chừng là đá chìm đáy biển, quay cũng không có gì ý nghĩa.

Trong vài phim truyền hình kia, Lục Ninh ngược lại phát hiện tác phẩm giúp Lục Viễn thành danh trong giới điện ảnh, đây ngược lại không phải phim thần tượng, mà là một bộ phim thanh xuân đô thị, dung hợp đại học, công tác, tình yêu, hiện thực cùng chuyện gia đình, trong năm 2005 rating được xếp trước mười, đừng nghĩ rằng trước mười là một việc dễ dàng, mấy năm nay đại lục phát triển phim truyền hình rầm rộ, phim truyền hình đưa lên nói ít cũng có hai ba trăm bộ, có thể vào trước mười đều là phim cực nổi.

Khi đó Lục Viễn diễn là vai nam ba, cảnh diễn lại thật sự không ít, em trai nhân vật nữ chính, cá tính thiết lập thực thảo hỉ, Lục Viễn diễn cũng tương đối không sai, hẳn còn dựa vào bộ phim này giành giải diễn viên

mới xuất sắc nhất.

Mà bộ phim này, cũng là một trong ba bộ phim Chung Du Bạch nói có thành ý nhất.

Vì thế, Lục Ninh lấy kịch bản bộ phim này ra, thả xuống trước mặt Lục Viễn, “Bộ phim này người có thể nhận.”

Lục Viễn nhíu mày, ngược lại không đưa ra nghi ngờ gì, lập tức mở kịch bản xem.

Lục Ninh nhìn phần còn lại, không bao lâu liền lấy trong đó ra một phần, sau đó mới là ngắt ra, lúc y lựa chọn kịch bản thiếu chút nữa quên mất, y đã trọng sinh, không còn là đời trước nữa, vậy mà lại chọn kịch bản là một nhân vật phản diện.

Đây là một bộ phim phục chế(3) cổ trang võ hiệp, phản ứng sau này cũng không sai, tuy rằng bản đầu tiên có người xem hùng hậu làm trụ cột, nhưng bộ phục chế này cuối cùng không bị mắng đến cầu huyết lâm đầu như rất nhiều bộ phim phục chế tác phẩm võ hiệp nổi tiếng khác, ngược lại, nó được nói là một bản tiếp cận nguyên tác nhất.

Nhân vật đối phương mới không sai biệt lắm là vai nam bốn, một vị công tử võ lâm thế gia mặt ngoài tao nhã tác phong nhanh nhẹn, lắm tiền nhiều của thiên tư xuất chúng, tuy khi còn bé chân bị thương khiến hần chỉ có thể dựa vào xe lăn, lại có tài năng kinh tài tuyệt đỉnh về cơ quan thuật, mà hần thực sự là độc thủ phía sau một loạt âm mưu, hoàn toàn là nhân vật phản diện tội phạm chỉ số thông minh cao, thân phận là sư đệ nhân vật nữ chính.

“Liền này bộ đi.” Lục Ninh định ra, “Những bộ khác đều bỏ, chúng ta năm nay cũng không còn nhiều thời gian.”

Chung Du Bạch không có nửa điểm kéo dài, đem kịch bản còn lại đều thu hồi, “Tất cả công việc với Vu Mai Yến đều đã thương lượng xong, đợi [Nhất xương thành danh] chấm dứt, chúng ta liền bay sang Macao.”

Trường học mà đoàn làm phim của [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] thuê là một trường quý tộc xinh đẹp rộng lớn nhất Macao, giá thật sự xa xỉ, trách không được mời diễn viên đều là người mới, đầu tư đều tốn trên bố cảnh linh tinh.

“Đúng rồi, hai người ngày mai hát cái gì?”

Lục Viễn nhìn về phía hần, “Hỏi cái này làm cái gì?”

Chung Du Bạch mở laptop của mình ra, “Xem này.”

Lục Ninh liếc quá khứ, “Blog?”

Chung Du Bạch gật gật đầu, “Không có chút tin tức bên trong làm sao có thể trở hết tài năng đâu!” Hần chuyên môn thiết lập một Blog, tiêu đề chính là Ninh Viễn.

Blog trong một năm này coi như sự vật mới phát, chẳng sợ đến vài năm sau xuất hiện đại sát khí như weibo, vẫn có vài người nhớ tình cũ mà sử dụng Blog, thọ mệnh sử dụng của nó ngược lại là rất dài.

Chung Du Bạch thiết kế blog này vài năm sau xem ra có lẽ là thực phổ thông, nhưng tại giai đoạn hiện tại so với các blog khác lại có vẻ cao đoan một chút, bối cảnh rất xinh đẹp, đăng là một tấm ảnh chụp tuyên truyền của Lục Ninh Lục Viễn, còn có âm nhạc tuần hoàn truyền phát tin, đều là những ca khúc bọn họ hát trong cuộc thi.

“Tôi thiết kế máy chủ của blog này ở nước ngoài, tất cả video hai người thi đấu, tin tức cơ bản đều có thể thấy trên blog.....”

“My prayer.” Lục Ninh nói cho hần, “Anh có thể đăng MV phim của ca khúc này lên trước.”

Chung Du Bạch lập tức ngậm miệng.

Mà hần vừa đăng tin tức này trên blog không đến một giờ, tỉ lệ kích vào xem đã phá năm nghìn, có thể thấy được blog này đã có chút danh tiếng.

Ngày hôm bài hát chủ đề của chín vào tám có chủ đề “sức mạnh ấm áp nhân tâm”, lúc mở màn, tất cả tuyển thủ top 9 hợp xướng một khúc [Chiến trường tuổi trẻ], ca khúc này cực kỳ thích hợp hợp xướng, lập tức liền sao nhiệt bầu không khí trong trường quay.

Một đoạn VCR yên tĩnh ấm áp phát trên màn ảnh lớn, khán giả trước TV chính là nhìn trực tiếp đến nội dung đoạn VCR này, không thể không nói, khi quay đến đặc tả hai người, tất cả mọi người phải sợ hãi than một tiếng bộ dạng bọn họ thật sự rất tốt.

Trong VCR, Lục Viễn mang theo cười nói, “Tình yêu tôi muốn? Đại khái chính là lực hấp dẫn có thể khiến tôi nhiệt huyết sôi trào, tôi nghĩ, có lẽ tôi là sẽ vừa gặp đã yêu.”

Lục Ninh lại giọng điệu điềm đạm, “Tình yêu tôi muốn càng nhiều là làm bạn, có thể bất ly bất khí, tế thủy lưu trường.”

Cho dù là “song sinh”, trên điểm này, bọn họ nói gần như hoàn toàn tương phản.

Mà Lục Ninh Lục Viễn hôm nay quả thật hát [My prayer], đây là nhạc của một bộ phim, chẳng sợ chỉ là một MV cắt nối biên tập, ca khúc này nghe vào tai, đều có chút muốn khóc.

“Dear god,

I know that she's out there.

The one i'm suppose to share my whole life with.

And in time,you'll show her to me.

Will you take care of her, comfort her, and protect her.

Until that day we meet. and let her know,

My heart is beating with hers...”

Đoạn lời bộc bạch của diễn viên này là Lục Ninh nói, phát âm tiếng Anh của y tương đối chuẩn, cầu nguyện, đương nhiên phải thành kính, không cần đầu nhập quá nhiều tình cảm, chỉ cần thành kính là đủ rồi.

Thượng Đế a, người có thể khiến nàng bình an hay không, rời xa phong bạo, những ngày trời giá rét, người có thể khiến nàng ấm áp hay không.

Thượng Đế a, người có thể khiến nàng biết ta yêu nàng như thế hay không, khiến nàng biết cho dù trên thế giới không có những người khác, nàng cũng sẽ không cô đơn.

Khiến nàng biết chỉ cần nàng nhắm mắt lại, nàng sẽ biết tâm của ta vì nàng tồn tại.

Ấm áp, kiên thành, chỉ là quá chú tâm nói cho nàng, ta yêu nàng.

Ca khúc này tuy mang theo thần nhiên thương cảm nhưng không phải bi ai, mà là mang theo ấm áp, chân thành chất phác đến cực hạn, tình yêu như vậy, đồng dạng là lực lượng ấm áp nhân tâm.

Một bài hát này hát lên, tất cả đại biểu truyền thông đều đứng lên vỗ tay, quả thật như Nghê Phỉ Lâm nói vậy, hai người bọn họ càng thích hợp hát ca khúc có khí tràng độc đáo, như vậy bọn họ mới thật thành thạo, bất luận ca khúc có nội hàm và khí như thế nào, bọn họ đều có thể khống chế, điểm này chưa bao giờ phải lo lắng cái gì.

Mà ngày thi đấu hôm nay vừa chấm dứt, Chung Du Bạch liền mang đến tin tức, “Bắt đầu từ ngày mai Bình đài sẽ cho các cậu hai ngày nghỉ, vài tuyển thủ đều sẽ về nhà, tôi cùng đối phương liên hệ qua, hai người trước đến [Hắc Sa] thử vai, bởi vì chỉ là diễn viên phụ nên phỏng chừng sẽ tương đối nhanh, sau đó a Ninh phải đi đoàn phim [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] thử vai, ngược lại là a Viễn nhân vật kia của cậu cơ bản có thể định chắc, đợi triệt để đàm phán ổn thỏa xong lại nói.”

Thử vai cũng không kỳ quái, kỳ thật [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] Vu Mai Yến cũng để cho bọn họ nói qua hai câu lời kịch nhìn nhìn một chút, không chính thức thử vai là vì cô nhìn đến biểu hiện trên sân khấu của bọn họ, cảm giác bản thân bọn họ rất có thiên phú với diễn xuất, dù sao bộ phim này tìm đều là người mới, cô làm tốt chuẩn bị có thời kỳ làm quen.

Ngày hôm sau, lần đầu tiên từ tháng bảy tới nay, bọn họ rời đi Bình đài — khụ, trừ bỏ lần giết họ Tân đó. Xe của bọn họ là Chung Du Bạch chuẩn bị, xe Suv màu đen, hai người thêm Chung Du Bạch, tương đối rộng, lái xe là Hùng Minh Minh.

Nhìn hần ngại ngừng khoan hậu cười, Lục Ninh nhin không được khoe mắt nhảy nhảy, y thật sự không nhìn được nửa điểm đặc thù thuộc về loài hổ từ trên người hần.

“A —”

Tiếng thét chói tai chợt vang lên dọa Lục Ninh Lục Viễn nhảy dựng!

Thì ra từ một thời gian trước, đã có rất nhiều fan tụ tập trước Bình đài, sau khi các nàng có người nghe được Bình đài cho tuyển thủ nghỉ, không thiếu tuyển thủ đều sẽ về nhà vào hôm nay, người vây quanh ở cửa đài truyền hình hôm nay liên càng nhiều.

“Là Lục Ninh Lục Viễn — Lục Ninh! Lục Viễn!” Không thiếu fan một bên thét chói tai một lần cầm trên tay tấm bảng viết tên hai người họ đuổi theo.

Lục Viễn ngạc nhiên nhìn qua cửa kính xe ra bên ngoài, Lục Ninh ngược lại là đã gặp qua cảnh tượng như vậy, thế nhưng đều không phải phát sinh trên người y, cho nên cũng cảm thấy có chút mới lạ.

Chung Du Bạch thực bình tĩnh nói: “Minh, lái xe cẩn thận một chút.”

“Được rồi, Bạch ca yên tâm.”

Lục Ninh: “.....” Mẹ nó, một con hổ gọi một con hổ Bạch ca cái gì! Thật sự không thành vấn đề sao?!

Còn có, trong đám fan kia như thế nào lại có vài người kỳ quái —

Này này, cô nương, liền tính giả làm fan cũng không cần cầm bảng chữ viết được đẹp như vậy được không, có mấy fan sẽ viết được một tay chữ bút lông đẹp như vậy? Còn có, cô vừa nhìn thấy chúng tôi cũng đừng kích động như vậy a, bóp nát luôn cả bảng chữ đang cầm trên tay, rất đáng tiếc a!

Còn có cái kia, đại thúc, ông nhìn qua cũng ba bốn mươi tuổi rồi, xen lẫn trong một đám tiểu cô nương còn có thể xử kinh không biến thật sự là bội phục.

Ah ah, khiến cho người kinh ngạc là bà cụ chống gậy kia..... Ngài cẩn thận một chút a, đừng để cho các cô ấy chen ngã, wow, bà cụ thân thủ mạnh mẽ như thế ánh mắt như thế giết loạn như vậy.....

Lục Ninh bỗng nhiên cảm giác, không chỉ yêu ma quỷ quái không tốt sống, kia cái gì, chính đạo kia, có vẻ như cũng kém không nhiều.

Ah, có cần chuyên nghiệp như vậy hay không a?

.

(1) Tác phẩm có quy mô đầu tư nhỏ

(2) Không phải không phải người thì không được, có nghĩa là có thể chọn người khác

(3) Phim làm lại lần thứ hai trở đi

19. Chương 19

“Xem ra cần cùng Di đại tỷ liên hệ một chút, trước phái một bảo tiêu lại đây?” Lục Viễn nói lời này ý tứ đương nhiên không phải vì những fan điên cuồng, mà là vài nhân sĩ chính đạo cố chấp kia.

Chung Du Bạch gật gật đầu, “Hiện tại bọn họ còn tưởng rằng Minh là người thương, yêu khí của hần được Phật ý che dấu, lại không thể cam đoan sẽ không bị nhận ra.” Trên người Hùng Minh Minh vẫn luôn có một luồng khí đàn hương như có như không.

“Đúng rồi, Hoàng Bích đâu?” Lục Ninh hỏi.

“Cậu ta trở về lấy vài thứ,” Chung Du Bạch nói, “Hiện tại Cố Di đi Thượng Hải, hai người tạm thời vẫn ở tại chỗ cũ, nghe nói Hư Không lão gia hỏa kia làm bảo vệ cửa ở chỗ các cậu?”

“Không sai.” Lục Viễn đối với này tỏ vẻ thực phiền, “Lão gia hỏa này rất thông minh, biết ngồi canh hang ổ, chúng ta cuối cùng sẽ trở về.”

“Có cần đổi chỗ ở hay không?” Chung Du Bạch đề nghị, “Nhưng mà kỳ thật nơi ở của hai người hiện tại rất tốt, nhân khí vượng, người thường qua lại nhiều, bọn họ cũng có thể thu liễm một chút, nếu đổi đến chung cư cao cấp, người quá ít mà nói ngược lại phiền toái.”

Tỷ như tại thời điểm người không biết, hàng xóm hai bên bỗng nhiên đổi người chẳng hạn, ngược lại là ở chỗ quen thuộc, người đến người đi đều tương đối quen, đổi người thực dễ dàng có thể phát hiện.

“Qua trận rồi nói sau.” Lục Ninh cũng nói, “Dù sao chỉ cần có người thường ở, bọn họ cũng không làm được cái gì.”

Đợi Chung Du Bạch nói chuyện điện thoại với Di Thu Ý xong, bọn họ vừa đến sân bay liền nhìn thấy hai người đợi bọn họ ở đại sảnh.

Hai người kia vừa thấy liền không phải người thường, cũng không phải nói bộ dạng có bao nhiêu kì ba, mà là cái khí chất bưng bít trên người bọn họ, thật sự là rất phù hợp thân phận “bảo tiêu”, khuôn mặt không tính dọa người, mi mục bình phàm, chỉ là giữa mùa hè một thân tây trang đen chẳng lẽ không nóng sao?

Nhưng mà, may mắn bọn họ đến đây.

Lục Ninh cùng Lục Viễn vừa xuống xe liền nghe thấy tiếng thét chói tai đình tai nhức óc.

Thời gian đang là nghỉ hè, sau khi [Nhất xướng thành danh] nổi lên, rất nhiều fan trẻ bắt đầu tụ tập, mà lần này Bình đài cho nhóm tuyển thủ nghỉ là tin tức thực dễ dàng hỏi thăm được, các tuyển thủ đến từ bốn phương tám hướng, vài tuyển thủ đều sẽ ngồi máy bay trở về.

Vốn Lục Ninh Lục Viễn cũng không trong số này, chỗ ở của bọn họ ngay tại thành phố C, thế nhưng sau khi có vài fan bao xe đi theo phía sau bọn họ, hành tung cũng đã bại lộ, trừ bỏ fan cùng đến, còn có một số trực tiếp đến sân bay.

Bọn họ vừa xuống xe, không có đeo kính đen cũng không có làm tóc, chính là tóc ngắn bình thường phổ thông, áo sơ mi caro ngắn tay bình thường cùng quần bò, có lẽ không có lấp lánh như trên sân khấu, lại là hai chàng đẹp trai thật không có nửa điểm tân trang, các fans nhất thời ào ào xúm lại chỗ bọn họ!

Mà hai bảo tiêu tiên sinh Di đại tỷ phái tới kia lập tức một người một, bảo vệ Lục Ninh cùng Lục Viễn đi về phía trước, Chung Du Bạch cùng Hùng Minh Minh ngược lại không ai để ý tới, chẳng qua bởi vì Chung Du Bạch bộ dạng tuấn tú thanh tú, ngay cả Hùng Minh Minh cũng là bộ dáng mày rậm mắt to, vài fan khi chụp ảnh cũng chụp luôn cả bọn họ.

“Sách, Minh, nhìn chỗ đó.” Chung Du Bạch bỗng nhiên nói.

Hùng Minh Minh vừa quay đầu, liền nhìn đến vài người cùng không khí cuồng nhiệt lúc này rất không hợp nhau, tại sân bay, những người này cũng không kỳ quái, đô thị thực nữ đeo kính đen kéo rương hành lý, thanh niên văn nghệ lưng đeo hộp đàn, ông lão ngồi ở ghế chờ đọc báo, công nhân sửa chữa ăn mặc mặc mang theo thùng dụng cụ.....

Thế nhưng Chung Du Bạch biết, bên trong rương hành lý kia cũng không phải để hành lý, không biết là pháp khí gì, uy áp khiến người rất không thoải mái, trong hộp đàn hẳn là đặt một thanh kiếm, về phần vị đang xem báo kia, một đôi tay óng bạch như ngọc, căn bản không giống tay cụ già, hơn phân nửa là một thân công lực đều tập trung trên đó, về phần thợ sửa chữa, Chung Du Bạch gặp qua hẳn một lần, trong chiếc hộp đặt hẳn là binh khí đặc ý của hắn, một cái roi cũng là pháp khí.

Đáng tiếc a, những người này từ đầu tới đuôi đều tìm không được cơ hội động thủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn theo Lục Ninh bọn họ lên máy bay.

Từ thành phố C bay đến HồngKong chỉ cần nửa giờ, Chung Du Bạch đã làm tốt thủ tục, [Hắc Sa] là do đại lục đầu tư, đạo diễn cùng đoàn làm phim đều là HồngKong, hai vị diễn viên chính một vị là người HồngKong

một vị lại là diễn viên đại lục rất có thực lực, coi như là cường cường liên thủ.

Mà đề cử Lục Ninh cùng Lục Viễn chính là phương đầu tư, bọn họ thích dùng tương đối ít đầu nhập đạt được tương đối lớn hồi báo, Lục Ninh cùng Lục Viễn mặc kệ thế nào cũng sẽ nổi một thời, chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn, thừa dịp độ ấm này, mời bọn họ phối hợp diễn vẫn là có lợi.

Cho nên lần này thử vai chỉ cần bọn họ không phải rất không xong, liền có thể bắt đầu diễn, Lục Ninh đối với chút môn đạo này rất rõ ràng, Lục Viễn lại không rõ ràng lắm, hần tỉ mỉ xem qua bản kịch bản mỏng manh kia, tuy rằng không có cảm xúc khẩn trương gì, lại vẫn là có chút lo lắng.

“Kịch bản này viết cũng quá đơn giản đi!”

“Bộ điện ảnh này cải biên từ một bộ tiểu thuyết, người biết bộ tiểu thuyết kia chỉ có bao nhiêu từ sao??” Lục Ninh chậm rãi nói.

“ Bao nhiêu?”

“Tiểu thuyết trung thiên ba vạn từ mà thôi, muốn dùng nó quay thành một bộ điện ảnh, kịch bản có nhiều như thế này đã là không tệ.” Lục Ninh lật lật hai cái lại để sang một bên.

Lục Viễn nhíu nhíu mày, “Kịch bản quay phim vì sao khác biệt lớn như vậy, [Hoa viên bí mật] kia vốn là rất chi tiết a, còn có kia bản [Hạnh phúc dưới trời xanh] cũng tương đối cẩn thận.....”

[Hạnh phúc dưới trời xanh] chính là bộ phim truyền hình thiên về sinh hoạt kia.

Lục Ninh nở nụ cười, “Điện ảnh HongKong là có tiếng dựa vào diễn viên phát huy, trước kia thậm chí ngay cả kịch bản mỏng manh như thế này cũng không có, trực tiếp nói cốt truyện là có thể bắt đầu quay, cũng có thể quay ra điện ảnh phần khích, hai năm nay đã tốt hơn rất nhiều, bên trong kịch bản rất chi tiết, thế nhưng kịch bản càng chi tiết, càng là hạn định diễn viên phát huy, chỉ có thể nói là có lợi có tệ đi, đương nhiên đối với người mới chúng ta mà nói, vẫn là nói rõ ràng càng tốt một chút.”

Ừ, này hần là không phải “người mới chúng ta”, mà là người mới Lục Viễn.

Tầm mắt Lục Ninh có chút trôi xa, năm tháng y là người mới, đã cách rất lâu a.....

Xe dừng lại trước cửa một tòa nhà lớn, nhiệt độ của [Nhất xướng thành danh] tạm thời còn chưa đốt tới HongKong, cho nên khi bọn họ xuống xe thậm chí bị bảo an ngăn cản.

“Chúng tôi là tới thử vai, đã hẹn thời gian với Trần đạo.” Chung Du Bạch tiến lên can thiệp.

Cũng khó trách, Lục Ninh Lục Viễn ăn mặc rất không giống như là ngôi sao, bộ dạng ngược lại rất giống ngôi sao, hơn nữa vị này bảo an xem như “kiến thức rộng rãi”, quả thật không biết bọn họ, hần mới muốn xác nhận một chút, đợi đến cùng mặt trên thông tri, mới thả bọn họ đi vào.

Hôm nay đến thử vai không chỉ có bọn họ, còn có một số vai phụ chủ yếu khác trong [Hắc Sa], cho nên dọc đường đi đụng tới vài người ít nhiều có chút quen mặt.

“Ngay ở phía trước.....” Chung Du Bạch nói, lại nâng mi.

A, thánh lực của nhóm yêu quái mọi người cũng biết, đó là hoàn toàn không giống người thường, cửa đóng chặt chẽ, theo lý là không nghe thấy, ít nhất cũng là mơ mơ hồ hồ nghe không rõ ràng, thế nhưng bọn họ lại nghe được rõ ràng thấu đáo.

“..... Làm gì nhất định phải hai người diễn đâu! Cắt giảm thành một người hoàn toàn không có vấn đề!”

“Ai, Trần đạo ngài cũng thấy được, Tiểu Triệu của chúng tôi biểu hiện vẫn là rất xuất sắc nha, cậu ấy nhưng là cao tài sinh đồng phim đầu, xuất thân chính quy, biểu diễn cũng rất có linh khí, tôi dám cam đoan so với hai tuyển tú kia tốt hơn!”

“Trương tiên sinh a, không phải tôi không cần cậu ta, việc như cắt giảm nhân vật này không phải một mình tôi có thể định đoạt, phương đầu tư đại lục hy vọng chúng tôi có thể sử dụng đôi song sinh kia, nghe nói bọn họ hiện đang rất nổi, này cũng là vì phòng bán vé.....”

“Hừ, hai tiểu tử tuyển tú mà thôi, có thể mang đến bao nhiêu phòng bán vé, chỉ cần đạo diễn ngài nói tốt, bọn họ như thế nào cũng phải cho ngài hai phần mặt mũi đi?”

“.....”

Lục Ninh chậm rãi nở nụ cười, thì ra đời trước sau lưng việc [Hắc Sa] cắt giảm nhân vật còn có một đoạn cớ sự như vậy a, y không hiện ra quả là thật sự không tìm thấy song sinh thích hợp, cắt giảm nhân vật liền biến thành việc thuận lý thành chương, vị Triệu Lâm này không biết từ nơi nào qua Trương Quân Sinh tìm được môn lộ đi HongKong, vị Trương tiên sinh này cũng là người trong giới, nhưng tại giới giải trí HongKong đại ngạ tập hợp, hắn chỉ có thể xem như một cái tiểu ngạ, cho nên thân là danh đạo Trần Đạt cũng không sợ hắn, chỉ cần cho hắn chút mặt mũi là được.

Chung Du Bạch tiến lên gõ cửa, mở cửa là trợ lý của Trần Đạt, mà cửa vừa mở, thanh âm bên trong liền ngừng bật.

Khi Trần Đạt nhìn đến hai thiếu niên kia ánh mắt liền sáng.

Khỏi phải nói, hai đứa trẻ này bộ dạng rất tốt, chỉ riêng bề ngoài đã hoàn toàn phù hợp yêu cầu của hắn, nguyên trong tiểu thuyết, hai đứa trẻ giống như sói bản thân cũng rất dễ nhìn.

Trương Quân Sinh cùng Triệu Lâm cũng nhìn ra chỗ bọn họ, vẻ mặt đều có chút vi diệu, Trương Quân Sinh không hề nghĩ đến, hai tiểu tử này bộ dạng dễ nhìn như vậy, hắn chỉ nghe nói bên đầu tư đề cử hai thiếu niên tuyển tú ca hát rất tuần tú, lại chưa từng chú ý rốt cuộc là ai, hiện tại xem ra có chút thất sách, về phần Triệu Lâm, hắn là xem qua Lục Ninh cùng Lục Viễn thi đấu, chủ yếu là xấu hổ, vừa rồi Trương Quân Sinh nói không biết bọn họ nghe được hay không?

Trần Đạt là đạo diễn giỏi, từ thời điểm hai hài tử này đi vào cửa, hắn cũng đã sâu sắc phát hiện bọn họ biến hóa.

Bọn họ đã nhập diễn, ngay tại giây lát vào cửa.

Hai thiếu niên trong [Hắc Sa] là đứa trẻ hắc bang Chấn Đông thu dưỡng, một thai song sinh, giống đến gần như khó có thể phân ra lẫn nhau, bọn họ là bóng dáng, là thân tín cùng tay đao của Chấn Đông, chỉ cần một ánh mắt của Chấn Đông, là có thể lập tức hiểu rõ, chỉ ai cần ai, từ trước đến nay không chần chờ.

Trong kịch bản ngắn gọn đơn giản, lời thoại của bọn họ tổng cộng lại cũng không vượt quá mười câu, lại còn đều ngắn gọn đến gần như nghiền ngẫm không ra cái gì, cảnh tượng thì trừ bỏ động tác giết người chính là bị người giết, nhưng hai thiếu niên trước mặt lại vẫn tách hai nhân vật ra đặt trên người mình, ngay cả đạo diễn kiến thức rộng rãi như Trần Đạt cũng có chút giật mình.

Anh trai A Hạ tối tăm tàn nhẫn, em trai A Thu tàn bạo lãnh khốc.

Hai từ này cũng không dễ biểu hiện, nhưng cố tình bọn họ làm được, Trần Đạt rõ ràng cảm nhận được đặc thù của từng cá nhân, bọn họ thậm chí còn không nói một câu thoại.

“Đồng ca.” Bọn họ nhất tề kêu, Trần Đạt nhìn đến “a Thu” thần sắc vẫn là như vậy, ánh mắt lại lộ ra thân mật cùng tín nhiệm, không khỏi vừa lòng gật gật đầu, nhưng khi tầm mắt cùng “a Hạ” tương tiếp, lại càng thêm kinh ngạc!

“A Hạ” này vẫn tối tăm như vậy, toàn bộ đều khiến người phát lạnh, nhìn kỹ mới có thể phát hiện tin cậy hắn che giấu sâu trong đáy mắt, ánh mắt hắn ngưng lại nhìn mình hoàn toàn khác với ánh mắt khi hắn nhìn Trương Quân Sinh cùng Triệu Lâm vừa vào cửa ngồi xem, chỉ đối với chính mình một người như vậy.

Bởi vì hắn là “Đồng ca”.

So với diễn xuất xem như không tồi lại tương đối phụ thuộc mặt ngoài của “a Thu”, vị “a Hạ” này quả thực là rất nhập diễn, diễn xuất như vậy đã không thể dùng tinh xảo để hình dung, mà là một loại thành thạo xuất chúng.

“Chính là các người!” Trần Đạt lập tức liền đánh nhịp, đừng nói bọn họ biểu hiện tốt như vậy, chỉ cần hai người đều có diễn xuất như “a Thu”, hắn là có thể trăm phần trăm đánh nhịp, càng đừng nói còn có “a Hạ” cho hắn kinh hỉ.

Nhân vật của Lục Ninh, chính là “a Hạ”, mà Lục Viễn, là em trai “a Thu”, tính cách của a Hạ thu liễm hơn so với a Thu vài phần, nhưng loại thu liễm này không phải nhỏ yếu, mà là muốn có một loại tàn nhẫn lộ ra từ trong khung, hẳn có lẽ không tàn bạo trắng trợn như a Thu, nhưng thời điểm xuống tay lại chưa từng có nửa phần khoan dung.

Mà khi Trần Đạt đánh nhịp, hai người bọn họ cả người đều bắt đồng, cái tư thái vai lưng thẳng tắp, bước chân nhẹ như mèo, hai tay vuông góc như tùy thời có thể ra tay không thấy đâu, trở nên tùy ý rất nhiều, Lục Viễn cười đến giống như thiếu niên mười bảy tuổi phổ thông, “Cám ơn Trần đạo.”

Lục Ninh cũng giống vậy, cảm ơn Trần Đạt sau đó mới nhận nước trà trợ lý của ông đưa qua.

Trương Quân Sinh cùng Triệu Lâm da mặt dày ngồi ở một bên rất nhanh tìm lý do xám xịt đi, bọn họ cũng xem qua kịch bản [Hắc Sa], Triệu Lâm thậm chí vì thế ở nhà nghiền ngẫm một đoạn thời gian không tính ngắn, vì có thể thuyết phục Trần Đạt cắt giảm hai nhân vật thành một, hẳn đương nhiên là tự tin tràn đầy đến, nhưng kết quả đâu?

So với Triệu Lâm một người diễn hai vai, giữ lại nguyên bản hai nhân vật, thế nhưng có thể phản kích như vậy, chỉ riêng là hai thiếu niên này, khiến cho người dui mù, trên người bọn họ có một loại liên hệ kỳ diệu, lại riêng mình độc lập, khiến cho chính thể lập tức có cảm giác đầy đặn, không cần vì biểu hiện hai loại tính cách mà âm tình bất định, trên người bọn họ, tối tăm chính là tối tăm, lãnh khốc chính là lãnh khốc, phân biệt rõ ràng, tính cách càng đột xuất, nhân vật cũng càng bén nhọn.

Vốn Lục Ninh cũng sẽ không đánh mặt bọn họ trắng trợn như vậy, ai bảo Trương Quân Sinh lúc trước dùng giọng điệu khinh thị như vậy nói mình cùng Lục Viễn?

Đợi đến khi đi ra, Lục Viễn bỗng nhiên dừng bước, Lục Ninh nhìn lại hắn, “Làm sao?”

Lục Viễn nghiêm túc nhìn hắn, “Lần này ta thua.”

“Cái gì?” Lục Ninh không rõ ràng cho lắm.

Lục Viễn lại nở nụ cười, nhẹ nhàng nói, “Lục Ninh, ta sẽ không thua người.”

Lục Ninh lúc này mới phản ứng lại, người này còn bởi vì diễn xuất mà canh cánh trong lòng đâu, không khỏi bật cười, lại cố ý nói: “Tại phương diện này ngươi là không có khả năng thắng được ta, Lục Viễn.”

“Chờ coi!” Lục Viễn tức giận, hai má đều có chút phồng lên.

“Được, ta đợi!” Lục Ninh lại khẽ mỉm cười, giọng điệu điềm đạm.

Ân, lúc này y mới nhớ tới, chẳng sợ quỷ hút máu thiếu niên này thành thực ổn trọng như thế nào, cũng mới mười bảy tuổi mà thôi a.....

Cho nên, Lục Ninh cảm giác, hắn ngẫu nhiên ngây thơ cái gì, vẫn là miễn cưỡng có thể tha thứ.

.

[My prayer]

[Chiến trường tuổi trẻ]

20. Chương 20

Khác với điện ảnh, rất nhiều phim truyền hình căn bản không cần thủ vai, yêu cầu không nghiêm khắc như vậy, như bộ phim của Lục Viễn, cơ bản là đã định xuống rồi, đối phương không đề cập tới mà nói, chỉ cần đến đúng lúc trực tiếp đi đặt trang phục là được.

Đạo diễn của [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] là đạo diễn phim truyền hình lớn số một số hai trong giới, hẳn từng quay không ít phim truyền hình dài tập rating cực cao, yêu cầu diễn viên coi như tương đối cao, nhân vật Phương Nhã Khâm Lục Ninh muốn nhận là một trong những nhân vật chủ yếu của [Phong Kiếm Ly truyền kỳ], Lục Ninh lại là người mới hoàn toàn, cho dù có bên đầu tư đề cử, vị chế tác kiêm đạo diễn này vẫn muốn xem trước xem.

Lần đầu tiên đến HongKong, Lục Viễn căn bản còn chưa được ăn một bữa điểm tâm HongKong chính tông đã lại trở về đại lục cùng Lục Ninh, không có biện pháp, bọn họ chỉ có hai ngày nghỉ.

“Phong huynh, sớm nghe sư tỷ nói người chính là đại anh hùng, đại hào kiệt, Nhã Khâm quý mến đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lục Ninh ngồi ở trên ghế vẫn mặc một thân áo sơ mi kẻ caro cùng quần bò đơn giản, Lục Viễn nhìn, lại hoảng hốt cảm giác đó là một công tử khoan khâm trường y(1), dung mạo tuấn tú, khéo mắt đuôi mày lịch sự tao nhã uyển chuyển nói không hết, quả thật có thể nói được với một câu tao nhã vô song.

Vài người cũng đến thử vai ở bên cạnh cũng có chút kinh ngạc, trong phim truyền hình có rất nhiều diễn viên hạng ba hạng bốn đến tranh thủ vai chính, có vài người thậm chí có thể gọi là diễn viên gạo cội, diện mạo cùng diễn xuất đều không tệ, lại chỉ thiếu một cơ hội thượng vị, cũng không phải đều là người mới không có bao nhiêu kiến thức.

[Phong Kiếm Ly truyền kỳ] là một bộ phim lớn, không hề thiếu diễn viên đều muốn thử một lần, người đến thử vai hôm nay thật đúng là không ít.

Khi thử vai, rất nhiều người mới luôn thích chọn một đoạn phim có xung đột tương đối lớn có thể có lực biểu hiện càng nhiều để diễn, mà Lục Ninh lại đi ngược lại con đường này, đoạn phim y thử diễn này hầu như không có bất kỳ cảnh xung đột nào, đây là lần đầu tiên Phương Nhã Khâm cùng Phong Kiếm Ly gặp mặt, khi đó bọn họ còn chưa có bất cứ mâu thuẫn xung đột, ở trong kịch bản, đây chỉ là một cảnh tương đối bình thường.

Kỳ thật phải diễn qua phim mới có thể phát hiện, càng là cảnh tượng phổ thông bình phàm, càng khảo nghiệm diễn xuất, tỷ như một câu lời kịch vô cùng đơn giản này của Lục Ninh, ôn nhuận bình thản, cũng không sắc bén, lại thấy cứng rắn, biểu cảm trên mặt cũng chân thành thẳng thắn, nhưng cẩn thận nghe qua, cổ tình lại có điểm cổ quái.

Loại cổ quái này chỉ chột lóe mà qua trong lòng, hơn phân nửa nghi ngờ bản thân nghĩ sai, đối với người như Phương Nhã Khâm, một khi nghĩ nhiều giống như đều trở thành không tôn trọng, nhưng kì thực cũng không phải như thế, đặt trong hoàn cảnh của bộ phim này, Phong Kiếm Ly hiện tại còn chưa đến thời điểm thành danh văn hoa, Phương Nhã Khâm lại là hiệp danh(2) ít có trên giang hồ, đã cứu nạn dân võ đệ Hoàng Hà, thu dưỡng cô nhi trôi giạt khắp nơi, nếu đối một người nói những lời này, khó tránh khỏi sẽ khiến người cảm giác có vài phần ý tứ châm chọc đùa cợt, đại anh hùng đại hào kiệt? Nói thật, lúc này Phong Kiếm Ly còn không bằng Phương Nhã Khâm để có thể nhận được câu khen ngợi mỹ hảo này.

Nhưng cổ tình bộ dạng Phương Nhã Khâm rất có nhân phẩm, giọng điệu vẻ mặt lại chân thành, khiến người khác cảm thấy lời hắn nói không có ý tứ khác.

Nhưng trên thực tế hắn lại có ý như vậy, Phương Nhã Khâm lúc này, căn bản còn chướng mắt Phong Kiếm Ly, mới có thể nói với hắn một câu như vậy để trào phúng hắn.

Đây cũng đã là diễn xuất.

Lục Ninh chỉ nói một câu thoại, chỉ là phát cái tay áo rộng căn bản không tồn tại một chút, lại đem một nhân vật bề ngoài tuấn nhã vô phương nội tâm thâm trầm cao ngạo biểu hiện cực có trình độ.

Vị Hoàng đạo của [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] kia hoàn toàn không keo kiệt khen ngợi Lục Ninh vài câu, biết y tuổi trẻ, không ngừng cảm thán đó là một mầm tốt.

Vị đạo diễn này luôn luôn rất có tính cách, sử dụng diễn viên không bám vào một khuôn mẫu, dù sao phim truyền hình không chú ý phòng bán vé như phim điện ảnh, hắn quay lại đều là phim truyền hình quy mô lớn, không cần dùng diễn viên nổi danh đến khai hỏa độ nổi tiếng, có hắn thưởng thức, đối với rất nhiều người mới mà nói là tha thiết ước mơ.

Lục Viễn tựa vào bức tường cách đó không xa nhìn, hơi hơi nhíu mày, không thể không nói, tại phương diện diễn xuất này, hắn quả thật thua Lục Ninh một bậc, phát hiện này khiến hắn vừa không cam lòng lại vừa hưng phấn.

Ừ, kỳ thật khiến một quý hút máu hưng phấn cái gì, cũng không phải một việc rất tốt.

Vì thế, ngày hôm đó bọn họ lại bắt một người huyết quang đầy mình, lần này là nữ, khuôn mặt khá đẹp, ăn mặc tinh xảo, tội phạm giết người liên hoàn là nữ vốn không gặp nhiều, thế nhưng huyết quang trên người vị này so với Tân Kiến Thanh kia còn đậm đặc hơn nhiều.

“Hai người ngược lại phối hợp rất khăng khít, hoàn toàn hủy thi diệt tích a.” Chung Du Bạch ném đầu mẫu thuốc lá, dẫm tắt, “Đi thôi.”

Di Thu Ý phải tới hai thanh niên canh ngoài cửa, thấy bọn họ đi ra, hỏi cũng không hỏi một tiếng, trầm mặc theo bọn họ lên xe.

Không qua bao lâu liền có hai người đi tới trong ngõ nhỏ, trong đó người tương đối trẻ kia hít hít mũi, nhứ mày nói: “Mùi máu tươi.”

Một người khác tỉ mỉ kiểm tra bốn phía, lại không phát hiện một chút dấu vết, ngay cả một sợi tóc cũng không nhìn thấy, “Nếu động thủ với người, ít nhiều sẽ lưu lại chút dấu vết mới đúng.” Pháp môn hủy thi diệt tích không phải không có, lại chưa bao giờ thấy có phương pháp sạch sẽ như vậy.

“Sư huynh, vẫn là đi thôi, bên người bọn họ vẫn có người cùng, cũng không tìm thấy thời cơ xuống tay, còn không bằng đến làng chài nhỏ kia trước đầu, nghe nói chỗ đó có chuyện ma quái.”

Người được gọi đại sư huynh kia mặc áo T-shirt cùng quần thường, là loại hình phổ thông đến ném trong đám đông sẽ rất khó tìm, ngược lại vị sư đệ kia của hắn, diện mạo tuấn tú, tốt xấu gì cũng là chàng đẹp trai ánh mặt trời.

Vị sư huynh kia do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý đề nghị của sư đệ.

Hôm đó Lục Ninh cùng Lục Viễn ngủ lại tại thành phố lớn phía Nam này, trong thành phố đêm người đến đến đi đi, căn bản không có ai chú ý tới có một người biến mất lặng yên không một tiếng động trong một góc thành thị.

Sáng sớm hôm sau bọn họ liền ngồi máy bay về thành phố C, mà nghênh đón bọn họ ở sân bay là tiếng hét chói tai đinh tai nhức óc, một ngày này fan vây tụ canh giữ ở sân bay không ít, các cô đều biết Bình đài chỉ cho tuyển thủ nghỉ hai ngày, hôm nay tất nhiên bọn họ phải về đài, canh giữ ở sân bay là chuẩn không sai.

Vì thế ngày hôm nay Lục Ninh Lục Viễn bị vây truy chặn đường càng khoa trương so với hôm rồi đi, đợi đến khi phá vây mà ra ngay cả hai vị bảo tiêu tiên sinh kia đều là một thân chặt vật.

Sau khi lên xe Lục Ninh nhẹ nhàng thở ra, mở một lọ nước khoáng uống một hơi, mới nhìn đến sắc mặt Lục Viễn có chút xanh, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Làm sao?”

“Vừa có một tên khốn kiếp sờ hông ta!” Giọng điệu Lục Viễn mang theo hai phần không thể tin.

Lục Ninh đang uống nước lập tức phun sạch ra ngoài, sau đó bắt đầu cười ha ha.

Bọn họ về tới Bình đài trước thời gian nửa ngày, thông qua rút thăm, hợp tác ca hát tuần này của bọn họ đã có kết quả.

Thi đấu tám vào bảy lại có hình thức mới, lần này, là hợp tác.

Mà trùng hợp là, rút đến bọn họ vừa vặn là Giản Tuệ, Lục Ninh rất may mắn trong giai đoạn này không bị động tay chân, nếu rút đến hợp tác cùng Đan Linh Vi, đó mới là thật khiến người không thể chịu đựng...

Giản Tuệ không phải người thành phố C, nhưng hai ngày nghỉ cô chỉ đi dạo quanh thành phố C, không có về nhà, cho nên khi Lục Ninh Lục Viễn trở lại Bình đài, cô trực tiếp trở về khi đang đi dạo phố, cùng bọn họ vào phòng luyện tập.

Trong ba ngày kế tiếp, bọn họ hầu như vẫn ngâm mình trong phòng tập luyện, mà Bình đài chuẩn bị cho tuyển thủ tất cả ba phòng luyện tập, bọn họ suốt ngày ở trong đó, ngược lại là khiến tuyển thủ khác có chút kinh dị.

Từ khi thi đấu tiến hành đến lúc này, Lục Ninh Lục Viễn không thể nghỉ ngơi là tuyển thủ mồm méo ưu tú nhất, lượng tin ngắn bỏ phiếu của bọn họ bỏ xa khỏi các tuyển thủ phía sau, nhưng thái độ của bọn họ

vẫn đoàn chính cần cù như vậy, một mặt khích lệ các tuyến thủ khác, mặt khác cũng khiến nhân viên công tác Bình đài có chút kinh ngạc.

Giản Tuệ là người thực dễ gần, điểm này Lục Ninh biết, cô có thể đi được xa trong giới không chỉ riêng nguyên nhân tính cách, cố chấp cùng chăm chỉ của cô cũng đồng dạng có danh, cho nên ở điểm này, bọn họ vẫn là rất thích hợp hợp tác, nếu không một chăm chỉ gặp phải một lười nhác, kia mới gọi là đau đầu đau.

Lại vẫn là sân khấu sáng chói kia, một góc đèn hạ xuống, thiếu nữ mặc một chiếc quần trắng đơn giản ngồi trên bậc thang, ngọn đèn tạo ra hiệu ứng như thủy quang long lánh uốn lượn dưới chân cô.

“Trong tim của ta từ nay về sau có một người,

Chúng ta từ khi còn nhỏ.....”

Tiếng đàn piano đau thương mà nhu hòa, còn có tiếng đàn tranh đình đông như lưu thủy, dung hợp lại thành một loại đau thương nhân nhạt, mang theo nỗi nhớ xưa cũ nào đó, Giản Tuệ hát ca khúc này rất gọi hình gợi cảm, giống có thể nhìn thấy một bé gái nhỏ, cùng một bé trai nhỏ, người dùng cát xây một lâu đài, nói tương lai muốn kết hôn với ta, đây là cảm tình đơn thuần đến ngây thơ cỡ nào, có ai có thể coi là thật?

Một khúc [Nho nhỏ], hết sức dịu dàng bi thương.

Dùng lời ca đến mức nói một sân khấu vốn là rất khó, mỗi ca khúc có cảm giác cùng ý cảnh riêng của nó, đây dù sao không phải sân khấu kịch, bọn họ muốn chỉ là hát ba ca khúc, sân khấu này là thuộc về bọn họ, lại cũng không thể biểu hiện gì đó hoàn toàn khác biệt.

Guitar, piano, nhạc dạo thuộc về ca khúc nhạc Rock vang lên, tất cả mọi người có chút kinh ngạc, dù sao ca khúc kia của Giản Tuệ, là nhu đến cực hạn, nhưng bài hát này không phải cùng một phong cách, hai bài hát trước của họ hầu như là đều lựa chọn ca khúc có cùng nhạc dạo.

“Ta đã định trước phải lưu lạc thiên nhai, làm sao có thể có vương bạn!”

.....

“Khi đó những người làm bạn ta, các người ở phương nào,

Người ta từng yêu hiện tại là bộ dáng gì!”

Lục Viễn piano, Lục Ninh guitar, hát đến thanh âm khàn khàn, hát ra nhưng nhớ với người yêu, hát ra giấc mộng sớm đã không còn nhiệt huyết, nhưng ta đã rời xa gia hương, đã rời xa người ta yêu và yêu ta, nay, chỉ có thể tế điện, chỉ có thể tưởng niệm, thanh xuân lại giống như sông đổ ra biển, một đi không trở lại.

Dường như, con người được nhớ ở trong tim kia vẫn ở trong tòa lâu đài nho nhỏ kia, bản thân lại vĩnh viễn không trở về được nữa.

Bản Rock [Lão nam hài] kể ra là cố sự của một cậu bé nho nhỏ không hề tuổi trẻ, hắn đã lớn lên già đi, trải qua bao nhiêu năm tháng.

Ngón tay thon dài của Lục Viễn bay múa trên bàn phím, sau nhạc Rock điên cuồng, hết thấy yên tĩnh, chỉ có tiếng đàn chảy xuôi.

Dần dần, âm sắc guitar gia nhập vào, “Chúng ta đã nói xong.” Lục Ninh buông mi, nhẹ nhàng cầm micro nói năm chữ như vậy.

Chúng ta nói xong, chúng ta nói xong cùng nhau già đi, xem dòng nước li ti chảy, kết quả, gặp nhau trong thành thị, ngay cả một câu ân cần thăm hỏi rốt cuộc đều không nói nên lời, đi đến giao lộ rộng lớn chẳng qua là một hướng bên trái một hướng bên phải, cô bé nho nhỏ đi từ trong thành ra đã lớn lên, lãng tử cũng đã quay đầu, đáng tiếc lại gặp gỡ bất ngờ, cho dù vẫn yêu nhau, bọn họ rốt cuộc không thể về đến lúc trước.

Tất cả đã thành chán nản.

Ca khúc này là Giản Tuệ hợp xướng với Lục Ninh Lục Viễn, song phương quay lưng vào nhau, hoàn toàn không có trao đổi cùng nhìn nhau, cố tình hát ca khúc này vừa sâu triển miên lại xót xa khó nhịn như vậy.

Đây không phải một sân khấu kịch, chỉ là các tuyển thủ khác còn chưa thể đem toàn bộ ý cảnh dung hợp tốt như hai tổ bọn họ, đây giống như là một vở kịch, có cổ sự ban đầu, có cao trào, có kết thúc, đây là một bi kịch không hơn không kém, lưu lại chỉ có bất đắc dĩ.

Hiện trường, trong ánh mắt ghen tị của các tuyển thủ khác, bọn họ vì được truyền thông chấm điểm cao nhất mà trực tiếp đưa vào thi đấu ngày hôm sau.

[Nhất xướng thành danh] bước vào top 7 toàn quốc, mà nghỉ hè cũng qua hơn phân nửa, chớp ngày thi đấu tám vào bảy này đã là 15 tháng 8.

Hôm nay thi đấu chấm dứt, Lục Viễn tắm rửa xong bỗng “A” một tiếng, Lục Ninh nhìn lại hắn, “Làm sao?”

Lục Viễn cực kỳ trịnh trọng nhìn Lục Ninh, “A Ninh, ta phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.”

Lục Ninh lập tức sắc mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn, “Vấn đề gì!”

“Bài tập hè của chúng ta còn chưa làm!”

Lục Ninh: “.....”

Đi con mẹ nó bài tập hè!

.

(1) Trường bào ống tay áo rộng thời cổ đại

(2) Danh tiếng nghĩa hiệp

21. Chương 21

Nói thật, Lục Ninh căn bản đã đem chuyện bài tập hè này quên không còn một mảnh, gần đây thời gian bị áp súc vô cùng, y dường như lại về đến thời điểm liều mạng công tác trong kiếp trước, làm bài tập cái gì đã sớm bị ném ra sau đầu, y căn bản là không có khái niệm này.

Lục Viễn lại không giống, trước tháng 7, thân phận của hắn vẫn thuần túy là học sinh, nghỉ hè qua đi hơn phân nửa, nếu là trước kia, lúc này hắn đã sớm giải quyết hết bài tập.

Hai người trừng mắt nhau trong chốc lát mới gọi điện báo người đại diện tiên sinh hết sức bức bách là Chung Du Bạch sửa sang bài tập hè của bọn họ mang lại đây.

Bình đài vừa vặn đang quay VCR(1) mới nhất, buổi tối hôm nay còn có thi đấu, buổi sáng trước khi diễn tập là quay cảnh sinh hoạt thường ngày của bọn họ, rất nhiều ca sĩ đều vẫn là luyện ca, có hai tuyển thủ bởi vì đêm qua luyện tập đến khuya, bây giờ còn đang ngủ, khi nhiếp ảnh gia đi đến trước cửa Lục Ninh Lục Viễn, MC mỉm cười nói: “Hiện tại để cho chúng ta nhìn một chút Ninh Viễn của chúng ta hiện tại đang làm cái gì đâu? Sẽ không còn đang ngủ đi~” Cô có ý chớp mắt, anh đẹp trai buồn ngủ mông lung thì cũng là đẹp trai, cô một chút cũng không có cảm giác áy náy khi quấy rầy người ta nghỉ ngơi.

Nhẹ nhàng gõ gõ cửa, không bao lâu liền có người ra mở cửa, không phải chính bọn họ, mà là trợ lý Hoàng Bích.

MC hơi hơi kinh ngạc, “Ah, xem ra Ninh Viễn của chúng ta đã thức dậy rồi, vậy hiện đang ở trong phòng làm cái gì vậy?”

Phòng khách chỗ bọn họ ở không tính là lớn, bức rèm trắng hoàn toàn được kéo ra, từ phòng khách có thể nhìn thấy một góc phòng ngủ, trên chiếc giường đơn có ga màu trắng được gấp rất chỉnh tề, ngay cả một vệt nếp nhăn cũng không nhìn thấy.

Sạch sẽ đến căn bản không giống như là phòng của thiếu niên mười bảy tuổi, mà hai thiếu niên đang ngồi trong phòng khách mặc T-shirt trắng cùng quần bò đơn giản, tươi mát đến kì cục, nhưng khi nhìn đến bọn họ đến rồi cuộc đang làm cái gì, biểu tình của MC nháy mắt vỡ vụn.

“Đây là đang —”

“Bài tập hè a.” Lục Ninh bình tĩnh trả lời.

Lục Viễn đã lại làm xong hai đề vật lý, thân là học bá, tốc độ hẳn làm bài cực nhanh, mà Lục Ninh dưới sự phụ đạo cùng kích thích của Lục Viễn, tốc độ làm bài cũng không chậm, gần gũi một buổi sáng, bọn họ đã làm xong non nửa số bài tập, thế nhưng số bài tập này làm xong, còn có một chồng bài thi, đầu năm nay, thân là học sinh trung học bài tập vẫn rất “phong phú”.

MC ngưng ngưng cười cười, có chút kinh dị, “Thì ra đang làm bài tập hè a.”

“Đúng vậy, chúng tôi là học sinh cao trung năm nhất(2), hôm nay đã 16 tháng 8 rồi, cách đi học cũng không còn bao nhiêu thời gian.”

MC lập tức không biết nên nói tiếp như thế nào, chỉ có thể nói: “A, Ninh Viễn của chúng ta quả nhiên là học sinh giỏi đâu, ca khúc buổi tối hát đều chuẩn bị tốt rồi chứ?” Sáng sớm dậy làm bài tập hè cái gì...

“Không thành vấn đề!” Hai người song song làm thủ thế ok, VCR ngắn gọn rất nhanh đã quay xong, mà hai người trong phòng còn đang múa bút thành văn.

Kỳ thật Lục Ninh không biết vì sao y cũng phải giống Lục Viễn ngốc hồ hồ ở chỗ này làm bài tập hè?

Nhưng bởi vì thái độ của Lục Viễn rất đương nhiên, vô thức y liền cũng cứ như vậy đi làm.

Đêm nay bảy vào sáu, [Nhất xướng thành danh] cũng sắp bước vào giai đoạn kết thúc, sau thi đấu sáu vào năm chính là đêm tiệc cuối cùng trước khi kết thúc, cuối tuần sau quán á quý quân của [Nhất xướng thành danh] sẽ được công bố, xếp thứ tư thứ năm cũng đã xem như người thắng.

Buổi tối hôm nay như trước là hai ca khúc, mở màn là Bình đài mời một vị ngôi sao ca nhạc nổi danh –Lưu Tư đến hợp xướng với tuyển thủ top 7, cuối cùng khi cùng nhau hát, thanh âm của vị ngôi sao ca nhạc này bất luận là độ công nhận hay là thực lực đều bị vài người áp chế, top 7 [Nhất xướng thành danh] lúc này đã xem như thực lực tương đối khá, tuy rằng đều là trình độ nghiệp dư, thế nhưng trình độ đứng đầu trong nghiệp dư, so với loại ca sĩ thần tượng này vẫn mạnh hơn một chút.

May mắn vị này cũng không phải là người có tâm cơ như Đan Linh Vi, còn có thể hài hước trêu chọc thực lực các tuyển thủ một chút, cuối cùng là không rất mất mặt, nhưng là Lục Ninh nhìn thấy lúc hắn xoay người xuống đài, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Trong giới còn rất nhiều loại người này, Lục Ninh thật sự là một chút cũng không kỳ quái.

Đêm nay chủ đề là “những thanh âm tốt đẹp nơi phương xa”, trên quy định, trong một kì mọi người toàn bộ hát ca khúc nước ngoài, trên điểm này Lục Ninh cùng Lục Viễn là có ưu thế, chung quy mọi người đều nghe được hoàn mỹ khi nghe bọn họ hát ca khúc tiếng Anh, so với các tuyển thủ khác, một kỳ này hoàn toàn có lợi với bọn họ.

Nhưng bọn họ không, ca khúc lựa chọn trong trận này toàn bộ đều không phải tiếng Anh, ca khúc thứ nhất của bọn họ là một bài hát tiếng Hàn [Beautiful thing], ca khúc này vô cùng tiểu chúng(3), thậm chí rất ít có người nghe qua, vẫn là đời trước Lục Ninh nghe qua một lần, trong quán rượu cũng hát qua một lần mới có thể nhớ rõ ca khúc này, nó là ca khúc của một ngôi sao thần tượng, không phải ca khúc chủ lực nên cũng không có tuyên truyền gì, chỉ hát qua một lần trên sân khấu mà thôi, Lục Ninh lại rất thích giai điệu của ca khúc này.

Hát dễ nghe mặc kệ trong công chúng có độ nổi tiếng hay không, đều là sẽ sinh ra cộng minh, nhất là khi biểu diễn hiện trường, bọn họ cũng không biết tiếng Hàn, nhưng trí nhớ của hai người đều rất mạnh, Lục Ninh là hát qua bài hát này, Lục Viễn chỉ nghe qua mấy lần đã có thể hát được.

Lục Viễn đánh đàn piano, khi khúc nhạc dạo vang lên đã đủ để bắt lấy nhân tâm, ca khúc này liền giống như lẳng lẳng hát lên trong mưa đêm tí ta tí tách, mà đoạn harmonica của Lục Ninh càng là âm sắc cực mỹ.

Ca khúc này cũng không dễ hát, bối cảnh âm nhạc chỉ là đàn piano đơn giản thêm harmonica là đầy đủ, khó khăn ngay ở chỗ toàn ca khúc nặng nhẹ thích hợp, nơi nhẹ giống như nỉ non, nơi nặng cao âm rung động đôi tai.

Live của bọn họ vĩnh viễn là như thế, không phụ thuộc vào hát cái gì, mà ở chỗ vô luận bài hát nào đến tay bọn họ vĩnh viễn đều không chế được thành thạo như thế.

Ca khúc thứ hai là một ca khúc tiếng Nhật mọi người đều quen thuộc, bộ phận cao trào vừa nghe cũng rất quen thuộc, [First love], là ca khúc chủ đề đến từ một bộ phim Nhật đã từng thịnh hành một thời, mà đồng dạng, ca khúc này cũng không dễ hát.

Từ thấp đến cao, âm vực rất rộng, đối với hát live mà nói, chỗ cao âm đó so với tưởng tượng còn muốn khó một ít, không cẩn thận lập tức sẽ có vẻ cố hết sức.

Hai thiếu niên giống nhau như đúc trên sân khấu mặc áo dệt sam thuần trắng nhẹ nhàng, thoáng rộng rãi, thân dưới mặc quần bò bó sát người màu lam nhạt cùng với giày vải tẩy trắng bệch, cực đơn giản, từ đầu tới đuôi chỉ là đứng tại chỗ cầm micro ca hát, một khúc [First love] lại hát khiến trong tim người nghe chua xót nhàn nhạt.

Ca khúc này thắng được toàn trường vỗ tay bùng nổ, mà Đan Linh Vi đứng bên cạnh bọn họ sắc mặt thật không dễ nhìn, trận này là thi đấu 1:1, ca khúc đầu tiên chấm dứt, Phạm Thi Như lấy một vũ khúc tiếng Anh nóng bỏng chuyển biến phong cách giành được điểm cao nhất, Lục Ninh Lục Viễn chỉ kém cô 2 điểm, sau khi Phạm Thi Như trực tiếp thắng cấp, sáu người còn lại một chọi một, người thắng thắng cấp, người thua lưu lại, Lục Ninh Lục Viễn vừa vặn lại cùng một tổ với Đan Linh Vi.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Bằng lương tâm mà nói, ca khúc thứ hai này Đan Linh Vi phát huy coi như không sai, so với trình độ của cô mà nói ca khúc này đã là tiêu chuẩn khá cao trong diễn xuất, nhưng cố tình lại biểu diễn kỹ xảo trước mặt Lục Ninh Lục Viễn, của cô lại phần khích như thế nào cũng vẫn không thể so sánh cùng Lục Ninh Lục Viễn, coi như cô xui xẻo, thế nhưng lấy thực lực của cô có thể đi vào top 7 vốn cũng là đi cửa sau.

Vì thế, tại giai đoạn truyền thông chấm điểm, Lục Ninh Lục Viễn lấy ưu thế áp đảo thắng lợi, Đan Linh Vi lưu lại tại đây, hiện tại số lượng tin nhắn bỏ phiếu cứ cho là nhà cô tài lực hùng hậu, cũng đã bắt lực, bởi vì xem xem số lượng tin nhắn bỏ phiếu của Lục Ninh Lục Viễn đi, đã lên đến gần hai ngàn vạn (20 triệu), mà trong top 7, yếu nhất cũng xấp xỉ có mấy trăm vạn phiếu, trong nhà Đan Linh Vi là có tiền, cũng chưa tới mức tùy tiện ném mấy trăm hơn một ngàn vạn mà mất cũng không chớp, trước top 10, vì đưa cô vào top 10, nhà cô đã tốn hai ba trăm vạn, còn chưa bao gồm các loại tiền nhờ quan hệ.

Lúc này, cô rốt cuộc dừng lại tại top 7 trước phương thức thắng cấp tin nhắn bỏ phiếu cực kỳ lừa tiền này.

Kỳ thật, nếu là qua vài năm nữa, phương thức tuyển tú bằng tin nhắn bỏ phiếu này bị cấm, sau lại có cái gì mà tham gia bỏ phiếu internet, đầu nhập nhỏ đi bao nhiêu không nói, muốn thành quán quân cũng không phải không có khả năng nha!

Đáng tiếc, bây giờ còn là năm 2004.

Tuyển tú tiến vào giai đoạn kết thúc, các loại tuyên truyền của Bình đài lại bắt đầu phô thiên cái địa, rating của [Nhất xưng thành danh] tiếp tục kéo lên, đã trở thành tiết mục có rating cao nhất năm 2004 đương thời, mà theo tuyển tú tiến hành, Lục Ninh Lục Viễn cũng trở thành thần tượng mới xuất hiện chạm tay có thể bùng.

“Đây là hợp đồng quảng cáo đã cơ bản đàm phán ổn thỏa,” Chung Du Bạch đem một chồng tư liệu đã sửa sang lại đưa cho bọn họ, “Các cậu kế tiếp sẽ bề bộn nhiều việc.”

Từ đầu tháng 9 bắt đầu đến đầu năm sau đã có hai bộ phim một điện ảnh phải quay, [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] là diễn viên chính, trên cơ bản là cần thời gian hai tháng, [Hắc Sa] tuy là diễn viên phụ, lời kịch rất ít, màn ảnh lại không tính ít, bởi vì trong màn ảnh nhân vật chính hắc bang lão đại Chấn Đông xuất hiện, rất nhiều đều có bọn họ, cho dù là hai bộ phim truyền hình khác không phải nhân vật chính, nhiệm vụ quay chụp cũng không nhẹ, bởi vì hai bộ phim truyền hình đều tương đối dài, lại bởi vì là diễn viên phụ chủ yếu, thật sự quay cũng là tuyệt đối không thoải mái.

Hơn một tháng trước, Chung Du Bạch cũng không nghĩ tới hai tên này có thể nổi thành như vậy.

Lục Viễn còn đang tiếp tục làm bài thi hóa học, nghe vậy ngẩng đầu lên nói, “Chúng tôi như vậy coi như nổi tiếng sao?”

“Nhiệt độ tuyển tú mang đến là tính bùng nổ, nhưng đồng thời cũng có thời hạn nhất định.” Lục Ninh bình tĩnh nói: “Năm nay đến sang năm, chúng ta đều sẽ rất nổi, nhưng nếu còn muốn tiếp tục nổi, liền phải xem chính chúng ta.”

“Còn có, rèn sắt khi còn nóng, trước cuối năm nay, các cậu phải thu trước một single, việc album sang năm lại nói, quay MV tôi chuẩn bị trước, về phần ca khúc tôi đã tìm người viết cho hai cậu.” Chung Du Bạch nói.

Lục Ninh kinh ngạc, “Nhanh như vậy?”

Lục Viễn liếc mắt nhìn y, “Bởi vì trong các nghề nghiệp trạch ở nhà, người anh ta biết tương đối nhiều.”

Lục Ninh giật mình, phỏng chừng những người này đều là yêu ma quỷ quái không thể thường lộ diện, cùng loại công tác với tác gia a nhạc sĩ a kẻ làm nghề tự do IT trình tự viên linh tinh, tương đối thích hợp bọn họ.

Mà đợi đến khi Lục Ninh liếc liếc mắt nhìn tên, soạn nhạc, Tôn Thiên Vũ, đặt lời, Vu Xương, trong lòng vẫn là nhịn không được nhảy nhảy.

Mẹ nó vài người này đều là người giỏi trong giới sáng tác đại lục có được không! Ca khúc bọn họ viết có rất ít không nổi tiếng, bao nhiêu đại bài yêu cầu ca khúc với bọn họ đều yêu không được!

Lục Ninh cảm giác lúc trước y nghĩ thật sự là quá ngây thơ rồi, còn cái gì không có tài nguyên không có nhân mạch dùng tiền nện đến đâu, nhìn thấy chưa, trước mặt chính là tài nguyên cùng nhân mạch đặt trước mặt y a!

Con thỏ Chung Du Bạch này là túm tới bó lớn nhân mạch!

Bởi vì tới gần tháng 9, hiện tại bọn họ cũng bắt đầu xem kịch bản [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], tất cả diễn viên của bộ phim này đều đã quyết định, bởi vì Vu Mai Yến bỗng nhiên thả ra tin tức, khi biết được Lục Ninh cùng Lục Viễn sẽ đảm đương diễn viên chính, hai người đang đứng ở đỉnh nhiệt độ cao lại bị đẩy tới một cao trào mới, đặc biệt thừa dịp làn gió đông này, đoàn làm phim [Hắc Sa] cũng thả ra tin tức bọn họ sắp xuất hiện trong bộ phim này.

So với diễn viên chính của [Hắc Sa], trình độ nổi tiếng của Lục Ninh cùng Lục Viễn lúc này là hoàn toàn không đủ xem, thế nhưng đảm đương diễn viên phụ chủ yếu, còn là một bộ phim lớn như vậy, lúc này lại là thời điểm độ đề tài của bọn họ cao nhất, khiến cho bọn họ lại lên trang nhất báo một lần.

[Hoa viên bí mật của Hoàng tử] đầu tháng 9 đã bắt đầu quay, xác thực nói là ngày 2 tháng 9, tạm định ngày khởi máy của [Hắc Sa] là 28 tháng 10, tạm thời không có quá lớn xung đột, [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] của Lục Ninh là trung tuần tháng 11 bắt đầu quay, nhưng y là diễn viên phụ, đợi đầu tháng 12 đến tổ quay cũng không có vấn đề, ngược lại là [Hạnh phúc dưới trời xanh] của Lục Viễn có chút phiền phức, nó cũng quay vào cuối tháng 10, cho dù Lục Viễn là diễn viên phụ, lại cũng không thể vào tổ quá muộn, tất có một khoảng thời gian hần cần chạy qua chạy lại hai đoàn làm phim.

Thế nhưng đi, Lục Ninh một chút cũng không lo lắng cho hần, hần là phi nhân loại, có cái gì phải lo lắng!

Sau khi Cố Di đến Thượng Hải vẫn luôn ở trong trạng thái huấn luyện hình thức khép kín, cô có thiên phú thiết kế châu báu, cũng có nhiệt tình, mà chim yến kia là thợ thủ công cấp đại sư, sau khi coi cô là đồ đệ, tương đối nghiêm khắc, cô còn không có tâm tư nghĩ chuyện khác.

Ngược lại là Phí Xuân Lâm, sau khi chia tay được vị trưởng khoa mới tới giới thiệu quen biết một cô gái điều kiện gia đình không tồi, chỉ là tính cách so với Cố Di thì kém không chỉ một hai cấp bậc, hờ một cái là nổi giận bắt hần đi đổ, mới một tháng đã khiến cho Phí Xuân Lâm cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Lúc này mới nhớ tới chỗ tốt của Cố Di, cố tình vị bạn gái mới kia của hần còn là fan trung thành của [Nhất xướng thành danh], thích nhất chính là Lục Ninh Lục Viễn, Phí Xuân Lâm nhìn Lục Viễn nổi tiếng như bây giờ, bạn gái luôn luôn khen hần tốt trước mặt mình, mình lại không thể nói đó là em trai của bạn gái cũ, khiến cho chua ngọt đắng cay chỉ có một mình mình hưởng.

Hắn ngược lại có quay đầu đi tìm Cố Di, đáng tiếc Cố Di đã sớm đi Thượng Hải, người đi nhà trống, gọi điện thoại Cố Di luôn là tắt máy, muốn liên hệ cũng không có biện pháp.

Lục Ninh là thực thích ứng tần suất cường độ công tác cao, đời trước hai năm y bắt đầu kia, cũng có vài lần một lúc chạy hai trường quay, sau này mới dần chậm lại bước chân, Lục Viễn tuy rằng nhất thời có chút không thích ứng, thể nhưng thân là quỷ hút máu, năng lực khôi phục mạnh mẽ cùng thể năng mạnh hơn người bình thường quá nhiều khiến hắn còn tương đối có thể thích ứng, hơn nữa nhìn số tiền lớn vào tay, là đau cũng vui vẻ.

Tuần tiếp theo chính là trận tổng chung kết, một tuần này bọn họ tiến hành huấn luyện mang tính bí mật tại Bình đài, căn bản là không lại ra ngoài, thứ bảy sáu vào năm lại bị biến thành hình thức show biểu diễn, giai đoạn giám khảo nhận xét bị bỏ qua hoàn toàn, mỗi tổ tuyển thủ đều phải hát ba ca khúc.

Đêm chung kết sắp đến, cùng là ba ca khúc, trong khi bận rộn dễ có sai lầm, đây là lần đầu tiên, trước nay chưa từng có cần tất cả tuyển thủ phải chuẩn bị sáu ca khúc, cũng là giai đoạn đột phá cuối cùng, tất cả mọi người tương đối đoàn kết, ba nữ tuyển thủ bao gồm Giản Tuệ, đến hai ngày cuối cùng cũng treo lên từng chút.

Bọn họ lúc này đều đã là ngôi sao, Bình đài cho bọn họ phòng hóa trang chuyên môn, trang bị một trợ lý riêng, có stylist chuyên nghiệp phối trang phục cho bọn họ, tài trợ trang phục từ hãng không có tiếng tăm đến hãng nổi tiếng.

Từ người thường đến lột xác thành ngôi sao, đối với bọn họ mà nói chẳng qua là thời gian hơn một tháng, hoàn toàn chính là nhất xướng thành danh(4).

Mà cũng theo như lời Lục Ninh nói, nổi tiếng này là có thời hạn –

Nhìn Phạm Thi Như cùng một vị nam tuyển thủ khác – Phó Hàng – mặt lộ vẻ kiêu ngạo, Lục Ninh chỉ là khẽ mỉm cười.

Trận này, y cùng Lục Viễn lần đầu tiên hóa trang đậm trên mắt, đôi mắt màu thật nặng, trước mắt là lệ chí màu đen, mặc áo da treo các loại ngân sức cùng quần da, thêm một đôi dày Martin đế dày màu đen, khí chất cả người hoàn toàn khác biệt với hình tượng tươi mát tuần mỹ lúc trước.

Lục Viễn cực kỳ thích hợp hình tượng như vậy, kỳ thật hắn lộ ra răng nanh sắc bén, bộ dạng mắt biến thành đỏ như máu như huyết tộc hoàn toàn khác với vẻ dương quang hàng ngày, lại hiện ra một loại mị lực khiến người khác hít thở không thông.

Lục Ninh càng là như thế, thân thể y là ma tộc, ở trạng thái bình thường y đã mang theo một chút tà khí, trang điểm đậm như vậy, tăng thêm phong tình tối tăm khác thường.

Lúc này đây, bọn họ hát ca khúc mở màn, tựa đề là –

[It's my life]!

.

(1) VCR = Video Cassette Recorder

(2) Tương đương lớp 10 ở

(3) Không phổ biến rộng rãi

(4) Một lần hát có danh tiếng

[Beautiful thing]

[First love]

[It's my life]

22. Chương 22

[It's my life] là ca khúc rock and roll nặng, khúc nhạc dạo vừa vang lên, trong thính phòng chính là một mảnh ồ lên, bài hát này không ít người đều nghe qua, mà lấy nhạc rock and roll mở màn, càng dễ làm nóng bầu không khí.

Lục Ninh cùng Lục Viễn đi lên từ phía dưới giàn giáo, trên tay cầm micro, mà bọn họ vừa mới theo đi lên khúc nhạc dạo, phía dưới liền bộc phát ra một trận tiếng hét.

Bọn họ là lần đầu tiên hóa trang như vậy, trên tay đeo nhẫn đầu lâu cùng một chuỗi vòng bạc, áo da càng là kiểu dáng cá tính, quần da bọc lấy hai chân thon dài thẳng tắp, hoàn toàn là một loại mị lực khiến người huyết mạch sôi trào.

Hai thiếu niên mười bảy tuổi đầy ma lực tại mùa hè này nhắc lên một làn gió xoáy cuộn cuộn, trong khán giả phía dưới sân khấu sáng lên một vùng băng viết chữ “Ninh” và “Viễn”, sáng ngời đến chói mắt, bao nhiêu thiếu nữ trẻ tuổi cao giọng gọi tên bọn họ trong tiếng nhạc vang dội.

Một ca khúc dài ba phút coi như nhảy mắt đã kết thúc, khán giả toàn trường vừa mở màn đã bị bọn họ làm cho máu đều sôi trào, căn bản là ý do chưa hết.

Đèn bên này sân khấu tắt, đèn bên kia liền sáng lên, Phạm Thơ Như mặc bộ váy dài cả mét nhẹ nhàng mở miệng.

Trận này biểu diễn theo hình thức diễn xướng, có tất cả ba sân khấu, mà người xem cũng không có chỗ ngồi, toàn bộ là vị trí đứng, được ba sân khấu bao quanh thật sự quá hạnh phúc.

Lục Ninh Lục Viễn vừa về tới hậu trường đã bị Trương Ngôn Thắng đè xuống tháo trang rồi lại hoá trang, kiểu tóc không thay đổi, chỉ là trang phục có đổi một chút, cởi áo khoác da, chỉ mặc áo may ô trắng bên trong, Trương Ngôn Thắng vẽ phác thảo hoa văn uốn lượn tinh tế trên cánh tay bọn họ.

Đêm nay, đối với Lục Ninh cùng Lục Viễn mà nói, là đêm rock and roll cuồng nhiệt cuối cùng, bọn họ chọn ca khúc cực kỳ to gan, không thể so với các tuyển thủ tận lực thể hiện khác, giống như những thứ bọn họ muốn biểu hiện ra đều đã biểu hiện, từ bắt đầu chọn ca khúc nhu hòa, cho tới bây giờ càng ngày càng cứng rắn, đến trận này, đơn giản đều là rock and roll!

Khúc thứ hai, [Are you the one], lại là một khúc rock kinh điển, nhưng khác với [It's my life], bài hát này ban đầu đến từ một nữ ca sĩ, dưới sự tô đậm của tiếng chuông, thanh âm không phải là rock and roll hùng hậu cao vút, mà là đơn bạc lại đánh thẳng vào linh hồn, đây là một khúc rock and roll cô độc.

Mỗi một lần “are you the one” chính là suy diễn ái tình của kẻ cô độc.

Tiếng đàn guitar xinh đẹp của Lục Ninh đều mang theo cô tịch trắng ra, rock and roll không thể nghi ngờ là hình thức âm nhạc nghe live thích hợp nhất, chỉ có chân chính tại hiện trường, nghe tiếng ca kia rung động tâm linh người, mới có thể phát hiện mị lực chân chính thuộc về rock and roll.

Áo may ô bọc lấy thân thể tuổi trẻ cùng với quần da bó thấp thắt lưng, trên làn da trắng nõn lờ lờ sáng lên mồ hôi, độ cong mê người khi mỉm cười, hết thảy đều trở thành hồi ức vĩnh viễn ở lại sâu trong nội tâm khán giả trong trường quay hôm nay.

Trong tiếng hét chói tai cùng tiếng vỗ tay của người xem, đến lần thứ ba bọn họ lên sân khấu, không khí đã triệt để tới cao trào.

“Cám ơn, đây đã là ca khúc cuối cùng.” Như trước là bộ áo may ô cùng quần da kia, Lục Ninh vẫn đeo đàn guitar, bọn họ cố ý vô loạn tóc, không mặc chỉnh tề như vậy, cố tình lại tạo thành mị lực độc đáo chân chính dung nhập vào âm nhạc.

Lục Viễn cầm micro, mang theo cười nói, “Ai nha, làm sao lại cảm thấy đây là buổi biểu diễn cuối cùng của chúng tôi nhỉ, tâm tình thật sự có chút phức tạp.”

Lục Ninh cũng nở nụ cười, “Nếu tương lai có một ngày chúng tôi mở một buổi biểu diễn, mọi người sẽ đến nghe sao?”

“Sẽ!” Phía dưới cùng hô lên, rất nhiều thiếu nữ hét lên đến cổ họng khàn khàn, cũng không biết vì cái gì, lại cảm thấy mũi có chút chua.

Các cô không muốn chấm dứt, nhưng đây là một ca khúc cuối cùng, tuy rằng không phải buổi diễn của bọn họ, nhưng các cô vẫn cứ không tha, thậm chí ngay cả cơ hội kêu “encore” cũng không có.

Ca khúc cuối cùng, [Nộ phóng sinh mệnh]!

Hai ca khúc rock and roll tiếng Anh qua đi, là một ca khúc rock and roll nổi danh trong nước, khác với giọng hát gốc hùng hậu khàn khàn, tiếng ca của Lục Ninh cùng Lục Viễn hiện giờ càng thêm trong suốt sáng ngời, thời điểm hát bài hát này, là một dạng mỹ lệ bất ngờ.

Ta muốn nộ phóng sinh mệnh.

Đây là tính mạng của ta, ta cũng không mê mang, cũng sẽ không hối hận, ta sẽ không tình nguyện bình thường, ta muốn chính là sống phần khích như vậy, ta muốn vỗ tay, ta muốn uống máu, ta muốn đứng ở trên đỉnh tất cả, ta muốn, là tự do tự tại mà bay lượn.

Hiện trường nóng đến sắp thiêu cháy, mấy người Nghe Phỉ Lâm ngồi ở phía dưới cũng có chút đỏ mắt.

Đây mới là mị lực chân chính của live, có những ca sĩ, nếu người không nhìn tới bọn họ biểu diễn, sẽ vĩnh viễn không biết vì cái gì fan của họ thương họ như vậy, có những thứ nếu không nghe hiện trường, căn bản không có biện pháp hoàn toàn lĩnh hội phần khích của nó.

Làm ca sĩ, thời điểm chói mắt nhất, chính là khi ca hát trên sân khấu, điểm này không thể nghi ngờ.

Trong trận đấu đếm ngược thứ hai của [Nhất xướng thành danh], Lục Ninh cùng Lục Viễn hát đến nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề, không hề có bất cứ tiếc nuối nào.

Mà ngày hôm sau, chính là chung cực thịnh yển(1), đêm nay, năm tuyển thủ còn lại trừ Lục Ninh Lục Viễn đều căng thẳng đến ngủ không yên, phải chân chính ở trong không khí kia mới có thể biết loại cảm giác này.

Bọn họ ngược lại lại cảm thấy ngủ ngon, [Nhất xướng thành danh] với bọn họ mà nói chỉ là một cái ván cầu, mà hiện tại mục đích đã đạt tới, ngày cuối cùng đối với bọn họ mà nói hoàn toàn chính là dễ dàng ca hát mà thôi.

Chung cực thịnh yển không giống trước đây, lúc này đây ở trong sân vận động dựng sân khấu tương đối hoa lệ, khán giả vào sân có năm nghìn người, tổng cộng chia làm ba vòng, vòng thứ nhất, trong năm người chọn ra người đứng thứ năm, vòng thứ hai chọn người đứng thứ tư, vòng thứ ba, quán á quý quân cũng được chọn ra, trận này không quảng cáo, hoàn toàn là một bữa thịnh yển ca hát, mỗi tuyển thủ hát một ca khúc có thể kéo dài trong vòng bảy phút, hơn nữa VCR đã quay xong trước đó cùng các vòng thi đấu trước kia, hợp lại đầy đủ hai giờ.

Vé trận đấu này sau gần nửa giờ liền bán sạch, sau đó là một vé khó cầu, giá vé bị đẩy tới một cái giá cao chưa từng có, 7 giờ tối, trong sân đã ngồi đầy người, mà [Nhất xướng thành danh · chung cực thịnh yển] rốt cục đúng 7:30 bắt đầu!

Mở màn từ Nghe Phỉ Lâm biểu diễn ca khúc thành danh của cô, một đường làm giám khảo đến trận cuối cùng, mùa hè này Nghe Phỉ Lâm cũng nổi tiếng một lần nữa, nghênh đón mùa xuân thứ hai của sự nghiệp.

Trước khi đến lượt Lục Ninh cùng Lục Viễn lần đầu lên sân khấu, trên màn hình lớn truyền phát tin tức từ khi bọn họ bắt đầu tham gia trận đấu, từ [Xin chào ngày mai] ban đầu, [Ký ức độc nhất vô nhị] cho đến ba khúc rock and roll rung động ngày hôm qua, nhắc lên cao trào đầu tiên tại hiện trường, mà mấy nghìn người ở trong sân này, mới có thể chân thành cảm nhận được trình độ nổi tiếng của bọn họ hiện giờ.

Mà khi bọn họ xuất hiện từ phía trên giàn giáo, sóng nhiệt cuộn cuộn nổi lên gần như muốn ném cả nóc trường quay đi.

Bọn họ mặc áo sơ mi màu trắng, áo gile trắng, quần tây trắng cùng giày trắng, đỉnh đầu đội mũ dạ tròn, nụ cười trên mặt sáng lạn thoải mái.

Tiếng đàn guitar hoa lệ vang lên, cùng với tiếng đàn nhanh đến gần như khó có thể tưởng tượng, chỉ thấy ngón tay Lục Ninh xẹt qua dây đàn, ngón tay Lục Viễn nhảy lên trên bàn phím piano, một người guitar

một người piano, một đoạn remix ngắn gọn làm cho bọn họ ở trên sân khấu lần đầu tiên huyền một phen kỹ xảo, trình độ đàn piano cùng guitar của bọn họ cũng không phải là phổ thông nghiệp dư.

Lục Ninh bỗng nhiên vỗ đàn guitar, âm nhạc nháy mắt dừng, “Get the party started, tặng cho mọi người.”

Nhạc nền vang lên, bọn họ chậm rãi đi về phía trước, bắt đầu cuồng hoan tối hôm nay!

Bài hát này nghe đã quá quen thuộc, hầu như tất cả mọi người có thể ngâm nga theo hai câu, lời ca tới lui chỉ có vài câu như vậy, lại thích hợp nhất cho tập thể cuồng hoan, gần như tất cả mọi người đều nhảy lên theo âm nhạc của bọn họ.

Một ca khúc chấm dứt, sau khi bọn họ xuống sân khấu, Trương Ngôn Thắng lại là một câu không nói bắt lấy bọn họ bắt đầu hoá trang, ném ra hai bộ quần áo, “Mau thay quần áo!”

Thời gian có hạn, sau bọn họ chỉ có thời gian bốn ca khúc.

Đến khi vòng thứ nhất chấm dứt, bọn họ lại lên sân đã biến thành áo tua cờ màu đen cùng quần bò bó sát người màu lam đậm, thêm giày da trâu, tóc đều chải về phía trước, có vẻ cực kỳ tinh thần.

MC giống như nói đùa nói, “Xem Ninh Viễn của chúng ta cũng đã đổi xong quần áo, xem ra là chuẩn bị biểu diễn tiết mục tiếp theo?”

“Đúng vậy.” Lục Ninh cười nói, “Chúng ta nhất định sẽ tiến vào vòng tiếp theo, mọi người nói có phải không —— ”

Sau một câu hỏi chính là người xem phía dưới cùng nhau hô “phải” khiến MC cũng phải cảm thán, “Có tự tin thật tốt a.”

Rất nhanh, số tin ngắn bỏ phiếu hiện ra trên màn hình lớn, Lục Ninh cùng Lục Viễn vẫn cứ là dẫn đầu trên diện rộng, quả nhiên, bọn họ yêu cầu lập tức chuẩn bị ca khúc thứ hai.

MC cực lực kích động người ủng hộ các tuyển thủ khác nhanh chóng bỏ phiếu, nhưng mà số tin ngắn bỏ phiếu của Lục Ninh cùng Lục Viễn hiện tại đã cách người đứng thứ hai là Phạm Thơ Như có một khoảng cách, lúc này muốn đuổi kịp vẫn là tương đối khó khăn.

Phạm Thơ Như không phải không có dã tâm lấy được quán quân, ca khúc đầu tiên của cô cũng không tùy tiện hát cho vui vẻ như Lục Ninh Lục Viễn, ngay từ đầu, cô liền chọn ca khúc vừa khó hát lại có lực rung động hiện trường.

Khúc thứ hai, Phạm Thơ Như hát đầu, chờ cô xuống dưới, giống như khiêu khích liếc Lục Ninh Lục Viễn một cái, thật làm cho bọn họ có chút dở khóc dở cười, ai để ý cô a!

Trong đêm nay, bọn họ hát một ca khúc nhẹ nhàng, đánh thẳng vào tâm linh con người ——

[Thiên sứ trong ma quỷ].

Mặc kệ Phạm Thơ Như đại khí cỡ nào, hát là ca khúc khó khăn ra sao, bọn họ chỉ hát ca khúc bọn họ muốn hát, lời ca bài hát này cực kỳ sắc bén, nữ ca sĩ đầu tiên suy diễn rất tốt, hơn nữa bởi vì nữ ca sĩ hát, âm điệu không tính thấp, nam ca sĩ hát đại bộ phận đều phải giáng âm, nếu không căn bản không có biện pháp hát, bọn họ quả thật giảm một cung, lại hát ra một loại hương vị khác, tiếng ca trong suốt như nước chảy, mang theo tự giễu cùng châm chọc nhàn nhạt, dưới thiết bị mạnh mẽ của Bình đài, hiệu quả âm thanh hoàn mỹ, nhẹ nhàng mà quanh quẩn bên tai mọi người.

Nghê Phỉ Lâm đã từng nói, Ninh Viễn là ca sĩ bất luận ca khúc nào cũng có thể tiêu hóa hoàn mỹ, rất ít gặp, chính bởi vì như thế, cảm giác phức tạp do một khúc [Thiên sứ trong ma quỷ] này mang đến mới thật lâu không thể tán đi.

Trong tiếng ca của bọn họ luôn có cảm giác hình ảnh, điểm này là các ca sĩ khác so ra kém, mà bọn họ hát live càng là như thế.

Giản Tuệ là thứ năm, Phó Hàng thứ bốn, dư lại tam cường, Lục Ninh Lục Viễn, Phạm Thơ Như cùng một thanh niên anh tuấn tên là Dương Mặc Tư.

Phạm Thơ Như biểu diễn đại khí quanh co, Dương Mặc Tư vũ đạo có thể nói nhất tuyệt, hát nhảy trong số tuyển thủ tuyệt đối là đứng đầu, anh đẹp trai nhảy lại càng đẹp, cũng khó trách nhân khí của hắn cao như vậy.

Khúc cuối cùng, Lục Ninh cùng Lục Viễn xếp hạng chót lên sân khấu, ca khúc cuối cùng bọn họ hiến cho [Nhất xướng thành danh] là [Ngày lập lánh], dùng để kỷ niệm thời gian hai tháng ngắn ngủi này.

Đây là một đoạn ngày lập lánh, là khởi điểm của bọn họ, tất cả mọi mặt đều là đáng giá, lần lượt trận đấu, đi từng bước một đi tới, một ca khúc một ca khúc mà hát, đừng nói những tuyển thủ khác sẽ không quên, chính là bọn họ, cũng là vĩnh viễn vô pháp quên mùa hè này.

Bài hát này rất nhẹ, bọn họ hát cảm giác lại rất nặng.

Chỉ mặc tây trang đơn giản màu đen, trình trọng mà nghiêm túc phun ra mỗi một âm tiết, không cần dùng nhiều kỹ xảo hoặc cái gì, chỉ là nhẹ nhàng hát, chúng ta đã từng có được, ngày lập lánh.

Vỗ tay như sấm, [Nhất xướng thành danh] rốt cục kết thúc, bọn họ lấy được cúp quán quân cùng tiền thưởng, á quân Phạm Thơ Như khóc không thành tiếng trên đài, Dương Mặc Tư cũng bật khóc, chỉ có Lục Ninh cùng Lục Viễn sáng lạn mà cười, đem giờ khắc này dùng hình ảnh thành vĩnh viễn.

“Cám ơn mọi người, cám ơn Lục Viễn – anh em của tôi, cám ơn mọi người hôm nay đến hiện trường, cám ơn tất cả khán giả đang nhìn chúng tôi, ủng hộ chúng tôi ca hát, cám ơn mọi người, cám ơn [Nhất xướng thành danh], cám ơn mùa hè này.” Đây là một câu cuối cùng Lục Ninh nói trên đài.

Mà ở trên đài, Lục Viễn cùng Lục Ninh gắt gao ôm cùng nhau, thân thể Lục Ninh bỗng nhiên cứng đờ, cảm giác Lục Viễn nương cúp che, đầu lưỡi liếm qua cổ y, khiến y run rẩy, cảm giác tê dại này truyền từ cổ đến đầu ngón tay, mà y rõ ràng nhận thấy được răng nanh sắc nhọn của Lục Viễn nhẹ nhàng chạm vào làn da trên cổ mình.

Lục Ninh cảm giác lông tơ cả người mình đều dựng lên.

May mắn Lục Viễn rất nhanh liền khống chế được bản thân.

Quỷ hút máu vừa hưng phấn cái gì, rất mẹ nó nguy hiểm!

.

(1) Bữa tiệc lớn cuối cùng

[Are you the one]

[Nộ phóng sinh mệnh]

[Thiên sứ trong ma quỷ]

[Ngày lập lánh]

23. Chương 23

Mặc kệ như thế nào, [Nhất xướng thành danh] đều kết thúc hoàn mỹ, Lục Ninh cùng Lục Viễn thậm chí không kịp nghỉ ngơi hồi phục đã bay sang Macao, thế nhưng không thể không nói lợi thế quán quân [Nhất xướng thành danh] này vẫn là dùng rất tốt, chỗ Chung Du Bạch lại nhận được một đồng hợp đồng quay quảng cáo, bao gồm ba hợp đồng biểu diễn ca khúc chủ đề cho quảng cáo.

“Tôi đã xin nghỉ cho hai người,” Chung Du Bạch vội vàng nói, “Không phải tạm nghỉ học, ngày dự thi thầy Trần sẽ nói cho chúng ta, đúng rồi, hai người xem kịch bản thế nào rồi.”

Phía trước thời gian rất gấp, bọn họ chỉ là tạm thời xem qua kịch bản.

Lục Ninh đang muốn trả lời, lại có hai tiếp viên hàng không đến hỏi có thể chụp ảnh chung hay không, lần này bọn họ mới có cảm giác chân chính là mình nổi tiếng.

Từ thành phố C bay đến Macao cũng chỉ có hơn một giờ mà thôi, xuống máy bay trực tiếp đi xe đến địa điểm đã hẹn với Vu Mai Yến.

Bọn họ mang theo thợ trang điểm Trương Ngôn Thắng, thế nhưng vì để chỉnh thể trang dung phong cách của một bộ phim tương tự nhau, hẳn vẫn cần cùng thợ trang điểm của đoàn làm phim can thiệp một chút, vốn Lục Ninh còn cho rằng “người” trầm mặc ít lời giống Trương Ngôn Thắng vậy, khẳng định không có bất cứ vấn đề, nhưng rất nhanh, cảnh tượng nhìn đến trước mắt hoàn toàn đảo điên nhận thức của y!

“Đừng đùa, cậu ngược lại là nói cho tôi nghe một chút cái gì gọi là phong trang dung cao quý hoa lệ, đây là phim truyền hình đúng không, là phim truyền hình hiện đại đúng không, cậu là muốn hun khói hay là nướng a, ha ha, nhìn cậu dạng này, vào nghề mấy năm? Năm năm, mười năm? Mẹ nó lúc đại gia ta bắt đầu hoá trang, người còn đang ăn sữa đâu! Nhìn ta, nhìn ta cái gì! Mất trứng lớn như vậy làm gì! Thân là thợ trang điểm chính mình sẽ không che giấu thâm mất đi một chút sao? Liền bộ dạng lôi thôi của người này còn là thợ trang điểm đâu! Ta phi! Cho là ta không biết người có ý tứ gì a, không phải là không quen nhìn loại thợ trang điểm riêng cho nghệ nhân như ta đoạt việc của người sao?! Đúng vậy, a Ninh a Viễn nhà ta là người mới, như thế nào, người mới thì không thể sử dụng thợ trang điểm? Người cũng không mẹ nói soi gương xem xem chính mình là bộ dáng gì, liền cái dạng như con gấu của người này cũng xứng động tay động chân trên mặt a Ninh a Viễn nhà ta? Ai u, phần gì đây, “Cissy” sao, phần tồi như vậy người cũng lấy ra được, còn có bút kẻ mi này, x93, đều đã quá hạn bao lâu! Liền cái trình độ rách nát này còn có đoàn làm phim mời người, thật sự là kỳ tích! Tích phúc chút đi, đừng mẹ nó chọc tức gia, người nửa chuyên môn như người, gia có thể khiến người không sống nổi trong giới trang điểm này người tin hay không(1)!”

Lục Ninh: “.....”

Lục Viễn nhìn qua, “Được rồi Thắng ca, đến chọn một chút quần áo cho bọn em đi.” Bộ dáng bình tĩnh một chút cũng không kinh ngạc.

Chung Du Bạch càng là trực tiếp đi qua khuyên nhủ Trương Ngôn Thắng đang bùng nổ.

Lục Ninh cảm giác điệp yêu vốn tưởng rằng bình thường kia vỡ vụn trước mắt mình, người gặp qua nam yêu một câu một tiếng “gia” sao, dáng vẻ hùng hổ phun nước miếng mắng chửi người này cùng với trầm mặc ít lời ngày thường hoàn toàn là hai cực đoạn có được không.

..... Quả nhiên, bên người y sẽ không có một người bình thường.

“Ninh ca?” Hoàng Bích đang đưa nước cho Lục Ninh gọi.

Lục Ninh tiếp nhận nước, “Cám ơn.” May mà còn có một Hoàng Bích thoáng bình thường chút.

Chờ y quay đầu đi chỉnh lý đồ đạc, Lục Viễn bỗng nhiên đến gần, Lục Ninh nhìn về phía hắn, “Làm sao?”

“Người đừng đối Hoàng Bích quá tốt.”

“Vì cái gì?”

“Cậu ta là giao nhân vị thành niên.”

“Vì thế?”

“Giao nhân ở thời điểm trưởng thành phải tự mình quyết định giới tính, nếu đến lúc cậu ta vì cảm tình cái gì mà biến thành nữ giao nhân thì làm sao được, nữ giao nhân phiền toái hơn nam giao nhân rất nhiều, mỗi tháng tất yếu có hai ba ngày biến thành đuôi cá, cho nên Hoàng Bích tuyệt đối không thể chuyển biến thành nữ tính.....” Lục Viễn nghiêm túc nói.

Lục Ninh: “.....”

Mẹ nó quả nhiên không có một người bình thường! Xem ra trợ lý nhỏ của bọn họ bây giờ còn là người trung tính chưa định tính!

Trương Ngôn Thắng hóa trang đổi quần áo cho bọn họ, bởi vì trước đều phải quay cảnh ở trường học, vì thế cảnh đầu tiên chính là gặp nhau bên trong hoa viên.

Lúc này Lục Ninh mặc áo sơ mi trắng đơn giản mộc mạc cùng quần bò tẩy trắng bệch, một đôi giày vải sờn mép, may mắn lúc này là đầu tháng 9, ngâm nước cũng coi như không hơn gì, nếu là mùa đông quay cảnh này, đó thật chính là chịu tội, bởi vì y phải toàn thân ướt sũng từ trong hồ bò lên.

Hoa viên này là vốn có trong trường học, đoàn làm phim lại trang bị thêm điểm này nọ, tỷ như bàn và sofa kiểu châu Âu, hàng rào khắc hoa bằng kim loại, trên bàn tròn màu trắng bằng ngà voi đặt một ly hồng trà cùng một đĩa điểm tâm tinh xảo.

Quần gia mặc áo đuôi tôm mang găng tay trắng đỡ hồng trà, nhưng tiểu chủ nhân của hắn này lại có chút không yên lòng.

Lục Viễn mặc áo sơ mi thủ công cực kỳ chú ý chi tiết cùng quần thường sang quý, trên chân là đôi dày da thuần da trâu, tóc chải ngay ngắn chỉnh tề, đang nghiêng đầu xem một quyển sách tiếng Pháp.

Lúc cầm chén trà không cẩn thận nghiêng một chút, vài giọt hồng trà rơi trên áo sơ mi trắng, lưu lại vài vệt màu ố, không đợi hắn nói, quần gia cao gầy thon dài tuấn tú ôn hòa bên cạnh lập tức nói: “Thiếu gia, ta đi lấy một chiếc áo sơ mi khác cho ngài đổi đi.”

Trong hoa viên này có một phòng nghỉ tư nhân thuộc về Âu Dương Tĩnh, có thể dùng thay quần áo cùng không gian nghỉ ngơi sau giờ trưa.

Nhân vật quần gia Niên Cẩm này cũng là do một người mới đóng, hắn vốn là nhân viên tạp vụ ở một nhà hàng Tây, khi Vu Mai Yến đến nhà hàng ăn cơm nhìn trúng hắn, chủ yếu bởi vì tư thái cùng động tác của hắn vô cùng đẹp mắt, sống thoát thoát chính là dáng vẻ Niên Cẩm trong bộ phim này.

Lúc Niên Cẩm rời đi, bỗng nhiên một tiếng nước chảy gợi ra Âu Dương Tĩnh chú ý, hắn đứng dậy đi đến phía thanh âm phát ra, lại nhìn thấy một thiếu niên cả người chật vật đang từ trong nước bò ra.

“Khụ khụ, ngượng ngùng, tôi không phải –” Thiếu niên ngẩng đầu, những lời còn lại chưa nói cũng không tự chủ nuốt xuống.

Hai người kinh ngạc nhìn đối phương, một người từ đầu đến chân đều là tinh xảo ưu nhã hoàn mỹ không tì vết, một người cả người ướt đầm, mặc đồ hàng quán rẻ mạt nhất, chật vật không chịu nổi.

Nhưng cổ tình bọn họ có mi nhân giống nhau như đúc, nhìn đối phương, giống như đang nhìn chính mình trong gương, một ánh sáng một bóng tối, một người ánh mắt rực sáng, một người ánh mắt tối đen.

Đây là lần gặp đầu tiên.

“Cut!” Màn đầu tiên, thông qua không NG, đạo diễn vô cùng vừa lòng biểu hiện của hai vị diễn viên mới này, bọn họ không cần người dạy, ngay cả ánh mắt đều dung nhập trong một màn diễn này, thật sự là không thể xoi mói.

Bản thân Lục Viễn lại không phải quá vừa lòng, bội phục diễn xuất của Lục Ninh là một chuyện, lúc hắn đối diễn cùng Lục Ninh, hắn cũng không hy vọng mình bị người kia áp chế đi.

Ba ngày sau, tất cả diễn viên hầu như đều đã vào đoàn, Vu Mai Yến vô cùng lớn mật hầu như đều dùng diễn viên mới, trừ Lục Ninh Lục Viễn, Hồ Tử Thuần đóng vai Niên Cẩm vốn là nhân viên tạp vụ, Ngụy Luân đóng vai Vệ Lâm Hạ là người mẫu, Hàn Dực đóng vai Chung Mộc Húc ngược lại là được đào tạo chính quy, thế nhưng mới tốt nghiệp học viện điện ảnh, đây là bộ phim truyền hình đầu tiên hắn nhận, ngược lại người đóng vai nữ chính Chung Mộc Nghiên là nữ nghệ sĩ nổi tiếng mà Tinh Hoàn Ent cực lực phụng trong hai năm này – Lý Tình Lam, cô đã diễn qua mấy bộ phim thần tượng, hầu như đều là hình tượng thanh thuần khổ tình, cảnh khóc rất có tiêu chuẩn.

Ngược lại vài vị diễn viên phụ là những gương mặt quen thuộc thường xuất hiện trong phim truyền hình, tình huống dùng diễn viên phụ diễn xuất tốt kèm những nhân vật chính người mới nhân vật chính trong phim truyền hình cũng không hiếm thấy.

Đều là người mới có một ưu việt, kỳ thật giới giải trí là một nơi rất trọng tư lịch, tình trạng người cũ ức hiếp người mới thường xuyên phát sinh, vài diễn viên chính trong đoàn làm phim [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] ai cũng không thể nói tư lịch sâu hơn ai một chút, thậm chí Lục Ninh cùng Lục Viễn coi như hai người nổi tiếng nhất trong đó, cho nên không khí toàn đoàn làm phim đều tương đối hài hòa, một đám thiếu niên

thường xuyên quay xong liền hi hi ha ha đi ra ngoài ăn một bữa, ngược lại là Lý Tình Lam vừa quay một lúc liền được BMW tiếp đi, chỉ là mọi người đều thấy nhưng không thể trách hiểu lòng không tuyên(2), đều không nói cái gì mà thôi.

“Ai nha không được, đừng cho bọn họ uống, hai người bọn họ còn chưa trưởng thành đâu!” Trong năm người, Hồ Tử Thuần lớn tuổi nhất, cũng là chăm sóc Lục Ninh cùng Lục Viễn nhất.

Hàn Dục cười ha hả, “Tử Thuần anh hiện tại cũng không phải là quản gia của bọn họ, quản nghiêm như vậy làm cái gì?”

Lục Viễn nghiêm trang lấy chứng minh thư ra, “Xem, tôi đã đầy mười sáu tuổi!”

“Tôi nói là mười tám tuổi!” Hồ Tử Thuần bất mãn nói, “Hai cậu không cần uống, phục vụ, cho bọn họ hai ly coca!”

Lục Ninh không nói gì nhìn bia trước mắt mình bị đổi thành coca, được rồi, đời trước y là kiêng rượu, thế nhưng bia ít như vậy thật đúng là không được y để vào mắt, hiện tại bị đổi cảm giác sao lại khó chịu như vậy đâu!

Ngụy Luân cũng cười, hẳn là người mẫu, dáng người tương đối tốt, Lục Ninh cùng Lục Viễn tuy rằng còn chưa đủ mười tám tuổi, lại cũng cao gầy thon dài, trong năm người chỉ có Hồ Tử Thuần thoáng thấp hơn một chút, lại cũng có 1m75, Vu Mai Yến sở dĩ lựa chọn những người mới như bọn họ này, chủ yếu chính là nhìn trúng bề ngoài bọn họ, cho nên khi năm người ngồi cùng nhau, hoàn toàn chính là điểm tụ ánh sáng, không bao lâu liền có nữ nhân ăn mặc thời trang tới mời bọn họ uống rượu linh tinh.

Vì thế, Lục Ninh cảm giác chính mình vẫn là uống coca đi.

Đến cuối cùng, là Lục Ninh cùng Lục Viễn không uống rượu khiêng ba tên khác về, lúc này bọn họ vô cùng may mắn thân thể phi nhân loại của mình, khiêng người này nửa điểm không mệt a!

Đoàn làm phim hài hòa cũng xúc tiến tiến độ quay chụp của cả bộ phim, quan hệ giữa diễn viên tốt mà nói, kỳ thật đến lúc quay tâm tình của mọi người cũng sẽ tốt rất nhiều, trong mắt Lục Viễn, duy nhất có vấn đề chính là diễn cảnh cảm tình.

Là nam chính, hẳn cùng Lý Tình Lam có lượng lớn màn ảnh cảm tình cần diễn, Lý Tình Lam tại phương diện này tương đối quen thuộc, Lục Viễn thì ngây ngô hơn, thế nhưng hẳn có một điểm tốt, học tập cực kỳ nhanh, loại ngây ngô này cũng phù hợp với thiết lập nhân vật của hắn, nhân vật Âu Dương Tĩnh này từ nhỏ sống ăn nhàn sung sướng, lại hoàn toàn không biết gì về chuyện yêu đương.

Ánh nắng đầu thu chiếu xuống, bóng cây loang lổ lấp lờ, Âu Dương Tĩnh mặc áo sơmi đồng phục cùng quần đồng phục đen, đồng phục trường công lập mặc trên người học sinh bình thường vốn rất khó coi lại bị hắn mặc ra hiệu quả người mẫu, xuất phát từ thói quen từ nhỏ đến lớn, ngay cả cúc cao nhất hắn cũng đóng tương đối chỉnh tề, cúc trên cổ tay áo nguyên bản rơi mất một chiếc, là Chung Mộc Nghiên may lại cho hắn, hắn không thói quen không đóng cúc cổ tay.

Lại vẫn là hoa viên quen thuộc kia, hoa viên vốn thuộc về hắn, sau khi Bách Ngạn vô tình xâm nhập hoa viên, bọn họ mới phát hiện giữa trường công lập cùng trường tư nhân này có một con đường nhỏ, xuyên qua rừng cây treo qua tường vậy là có thể đến phụ cận hoa viên.

“Mộc Nghiên!” Âu Dương Tĩnh gọi, nhìn về phía thiếu nữ đứng chung một chỗ với Bách Ngạn cách đó không xa.

Bách Ngạn mặc áo sơmi thủ công nguyên vốn thuộc về hắn cùng một chiếc áo khoác không tay thuần lông dê mỏng màu trắng, quần dài phẳng phiu cùng giày bệt sạch sẽ.

Rõ ràng là quần áo giống nhau, mặc trên người Âu Dương Tĩnh cùng Bách Ngạn lại hoàn toàn không giống nhau, Âu Dương Tĩnh khí chất ưu nhã ôn hòa, Bách Ngạn biểu tình lại luôn là lạnh lùng thần nhiên, khuôn mặt bọn họ không hề khác biệt, phân biệt duy nhất có lẽ chính là Bách Ngạn bị cận thị nhẹ, trước đây Bách Ngạn vì tiết kiệm tiền điện, hầu như không bật đèn, ánh mắt tự nhiên không tốt như Âu Dương Tĩnh, nhưng bộ dạng hắn đeo kính càng có vẻ lạnh lùng.

Thiếu nữ xảo tiểu thiên hê, lúc này cô còn chưa yêu Âu Dương Tĩnh, cô vẫn là quý mền thanh mai trúc mã của mình, mà khi cô biết Bách Ngạn chân chính ở trong này, gần như là liều lĩnh tìm lại đây.

Lại nói tiếp hai nhân vật Âu Dương Tĩnh cùng Bách Ngạn này là nam chính nam thứ, trên thực tế vai diễn chạm mặt cũng không tính nhiều, hầu như là hai đường song song, mà bắt đầu quay đến bây giờ, đây mới là lần thứ hai chạm mặt.

“Mộc Nghiên, em trở về đi.” Bách Ngạn đang nói chuyện với thiếu nữ, ánh mắt lại xuyên qua thấu kính mỏng manh nhìn về phía Âu Dương Tĩnh.

Âu Dương Tĩnh cũng nhìn hần, tầm mắt hai người giao nhau giây lát, không biết vì cái gì, trên người đạo diễn cách đó không xa cũng nổi một tầng da gà, đó là một loại cảm giác nói không nên lời.

Vị đạo diễn này cảm giác, diễn xuất của Lục Viễn có thể nói là tiêu chuẩn trung thượng, làm người mới mà nói có thể có diễn như vậy đã xem như cực có thiên phú, diễn loại phim thần tượng này đương nhiên là không thành vấn đề, Lục Ninh liền càng sâu một bậc, nhưng cố tình mỗi khi hai người bọn họ chạm cùng một chỗ, diễn xuất va chạm sẽ khiến hần có một loại cảm giác kỳ diệu, không biết có phải vì bọn họ là song sinh hay không, diễn xuất của Lục Viễn sẽ lập tức tăng lên vài lần so với bình thường.

Mà đạo diễn vừa thất thần, bên kia hầu như đã nói xong hết lời thoại, nói đến diễn xuất của Lý Tình Lam cũng không tính kém, cố tình trong cảnh tượng này lại bị quang mang của hai nam chủ khiến cho ảm đạm không ánh sáng, rõ ràng bọn họ cũng chỉ là người mới mà thôi.

“Mộc Nghiên –” Lục Ninh diễn vai Bách Ngạn bỗng nhiên mở miệng.

Thiếu nữ mang theo cười quay đầu, lại thấy người nọ đứng ở tại chỗ, đôi mắt thâm thâm, bỗng nhiên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đẹp đến khiến cô hoa mắt.

“Chăm sóc hần cho tốt.”

“Được!” Cô hứa hẹn.

Lục Viễn diễn Âu Dương Tĩnh cũng quay đầu, ánh mắt vốn nhìn Chung Mộc Nghiên đầy ôn nhu, đợi khi hần quay đầu, lại nháy mắt thanh lãnh xuống, ánh mắt hần trong veo thông thấu như vậy, cùng Lục Ninh đôi mắt thâm thâm nhìn nhau.

Ngụy Luân cùng Hồ Tử Thuần đứng một bên đợi diễn có chút rung động, bọn họ không thể nói rõ đây là cảm giác gì, Hàn Dục mới đi tới dù sao là xuất thân chính quy, hần bỗng nhiên nói: “Sư phụ của tôi từng nói, một diễn viên giỏi là phải làm được ngay cả trong ánh mắt cũng là đang diễn, không cần dựa vào lời thoại, người nhìn ánh mắt hần liền biết hần đang diễn cái gì.”

Trường quay nhất thời im lặng, bọn họ đều suy nghĩ, rõ ràng hai tiểu tử này cũng là người mới, còn nhỏ hơn mình vài tuổi, vì sao lại có năng lực như vậy đâu!

Thiếu niên trẻ tuổi, chung quy vẫn mang theo vài phần tâm tư không phục, vì thế, quay đầu bọn họ liền liếc mạt nhai nát kịch bản, gần như hoàn toàn chú tâm đầu nhập vào bộ phim này.

Ngay cả Vu Mai Yến cũng không nghĩ đến, đám người mới cô tìm đến này, tiến độ quay chụp không hề chậm so với một đám lão diễn viên(3), bởi vì so với “lão nhân(4)” bọn họ càng nghiêm túc cố gắng.

Giới giải trí là có độ giữ tươi, trừ khi người nổi đến một mức độ nhất định, bằng không, ngày hôm nay người vẫn là ngôi sao mọi người truy phủng, ngày mai nói không chừng đã rơi xuống trong trần ai.

Cho nên, đây là một phần nghề nghiệp mà hai chữ “cố gắng” này tương đối không đáng giá tiền, nhìn ngần nấp lượng lệ, bên trong chua ngọt đắng cay chỉ có tự mình biết.

“Cut!” Đạo diễn thực sáng khoái mà tỏ vẻ cảnh này một lần qua.

Cảnh này, đối với Lục Ninh mà nói là một màn diễn tâm lý cực kỳ trọng yếu, từ chỗ này bắt đầu là một bước ngoặt, Bách Ngạn sắp sửa nửa bước bước vào hắc ám, hần không muốn trở lại cuộc sống trước kia, hần không muốn trao đổi lại với Âu Dương Tĩnh, cho dù thân phận này kỳ thật cũng không thuộc về hần, hần lại điên cuồng muốn giữ lấy. Hần nhìn ra Âu Dương Tĩnh thích Chung Mộc Nghiên, hần khiến Chung Mộc

Nghiên hảo hảo chiếu cố Âu Dương Tĩnh, hấn hy vọng dùng hết thảy khả năng ràng buộc trụ Âu Dương Tĩnh, nếu Chung Mộc Nghiên không được, vậy liền tìm thứ khác.

Hấn lạnh lùng đến lãnh khốc, vì đạt được đến mục đích có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Một màn diễn xong, Lục Viễn nặng nề thở ra một hơi, lại cảm giác sau lưng mình đều ướt, khi cùng diễn một cảnh với Lục Ninh, hấn như thế nào cũng không muốn thua, đón ánh mắt y mới phát hiện muốn sống vai cùng y có bao nhiêu khó.

Hấn buông nắm tay vẫn nắm chặt, nhìn Lục Ninh ngồi trên ghế dựa xem kịch bản, Lục Viễn cảm giác ngực có một ngọn lửa đang đốt.

Nhận thấy được rằng nanh của mình hơi lộ ra, hấn nhanh chóng rời ánh mắt đi nơi khác.

Với chuyện này Lục Ninh không hề phát giác, trong quá trình quay phim, y luôn là toàn tâm đầu nhập, chưa bao giờ sẽ chú ý chuyện khác.

Nguyên nhân luôn luôn như thế, cho nên cho dù Lục Ninh không phải người tốt, lại là một diễn viên tốt.

(1) A Thắng đoạn này quá bá đạo, chửi làm người ta ko nói được một câu nào, vì ảnh đang trong “cơn” nên sẽ để ta – người cho phù hợp hình tượng

(2) Hiểu trong lòng nhưng ko nói ra

(3) Diễn viên lâu năm

(4) Người cũ, hoặc cũng có thể hiểu là người lớn tuổi vì trong đoàn phim ai cũng lớn tuổi hơn Ninh Viễn

24. Chương 24

Trong hoa viên nhỏ, Niên Cẩm lẳng lặng đứng, Bách Ngạn dùng thìa bạc khắc hoa tinh xảo quấy café, kỳ thật chẳng có gì phải khuấy, hấn không giống Âu Dương Tĩnh, trong café chưa bao giờ thêm đường cùng sữa, trên thực tế, hấn cũng không thích uống café.

“Phụ thân nói kế hoạch quý ta nộp lên làm rất tốt,” Bách Ngạn ngồi ngay ngắn đã học xong vô luận đứng hay là ngồi lưng đều cử thẳng tắp, tuy rằng còn không tùy tính tự nhiên như Âu Dương Tĩnh, lại cũng tương đương tự khuông tự dạng, “Đây đã là lần thứ hai hấn khích lệ ta trong ba tháng.”

Âu Dương Tĩnh lại tựa vào hàng rào kim loại cách đó không xa, trên tay hấn cầm một lon coca, uống một hớp lớn quay đầu lại, nhẹ nhàng cười, “Rất tốt, từ nhỏ đến lớn số lần hấn khích lệ ta đều không vượt qua một bàn tay, người làm được thật tốt, Bách Ngạn.” Hai chữ cuối cùng cần rất nặng, không cần thận lại nghe không ra.

Hấn họ Bách, không phải họ Âu Dương, hai chữ phụ thân này gọi được thật thuận miệng.

Tay cầm thìa bạc của Bách Ngạn hơi ngừng một chút, mới ngẩng đầu lên, chậm rãi lộ ra một mặt cười, “Gần đây người cùng Mộc Nghiên thế nào?”

“Rất tốt a.” Âu Dương Tĩnh trả lời không chút để ý.

Bách Ngạn “Ừ” một tiếng, cũng không biết chính hấn có nghe rõ hay không, một lát sau mới nói, “Mộc Nghiên là rất tốt”

Âu Dương Tĩnh quay đầu nhìn những giọt mưa nhỏ tí tách ngoài nhà kính trồng hoa, “Ừ.”

Tiếng mưa rơi thản nhiên.

“Bách Ngạn, người thích cô ấy sao?”

“Không!”

Trả lời nhanh như vậy, giống như là vì nói cho chính mình nghe, hắn uống một ngụm café, ngẩng đầu lên, “Ta tuyệt không thích cô ấy.”

Mà ở cửa cách đó không xa, thiếu nữ che miệng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, sau đó xoay người chạy vào trong mưa.

Âu Dương Tĩnh lạnh lùng hừ một tiếng liền chạy ra ngoài đuổi cô, cái liếc mắt cuối cùng kia quả thật có thể xưng là ý vị thâm trường, hắn cũng không phải thẳng thắn, rất nhiều chuyện hắn kỳ thật thấy rõ.

Bách Ngạn lại lẳng lặng ngồi tại chỗ, đem một ly café đắng đòi mạng từng chút một uống cạn.

“A Cẩm, chúng ta trở về đi.”

Hồ Tử Thuần diễn vai Niên Cẩm dường như lúc này mới tỉnh lại, cảm giác lòng bàn tay mình đều có điểm dính nỉ, nhân vật hắn diễn cùng Lục Ninh hợp tác nhiều nhất, bình thường chỉ có Lục Ninh hoàn hảo, mỗi khi đến cảnh Lục Ninh cùng Lục Viễn đồng thời xuất hiện, hắn liền cảm giác trên trái tim giống như đè nặng cái gì, thở cũng không dám lớn tiếng.

“Cut!” Đạo diễn hô một tiếng, “Đoạn này diễn lại một chút, Hồ Tử Thuần, đừng thất thần!”

“Thực xin lỗi, đạo diễn.” Hồ Tử Thuần có chút xấu hổ nói.

Lục Ninh biểu hiện là không thể xoi mói, tất cả đều là bởi vì mình mới có thể NG, Hồ Tử Thuần lập tức đánh tinh thần.

Nhân vật Bách Ngạn này kỳ thật rất có trình độ, đây là nhân vật đầu tiên Lục Ninh diễn sau khi trùng sinh, y rất coi trọng nhân vật này, cho nên mỗi một màn diễn hầu như đều tận tâm tận lực hoàn mỹ, khiến cho mỗi người diễn phụ với y đều bị áp lực rất lớn.

“Tiểu tử cậu ghê gớm a.” Một lão diễn viên đã đóng phim truyền hình hơn mười năm hài hước nói, “Làm ta đều NG hai lần, phải biết chú Lưu của cậu ta đây nhưng là hơn nửa năm diễn chưa từng NG nha.”

Lục Ninh lại cười, “Đó là ngài không nghiêm túc, nếu nghiêm túc thì chỗ nào sẽ NG chứ!”

Lời này nho nhỏ thôi phỏng vị lão diễn viên này một chút, trong lòng hắn cũng liền thoải mái.

Thời điểm Lý Tình Lam vừa mới vào tổ còn có chút ngạo khí, cô được phúng vài năm, diễn mấy bộ phim thần tượng đều cũng không tệ lắm, lại thêm sau lưng có hậu trường, cho dù vài chàng đẹp trai này một đám tươi mới có thể vất ra nước, cô cũng chỉ có thể xa xem một chút mà thôi, cho nên cũng không rất để bụng họ trong lòng.

Sau khi quay mới phát hiện, nếu cô lại không chú tâm một chút, ánh sáng thuộc về nhân vật nữ chính sẽ hoàn toàn bị bọn họ che lấp, một đám này, chỗ nào giống người mới! Đùng ùa có được không!

Thuận thuận lợi lợi quay, còn chưa đến hai tháng thời gian, phần diễn ở trường học đã quay xong toàn bộ, còn lại chính là vài cảnh trong một khu nhà cao cấp mà đoàn làm phim đã thuê cùng với ngoại cảnh, một màn diễn cuối cùng là ở biệt thự Âu Dương gia, Âu Dương Tĩnh bùng nổ, Bách Ngạn không cam tâm, chân tướng vạch trần.

Cổ sự kết cục đương nhiên là giai đại hoan hỉ, trên thế giới hầu như không có khả năng có hai người giống nhau như đúc như vậy, thì ra vị mẫu thân không đáng tin của Bách Ngạn kia cùng với phụ thân của Âu Dương Tĩnh vốn chính là vợ chồng, năm đó khi bà rời đi mang theo Bách Ngạn, Âu Dương Tĩnh thì ở lại trong nhà, bọn họ vốn chính là anh em.

Diễn vai phụ thân của Âu Dương Tĩnh là một vị diễn viên gạo cội khách mời, trùng hợp là, đời trước Lục Ninh từng hợp tác với ông, trong bộ phim đầu tiên y diễn, vị này cũng là một diễn viên phụ chủ yếu, mà hiệu quả màn diễn trong hào trạch này được xa xa vượt qua dự đoán của đạo diễn.

Mỗi khi Lục Viễn cùng Lục Ninh chạm cùng một chỗ, diễn xuất sẽ tăng lên vài cấp bậc, thực dễ dàng va chạm ra tia lửa, thêm diễn viên gạo cội Dư Uyên này, còn có lão diễn viên Trương Thi Ngọc diễn vai mẫu thân của Bách Ngạn ngồi trên sofa, bốn người đứng trong đại sảnh xa hoa rộng mở này, lại hoàn toàn khởi động khí tràng sức dân mười phần, khiến Vu Mai Yến vừa tới chỗ này đều có chút kinh dị.

“Thì ra là như vậy.....” Lục Ninh diễn vai Bách Ngạn nhẹ nhàng nói, chậm rãi buông mí mắt, lông mi thật dài ném xuống một bóng ma.

Rõ ràng là anh em ruột, nhưng Âu Dương Tĩnh từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, được lớn lên giống như hoàng tử, hẳn lại từ lúc bắt đầu hiểu chuyện liền phải chăm sóc mẫu thân mười ngón không dính nước mùa xuân(1), bà có thể nuôi mình lớn như thế này thật là công lao của bà sao?

Hắn vì tranh thủ những thứ có lẽ vốn có thể thuộc về mình mà dùng hết toàn lực, đến cuối cùng chẳng qua lại là một chuyện cười, thậm chí ngay cả những thứ đáng lẽ có thể được đến hắn là nên quý trọng cũng mất đi.

Trong màn ảnh máy quay, một bên là một nhà ba người vui vẻ ấm áp, một bên lại là Bách Ngạn khoe môi thần nhiên cười, nhìn cực kỳ cô tịch thanh lãnh.

Lại đúng lúc này, Âu Dương Tĩnh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn, “Bách Ngạn.” Hắn gọi.

Bách Ngạn lại vẫn là đang cười, ngẩng đầu cũng đã giấu đi tất cả cảm xúc mặt trái vừa rồi, “Ừ?”

Âu Dương Tĩnh nhìn hắn, sáng lạn cười, “Không có gì.”

“Ngạn Ngạn mau tới,” Mẫu thân Bách Ngạn gọi, nửa ghen ngào nói, “Con vốn nên gọi Âu Dương Ngạn mới đúng..... Mẹ rất xin lỗi.....”

Bách Ngạn cuối cùng vẫn là thở dài, đi ra phía trước, vỗ về vai bà giống như vô số lần từ nhỏ đến lớn vẫn làm vậy, nói: “Được rồi, đừng khóc.”

Bốn người rót cuộc vẫn là ôm ở cùng nhau.

“Cut!” Đạo diễn hô, “Được, màn này một lần qua, mọi người đều vất vả!”

Ngụy Luân, Hồ Tử Thuần bọn họ ở bên cạnh sớm đã hoan hô, Vu Mai Yến cười, “Trong khoảng thời gian này vất vả mọi người, tiệc rượu sát thanh tối hôm nay tất cả mọi người đều phải uống!”

“Ai nha chị Vu, bọn họ không được a, bọn họ vị thành niên!” Hồ Tử Thuần nghiêm trang nói.

Vu Mai Yến sững sốt, nếu hắn không nói, cô ngược lại thật sự quên, hai thiếu niên này còn chưa đủ mười tám tuổi đâu!

Lục Ninh đã hoàn toàn ném đi thâm trầm trong phim vừa rồi, tức giận nói: “Mười sáu tuổi đã là thành niên có được không!”

“Vậy cũng không được, hai người các người chỉ có thể uống coca hoặc là nước trái cây, chính mình chọn!” Hồ Tử Thuần nói với hai người.

Lục Viễn ở một bên ôm cánh tay, ngáp một cái nói, “Ừ ừ, mau đi đi, tôi cũng đói bụng.....”

Nghe hắn nói thầm, Lục Ninh liếc mắt nhìn, chỉ có ý biết, hắn đói bụng là ý gì, cũng không phải là thật sự muốn ăn cơm.

Gần đây vị này hầu như là quay phim mất ăn mất ngủ, hiện tại quay xong, Lục Ninh cuối cùng cảm thấy hắn đói đến ánh mắt cũng tái rồi.

Đêm nay sát thanh, mọi người đều ăn uống linh đình một bữa, khổ bức Lục Ninh hơn nửa đêm còn phải cùng Lục Viễn ra ngoài săn, Di tỷ phái hai người đi cùng, tuy rằng hai người của Tâm Minh kiếm phái vẫn xa xa đi theo bọn họ, thế nhưng không dám động thủ. Lại vẫn là Hùng Minh Minh lái xe, ngược lại là Chung Du Bạch đi HongKong trước, [Hắc Sa] đã khởi động máy ở ba ngày trước, bọn họ chuẩn bị sáng sớm hôm sau liền muốn đuổi qua.

Cảm giác sau khi hấp thu người thứ ba, sức mạnh trong cơ thể mình càng dư thừa một chút, Lục Ninh không khỏi cười khổ, phương thức tăng trưởng sức mạnh như thế này, tương lai chẳng phải là muốn đi tìm nơi nhiều người chết mới thuận lợi tăng cường sức mạnh?

Tuy nói thân thể này là Ma tộc, nhưng thật sự có cảm giác mình giống như ác ma như vậy... lấy máu thịt nhân loại làm lực lượng.

Đoàn làm phim [Hắc Sa] không thể so sánh với loại đoàn làm phim thần tượng như [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], chỗ đó Lục Ninh cùng Lục Viễn là nhân vật chính, nơi này chẳng qua là diễn viên phụ mà thôi, hơn nữa đã quay phim, lúc vào tổ chỉ là chào hỏi Trần Đạt một tiếng.

Bởi vì đêm qua ngủ không đủ, lúc Trương Ngôn Thắng kéo bọn họ hóa trang thay quần áo, Lục Ninh liền đang nhắm mắt dưỡng thần, không bao lâu liền nghe đến một thanh âm không tính xa lạ: “Đây chính là diễn viên đóng a Hạ cùng a Thu mới vào tổ đúng không?”

Y lập tức mở mắt.

Tôn Lập Ngôn, tai to mặt lớn nổi danh trong giới, bảy tám năm trước cũng đã cầm hai ảnh đế, hiện đầu bốn(2), lại bảo dưỡng được vô cùng tốt, bởi vì diện mạo tao nhã rất có phong độ của người trí thức, tuổi này nhìn qua ngược lại tràn ngập mị lực thành thực, Lục Ninh quen hắn là vì y từng cùng hợp tác với Tôn Lập Ngôn ba bộ điện ảnh, y đều là diễn nhân vật phản diện, vị này hai bộ là nam chính, một bộ là nam thứ, muốn không quen cũng khó.

Muốn Lục Ninh nói, làm bạn, vị này là cực kỳ đáng giá kết giao, làm người khiêm tốn không có vẻ kiêu ngạo như rất nhiều tai to mặt lớn khác, cách nói năng hài hước có nội hàm, diễn xuất cũng là tốt loại một.

Thế nhưng phương diện đạo đức cá nhân lại có chút vấn đề, nếu không phải ở trong giới hắn có địa vị như vậy, chỉ sợ đã sớm không lẫn át được, hiện tại truyền thông ít nhiều đều cho hắn vài phần mặt mũi, người ngoài giới mới không nghe được tiếng gió gì.

Tôn Lập Ngôn thích thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp, đương nhiên, hắn không phải shotacon(3), hắn thích đều là nam nhân trưởng thành diện mạo xuất sắc trẻ tuổi, cũng không biết có bao nhiêu người mới bước vào giới này bị hắn hưởng qua, vốn dĩ, này cũng không tính cái gì, hắn có nhân mạch có thủ đoạn, trong giới này những việc dơ bẩn có không ít, hắn có mối nối cũ một chút, nhưng không phải loại người chơi đùa xong liền không thừa nhận, Lục Ninh biết vài nam diễn viên mới sau này có chút danh tiếng, kỳ thật đều là dựa vào mặt mũi hắn mới thượng vị, việc người tình ta nguyện, Lục Ninh tự hỏi cũng quản không được.

Đời trước Lục Ninh cùng Tôn Lập Ngôn xem như bạn bè bình thường, cho dù không quen nhìn loại chuyện này, lại cũng không cản trở mặt với hắn, ít nhiều biết hắn thưởng thức, nhất thời sắc mặt đều có chút thay đổi.

Hắn cùng Lục Viễn tuy rằng bộ dạng giống nhau như đúc, thế nhưng Lục Ninh biết Tôn Lập Ngôn thích là loại hình mỹ thiếu niên bề ngoài ánh mặt trời sáng lạn sạch sẽ ấm áp như Lục Viễn!

Lục Viễn dạng này dĩ nhiên là hoàn toàn phù hợp thẩm mỹ của Tôn Lập Ngôn!

Nhưng hắn là quỷ hút máu a, đời trước Lục Viễn đầu tiên là tham gia giới truyền hình, không có gì cùng xuất hiện với Tôn Lập Ngôn, sau này đợi đến khi hắn đóng phim, cũng không hợp tác với hắn Tôn Lập Ngôn, huống chi khi đó hắn đã không phải Tôn Lập Ngôn có thể tùy tiện chơi, phỏng chừng cứ như vậy trở thành hai đường thẳng song song.

Cổ tình đời này bọn họ đến quay [Hắc Sa], Lục Ninh căn bản là không nhớ tới trong [Hắc Sa] Tôn Lập Ngôn có một nhân vật nam ba! Phải nói, trước khi nhìn thấy Tôn Lập Ngôn, hắn căn bản còn chưa nhớ tới đam mê đặc thù này của Tôn Lập Ngôn.

Nếu không phải Trần Đạt mặt mũi lớn, căn bản là không mời được Tôn Lập Ngôn diễn nam ba, vẫn là bởi vì bản thân Tôn Lập Ngôn nhìn trúng nhân vật trong bộ điện ảnh này mới bằng lòng chịu thiệt, bằng không lấy địa vị của hắn, cho dù là điện ảnh đại chế tác, cũng là không phải nam chính không diễn.

Nhìn đến bộ dạng Tôn Lập Ngôn vừa nhìn Lục Viễn ánh mắt liền sáng, Lục Ninh cảm giác da đầu mình có điểm run lên.

Đương nhiên, không phải lo lắng Lục Viễn bị Tôn Lập Ngôn câu dẫn đi, mà là lo lắng Tôn Lập Ngôn cứ như vậy trở thành cơm khuya đưa lên tới cửa cho Lục Viễn!

..... Cổ tình Tôn Lập Ngôn còn cho rằng Lục Viễn có thể trở thành cơm trên bàn của hắn.....

Hiểu lầm này cũng quá lớn đi a!

- (1) Ko biết làm cái gì cả
- (2) Tuổi ngoài bốn mươi
- (3) Thích các bé trai

25. Chương 25

Chuông báo nguy trong lòng Lục Ninh reo âm ỉ, y biết người giống như Tôn Lập Ngôn này một khi mất tích là việc dị thường phiền phức, mà nếu hấn thật sự tìm chết đi trên chọc Lục Viễn, lấy hiểu biết của Lục Ninh với Lục Viễn, vị này tuyệt đối sẽ coi hấn là cơm đưa lên tận cửa.

Dù là trong giới này có rất nhiều quy tắc ngầm không thể nói ra miệng, nhưng nếu quy tắc ngầm đến trên đầu “người” như Lục Viễn này, kia chỉ có thể nói là tự tìm khổ ăn.

Tôn Lập Ngôn đến đây, Lục Ninh cùng Lục Viễn chỉ phải đứng lên, nghênh đón tiền bối đại bài này.

Lúc này, Lục Ninh còn chưa hóa trang xong, Lục Viễn càng là tổ diện triều thiên(1).

Bởi vì nhân vật a Hạ cùng a Thu bọn họ diễn là vẫn đi theo bên người Chấn Đông, bình thường trầm mặc ít lời, ăn mặc lại điệu thấp, tự nhiên sẽ không đoạt nổi bật của Chấn Đông, vì tiếp bộ phim này, Lục Ninh cùng Lục Viễn đều cắt tóc húi cua, trên đầu đều chỉ còn sợi tóc ngắn ngắn, nhưng chàng đẹp trai có thể nào vẫn là chàng đẹp trai, cho dù là bộ dạng này, bọn họ nhìn qua ngược lại hình dáng rõ ràng, càng hiện ra vẻ đẹp sạch sẽ lưu loát, Lục Viễn vốn chính là hỗn huyết, cho dù huyết mạch Tây Âu đã nhạt, hình dáng lại cũng càng lập thể một chút so với người phương Đông bình thường, kiểu tóc như vậy đưa ưu điểm trên khuôn mặt bọn họ hoàn toàn nổi lên.

Nói là hoá trang, kỳ thật ngược lại là đưa khuôn mặt cùng cánh tay, cổ, ngực lộ ra khi mặc áo may ô bôi đen một chút, làn da Lục Ninh cùng Lục Viễn đều rất trắng, chỉnh bộ phim, bọn họ hầu như đều là một thân đen lưu loát, cùng với găng tay da hở ngón.

Lục Viễn lúc này, chính là mặc áo may ô đen, quần da đen, giày đen, mặt chưa hóa trang, màu da trắng nõn dưới một thân đen làm nổi bật có vẻ càng thêm trắng, vì thế Tôn Lập Ngôn cười đến càng ôn hòa, một đôi mắt thâm thúy đến có thể hút người vào trong, mà Lục Ninh cảm giác lại càng không tốt.

“Thật là có duyên phận, cảnh đầu tiên hai người quay lại không phải cùng lão đại Chấn Đông của hai người, mà là cùng tôi.” Tôn Lập Ngôn ôn nhu nói, phong độ mười phần.

Quả thật, cảnh đầu tiên là đối diễn với Tôn Lập Ngôn, cảnh sát Lô Thành Chi do Tôn Lập Ngôn diễn, một vị cảnh sát nằm vùng bên người Chấn Đông, lại nói tiếp, hấn là nam ba, vai diễn nhưng không tính nhiều, chỉ là nặng, cũng thực mấu chốt, phần kịch cùng ràng buộc giữa hai vai nam chính đều có liên quan đến vai diễn của hấn, đây là một nhân vật thực thấy được công lực diễn xuất, hấn tuy rằng là nằm vùng, thế nhưng làm thủ hạ của Chấn Đông nhiều năm, Chấn Đông đã cứu hấn hai lần, là giao tình thành lập qua sinh mệnh, một bên là trung, một bên là nghĩa, hấn trong bộ điện ảnh này cơ bản đều là cảnh tâm lý.

Thân là nhân tài quân sự bên người Chấn Đông, có một đợt giao dịch Chấn Đông giao cho hấn chỉ huy, nào biết Lô Thành Chi đã sớm truyền tin tức về sở cảnh sát, cũng thiết kế đem nguyên nhân lộ tin tức giá họa đến trên người một tiểu đầu mục khác.

Cảnh đầu tiên, chính là Lô Thành Chi cùng Chấn Đông phái a Hạ, a Thu đi xử lý “nội gian”.

Lục Ninh thực hy vọng thần kinh của Lục Viễn ở phương diện nào hơi thô một chút, đáng tiếc nguyện vọng này đã định trước là không thể thực hiện, hoàn toàn tương phản, thần kinh của Lục Viễn ở phương diện nào đó còn rất tinh tế, hấn thoáng nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Tôn Lập Ngôn liền mang theo một chút gì đó khác biệt, mà Lục Ninh nhìn xem lông tơ đều dựng thẳng, nhanh chóng ngăn giữa hai người bọn họ, “Thực xin lỗi, anh chính là anh Tôn đi, chúng em rất nhanh sẽ hóa trang xong, phiền toái anh đợi lâu.”

Y tuyệt không muốn chọc phiền toái, cho dù Tôn Lập Ngôn đưa lên tận cửa, Lục Ninh cảm giác, nề tình đời trước bọn họ miễn cưỡng coi như là bạn bè, mình liền cứu hắn một lần, nếu hắn vẫn cố ý muốn đi tìm chết, kia Lục Ninh cũng không có biện pháp.

Tôn Lập Ngôn phảng phất nhìn ra cái gì, hắn thú vị nhìn nhìn Lục Ninh, cuối cùng vẫn là xoay người đi ra ngoài.

Lục Ninh vừa nhẹ nhàng thở ra, liền nghe Lục Viễn nhẹ nhàng nói bên tai y: “Này, có phải người không thích hắn câu dẫn ta hay không?”

Lục Ninh cảm giác hắn cách rất gần, gần như dán vào tai mình nói chuyện, dời đi một chút mới quay đầu lại, “Đúng.”

Lục Viễn nhìn y, lại bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến gọi là một ánh mắt trời sáng lạn xuân về hoa nở.

Lục Ninh chẳng hiểu ra làm sao.

Lục Viễn lại bỗng nhiên bắt lấy y, Lục Ninh còn chưa kịp phản ứng hắn muốn làm cái gì, Lục Viễn liền như vậy bay nhanh hôn y một cái.

Lục Ninh nhất thời cứng lại, không dám tin nhìn Lục Viễn.

Lục Viễn cũng đã buông y ra, ngoan ngoãn ngồi vào trước bàn hóa trang.

Lục Ninh thiếu chút nữa cho rằng vừa rồi là mình bị ảo giác!

Con mẹ nó tiểu tử này hôn vẫn là môi a! Tuy rằng chỉ là khoe môi đó cũng là môi a! Tuy rằng nói chỉ là hôn một cái như vậy... Lục Ninh cảm thấy cứ như vậy nổi giận mà nói, giống như lại có chút thái quá.

Nhưng là hiện trường trừ bỏ y, còn có Hoàng Bích ở a, còn có Trương Ngôn Thắng ở a, còn có tiểu trợ lý cam kia của Trương Ngôn Thắng ở a!

Kết quả, chỉ còn lại một mình Lục Ninh đứng thẳng bất động tại chỗ, mấy người kia nên làm gì thì làm cái đó, một bộ dáng vẻ bình thường không thể bình thường hơn, gần như sắp khiến Lục Ninh cảm thấy mình kinh ngạc như thế này mới là không đúng...

Trương Ngôn Thắng bình tĩnh tiếp tục hoá trang, tiểu trợ lý cam vội vàng đưa phấn qua, về phần Hoàng Bích?

Một lúc lâu sau hắn đột nhiên hỏi: “Thắng ca, nhân loại cũng có kì phát tình sao?”

Lục Ninh vừa nghe thiếu chút nữa nhảy dựng lên!

Y biết mà!

Đầu kia Trương Ngôn Thắng lại vẫn vô cùng bình tĩnh trả lời: “Đương nhiên.”

Giọng điệu khẳng định đến không thể khẳng định hơn, hắn nhìn chằm chằm vành tai hơi đỏ lên của Lục Viễn, nghĩ muốn cho hắn nhiều chút phấn che hay không, ngầm lại vẫn là quên đi.

Lục Ninh: “.....”

Nhất định có chỗ nào không đúng, thế nhưng vì cái gì y chính là không nghĩ ra được có chỗ nào không đúng!

Chờ đến khi y cùng Lục Viễn đều hóa trang xong đi ra ngoài, Lục Ninh cảm giác đầu mình vẫn là một đồng tượng hồ, đợi vào sân đều qua vài giây mới phản ứng lại phải nhập diễn, lập tức một cái giật mình tỉnh táo lại.

Quản mẹ nó Lục Viễn động cái gì kinh!

Tôn Lập Ngôn nhìn song sinh bên kia đang đi tới, cười đến ý vị thâm trường, ý định của hắn là muốn làm dao động bọn họ, diễn viên mới nha, hắn nhìn xem nhiều, chung quy phải đem ra chút bản lĩnh thật sự mới có thể làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện thân cận với mình, ngược lại là tiểu tử diễn a Hạ này có chút đặc biệt, ánh mắt không biết có chỗ nào là lạ, Tôn Lập Ngôn thậm chí cảm giác trong đó có đồng tình khiến hắn cảm thấy khó hiểu, nhất thời có chút không hiểu sao.

Cho dù hần nhìn trúng rõ ràng là cậu diễn vai a Thu kia, lại vẫn nhin không được đặt vài phần chú ý trên người a Hạ này.

Về phương diện diễn xuất Tôn Lập Ngôn là có bản lĩnh thật sự, sau khi hần chân chính nhập diễn, hoàn toàn là có thể chần được bãi chống đỡ được khí tràng.

“A Hạ a Thu, là Đông ca phái hai người đến?” Tôn Lập Ngôn chậm rãi nở nụ cười.

“Ah, Trần ca, chính là người này phản bội Đông ca sao?”

Tên giả khi Lô Thành Chi làm nằm vùng là Trần Chí, cho nên vai Lục Ninh Lục Viễn diễn đều gọi hần “Trần ca”.

Vừa bắt đầu diễn, tinh thần Tôn Lập Ngôn liền rung lên, hai tiểu tử này cùng người mới bình thường cho hần cảm giác hoàn toàn không giống nhau!

“Đúng vậy.” Hần thản nhiên nói, “Hần có một tình nhân gọi Sảnh Thư, Sảnh Thư này là người bên kia, một buổi tối trước ngày giao dịch, hần vừa vận liền đến chỗ Sảnh Thư này.....”

“Không, không phải em a — Trần ca, anh tin tưởng em!” Tiểu đầu mục run rẩy nói.

Tôn Lập Ngôn thản nhiên cười, mang theo vừa đúng châm chọc cùng lạnh lùng, “Buổi tối ngày hôm đó cậu say đến mức còn nhớ rõ chính mình nói qua những gì sao?”

Thân thể tiểu đầu mục lập tức cứng đờ.

Sau đó, Tôn Lập Ngôn chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, hần nói không nên lời loại cảm giác này, thật giống như hai thiếu niên bên người thật sự có sát khí vậy!

Sát khí là khái niệm rất khó hình dung, nhưng loại lãnh lệ khiến người tay chân lạnh lẽo lông tơ dựng thẳng này...

“Phanh!” Trên bàn tay mang găng tay hổ ngon của Lục Ninh là một cây sung còn bốc khói trắng.

Tiểu đầu mục kêu cũng không kịp kêu một tiếng liền ngã xuống.

Tôn Lập Ngôn nắm tay lại mới thoát ra từ loại khí tràng này, nói ra lời thoại thuộc về hần, “Cứ như vậy giết hần không thành vấn đề sao?”

“A Hạ” tối tăm cười, không sai, này chính là a Hạ cười! Phía sau, thiếu niên trước mặt chính là a Hạ, mà không phải thiếu niên hần vừa mới nhìn đến kia, hần đã triệt triệt để để biến thành a Hạ.

Mà a Thu bên cạnh hần lại không có ánh mắt trời lúc trước, chỉ là ánh mắt băng lãnh nhìn người gục trên mặt đất, giọng điệu tàn khốc: “Người phản bội Đông ca, chỉ có chết.”

Loại ánh mắt này lấy Tôn Lập Ngôn từng trải cũng cảm giác lưng có chút phát lạnh.

Hai tiểu gia hỏa này là bảo bối Trần Đạt tìm tới từ chỗ nào!

Mà đầu máy quay bên kia ánh mắt Trần Đạt cũng đang phát sáng, biểu hiện của hai anh em này trên sân so với tưởng tượng của hần còn tốt hơn một chút, không thể vừa lòng hơn, hằng năm hần đều sẽ nhìn thấy không ít người mới, cũng có rất nhiều người mới cực kỳ có thiên phú, diễn cái gì giống cái đó, thế nhưng xuất sắc giống hai anh em này không phải không có, chỉ là thật sự rất ít.

Cảnh quay này rất ngắn, trong cả bộ phim cũng không vượt quá ba phút, mà một màn Tôn Lập Ngôn diễn Lô Thành Chi cho vị tiểu đầu mục này nhắm mắt lại mới là quan trọng nhất, hai nhân vật a Hạ cùng a Thu ở trong này chẳng qua là đi ngang qua mà thôi, chủ yếu vẫn là diễn tâm lý của Lô Thành Chi.

Cố tình khiến cho a Hạ cùng a Thu đại đoạt nổi bật.

Sát khí gần như ngưng tụ thành thực chất này rốt cuộc là sao! Đây chẳng qua là hai đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi mà thôi a, làm sao có thể –

“Cut!”

Tôn Lập Ngôn mang theo nghi vấn diễn xong, hẳn dù sao cũng là diễn viên thực lực hùng hậu chân chính, dưới tình huống này vẫn là thuận lợi thông qua, mà lúc này diễn viên quần chúng diễn vai tiểu đầu mục bò từ dưới đất lên, lau một đầu mồ hôi nói: “Hừ chết tôi, vừa rồi còn cho rằng hai đứa bé kia thật muốn giết mình.”

Vị này là lão quần diễn(2), chừng bốn mươi tuổi, chạy qua không ít đoàn làm phim diễn quần chúng, kinh nghiệm đóng phim cũng là tương đối phong phú, bằng không vừa rồi đã sớm nhảy dựng lên.

Mà lúc này Lục Ninh cùng Lục Viễn đã xuống sân đang thảo luận màn diễn tiếp theo, giống như căn bản không để màn diễn vừa rồi ở trong lòng.

Không giống [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], bộ phim này bọn họ là cùng vào cùng ra, Lục Viễn càng là không muốn so ra kém Lục Ninh, lúc hẳn diễn [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] đã dùng sức lực lớn nhai kịch bản [Hắc Sa], nghiền ngẫm các cảnh tượng, mới có thể biểu hiện xuất sắc như vậy.

Trong phim xã hội đen này hẳn cùng Lục Ninh có một chút ưu thế, bọn họ biết chân chính giết người là như thế nào, nhất là Lục Viễn.

Tôn Lập Ngôn xa xa nhìn bọn họ, chẳng những không có ý lui bước, ngược lại độ cong trên khóe môi càng lớn.

Lúc này, mặc kệ là “a Thu” kia hay là “a Hạ”, hẳn đều thực cảm thấy hứng thú.

Khóe mắt thoáng nhìn thần tình của Tôn Lập Ngôn, Lục Ninh chau mi, lúc này ngay cả y cũng cảm thấy vị này có điểm đáng ghét.

Mà Lục Viễn cũng phát hiện ánh mắt vị này dừng trên người Lục Ninh, vì thế lạnh lùng cười, tia sáng đỏ trong mắt chợt lóe liền tắt.

“Trần đạo,” Tôn Lập Ngôn bỗng nhiên đi tới, cười đến ôn nhã mê người, thanh âm càng là hoàn toàn từ tính, “Không biết có thời gian cùng nhau ăn một bữa cơm tối hay không? Tôi đối Trần đạo quý mến đã lâu.....”

Lập tức bốn phía lặng ngắt như tờ, chỉ nghe đến lời nói thâm tình chân thành của Tôn Lập Ngôn, mọi người ánh mắt cổ quái nhìn về phía bụng bia cùng cái mũi tẹt của Trần Đạt, trong lòng đều yên lặng nghĩ:

Ngọa tào, khẩu vị của Tôn ảnh để nặng như vậy từ lúc nào!

Mà Trần Đạt đang đầy mặt gập quỳ nhìn Tôn Lập Ngôn, hẳn đương nhiên biết đam mê nào đó của Tôn Lập Ngôn, hẳn biết rõ vị này là thích nam giới, thế nhưng ánh mắt hẳn không phải luôn luôn rất cao sao? Đây là làm cái gì, lại còn trước công chúng, hẳn nhưng là đã gia có kiều thê(3) có được không!

Cổ tình hôm nay còn có mấy nhà truyền thông được phép đi vào trường quay, bọn họ đều là đến làm tham ban phỏng vấn, bốn phía không biết nơi nào sáng lên đèn flash khiến sắc mặt Trần Đạt xanh mét –

Cho tới bây giờ hẳn vẫn chưa từng nghĩ dùng bản thân để tuyên truyền bộ điện ảnh này!

Trần Đạt kéo Tôn Lập Ngôn lại, rất muốn hỏi hẳn là trúng tà hay là làm sao, kết quả người ta liền lôi kéo tay hẳn không buông, còn dùng móng tay nhẹ nhàng vẽ vẽ lên lòng bàn tay hẳn, loại thủ đoạn tán tỉnh này khiến Trần Đạt giống như bị bỏng lập tức buông Tôn Lập Ngôn, nhảy ra cách xa hẳn ba bước.

Mẹ nó đây gọi là chuyện gì, một ngày này Tôn Lập Ngôn đều dính niêm hồ hồ bên người Trần Đạt, Trần Đạt chỉ đành để mọi người kết thúc công việc sớm.

Tôn Lập Ngôn ngủ một giấc dậy, mới cảm giác có chút cổ quái, bỗng nhiên nhớ tới việc đêm qua, bản thân cũng hoảng sợ, thế nhưng hẳn rõ ràng nhớ rõ mình tư duy rất rõ ràng, không có đầu choáng váng cái gì, lúc ấy cũng không biết làm sao, chỉ là cảm giác Trần Đạt thực mê người.....

Hắn bị ý tưởng này của mình lôi ngã!

Tuy rằng mấy tạp chí lớn đều cho Trần Đạt mặt mũi, trở về không có bao nhiêu nhà đưa tin, điểm chú ý vẫn là đặt trên bộ điện ảnh [Hắc Sa] này, nhưng các báo nhỏ khác lại không phối hợp như vậy.

“Ảnh để thổ lộ danh đạo, công bố nội tình kinh bạo của [Hắc Sa]”, “Chân ái của Tôn ảnh để trời lên mặt nước, tâm hệ Trần đạo cam nguyện vì hân hàng thân giới”, “Chân tình thổ lộ ở trường quay đoàn làm phim, Tôn ảnh để yêu tài hoa không yêu ‘mỹ nhân’”.....

Lục Ninh dựa vào laptop của Chung Du Bạch nhìn đến những tin tức này cười đến đau cả bụng, Lục Viễn ưu nhã uống một ngụm café, “Rất đáng cười?”

Lục Ninh liếc mắt nhìn hân, “Không đáng cười?”

“Không đáng cười.”

Lục Ninh: “.....”

Lúc này Chung Du Bạch bỗng nhiên đẩy cửa tiến vào, sắc mặt thật không dễ nhìn nói: “Tôi đều nhanh bận điên lên vậy mà hai người còn có thời gian ở trong này xem tin tức uống café! Lục Viễn, cậu làm sao còn chưa thu thập đồ xong! Phải đi đuổi đoàn làm phim [Hạnh phúc dưới trời xanh] cậu không biết sao?! Còn có bao nhiêu thời gian có thể lãng phí, chúng ta cũng sắp đến muộn!”

Mở ra hình thức con thỏ bùng nổ.

Lúc này đổi đến Lục Ninh ưu nhã tiếp tục uống café.

Phất phất tay, y một chút cũng không đồng tình Lục Viễn phải đuổi hai đoàn làm phim.

“A Ninh.” Trước khi đi, Lục Viễn bỗng nhiên chạy lại đây.

Lục Ninh ngay một ánh mắt đều lười cho, uống một ngụm café không chút để ý đáp: “Ừ?”

Kết quả, Lục Viễn cứ như vậy lại hôn lên khóe môi y một cái, sau đó mới lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đóng cửa rồi đi, lưu lại Lục Ninh cầm ly café cứng đờ tại chỗ.

Tên hỗn đản này!

Ngoài cửa, Chung Du Bạch trào phúng nhìn Lục Viễn, “Dám hôn người ta vậy có dám không biết xấu hổ không đồ mặt hay không?”

Lục Viễn then quá thành giận, “Anh quản tôi!”

Chung Du Bạch cười nhạo, nhét hân vào trong xe, “Minh, lái xe!”

“Vâng, Bạch ca.”

Xe chạy nửa đường, bỗng nhiên một tiếng phanh gấp chói tai, Hùng Minh Minh cảm giác hung hăng chấn động một chút, thật sự choáng váng đầu, trong lúc mơ mơ màng màng nghĩ: Có thể chơi chút xiếc khác hay không a, tai nạn giao thông cái gì hân sẽ bị Bạch ca lột da a a a a –

Xích Lộ tông đáng chết này, trừ bỏ chế tạo tai nạn giao thông nhỏ thì sẽ không có thủ đoạn khác! Biết rõ một trận tai nạn giao thông có khả năng làm rụng a Viễn cùng Bạch ca bọn họ liền gặp quỷ!

Hùng Minh Minh hân thề không đội trời chung với bọn họ!

.

(1) Mặt mộc ko hóa trang

(2) Diễn viên quần chúng lâu năm

(3) Nhà có vợ đẹp, nghĩa là đạo diễn này đã lập gia đình

26. Chương 26

“Sư phụ, cần phải cẩn thận một chút, hình như con thấy được người Cẩm Y tông.”

“Yên tâm, sư phụ người tác pháp có bao giờ ra đường rẽ.” Lão đầu nhi râu ria xồm xàm thò đầu xuống nhìn nhìn, do dự một chút mới hỏi đồ nhi của hân “Không có người thường bị thương chứ”

“Sư phụ yên tâm, con vừa đi xem qua, đều rất tốt, ngay cả vài yêu quái kia hình như cũng không sao.....”

Lão đầu nhí vồ vồ ngực, “Không đả thương người vậy là tốt rồi.”

“..... Sư phụ, chúng ta làm cái này làm gì, hai tinh quái kia đều không dễ chết như vậy.”

“Ba” một tiếng, lão đầu nhí vồ đầu hấn, “Người biết cái gì, nhiều cao thủ như vậy đều không làm gì được bọn họ, Xích Lộ tông nho nhỏ của chúng ta làm sao nhặt được phần tiện nghi này, chẳng qua cho vài yêu ma quỷ quái kia thêm chút phiền mà thôi có biết hay không! Tương lai nếu ai xử lý bọn họ, chúng ta cũng dễ yêu cầu một phần tiểu tiểu công lao, tốt xấu Xích Lộ tông chúng ta cũng tham dự đại kế treo cổ này!”

Tiểu đồ đệ giật mình, nhưng là trong lòng còn có vài phần không được tự nhiên, này vì sao nghe không mặt không mũi vậy a?

Đây chỉ là một trận tai nạn giao thông nhỏ, không có nhân viên thương vong, chỉ là xây xát da cùng chịu chút chấn động, Chung Du Bạch lại tức giận đến sắc mặt đều xám xuống dưới, hấn nhìn nhìn thời gian, đã đến muộn mười lăm phút! Đây không phải phong cách của hấn!

Con hổ Hùng Minh Minh đã lui thành một con mèo, sợ hãi nói: “Bạch ca, thực xin lỗi.....”

“Còn không mau đi!” Chung Du Bạch khẩu khí thật không tốt.

Lục Viễn xoa xoa thái dương bị đụng trúng, chỉ chốc lát sau miệng vết thương nhỏ không cần thận sát đến kia đã biến mất không thấy, muốn cho quỷ hút máu bị thương không khó khăn lắm, nhưng năng lực khôi phục của quỷ hút máu quá mạnh, muốn xử lý hấn, tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng gì.

Nhưng Lục Viễn lúc này đã xem như nổi tiếng, sau khi gặp tai nạn bọn họ chỉ dừng lại không đến mười phút đã bị vài người hiểu chuyện chụp được ảnh, khẳng định sẽ biến thành tin tức đầu đề của ngày mai.

Lục Ninh biết tin Lục Viễn xảy ra nạn xe là lúc xem tin tức ngày hôm sau, tuy rằng biết Lục Viễn khẳng định sẽ không gặp chuyện không may, trong lòng y vẫn là hơi hơi lộp bộp một chút, lúc này mới nhớ tới trong kiếp trước tin tức Lục Viễn gặp tai nạn giao thông thường xuyên đăng báo, cơ bản đều là tai nạn xe không giải thích được, tuy rằng cũng chưa ra chuyện lớn gì. Cho nên fan của hấn ngẫu nhiên đều gọi đùa hấn là thể chất hấp dẫn tai nạn giao thông, mà thật thì hình như không đơn giản như vậy?

Lúc này Lục Ninh mới phát hiện phía sau vinh quang tốt đỉnh của Lục Viễn kiếp trước, khẳng định có phiền toái y căn bản không hiểu rõ.

Ngày hôm sau Lục Viễn lại chạy về đoàn làm phim [Hắc Sa], trên mặt hấn tuy rằng không thấy mệt, thể nhưng Lục Ninh biết gần đây mỗi ngày hấn cơ bản chỉ có thể ngủ ba – bốn giờ, nếu là người thường, thời gian dài khẳng định không chống đỡ nổi, cũng chỉ hấn có thể duy trì trạng thái phong phú như vậy.

Từ sau việc hôm trước, hai ngày này Tôn Lập Ngôn đều thực thành thật, quả thực là thành thật đến hơi quá, Lục Ninh tự nhiên cũng liền không đi quản hấn.

Hôm nay vai diễn của bọn họ hơi nhiều, nói đến nhiều, kỳ thật đại bộ phận tình huống đều là trầm mặc đứng phía sau Tạ Tri Bác diễn vai Chấn Đông mà thôi, Tạ Tri Bác là người HongKong, cũng đã hai lần là ảnh đế, tuổi so với Tôn Lập Ngôn còn lớn hơn một chút, từ khoảng mười tuổi đã sống trong giới này, làm người so với Tôn Lập Ngôn thì khéo léo đưa đẩy hơn, thân mình cũng không có bao nhiêu chuyện xấu đáng nói, bởi vì hấn đã sớm kết hôn sinh con, vợ là một tiểu thư HongKong, sau khi gả cho người liền ẩn lui giúp chồng dạy con, cho nên tại phương diện đạo đức cá nhân, vị này so Tôn Lập Ngôn càng là tốt hơn không chỉ một cấp bậc.

Hơn nữa, diễn xuất của Tạ Tri Bác cũng là thật ở trong giới lẩn lộn hai ba mươi năm tôi luyện ra, có chiều sâu có độ dày.

Cho dù là Lục Ninh đi theo hấn phía sau gần gũi nhìn hấn diễn, đều có loại cảm giác được lợi không phải là ít, càng đừng nói Lục Viễn, bởi vì đặc sắc của Tạ Tri Bác chính là tỉ mỉ, hấn diễn từng nhân vật, từ khoe mắt đuôi lông mày đến động tác ngón tay, từng chi tiết đều xử lý vô cùng đúng chỗ, đây là đặc sắc của hấn, gần như từ ngọn tóc cho đến gót chân đều cùng nhập diễn.

“A Hạ, bắt hấn mở miệng.”

“Vâng, Đông ca.” Lục Ninh diễn vai a Hạ nhẹ nhàng ứng thanh, thiếu niên tối tăm này cũng không thích cười, so với em trai Thu nhìn qua thì nhu hòa hơn một chút, nhưng mỗi khi đến lúc như thế này, Chấn Đông phân phó đều là hấn mà không phải a Thu, bởi vì thủ đoạn của hấn so a Thu càng thêm tàn nhẫn.

Bóp chặt cổ người nọ, hấn ôn nhu hỏi: “Nghe được sao? Đông ca bảo người mở miệng.”

A Hạ từng chuyên môn học thủ đoạn tra tấn, hấn biết nên làm thế nào khiến người đau đớn nhưng cũng sẽ không chết, thiếu niên cứ như vậy dùng một tay xách đứng một người cũng không gầy lên, ngay cả Trần Đạt ở đầu máy quay bên kia cũng có chút kinh ngạc, sức lực này, sẽ không phải là trời sinh đi?

Cảnh quay này rất nhanh đã vượt qua, sau đó vị quần diễn này bị kéo xuống hóa trang, lúc hóa trang hấn còn mồ hôi đầy mặt, “Rõ ràng không đau, thế nhưng không biết tại sao lại cảm thấy tôi nên đau.....”

Câu nói ra khiến mọi người đều cười rộ lên, đặc hiệu hóa trang này không tính rất khó khăn, chẳng qua là mi tâm hấn hơn một viên đạn mà thôi, cần phân màn ảnh để quay, lúc này trên tay Lục Ninh đang cầm một người giả, bên kia bùm một tiếng, quay chụp dùng “huyết tương” phun tung toé lên mặt hấn, hấn lại ngay cả ánh mắt đều không chớp một chút.

“Cut!” Trần Đạt kêu một tiếng, “Làm lại một bao huyết tương, như vậy nhiều quá, giảm lượng đi một chút, còn có, đây là nước mật ong ai pha, loãng quá rút hết xuống rồi, cũng không phải cho Tiểu Lục người ta uống thật! Nhanh đi pha đậm một chút!”

Quay phim dùng huyết tương rất nhiều khi là dùng nước mật ong thêm phụ gia có thể ăn, Lục Ninh bị phun đầy mặt liền cảm giác hương vị ngọt ngán không quá dễ chịu, nếu muốn quay lại y chỉ có thể trở về xử lý mặt mũi sạch sẽ lại đến, may mắn tóc ngắn, bằng không thối khô cái gì còn phải hao phí thời gian.

Cảnh này thuận lợi diễn xong, sau đó là một đoạn cảnh Lục Viễn diễn vai a Thu đánh nhau với một vị tay chân, vị tay chân này là một trong những tay chân của lão đại bang phái đối đầu với Chấn Đông, bị a Thu đánh cho hoàn toàn không có lực đánh trả.

“Thật sự không thành vấn đề sao?” Trần Đạt nhìn tiểu thân thể rắn chắc của Lục Viễn, lại lo lắng đứa nhỏ này quá nhỏ, chung quy còn chưa đầy mười tám tuổi không phải sao, “Chỗ tôi có diễn viên đóng thế đánh võ chuyên nghiệp, cậu không nhất định phải tự mình đánh.” Nói là nói như vậy, dáng người của vài thế võ(1) kia đều có chút chênh lệch với Lục Viễn, đánh ra hiệu quả khẳng định không tốt như Lục Viễn tự mình lên.

“Nó không thành vấn đề.” Lục Ninh đang quần băng vải lên bàn tay mình, chuẩn bị cho màn diễn tiếp theo, thuận miệng nói một câu.

Lục Viễn nghiêng mắt nhìn y, “Anh thật đúng là có lòng tin với em.”

..... Kia đương nhiên, ta và người đánh qua hảo sao?

Chính theo như lời Lục Ninh nói, Lục Viễn biểu hiện dường như còn tốt hơn mấy vị thế võ kia, biến thành Trần Đạt cũng sinh ra hứng thú nồng hậu với hấn, “Tiểu tử không tệ a, có thể phát triển theo phương hướng phim võ thuật nha!”

Lục Viễn cũng liền cười cười, nhanh chóng xuống làm chuẩn bị.

Cảnh quay tiếp theo trong kịch bản [Hắc Sa] có làm sửa chữa nhất định, bởi vì trong tiểu thuyết gốc đoạn tình tiết này không có khả năng để một người đến hoàn thành, nó là lợi dụng khuôn mặt giống nhau như đúc của song sinh chơi xiếc chứng minh không có mặt.

A Hạ đội đội tóc giả màu đen dài, sơn trắng quần đen, lưng đeo hộp đàn guitar, nhìn hoàn toàn là bộ dạng thanh niên văn nghệ bạc nhược, hấn bước vào từ cửa lớn, camera ở cửa rõ ràng quay đến thân ảnh của hấn, a Thu lại đang thật cẩn thận từ tòa nhà lớn bên cạnh lên vào tòa kiến trúc này.

Tầng ba, a Hạ dựng súng ngắm, tay quần băng vải vũng vàng cầm báng súng, “phanh!” Người nào đó áo mũ chỉnh tề dưới tòa nhà lớn bị một súng nổ đầu.

Mà lúc này, a Thu hóa trang giống hấn như đúc lung lay nhoáng lên một cái ở chỗ có camera trên tầng bảy.

A Hạ nhanh chóng rút lui, hấn biết người nọ là một nhân vật lớn, nhưng nếu Đông ca sai hấn đi xử lý người kia, vậy liền xử lý hấn, quần hấn là ai đâu.

Hắn chạy theo lối thoát hiểm an toàn, trong năm phút đồng hồ liền chạy lên tầng bảy, mà lúc này a Thu đã đến tầng mười một, một thanh phi tiêu phá hủy camera, dùng chiếc di động duy nhất bấm điện thoại, phó kiểm sát trưởng tiên sinh còn đang họp, di động vẫn rung khiến hắn bất đắc dĩ nói xin lỗi đi ra tiếp điện thoại, một thanh chủy thủ dễ dàng liền đâm chết hắn.

Ném hung khí, a Thu cũng nhanh chóng rút lui.

Cả tòa nhà vang lên cảnh báo, triệt để giới nghiêm, đường về của hắn không thể đi, a Thu đeo hộp guitar trực tiếp đi xuống dưới.

Tất cả mọi người trong tòa nhà bị tập trung tại đại sảnh tầng dưới cùng, bởi vì hai người bị ám sát đều là nhân vật lớn, cảnh sát đã điều động tất cả camera, nhân viên cầm đầu điều tra chính là đối thủ một mắt một còn của Chấn Đông, cảnh sát trưởng Trương Trường Kiệt.

Một vị cảnh viên đối diện a Thu nói, “Mở hộp đàn ra!”

A Thu yên lặng mở hộp đàn, bên trong là một cây guitar khá cũ, cực kỳ phù hợp thân phận cùng tuổi tác của hắn.

Thông qua camera cùng đầu súng bắn lưu lại ở tầng ba, rất nhanh liền loại trừ rất nhiều nghi phạm, a Thu cũng trong nhóm người được thả ra kia, chờ sau khi thân ảnh hắn nhanh chóng biến mất, một vị cảnh viên mới nghi hoặc nhìn về phía thân ảnh đeo hộp đàn cách đó không xa, “Ah, người kia hình như vừa đi rồi mà?”

Một vị cảnh sát bên cạnh dẫm tắt đầu mẫu thuốc lá, “Sẽ không phải là nhìn hoa mắt đi, mẹ nó không hay ho, lại phải tăng ca...”

Cảnh viên mới nhú mày, vẫn là tiến lên hỏi: “Vừa rồi hình như tôi đã thấy cậu rời đi –”

“A, đúng vậy,” Thiếu niên mỉm cười với hắn, “Tôi vừa có đồ quên cầm,” Hắn xòe bàn tay, lộ ra miếng gậy đàn guitar.

Viên cảnh sát nhẹ nhàng thở ra, “Vậy đi nhanh đi.”

“Được.” Thiếu niên cũng không phải a Thu đã sớm rời đi, mà là a Hạ, trong hộp guitar của hắn không có guitar, chỉ có súng bắn tỉa dùng để giết người.

“Cut!” Trần Đạt vừa lòng gật gật đầu, tuy rằng trong quá trình quay NG hai lần, thế nhưng biểu hiện của hai thiếu niên này vẫn làm cho hắn thực kinh diễm.

Lục Ninh cảm giác sau khi có đoạn diễn này, hai nhân vật a Hạ a Thu này càng đầy đặn không nói, so với [Hắc Sa] trước kia, bản này hắn là tốt hơn một chút, chung quy nhân vật trước kia Triệu Lâm diễn là bản hợp thể của a Hạ cùng a Thu, trên người có rất nhiều điểm mâu thuẫn, tính cách ngược lại chẳng phải tiên minh, đoạn cảnh ám sát này hoàn toàn liền thành một đoạn cá nhân đùa giỡn suất ngắn ngủi, không có bất cứ độ mới mẻ đáng nói.

Những ngày kế tiếp Lục Viễn vẫn là hai bên đuổi diễn, bởi vì trong [Hắc Sa] dù sao bọn họ cũng là diễn viên phụ, thời gian không sai biệt lắm khoảng một tháng, vai diễn của bọn họ hầu như đều đã quay xong, mà Lục Ninh còn rút thời gian cùng Lục Viễn đi thu nhạc đệm cùng cảnh mở đầu cho [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], thời gian tiếp theo Lục Ninh cũng sắp vào đoàn làm phim [Phong Kiếm Ly truyền kỳ].

Hôm nay là một cảnh quay cuối cùng, cũng là màn a Hạ cùng a Thu chết dưới sự hãm hại của Lô Thành Chi.

Đây là kết cục cũng không tốt đẹp của hai thiếu niên tay đầy máu tanh này, nhân vật Lô Thành Chi mà Tôn Lập Ngôn diễn này tràn ngập tính mâu thuẫn, hắn vừa muốn trả nghĩa Chấn Đông, lại giúp cảnh sát từng bước tan rã thế lực của hắn, một bước cuối cùng này, chính là nhờ rãnh nanh của Chấn Đông.

Năng lực của anh em a Hạ cùng a Thu không có người rõ ràng hơn Lô Thành Chi, cho nên cạm bẫy hắn thiết kế cũng đặc biệt tàn nhẫn, một tầng lại một tầng, cần phải làm cho bọn họ không có cách nào sống rời đi.

Hắn không chế Chấn Đông, Chấn Đông rút cuộc biết hắn phản bội, mà a Hạ cùng a Thu, hai đứa trẻ Chấn Đông một tay nuôi lớn, vì cứu hắn mà giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, liều lĩnh bước vào núi đao biển lửa.

Bọn họ không phải gười tốt gì, trên tay tràn đầy máu tươi, từ bắt đầu hiểu chuyện, bọn họ đã giết qua người gặp qua máu, bọn họ không biết thiện ác, chỉ nghe một người nói, thế giới của bọn họ đơn giản như vậy.

A Hạ chết vì súng loạn, hắn là một xạ thủ giỏi, vua bắn súng bách phát bách trúng cũng không nhất định so được với hắn, về súng, hắn có thiên phú không gì sánh kịp.

A Thu chết vào đao loạn, hắn là một con sói từ đầu trường giác đầu đi ra, am hiểu nhất dùng chủ thủ cùng đoàn đao, học qua Muay Thái, còn có khả năng ném phi tiêu cực tốt.

Cho dù là chết, cho dù là thời điểm đầy mặt máu tươi ánh mắt chậm rãi ảm đạm, trong miệng bọn họ lại vẫn tại không cam tâm kêu “Đông ca”, bọn họ để ý chưa bao giờ là tính mạng mình.

Người bọn họ muốn cứu còn chưa cứu ra, chỉ có tiếc nuối mà thôi.

Lô Thành Chi nhìn tử trạng thảm thiết của hai anh em trong kho hàng cũ bỏ đi, thật lâu không nói được gì, ngược lại là Chấn Đông bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh, gắt gao nhắm chặt mắt mới nói: “Mày vừa lòng chưa? Hai đứa nó mới mười mấy tuổi, chúng nó làm việc ác đều là tao sai khiến, chúng nó căn bản không hiểu cái gì.” Tiếng nói của hắn khàn khàn, “Tao có nói với mày chưa, trước đây hai đứa nó bị để ở cửa viện phúc lợi, giữa mùa đông thiếu chút nữa bị đông chết, bởi vì chúng nó quá lớn tuổi, lúc ấy đã sắp bảy tuổi, viện phúc lợi không thu chúng nó, cứ tùy ý cho hai đứa đứng trong tuyết lớn, tao nhặt hai đứa về, cho chúng nó cái mạng này, chúng chẳng qua là hồi báo tao mà thôi, lại có cái gì sai đâu, chúng nó chỉ là trẻ con mà thôi.”

“Trần Chí, tay mày chẳng lẽ sạch sẽ hơn hai đứa nó?”

Tay Lô Thành Chi run lên, ánh mắt chấn động.

“Cut!”

Một màn này rốt cuộc quay xong, Lục Ninh thở ra một hơi thật dài, từ mặt đất đứng lên, cùng Lục Viễn cảm ơn một vòng, sau cảnh này, vai diễn của bọn họ đã hoàn toàn quay xong, thế nhưng cách bộ phim sát thanh còn một hai ngày, còn có chút phần đuôi chưa quay xong.

“Sau nhất định phải tới tham gia khánh công yến đấy!” Trần Đạt nhiệt tình nói.

Trong giới chưa bao giờ thiếu người mới, cũng không thiếu người mới cố gắng nỗ lực, lại càng không thiếu người mới bộ dạng tốt, người mới có thiên phú đóng phim tuy rằng không nhiều, lại cũng không hiếm thấy, mấy ngày nay Trần Đạt nhìn hai thiếu niên này, nhất là Lục Viễn, dưới tình huống đuổi hai bộ phim còn có thể duy trì thái độ cùng trạng thái như vậy, thật sự là đáng quý.

Khi một người mới bộ dạng xuất sắc, chăm chỉ cố gắng, thái độ đoan chính, quan trọng nhất là có được thiên phú thật tốt, nổi tiếng lên chỉ sợ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lục Ninh muốn đi đoàn làm phim [Phong Kiếm Ly truyền kỳ], Lục Viễn muốn toàn tâm đầu nhập quay [Hạnh phúc dưới trời xanh], lúc này phải tạm thời mỗi người đi một ngã, Lục Ninh cảm thấy vô cùng vui mừng, rốt cuộc có thể tránh liếm ngón tay kiểu tán tỉnh lúc sáng sớm trong một thời gian, nhất là gần đây vị này phải chạy hai bên, mấy ngày trở về kia bất luận là ánh mắt hay là gần bó vuốt ve lúc liếm cắn ngón tay đều khiến Lục Ninh cảm thấy thực ăn không tiêu.

Khiến Lục Ninh cảm thấy kinh ngạc là, Chung Du Bạch cư nhiên đi cùng y.

“Tôi nghĩ anh sẽ đi cùng Lục Viễn.”

Chung Du Bạch đang lật một phần văn kiện gần nhất sửa sang lại, nghe vậy trên tay dừng một chút mới nói: “Hoàng Bách đặt ở chỗ cậu này cậu ta không yên lòng.”

Lục Ninh ngẩng đầu, “..... Có ý tứ gì?”

Chung Du Bạch buông đồ trong tay, mở laptop tùy thân của hắn, chỉ chốc lát sau, chuyển màn hình về hướng Lục Ninh.

Bên trong là ghi lại lúc bọn họ tham gia [Nhất xướng thành danh], đó là một đoạn VCR, Lục Ninh rất quen thuộc.

Trong màn ảnh Lục Viễn mỉm cười rạng rỡ tươi cười, “Tình yêu tôi muốn? Đại khái chính là lực hấp dẫn có thể khiến tôi nhiệt huyết sôi trào, tôi nghĩ, có lẽ tôi là sẽ vừa gặp đã yêu.....”

Chung Du Bạch bình tĩnh hỏi: “Cậu cho rằng cậu ta đang nói ai?”

Lục Ninh khiếp sợ nhìn hắn, này tính cái gì! Vừa gặp đã yêu? Đừng nói chuyện cười, ngày đầu tiên y và Lục Viễn gặp mặt, Lục Viễn còn muốn giết y kia kìa!

Đây thật sự là vừa gặp đã yêu thì mẹ nó có quỷ!

..... Nếu nói vị này là đối với máu của mình “vừa gặp đã yêu”, như vậy Lục Ninh còn có thể tin tưởng chút đâu.....

.

(1) Diễn viên đóng thế đánh võ

27. Chương 27

Mặc kệ Chung Du Bạch nói có bao nhiêu khẳng định, Lục Ninh tự hỏi là người trưởng thành có năng lực phán đoán bình thường, nói thật, Lục Viễn có lẽ có loại cảm giác này với y, lại khiến y cảm thấy kia cũng không phải tình yêu.

Ừm, tiểu tử kia cũng sắp mười tám, có dự vọng ở phương diện kia, Lục Ninh thân là nam cũng không phải không biết.

Cho nên, đảo mắt y liền dứt bỏ chuyện này, nghiêm túc đọc kịch bản [Phong Kiếm Ly truyền kỳ], ngược lại là Chung Du Bạch đứng bên cạnh trong mắt lộ ra thương hại, phần thương hại này vừa là nhắm vào Lục Ninh, lại cũng nhắm vào Lục Viễn.

Bị Lục Viễn theo dõi, nào có thể thoát được, năm đó có một tên lỗ mãng vì muốn khiến Lục Viễn bị thương mà làm Cố Di bị thương, làm hại Cố Di vì việc ngoài ý muốn này mà phải nằm viện ba tháng, thương thật sự không tính nhẹ, Lục Viễn đuổi theo người kia một tuần, liều mạng một thân toàn vết thương, kém chút cả mình cũng chơi xong mới đưa được đệ tử đích truyền của Tâm Minh kiếm phái kia đi gặp Diêm Vương, ngay cả máu cũng hút đến không còn một giọt, đây cũng là nguyên nhân vì sao hiện tại Tâm Minh kiếm phái hờ một chút lại nhìn chằm chằm hắn như vậy.

Năm đó, Lục Viễn vừa mới tròn mười tuổi, hắn mang theo quần áo ra ngoài, lấy khả năng khôi phục sức khỏe biến thái của hắn cũng phải tĩnh dưỡng hai ngày mới ở mặt ngoài nhìn không ra cái gì, đổi xong quần áo mới trở về nhà, lúc ấy cha mẹ Cố Di chỉ cho rằng hắn rời nhà trốn đi mà thôi, ngược lại bị phụ thân Cố Di đánh mông một trận.

A đúng rồi, vị Hư Không đạo trưởng hiện tại đang canh giữ ở tiểu khu của bọn họ kia, chính là thúc tổ ruột của tên lỗ mãng trái vót quy củ, dù cho Lục Viễn không đi xử lý hắn, hắn cũng không trốn thoát giới Tu chân trừng phạt kia.

Kỳ thật, theo Chung Du Bạch nói, khuyết điểm nghiêm trọng giống ngộ thương người thường này, trong năm đó vừa vặn là thời điểm giới Tu chân quản lý phương diện này nghiêm khắc nhất, Ma đạo bị đả kích quá độc ác, có vài người tu chân làm việc cực đoan như tiểu tử này, việc ngộ thương người thường có khi phát sinh, cấp trên giới Tu chân đang chuẩn bị nghiêm gia quản thúc, đã hạ lệnh cấm nghiêm khắc nhất, tiền đồ của tiểu tử kia ở giới Tu chân tuyệt đối là hủy, mà lấy hắn tâm cao khí ngạo, tiền đồ hủy mới là khiến hắn sống không bằng chết giống nha, nói không chừng sau khi trở về giới Tu chân còn bị lấy ra giết gà dọa khỉ, đó mới là đại khoái nhân tâm.

Lục Viễn cũng không để ý những cái này, tiểu tử này, cố chấp vô cùng, một khi hạ quyết tâm, đó là chết cũng muốn làm.

Về phần một phần thương hại khác, chính là nhằm vào Lục Viễn, rõ ràng a Ninh căn bản không đem phần tình cảm này để trong lòng có được không!

Hiện tại đã là tháng 12, năm 2004 đã sắp đi qua, Lục Ninh vừa xuống máy bay liền rung mình, nơi y quay phim không ở phía Nam, so sánh với HongKong ẩm áp, mùa đông năm nay tuy đến tương đối muộn, lại cũng như cũ là rất lạnh, mà nơi này, đang hạ trận tuyết đầu tiên trong mùa đông.

Vì thế lúc Lục Ninh vào đoàn, đại bộ phận người đang xúm lại nói chuyện phiếm trong lều, hầu như đều đang cảm thán tuyết năm nay đến rất muộn.

Nhưng thời tiết như vậy không thể nghi ngờ sẽ tương đối ảnh hưởng tiến độ quay, Hoàng đạo vẫn đang hỏi trợ lý bên cạnh trận tuyết này lúc nào mới có thể ngừng.

Lục Ninh cũng có chút lo lắng, bởi vì nhân vật Phương Nhã Khâm của y ở phần thiết kế vẫn là một bộ bạch y, thân thể lại thiên hướng đơn bạc, cho dù là thời tiết như vậy cũng không được mặc nhiều quần áo mà đi ra diễn, lập tức lại nghĩ đến thân thể hiện tại của mình hiện nay cũng không phải nhân loại, còn có cái gì phải sợ, nhất thời cũng có chút cảm giác muốn bật cười.

Bởi vì trận tuyết này, y vừa tới đã được nghỉ hai ngày, chỉ phải lấy sách giáo khoa ra xem, không có Lục Viễn bên cạnh, nhất thời thể nhưng có chút không thói quen.

Lúc trước ở đoàn làm phim [Hắc Sa], tuy rằng Lục Viễn chạy xô hai bên, nhưng hẳn nhiều lắm chỉ đi một hai ngày sẽ trở về, từ sau khi mình trùng sinh, hình như vẫn là lần đầu tiên cùng hắn tách ra lâu như vậy, người là một loài động vật kỳ quái, thói quen dưỡng thành luôn phải qua một thời gian mới có thể thích ứng đi?

Từ sau tháng 7 tham gia [Nhất xướng thành danh], Lục Ninh cùng Lục Viễn liền bận rộn đến mức sắp bay lên luôn, một lần gặp mặt sau đó vẫn là ở trường học cùng nhau tham gia thi cuối kỳ –

Không sai, chính là về trường học tham gia thi cuối kỳ..... Mà làm cho bọn họ ăn không tiêu là, bởi vì nhiệt độ của đợt tuyển tú còn chưa qua, bọn họ vừa về trường học đã bị vây truy chặn đường, thiếu chút nữa vì thế mà lỡ cuộc thi.

Khiến Lục Ninh cảm giác có chút buồn cười là, lần đầu tiên gặp mặt của y cùng Lục Viễn sau khi tách ra lại là ở trường thi, mà trong khoảng thời gian đó, bọn họ đã có hơn một tháng không gặp mặt.

Thời gian qua thật nhanh a.....

Còn có, hiện tại là đang thi a! Dùng ánh mắt cực nóng như vậy nhìn chằm chằm ta không thành vấn đề sao? Nhìn bài thi của người a bài thi a bài thi a!

Lục Ninh bị hắn nhìn chằm chằm đến mức cả người không được tự nhiên, vì thế ánh mắt nhìn bài thi cũng có chút trật, công thức hóa học vừa rồi rõ ràng còn nhận được, bỗng nhiên trở nên có chút xa lạ... Y nhanh chóng thanh thanh suy nghĩ, bắt đầu làm bài, thân là một diễn viên giỏi, bản sự khống chế cảm xúc của y vẫn là vô cùng đúng chỗ.

Thi xong bọn họ trở về nhà ở thành phố C, lúc đi ngang qua cửa phòng bảo vệ, Hư Không đạo trưởng đối với bọn họ như hồ rình mồi, nhưng rất nhanh liền bị các fan nữ hét chói tai xông tới cắt đứt tầm mắt.

Lâu như vậy không trở về, trong nhà lại vẫn sạch sẽ, hiển nhiên Chung Du Bạch có phái người xử lý.

“A Ninh.” Lục Viễn bỗng nhiên gọi.

Lục Ninh làm bộ như không thèm để ý, lại cảm giác thân thể không biết chỗ nào tê rần, hơi quay đầu nói: “Ừ?”

Lục Viễn bắt được tay y, Chung Du Bạch ở phía sau bình tĩnh che khuất vệ sĩ áo đen đi theo phía sau hắn, hai vệ sĩ áo đen kia bởi vì fan điên cuồng dẫn đến kiểu tóc cùng quần áo đều có chút chật vật, đợi Lục Viễn lôi kéo Lục Ninh vào phòng, Chung Du Bạch mới để cho bọn họ vào.

“Cẩn thì cẩn, người liếm lâu như vậy làm cái gì!” Lục Ninh dường như sắp thẹn quá thành giận, muốn rút tay mình về, lại bị Lục Viễn nắm chặt.

Lục Viễn bắt tay y, “..... A Ninh, người có nhớ ta không?”

Lục Ninh: “.....” Mẹ nó đây là lời thoại phim thần tượng hạng ba nào!

Nhìn Lục Viễn vênh tai đồ ểng, Lục Ninh cảm thấy có chút buồn cười, Chung Du Bạch nói Lục Viễn thích y, y là không thể nào tin được, mối tình đầu của thiếu niên, y biết, ánh mắt Lục Viễn nhìn y có lẽ pha tạp một chút tình cảm, thế nhưng Lục Ninh lại không có biện pháp hoàn toàn coi là thật.

“Lục Viễn, người ngồi.”

Lục Viễn ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Ngày đó, Chung Du Bạch cho ta xem đoạn VCR kia.....”

“Ai bắt hần xen vào việc của người khác.” Lục Viễn nói thăm, hơi hơi quay đầu đi, lúc này ngay cả bên tai cũng đỏ.

Vì thế, từ biểu hiện hần thể hiện ra, Lục Ninh xác định, Chung Du Bạch làm chuyện này hần nhất định là biết, kia cái gì, thiếu niên, diễn xuất của người còn cần tôi luyện lại một chút a!

“Cho nên, người hần là biết a, ta thích là tế thủy lưu trường.....”

Lục Viễn có chút ủy khuất, “Như ta vậy còn chưa đủ tế thủy lưu trường sao? Lúc trước người đi đóng phim, ta mỗi ngày gọi điện thoại cho người, đều chịu đựng không có tới tìm người, không phải đã rất chậm rất chậm sao?”

Mẹ nó người buông tay ta ra trước lại nói rất chậm có được không! Có chậm như vậy sao, có mặt mũi nói chậm thì trước hết che ánh mắt của người lại chút đi, đừng rõ ràng như vậy có được không?!

Hiển nhiên, quỷ hút máu mười bảy tuổi cũng không biết hàm xúc là cái gì.

Lục Ninh có chút bất đắc dĩ, thế nhưng may mà Lục Viễn còn chưa tới trình độ quá phận, chỉ là tán tỉnh cùng áp lực loại trình độ này y vẫn là có thể thừa nhận.

..... Nếu Lục Viễn không tặng y hoa hồng lại càng tốt.

Mỗi ngày fan đưa hoa hồng cùng chocolate đã đủ xử lý, Lục Viễn còn muốn đến thêm phiền, Lục Ninh thật sự là không biết nói cái gì cho phải.

Có lẽ vị quỷ hút máu thiếu niên này khá “ngây thơ”, thủ đoạn theo đuổi người chỉ có hai ba chiêu ngây ngô vụng về như vậy, Lục Ninh chỉ hy vọng vị này sau khi diễn mấy bộ phim tình yêu không cần thay đổi nghiêm trọng hơn, ah, có cần suy xét để hần nhận ít phim tình yêu một chút không?

Thời gian ba ngày dự thi bởi vì bọn họ mà trở thành một đồng lộn xộn, sau khi thi xong bọn họ chỉ có thể cười tạ lỗi với giáo viên rồi rời đi, biểu tình của các giáo viên nhìn về phía bọn họ đều có chút không tốt, cuối cùng bọn họ rời khỏi trường học mà cứ như đang đào mệnh.

Một năm này là thời điểm nhiệt độ tuyển tú cao nhất, Lục Ninh cảm giác tình hình sang năm hần sẽ tốt hơn nhiều, lúc này fan cùng phóng viên vây tụ lại bên người bọn họ thật sự nhiều đến mức đáng ghét, nghiêm trọng ảnh hưởng đến sinh hoạt cá nhân của y cùng Lục Viễn, đương nhiên, nếu bọn họ chỉ là người thường mà nói, có lẽ sẽ cảm thấy điều này vô cùng phiền phức.

Nhưng bọn họ không phải, người đại diện toàn năng Chung Du Bạch này dùng tốt đến kỳ cục, đời trước Lục Ninh gặp qua rất nhiều người đại diện, còn chưa gặp qua có khả năng như Chung Du Bạch này!

Thi xong, bọn họ thậm chí không có thời gian nghỉ đông đã lại chạy về đoàn làm phim, [Hạnh phúc dưới trời xanh] của Lục Viễn quay còn sớm hơn [Phong Kiếm Ly truyền kỳ], sát thanh cũng sớm, vì thế sau khi quay xong, hần liền trực tiếp tới ở cùng Lục Ninh, lý do cũng thực đầy đủ, MV cùng công tác ghi âm single mới của bọn họ cơ bản đã hoàn thành, hiện tại là muốn chuẩn bị cho album mới, hơn nữa cùng Lục Ninh thảo luận kịch bản mới nhận được, dùng lời Lục Viễn mà nói thì là: ta chỉ tin tưởng ánh mắt a Ninh.

..... Lấy lòng xin đừng rõ ràng như vậy, ta sẽ không để mình bị đẩy vòng vòng.

Tháng 2 năm 2005, qua lễ mừng năm mới, ca khúc solo đầu tiên của Ninh Viễn được đem bán, trong khoảng thời gian rảnh khi quay phim, Chung Du Bạch chọn cho bọn họ năm thành phố tiến hành ký tặng, ngày này ngoài cổng quảng trường âm tượng Thượng Hải treo poster cực lớn, trong poster, hai thiếu niên vai kề vai ngồi bên cạnh cửa sổ, ánh nắng mặt trời ấm áp dưng trên người bọn họ, hai người mặc áo lông trắng cùng quần thường nhật màu giống nhau như đúc, Lục Viễn mặt mang cười tựa vào người Lục Ninh, Lục Ninh cầm guitar hơi hơi nghiêng đầu mỉm cười.

Single này tổng cộng chỉ có ba ca khúc, chủ công chính là ca khúc Chung Du Bạch nhờ hai vị đại bài âm nhạc kia viết nhạc và lời, bài hát tên là [Thì thầm mùa đông], mà bốn chữ này được viết rõ ràng sáng loáng trên poster, Whispers In The Winter viết hoa quần quanh lan can bằng đồng trên cửa sổ cực có duyên hướng cảm xúc.

Đây là một ca khúc ấm áp, không tính là đại khí, chỉ là một khúc tình ca nhỏ nhu hòa, lại thắng ở lời ca cùng giai điệu đều là tinh phẩm, không hổ là tác phẩm của danh gia, phải nói ca sĩ đã ra mắt nào có thể khiến hai vị này liên thủ sáng tác, thân mình chính là việc chưa từng thấy, truyền thông cũng vui vẻ thêm một bút lên người hai anh em gần đây độ tin tức vốn đã tương đối cao.

MV quay cũng cực kỳ ấm áp, diện mạo hai người vốn không cần phải nói, trong MV hình ảnh ngắn ngủi loại này có thể đem diện mạo tám phần đẹp mỹ hóa thành mười phần, hoàn toàn có mị lực mê người miếu sát phụ nữ trẻ tuổi.

Trong lúc nhất thời, ca khúc [Thì thầm mùa đông] này lưu truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Lúc bọn họ còn chưa tới fan cũng đã tụ tập khắp nơi, các cô hai ba người tụm lại, nhiệt liệt thảo luận ca khúc mới cùng phim truyền hình, điện ảnh của Lục Ninh cùng Lục Viễn.

Lúc người Phi Kính tông cùng Quỳnh Anh môn đến, nhìn tới chính là cảnh tượng như vậy, giọng điệu cuồng nhiệt của những cô gái trẻ tuổi bên cạnh khiến da đầu các nàng đều có chút run lên.

Được rồi nha, Phi Kính tông cùng Quỳnh Anh môn các nàng đều chỉ thu nữ đệ tử, sáu bảy người các nàng là đệ tử mới nhập môn, trẻ tuổi nhất, lên vào nơi này cũng thích hợp nhất, bởi vì không gây chú ý, nếu để cho sư thúc sư bá sư phụ các nàng đến không khỏi rất kỳ quái, mà các vị sư huynh Lam Hoa cốc càng là chỉ dám đợi các nàng ở một quán KFC ngoài phố –

Nghe nói trước khi tới các tiền bối trong cốc có dặn dò, nếu đi nhà hàng Tây hoặc tiệm café, phí dụng rất cao, trở về rất có khả năng trong cốc không thanh toán cho, chỉ có thể tự trả tiền, thức ăn nhanh như KFC này giá vừa vặn không vượt chỉ tiêu.

“Sư tỷ..... Lý sư huynh nói, chỗ đó cũng bị những người này chiếm rồi.” Một thiếu nữ mặt búp bê trong vài nữ tử trẻ tuổi cẩn thận thu hồi quyển sách trên tay, linh phù truyền thư đến nơi nhiều người như thế này, nàng thật không dám dùng.

Một nữ nhân mắt xé bên cạnh chính là thành phần tri thức từng gặp mặt Lục Ninh một lần ngày y mới trùng sinh, “Làm gì đâu, dùng điện thoại không phải được rồi.”

“A Đan, đừng có luôn bắt nạt a Lục.” Nữ nhân nhiều tuổi nhất kia nói, vừa lại định nói cái gì, bên cạnh liền có thiếu nữ chen lại đây, cứ như vậy đụng phải nàng một chút –

“A a, thực xin lỗi!” Thiếu nữ giải thích, lại lập tức hưng phấn mà nói: “Mấy người là chưa mua được đĩa đúng không!”

“A?” Thiếu nữ gọi là a Lục kia mờ mịt nhìn cô.

Thiếu nữ đụng người là fan cuồng của Lục Ninh Lục Viễn, cô cứ như vậy kéo a Lục đi, miệng nói: “Ai nha, vừa mới không phải hết hàng sao, tôi mới nhìn, hiện tại đã lấy hàng rồi, đúng đúng, là ở chỗ này!”

A Lục đầu óc choáng váng liền bị kéo vào trong cửa hàng âm tượng, mà lúc này, nơi này chật ních fan cuồng nhiệt, nàng quả thực ngay cả tay cũng không biết đặt nơi nào.

Vị thiếu nữ kia thấy thế, duỗi tay ra liền cầm bốn năm đĩa CD đặt trên tay nàng, “Được rồi, tôi cướp được giúp cậu rồi, tôi xem mấy người tổng cộng hình như bốn hay năm người? Còn không mau đi tính tiền đi!”

Đợi lúc a Lục bưng một chồng CD trở lại bên cạnh mấy người a Đan, khóc không ra nước mắt nói: “Sư tỷ, sư thúc sẽ thanh toán những thứ này sao?”

“Tự trả tiền đi.” A Đan bình tĩnh nói.

A Lục quả thực muốn khóc ra, mà cổ tình trong lúc này, những người bên cạnh đều hét rầm lên, đám đông nhanh chóng vọt tới phía nàng bên này, nàng sợ hãi thiếu chút nữa dùng chân động thuật, may mắn được a Đan kéo một cái, bằng không chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn!

Mà pháp thuật còn chưa dùng đi ra, trong tiếng hét “Lục Ninh, Lục Viễn” chói tai gần như muốn phá vỡ màng tai, nàng bị sóng người chen tiến lên, thẳng đến khi trong tầm mắt xuất hiện một chiếc xe Suv màu đen.

Lục Ninh cùng Lục Viễn đến, cả con phố này đều thiếu chút nữa tê liệt, ngay cả Lục Ninh cũng phải cảm thán, mị lực tuyển tú này thật sự là kinh người, mà ngôi sao tuyển tú trong khoảng thời gian ngắn, thật có thể nói là hồng khắp phố lớn ngõ nhỏ, chỉ là loại hồng này là lưu tinh(1) hay là hằng tinh(2) còn phải xem từng người.

Các đệ tử Phi Kính tông cùng Quỳnh Anh môn bị chen đến đầu óc choáng váng, căn bản là không nghĩ ra mình rốt cuộc muốn đến đây làm cái gì, dưới loại tình huống này chỗ nào có cơ hội ra tay, đừng nói cơ hội, muốn động chút tay chân đều căn bản không có khả năng có được hay không!

A Lục cũng không biết là cái vận khí gì, gần như bị chen đến phía trước, lúc nàng cầm trên tay một chồng CD bị chen đến trước mặt Lục Ninh, Lục Ninh thương hại nhìn thiếu nữ giữa mùa đông mà mặt mũi đều là mồ hôi, hai má đỏ ửng, ánh mắt luống cuống nhìn mình, tiếp nhận CD trên tay nàng, ôn nhu hỏi:

“Bạn tên gì?”

“..... A Lục.”

Lục Ninh ký tên vô cùng khéo léo xinh đẹp, đời trước học tập không tốt, chữ viết vốn cũng không ra thế nào, sau khi Bắc phiêu ngược lại có luyện ký tên, sau này bắt đầu quay phim, khi nhàn rỗi không có việc gì cũng thích luyện viết chữ một chút, dễ dàng bình ổn cảm xúc của y.

Y viết lên chúc phúc “to a Lục”, mới đưa chồng CD kia đặt lại trên tay nàng, “Cầm chắc.”

A Lục vững đầu vững não đi ra mới “A” một tiếng, cảm giác gì đó trên tay này thật sự là rất bồng tay!

Nàng rốt cuộc làm cái gì a a a a a –

Lục Ninh thấy thiếu nữ kia đi rồi, Lục Viễn bên cạnh bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra, có chút không hiểu sao nhìn về phía Lục Viễn.

Lục Viễn đến gần bên tai y, “Nàng là người tu chân.”

Lục Ninh: “.....”

Ngọa tào, này không khoa học! Nàng không có đổi hồng danh a!

..... Nhưng mà, dưới tình huống một số đông người vây quanh này, nếu nàng đổi hồng danh mới không khoa học đi?

“Vây người tu chân tới tìm ta ký tên làm cái gì.” Trong lúc giải lao, y ở bên tai Lục Viễn đề thấp thanh âm nói.

Lục Viễn lắc đầu, Lục Ninh không hiểu ra sao, nhưng mà rất nhanh, bọn họ liền bị đám đông mãnh liệt xô tới biến thành căn bản không có tâm tư nghĩ cái gì khác.

Một ngày này, bọn họ cười đến mặt đều phải rút gân, tay càng là viết đến gần như muốn gãy.

Này chính là một trong những cái giá phải trả cho sự nổi tiếng, bọn họ chỉ có thể vui vẻ chịu đựng.

Về phần chính đạo đến tột cùng đang làm cái trò gì, liền khiến bọn họ gặp quỷ đi thôi!

.

(1) Ngôi sao rơi

(2) Ngôi sao ổn định trên bầu trời. Hai từ này để nói về chuyện nổi tiếng nhất thời hay là lâu dài

28. Chương 28

Khi a Lục của Phi Kính tông phản ứng được, đã bùng một chồng CD kí tên nhận các fan khác hâm mộ ghen tị hận, bởi vì ký tặng là có thời hạn, có những fan xếp cuối cùng thấy rất có khả năng không đợi được, một cô gái đáng người cao gầy đeo giày cao gót thời trang giữ nằng lại, “Em gái à, có thể bán cho chị một CD ký tên hay không,”

A Lục đang muốn đáp ứng, lại bỗng nhiên gắt gao che vài CD kia, “Không được,”

Đây là đồ vật tà ma ngoại đạo, làm sao có thể bán ra ngoài đi tai hại thế nhân đâu,

..... Tuy rằng, nhìn bộ dáng, người bị tai họa đã quá nhiều.....

Vì thế, thiếu nữ a Lục rối rắm tự trả số tiền mua CD đối với nàng mà nói là vô cùng xa xỉ này, bởi vì là tiêu tiền túi, lại luyến tiếc ném, bởi vì là đồ vật tà ma ngoại đạo, lại không thể bán, chỉ đành đều mang về Phi Kính tông, sau khi nhận đến toàn bộ trên dưới tông nhất trí cười nhạo, một ngày nàng không có việc gì lấy ra nghe, bỗng nhiên phát hiện –

Hai tà ma ngoại đạo này ca hát còn rất dễ nghe Kia cái gì, bộ dạng cũng thật sự quá tốt chút.....

A Lục năm nay hai mươi tám, tuy rằng nhìn giống như thiếu nữ hai tám, tu chân mười sáu năm, nàng hầu như rất ít ra khỏi tông môn, cho nên tâm tính lại vẫn hồn nhiên đến cực điểm, trong tông môn có mấy tính, thế nhưng các sư thúc sư bá hạn chế rất nghiêm, nàng vốn cũng không có bao nhiêu cơ hội lên mạng, cho nên loại MV khiến trái tim nàng đập bùm bùm như thế này là quá ít.

Vì thế, khi các sư tỷ muội trong tông môn vội vàng tìm tin tức của yêu quái khác, nàng liền nhìn chằm chằm vào Lục Ninh Lục Viễn, mà cái nhìn này, hoàn toàn không khác những fan cuồng cả ngày lên mạng tìm tin tức của bọn họ

Cố tình chính a Lục còn không phát hiện ra.

Tháng 3 năm 2005, [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] lần đầu truyền bá ở HongKong, sau đó các đài truyền hình địa phương đều mua bản quyền của nó, Đài Loan cũng không ngoại lệ, chung quy thanh danh của Tinh Hoàn Ent ở chỗ đó, Vu Mai Yến làm nhà sản xuất phim thần tượng, đến nay còn không có ví dụ thất bại, cho nên cho dù bộ phim này đều là diễn viên mới, lại vẫn bán ra giá coi như không tồi.

Lục Ninh quay [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] cũng đến giai đoạn kết thúc, Lục Viễn mấy ngày nay vẫn dính một chỗ với y đâu, hai người đang thảo luận việc ra album mới, trên mặt bàn bên cạnh còn ném sách giáo khoa vật lý của Lục Viễn.

Vị này dưới tình huống đi học thiếu đến gần một học kỳ mà thi cuối kỳ vẫn duy trì thứ tự trước mười, Lục Ninh tỏ vẻ này đã tương đối không khoa học! Thế nhưng người này lại hoàn toàn không hài lòng... từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên hấn rơi khỏi vị trí thứ nhất.

“Mau đến xem xem, lại có hai kịch bản đến đây.” Chung Du Bạch trực tiếp đẩy cửa tiến vào, sau khi “[Hoa viên bí mật của Hoàng tử] truyền bá, tôi gần nhất đã nhận được hơn mười kịch bản, hai người tự chọn lấy, đề nghị của tôi là hai bộ này không cần để ý tới, đối phương rất có khả năng chỉ là muốn mượn danh khí của hai người, nhân vật lâm thời xếp vào chẳng có chút nào đáng tin.....”

Không sai, ở HongKong, [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] đã chiếu đến tập thứ chín, tiến độ đại lục hơi chậm một chút, cũng đã phát sóng, nội địa tiến độ hơi chậm một ít, cũng đã phát sóng, mà diễn xuất của Lục Ninh Lục Viễn trong phim được rất nhiều người khen ngợi, vài diễn viên mới trong bộ phim này đều biểu hiện ra trình độ diễn xuất cao hơn nhiều so với từng trải của mình, lại bởi vì thuần một sắc trai đẹp, khiến cho bộ phim thần tượng này giống với nguyên bản lấy được thành công trước nay chưa từng có, thậm chí so với trong trí nhớ của Lục Ninh càng thêm thành công.

Hiện tại y cùng Lục Viễn căn bản cũng không dám tùy ý đi ra ngoài, ngay cả phụ cận đoàn làm phim [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] cũng bị fan vây truy chặn đường, Hoàng đạo nhưng thật ra mừng Lục Ninh càng nổi tiếng hơn một chút, chung quy trong [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] Lục Ninh cũng là một trong những nhân vật chính.

“Vài kịch bản này rất nát, trực tiếp trả lại đi.” Lục Ninh nói thẳng, “Cuối tháng sau khi tôi quay xong bộ phim này, chúng ta chuẩn bị album đầu tiên trước, Chung ca, có thể sắp xếp thời gian biểu cho chúng tôi không, trước loại trừ tất cả phim ảnh có xung đột thời gian.”

Được rồi, Lục Ninh tự hỏi tuổi tác không tính nhỏ, thế nhưng vị Chung Du Bạch này đều đã sống trên trăm tuổi nha, gọi hắn Chung ca nửa điểm tâm lý áp lực cũng không có.

Chung Du Bạch gật gật đầu.

Lục Viễn chống đầu nhìn dáng vẻ Lục Ninh lật nhạc phổ của album, nhìn chuyên chú đến mức Lục Ninh không thể không nhìn lại hắn, “Nhìn chăm chăm ta làm cái gì!”

“A Ninh, khi người nghiêm túc rất đẹp trai.”

Lục Ninh: “.....”

Đẹp trai em gái người, chẳng lẽ người không biết ta và người là cùng một bộ mặt, muốn xem sao không soi gương tự nhìn chính mình đi! Còn có, người khen ta đẹp trai chẳng phải tự khen ngợi chính mình, có cần tự kỷ như vậy không a!

Lục Viễn giống như biết y suy nghĩ cái gì, cười nói, “Ai, A Ninh người có phát hiện không, kỳ thật ta và người cũng không giống như vậy a.”

Lục Ninh ngẩn ra, “Cái gì?”

“Vô luận là lúc quay phim hay bình thường cùng người lui tới, người đã thấy ai nhận sai chúng ta chưa?”

Lục Ninh cẩn thận nghĩ nghĩ, ngược lại thật đúng là không có.

Lục Viễn lôi kéo y, không nói lời nào chạy vào phòng hóa trang, đứng trước gương nói, “Người xem a, hai chúng ta tuy rằng bộ dạng giống nhau, thế nhưng khí chất hoàn toàn bất đồng a.”

“Ừm, cho nên đâu?”

“Cho nên ta nói người đẹp trai mới không phải bởi vì bộ dáng người giống ta đâu,” Lục Viễn nhìn khuôn mặt Lục Ninh trong gương nói, “Còn có a, ta thích người.”

Lục Ninh còn chưa kịp phản ứng, liền bị người này nghiêng đầu hôn một cái, vì thế, y chỉ có thể che khóe môi trừu hân.

“Cốc cốc”, Chung Du Bạch đứng ở cửa mặt không chút thay đổi gõ gõ, “Đã lập xong thời gian biểu, xin lỗi, trong năm nay chỉ sợ không có thời gian cho hai người nói chuyện yêu đương.”

Lục Ninh: “.....” Ai mẹ nó nói chuyện yêu đương với hắn!

Chính như Chung Du Bạch nói vậy, thời gian biểu năm nay quả thực bị sắp xếp kín.

“Đúng rồi a Ninh, cửa hàng bạc của tôi đã gia công một khối ngọc bích cậu đưa thành trang sức tròn vẹn, đã qua cắt sửa, tuy rằng cả khối ngọc bích càng lớn giá trị lại càng cao, nhưng mà cần khiêm tốn một chút, không đến mức quá mức kinh người.....” Không sai, khối ngọc bích bằng nắm tay kia quả thực lớn đến kinh người, ngọc bích lại vốn chính là đá quý rất đắt đỏ, “Nó là ngọc bích tính chất tinh quang tốt nhất, hơn nữa thông thấu, màu sắc lại là hoa xa cúc lam, trên vòng cổ khảm khối lớn nhất, trên hoa tai cùng nhẫn cũng khảm khối bằng quả trứng bồ câu, phụ liệu thì dùng bạch kim cậu đưa, nghe lão Tam nói, độ tinh khiết tương đối cao.”

Lục Ninh tỏ vẻ chỉ nghe một chút thôi đã thực kinh người, kỳ thật y cũng không rất biết giá cả thật sự của những bảo thạch này.

Ngược lại là Lục Viễn nhìn Chung Du Bạch, “Còn những cái khác?”

“Còn có một khối hoàng ngọc, bởi vì màu sắc rất đẹp, tôi không để bọn họ làm thành trang sức, mà tìm một tượng sư chuyên nghiệp khắc mài, chỉ riêng giá trị nghệ thuật đã không nhỏ, gần nhất hoàng ngọc tiêu thụ tốt, khối mà a Ninh đưa lại là kê du hoàng quý nhất, phỏng chừng tiền lời sẽ không ít. Còn viên ngọc mắt mèo màu kim lục to bằng nắm tay kia, lão Tam còn chưa động thủ, sau khi gia công không có bất ngờ gì mà nói thì sẽ là giá trên trời, ruby cũng giống như vậy, lập tức thả ra quá nhiều dễ dàng gây chấn động cao tầng thị trường châu báu, tạm thời ra bộ trang sức ngọc bích cùng vật trang trí hoàng ngọc kia là đủ rồi, hiện tại đã đưa mấy thứ đó vào sổ đầu giá London, chỗ đó cuối tháng sẽ có một trong những hội đấu giá long trọng nhất thế giới, nếu có thời gian tôi sẽ tự đi xem.”

Lục Ninh gật gật đầu, “Phiền toái anh.”

Trong kế ước, tiền thu được từ bảo thạch, y cung cấp nguyên thạch được bốn phần, Chung Du Bạch gia công cùng nghĩ biện pháp bán ra được bốn phần, hai phần của Lục Viễn kia đơn thuần là phí môi giới? Nếu không có Lục Viễn, Chung Du Bạch phỏng chừng sẽ không dễ dàng tin tưởng mình, mà mình cũng không có cách nào tìm đến Chung Du Bạch này.

Bộ phận tiền tài này là tự nhiên đến, nói thật Lục Ninh cũng chẳng có cảm giác chân thật gì, phân ra hai phần một chút cũng không khiến y đau lòng, dù sao bọn họ đã quy ước mỗi người đều phải đầu nhập hai phần tiền vào công ty, nói như vậy, kỳ thật Lục Viễn cần bản không lấy được tiền, hẳn chỉ có cổ phần công ty giải trí này của bọn họ, vừa nghĩ như vậy, Lục Ninh liền bình tĩnh.

“Đúng rồi, còn lại một ít thủy tinh không đáng giá tiền, đều cho Cố Di, gần đây không phải bắt đầu xuất hiện cửa hàng online sao, cô ấy lấy thủy tinh với bạc luyện tập, vừa vặn có thể tiêu thụ qua mạng, đợi sau khi xuất sự, chính mình mở một tiệm cũng không thành vấn đề.” Chung Du Bạch bổ sung nói.

Lục Viễn lúc này mới nghiêm túc nói: “Chung Du Bạch, thật sự là cảm ơn anh.”

Chung Du Bạch tức giận nói: “Cho nên làm thật tốt cho tôi, đừng có cả ngày thảnh thơi nói chuyện yêu đương!”

Lục Ninh: “.....”

Hiệu suất công tác của Chung Du Bạch rất cao, thời gian biểu hẳn sắp xếp rất rõ ràng sáng tỏ, chính xác đến từng ngày, trước tháng năm, bọn họ cần giải quyết vấn đề album mới, cần quay hai MV, có có tám bài hát cần ghi âm, những việc hậu kỳ không cần bọn họ bận tâm, thế nhưng sáu tháng cuối năm còn có công tác tuyên truyền đã định sẵn, có thể xếp ra thời gian rảnh chỉ có ba tháng 6, 7, 8, còn có tháng 11, 12 sau kỳ tuyên truyền chín mươi ngày, bởi vì vấn đề thời gian cùng lịch chiếu, những kịch bản trên tay này hầu như lập tức bị loại một nửa.

Lục Ninh dùng thời gian một buổi chiều chọn chọn chọn bỏ bỏ, chọn được ba kịch bản, trong đó một y cùng Lục Viễn có thể cùng nhận, vừa vặn quay vào tháng 6, giống như [Hắc sa], bộ phim này cũng cần nhân vật song sinh, phim là tiểu thành bản, hơn nữa là một bộ phim hài, nhân vật chính là hai tên lừa đảo.....

Không sai, là một đôi song sinh lừa đảo, cũng không giống những tên lừa đảo phổ thông, bọn họ là kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, Lục Ninh sơ sơ quét qua đại khái cốt truyện cùng một chút tình tiết, nói thật, tuy rằng đầu tư không lớn, kịch bản lại tương đối tốt.

Hai bộ khác, một bộ cho Lục Viễn một bộ cho y, từ sau khi [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] truyền bá ra, không thiếu mời đều là nhân vật chính, vai cho Lục Viễn trong phim truyền hình này cũng là nhân vật chính, nhân vật chính thực dễ dàng xuất sắc, khụ, tuy rằng chỉ là phần giữa, đề tài lịch sử chính kịch, nhân vật được mời là thời kỳ thiếu niên của một vị vua nổi danh trong lịch sử, phần diễn nặng nhất là thời kỳ lão niên(1) do một vị diễn viên gạo cội kinh nghiệm diễn xuất phong phú thủ vai.

Bộ Lục Ninh chọn cho mình cũng là nhân vật chính, bộ này y chọn mà trong lòng có chút phức tạp, bởi vì đời trước y cũng diễn bộ phim này, nhưng hiển nhiên không phải nhân vật hiện tại, đây là một bộ phim về thời dân quốc, cải biên từ một bộ tiểu thuyết đã từng nổi tiếng một thời, cho dù đây là phim về tình yêu của tài tử giai nhân, lại tràn ngập bi thương chua xót đặc hữu của thời đại đó, nhân vật y muốn tiếp này là đại thiếu gia Du Tần Xuyên trong Tô Châu du viên, tiêu tiêu chuẩn chuẩn nam thứ, vị hôn phu của nữ nhân vật chính Thẩm Chúc Hoa, hẳn thông minh tháo vát, làm người lạnh lùng, mười bốn mười lăm tuổi

liền đánh bại mẹ kế khởi động toàn bộ du viên, làm việc càng là mang theo vài phần cay nghiệt, cực đoan không từ thủ đoạn, lại không tính xấu xa triệt để.

Đời trước Lục Ninh diễn là nam bốn – giáo sư thư viện Xuân Trạch, tại thời khắc mấu chốt phản bội, cho nam chính một dao trí mạng, thậm chí vẫn xấu xa đến cùng.

Ba bộ này thời gian vừa vặn thích hợp, Lục Ninh nói với Chung Du Bạch: “Những bộ khác đều đẩy đi.”

Chung Du Bạch dứt khoát lưu loát đáp ứng, “Còn có, lúc trước Vu Mai Yến cũng không yêu cầu hai người nhất định phải tham dự công tác tuyên truyền của [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], ở HongKong Tinh Hoàn Ent hầu như đều gọi Lý Tình Lam cùng Hàn Dược, Hồ Tử Thuần bọn họ ra mặt tuyên truyền, chung quy bọn họ mới nghệ nhân Tinh Hoàn ký hợp đồng, thế nhưng hiện tại rất nhiều tiết mục tổng nghệ đều phát thư mời cho hai người, độ đề tài cùng độ nổi tiếng của hai người cũng càng cao, cho nên bắt đầu từ ngày mai, hai người cũng phải tham gia tuyên truyền bộ phim này.”

“Ngày mai bắt đầu, còn chuẩn bị album thì sao?” Lục Viễn buông ca khúc vừa xem được một lúc.

Chung Du Bạch mặt không thay đổi nhìn hắn: “Thời gian tựa như nước bên trong bọt biển, chen chen chung quy là có.”

Lục Viễn: “.....”

Lục Ninh chỉ có thể thở dài, vỗ vỗ bả vai Lục Viễn.

Sáng sớm hôm sau, Chung Du Bạch liền mang theo bọn họ bay thẳng đến HongKong, bọn họ muốn tham gia một tiết mục phỏng vấn trực tiếp ở HongKong, sau đó bay về nội địa, tham gia một tiết mục giải trí, còn có tiết mục giải trí nào đó ở Đài Loan, Tinh Hoàn đã tận lực giảm bớt lượng tuyên truyền của hai người bọn họ, muốn dùng nghệ nhân của công ty mình làm tuyên truyền chủ yếu, thế nhưng người ta trực tiếp điểm danh mời Lục Ninh Lục Viễn, bọn họ cũng chỉ có thể sắp xếp như vậy.

Nói là tiết mục phỏng vấn, lại có sắp xếp trước, đó chính là trước khi mở màn sẽ hát một bài, bất luận là ca sĩ hay diễn viên đến, đều sẽ hát xong một bài hát trên sân khấu nhỏ, rất nhiều diễn viên đến đều hát ca khúc chủ đề của bộ phim muốn tuyên truyền, mà nhiệm vụ ca hát lần này liền giao cho Lục Ninh cùng Lục Viễn, bọn họ hát một khúc nhạc đệm trong [Hoa viên bí mật của Hoàng tử].

Khúc nhạc dạo nhu hòa vang lên, Lục Ninh ngồi trên ghế chân cao gảy đàn guitar, thanh âm như lưu thủy nhẹ nhàng chảy xuôi.

Bộ phim truyền hình này tính cả ca khúc đầu, cuối cùng nhạc đệm bên trong có tất cả năm bài, Lục Ninh Lục Viễn liền hát ba bài trong số đó, hai bài còn lại một do Lý Tình Lam hát, một là nam chính hợp xướng, mà bài hát bọn họ đang hát này chính là một khúc nhạc đệm trong phim, tiết tấu nhẹ nhàng.

Lục Viễn đứng bên cạnh Lục Ninh, hắn cùng Lục Ninh mặc sơ mi caro đỏ đen giống nhau như đúc, khoác ngoài là một chiếc áo lông dê dệt kim kiểu dài thân hở cổ rộng rãi thoải mái, hạ thân đeo một sợi dây xích bạc, cùng quần bò bó sát người màu đen, thêm một đôi giày đinh màu đỏ thẫm, vừa không tính rất khoa trương lại không mất thời trang.

“Nếu không phải bởi vì vận mệnh, ta làm sao sẽ gặp ngươi trong mùa thu kia.....”

Khi Lục Ninh mở miệng hát câu đầu tiên, đại bộ phận thiếu nữ trong năm mươi người xem may mắn được vào trường quay đều đỏ mặt, ánh mắt tỏa sáng.

Khi ca khúc này bắt đầu, âm điệu rất thấp, mà Lục Ninh hát câu này ra, trầm thấp nhỏ nhẹ, cực có từ tính, thấp phần câu nhân, mà khi thanh âm của Lục Viễn gia nhập vào, càng là ôn nhu đến mức khiến lòng người say đắm!

Đợi hát xong một bài, MC của tiết mục phỏng vấn nổi danh HongKong này nửa nói đùa nói: “Tôi cảm thấy hôm nay tôi có thể hoàn toàn ném tiên sinh nhà mình(2) đến sau đầu, đối mặt hai mỹ thiếu niên như vậy, ai còn có khả năng nghĩ đến người đàn ông khác?”

Tên của tiết mục này là [Tổ Cầm sau giờ ngọ], ở HongKong ít có người không thích Phó Tổ Cầm nói năng hài hước, khí chất ưu nhã, đặc biệt câu hỏi của cô rất có trình độ, cực kỳ bắt trúng trọng điểm, nhất châm

kiến huyết, cũng sẽ không có vẻ khí thế bức người.

Tâm sự với cô sẽ là một việc tương đối vui vẻ, mà Phó Tổ Chăm không hổ cao tài sinh khoa tâm lý đại học Harvard của Mỹ, nắm chắc tâm lý con người tinh chuẩn đến đáng sợ.

“Lục Viễn, khi cậu quay phim cùng với Lý tiểu thư của chúng ta không có động tâm một chút nào sao?” Phó Tổ Chăm cố ý làm bộ tám chuyện, lấy phong độ khí chất của cô, cho dù có làm ra động tác như vậy, lại vẫn cực có ý nhị.

Ánh mắt Lý Tình Lam bên cạnh lóe lên, mỉm cười nhìn về phía Lục Viễn.

Lục Viễn lại cười đến ý vị thâm trường, “Lý tiểu thư xinh đẹp như vậy, trong phim tôi yêu cô ấy, ngoài phim lại hoàn toàn thuộc về dạng mỹ nữ thanh thuần chỉ có thể nhìn từ xa a, đem so sánh mà nói, tôi còn là tương đối yêu a Ninh.”

“Ha ha.....” Phó Tổ Chăm cùng người xem ở đây đều cười ha ha.

Lục Ninh: “.....” Tất cả mọi người đều nghĩ Lục Viễn đang nói đùa, đương nhiên, dưới tình huống bình thường, này tuyệt đối là vui đùa có phải hay không?

Nhưng mà da đầu Lục Ninh lại run lên, bởi vì y biết, Lục Viễn nói là thật sự, hoàn toàn không có một chút giả dối.

Con mẹ nó cũng không xem xem đây là trường hợp nào!

Chung Du Bạch dưới trường quay nói thầm, “Tiểu tử này thật sự là nắm chặt hết thời gian nói chuyện yêu đương a.....”

.

(1) Khi đã già, trên sáu bảy mươi tuổi

(2) Chồng chị MC

29. Chương 29

Toàn bộ tiết mục phỏng vấn đều tiến hành trong một bầu không khí tương đối vui vẻ, Lục Ninh thực thích ứng với loại hoàn cảnh này, Lục Viễn cũng không phải thiếu niên mười tám phổ thông, biểu hiện tương đối thoải mái dương quang, nói chuyện cũng không không nên thân như lúc nói với Lục Ninh, ngược lại tương đối chín chắn, một kỳ tiết mục quay xong, ngay cả Phó Tổ Chăm cũng thay đổi cái nhìn về bọn họ.

Kế tiếp bọn họ lại bay về nội địa, lúc rảnh rỗi một chút còn muốn chuẩn bị album mới, thời gian nghỉ ngơi bị áp súc đến vô hạn, bọn họ ở trên máy bay cũng ngủ, mà đồng thời cũng hảo hảo cảm thụ đãi ngộ của ngôi sao một phen, đến chỗ nào cũng có máy ảnh đi theo.

Trùng hợp là, tiết mục giải trí bọn họ tham gia lần này lại là Bình đài ở thành phố C, xem như nơi khởi bước của Lục Ninh cùng Lục Viễn, nay lần sống [Nhất xướng thành danh] ở thành phố C còn chưa rút đi, chung quy những tuyển thủ này rời đi tiết mục mới được nửa năm mà thôi, cho nên lần này trở về bọn họ nhận được hoan nghênh nhiệt liệt chưa từng có, rất nhiều fan cầm bảng cùng biểu ngữ ghi “hoan nghênh về nhà”, vọt tới bọn họ như thủy triều.

Tiết mục này có một chương trình mở màn, lần này không phải ca hát, bởi vì diễn viên chính đều là soái ca mỹ nữ, lúc này đây là toàn thể cùng tham gia, không chỉ là năm vị nam chính, nữ chính Lý Tình Lam, còn có nữ thứ Lưu Ý, trong phim cô diễn vai Vệ Lâm Thực, chị gái của Vệ Lâm Hạ, hoàn toàn là thiên kim đại tiểu thư, nhưng trong phim thần tượng luôn ít có nhân vật chính là đại tiểu thư, nhân vật này, hơn phân nửa đều là nữ thứ.

Vì thế, mở đầu tổ tiết mục liền thiết trí một màn catwalk, Lý Tình Lam cùng Lưu Ý đều không phải rất cao, thể nhưng sau khi đeo giày cao gót hơn 10cm vào, nhìn qua còn cao hơn nam nhân 1m7 mấy bình thường, cũng may mắn Lục Ninh Lục Viễn tuy rằng mới mười tám tuổi, cũng đã cao hơn 1m80, mới có thể dưới tình huống như vậy cùng nhau đi catwalk mà nhìn vẫn hài hòa.

Ngụy Luân diễn vai Vệ Lâm Hạ là người mẫu, đồng dạng rất cao, lần catwalk này là Lục Ninh Lục Viễn cùng Lý Tình Lam, Ngụy Luân cùng chị gái Lưu Ý trong phim, Hồ Tử Thuần chỉ có thể cùng Hàn Dục.

Mấy tháng trôi qua, năm người trẻ tuổi từng vô cùng quen thuộc trong một đoàn làm phim như trước tình cảm khá tốt, chỉ là rõ ràng Hồ Tử Thuần cùng Ngụy Luân càng tốt một chút, dù sao cũng ra mắt từ cùng một công ty, Ngụy Luân ở sau sân khấu tự mình chỉ điểm bọn họ catwalk, trong lúc nhất thời năm người cười đến nghiêng ngả, trong phòng hóa trang của hai vị nữ chính lại lạnh lùng mất tự nhiên hơn.

Bản thân Lưu Ý cũng chẳng phải đại bài gì, lặn lội trong giới giải trí hai ba năm, lại vẫn nhiều là diễn viên phụ, vai nữ thứ lần này là kết quả người đại diện của cô nhiều mặt vận tác, dù vậy, cô lại vẫn không nhìn lọt mắt Lý Tình Lam có hậu trường phía sau, thế nhưng cô cũng không tới mức rất ngu xuẩn, ngoài mặt vẫn duy trì hữu hảo với Lý Tình Lam.

Lý Tình Lam đồng dạng chường mắt Lưu Ý, cô là tiểu hoa đán đang nổi tiếng của Tinh Hoàn, sau khi bộ phim này truyền bá ra, càng là nổi tiếng một lượt, vạn năm nữ phụ như Lưu Ý cô còn không để trong mắt.

Nhưng khi đi đến trước sân khấu, các cô liền biến thành chị em tốt thân thiết.

Lục Viễn ít nhiều cũng biết những quan hệ này, y kỳ thật cực kỳ miễn cảm với cảm xúc hỉ ác của con người, nhìn thấy Lý Tình Lam cùng Lưu Ý camera vừa quay tới liền kéo tay còn thỉnh thoảng thì thầm, y chợt cảm thấy chỉ nhìn liền không thể không ca ngợi.

Khi đi catwalk, Lý Tình Lam đi giữa Lục Ninh cùng Lục Viễn, một bộ quần trắng, áo choàng đen cùng tóc dài, dị thường thanh thuần, Lục Ninh cùng Lục Viễn là chính trang màu đen cùng loại, chỉ có hình thức hơi khác nhau, trang phục hãng này lấy tinh tế thon gầy nổi danh, nếu sao nam đáng người không tốt là rất khó mặc hệ liệt nam trang của hãng, mà đáng người cao gầy thon dài tuổi này của bọn họ, nhìn qua đúng là hoàn toàn hợp thân.

Nói thật, ba người vốn vẹn cứ như vậy nhìn, ngọn đèn hoa mỹ thêm tuấn nam mỹ nữ, cho dù chỉ là đi một chút cũng tương đối thực khiến người cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Trong tiếng nhạc, Lý Tình Lam một người đi trước, Lục Viễn Lục Ninh tựa vào cùng nhau.

“..... Cẩn thận, chỗ đó có người tu chân.....”

Thanh âm Lục Viễn ép rất thấp, Lục Ninh hơi chút đã tưởng là ảo giác.

Y từng hỏi Lục Viễn là làm thế nào để phán đoán người ta là người tu chân, Lục Viễn trả lời là: mùi, vì thế Lục Ninh cảm giác người này không phải quỷ hút máu mà là chó đi?

Mùi chó mới thính như vậy!

Lục Ninh theo ánh mắt hẩn nhìn qua chỗ hẩn nói, rõ ràng phát hiện người này là một MC mới của tiết mục này!

Tiết mục này có sáu MC, ban am ba nữ, MC chính là một nam một nữ trong đó, bọn họ làm MC ở Bình đài đã được bảy tám năm, tư lịch vẫn là tương đối già dặn, trong bốn người khác, ba người là MC tiết mục khác điều tới, còn lại một là hai tháng này mới vào đài, nghe nó là cao tài sinh từng đi du học.

Lục Ninh biết năm trước khi y cùng Lục Viễn tham gia [Nhất xướng thành danh] của Bình đài, ít nhất trong những người công tác tại đây còn chưa có cái gì gọi là người tu chân, như vậy, người nọ trong miệng Lục Viễn tất nhiên là vị MC nam mới kia không thể nghi ngờ.

Vì thế, đối với tiết mục kỳ này, Lục Ninh có dự cảm không quá tốt, kia cái gì, muốn ứng đối fan vây truy chặn đường còn chưa tính, còn phải đối mặt người tu chân như hổ rình mồi, ngày này thật sự “phấn khích” hơn so với đời trước của y.

“Đến, hoan nghênh đoàn phim [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] của chúng ta!” MC lâu năm nhất Lý Tri Sùng mang theo cười nói.

Nữ MC Trần Trinh bên cạnh hẩn vỗ tay nói: “Hoan nghênh Lục Ninh Lục Viễn của chúng ta trở lại Bình đài! Còn có Lý Tình Lam, Lưu Ý tiểu thư, cùng vài chàng đẹp trai Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân, Hàn Dục!”

Lục Ninh duy trì mặt ngoài bình tĩnh, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua MC Từ Trạch đứng bên cạnh Trần Trinh, nói y đời trước cũng có chút quen biết Từ Trạch, nhưng chết cũng sẽ không nghĩ đến hắn là người tu chân, bởi vì vị này bộ dạng không kém, xử sự cũng khéo đưa đẩy, trong bụng là có chút mặt hàng, hoàn toàn dự thiếu nữ thích, bạn gái thì là tần suất một tháng đổi một lần, này cũng là người tu chân?

Ah, nhưng mà có lẽ người ta chính là Hợp Hoan tông linh tinh đầu.....

Trùng hợp là, Chung Du Bạch dưới sân khấu sắc mặt trầm ngưng, lạnh lùng hừ một tiếng, “Tiểu tử Hợp Hoan tông kia vậy mà còn dám chạy đến, cấp trên nhắm một mắt mở một mắt mà nói, xem ra giới Tu chân bọn họ nhàn phát sợ, bên trong cũng xuất hiện vấn đề rồi...”

Ánh mắt dưới thấu kính lóe lên, nếu là Lục Viễn hiểu biết hắn nhìn đến, hơn phân nửa sẽ đoán được hắn lại đang nghĩ đến chủ ý âm hiểm gì.

Từ Trạch hiển nhiên biết rõ thân phận của Lục Ninh cùng Lục Viễn, trong toàn bộ tiết mục liều chết làm khó bọn họ, sử dụng đủ loại ngằm ngáng chân, Lục Ninh thắng tại kinh nghiệm phong phú, Lục Viễn thắng tại cẩn thận lớn mật, trong lúc nhất thời Từ Trạch căn bản không có cách nào làm gì bọn họ trước camera.

Trên thực tế hắn được đến phần công tác này chưa đến hai tháng, bản thân có điều cố kỵ, bằng không bất cứ giá nào cũng phải khiến Lục Ninh Lục Viễn ném chút mặt mũi mà nói, cũng không phải không làm được.

Chỉ là tiếp tục như vậy, trong lòng Lục Ninh cũng rất không thoải mái, Lục Viễn cũng chẳng tốt đến chỗ nào, lúc trở lại phòng hóa trang, sắc mặt Trương Ngôn Thắng nặng đến có thể nhỏ ra nước, áp suất thấp trong toàn bộ phòng hóa trang khiến cho Hoàng Bích ngay cả nói cũng không dám.

“Chuẩn bị một chút, tiết mục ở Đài Loan xong, chúng ta liền đi London quay MV, tôi đã lo xong hộ chiếu cho mọi người.” Chung Du Bạch đang tựa người trên khung cửa bỗng nhiên nói.

Lục Viễn xoay sang, “Thật sự?”

Lục Ninh: “.....”

Người này cư nhiên đồ tốt như vậy, lập tức từ râm chuyển nắng cái gì, này không khoa học!

“Thật sự.” Chung Du Bạch khẳng định nói, “A Thắng, đừng tức giận, loại người này nào đáng giá cậu tức giận.”

Trương Ngôn Thắng cười lạnh, “Đúng vậy, con mẹ nó toàn bộ Hợp Hoan tông đều nên thiên đao vạn quả xuống địa ngục, gia mới không vì bọn họ sinh khí!”

Thấy hắn vút lược đi ra ngoài, Lục Ninh mới thật cẩn thận hỏi: “Anh ấy với người Hợp Hoan tông có thù oán?”

“..... Thắng ca trước kia chính là Hợp Hoan tông,” Lục Viễn đề thấp thanh âm, “Trước kia quan hệ giữa Yêu tộc cùng chính đạo còn không giống như bây giờ, Hợp Hoan tông kỳ thật không hề thiếu đệ tử Yêu tộc, bản thân tâm pháp Hợp Hoan tông là cực kỳ thích hợp Yêu tộc, sau này, Hợp Hoan tông vì đầu nhập vào chính phái, khu trục cùng giết hại tất cả đệ tử Yêu tộc, bởi vì những đệ tử này không phòng bị, chỉ vài người có thể trốn ra,... Thắng ca chính là cá lọt lưới kia.”

Dựa vào, một điệp yêu tính tình tảo bạo miệng đầy thô tục xuất thân Hợp Hoan tông, đây rốt cuộc là muốn nháo loại nào a!

Chung Du Bạch ngồi xuống bên cạnh bọn họ, “Tôi đã đem tất cả nhân viên cần thiết đi, thuê nhà ở London, album này của hai người toàn bộ hoàn thành ở London, vừa vặn tôi rút thời gian đi hội đấu giá, đến tháng 6 lại trở về.”

Lục Ninh cau mày nói, “Có phải có vấn đề gì hay không?”

“Ừ, rất có vấn đề, gần đây giới Tu chân khả năng có rối loạn, Hợp Hoan tông vốn bị cấp trên của bọn họ quản cực kỳ kỹ, là trăm phần trăm cấm nhập thế, mà Từ Trạch lại quang minh chính đại xuất hiện ở nơi này, thuyết minh cấp trên giới Tu chân khẳng định phát sinh vấn đề gì, tôi không muốn lửa này đốt lên đầu chúng ta, chỉ sợ nhóm người nào đó trong Tu chân muốn giết gà dọa khỉ,” Giọng điệu hắn mang theo đùa cợt, “Tôi vừa phát hiện Thời Thúy Chân đi Mỹ quay phim, theo tôi biết, kế hoạch nửa năm đầu của cô ta

lúc trước đều ở đại lục, bộ phim này trước đó cô ta muốn đẩy, dù sao cũng chỉ là diễn viên phụ làm bình hoa, lại bỗng nhiên thay đổi chủ ý.”

Lục Viễn như có chút dăm chiêu, “Cô ta chiếm được tin tức.”

“Người giống như chúng ta đây, ít nhiều sẽ có nơi cung cấp thông tin, vừa rồi tôi thu được tin tức Di đại tỉ phát đến, lần này chị ấy sẽ đi London cùng chúng ta, Thời Thúy Trân nhất định cũng là phát hiện không thích hợp mới tránh ra nước ngoài.”

Kỳ thật Lục Ninh cảm thấy tình huống này cũng không khó hiểu, bất cứ việc gì ở trạng thái cân bằng đều là tốt nhất, nếu trên mảnh đại lục này hai bên lực lượng chính tà cân đối kiềm chế lẫn nhau, như vậy khả năng nội loạn sẽ nhỏ đi rất nhiều, nhưng là hiện tại, tà đạo bị đả kích hầu như tiêu vong không còn, dưới loại tình huống này, vừa vô ngoại ưu, liền có nội loạn(1).

Đối với y mà nói, cũng là rất tốt, đi London a..... thành cổ cái gì, có lẽ y cùng Lục Viễn có thể bản sắc biểu diễn một phen?

“Đúng rồi, trước khi đi thì phải quay hai quảng cáo này.”

Lục Ninh: “.....”

Người đại diện này quả nhiên muốn đem giá trị còn lại của bọn họ áp bức đến mức tận cùng a!

Chờ khi bọn họ bay từ Đài Loan đến London, bản quyền của [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] đã bán đến Nhật Bản cùng Hàn Quốc, mà giống như đời trước, tại hai quốc gia này, nhất là Nhật Bản, sắp nhắc lên một cỗ gió xoáy mang tên “Hoàng tử”, so với trong tưởng tượng của Lục Ninh còn muốn nổi tiếng, văn hóa ngôi sao ở hai quốc gia này so với đại lục vốn càng thêm điên cuồng nhiệt liệt.

Khi máy bay của bọn họ hạ cánh, trời London tháng 4 mưa rơi tí tách, nhưng ý xuân ấm áp, cũng không khiến người cảm thấy rét lạnh.

Trên bảng kế hoạch của Chung Du Bạch, ở London phải hoàn thành chuẩn bị album mới, bao gồm quay MV cùng nội trang, ghi âm thậm chí còn có quay chụp ngoài lề vân vân, ngoài ra còn gia tăng một kế hoạch, một cuốn artbook ở London.

Đầu tháng tư, Chung Du Bạch đi hội đấu giá một chuyến, bộ trang sức ngọc bích tinh xảo hoa quý kia vừa xuất hiện liền gây chấn động toàn đấu giá hội London, trên đời đã lâu không xuất hiện châu báu quý hiếm vô giá như vậy, đặc biệt dưới ngọn đèn quả thực lộng lẫy đến cực hạn, bày biện ra mị lực kinh tâm động phách, vì thế gần như điên cuồng bán ra với cái giá trên trời là bảy nghìn vạn (70 triệu) bảng Anh, nếu chỉ riêng một chiếc nhẫn, một đôi hoa tai hoặc một cái vòng cổ mà nói, cho dù đều là trứng bò câu, tổng cộng lại cũng không được giá trị như vậy, bởi vì nó là đầy đủ một bộ, hơn nữa mỗi viên ngọc bích trong bộ này đều có màu sắc cùng tính chất giống nhau, khiến người hoài nghi nó được cắt xuống từ một khối ngọc bích lớn, mà một viên ngọc bích lớn như vậy không thể nghi ngờ sẽ là báu vật vô giá, mới có thể khiến bộ trang sức ngọc bích tinh quang này sang quý đến đáng sợ như thế.

Mà vật trang trí hoàng ngọc kia cũng bán ra giá tám trăm vạn (8 triệu) bảng Anh, tương đương gần tám nghìn vạn (80 triệu) nhân dân tệ, không thể nghi ngờ cũng là giá tương đối cao.

Có hai khoản tiền này vào túi, hành trình London của bọn họ trở nên xa hoa dị thường, Chung Du Bạch vùng tay liền bao trọn toàn bộ một tòa thành cổ làm nơi quay MV cùng chụp ảnh cho bọn họ, tròn một tuần thời gian tòa thành cổ này đều thuộc về bọn họ, tòa thành cổ này đã tương đối nhiều năm tuổi, trong phòng vốn là phòng ngủ của nam nữ chủ nhân có đặt một cái giường đầy đủ chăn ga gối đệm hết sức hoa lệ, phòng ngủ của nữ chủ nhân còn có bàn trang điểm khảm mã não, tất cả gia cụ đều có hoa văn chạm rồng bằng đồng quần quanh, tinh mỹ đến cực hạn, giữa hai gian phòng ngủ có một cánh cửa nối liền, đi qua đây cửa sổ của hai gian phòng ngủ ra mà nói, có thể nhìn đến vườn hoa hồng xinh đẹp dưới khung cửa sổ.

Tháng 4 vừa vặn là mùa hoa hồng nở rộ, hương hoa hồng nồng đậm quả thực khiến người say mê.

..... Nếu không ai quấy rối mà nói, nói không chừng sẽ là một lần công tác cực kỳ thuận lợi vui vẻ.

Lục Ninh đã hóa trang xong ngồi ở một bên, Trương Ngôn Thắng đang hóa trang cho Lục Viễn, nói thật, Lục Ninh đời trước căn bản không hóa trang đậm như vậy, đánh phấn kiểu Gothic, trình độ hóa trang của

Trương Ngôn Thắng là tương đối cao, từng tầng từng tầng trang như vậy, thế nhưng một chút cũng không có vẻ bần, hẳn cho bọn họ dùng đều là đồ trang điểm phẩm chất tốt nhất, mới có thể quay chi tiết như vậy mà không cần bao nhiêu hiệu quả hậu kỳ chế tác.

Thế nhưng nói thật, quần áo trên người thực không thoải mái, nửa người trên là áo sơ mi lụa trắng, viền khảm hoa văn phiền phức hoa lệ cùng cúc áo kim cương, ống tay cùng sọc tay đều bó, trang trí thêm băng lụa màu đen, nửa người dưới là quần bò đen bó sát người, cắt rất sát, loại quần áo này nhìn thì đẹp, lại có cảm giác trói buộc quá nặng, Lục Ninh cảm giác cả người hô hấp đều có chút khó khăn.

Cổ tình vào thời điểm này, bên ngoài truyền đến một tiếng hô y căn bản không thể bỏ qua.

Sắc mặt Chung Du Bạch đứng ở cửa sổ xanh mét, “Lũ sói con đáng chết, cũng dám con mẹ nó làm hỏng đồ đặc, có biết tất cả chỗ này đều phải bồi thường hay không!” Nói xong, bóng người đã không thấy tăm hơi.

Lục Ninh ngóc một chút mới nói: “Anh ta đuổi theo?”

“Hắn là người sói,” Trương Ngôn Thắng bình tĩnh nói, “Sớm đã nghe nói người sói ở London gần đây náo có chút không yên ổn.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung, “Không có việc gì, thủ đoạn của Bạch ca không kém, lại có Di đại tỷ ở, người sói gây chuyện chạy không được.”

Lục Ninh: “.....”

Con thỏ đuổi sói cái gì, chung quy cảm thấy có chỗ nào không quá thích hợp.....

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Viễn: A a a ha ha, người tu chân thật sự là chán ghét xuyên thấu [áp suất thấp] -_-||

Đại bạch: Chúng ta đi London quay MV

Lục Viễn: Thật sự? 0.0 [lập tức từ râm chuyển nắng]

Lục Ninh:..... [Này không khoa học! Hẳn lại dễ dãi như vậy!]

.

(1) Không có nỗi lo bên ngoài thì tất sẽ xảy ra nội loạn

30. Chương 30

Giọng điệu Trương Ngôn Thắng cực kỳ khẳng định, thế nhưng Lục Ninh lại vẫn chạy đến cửa sổ nhìn một chút, mà cái nhìn này, liền khiến y không bao giờ có thể bình tĩnh đứng ở trong phòng,

“A Viễn mau tới, xảy ra chuyện,”

Không sai, xảy ra chuyện.

Y không nghĩ tới, người đến không phải một hai người.

Đập hỏng đồ đặc của bọn họ là một người sói, hẳn bị người đuổi bắt chặt vật trốn vào, đối phương vẫn như cũ nhất quyết không tha.

Chung Du Bạch cười lạnh nhìn những người đối diện, tay trái hẳn hơi gợn ra, từng đợt từng đợt dây nhỏ màu trắng cuốn kín người sói cao lớn kia, bao gồm hai đứa trẻ không quá hai ba tuổi hẳn ôm trên tay.

Di Thu Ý đứng bên cạnh hẳn, giữa những ngón tay phải mang theo một cây tẩu thuốc dành cho nữ, cô phun ra một vòng khói, dùng tiếng Anh tiêu chuẩn nói: “Ta mặc kệ các ngươi có ân oán gì, muốn xử lý hẳn cũng phải chờ hẳn bồi thường tổn thất cho chúng ta trước.”

Người đối diện hiển nhiên bình thường là kiêu ngạo quen, thái độ cường ngạnh nói: “Không đem hẳn giao cho chúng ta mà nói tự gánh lấy hậu quả.”

Trương Ngôn Thắng theo Lục Ninh đi ra, nghe vậy nhẹ nhàng cười, “Có ý tứ, Di đại tỷ đại khái thật lâu không thấy có người kiên cường như vậy trước mặt chị ấy.”

Quả nhiên, Di Thu Ý dẫm tắt thuốc, mặt không chút thay đổi nói: “Chúng ta ở nơi này tiền thuê mỗi ngày năm nghìn bảng Anh, hôm nay bị các người quấy rầy, ít nhất tổn thất tiền thuê một ngày hôm nay trả cho chúng ta, mặt khác, ta có hai tiểu đệ bị thương, tiền thuốc men thêm phí tổn thất tinh thần một vạn bảng Anh không thể ít hơn, còn có, các người đánh hỏng camera thiết bị vân vân, ít nhất cũng phải bồi thường một vạn bảng Anh, thêm một cánh cửa thành cổ người sói này đánh hỏng, năm nghìn bảng Anh, chỉ cần các người thanh toán ba vạn bảng Anh, chúng ta lập tức giao bọn họ cho các người.”

Trong vài người đối diện có vài người ánh mắt đã bắt đầu biến thành màu đỏ, răng nanh cũng lộ ra, Lục Ninh trừng mắt nhìn, mẹ nó, quỷ hút máu!

Thế nhưng vài người khác hiển nhiên không phải quỷ hút máu, mà là người sói tiêu tiêu chuẩn chuẩn, nói thật, người sói so với yêu tộc Trung Quốc mà nói, mỹ cảm giảm xuống rất nhiều, cao lớn cường tráng không nói, lúc từng căn lông cọng tóc trên người dựng thẳng lên, cứng rắn phải nói là ngang với gai thép.

“Những sinh vật hắc ám như chúng ta này cũng không nói đạo lý như mấy người trong giáo hội kia, thức thời mà nói thì nhanh giao người ra đây!” Một quỷ hút máu lạnh lùng nói.

Chung Du Bạch cười khê lên tiếng, “Nghe nói giao tình giữa quỷ hút máu cùng người sói chẳng tốt đẹp gì, hiện tại xem gia, hình như đồn đãi có lắm nha, nhưng mà có một chút nói đúng, sinh vật hắc ám chúng ta là không nói đạo lý!”

Trên thực tế người tới tuy đến cùng nhau, lại rõ ràng phân biệt chia làm hai bên, chính như Chung Du Bạch nói, trong các sinh vật hắc ám, bản thân quỷ hút máu cùng người sói là địch không phải bạn, thậm chí dùng xưng hô tử địch cũng không đủ.

Đôi môi hồng diễm của Di Thu Ý đã cong lên, bóng người triệt để không thấy, sau một nháy mắt, móng tay lợi hại như dao kìa của cô đã xuyên thấu ***g ngực của một quỷ hút máu!

Quỷ hút máu tóc vàng mắt đỏ kia hoảng sợ nhìn lỗ máu trước ngực mình, thân thể chợt lóe xuất hiện ở một nơi khác, năng lực khôi phục của quỷ hút máu là cực kỳ biến thái, ngực hằn đang dần dần khôi phục lại, nhưng thương thế nghiêm trọng như vậy lại không phải một chốc một lát có thể khôi phục tốt.

“Người là –” vài người sói kia khiếp sợ nhìn lên giữa không trung, chỉ thấy Lục Ninh mở ra một đôi cánh đen hoa lệ cực lớn, lơ lửng giữa không trung, nhất thời ngay cả Chung Du Bạch cũng bị rung động, quen biết lâu như vậy nhưng hẳn chưa từng thấy qua bộ dạng này của Lục Ninh.

Lục Ninh kỳ thật chỉ là muốn thử một loại vũ khí khác của ngôi sao súng pháo, pháo.

Mà lúc này đôi cánh lớn mọc ra từ xương bả vai y nhẹ nhàng phe phẩy, bàn tay hướng miệng pháo thẳng tắp nhắm vào năm người sói kia, ban đầu sao, cổ pháo này vẫn là hết sức to lớn rung động, thế nhưng cố tình, năm đó Lục Y Y đã sửa lại ngoại hình cho nó!

..... Pháo hình mèo con màu ngân bạch xinh đẹp đáng yêu.....

Mèo con híp mắt mắt trên bả vai, miệng ngậm ngang xương cá, bản thân Lục Ninh quả thực không đành lòng nhìn thẳng!

Con mẹ nó lần sau y không bao giờ muốn lấy pháo này ra! Giống đôi súng kia có bao nhiêu dễ nhìn, vì cái gì pháo lại là thế này!

Nhưng chỉ có chính y cảm thấy là đang bán manh, nhóm người sói đối diện pháo như lâm đại địch, lông tóc cả người đều dựng thẳng lên, đặc biệt khi miệng pháo bắt đầu ngưng tụ ánh lửa, loại uy áp này làm cho bọn họ khó có thể hình dung.

Là một trong những sinh vật hắc ám cổ, những người sói rất rõ ràng trên mảnh đại lục này có đủ loại chủng tộc thần bí, có chút bởi vì điệu thấp mà hiếm người biết đến, ngay cả người tu chân ở đại lục phương Đông đối diện cũng nghe nói qua, lại chưa từng biết đến loại sinh vật có ngoại hình như ác ma này!

Nghe nói người trong giáo hội phải trả một cái giá lớn mới có thể nuôi ra một “thiên sứ”, mang theo đôi cánh trắng lại vẫn là hơi có dị dạng, hiệu quả cũng không tốt như trong tưởng tượng, lúc bay lên vẫn rất lao lực, hoàn toàn không thoải mái như nam nhân trước mắt này, hơn nữa đôi cánh đen này còn xinh đẹp như vậy.....

Trong truyền thuyết cũng chẳng có sinh vật như vậy, gần như không có nửa phần do dự, người sói cầm đầu kia hô to một tiếng, “Chạy!”

Vì thế, vài người sói nhanh như chớp chạy đi không còn bóng dáng, lưu lại bốn quỷ hút máu sắc mặt khó coi đến đời mạng.

Cổ tình lúc này Lục Viễn đứng đối diện lạnh lùng nhìn bọn họ, quỷ hút máu là một chủng tộc đẳng cấp tương đối nghiêm khắc, năm đó cha mẹ Lục Viễn đến với nhau cũng không được thừa nhận, chính bởi vì mẹ là hậu duệ của một vị quỷ hút máu công tước, bản thân cũng có thực lực bá tước, vị công tước kia tuy rằng cũng không ưu ái vị hậu duệ phương Đông này, lại cũng không tỏ vẻ có thể thừa nhận bà thuộc về người khác. Mà cha Lục Viễn là hậu duệ của một vị quỷ hút máu thân vương, thực lực gần ngang với hầu tước(1), bọn họ sinh hạ Lục Viễn, về huyết thống mà nói là thuần khiết hơn quỷ hút máu bình thường rất nhiều, càng đừng nói Lục Viễn mỗi ngày hút máu Lục Ninh như thuốc bổ tăng thêm, Lục Viễn một ngày so với một ngày càng mạnh hơn.

Nay hãn khí thể bùng ra, vài quỷ hút máu này cũng chỉ có nước lạnh run.

Chung Du Bạch cười như không cười, “A Viễn a, tôi hiện tại mới phát hiện kỳ thật cậu cũng là rất có khí phách nha.”

Lục Viễn hừ lạnh một tiếng, “Tôi vốn liền khí phách.”

“Mấy con dơi nhỏ này đừng để cho bọn nó chạy, còn cần chúng nó đến tiền đâu, nghe nói quỷ hút máu đều rất có tiền...”

Nói như vậy là vì người sói bên kia nhìn qua sắp không xong, hãn vốn đã bị thương nặng, có thể chống đến hiện tại đã là kỳ tích.

“Trước khi chết hãn nói gì?” Di Thu Ý hỏi Chung Du Bạch.

Chung Du Bạch nhún nhún vai, “Nghe không hiểu, hãn nói hình như là tiếng Italia.”

Lục Ninh rơi xuống đất, thu cánh lại sau đó nhanh chóng thu cổ pháo đáng yêu đến một chút khí phách cũng không có lại.

Trương Ngôn Thắng ở bên cạnh bắt lấy lông vũ thuần đen rơi từ trên cánh xuống, “Có thể lại nhỏ mấy cọng không? Vật trang sức rất xinh đẹp a!”

Lục Ninh: “.....”

Sau đó, chính là một đám người nhìn chằm chằm vào hai đứa trẻ một chút khiếp sợ cũng không lộ nhìn bọn họ.

Trùng hợp là, đây cũng là một đôi song sinh, tóc màu bạch kim, ánh mắt đen như nước sơn, là hai đứa trẻ cực kỳ xinh đẹp đáng yêu.

Chung Du Bạch như có chút đăm chiêu, “Ah, trong MV của chúng ta không phải vừa vặn cần trẻ con sao, vừa lúc, không cần trả lại, dùng luôn chúng nó đi!”

..... Thật sự là đủ vật tấn kỳ dùng(2).....

Thế nhưng trẻ con có thể được người sói đưa đến nơi này, Lục Ninh mới không tin bọn nó là trẻ con bình thường đâu.

“Chắc chắn, thật hiếm thấy, con của quỷ hút máu cùng người sói, hỗn huyết a.” Lục Viễn bán ngồi thân thể nói, “Người sói cùng quỷ hút máu là tử địch, xem ra trong đó có người diễn [Romeo và Juliet], trách không được bị hai bên đuổi giết đầu, bất luận là người sói hay là quỷ hút máu khẳng định đều không nguyện ý hai đứa bé sống trên thế giới này.”

Di Thu Ý tự mình đi lên mang bốn quỷ hút máu kia đi “thương thảo” vấn đề bồi thường, mà Chung Du Bạch thì nhìn về phía thợ quay phim cùng nhiếp ảnh gia đang đầy đầu mồ hôi sắc mặt tái nhợt, hỏi “Thế nào, quay được không?”

“..... Quay thì đều quay, thế nhưng Chung ca, này thật sự cứ thế dùng?”

Những thợ quay phim cùng nhiếp ảnh gia này cùng đại bộ phận nhân viên công tác đều là Di Thu Ý tìm đến, khụ, đàn em muốn tẩy trắng, năng lực thừa nhận trong tâm lý của bọn họ mạnh hơn người bình thường được bao nhiêu, lại cũng không thể mặt không đổi sắc trong thời điểm này.

“Ác ma cánh đen, quỷ hút máu mắt đỏ, còn có người sói cùng quỷ hút máu ngực bị chọc thủng, đặc hiệu có tốt cũng không làm được chân thật như vậy đi? À đúng rồi, chú ý cắt bỏ một số hình ảnh rất máu me là được. Đến, cho tôi xem quay được những cái gì.”

Lục Ninh trừng Chung Du Bạch, Lục Viễn cũng có chút kinh ngạc, “Trực tiếp dùng?”

“Đúng, chuẩn bị cho hai người quay ba MV, phó công rất thích hợp, thêm chút hậu kỳ là không vấn đề, hơn nữa có vài hình ảnh cũng có thể đặt trong artbook, xem, a Ninh, tấm này của cậu không tồi a.”

Lục Ninh đi qua, ảnh chụp đã được phóng to trên màn hình máy tính, cánh y giãn ra, sắc mặt trầm ngưng mí mắt sụp xuống, trong mắt mang theo sắc bén khó có thể hình dung, khụ, chỉ là pháo mèo con trên tay rất phá hỏng không khí.....

Chung Du Bạch dường như biết suy nghĩ cái gì, “Không có việc gì, chỗ đó xử lý hơi mờ một chút là được, nếu không lưu lại cũng được, con mèo này rất dễ nhìn.”

Lục Viễn ở bên cạnh đã cười đến bắt đầu xoa bụng.

“Buồn cười sao?” Lục Ninh liếc mắt nhìn hắn.

Lục Viễn lại vẫn ha ha cười, “Không đáng cười?”

“Không đáng cười.”

Lục Viễn mím chặt môi, lập tức không cười.

Những ngày kế tiếp gió êm sóng lặng, năm người sói kia sau khi trở về hình như không có tính toán lại đến lần nữa, về phần bốn quỷ hút máu sau khi bị Di Thu Ý lừa gạt một trận mới được thả về, tựa hồ cũng không có ý tứ trở lại tìm phiền toái.

Một tuần quay chụp trong thành cổ rất nhanh liền kết thúc, trong một tuần này, chỉ riêng quần áo Lục Ninh cùng Lục Viễn đã đổi mười bảy bộ, từ chính trang đơn giản nhẹ nhàng đến hình thức Gothic hoa lệ, lại đến trang phục vận động cùng huy nhân tươi mát dương quang, sau khi chụp ảnh nhiều, sẽ có cảm giác rằng mặt cũng cứng đờ ra, mà trong toàn bộ quá trình quay MV, bọn họ vẫn có máy ảnh chụp liên tục, chụp ra có những ảnh đẹp ngoài ý muốn, cũng có những ảnh rất buồn cười, vì thế quá trình chọn ảnh liền trở nên vô cùng vui vẻ.

Trong ba MV có một MV hầu như đều dùng hình ảnh bị quỷ hút máu cùng người sói đập phá ngày hôm đó, theo cái nhìn của Lục Ninh thì gọi là bá khí trắc lậ, nếu đổi thành dùng đặc hiệu, kia tuyệt đối là trình độ giá trị xa xỉ.

Thế nhưng, đến khi phát nó ra cho mọi người xem, cũng chẳng có ai cho rằng nó là thật.

Sau khi quay xong MV cuối cùng cùng nội dung còn lại của artbook cạnh sông Thames, Chung Du Bạch thuê một phòng ghi âm ở London, bao gồm ghi âm cùng hậu kỳ, toàn bộ đều hoàn thành ở London, Lục Ninh cùng Lục Viễn quá chú tâm đầu nhập vào công tác, chỉ từ miệng Chung Du Bạch nghe được đôi câu vài lời, đại lục quả nhiên không yên ổn, nhóm yêu ma quỷ quái gần đây lại bị thanh tẩy một lần, vài tiểu yêu bình thường trốn tránh rất tốt cũng bị xử lý, nhưng đến trung tuần tháng 5, đã có xu hướng ổn định.

“Có vài lão bắt tử kia của giới Tu chân thì chuyện sẽ không quá nghiêm trọng, có thể loạn đến hai tháng cũng đã khiến tôi có chút kinh ngạc.” Di Thu Ý thần nhiên nói.

Vài ngày cuối cùng, rốt cuộc tất cả công tác đều hoàn thành, lúc sắp trở về quay phim, Chung Du Bạch đáp ứng cho bọn họ thời gian một tuần nghỉ ngơi hồi phục.

Cuối tháng 5 đầu tháng 6 chính là lúc thời tiết London đẹp nhất, thời tiết ôn hòa, mây xanh gió nhẹ.

Khi mặt trời chiều ngã về Tây, trên bờ sông Thames vô cùng yên tĩnh thanh thản, bọn họ dừng chân ở một tiệm café nhỏ có bàn gỗ bày ngoài trời, Lục Ninh gọi một ly café, nhưng không uống, y mua được một quyển

tập tranh trong tiệm sách nhỏ bên cạnh, đang lật từng trang, dưới tranh phối thơ hiện đại tinh mỹ, cực có ý nhị.

Lục Viễn ngồi đối diện y, hắt gọi nước dừa hầu đổ tươi, lại cũng không uống, chỉ là duỗi đôi chân dài ghé vào trên bàn ngủ gật, ánh mặt trời cuối ngày ảm áp dừng trên người hắn, phủ lên hắn một tầng ánh sáng nhàn nhạt mỏng lung.

Bọn họ lúc này, nhìn tựa như thiếu niên mười tám tuổi thông thường, áo sơmi caro cùng quần bò xanh đậm, trên chân là đôi giày vải cao bồi màu xanh, bởi vì sắp hoàng hôn, London cuối tháng năm có chút se lạnh, bên ngoài khoác một chiếc áo dệt mỏng màu xám, tóc đen mềm mại dài hơn trước một chút, cứ như vậy bay lên trong làn gió nhẹ lúc hoàng hôn.

Người qua đường hơn phân nửa muốn liếc mắt nhìn đôi “song sinh” diện mạo xuất chúng này, bởi vì diện mạo bọn họ lập thể hơn so với người phương Đông bình thường, ở trình độ nào đó tương đối phù hợp thẩm mỹ của người phương Tây, hơn nữa trên người bọn họ có khí chất không nói nên lời, luôn khiến người khác không nhận được đem ánh mắt đặt lên người bọn họ.

Hoàng hôn buông xuống, thiên không dần dần đen lại, Lục Ninh đứng dậy đi thanh toán tiền, Lục Viễn ngáp một cái lười biếng đứng bên người y, cố tình đứng lúc này, đèn màu trên vòng quay thiên niên kỷ của London bỗng nhiên sáng lên.

Ánh sáng huyền lệ bỗng nhiên chiếu tới làm cho bọn họ đều sửng sốt.

“Đi, chúng ta đi chỗ đó.” Lục Viễn bắt tay Lục Ninh.

Mắt London từng là vòng đu quay lớn nhất thế giới, du khách đến London sau khi đi qua sông Thames, ít có ai không lên Mắt London quan sát toàn bộ London một lần.

Đêm nay khách ở phụ cận Mắt London cũng không tính nhiều, lại cũng không phải ít, nào biết sau khi Lục Viễn đi lên, cabin này của bọn họ liền đóng cửa.

“Những người ở dưới kia không lên?” Lục Ninh kỳ quái hỏi.

Phải biết, mỗi cabin của Mắt London có thể chở mười sáu người.

Lục Viễn nhún vai, “Bây giờ không nhiều người, bọn họ có lẽ muốn ngồi rộng một chút, phía dưới vừa vặn là người trong một đoàn du lịch, không sai biệt lắm mười mấy người, không cần thiết cùng chúng ta chen một chỗ đi?”

Lục Ninh tiếp nhận giải thích này, Lục Viễn lại cong khóe môi mỉm cười.

Vòng đu quay khổng lồ này có chu kỳ khoảng nửa giờ, Lục Ninh cầm cây kem mua lúc trước, xuyên thấu qua thủy tinh nhìn về phía sông Thames gợn sóng lấp lánh trong bóng đêm.

“A Ninh.”

“Ừ?”

Nháy mắt Lục Ninh quay đầu, Lục Viễn chuẩn xác hôn môi y.

Lần này, hắn không phải vừa chạm liền rời đi, mà là dán trên môi y, nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới.

..... Lục Ninh cảm giác rằng nanh hắn vượt qua cánh môi của mình, nhận không được hơi hơi run rẩy một chút, mà lúc này y mới ý thức được –

Chỉ có hai bọn họ độc chiếm một cabin cái gì, tuyệt đối là người này hành động có dự mưu!

Hắn nhất định là cố ý!

Mà lúc này, đèn màu trên vòng đu quay chiếu vào khuôn mặt thiếu niên anh tuấn trước mắt, Lục Ninh lúc này mới phát hiện, lúc hắn đang hôn mình, thì ra lại khẩn trương như vậy.

Khi hôn môi khiến y cảm thấy hơi hơi ngoài ý muốn, ngây ngô hoàn toàn thuộc về thiếu niên này.

Lại ôn nhu như vậy.

(1) Một tước vị của quý tộc châu Âu cổ, cũng dùng để phân biệt thực lực của Huyết tộc. Thân vương – công tước – hầu tước – bá tước – tử tước – nam tước. thứ tự từ mạnh đến yếu, trên thân vương có cấp bậc nào ko thì Lyl ko rõ, nhưng dưới nam tước thì còn khá nhiều đời con cháu vân vân nữa

(2) Tận dụng mọi tác dụng của mọi thứ

Pháo của a Ninh hẳn là loại này

tải xuống (3)

nhưng hãy tưởng tượng nó hình mèo con, ngậm xương cá, nhỏ nhỏ vắt trên vai:v

Mắt London (Vòng quay thiên niên kỷ của London)

tải xuống (4)

31. Chương 31

Lục Ninh thấy rõ biểu tình trên mặt Lục Viễn, tâm tình ngược lại có chút phức tạp. Bộ dạng của Lục Ninh đời trước kỳ thật cũng không kém, tuy không dễ nhìn đến cấp bậc yêu nghiệt như hiện tại, nhưng cũng là mi thanh mục tú, hơn nữa vóc dáng cao gầy, chỉ là rất gầy, nếu ngoại hình xấu, biên kịch viên truyền hình kia cũng sẽ không nghĩ đến việc mời y đi đóng phim truyền hình.

Trong phim truyền hình, nhân vật phản diện bộ dạng cùng hung cực ác không phải không có, chỉ là như vậy khó tránh khỏi đường diễn không rộng, Lục Ninh sau này có thể có thành tựu như vậy, cùng diện mạo kỳ thật rất có tính lừa gạt của y cũng có chút quan hệ.

Thời gian Bắc phiêu, chính y đều thấy tuyệt vọng với tiền đồ của mình, cho dù là thời điểm phóng túng nhất, y cũng chưa từng phóng túng trên phương diện cảm tình.

Tại phương diện này Lục Ninh có bệnh sạch sẽ, tuổi thơ của y kỳ thật không phải rất hạnh phúc, cha mẹ không quá năm mươi đã mất, dùng một câu nói sau này lưu hành ở internet mà nói, đều là chính mình làm.

Anh cả lớn hơn y quá nhiều, có lẽ tốt hơn một chút, từ lúc Lục Ninh bắt đầu hiểu chuyện, nhìn đến đều là cha sống mơ mơ màng màng, mẹ khóc sụt sùi, năm đó, vì một lần ngoài ý muốn, bọn họ có anh cả nên cho nên sâu trong nội tâm Lục Ninh là có bóng ma với tình yêu.

Sau này y thành thầy Lục, coi như là diễn viên phụ chuyên nghiệp, trong cái giới kỳ quái kia, còn rất nhiều cô gái trẻ thậm chí thiếu niên mới vào giới lấy lòng y, phần lớn bọn họ đều có diện mạo mỹ lệ, tươi mới trẻ trung, bị bề ngoài hoa lệ của giới này che mờ ánh mắt.

Lục Ninh lại chưa bao giờ nhận, không phải bởi vì có bao nhiêu giữ mình trong sạch, mà vì y có bệnh sạch sẽ, y chường mắt những bạn lữ chỉ có bề ngoài ngây thơ mỹ lệ này.

Đúng vậy, y chưa bao giờ nghĩ tới muốn tìm tình nhân, y chỉ là muốn tìm một bạn lữ.

Cố tình trong giới này, yêu cầu được xem là đơn giản nhất với người bình thường này, biến thành yêu cầu khó nhất, cho nên đến cái tuổi kia, y như cũ độc thân.

Lục Ninh kỳ thật không hiểu chuyện yêu đương lắm, nhưng y diễn qua quá nhiều lần, cố chấp, thâm mến, lợi dụng, lừa gạt, vì yêu sinh hận, tình yêu của nhân vật phản diện hầu như đều không quá bình thường, lại cũng từng có vài lần si tình, ám áp, ngọt ngào, hình thức biểu hiện tình yêu chẳng qua chỉ có vài loại như vậy, mà loại của Lục Viễn này, đại khái có thể xưng là –

Mối tình đầu?

Tâm tình Lục Ninh hơi phức tạp, mà ngày nghỉ dự định vốn còn sáu ngày, nhưng sáng sớm hôm sau, khi hai người khiêng camera cùng ra ngoài với bọn họ, y lập tức liền dứt bỏ cảm xúc này, chỉ còn lại cảm giác một hơi nghẹn trong ngực.

Lục Viễn càng là trực tiếp phần nộ nhìn Chung Du Bạch: “Không phải nói cho chúng tôi bảy ngày nghỉ sao?!”

Chung Du Bạch đang sửa sang văn bản trong tay, ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi nói: “Là bảy ngày a, hai người coi bọn họ không tồn tại là được rồi, yên tâm, hậu kỳ tôi sẽ cắt nối biên tập thành video ảnh, a Viễn, xin lỗi, đây là thời gian cho hai người nghỉ ngơi hồi phục, không phải thời gian cho cậu nói chuyện yêu đương.”

Lục Ninh: “.....”

Y mẹ nó tin tưởng con thỏ người đại diện tim đen này tuyệt đối là đầu đất!

“Đúng rồi, hai nhóc con kia đâu?” Còn có thời gian quan tâm hai đứa trẻ nhất được một chút, Lục Ninh cảm thấy mình thật sự là người thiện lương, dù sao cũng có người đi cùng, y cũng chẳng sốt ruột đi ra ngoài.

Chung Du Bạch chậm rãi nói: “Đưa về nước, tạm thời giao cho Cố Di nuôi.”

“Giao cho chị ấy?” Mắt Lục Viễn trừng lớn, “Hai đứa trẻ đó là hỗn huyết của người sói và quỷ hút máu!”

“Tôi biết, không thì đâu, cậu nuôi?” Chung Du Bạch không kiên nhẫn nói, “Tạm thời nhờ cô ấy nuôi mà thôi, bọn họ nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng giống như cậu trước đây, sinh ra đã có khả năng nói chuyện cùng với năng lực tự hồi rõ ràng, khả năng đóng giả trẻ con cũng là loại một, trong nước nhiều người chính đạo nhìn chằm chằm như thế, không có đâu an toàn bằng đặt bên cạnh cổ, chẳng lẽ hai người muốn giao bọn nó cho Di đại tỷ?”

..... Kết cục sau khi giao cho Di Thu Ý trẻ con xã hội đen nuôi lớn cái gì, ngấm lại liền không quá mỹ hảo.

Vì thế, Lục Ninh tiếp nhận phương pháp này, “Về phần thân phận thì sao?”

“Cháu hai người.” Chung Du Bạch nói thẳng, sau đó nhìn nhìn đồng hồ, “Sắp 9 giờ, hai cậu có thể đi ra ngoài, chơi vui vẻ.” Tay trực tiếp đưa một tấm ảnh Lục Ninh cánh đen không quá rõ ràng vào bài post trong blog.

..... Phía sau đi theo hai camera, chơi vui vẻ em gái người!

Thời gian sáu ngày, bọn họ dạo một vòng nước Anh, hảo hảo “hưởng thụ” phong tình Anh quốc một lượt, nếu không có camera theo đằng sau lưng mà nói lại càng tốt.

Đến ngày Quốc tế thiếu nhi, bọn họ đúng giờ trở về nước.

Sân bay Thượng Hải sôi trào trong đám đông, bọn họ vừa ra sân bay chính là một trận tiếng hét chói tai gần như muốn đâm rách màng tai.

Cho dù là Chung Du Bạch trước đó thả ra tin tức, cũng chưa nghĩ đến sẽ có nhiều người đến đây như vậy.

Hai tháng này Lục Ninh Lục Viễn đối ngoại nói là đi London “bế quan tu luyện” chuẩn bị album mới, cổ tình trong hai tháng này, [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] được hoan nghênh rộng rãi, lúc bắt đầu mới chỉ có hai ba đài truyền hình nội địa mua, sau này rating tăng vọt bay lên, khiến cho các đài truyền hình lớn đều mua quyền phát sóng, phong trào hoàng tử liên tục đến giờ còn chưa rút đi, có thể thấy trong nghỉ hè còn có thể nổi mạnh một trận.

Mà [Hắc Sa] đã được công chiếu vào ngày 12 tháng 5, vì độ hot của hai người mới Lục Ninh Lục Viễn gần đây nên diễn xuất trong phim rất được chú ý, kỳ thật đoàn làm phim [Hắc Sa] có mời Lục Ninh cùng Lục Viễn trở về tham gia lễ công chiếu lần đầu, tuy bọn họ là diễn viên phụ, nhưng gần đây đang rất nổi tiếng, chỉ là khi đó giới Tu chân đại lục còn đang làm âm ỉ, cho nên bị Chung Du Bạch đẩy đi.

Hai nhân vật a Hạ cùng a Thu trong [Hắc Sa] cho dù là diễn viên phụ, nhưng quang mang không hề bị diễn xuất của vài vị ảnh đế che dấu, ngược lại lấy ngoại hình ngây ngô tuấn mỹ của bọn họ, vừa không ngây ngô lại diễn xuất cực kỳ đúng chỗ giành được rất nhiều yêu thích từ các fan điện ảnh, trong bộ phim này, nhân vật nam phái diễn xuất thật không ít, rất nhiều diễn viên phụ đều là diễn viên gạo cội thường xuyên đóng phim điện ảnh, diễn xuất tự nhiên không cần phải nói, mà những diễn viên này, phần lớn đều đã có tuổi,

Lục Ninh cùng Lục Viễn trong bộ phim này là trẻ tuổi nhất, lấy trình độ cảnh đẹp ý vui đến xem, tuyệt đối là xếp hạng trước nhất.

Kết cục bi kịch thường thường càng khiến người khắc sâu ấn tượng hơn là kết cục hài kịch, bi kịch của a Hạ cùng a Thu chính là như thế, tuổi thơ của bọn họ bị thảm, được Chấn Đông một tay nuôi lớn, Chấn Đông trong cảm nhận của bọn họ không chỉ giống với “phụ thân”, mà còn là toàn bộ ý nghĩa sinh mệnh, vì hân mà chết, muôn lần chết không hối hận.

Nhân vật của Tôn Lập Ngôn đại biểu cho đấu tranh giữa đạo nghĩa và lương tâm, vậy bọn họ chính là thuần thuần túy túy trung thành.

Trong rạp chiếu phim mỗi khi chiếu tới hình ảnh a Hạ cùng a Thu chết thảm đều có thể nghe được tiếng khóc nức nở, một màn này Lục Ninh Lục Viễn diễn quả thực thích hợp, cũng không quá mức bi thương, chỉ là thân nhiên không cam tâm, cùng tĩnh lặng lúc nhắm mắt.

Một kiếp sống của bọn họ không có bao nhiêu vui vẻ, cho nên lúc chết cũng chẳng có bao nhiêu lưu luyến.

Hai anh em này chính là như vậy, khiến trái tim của người xem đều co lại.

[Hắc Sa] là một bộ phim lớn, sau khi công chiếu có không ít người viết bình luận cho bộ phim này, trong đó chuyên viết cho nhân vật a Hạ cùng a Thu cũng không ít, không thể không nói, làm tác phẩm điện ảnh đầu tiên của bọn họ, vẫn là tương đối thành công.

Trong khi tuyên truyền, bất luận diễn viên trong phim hay đạo diễn, đều khen ngợi diễn xuất của Lục Ninh cùng Lục Viễn, nhất là Tôn Lập Ngôn, quả thực sắp khen bọn họ đến mọc được ra hoa, lúc Lục Ninh nhìn đến tiết mục kia, thật sâu cảm thấy có chút vi diệu, kia cái gì, nhìn ra người này còn chưa có chết tâm?

Xem ra một lần giáo huấn còn chưa đủ, nghĩ đến vị này trong tương lai, Lục Ninh bỗng nhiên liền vui vẻ.

Vừa về nước hai người liền tách ra, Lục Viễn đi đoàn làm phim [Khang bình thịnh thế], Lục Ninh cũng phải đến đoàn làm phim [Hoa đào tháng sáu] báo danh, đối với hai đoàn làm phim này mà nói, Lục Ninh cùng Lục Viễn bùng nổ nổi tiếng quả thật là niềm vui bất ngờ, [Khang bình thịnh thế] hoàn hảo, đội hình diễn viên vốn đã mạnh mẽ, [Hoa đào tháng sáu] lại không đại khí được như vậy, nhân vật nữ chính Thẩm Chước Hoa là do tiểu hoa đán Lam Đình coi như nổi bật trong hai năm nay ở đại lục thủ vai, đáng tiếc mấy ngày trước cô tuôn ra scandal với một ca sĩ, khiến cho nhân khí có chút xuống dốc, nam chính ngược lại là tiểu sinh đang nổi Bạch Bân Bân, nguyên tác [Hoa đào tháng sáu] tuy rằng rất có danh tiếng, lần này đầu tư cũng coi như lớn, nhưng rốt cuộc các loại thành viên tổ chức đều không thể sánh bằng tác phẩm lớn như [Khang bình thịnh thế], những lúc như thế này, diễn viên càng nổi tiếng, đối với bọn họ mà nói là càng có lợi.

Đối với nhân vật Du Tần Xuyên này, Lục Ninh diễn là không có bao nhiêu áp lực, thậm chí còn không khó như nhân vật y diễn đời trước, tuy rằng vai diễn không tính nhẹ, nhưng đời trước lúc y nhận bộ phim này y vẫn chỉ là một người mới mới diễn qua một bộ phim truyền hình, từng cực kỳ cẩn trọng với bộ phim này, kịch bản cũng đọc đến thuộc nằm lòng, nắm giữ toàn bộ cốt truyện cực kỳ rõ ràng, cho dù là hiện tại đã qua nhiều năm như vậy, đối với tình tiết trong bộ phim truyền hình này, y vẫn có ấn tượng rất sâu.

Cho nên, khi y quay bộ phim này liền đặc biệt thoải mái.

Bộ phim này là về thời kì dân quốc, quần áo của nam chính cơ bản đều là kiểu áo Tôn Trung Sơn hoặc là áo sơ mi tây trang, áo khoác vải nỉ vân vân, nhân vật Du Tần Xuyên này, đại biểu cho phái bảo thủ, cứ việc hân cơ trí sớm tuệ, tâm cơ thâm trầm, lại lớn lên trong Tô châu du viên ở Giang Nam, hân rất trọng quy củ, rõ ràng rất tuổi trẻ, lại không ăn diện như người trẻ tuổi cùng lứa, ngược lại cả bộ phim gần như đều mặc trường bào kiểu Trung, chỉ có hai màn diễn cảnh tây trang, trường bào của hân cũng không phải chỉ một hình thức, chất liệu đều dùng hàng cao cấp, thủ công tinh tế, thêu tinh nhĩ, chỉ là kiểu tóc lúc ấy lại là tóc ngắn của phương Tây.

Vì không để nhân vật Du Tần Xuyên này có vẻ quá mức già, trường bào chuẩn bị cho y hầu như đều có màu sắc nhạt, mặc trên người Lục Ninh cực kỳ dễ nhìn, cảnh đầu tiên y cầm một quyển sách ngồi dưới khung cửa sổ chậm rãi đọc, trên người mặc bộ trường bào thuần trắng, thêu bạch cúc tinh tế thanh nhĩ, chỉ nhị

hoa có một chút vàng nhạt, khí chất lắng đọng lại, hoàn toàn có thể xưng là phiên phiên quân tử, ôn nhuận như ngọc.

Đương nhiên, đây cũng là điểm mâu thuẫn trên người Du Tàn Xuyên, bề ngoài của hắn chính là một vị quân tử như ngọc, bên trong lại là tròng mắt tất báo thủ đoạn cay nghiệt, nhân vật như vậy, tự nhiên chỉ có thể làm nam thứ.

Nữ chính Lam Dĩnh cùng nam chính Bạch Bân Bân trước kia đã từng hợp tác, lúc này hai người ngồi bên cạnh chờ đến cảnh quay của mình, nhìn đến Lục Ninh dạng này, Lam Dĩnh nói đùa: “Ai nha, xem Du đại thiếu người ta có bao nhiêu đẹp trai, tôi mà là Thẩm Chúc Hoa, mới sẽ không chọn thư sinh nghèo như anh này đâu, tuyệt đối phải chọn Du đại thiếu cao phú soái đây a!”

Nam chính Thiệu Lập Tân do Bạch Bân Bân diễn thật ra cũng không thể coi là thư sinh nghèo, hắn xuất từ dòng dõi thư hương, tổ tiên đã từng có vài vị Trạng nguyên, hắn đọc sách vừa tốt, làm người cũng tốt, chỉ là gia đạo sa sút, sau này dưới sự giúp đỡ của Thẩm mới có thể du học nước ngoài, nhưng cũng không xứng đôi với đại tiểu thư gia đình giàu có như Thẩm Chúc Hoa.

Du gia cùng Thẩm gia vốn là thông gia tốt, lại là thương gia giàu có nhất trong thành, cho nên Du Tàn Xuyên cùng Thẩm Chúc Hoa đã định thân từ nhỏ, bọn họ mới chân chính là môn đăng hộ đối.

Bạch Bân Bân lại cười xấu xa, “Vậy sao? Vậy Du đại thiếu cùng Tạ Trác Cẩm cô chọn ai?”

Lam Dĩnh tròng mắt nhìn hắn một cái, nhưng không có bao nhiêu ý xấu hổ, ngược lại trợn trắng mắt nói, “Nói chuyện yêu đương mà thôi, công ty tôi cũng không quản, chỉ có vài phóng viên kia nhất quyết không tha, chúng tôi căn bản không muốn tiết lộ.”

Nói đến Tạ Trác Cẩm, danh khí còn không lớn bằng Lam Dĩnh, chẳng qua là ca sĩ loại hai loại ba mà thôi, cho nên Lam Dĩnh cùng hắn lộ scandal chẳng những không có nổi tiếng hơn mà nhân khí còn bị ảnh hưởng đôi chút, ngược lại là Tạ Trác Cẩm được lợi.

Bạch Bân Bân cùng Lam Dĩnh còn chưa quen thuộc đến mức đó, bằng không nhất định sẽ nhắc nhở cô để ý một chút, chỉ là Lam Dĩnh năm nay mới hai mươi một tuổi, chung quy tuổi trẻ, Tạ Trác Cẩm lớn hơn cô chín tuổi, đã ba mươi, lăn lộn trong giới ca hát lại vẫn không lạnh không nóng, có thể thấy năng lực hữu hạn, muốn hắn nói, nửa điểm cũng không xem trọng đoạn cảm tình này giữa Lam Dĩnh và Tạ Trác Cẩm.

Nhưng đi trong giới giải trí chính là có chuyện như vậy, ngã một lần, cho nên Bạch Bân Bân thực biết có chừng có mực, cũng không tiếp tục đề tài này.

Vốn công ty hai người đã thương nghị tốt, muốn phát scandal lâu ngày sinh tình cho cả hai, cố tình chuyện của Lam Dĩnh bị lộ, khiến chiêu tuyên truyền này tuyệt đối không thể thực hiện được, cũng may gần đây độ đề tài của Lục Ninh cực kỳ cao, bên đầu tư mới đồng ý tiếp tục cấp phí ổn thỏa như lúc trước đàm phán.

Nói thật, trong lòng Lam Dĩnh cùng Bạch Bân Bân cũng không phải không hâm mộ, trong giới này, nếu không có tư lịch, vậy nhất định phải có nhân khí, bằng không lấy cái gì mà sống đây?

Bọn họ vừa vặn thuộc về loại tư lịch nửa vời, gia nhập vòng giải trí này cũng có vài năm, có chút danh khí, có thể đảm đương nhân vật chính, nhưng muốn nói có bao nhiêu địa vị thực sự thì lại chẳng tới đâu, nếu nói nhân khí, còn so ra kém ngôi sao mới như Lục Ninh, dù sao đều là người trẻ tuổi, trong đầu có chút khó chịu cũng là bình thường.

Cố tình vào thời điểm này, bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, bọn họ nghi hoặc nhìn về phía sau trường quay, lại nhìn không được xoa xoa ánh mắt, sau đó nhất thời hoảng sợ đứng lên.

Đó là một người phụ nữ vô luận ở nơi nào cũng không thể khiến người bỏ qua, nói xinh đẹp, có lẽ cô không phải xinh đẹp nhất, nhưng lại có loại mị lực nói không nên lời, khiến cho cô có cảm giác khác hoàn toàn với người bên cạnh, tuyệt sẽ không lu mờ trước mỹ lệ của mọi người, cả người giống như đều đang phát sáng.

Cô là Thời Thúy Trân, ảnh hậu Cannes, ảnh hậu Kim Giác, quảng cáo đều tiếp hàng hiệu quốc tế, là người phát ngôn cho những loại đồ trang điểm mà ngay cả ngôi sao như Lam Dĩnh mua cũng đều có chút đau lòng.

Khi Lục Ninh nhìn thấy cô, cũng là ngẩn ra, ngược lại không thất thố giống Lam Đình cùng Bạch Bân Bân, chỉ là nghi hoặc, Thời Thúy Trân đến nơi này làm cái gì?

Lập tức lại nghĩ đến, đời này y chỉ gặp qua Thời Thúy Chân trên bảng quảng cáo, nửa phần giao tình cũng chưa nói tới, huh, hẳn là không phải đến tìm y đâu.

Nào biết, Thời Thúy Trân cứ như vậy đi thẳng tới chỗ Lục Ninh.....

“Lance, em về nước vì sao không cho chị biết?” Đôi mắt xinh đẹp của Thời Thúy Trân nhìn thẳng Lục Ninh.

..... Lục Ninh cảm giác, cô là hồ ly tinh cái gì, vẫn là có căn cứ, hầy từng hợp tác với cô một lần, lại rất ít có cơ hội đối diện với cô như vậy, lúc này y mới phát hiện, mấy nam diễn viên đối diện với cô kia, quả nhiên mạnh mẽ... Không đúng! Y nhớ rõ vài năm sau, Thời Thúy Trân không có mị lực phóng ra ngoài trí mạng như vậy, có lẽ là bởi vì thực lực của cô hiện giờ không mạnh như vài năm sau, cho nên còn chưa thể hoàn toàn thu liễm loại khí tức này?

Không thể không nói, sức tưởng tượng của Lục Ninh ngẫu nhiên vẫn thực chính xác, thân là hồ ly tinh, kỹ năng mị hoặc này là trời sinh, bây giờ cô còn chưa thể thu liễm hoàn toàn một trăm phần trăm, tu vi của cô không thấp, vừa vận đứng trước cánh cửa kia, hai ba năm sau khi Lục Ninh gặp được cô, cô đã vượt qua được cánh cửa đó .

Nhưng mà, cô đang gọi ai?!

Lục Ninh có thể xác định, y không biết một người tên là “Lance”, mà nhìn cách Thời Thúy Trân gọi, y cảm giác cô đang gọi y!

..... Thời ảnh hậu, cô nhận sai người sao?

“Xin hỏi, tôi có thể nói chuyện với em ấy trong chốc lát sao?” Đôi mắt cực kỳ xinh đẹp của Thời Thúy Trân nhìn về đạo diễn đứng bên cạnh.

Đạo diễn sững sốt trong chốc lát mới nhảy dựng lên trả lời, “À à, đương nhiên có thể, Lục Ninh cậu đi đi!”

Tình hình này quả thực khiến hắn mừng rỡ như điên a!

Tư liệu tuyên truyền có bao nhiêu tốt a!

Đây là Thời, Thúy, Trân a!

Lục Ninh chẳng hiểu cái gì theo Thời Thúy Trân vào phòng nghỉ, mà lúc này, Chung Du Bạch vừa nhấc đầu, trực tiếp nhắm mí, “Cô tới làm cái gì?”

..... Thật sự là nửa điểm không khách khí.....

Thời Thúy Trân ưu nhã ngồi xuống, mỉm cười, “Nếu không gọi được anh, tôi chỉ có thể tự mình đến đây.”

Lục Ninh: “...”

Thì ra như vậy, y mẹ nó thì ra chỉ là cái cố mà thôi, chính chủ người ta muốn tìm ở trong này đâu!

Mặt khác, con thỏ người đại diện tiên sinh, ngài giao hữu có bao nhiêu rộng vậy?!

“Anh cũng biết, hợp đồng của tôi cũng sắp đến kì.” Thời Thúy Trân nhẹ nhàng nói.

Lục Ninh lại thật giống như bị sét đánh trúng..... Cô nói như vậy là ý gì, mình không nghe lắm đi?

“Công ty nhỏ này của anh vốn không ở trong phạm vi suy xét của tôi, hai vật phẩm ở hội đấu giá London bên kia, là bút tích của anh đúng không?”

Chung Du Bạch nâng mí, “Đúng thì sao?”

“Như vậy tôi liền không cần lo lắng cái gì.” Giọng điệu cùng thanh âm khi nói chuyện của Thời Thúy Trân kỳ thực so với diện mạo của cô lại càng đẹp.

“Chuyện này không phải một mình tôi có thể quyết định” Chung Du Bạch lạnh lùng nói, không biết vì cái gì, Lục Ninh có cảm giác trong thái độ của hắn với Thời Thúy Trân có không quá thích, thể nhưng xuất

phát từ ích lợi, đại bài như Thời Thúy Trân gia nhập một công ty giải trí mới khởi bước như bọn họ, kia căn bản chính là thiên phương dạ đàm có được không!

D.A hiện tại thuộc về ba người, Chung Du Bạch, Lục Ninh, Lục Viễn, hẳn nói không phải một mình hẳn có thể quyết định cũng là lời thật, tuy rằng Lục Ninh ở trong này, thế nhưng Lục Viễn còn đang quay phim ở miền Bắc kìa.

Trên thực tế Chung Du Bạch cũng có tâm tư này, muốn giục Lục Viễn tới sao? Xa như vậy, qua lại ép buộc cái gì.....

Chung Du Bạch bỗng nhiên lấy di động ra, nói với Thời Thúy Trân, “Đến, cười một cái.”

Thời Thúy Trân cũng không kinh ngạc, cứ như vậy ngồi bên cạnh Lục Ninh, lộ ra mỉm cười mê người, ngược lại là Lục Ninh có chút chẳng hiểu cái gì.

Chung Du Bạch nhấn nút, trên màn hình biểu hiện, MMS đã gửi đi.

Mà bên ngoài cũng không để ý đồ thật sự khi đến đây của Thời Thúy Trân, một scandal về ngôi sao mới giới showbiz cùng với ảnh hậu quốc dân đang nhanh chóng sinh thành, mặc kệ quảng đại quần chúng nhân dân có tin hay không, đây tuyệt đối là đầu đề ngày mai.

Xa ở một thành thị khác, Lục Ninh vừa quay phim xong, Hoàng Bích bên cạnh sắc mặt rối rắm, thật cẩn thận đưa điện thoại di động tới, “Viễn ca, MMS Chung ca gửi tới.” Sau đó nhanh chóng tránh đi thật xa.

Lục Viễn tiếp nhận, vừa mở ra sắc mặt ngay liền trầm xuống, lập tức nhìn về phía Hoàng Bích, “Màn diễn tiếp theo của tôi không nhằm mà nói là buổi chiều ngày mai?”

Hoàng Bích lặng lẽ nhìn sắc mặt hắn xong mới đáp: “Đúng.”

“Rất tốt, đặt vé máy bay đi Thượng Hải cho tôi.”

“Hiện tại?”

“Đúng, hiện, tại!” Lục Viễn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

32. Chương 32

Đến đêm Lục Viễn mới tới nơi, may mà vé máy bay từ nơi hắn quay phim đến Thượng Hải không phải ít, bằng không tiểu trợ lý Hoàng Bích hẳn sẽ bị hắn trừng chết.

Thời Thúy Trân tương đối nhàn nhã, buổi tối thậm chí rất rộng lượng mời mọi người ăn cơm, bao gồm Di Thu Ý, Hùng Minh Minh, Trương Ngôn Thắng, Hoàng Bích cùng Chung Du Bạch, còn có người đại diện của cô, đồng thời cũng là em gái cô, Thời Thúy Giác.

So với mỹ mạo của Thời Thúy Trân, ngoại hình Thời Thúy Giác tương đối bình thường, dù vậy, khi người nhìn vào lại có mị ý thực đặc biệt, quả nhiên là hồ ly tinh không thể nghi ngờ.

Lục Viễn biết Chung Du Bạch là cố ý, hẳn còn không ngạc nhiên như vậy, không nhìn ra dụng ý của Chung Du Bạch, thế nhưng hắn rất không thích hồ ly tinh.

Sinh vật như hồ ly tinh này, tuy rằng không phải đều xinh đẹp giống như Thời Thúy Trân, lại trời sinh tinh thông mị hoặc, Lục Viễn nhìn thấy các cô bên cạnh Lục Ninh là đã đầy đủ khiến hắn không vui.

Chung Du Bạch cũng không thích hai chị em này, Lục Ninh giải thích việc này là, đại khái không có con thỏ nào thích hồ ly, ah, con hổ Hùng Minh Minh này ngoại lệ.

Khiến Lục Ninh bất ngờ là, ngay cả Di Thu Ý, Trương Ngôn Thắng bọn họ, hình như cũng không quá quan tâm Thời Thúy Trân, ánh mắt tương đối lãnh đạm.

Trong nhà hàng Tây tinh xảo, Thời Thúy Trân ưu nhã ăn từng miếng beefsteak nhỏ, ừ, hồ ly là động vật ăn thịt, “Hôm nay tôi mời khách, tùy tiện chút.”

Ở điểm này Chung Du Bạch cực kỳ không khí phách, thân là con thỏ, hẳn không ăn đồ ăn mặn, chỉ có thể mặt bình tĩnh ăn rau dưa salad.

“Tòa miếu nhỏ này của chúng tôi không chứa được tôn đại phật như ngài đây.” Lục Viễn ném dao nữa nói.

Thời Thúy Trân cũng không thèm nhìn tới hắn, “Đến, Minh, ném thử này, lưỡi trâu nơi này mùi vị tương đối ngon.”

Cô đối với Hùng Minh Minh có loại thân thiết khác, Lục Ninh nhìn rất có thú, bởi vì Hùng Minh Minh nhìn nhìn cô lại nhìn nhìn Chung Du Bạch, trên mặt có chút không biết làm sao, cuối cùng chỉ có thể vùi đầu khổ ăn.

Chung Du Bạch cười lạnh, “Như thế nào, ngựa tốt không chọn nên bây giờ hối hận, Minh sớm đã không còn nữa điểm quan hệ với cô, Thời đại minh tinh, hảo hảo đi con đường dương quang của cô, làm gì lại bày ra cái bộ dáng này.”

Lục Ninh lúc này mới giật mình.

Thời Thúy Trân tư thái vĩnh viễn ưu nhã, “Dù cho không ở cùng nhau, tôi cùng Minh lớn lên bên nhau từ nhỏ, điểm này ai cũng không thay đổi được, nhưng mà quả thật phải cảm ơn mọi người mấy năm nay chiếu cố Minh, Chung Du Bạch, tôi biết tính tình của anh, người khôn không nói chuyện mập mờ, hợp đồng của tôi đến tháng chín năm nay sẽ hết hạn, tôi có thành ý ký hợp đồng với các người, việc tốt đưa đến cửa như thế này, các người sẽ không ngốc như vậy, chỉ bởi vì một chút tư oán ngày xưa mà ném tiền ra ngoài cửa?”

“Tiền? Ngượng ngùng, chúng tôi thật đúng là không thiếu tiền.” Lục Viễn thản nhiên nói.

Khi nghiêm túc nói chuyện, thân là quỷ hút máu, Lục Viễn vẫn là tương đối có cảm giác áp bách.

Thời Thúy Trân hơi hơi chau đôi mi thanh tú, “Gần đây giới Tu chân không yên ổn.”

“Thì tính sao?” Di Thu Ý có chút không kiên nhẫn.

“Mấy người biết đấy, nguồn tin của tôi nhanh cùng chuẩn hơn so với mấy người,” Thời Thúy Trân bình tĩnh nói, “Trong fan của tôi có người của giới Tu chân, bọn họ sẽ truyền tin tức cho tôi, sau khi ký hợp đồng với tôi, tôi sẽ chia sẻ tin tức với mọi người, thân là một nghệ nhân, sự chuyên nghiệp của tôi cũng không khiến các người cần để tâm bao nhiêu, nếu không phải bởi vì ở trong những công ty khác ngày càng quá mệt mỏi, mấy người nghĩ tôi sẽ nguyện ý đến đầu nhập mấy người?”

Chung Du Bạch rút cuộc nói, “Tôi nghĩ, chúng ta cần nói chuyện chi tiết.”

Hiển nhiên, nguồn tin của hắn không được đúng lúc cùng chuẩn xác như Thời Thúy Trân, lần trước vẫn là bắt nguồn từ cảnh giác của hắn cùng với Di Thu Ý thu được tin tức bất thường.

Bữa cơm này phỏng chừng chỉ có Lục Ninh và Hùng Minh Minh ăn no nhất, những người khác đều chẳng phải vui vẻ gì.

Sau khi Thời Thúy Trân cùng Chung Du Bạch đàm phán ổn thỏa, mang theo cô em gái trầm mặc ít lời của cô lắc lắc thân thể phong tư yếu điệu rời đi, lúc đi liếc cũng không thèm liếc Hùng Minh Minh lấy một cái.

..... Kỳ thật, Lục Ninh cảm thấy, hờ hển là không nên nói chuyện yêu đương với hồ ly, chỉ nghe nói qua cáo mượn oai hùm cái gì.....

Trên đường trở về, Lục Viễn phổ cập tư oán ngày xưa của mấy người cho Lục Ninh, “Ban đầu Minh và cô ta cùng lớn lên ở Ngũ Đài sơn, ah, em gái cô ta kia lúc đó còn chưa biến hóa, so với Minh, cô ta nhỏ yếu hơn rất nhiều, nếu không phải Minh che chở, sớm đã chẳng còn lấy một sợi lông, sau này cùng tu ra hình người...”

Cuối cùng, chẳng qua là vì Thời Thúy Trân muốn đi làm ngôi sao, hai người cứ như vậy chia tay.

Mà giữa cô cùng Di Thu Ý, Chung Du Bạch nói là tư oán, chẳng qua là năm đó yêu ma còn chưa yếu ớt như thế này, trên trăm năm trước, đánh qua vài lần mà thôi, Trương Ngôn Thắng không thích Thời Thúy Trân là vì cô từng là sư tỷ hắn, cốt tình trời sinh tính tình lạnh bạc, trong lòng chỉ có em gái cô, không còn người khác, rõ ràng có năng lực, lại thấy chết không cứu với tất cả người ngoài.

Giữa yêu ma với nhau, kỳ thật cũng không hài hòa như vậy, nếu không phải bị chính đạo đả kích đến sinh tồn gian nan, không hẳn sẽ bình tĩnh như hiện tại đi?

Mặc kệ chuyện xấu bên ngoài tuyên truyền vận tác hừng hực khí thế như thế nào, tiến trình quay phim của Lục Ninh không có chậm lại, [Hoa đào tháng sáu] vẫn quay đến cuối tháng tám, phim của Lục Viễn cũng đã kết thúc, hai người gặp lại tại Thượng Hải, cùng đi thăm Cố Di cùng cặp song sinh tạm thời gửi chị nuôi.

Còn chưa hưởng được một buổi sáng an bình, chỗ Vu Mai Yến đã gửi tin tức đến, Chung Du Bạch gần như là hấp tấp tìm đến bọn họ.

“Xem ra bộ điện ảnh kia hai người không có thời gian quay! May mà tôi còn chưa ký hợp đồng cụ thể với đối phương.”

“Làm sao vậy?” Lục Ninh ngẩng đầu nhìn hắn.

“Qua vài ngày album đầu tiên của hai người sẽ phát hành, tự nhiên sẽ có một vòng tuyên truyền, Tinh Hoàn Ent nghe nói chúng ta có kế hoạch biểu diễn, Vu Mai Yến tự mình tới tìm tôi, nói có kế hoạch mới, hai người xem xem, bắt đầu từ tháng mười, cử hành tour diễn “Vũ hội Hoàng tử” khắp châu Á, địa điểm định ở ba nơi, Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, sau đó là HongKong một hồi Đài Loan một hồi, Seoul một hồi, Tokyo một hồi, ngoài ra còn có Thái Lan cùng Malaysia, chỉ sợ trước cuối năm, hai người cũng sẽ không có thời gian quay phim.” Chung Du Bạch đưa bằng kế hoạch chi tiết cho bọn họ.

Hắn làm người đại diện cực kỳ xứng chức, phần bằng kế hoạch này không chỉ chi tiết, còn ghi chú thời gian địa điểm tình huống đơn giản, để người vừa xem hiểu ngay.

“Tham gia lưu diễn châu Á chủ công là hai người các cậu, Tinh Hoàn cùng chúng ta liên hợp chủ sự, còn có nhóm Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân cùng Hàn Được, năm vai nam chính mấy người diễn chính concert đặc biệt này, phỏng chừng tin tức vừa thả ra đã đủ hấp dẫn ánh mắt.”

Cố Di có chút sợ hãi than nhìn qua, “Đúng vậy, hình như gần đây a Viễn cùng a Ninh hình như cực kỳ nổi tiếng, trên ti vi chỗ nào cũng chiếu.” Mặc kệ là phim truyền hình [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] hay là quảng cáo phô thiên cái địa, đều nói rõ một điều là bọn họ đã nổi tiếng.

Làm phim thần tượng, phát lại vào nghỉ hè cũng không bất ngờ, cho dù là phát lại, rating của bộ phim này vẫn rất cao, như vậy có thể thấy trình độ nổi tiếng của nó.

“Cho nên, hiện tại hai người không chỉ phải chuẩn bị tuyên truyền album mới, còn phải bắt đầu chọn ca khúc cho chuyến lưu diễn châu Á “Vũ hội Hoàng tử”.

Chung Du Bạch trực tiếp nhìn về phía Lục Ninh.

Những việc như chọn ca khúc này, bảo Lục Viễn đến làm căn bản là không đáng tin.

Ngày 1 tháng 9, album [Mối tình đầu] của Lục Ninh Lục Viễn bắt đầu phát hành, so với single đầu tiên chỉ có ba ca khúc, album này, vô luận chế tác hay ca khúc đều có thể nói hoàn mỹ, single đầu tiên theo lý mà nói thì lượng tiêu thụ không được rất cao, đặc biệt là ở trong những nơi sách lậu hoành hành như thế này, nhưng bọn họ tiến hành ba lần ký tặng, lại thừa dịp nhiệt độ tuyển tú, dưới sự nhiệt tình gom đĩa của fan, vậy mà cũng bán ra gần năm mươi vạn (500.000) đĩa, đây thuần túy là sức mạnh của fan.

Album không giống single, một ngày trước khi phát hành, Chung Du Bạch đã post link trên blog, tuyên bố MV ba ca khúc trên trang chủ của D.A.

Ba ca khúc đều quay ở London, phong cách lại hoàn toàn khác nhau, MV ca khúc chủ công [Mối tình đầu] theo phong cách tươi mới ấm áp, cực kỳ thích hợp với tuổi tác của hai người, mà nước Anh nồng đậm phong tình càng là có ý nhị khác, dung hợp với ánh mặt trời tháng 4 ở London thành một sắc thái ấm áp cho MV.

MV hai ca khúc khác, một là bản rock [Moonlight] tràn ngập sắc thái ma huyền của nước Anh, khác với ca khúc rock nặng kịch liệt, rock trong ca khúc mê huyền này tương đối nhẹ nhàng êm tai, hình ảnh nội dung... khụ khụ, MV được cho là đầu tư lớn nhất này, thực tế đầu tư là không, gần như chính là bảy tám phút hình ảnh quay được ngày đó cắt nối biên tập thành, lại thêm một vài đoạn hình ảnh ngắn Lục Ninh Lục Viễn ở bên trong tòa thành cổ, liên cấu thành một MV đặc biệt như vậy.

Một ca khúc cuối cùng là về ý nguyện khi trưởng thành, tên là [Phụ thân], trong ngắn ngủi vài phút, tựa hồ ghi lại thanh xuân thấm thoát trôi mau, hai nhóc song sinh kia dùng tóc giả màu đen, đóng vai Lục Ninh Lục Viễn khi còn nhỏ, trong MV có một đôi tay mạnh mẽ, có bả vai rộng lớn, có ôn nhu làm bạn khi chơi đùa lúc còn bé, chỉ là không xuất hiện khuôn mặt. Nhân vật cao lớn cường tráng này do Hùng Minh Minh làm khách mời hữu nghị.....

Bởi vì ngày hôm sau album mới bắt đầu phát hành, các fan của Lục Ninh Lục Viễn thảo luận nhiệt liệt về ba ca khúc này trên internet, trên diễn đàn Lục Quỷ đã có post đặc biệt về album mới của Lục Ninh Lục Viễn.

Người nổi tiếng thì thị phi cũng nhiều, dân mạng bình luận trên diễn đàn Lục Quỷ cũng không nghiêng về một phía thích như lúc tuyển tú, đặc biệt rất nhiều fan thích xoát cảm giác tồn tại của Lục Ninh Lục Viễn trên diễn đàn, khó tránh khỏi sẽ có một chút fan đen, thường thường sẽ xuất hiện hai loại cực đoan, thích thì cực kỳ thích, chán ghét lại không tiếc sức đi bôi đen.

Trong ba MV, được đánh giá cao nhất ngược lại lại là [Phụ thân], hình ảnh trong MV này chất phác đến đơn giản, sắc thái màu vàng nhẹ nhàng mang theo khí tức hoài niệm, lời ca cùng nhạc cũng rất đơn giản, nghe hai ba lần là có thể ngâm nga lại, cơ bản không nhận đến công kích gì, về phần [Mối tình đầu] cùng [Moonlight], chính Lục Ninh lúc nhìn thấy mấy bình luận kia cũng cười đến choáng váng.

Lầu 327, Trắc diện dung nhan: MV này cũng quá hết chỗ nói rồi đi, cánh này, còn có cái sợi trên kia có phải dây thép không? Thật nghĩ là mình đang quay phim bom tấn a.

Lầu 328, Bân: Ha ha, rất buồn cười, nhìn thấy bụng quỷ hút máu kia không, huyết tương này biến thành rất giả hahaha.

Lầu 329, Toái hoa diên khổ: Lầu trên, hình như không phải dây thép, MV này làm hậu kì không tồi.

Lầu 330, Bạo lực cực hạn: Nói thật nha, tôi làm chính là hậu kỳ đặc hiệu, MV này làm đặc hiệu không phải tốt lắm, đạo cụ hình như cũng không phải cái gì tốt nhất, nhưng mà hậu kỳ cũng không tệ, dây thép cái gì linh tinh được xử lý rất sạch sẽ, còn có chính là hóa trang người sói, rất thô ráp chút...

.....

Lục Ninh cười xoa bụng, để người sói London người ta nhìn thấy bình luận này không biết sẽ cảm thấy thế nào, hoá trang rất thô ráp ha ha ha ha, người ta là người sói thật biến thân a, bị đánh giá rất thô ráp...

Buồn cười nhất còn có một bình luận:

Lầu 871, Khuynh Thành vạn chúng chú mục: Diễn viên diễn quỷ hút máu không thể tìm cho đảng hoàng sao? Không nói đều phải đẹp như Lục Viễn, tìm vài anh đẹp trai cũng không khó đi, London nhiều người mẫu nam đẹp trai như vậy, ông chú quỷ hút máu ở giữa kia là tới làm trò cười sao?

Thật sự là cười đến bụng đau, nếu như bị vị quỷ hút máu kia thấy được, phỏng chừng tức giận đến sắc mặt cũng biến thành màu xanh haha.

Mà trong bài post này có một ID rất bắt mắt, “a Lục”, Lục Ninh hơi hơi nhướn mi, y biết thiếu nữ tu chân ngày đó cũng gọi a Lục, nhìn kỹ “a Lục” này phát ngôn, y lại cảm giác khẳng định là trùng tên, tên này dù sao không phải thật đặc biệt, bởi vì a Lục này vừa nhìn đã biết là fan cuồng tử trung của bọn họ, khẩu chiến kịch liệt với fan đen của bọn họ trên mạng đâu.

Mặc kệ là khen hay chê, độ đề tài là có, mà lúc này, [Hạnh phúc dưới trời xanh] đã phát sóng, trung tuần tháng 9 [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] cũng bắt đầu, bọn họ phát album vào thời điểm này, chính là thời điểm thích hợp nhất, bởi vì trong album [Mối tình đầu] sử dụng ba bài ca trong [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], còn có ca khúc cuối [Hạnh phúc dưới trời xanh], quyền biểu diễn ca khúc này vẫn là nhờ Chung Du Bạch vận tác mới vào tay bọn họ, trong [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] cũng có một khúc nhạc đệm là bọn họ biểu diễn.

Ngày 1 tháng 9, album [Mối tình đầu] toàn diện phát hành, thối qua toàn bộ bảng xếp hạng tiêu thụ khắp Đông Nam Á giống như gió xoáy, nếu nói lúc trước anh em Lục Ninh Lục Viễn chỉ là đột ngột nổi tiếng, lúc này, là cực kỳ nổi tiếng.

Mà cực kỳ nổi tiếng cũng có nghĩa kế hoạch hiện tại của bọn họ càng ngày càng nhiều càng ngày càng nhiều, công tác tuyên truyền ký tặng cùng lên tiết mục tự nhiên không cần phải nói, còn có hợp đồng các loại tạp chí, quảng cáo ùn ùn kéo đến, tạp chí nổi danh đại lục đều mời bọn họ, khiến Lục Ninh cảm thấy bất ngờ là, Nhật Hàn cũng có tạp chí phát ra thư mời bọn họ, thậm chí còn có một tiết mục ở Nhật Bản liên hệ với Chung Du Bạch qua điện thoại, hỏi hai người bọn họ có thể đến Nhật Bản tham gia một tiết mục hay không.

Vừa vặn trùng hợp là, bộ điện ảnh [Hắc Sa] này cũng sắp lên sóng ở Nhật Hàn, đoàn làm phim muốn đi Nhật Hàn tuyên truyền, Trần Đạt lại một lần đưa ra kế hoạch mời Lục Ninh Lục Viễn tham gia kế hoạch tuyên truyền với Chung Du Bạch, lúc này đây, Chung Du Bạch không lập tức từ chối.

“Muốn đi sao?” Lục Viễn ngáp một cái nói, ngay cả thân thể biến thái của hắn, dưới cường độ công tác gần đây cũng có chút buồn ngủ.

Chung Du Bạch lại như cũ tinh thần sáng láng, hắn đẩy đẩy gọng kính, ngón tay thon dài xẹt qua bảng kế hoạch, “Đi, vì sao không đi, tiền của người Hàn Quốc Nhật Bản, không kiếm thì phí, vừa vặn có vài món nợ cũng có thể tính.”

Lục Ninh: “.....”

Trực giác nói cho y, người này không biết lại đang tính kế ai, chỉ có thể nói mặc kệ là ai, bị con thỏ hắc tâm này nhìn chằm chằm thỉnh tự cầu nhiều phúc.....

33. Chương 33

Nếu đã định ra nước ngoài tuyên truyền, vậy bọn họ nhất định phải bắt đầu chuẩn bị. Văn hóa âm nhạc Nhật Hàn khác với Trung Quốc, khi bọn họ tuyên truyền cho ca sĩ sẽ có đủ loại tiết mục âm nhạc cho ca sĩ hát live, cực kỳ có khả năng kích thích tiêu thụ.

Album [Mối tình đầu] này vừa phát hành đã ngồi ổn định trên vị trí đầu tiên của bảng xếp hạng nhạc nước ngoài của Nhật Hàn không thể không nói là mượn gió đông của [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], bộ phim này cực kỳ nổi tiếng ở Nhật Hàn, triệt triệt để để kéo động nhân khí của hai người.

Sau khi định công tác tuyên truyền cho [Hắc sa], Chung Du Bạch lại cho bọn họ nhận mấy tiết mục phỏng vấn cùng chụp tạp chí của Nhật Hàn.

Đi trước là Nhật Bản, quốc gia này rất kỳ quái, nó có bầu không khí giải trí độc đáo của riêng mình, trên khối giải trí này, không chỉ đóng kín, hơn nữa còn có tính bài ngoại, so với Hàn Quốc thích mở ra, ngôi sao Nhật Bản cùng ngôi sao văn hóa càng thích tự tiêu khiển tự nhạc.

Nhưng là có thời điểm ngoại lệ, giống như trào lưu Hàn Quốc mãnh liệt tràn vào Nhật Bản vài năm sau.

Dân theo đuổi ngôi sao của Nhật Bản cũng thực đặc biệt, các bà chủ gia đình ba bốn mươi tuổi còn điên cuồng hơn thiếu nữ trẻ tuổi, ở quốc gia này, phụ nữ sau khi kết hôn hơn phân nửa là không công tác, so với thiếu nữ trẻ thì càng dễ tìm ngôi sao làm điểm ký thác tinh thần, mà thích ngôi sao nào đối với người chồng mà nói cũng là tương đối yên tâm, bởi vì dù vợ có theo đuổi ngôi sao cũng không có khả năng thật sự cùng ngôi sao phát sinh chuyện gì.

Có nhàn có tiền, chính là một bộ phận lớn fan bà chủ trong dân theo đuổi ngôi sao của Nhật Bản, hơn nữa các bác gái thường thường tình cảm rất lâu, còn không tiếc dùng tiền.

Thời điểm phong trào [Hoàng tử] bốc lên ở Nhật Bản cũng đã ngưng tụ một nhóm fan như thế, chính các bác khiến cho lượng tiêu thụ của [Mối tình đầu] nhanh chóng kéo lên.

Ngay lúc bọn họ bận rộn đến sắp bay lên, cố tình lại có ngoài ý muốn phát sinh.

“Anh tới làm cái gì!” Chung Du Bạch như lâm đại địch, Lục Ninh hoảng hốt cảm thấy lòng cả người hắn đều xù lên, thế nhưng hắn hiện tại đang ở hình người, không có lông mới đúng...

Lục Viễn cũng ở tư thế phòng bị, Lục Ninh nhìn người đứng trước mắt, lần đầu tiên không cần Lục Viễn nhắc nhở y cũng biết người này là người tu chân.

Bởi vì hắn mặc đạo bào vật áo dài rộng phieu dật, màu sắc nhạt dần từ xanh lam đến trắng, trên vật áo thêu hoa văn tinh xảo phiền phức, thậm chí ngay cả tóc cũng rất dài, được búi ngay ngắn chỉnh tề trong ngọc quan trắng trong suốt, người lại có dáng vẻ lạnh lùng xuất chúng, chợt liếc mắt nhìn thấy bộ dáng tằm dưới ánh trắng của hắn trên ban công, quả thực phieu phieu dục tiên, lại cực kỳ tiên phong đạo cốt.

Cái nhìn đầu tiên Lục Ninh đã cảm thấy không đúng chỗ nào, sau đó nhìn nhà cao tầng ở ngoài cửa sổ, bỗng nhiên liền giật mình, hiện tại là hiện đại a, vị này cho rằng mình đang đi cosplay sao?!

“Tiểu Bạch a, đã lâu không thấy.”

Lục Ninh: “.....”

Lục Viễn: “.....”

Lục Ninh liếc liếc mắt nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Lục Viễn, có thể thấy được hắn phỏng chừng cũng không nhận thức vị cao nhân trang phục “kỳ quái” này.

“Anh không phải đang bế quan sao, vì sao bây giờ đã đi ra!” Chung Du Bạch hiển nhiên là quen biết, hơn nữa còn thật sự phỏng bị hắn.

Lục Ninh lại mơ hồ đoán được đôi chút, vì cái gì ban đầu cũng sau này Chung Du Bạch lại có sự tương phản lớn như vậy, rõ ràng lần đầu tiên gặp người này trạch thành như vậy, hơn nữa rõ ràng nhất gan, hiện tại y suy đoán có lẽ vị này không phải sợ tất cả người tu chân, mà là có đối tượng đặc biệt.

Hắn sợ đối thủ tìm tới cửa nên mới như vậy? Mà khi biết đối thủ bế quan, lá gan của hắn lập tức mập ra.

...Quả nhiên, con thỏ vẫn là con thỏ...

“Haizz....” Một tiếng thở dài, người tới mỉm cười, chính Lục Ninh cũng có cảm giác choáng váng, bộ dạng người này thật sự không tệ chút nào.

Nhưng nháy mắt kế tiếp, Lục Viễn liền chắn trước mặt y.

Lục Ninh: “.....”

“Lần trước giới Tu chân rung chuyển, chỉ sợ mấy người cũng nhận được tin tức đi, cho nên mới ra nước ngoài tránh nạn.”

“Đúng thì sao.” Thấy hắn không có ý động thủ, Chung Du Bạch cũng không dám thả lỏng cảnh giác, hắn biết rõ người này có bao nhiêu lợi hại.

“Chuyện này gây ra động tĩnh quá lớn, tôi đương nhiên không bế quan nổi, chẳng những không bế quan được, lại còn phải hồi hả ngược xuôi chật vật chạy trốn.” Nói xong, lại là một tiếng thở dài.

Trong tâm Lục Ninh thầm nói, với cái bộ dạng mũ áo tinh xảo, từ đầu đến chân không nhiễm một hạt bụi này của anh này, xin hỏi chật vật nó ở chỗ nào?

Chung Du Bạch lại cười lạnh, “Đừng đùa, Trình Thương Thuật anh, thân là tôn tử Tử Thần lão đạo yêu thương nhất, lại là thủ tịch đệ tử của Chiêu Hoa kiếm phái, ai dám động anh!”

“Ông nội tôi đã mất bảy tháng trước.” đạo sĩ tuấn mỹ gọi là Trình Thương Thuật thản nhiên nói, “Cậu chắc cũng muốn biết nguyên nhân giới Tu chân rung chuyển đi, không phải cái khác, chính là bởi điều này mà thôi.”

Nhất thời, ngay cả Chung Du Bạch cũng có chút chấn kinh, sau đó mới bỗng nhiên cười, “Chết thì tốt!”

“Ừ, lúc mất coi như bình tĩnh, tuổi thọ của ông nội vốn cũng sắp hết, vốn còn tưởng rằng có thể chống đỡ thêm vài năm, đáng tiếc vết thương cũ trầm kha, cuối cùng không thể kéo dài được.” Giọng điệu Trình Thương Thuật vô cùng bình tĩnh, “Chỉ là tôi không nghĩ sẽ loạn đến mức độ này, thì ra bọn họ đối với Chiêu Hoa kiếm phái chúng tôi, đối với tôi có nhiều tâm tư quỷ quyết như vậy, chẳng qua đều bị ông nội tôi đè nặng mà thôi.”

Tử Thần lão đạo cũng không phải tu giả phổ thông, Chung Du Bạch gọi hắn là Tử Thần lão đạo, trên thực tế giới Tu chân đều phải tôn xưng hắn một câu Tử Thần chân nhân, hắn tu là kiếm, tu vì cùng cảnh giới

không phải cao nhất, lại không thể nghi ngờ là đệ nhất cao thủ trong giới Tu chân ở đại lục, dưới kiểm của hắn, vài lão gia hỏa kia cũng phải thoái nhượng vài phần.

Trình Thương Thuật là cháu nội ruột của Tử Thần, học cũng là kiếm thuật nhất mạch tướng thừa, trong giới Tu chân rất nhiều đạo chính thống mất chân truyền như hiện tại, kiếm thuật của Tử Thần tuyệt đối là công pháp bậc nhất, muốn Chung Du Bạch nói, hắn rất hiểu những người hâm hại Trình Thương Thuật này, bọn họ tuyệt đối không muốn có Tử Thần thứ hai.

Tính cách Tử Thần này không được tốt, giống như tảng đá trong gầm cầu, vừa thối vừa cứng, trời sinh bao che khuyết điểm căn bản không nói đạo lý, rất nhiều quy củ định ra, hắn cứ cố tình không tuân thủ.

...Tỉ như năm đó, giới Tu chân dần đi dần lại không cho lộ tung tích ra trước mặt phàm nhân, Tử Thần cũng mặc kệ, có hắn che chở, nắm đó khi Trình Thương Thuật đuổi giết Chung Du Bạch cực kỳ kiêu ngạo, đuổi đến mức Chung Du Bạch muốn lên trời cũng không có cửa, cho nên một câu chết thì tốt của Chung Du Bạch, nói rất thật tâm.

Theo cái nhìn của Chung Du Bạch, hắn và Trình Thương Thuật là có thù lớn, hiện tại người này lại cứ thể xuất hiện trước mặt mình là sao?

“Tiểu Bạch a, năm đó người đuổi giết cậu không phải chỉ mình tôi, tôi còn bỏ qua cho cậu vài lần đâu, ngược lại Phạm Chi Hiền của Tâm Minh kiếm phái, lão nhân của Nam Cung gia, La lão nhị La gia, Xung Vân của Đan Thanh các với cậu có thù hận càng sâu đi? Có câu gọi, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, chúng ta hiện tại chẳng lẽ không phải bằng hữu sao?”

Nhìn bàn tay trắng như ngọc Trình Thương Thuật vươn ra kia, sắc mặt Chung Du Bạch có chút phát xanh.

Lục Ninh thì lại đang sợ hãi than, kẻ thù của Chung Du Bạch thật đúng là nhiều a.

So sánh với mấy kẻ mặt ngoài đạo cốt tiên phong, Trình Thương Thuật này quả thật là thuốc cao bôi trên da chó, là loại vứt cũng vứt không ra, thay quần áo tầm thường, lại vẫn ôn nhu như ngọc không nói nên lời, cố tình làm người lại hoàn toàn tương phản với biểu tượng, thẳng đến khi bọn họ lên máy bay đi Nhật Bản, vị này còn ổn thỏa đi theo bọn họ, Chung Du Bạch vẫn ở trong áp suất thấp, hiển nhiên thực kiêng kị bản sự của Trình Thương Thuật, nếu đánh thắng được hắn, lúc trước cũng sẽ không bị hắn đuổi cho giống như chó nhà có tang(1), hơn mười năm không dám ra ngoài. Bởi vì cảm xúc này mà khiến cho Hoàng Bích nơm nớp lo sợ, thu thập đồ đạc cũng không thành thạo, lần đầu tiên Hùng Minh Minh nhìn đến Trình Thương Thuật quả thực giống như là thấy quỷ, so Chung Du Bạch còn khoa trương.

Ngược lại Trình Thương Thuật cười chào hỏi với hắn, “Ai nha Minh, đã lâu không thấy.”

Hùng Minh Minh đen mặt, nhần lại nhần mới chưa nói đã lâu không thấy em gái người! Lần trước gặp còn muốn bắt hắn lột da, thịt thì mang đi làm thịt hổ kho tàu, xương đem nấu canh cái gì có được không!

Ngược lại Lục Ninh cùng Lục Viễn thấy Trình Thương Thuật không có địch ý, liền triệt để ném gánh nặng, hiện tại bọn họ bận rộn như vậy, làm gì có thời gian nghĩ nhiều như vậy!

Ở đại lục, tiêu chuẩn ánh mắt trời tuấn mỹ như Lục Viễn càng được hoan nghênh, tại Nhật Hàn, ngược lại là khí chất thâm trầm tối tăm như Lục Ninh càng hấp dẫn fan, các cô xưng đây là “lãnh uất gợi cảm”, vì thế, tại sân bay Nhật Bản, khi fan lớn tiếng gọi tên y, Lục Ninh cũng có chút kinh ngạc.

[Hoa viên bí mật của Hoàng tử] truyền bá rộng khiến nhân khí của Lục Viễn ở đại lục tăng mạnh, tại Nhật Hàn nhân khí của Lục Ninh diễn vai nam thứ lại cao hơn một bậc.

“Mấy người xem, tôi vẫn rất hữu dụng.” Sau khi Trình Thương Thuật dùng tiếng Nhật lưu loát giao tiếp với đối phương, nói, “Phiên dịch người ta phải đi tuyệt đối không hữu dụng bằng tôi.”

Được rồi, Lục Ninh chỉ biết tiếng Anh, Lục Viễn cũng vậy, Chung Du Bạch..... Hắn tính tuổi mà nói đã là đồ cổ, ngược lại là biết ngôn ngữ mấy nước, nhưng vẫn không làm giải thích được, làm hacker đủ tư cách, hắn am hiểu là phiên dịch văn tự, ngay cả các loại từ ngữ chuyên môn cũng đều thực quen thuộc, nhưng giải thích lại kém rất nhiều.

Dù sao Lục Ninh cảm thấy rất không khoa học, kiếm tu bộ dạng đạo cốt tiên phong, phong cách mười phần cổ điển lại có thể tinh thông quốc ngữ của n quốc gia, này không khoa học a!

Giống như nhìn ra nghi hoặc của y, Trình Thương Thuật giải thích, “Năm đó ông nội cho tôi ra ngoài rèn luyện, tôi đã ở rất nhiều quốc gia trong một thời gian, trí nhớ của tu sĩ chúng tôi rất tốt, học những ngôn ngữ này cũng chỉ là thuận tiện.”

..... Thiếu chút nữa quên, cho dù vị này nhìn mới hơn hai mươi, trên thực tế cũng là đồ cổ cùng năm tuổi xấp xỉ với Chung Du Bạch.

Buổi chiều đầu tiên toàn bộ đoàn làm phim cùng nhân viên tuyên truyền [Hắc Sa] đều được sắp xếp nghỉ ngơi ở một khách sạn bốn sao tại Tokyo, cho dù đã bao hết toàn bộ tòa nhà, lại vẫn như cũ có fan hoạt động ở phụ cận, trong nhân viên tuyên truyền không chỉ có ngôi sao mới đang nổi tiếng như Lục Ninh Lục Viễn, còn có ảnh đế đã có tuổi nhưng mị lực không giảm như Tạ Tri Bác cùng Tôn Lập Ngôn.

Có lẽ là vì đang ở nước ngoài, phóng viên nước ngoài cũng không cho Tôn Lập Ngôn mặt mũi như phóng viên đại lục, cho nên hành vi của Tôn Lập Ngôn cũng coi như an phận, thế nhưng Lục Ninh cảm giác, ánh mắt hắn không phải rất an phận.

Hành trình rất gấp, đến đêm bọn họ liền mở họp báo, theo lý mà nói, [Hắc Sa] công chiếu ở Nhật Bản phòng bán vé sẽ không kém, lực kêu gọi của mấy vị ảnh đế lớn đều không phải vô ích, bản thân ở phòng bán vé trong nước toàn bộ bay lên, bộ phim này coi như là phù hợp khẩu vị người Nhật Bản, tiền cảnh rất tốt, cho nên họp báo mở thực sự long trọng, truyền thông đến không ít.

Dưới các đường truyền thông vây quanh, Lục Ninh lại vẫn miễn cảm phát hiện Chung Du Bạch nửa đường rời đi, thâm thâm bội phục sức quan sát của mình.

Nào biết đợi khi họp báo kết thúc, tiệc tối nội bộ cũng kết thúc, Chung Du Bạch còn chưa trở về, ngay cả Trình Thương Thuật lúc đầu còn ở hiện cũng không thấy.

“Bọn họ sẽ không gặp chuyện không may đi?” Lục Ninh còn có chút lo lắng.

Lục Viễn xoa bụng nằm trên giường Lục Ninh, hắn gần đây rất bận, cũng may có máy bảo quản máu là Lục Ninh đây, đặt bao lâu vẫn thực mới mẻ mới có thể bổ sung khiến hắn không quá đói, tiệc tối của người Nhật Bản không giống đại lục, không hề thiếu đồ tươi sống, hắn ăn rất tận hứng, beefsteak còn máu cũng ăn vài khối.

“Đừng lo lắng, Chung Du Bạch người này rất hiểu biết, chưa bao giờ mạo hiểm, đừng nhìn bình thường bộ dạng hắn lợi hại như vậy, vừa có nguy hiểm thì chạy nhanh hơn bất cứ ai, đừng quên, hắn vốn chính là con hổ!”

Lục Ninh: “.....”

“A Ninh.....”

Lục Ninh nhất thời thất thần, Lục Viễn kẻ sát lại cũng chưa phát giác, kết quả hắn cứ như vậy hôn lên.

Lục Ninh kỳ thật thực không thích mùi máu tươi, nhưng kỳ quái là, trên người Lục Viễn nửa điểm mùi máu tươi cũng không có, rõ ràng là quỷ hút máu, rõ ràng buổi tối vừa ăn beefsteak chín ba phần, trong miệng lại chẳng những không có mùi máu tươi, trái lại lại có mùi hơi ngọt nhàn nhạt.

Thật giống như khi quỷ hút máu dùng răng nanh cắn người, một chút cũng không đau đớn còn có thể khiến người động tình vậy, loại này ước chừng cũng không tìm thấy giải thích khoa học gì.

Kết quả hắn vừa mới hôn một chút như vậy, liền nghe thấy trên ban công khách sạn bọn họ ở này vang lên một tiếng “rầm”, sắc mặt Lục Viễn lập tức đen xì.

Thật vất vả mới bắt được một cơ hội, kết quả vẫn là không may như vậy! (không may ở đâu thì thỉnh tham khảo những lần tổ tình trước của b Viễn:v)

Lục Ninh bình tĩnh đẩy hắn ra, trực tiếp kéo rèm, chỉ thấy Chung Du Bạch hảo hảo đứng trên ban công tầng mười một của khách sạn này, chỉ là sắc mặt cực kỳ khó coi, ngược lại thân thể Trình Thương Thuật gần như treo một nửa trên người hắn, tóc vốn được búi chỉnh tề xõa xuống, vừa thấy đã biết không phải tốt.

Chung Du Bạch một chân bước vào liền ném Trình Thương Thuật lên sofa, lấy giọng điệu gần như phát điên nói, “Trình Thương Thuật này là bệnh thần kinh sao? Rõ ràng bị thương nặng như vậy, nửa cái mạng cũng mất, mấy ngày nay lại ép buộc giống như không có việc gì, hôm nay thì hay rồi, lúc muốn hấn hỗ trợ, một kiếm ra ngoài liền chém đôi Tuyết nữ kia... Dưới tình huống này còn dám xuất kiếm, thật sự là chán sống!”

“Vì thế, hai người không phải kẻ thù sao, anh cứu anh ta trở về làm cái gì?” Lục Ninh nâng mi nhìn Chung Du Bạch.

Chung Du Bạch nghẹn lời, ánh mắt nhìn Trình Thương Thuật có chút phức tạp, muốn nói thù oán giữa bọn họ có bao nhiêu lớn, chính như Trình Thương Thuật nói, hấn với vài vị khác lại càng có thù, Trình Thương Thuật thập phần lợi hại, năm đó nếu hấn có ý định muốn giết mình, hơn phân nửa sớm đã chết dưới kiếm của hấn, tuy rằng bị hấn làm cho mười mấy năm không thể ra ngoài, lại cũng không có tạo thành thương tổn thật sự gì, trái lại là từ sau khi Trình Thương Thuật cố ý muốn đối phó mình, rất nhiều nhân sĩ giới Tu chân khác muốn đối phó mình đều lánh mũi nhọn là hấn này.

“..... Anh ta bỏ qua tôi sáu lần, tôi đều nhớ kỹ,” Chung Du Bạch thản nhiên nói, “Tôi là người ân oán rõ ràng, việc như lợi dụng lúc người gặp khó khăn, tôi không làm được.”

Lục Viễn nửa tin nửa ngờ, liếc mắt nhìn Chung Du Bạch, nói thầm nói: “Loại sự tình như lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn này, không phải anh giỏi nhất sao.....”

Chung Du Bạch hung hăng trừng mắt nhìn hấn, cứ như vậy ném Trình Thương Thuật đi.

Nhìn Trình Thương Thuật sống chết không biết, Lục Ninh trong lòng vừa động, cảm ra một bình thủy tinh từ trong ba lô, bình thủy tinh này lỏng lẻo trong suốt, chất lỏng màu đỏ trong bình cực kỳ mỹ lệ, Lục Viễn nhìn đến tầm mắt đều không rời đi được.

Không có biện pháp, thân là quỷ hút máu, hấn yêu màu đỏ tha thiết.

Lục Ninh đã nghiên cứu qua mấy thứ trên người, trừ bỏ vài loại khoáng thạch cùng kim tệ số lượng nhiều đến khiến người quá mắt, còn có một chút da, vảy, rồi sừng, còn có máu của rồng, cũng chỉ có thể đặt đó, ngoài ra còn có một ít thực vật tên rất cổ quái, bùa, còn lại chính là bình lam bình máu, số lượng còn thật không ít.

Nay Trình Thương Thuật bị thương nặng như vậy, vừa vặn có thể làm thí nghiệm, Lục Ninh cũng không xác định có tác dụng với hấn hay không, bởi vì thương của tu sĩ, hình như đều là nội thương đi? Loại được khôi phục có tác dụng sao?

“Chuyển anh ta lại đây.” Lục Ninh phân phó Lục Viễn.

Lục Viễn nhíu mày, “Thật muốn cứu anh ta a.”

“Chung Du Bạch đặt anh ta ở nơi này, chính là bảo chúng ta cứu anh ta đi, bằng không chẳng lẽ là cho người hút máu sao!”

“Ý, nói không đúng là vậy!” Mắt Lục Viễn sáng lên, “Ta còn chưa hút qua máu của tu sĩ đâu!”

Lục Ninh liếc mắt nhìn hấn, “..... Đừng đùa, người này trên mặt một điểm huyết sắc cũng chẳng còn, bị thương rất nặng, cũng không biết là bị thương thể nào,” Y trực tiếp ném cái chai trên tay cho Lục Viễn, “Không thì người nếm thử trước?”

Y vẫn luôn muốn thí nghiệm hiệu quả của thứ này a.

Kết quả Lục Viễn thật sự dùng mũi ngửi ngửi, sau đó cứ như vậy uống một hớp lớn.

Lục Ninh: “.....”

Độc không chết hấn!

“Uống rất ngon, còn có hay không?”

Lục Ninh tức giận nói: “Cũng không phải đồ uống cho người!” Sau đó trực tiếp đổ cho Trình Thương Thuật một lọ.

Sự việc thần kỳ phát sinh, khuôn mặt vừa mới còn tái nhợt không còn chút máu của Trình Thương Thuật lập tức dần dần trở nên hồng nhuận, chưa đến vài giây hần liền mở mắt!

Lục Viễn đành tiếc nuối nhìn hần, sau khi Trình Thương Thuật tỉnh, hần tự nhiên không có cách nào lại muốn máu người ta, bởi vì Trình Thương Thuật mạnh thực sự, không phải là sợ hần, thế nhưng loại người như Trình Thương Thuật này, trời sinh uy thế cường đại, nhìn lâm liệt không thể xâm phạm.

Vì thế, ngày hôm sau Chung Du Bạch tới đây, nhìn thấy Trình Thương Thuật hoạt bát loạn khiêu, trong mắt chợt lóe một mặt phức tạp, lại vẫn không thèm nhìn hần bằng nửa con mắt.

Mà Lục Ninh lập tức cảm thấy có chút vi diệu, ân, ngay cả Lục Viễn cũng giống như tự biết cái gì –

Người này tại phương diện tình cảm, luôn luôn miễn cảm đến đáng sợ.

Ngày hôm sau khi lên tiết mục giải trí, Trình Thương Thuật trực tiếp thành phiên dịch viên của bọn họ, Lục Ninh không thể không cảm thán, vì sao lại cảm thấy đội ngũ của bọn họ ngày càng lớn mạnh a, tu sĩ bị chinh đạo tập thể đuổi giết cái gì, có vẻ rất cho lực một chút!

Trong bảng kế hoạch, lần này ở Nhật Bản bọn họ đi ba tiết mục, một là tiết mục tổng nghệ ngoài trời, một là tổng nghệ trong nhà, một là tiết mục âm nhạc, còn có chụp ảnh cho năm tạp chí.

Hôm nay vừa vặn là tiết mục tổng nghệ ngoài trời, rating của tiết mục này ở Nhật Bản vẫn luôn rất cao, trong khi tiến hành tuyên truyền [Hắc sa], ngay cả Tạ Tri Bác cũng đi tiết mục phỏng vấn, Lục Ninh Lục Viễn tuổi trẻ, tiết mục ngoài trời, còn cần chơi trò chơi động não như thế này, đoàn làm phim không chút khách khí ném cho bọn họ.

Mà trước khi tiết mục bắt đầu nửa giờ, Chung Du Bạch mới vội vàng ném cho bọn họ một chồng giấy, “Trước xem cho tốt đi! Tiết mục này chia làm hai giai đoạn vấn đáp cùng trò chơi trừng phạt, đề mục vấn đáp đại khái chính là trong phạm vi này, chỉ có thể làm thời bổ sung!”

Lục Ninh nhìn tập giấy A4 dày chừng 2 – 3cm trên tay, Trương Ngôn Thắng còn đang xử lý quần áo đầu tóc cho y, căn bản không cho y động, “..... Hiện tại xem?”

Hần đang nói đùa nha?

Nhìn Chung Du Bạch mặt không thay đổi, Lục Ninh thâm thâm cảm thấy đây là hần trả thù bọn họ cứu Trình Thương Thuật tối hôm qua.

..... Hần mẹ nó đừng không được tự nhiên như vậy có được hay không a! Không muốn cứu anh còn đưa anh ta về làm gì! Trực tiếp ném hoặc cho anh ta một đao không phải càng thống khoái!

Lục Viễn lại tiếp nhận giấy, hừ lạnh một tiếng, “A Ninh, người phụ trách nửa trước, ta phụ trách nửa sau, chỉ chút khó khăn nhỏ này cũng muốn làm khó chúng ta!”

..... Thật sự là khí phách trắc lậu, thế nhưng đầu Lục Ninh cũng có chút đau, cứng rắn chống?

Thời gian nửa giờ bay nhanh mà qua, may mắn đời này đầu óc Lục Ninh dùng tốt hơn so với đời trước, trí nhớ mạnh hơn không chỉ một cấp bậc, cũng nhớ được bảy tám phần, đều là đề lựa chọn, tốt xấu đại khái có ấn tượng.

Đến lúc thu hình, Chung Du Bạch bỗng nhiên nhe răng cười, “Ah, quên nói với hai người, tổ tiết mục vì chiếu cổ hai người là người ngoại quốc, sẽ nói câu hỏi bằng tiếng Anh cùng tiếng Nhật một lần, mà không phải tiếng Trung.”

..... Không cần hần nói, Lục Ninh đã nghe được một vị MC bên cạnh đang đọc tiếng Anh, thế nhưng, người Nhật Bản nói tiếng Anh mẹ nó này có thể xem như tiếng Anh sao?

Căn bản nghe không hiểu a suất!

.

(1) Mất nơi nương tựa, lang thang đây đó

34. Chương 34

Tiếng Anh của người Nhật Bản nghe rất khó hiểu, giống như tiếng Anh kiểu Trung Quốc, người Nhật Bản nói tiếng Anh, khẩu âm còn nặng hơn người Trung Quốc, không phải người Nhật muốn nghe hiểu vẫn có chút khó khăn, vì MC này tự nhận tiêu chuẩn tiếng Anh cũng không tệ lắm, Lục Ninh Lục Viễn nghe tới cũng không dám khen tặng, phần lớn nghe không hiểu.

Không có biện pháp, Lục Ninh chỉ có thể bất chấp tìm Trình Thương Thuật đến, Trình Thương Thuật cười như không cười liếc mắt nhìn Chung Du Bạch, nhanh chóng đến nói chuyện với tổ tiết mục, cuối cùng tổ tiết mục đáp ứng vào lúc đọc đề đổi thành Trình Thương Thuật, giọng nói của hắn rất rõ ràng, thanh âm cũng dễ nghe, không nói đủ tiêu chuẩn làm MC, nhưng tuyệt đối tốt hơn so với mấy MC kia, không xuất hiện mặt, chỉ là người đọc đề, tổ tiết mục ngược lại có thể chấp nhận.

Rốt cuộc bắt đầu thu tiết mục, trừ Lục Ninh Lục Viễn ra, còn có một nữ ngôi sao người Nhật, hẳn là một ca sĩ, bọn họ cũng không biết, nghĩ chắc cũng không phải ngôi sao có tư lịch gì, bởi vì người toàn bộ tổ tiết mục hầu như chỉ tập trung vào Lục Ninh Lục Viễn.

Lễ nghi của người Nhật Bản nghiêm cẩn đến mức làm cho người ta cảm thấy xa cách, loại lễ phép này cũng sẽ không khiến người cảm thấy rất thân thiết, suy nghĩ lại coi như chu đáo.

Bởi vì là tiết mục ngoài trời, bọn họ không dùng phiên dịch, Trình Thương Thuật đứng bên cạnh máy quay phim, dùng một tấm bảng viết lên vài chữ mà thôi, nhưng tốc độ tay của Trình Thương Thuật kia là cái loại gì a, chữ viết vừa đẹp vừa nhanh lại trúng chủ đề, cự ly này không tính gần, người thường xem chữ viết bảng có chút khó khăn, nhưng Lục Ninh Lục Viễn lại không hề áp lực, lấy năng lực phản ứng của bọn họ, lại có Trình Thương Thuật nhắc nhở, toàn bộ tiết mục tiến hành tương đối vui vẻ.

Rất nhanh liền đến giai đoạn vấn đáp, Trình Thương Thuật tiếp nhận câu hỏi, trước đọc bằng tiếng Nhật một lần, sau đó lại nhắc lại một lần bằng tiếng Anh, mà Chung Du Bạch đứng một bên lúc này mới phát hiện bọn họ dùng phương pháp này, chỉ là hừ lạnh một tiếng cũng không nói cái gì nữa.

Nói cho cùng, hắn cũng không muốn Lục Ninh Lục Viễn mất mặt trước mặt người Nhật Bản.

Lục Ninh sớm đã phát hiện trí nhớ của mình hiện tại tốt hơn nhiều so với đời trước, mà lúc này, y phát hiện có lẽ còn tốt hơn trong tưởng tượng một chút, y xem nửa phần trước, hiện tại nghe đề mục được đọc ra, thế nhưng gần như đều có ấn tượng, rất nhanh có thể chọn được đáp án, Lục Viễn lại càng mạnh mẽ, độ chính xác đạt đến trăm phần trăm!

..... Không hổ là học bá.....

Tổ tiết mục bên Nhật Bản cũng có chút ngạc nhiên, đề vốn là bọn họ chuẩn bị, vì phòng ngừa anh em Lục Ninh cùng Lục Viễn là người nước ngoài không biết gì về đề cả, không khỏi cũng quá khó coi, liền đại khái chuẩn bị một đề mục câu hỏi, tuy rằng đề đều ở trong đó, nhưng phạm vi rất lớn, hơn nữa khoảng một giờ trước khi tiết mục bắt đầu mới đưa cho họ, chẳng lẽ bọn họ thiên tài như thế, trong thời gian ngắn vậy mà có thể học thuộc lòng toàn bộ những đề mục này?

... Cứ cho là tuổi trẻ trí nhớ tốt, cũng không cần yêu nghiệt như vậy đi...

Tiết mục giải trí của Nhật Bản so với đại lục thì dám chơi hơn, các loại trò chơi trừng phạt quả thật khiến Lục Ninh Lục Viễn mở rộng tầm mắt, mà diễn xuất không để ý đến hình tượng của nghệ sĩ hài nơi này càng là mang đến rất nhiều tiếng cười, Chung Du Bạch nhìn xem có chút đăm chiêu, tiết mục giải trí đại lục kỳ thật vẫn là thực có hạn chế, Lục Ninh biết vài năm sau, có vài tiết mục giải trí của một số đài truyền hình bắt đầu bắt chước tiết mục giải trí của Nhật Bản, người ta ở phương diện giải trí này quả thật phải đi trước vài bước so với đại lục.

“A —” Vài người hét lên một tiếng, bị ghế bật ném vào bể bơi.

Hiện tại thời tiết tháng 9, tuy rằng còn không phải rất lạnh, lại cũng vào thu, rơi vào trong nước như vậy khiến vài người đều run cầm cập.

Lục Ninh Lục Viễn mới mười tám, mười chín tuổi, vô luận là chơi trò chơi hay là đáp đề đều tương đối thuận buồm xuôi gió, áp những người khác một đầu, lúc tiết mục thu xong, bọn họ lấy tổng điểm cao nhất

đoạt quán quân tiết mục kỳ này, phần thưởng là một bữa ăn tại nhà hàng Kaiseki Ryori sang quý đắt đỏ.

Nhưng mà hiện tại tiết mục xong rồi, người phụ trách tiết mục này lại âm thầm kêu khổ, phỏng chừng sau khi tiết mục kỳ này truyền bá ra sẽ dẫn đến nghỉ ngơi nhất định, không phải nguyên nhân gì khác, chính là bởi vì Lục Ninh Lục Viễn biểu hiện “rất tốt”! Tốt đến ngay cả bản thân người phụ trách cũng hoài nghi bọn họ biết trước đề vấn đáp cùng hạng mục trò chơi, nhưng chính bản thân hẳn biết rõ, hai tiểu tử may mắn đến từ Trung Quốc này căn bản cái gì cũng không biết, duy nhất xem như có ưu đãi là đề mục câu hỏi, nhưng một vị khách quý khác cùng vài diễn viên hài kia cũng đều có, căn bản không tính là ưu thế gì...

Lục Ninh Lục Viễn cũng không để ý những chuyện này, bọn họ còn phải đến một tiết mục âm nhạc truyền hình trực tiếp lúc chập tối.

Vô luận là Nhật Bản hay là Hàn Quốc, đều có loại tiết mục âm nhạc phát hình trực tiếp này, lấy tuần làm đơn vị, mỗi tuần đều có một lần, thôi động ngành âm nhạc phát triển mạnh, bởi vì không chỉ có một đài truyền hình có hình thức như vậy, cho nên tiết mục âm nhạc hàng tuần của Nhật Bản thật không ít.

Lần này Lục Ninh Lục Viễn đi là tiết mục trực tiếp có rating cao nhất, được nhiều người biết đến nhất, nổi danh vì sân khấu hoa lệ cùng nhạc đệm âm hiệu hiện trường xuất sắc, tính bao dung cũng mạnh, mỗi khi có ca sĩ nước ngoài tới, hơn phân nửa đều được mời đến tiết mục này, bởi vì nó đại diện cho thể diện của tiết mục âm nhạc Nhật Bản.

Bởi vì không phải đang ở đại lục, lần này lại là đến tuyên truyền [Hắc sa], tổ tiết mục cho bọn họ thời gian hai ca khúc, một khúc tự nhiên là hát nhạc đệm của [Hắc Sa], ca khúc này bị thương đại khí, bản thân bộ điện ảnh cũng là đầu tư lớn, mỗi ca khúc bên trong đều có thể nói là chế tác hoàn mỹ, một khúc khác là do bọn họ tự do lựa chọn.

Lục Ninh cùng Lục Viễn đã thảo luận, bởi vì đang ở nước ngoài nên không chọn bài tiếng Trung, dù sao sẽ có lúc đến Nhật Bản mở concert, vẫn là hát tiếng Anh thì hơn, đối với hát live, ca khúc nhịp nhanh có sức cuốn hút sẽ tốt hơn nhịp chậm một chút, bản thân nhạc đệm của [Hắc Sa] đã thuộc về ca khúc nhịp điệu chậm rãi tang thương, hành trình Nhật Bản lần này quyết định gấp gáp, lại không giống lúc thi đấu tuyển tú có thời gian cho bọn họ luyện tập, vì thế, cuối cùng quyết định trong tiết mục này hát lại [It's my life].

Bởi vì là bài đã hát lúc thi đấu [Nhất xướng thành danh] cho nên không cần quá nhiều chuẩn bị, trên đường chạy từ trường quay tiết mục tổng nghệ kia tới hiện trường trực tiếp tiết mục ca nhạc bọn họ còn đang nghỉ ngơi, gần đây thời gian nghỉ dành cho bọn họ thật sự là quá ít.

Đến nơi đài truyền hình an bài cho bọn họ một gian hóa trang riêng, Trương Ngôn Thắng nhanh chóng túm bọn họ bắt đầu hóa trang, loại tiết mục này không thể so với tiết mục tổng nghệ, mặt mộc lên cũng không thành vấn đề, lên loại tiết mục ca hát này, mặc trang phục biểu diễn vào, ngôi sao nào cũng đều ngăn nắp lượng lệ, vì tổ vệ tôn trọng, bọn họ cũng tất yếu xử lý đằng hoàng.

Thân là nghệ nhân nam, so với nghệ nhân nữ thì tốt hơn một chút, có những nghệ nhân nữ nhất định giữa trưa đã phải bắt đầu hóa trang, không có ba bốn giờ là chưa xử lý xong tóc cùng trang dung, đây mới thực sự là phiền toái, tiết mục bắt đầu lúc sáu giờ tối, lúc bọn họ tới nơi đã khoảng năm giờ, thời gian cho bọn họ cũng không nhiều.

Trương Ngôn Thắng tay chân rất nhanh, lúc bận rộn mà không có người ngoài ở, hẳn cũng sẽ dùng một chút thủ đoạn không khoa học nhỏ, mà vị trợ lý cầm kia của hắn thì liền giống như người mù, với cảnh tượng này hoàn toàn làm như không thấy, mà những người còn lại đều không phải người thường, thậm chí có thể giúp một hai việc nhỏ, giống như Hoàng Bích tùy tay có thể tắm ướm miếng bọt biển hóa trang mà Trương Ngôn Thắng nhờ –

Dưới tình huống rõ ràng không lấy nước.

Khi thi đấu bọn họ đã từng mặc trang phục của một hãng thời trang nổi tiếng để quảng cáo, vốn trang phục nổi tiếng như vậy là không đến lượt người mới như bọn họ, nhưng cố tình nghệ nhân có thể mặc ra cảm giác như bọn họ vậy quả thật rất ít, phần lớn là người mẫu mới có dáng người cao gầy thon dài đẹp, cho nên hãng thời trang nam này mới ký trước một năm hợp đồng đại diện với bọn họ, lúc này, bọn họ vẫn mặc hãng thời trang này, dù sao cũng là được tài trợ, không cần tiêu tiền, lại đẳng cấp cao.

Chính trang cắt sửa theo ngoại hình, bên trong là áo sơmi trắng, cúc áo dùng thủy tinh màu đen thuần, là một bộ với áo khoác thun ống tay, không có caravat, vạt áo ngắn nắp, cổ áo hơi mở, lộ ra xương quai xanh với đường cong xinh đẹp. Áo khoác là tây trang màu đen thuần, về mặt cắt may lại rất có sáng tạo, dài hơn tây trang bình thường, chiết eo bó tay áo, vì thế nên nếu cường tráng một chút sẽ không thể mặc được, có thêm chút vải gió, lại dùng phương pháp cắt may tây trang, bên dưới là một chiếc quần cao eo bó sát người, cùng một đôi giày da tinh xảo, một thân này không có xinh đẹp, lại mặc lên người mới thấy khác, cứ như vậy bộc lộ khí chất của bọn họ, hoàn toàn khiến người chú ý.

Trên phần hóa trang cũng có vẻ tỉ mỉ, tóc Lục Viễn toàn bộ chải ngược lên trên, lộ ra vầng trán rộng cùng ánh mắt sắc bén, bình thường khi tóc của hắn buông xuống, ngược lại có vẻ ánh mắt trời tuấn mỹ, chải ngược lên như vậy mới phát hiện mi mắt hắn cong lên, kỳ thật rất có nhuệ khí, Lục Ninh cũng vậy, diện mạo y không khác Lục Viễn, khí chất lại không giống nhau, bởi vì lúc trước quay [Hoa đào tháng sáu] cần để tóc dài một chút, lần này không chải ngược lên, ngược lại gom lại hết về phía sau, không có phong duệ tất hiện như Lục Viễn, Trương Ngôn Thắng dùng một chút phần mi, quét qua một chút ở đuôi mày của y, lúc cười lên lại mang theo vài phần ôn nhu.

Một người hai loại, giống như Lục Viễn nói, cho dù ngoại hình giống nhau, bọn họ lại gần như sẽ không bị người nhận sai.

Tiết mục lần này thực đặc biệt, ngay từ ban đầu, tất cả ca sĩ tham gia tiết mục này đều sẽ đi đến trước sân khấu, còn có thể cho phép khoảng hai trăm người xem vào bên trong, khi một ca sĩ biểu diễn, các ca sĩ khác sẽ ngồi ở ghế trước phía khán giả xem bọn họ biểu diễn.

Sân khấu trang hoàng tương đối lộng lẫy, nhạc đệm chuẩn bị cũng tốt, tiết mục lại là truyền hình trực tiếp, cũng rất khảo nghiệm công lực của MC cùng năng lực live của ca sĩ, khán giả Nhật Bản cũng rất thích nhìn ca sĩ nào đó xảy ra vấn đề bất ngờ, tỉ như lệch âm dứt âm linh tinh, thậm chí có những người xem vì xem cái này mới có thể mỗi tuần một lần xem tiết mục này, mà loại tình huống này mang đến chính là tiết mục âm nhạc này luôn luôn có rating cao hơn vượt xa các tiết mục khác, liên tính là đại bài phát triển, cũng tất sẽ đến tiết mục này tuyên truyền, mặc kệ hát tốt hay không, có hiệu quả tuyên truyền mới là vương đạo.

Kỳ Lục Ninh Lục Viễn đến này vừa vặn có một ca sĩ cấp thiên hậu của Nhật Bản đến tuyên truyền, đời trước Lục Ninh xuất thân Bắc phiêu, với ca sĩ hơn phân nửa là có chút hiểu biết, y nghe qua không ít ca khúc của vị thiên hậu này, cho nên đại khái còn có chút ấn tượng, Lục Viễn là căn bản một điểm cũng chưa nghe nói qua, nhưng thái độ của vị thiên hậu này tuy rằng không quá thân thiết, lại cũng không kiêu căng, bọn họ chào hỏi xong liền lên sân khấu.

Lúc này, trong người xem liền truyền đến vài tiếng kinh hô, lúc đi lên vừa vặn có một nhóm nhạc thần tượng Nhật Bản đi trước bọn họ, người nha, đều là cần đối lập, nhóm idol này tuổi không sai biệt lắm với bọn họ, vừa vặn cũng là mười tám – mười chín tuổi, tổng cộng có bốn người, vốn chính là thời điểm bắt đầu nổi tiếng, cổ tình lần tuyên truyền này của bọn họ gặp phải Lục Ninh Lục Viễn.

Không nói cái khác, chỉ riêng chiều cao, Lục Ninh Lục Viễn đã cao hơn bọn họ một khúc, bọn họ còn chưa đầy mười chín, cũng đã vượt qua 1m80, lấy chiều cao trung bình của người Nhật Bản mà nói, nhóm idol này cũng không tính thấp, tốt xấu đều qua 1m70, nhưng đứng bên cạnh Lục Ninh Lục Viễn, thấp một khúc không nói, ngay cả dáng người cũng thua kém nhiều.

Hơn nữa, trên diện mạo cũng là như vậy.

Diện mạo của Lục Viễn đời trước Lục Ninh cũng đã từng cảm thán, trong giới giải trí tuần nam mỹ nữ tụ tập, hắn cũng tuyệt đối là đẹp nổi bật, chỉ riêng dựa vào khuôn mặt này là đã có thể có được fan, kiếm được tiền trong giới này, hưởng chi bản thân hắn cũng không phải không có thực lực.

Nay chính khuôn mặt của y cũng xuất chúng như Lục Viễn, hai người mặc loại quần áo này, hóa trang cũng không đậm sòng vai đứng cùng một chỗ, nghệ nhân nữ còn chưa tính, tuyệt đối là khiến cho nghệ nhân nam bên cạnh ảm đạm không ánh sáng.

Đợt này có lẽ hơn phân nửa người xem đều không biết bọn họ, chỉ riêng khuôn mặt như thế này đã đủ khiến khán giả nữ bắt đầu nghị luận xôn xao, luận bầu không khí giải trí, quốc gia này năm nay, tuyệt đối rộng rãi hơn nhiều so với đại lục, bộ phận khán giả nam cũng có chút thần phục.

Trong giai đoạn phỏng vấn, MC vì chiều cố Lục Ninh Lục Viễn, dùng tiếng Anh hỏi bọn họ vài câu, đáng tiếc là, Lục Ninh tỏ vẻ, lấy trình độ tiếng Anh có thể tự do trò chuyện với người Anh của y, hơn phân nửa là nghe không hiểu, vẫn là dựa vào bảng chữ của Chung Du Bạch và Trình Thương Thuật ở phía dưới nhắc nhở mới biết được là có ý gì.

..... Chỉ có người nghe hiểu tiếng Nhật, mới nghe được tiếng Anh của người Nhật.....

Bởi vì ngôn ngữ không thông, phỏng vấn đều khá ngắn, thế nhưng tới phần ca hát, lại tốt hơn các ca sĩ khác, thân là người ngoại quốc, cho bọn họ thời gian hai ca khúc, này bản chất chính là quan tâm.

Đền thủy tinh hoa lệ phức tạp cùng trang sức thủy tinh bốn phía khiến sân khấu này tương đối mỹ lệ, phương diện thiết bị cũng rất tốt, Lục Ninh Lục Viễn đã sớm thói quen truyền hình trực tiếp từ khi còn thi đấu tuyển tú ở Bình đài, hiện trường cũng chỉ có hai trăm người, muốn nói có bao nhiêu khán trương ngược lại thật là không có.

Ca khúc đầu tiên là nhạc đệm [Hắc Sa], vì phối hợp bầu không khí của ca khúc, màu sắc trên sân khấu đều là u lam, một thân chính trang, micro, tiếng ca thanh đậm vang vọng.

Ca khúc này kỳ thật cũng không dễ hát, xuất từ tay một tác giả nổi danh nào đó ở đại lục, làn điệu nhìn như bằng phẳng, muốn hát tốt lại rất khó, đặc biệt muốn hát được cử trọng nhược khinh như bọn họ, lại càng không dễ dàng, để hát ca khúc này, bọn họ cũng là mất thời gian.

Thời gian một bài hát rõ ràng không phải rất ngắn, nghe bọn họ ca hát, lại giống như chỉ là một cái chớp mắt.

Lục Ninh Lục Viễn rất kỳ quái, nghe bọn họ hát live hiện trường mới có thể biết, trên người bọn họ có thứ gì đó thực kỳ dị, lực biểu hiện sân khấu, năm chữ nói thì đơn giản, lại không thực không hư, ca sĩ bình thường phải trải qua một quá trình mới có thể biết đây là cái gì, muốn làm thế nào trong quá trình live không cỉ bắt lấy tai người xem, còn phải bắt được ánh mắt họ, chiếm cứ tất cả lực chú ý của bọn họ.

Cổ tình bọn họ đã có thể làm được, Lục Ninh là vì kinh nghiệm biểu diễn thâm hậu đời trước, Lục Viễn thuần túy chính là thiên phú được trời ưu ái.

Một bài hát kết thúc, Lục Ninh cùng Lục Viễn cười, có mấy khán giả nữ ở hàng ghế đầu đều nhin không được bưng kín miệng.

Các cô cũng nói không nên lời, trên người hai thiếu niên này, có thứ gì đó khiến tim người đập gia tốc, không chỉ bởi vì ngoại hình dễ nhìn, nếu để cho các cô nói, có thể đặt tất cả những từ ngữ tốt đẹp lên người bọn họ, rõ ràng không phải cố ý, lại tản ra mị lực khiến người không thể kháng cự, lại gợi cảm câu nhân.

Nhạc dạo [It's my life] vừa vang lên, người xem đều nhin không được đứng lên, nhịp trống gõ vang, nhạc rock đệm trong trường quay dường như có lực hấp dẫn trí mạng, giống như năm đó bọn họ hát ở tiết mục tuyển tú vậy, bọn họ rất rõ ràng phải làm như thế nào mới có thể nắm bắt được tất cả mọi người, kéo vào trong thế giới của bọn họ.

Thét lên đến khàn tiếng mới tận hứng, gầm lên đến đỉnh điểm mới đủ sức mạnh, nhưng cho dù là cao âm, bọn họ cũng không có vẻ thực cố hết sức, biểu tình càng là không có nửa phần dữ tợn, chỉ có hưng phấn, tươi cười lại càng sáng lạn, khúc rock này bọn họ hát hoàn mỹ vô khuyết, đối với không khí hiện trường mà nói, có thể nói là không thể tốt hơn, cuối cùng liên lụy đến cả các nghệ nhân khác phía dưới cũng đều đứng lên, bao gồm cả vị thiên hậu kia. Mặc kệ xuất phát từ lễ phép hay bị tiếng ca của bọn họ lây nhiễm, đây đều là mộ việc rất có mặt mũi.

Hát xong hai bài hát, hiện trường bộc phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt, không chỉ bởi vì hai ca khúc phấn khích như vậy, càng là tán thưởng thực lực xuất chúng của bọn họ, so với bọn họ, nhóm idol lúc trước hát liền giống như trẻ con mới đi nhà trẻ không đáng giá nhắc đến.

Cho nên đến khi kết thúc, bốn thiếu niên coi như tuổi trẻ, biểu tình lại tu luyện chưa tới nơi tới chốn kia cười mà còn mang theo hai phần miễn cưỡng, người đại diện của bọn họ ở dưới sân khấu cũng có chút hối hận, sớm biết vậy nên tránh đi trận này! Sau lại tuyên truyền cũng không tính muộn! So sánh như vậy, khó tránh khỏi ảnh hưởng nhất định tới nhân khí của bọn họ.

Trận này Lục Ninh cùng Lục Viễn ngược lại thật sự hát tận hứng, khi xuống dưới đổ chút mồ hôi, làm cho mỗi một bọn họ tích tụ trong khoảng thời gian gấp gáp này phát tiết ra ngoài một chút, tinh thần hai người đều rất tốt.

Sau đó bọn họ liền thấy được Chung Du Bạch sắc mặt không quá dễ nhìn.

“Lại làm sao?” Lục Ninh đang thay quần áo thuận miệng hỏi.

Chung Du Bạch cười lạnh, “Có người mời hai người ăn cơm.”

Lục Ninh nghe ra giọng điệu hẩn có chút khác thường, dừng động tác, hỏi, “Ai?”

“Người bên phía Nhật Bản, mời toàn bộ đoàn làm phim [Hắc sa], ăn cơm ca hát, tôi vốn định từ chối cho các cậu, dùng nguyên nhân hành trình của hai người rất gấp.” Chung Du Bạch chậm rãi nói.

Ngay cả Lục Viễn cũng phát hiện không đúng, hẩn kéo áo xuống một cái, hất tóc, “Có người giở trò?”

“Không sai, thật đúng là không biết rút ra bài học.” Chung Du Bạch hơi hơi nheo mắt, “Tôn Lập Ngôn đề nghị, Nhật Bản có bạn của hẩn, cực lực yêu cầu hai người đêm nay nhất định phải đi, hẩn vừa tự mình gọi điện cho tôi, giọng điệu đúng là cứng mềm cùng thi a.”

Tôn Lập Ngôn này trong giới giải trí đại lục, năng lượng quả thật không nhỏ, hẩn lại không biết thất thường của mình lần trước là do Lục Viễn động thủ, tà tâm không chết cái gì, Lục Ninh cũng không ngoài ý muốn.

Đáng tiếc a, hẩn thật sự không biết mình gặp là loại người nào.

Quy tắc ngầm đến trên đầu yêu ma quỷ quái bọn họ còn chưa nói, lại chọc giận Chung Du Bạch –

Người này nhất định là chán sống, Lục Ninh đồng tình nghĩ.

35. Chương 35

Gới giải trí này, người ngoài nhìn vào thì thấy ngăn nắp lượng lệ, bên trong lại hoàn toàn tương phản, so với những ngành sản xuất khác, quy tắc ngầm nơi này gần như đã thành quy tắc rõ ràng, trong hoàn cảnh như thế, muốn giữ mình trong sạch là tương đối khó, dù hoặc quá nhiều, cạm bẫy cũng nhiều, không cần thận liên đoạ lạc, có lẽ trong lòng thì nghĩ chỉ là một lúc này thôi, đáng tiếc sau một lần lại một lần, liền thành thói quen.

Cũng không phải nói trong giới này không có người sạch sẽ, có tự nhiên có, chỉ là so sánh với các ngành sản xuất khác, trong giới này ít có người ngốc, chung quy ra nước bùn mà bắt nhiễm là rất hiếm, ít nhiều phải thỏa hiệp với hoàn cảnh.

Chẳng qua là vấn đề thỏa hiệp nhiều hay ít.

Giống như ăn cơm ca hát này kỳ thực rất thông thường, chính Lục Ninh Lục Viễn lúc trước quay phim, bên đầu tư cũng từng mời bọn họ, nhưng mà Chung Du Bạch làm người đại diện rất lợi hại, lại có Di Thu Ý là lão đại hắc đạo tương đối có thể lực che chở, bọn họ ra mắt đã hơn một năm, nửa điểm phiền toái cũng chưa dính phải.

Lần này ở Nhật Bản, chiếu ý Trần Đạt bọn họ, cùng đối tác Nhật Bản ăn bữa cơm là được, lúc trước tiệc tối Lục Ninh Lục Viễn cũng đã đi chào hỏi qua, đối phương cũng coi như gặp qua bọn họ, Tôn Lập Ngôn cố tình lại muốn nhảy ra gây chuyện.

Đối phương hẹn ở Ngân tòa Tokyo, sau khi phổ buôn bán phần hoa ban ngày đóng cửa, các cửa hàng đêm mới bắt đầu buôn bán, dù sao vừa nghe tên, Lục Ninh đã cảm giác chẳng có chuyện gì tốt.

Nhưng hai người vẫn cứ bình tĩnh đổi quần áo xóa trang, Trương Ngôn Thắng xách hộp hóa trang, “Cần tôi đi cùng hai cậu không?”

“A, Thắng ca cùng đi đi,” Chung Du Bạch sắc mặt lãnh đạm, “Hoàng Bích, cậu đi về trước, mua cho mọi người chút đồ ăn khuya, chúng tôi chắc chắn sẽ về trước 12 giờ.”

Hoàng Bích ngoan ngoãn trả lời, “Vâng.”

Trong xe, Hùng Minh lái xe, cho dù chỗ ngồi xe Nhật Bản đều là bên phải, hắn lại vẫn lái rất tốt, đèn màu trên ngân tòa Tokyo lóe ra, sáng sủa rực rỡ, ban ngày nơi này là phố buôn bán phồn hoa nhất Tokyo, đến buổi tối, các loại xe có tiếng cùng nam nam nữ nữ trang điểm ngăn nắp lượng lệ lui tới, phồn hoa như trước.

Lúc xe của bọn họ đến đã có một vị trợ lý của đoàn làm phim chờ ở cửa, lúc trước khi Lục Ninh Lục Viễn ở đoàn làm phim, người trẻ tuổi này cùng bọn họ có quan hệ không tệ, vừa thấy bọn họ xuống xe liền nhanh chóng kéo Lục Ninh nói, “Đi vào cảnh giác một chút, rượu linh tinh uống ít thôi!”

Nói thực mịm mớ, Lục Ninh lại rất thông minh nghe ra được, đang ở bên trong chờ y cùng Lục Viễn đâu, Tôn Lập Ngôn này mặc dù có này sắc tâm, từ trước đến nay lại không dùng thủ đoạn ép buộc, bản thân lại có bộ dạng phong độ nhẹ nhàng, thanh danh trong giới cũng không phải rất tệ, khi theo đuổi vài ngôi sao mới kia, tặng đồ mời uống rượu là thường có, địa vị của hắn bày ở đó, gần như rất khó từ chối, hơn phân nửa là nhìn bọn họ chẳng qua chỉ là hai học sinh, muốn chuốc rượu bọn họ nhiều chút, cảm thấy say đầu khí huyết phương cương, nói không chừng lại có thể thành công.

Y lẩn lộn trong giới này nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng biết cong cong nhiều nhiều bên trong, có người có lẽ là tự nguyện, có người là ỡm ờ, có người lại có lẽ là bị bắt thóp.

Ngôi sao nha, thân là ngôi sao cần giữ thể diện bao nhiêu, liền tính nói, có bao nhiêu người sẽ đứng ra nói? Mắt chẳng qua là mặt mũi của mình, hơn nữa chứng cứ cũng không có, người ta chỉ là mời người uống nhiều vài chén rượu mà thôi.

Trong giới cũng không phải đều là người xấu, nếu không phải Trần Đạt ngầm đồng ý, vị trợ lý này phỏng chừng căn bản không dám nhắc nhở bọn họ một câu như vậy, Lục Ninh cười, “Tôi biết.”

Tôn Lập Ngôn phỏng chừng lại muốn tìm chết, Lục Viễn lần trước cũng đã thực tức giận với hành vi của hắn. Lúc này tuy khoe môi hắn đang mang ý cười, nhưng người hiểu hắn sẽ biết, tâm tình hắn hiện tại thực sự là hồngбет, quỷ hút máu giống như hắn, một ngày ác tính nổi lên, vẫn là tương đối nguy hiểm.

Đoàn làm phim bao một gian phòng lớn, phong cách trang hoàng nơi này tương đối xa hoa, sàn đá cẩm thạch, đèn thủy tinh, các loại trang sức đều là cao cấp, đương nhiên, người theo cùng ở bên trong cũng thực cao cấp, Lục Ninh liếc mắt đảo quanh, tuy rằng đèn trang điểm rất đậm, nhưng ít nhất sau khi hóa trang đều là trai xinh gái đẹp, người ngoài giới đang vui chơi giải trí ca hát nói chuyện, phần lớn là người của đoàn làm phim, căn phòng được tách ra sau bức rèm ngọc trai mới là trọng yếu, Tạ Tri Bác không ở, lấy địa vị của hắn, không muốn xuất hiện ở loại trường hợp này thì ai cũng không miễn cưỡng được.

Trần Đạt cùng Tôn Lập Ngôn đều ở, còn có ba cao tăng đối tác Nhật Bản, trên bàn để không ít rượu, Trần Đạt uống đến mặt mày đỏ bừng, ánh mắt lại vẫn thực thanh tỉnh, Tôn Lập Ngôn uống hiển nhiên có chút nhiều, khi nhìn thấy Lục Ninh Lục Viễn đến, mắt đều sáng!

Nói thật, thiếu niên tuấn mỹ như Lục Ninh Lục Viễn, diện mạo khí chất đáng người đều là thượng giai, nếu là người có đam mê phương diện kia, gặp được hơn phân nửa tâm đều có chút ngứa, càng miễn bàn ở trường hợp này.

Cố tình gặp phải hai tên này, nơi này là nước ngoài, không phải đại lục người tu chân hoành hành, Chung Du Bạch còn dám trèo tường ra ngoài tìm yêu quái Nhật Bản tính sổ, có thể thấy được tại đảo quốc nhỏ này, bọn họ đúng là không có gì phải sợ.

Tôn Lập Ngôn cười đứng dậy, “Hai người tới rồi, nói là bận rộn, tuổi còn trẻ, thời gian chơi một chút vẫn phải có đúng không?” Vừa nói vừa muốn cầm tay Lục Ninh –

Không sai, hướng hắn vươn tay chính là về phía Lục Ninh, biến thành Lục Ninh cực kỳ kinh ngạc.

Y cảm thấy, ban đầu Tôn Lập Ngôn hình như là coi trọng Lục Viễn thì phải?

Nguyên bản là đúng là như vậy, đáng tiếc y không biết, đến sau này, Tôn Lập Ngôn là coi trọng cả hai anh em họ!

Sắc mặt Lục Viễn lập tức đen như đáy nồi, Tôn Lập Ngôn còn chưa phản ứng lại, đã bị Lục Viễn một cú bạt tay quật bay ra ngoài.

Quạt này, là động từ, hơn nữa là động từ mạnh, bởi vì Tôn Lập Ngôn bị một bạt tay quạt bay ra, trực tiếp kéo đổ một đồng chai lọ trên bàn cẩm thạch, mùi rượu bay ra bốn phía, xem ra những người này chọn đều là rượu ngon.

Bốn phía nhất thời yên tĩnh lại, bị dọa.

Cổ tình lúc này, một âm thanh trong trẻo truyền đến, “Không nóng nẩy, chậm rãi giáo huấn, tôi tuy là kiếm tu, pháp thuật không tốt, một chút cách âm nho nhỏ vẫn là biết, người nơi này cho dù có kêu rách cổ họng cũng không ai tới cứu bọn họ.”

Thì ra là Trình Thương Thuật tựa trên cánh cửa, mặt mang theo tươi cười thản nhiên, tại thời điểm yên tĩnh đến một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được, nói một câu như vậy.

Lời này nói, giọng điệu cũng không kiêu ngạo, lại thanh thanh lãnh lãnh tuyệt đối không phải vui đùa, trừ đoàn người Lục Ninh Lục Viễn, mọi người nghe đều rã và lập cập.

Đương nhiên, hắn còn không quên dùng tiếng Nhật lặp lại một lần, lúc này ngay cả bảy tám người Nhật kia mặt mũi cũng có chút phát thanh.

“Người anh em, vui đùa cũng không phải là tùy tiện nói.” Hai đại hán mặc tây trang đen đứng lên, vẻ mặt hung hãn, không chỉ riêng bọn họ mang theo vệ sĩ, trừ hai người này ra còn có ba người Nhật Bản mặc chính trang cũng đứng lên.

Chung Du Bạch bỗng nhiên thở dài, cười nhạo một tiếng, “Thật sự là người không biết không sợ a.”

Lục Viễn cũng cười, nụ cười này, răng nanh hiện ra, ánh mắt cũng dần dần nhiễm lên màu máu, vài người phụ nữ Nhật Bản còn đang bồi rượu lập tức có người hét rầm lên!

Một bạt tay kia Lục Viễn khổng chế lực đạo, Tôn Lập Ngôn kỳ thật cũng chẳng bị thương chỗ nào, chỉ là một cú này khiến hắn ngã tỉnh, vừa tỉnh liền tức giận, lấy địa vị của Tôn Lập Ngôn hắn trong giới này, cư nhiên còn có người dám động thủ! Đây là không muốn ở trong giới này lẫn lộn nữa đúng không!

Đầu não còn chưa thanh tỉnh, hắn liền ngẩng đầu mắng: “Loạn rồi, cũng dám động thủ –” Lời còn chưa dứt, toàn bộ liền nện ở trong họng,

Bởi vì ở huyết thái dương của hắn đang đặt một vật lạnh lẽo cứng rắn, không chỉ dọa đến hắn, ngay cả mấy người Trần Đạt bên cạnh cũng bị dọa sợ.

Đây là cái gì, đây là súng! Cho dù tạo hình của nó kỳ lạ một chút tinh xảo một chút dễ nhìn một chút, song lạnh như băng này thuộc về màu sắc của kim loại, làm cho bọn họ tuyệt không hoài nghi đây là một khẩu súng.

Nhất là Lục Ninh nâng tay lên, một súng nổ tung trang sức thủy tinh, không giống như súng bình thường, bọn họ thậm chí không nghe tiếng súng nổ, nhưng nhìn uy lực, lại mạnh hơn nhiều so với súng phổ thông, không còn có người dám hoài nghi.

Mà vài tên tây trang đen vừa đứng lên lập tức dùng bước chân, bọn họ là vệ sĩ, không sai, nhưng trên người bọn họ không có sát khí như súng này a!

“Có ý đồ với chúng tôi, hử?” Tay Lục Ninh biến ra móng vuốt sắc nhọn lạnh băng như sắt thép, chậm rãi xẹt qua mặt Tôn Lập Ngôn, không thương đến hắn, lại dọa Tôn Lập Ngôn sợ tới mức mặt trắng bệch.

Lúc này Lục Viễn đã triệt để biến thành dáng vẻ quỷ hút máu, không có một chút thuần nhiên ánh mắt trời mà Tôn Lập Ngôn thích, Lục Ninh cũng cực kỳ tà khí, vừa thấy liền khiến đáy lòng người ta phát lạnh.

“Nói người đừng nhúc nhích, nghe rõ không?” Một thanh âm âm nhu vang lên, người đàn ông mặc tây trang đen vung trộm rút dao găm gấp từ trong túi áo nhất thời cứng lại, hắn cảm thấy bàn tay lạnh lẽo đè sau gáy, khóe mắt nhìn thấy một nam nhân dung mạo diễm lệ, khóe môi mang cười nhìn mình, mắt xéch xinh đẹp hơi nhướn lên, khóe mắt đuôi mày lại có gì đó nói không nên lời, trên môi mơ hồ có màu vàng nhạt quỷ dị, nhìn kỹ lại lại giống như không có cái gì.

Chung Du Bạch cũng không thèm nhìn bên này, “A Thắng, không cần phải để ý bọn họ.” Những người này có thể hạ Trình Thương Thuật mới kỳ quái có được không?

Nếu thật sự làm được, đầy đủ hần giữu cợt Trình Thương Thuật một đời!

Tôn Lập Ngôn run cầm cập nói không nói được một chữ, ba cao tăng Nhật Bản cùng vài người cả nam lẫn nữ tuổi trẻ tịnh lệ chen thành một đoàn trên sofa, hần không thể cách bọn họ càng xa một chút.

Lục Viễn mỉm cười nhìn hần, “Tuy rằng anh khiến tôi rất không thích, thế nhưng tôi từ trước đến giờ không kiêng ăn, mặc kệ dạng máu gì tôi đều có thể tiêu hóa, Tôn ảnh đế bảo dưỡng không tồi, không biết máu của anh thế nào...”

Tôn Lập Ngôn sợ tới mức gần như muốn ngất đi, sống nhiều năm như vậy, việc lớn cũng gặp qua không ít, nhưng còn chưa từng gặp việc như thế này!

Lục Ninh ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt Tôn Lập Ngôn, “Mấy năm nay anh dùng thủ đoạn cứng mềm cùng lên như vậy, hần là hẹn không ít người uống rượu đi, không phải bảo tôi cùng Lục Viễn đến uống rượu sao, rượu đâu, lấy đến tôi xem xem.”

Dù đầu óc Tôn Lập Ngôn có không thanh tỉnh cũng biết mình đã phải tẩm sất, cảnh tượng trước mắt quả thật khiến hần khó có thể tin, thế nhưng hai thiếu niên này rõ ràng không phải người thường, không, bọn họ căn bản không phải là người!

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là tôi sai lầm..... Là tôi sai lầm! Tôi không nên, tôi không nên sắc mê tâm khiêu.....” Tôn đại ảnh đế vào thời điểm này mà còn có thể nói ra những lời như vậy, tố chất tâm lý thật sự không tệ, cũng đủ thức thời.

Lục Ninh hài lòng gật gật đầu, ném di động vừa quay những hình ảnh kia Chung Du Bạch lưu lại, “Người ngoài nếu nhìn thấy một mặt này của Tôn ảnh đế, chỉ sợ sẽ thực thất vọng.”

Nhưng lúc này Tôn Lập Ngôn nào còn có sức lo chuyện khác, chỉ biết cầu xin tha thứ.

Chung Du Bạch nhìn nhìn đồng hồ, ôn ngôn nói, “Hoàng Bích hần là đã mua xong đồ ăn khuya, chúng ta còn muốn trở về ăn khuya đâu.”

Lục Viễn nhìn Tôn Lập Ngôn, ánh mắt khiến cả người Tôn Lập Ngôn đều run lên, “Chung quy phải cho Tôn ảnh đế của chúng ta lưu lại chút kỷ niệm mới được a.” Hần vươn tay cầm chiếc cốc chân dài trên chiếc bàn bên cạnh, thò ngón tay nhẹ nhàng cắt qua làn da trên mặt Tôn Lập Ngôn, không để ý bộ dáng phát run của hần, ngón tay vừa động, một tia máu tinh tế cứ như vậy tự động chảy vào trong cốc, không bao lâu đã được một ly máu tươi, “Không phải mời chúng tôi đến uống rượu sao? So với rượu, tôi càng thích máu.”

Nói xong hần nhẹ nhàng nhấp một ngụm, môi dính máu tươi, nhìn cực kỳ tiên diễm tà khí, bên cạnh có nữ bồi rượu trẻ tuổi trực tiếp bị dọa ngất đi.

Mà Tôn Lập Ngôn cũng chẳng tốt đến chỗ nào, cả người run giống như cái sàng, “Không, không cần.....”

Thời điểm này, cho dù Trần Đạt là bạn của hần, cũng không dám vì ra mặt cho hần, ngay cả rầm cũng không dám phóng, trong giới này, còn rất nhiều người thức thời.

Lục Viễn lại nhăn mi, “Quả nhiên, loại người như anh, ngay cả máu cũng khó uống như vậy.” Nói xong, hần cầm cốc chân dài, trực tiếp rót chén máu này xuống từ đỉnh đầu Tôn Lập Ngôn!

Mùi máu tươi dày đặc tràn ra, một ly máu tươi kỳ thực cũng không có bao nhiêu, còn không nhiều bằng một lần hiến máu, nhưng là loại trùng kích thị giác này tuyệt đối đáng sợ, so đao thật sùng thật còn khiến người lạnh gáy.

Lúc này Lục Ninh lại lấy ra một bình thủy tinh trong suốt, thật sự là một bình máu nhỏ nhất trên người hần, có thể là tài khoản trò chơi này lúc trước đánh quái nhỏ tùy tay nhặt, lọ này hiệu quả thấp nhất, vô duyên vô cớ đặt trong balo chiếm mất một ô vuông.

“Uống đi.”

Tôn Lập Ngôn sợ hãi ngẩng đầu lên, Lục Ninh lại ôn nhu cười, “Uống đi.”

Lúc này Tôn Lập Ngôn nào dám không nghe, run cầm cập nhận lấy, Lục Ninh cười nói, “Cẩn thận một chút, nếu đập vỡ, anh biết rõ sẽ thế nào không?”

Lời này ý vị thâm trường, Tôn Lập Ngôn nghe được lập tức co rụt lại, ý tưởng vừa hé ra lập tức bị áp xuống, chỉ có thể kiên trì uống hết thứ trong bình kia.

Nói thật, kỳ thật cũng không hẳn là khó uống, nhưng là, hiện tại quanh thân hắn đều là mùi máu tươi, vừa uống xong liền nhìn không được cúi xuống muốn nôn, lại cái gì cũng phun không ra.

Lục Viễn vỗ vỗ tay, “Đi thôi.”

Y vẫn là rất có chừng mực, Tôn Lập Ngôn này không có chân chính làm bao nhiêu việc ác, có lẽ có hiềm nghi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đến cùng cũng lại không phải người xấu triệt triệt để để, Lục Ninh cũng nhìn ra trên người hắn không có nghiệt quang, khi đến nơi này, bọn họ đã nghĩ xong nên làm như thế nào.

Trương Ngôn Thăng bước chân nhẹ nhàng đi tới, đầu ngón tay hắn sáng lên, một chùm sáng màu hồng nhạt chiếu vào trán Tôn Lập Ngôn, “Gần đây Tôn ảnh đế vẫn nên tu thân dưỡng tính mới tốt.” Nói xong còn liếc mắt nhìn riêng bộ vị nào đó của hắn, nhìn khiến cả người Tôn Lập Ngôn run lên.

Vài người cuối cùng cũng rời đi, không đợi mọi người buông lỏng một hơi, Chung Du Bạch lại dừng bước, “Thiếu chút nữa quên.” Hắn duỗi tay ra, một đám lông trắng tỏa ánh sáng nhàn nhạt trên tay bay lên, vừa vẫy mỗi người một sợi không nhiều không ít, vừa đụng tới da người liền tan ra không thấy, “Việc hôm nay, mọi người vẫn là giữ bí mật thì tốt hơn, tốt nhất đừng để tôi nghe được tin đồn gì, bằng không yêu ma quỷ quái chúng tôi nhưng là giết người không chớp mắt, hơn nữa chưa bao giờ nói đạo lý, đến lúc đó ai cũng không cứu được các người, đương nhiên, chúng tôi cũng không nhân tới mức tùy tiện tiện đi tìm ai phiền toái. Nhưng mà Tôn ảnh đế anh nha,” Hắn cười như không cười nhìn về phía Tôn Lập Ngôn, “Bất luận anh nghĩ gì cũng không thể gạt được tôi, chỉ cần sinh ra tí xú ý niệm muốn trả thù, nghe nói anh có con gái trộm sinh ở Singapore, có thời gian đi xem gân cốt con bé thế nào, cùng tôi luyện Cửu U âm ma đại pháp anh cảm thấy thế nào?”

Sắc mặt Tôn Lập Ngôn xám trắng, uể oải ngồi trên mặt đất.

“Nhưng mà, nếu anh an phận, tôi cũng sẽ không phải có thời gian như vậy.” Trước khi đi Chung Du Bạch mới bổ thêm một câu như vậy, trong giây lát Tôn Lập Ngôn ngẩng đầu lên, Lục Ninh Lục Viễn đều đã rời đi.

Hiện trường im lặng đã lâu mới lại có tiếng nước nổ vang lên, hiển nhiên là vừa mới có người sợ hãi quá không dám khóc, lúc này mới khóc ra tiếng.

Mà vài cao tăng Nhật Bản kia bị dọa tè ra quần, trực tiếp được ba vệ sĩ che trở nhanh chóng rời đi, cho dù bọn họ có bối cảnh xã hội đen, lại cũng chẳng dám làm gì, người ta nào phải con người, mà là tà ma ngoại đạo a!

Muốn khóc nhất hẳn phải là Tôn Lập Ngôn, hắn ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt mọi người nhìn hắn đều giống như hồng thủy mãnh thú, bọn họ không dám tâm sinh oán hận với vài yêu ma quỷ quái hung mãnh kia, lại khó tránh khỏi sẽ nghĩ bởi vì Tôn Lập Ngôn mới có thể bị vạ lây thế này, trong lòng đương nhiên sẽ không thoải mái.

Trợ lý của hắn nơm nớp lo sợ hồi lâu mới dám đến đỡ hắn, Tôn Lập Ngôn lại hét lên một tiếng, “Đừng động vào tôi, không! Trên người tôi đều là máu — máu!”

Trợ lý cười khổ, cũng không biết những người đó dùng thủ đoạn gì, trên mặt đất đúng là có vài giọt máu, trong cốc cũng sót lại chút ít, nhưng rõ ràng Tôn Lập Ngôn vừa bị chén máu tươi kia rót từ đầu tới chân, trên người bây giờ lại sạch sẽ, cái gì cũng không có, vết thương bị cắt qua trên mặt lúc trước cũng biến mất không thấy, cả người căn bản nửa điểm cũng không giống như bị thương.

Giăng co khá lâu, dưới sự kiên trì của Tôn Lập Ngôn đi đến bệnh viện, tốn một khoản tiền lớn làm kiểm tra tỉ mỉ làm, vị này trừ bỏ chút ít bệnh cũ năm xưa, nửa điểm việc gì cũng không có, còn cực kỳ khỏe mạnh, ngay cả một vết sẹo nhỏ cũng không thấy.

Nhưng mà Tôn Lập Ngôn lại vẫn thấy hàn ý từ đáy lòng trào ra, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, đương nhiên, đến vài ngày sau hắn mới phát hiện, hắn không cứng nổi

Trương Ngôn Thắng xuất thân Hợp Hoan tông, muốn trừng phạt hắn dùng chút thủ đoạn nhỏ không còn gì đơn giản hơn, mà Tôn Lập Ngôn không biết loại này trừng phạt chỉ là tạm thời, gần như đã kích hắn không chậm lại được.

Lúc Tôn Lập Ngôn bọn họ còn đang ngăn người, đoàn người Lục Ninh Lục Viễn đã lên xe, Chung Du Bạch vỗ Hùng Minh Minh một cái, “Minh, về khách sạn.”

“Được rồi.”

Trình Thương Thuật ngáp một cái, thuận miệng hỏi, “Tiểu Bạch, cậu biết cái gì mà Cửu U âm ma đại pháp từ bao giờ vậy?”

Tên của công pháp này quả thực là xuyên lên tận trời a.

“Ai nói tôi biết?”

Lục Ninh nhìn qua, không phải vừa rồi chính anh nói sao.....

Chung Du Bạch mặt không chút thay đổi, “Lừa hắn, vậy mà các người cũng tin.”

“Vậy anh thử dám lòng thỏ kia ra làm cái gì?” Hắn là lòng thỏ đi?

Chung Du Bạch liếc mắt nhìn hắn, “Không có tác dụng gì.”

Lục Ninh: “.....” Thì ra lại là gạt người

Nhưng mà, như vậy ngược lại là tốt, nhất lao vĩnh dật(1), chỉ sợ đời này Tôn Lập Ngôn cũng không dám lại đánh chủ ý lên bọn họ.

“Nhiều người nhìn thấy như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?” Kỳ thật Lục Ninh ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

Lục Viễn nhai kẹo cao su, “Sợ cái gì, sợ bọn họ nói ra?”

Lục Ninh cau mày nhìn hắn.

Lục Viễn cười, ý vị thâm trường nói, “Người cảm thấy bọn họ nói đi sẽ có người tin sao?”

..... Cảm tạ cái thế giới với thuyết vô thần này!

.

(1) Làm một việc mà có tác dụng mãi mãi

36. Chương 36

Theo ý Lục Ninh ban đầu, giáo huấn Tôn Lập Ngôn một chút là được, Chung Du Bạch lại tán thành làm Tôn Lập Ngôn mất mặt trước nhiều người, đây mới là chân chính khiến cho hắn còn khó chịu hơn so với chết.

“Công ty bên Diệp Tồn An vận tác không tệ, gần đây thu được một kịch bản chất lượng rất cao, về mặt phong cách tương đối thích hợp Trần Đạt.” Chung Du Bạch gặm bữa khuya Hoàng Bích mua về, sinh vật như con thỏ này là không quá có thể ăn đồ ăn mặn, Chung Du Bạch dù là tinh quái, lại cũng không đổi được bản chất tập tính, trên cơ bản hắn vẫn chỉ ăn rau dưa, Hoàng Bích thực hiểu biết hắn, trong đồ ăn khuya mua về có một nửa là đồ ăn chay.

Lục Viễn nhíu mày, “Ý của anh là gọi ông ta đến quay,”

“Ừ, sau ngày hôm nay, tôi sẽ đi tìm ông ấy nói, ông hắn là sẽ không từ chối đi?” Chung Du Bạch cười đến ý vị thâm trường.

Lục Ninh: “.....”

Quả nhiên, lúc này mới gọi cáo già đi?

Bởi vì chuyện tối hôm đó, ngày hôm sau Tôn Lập Ngôn vắng mặt tiết mục tổng nghệ sân khấu tuyên truyền, mà đạo diễn Trần Đạt tuy rằng ánh mắt cố gắng trấn định nhìn Lục Ninh Lục Viễn, lại vẫn không khỏi có chút trốn tránh.

Ai đã trải qua một đêm kì huyền như vậy, đều không có khả năng không lo ngại có được không?

Ngược lại là Tạ Tri Bác hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, hắc mớ hồ nhìn ra có điểm không đúng, lại không hỏi ra nguyên nhân gì –

Cũng không phải nói lòng thỏ của Chung Du Bạch có tác dụng như vậy, người nha, không tin loại sự tình này thì tốt, một khi tận mắt nhìn thấy, sau khi tin tưởng trên tâm lý rốt cục vẫn sẽ có gánh nặng, trong giới này không có bao nhiêu kẻ ngốc, mỗi người đều nghĩ là... vạn nhất đâu?

Cho nên không ai dám nói cho Tạ Tri Bác.

Tổng nghệ lần này, Trần Đạt nặng nề đến mức, từ đầu tới đuôi nói chuyện cũng chưa vượt qua mười câu, căn bản không giống bộ dáng hay nói bình thường, may mắn trạng thái của Lục Ninh Lục Viễn cùng Tạ Tri Bác đều không kém, khởi động không khí cả tiết mục.

Tuyên truyền ở Nhật Bản chấm dứt rất nhanh, Tôn Lập Ngôn tình nguyện thanh toán tiền vi phạm hợp đồng cũng không muốn cùng Lục Ninh Lục Viễn đi Hàn Quốc tuyên truyền, Trần Đạt lại không cách nào thoát thân, bộ này dù sao cũng là điện ảnh của hắn, càng làm cho hắn khó chịu là, nhân viên xin phép nghỉ vượt quá một nửa! Tuy rằng phần lớn đến cuối cùng cũng không được phê chuẩn, nhưng toàn đoàn làm phim đều tràn ngập một loại khí tức quỷ dị.

Tổng nghệ Hàn Quốc luôn luôn là lấy phong cách khoa trương so với nội địa mà tiến hành, dự định một tiết mục tổng nghệ như trước giao cho Lục Ninh Lục Viễn, tiết mục này ở Hàn Quốc cũng là chiếm vị trí rating đứng đầu, cuối tuần phát sóng, lấy trò chơi làm chủ, dung nhập các loại talk show cùng ngôi sao tài nghệ, cuối cùng có giai đoạn ngôi sao ghép đôi tiến hành trò chơi ngắn, cực kỳ được người xem yêu thích.

Chung Du Bạch ở trên xe vẫn đang nói trọng điểm tiết mục với bọn họ, “Hai người yên tâm, Trình Thương Thuật sẽ ở phía dưới nhắc nhở hai người, khi nói chuyện hoặc trả lời cả hai có thể hoàn toàn dùng tiếng Anh, chào hỏi với pd của tiết mục, bọn họ sẽ coi cái này như một điểm cười, bởi vì là ghi xong mới phát, những màn ảnh không tốt hậu kỳ đều sẽ bị cắt đi.”

“Không có kịch bản sao?” Lục Ninh hỏi.

Chung Du Bạch lắc đầu, “Không có, toàn bộ tiết tấu của tiết mục đều do ba MC cùng vài diễn viên hài khổng chế, lần này ghi phỏng chừng phải đến đêm khuya, buổi sáng ngày mai chụp xong hai tạp chí, buổi chiều đi ghi hình một tiết mục âm nhạc, cũng là quay xong mới phát, đối phương hào phóng hơn tiết mục Nhật Bản một chút, cho hai người thời gian ba ca khúc. “

Lục Viễn ngáp một cái, “Biết.”

“Bên Tinh Hoàn can thiệp không sai biệt lắm, chỉ sợ tuyên truyền nơi này vừa chấm dứt, hai người phải nhanh chóng tập luyện tour lưu diễn châu Á, Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân cùng Hàn Dực đã đang huấn luyện ca hát dày đặc, hai người thì tốt hơn bọn họ một chút, phương diện ca hát có kinh nghiệm hơn bọn họ, nhưng luyện tập vẫn là không thể buông.”

Hùng Minh Minh mà còn liếc mắt đồng tình với bọn họ một cái.

Đến nơi, tổ tiết mục chuẩn bị cho bọn họ một phòng hóa trang, Trương Ngôn Thắng vừa mới chuẩn bị bắt đầu làm việc, liền nghe thấy tiếng đập cửa.

Nhật Bản cùng Hàn Quốc ở trình độ nào đó vẫn có điểm tương tự, tỷ như trên lễ tiết, người gõ cửa là MC tiết mục này, vị này ở giới MC đại lục có địa vị tương đối cao, cũng không thấy bất cứ kiêu căng gì, nghe nói bọn họ đến đây, chủ động đến chào hỏi bọn họ mà thôi.

Trong giới giải trí Nhật Hàn là tương đối chú ý phân biệt đối xử, sau khi vị này đến đây, mấy vị MC khác cùng vài diễn viên hài cũng đến thăm hỏi, đến lúc sắp thu tiết mục, Lục Ninh Lục Viễn mới có thời gian ngồi xuống hóa trang.

Lúc bắt đầu, Lục Ninh Lục Viễn còn cảm thấy có chút không thích ứng vì bên Hàn Quốc, mặc kệ là nhân viên công tác hay là ngôi sao đều quan tâm bọn họ như vậy, ngược lại là Chung Du Bạch bình tĩnh nói: “Yên tâm, Hàn Quốc chính là như vậy, địa vị của diễn viên ở quốc gia này cao hơn so với ca sĩ nhiều, hai người diễn mấy bộ phim rất nổi tiếng, lại diễn điện ảnh chế tác lớn, phòng bán vé cao như [Hắc sa], đứng rồi, bộ phim này đã tham gia liên hoan phim Berlin, bọn họ quan tâm hai người là rất bình thường.”

Lục linh ngộ với loại quy tắc này của Lục Ninh là nhất của nhất, “Nói cách khác, nếu tôi cùng Lục Viễn chỉ là ca hát, có nổi tiếng như thế nào bọn họ cũng sẽ không cung kính như vậy sao?”

“Cũng không tuyệt đối, nếu là giống vài vị thiên vương trong nước chúng ta kia, bọn họ đãi ngộ cũng sẽ cung kính như vậy, ca sĩ đang nổi bình thường, tuyệt đối không có đãi ngộ giống như hai người.” Chung Du Bạch một bên xử lý văn kiện trong tay một bên trả lời.

Quả nhiên giống như Chung Du Bạch nói, những ca sĩ cũng đến ghi tiết mục nhìn thấy bọn họ gần như đều là cúi đầu chín mươi độ bắt tay với bọn họ, biến thành hai người đều có chút không được tự nhiên.

Vì bọn họ, tiết mục này thậm chí thay đổi hình thức mở màn dùng vũ đạo ban đầu, một luồng ánh sáng chiếu xuống, Lục Ninh cùng Lục Viễn chỉ mặc chấm dẹt sam đơn giản màu hồng nhạt, quần bò nhạt màu cùng giày lười vàng nhạt, toàn bộ sắc điệu đều tương đối nhạt, nhan sắc như hồng nhạt này, rất nhiều nam tính đều khó có thể khống chế, nhưng trên thực tế, nam nhân tuổi trẻ diện mạo sạch sẽ thanh tú mặc loại nhan sắc này rất dễ nhìn, bất luận là áo sơ mi hay là chấm dẹt sam, đều thực tôn màu da.

Bởi vì là tiết mục giải trí, bọn họ cũng không mặc trang phục sân khấu trình trọng cầu kỳ, ngược lại là một thân thoải mái mà đến đây, Trương Ngôn Thắng làm cho bọn họ kiểu tóc mà thôi.

Lại vẫn hát ca khúc chủ đề của [Hắc Sa], hiện trường nơi này đương nhiên so ra kém tiết mục âm nhạc, thiết bị chỉ có thể nói bình thường, bọn họ hát lại vẫn thực dụng tâm, vài ngôi sao nữ đến tham gia tiết mục nhẹ nhàng phát ra tiếng kinh hô.

Cũng không phải các cô thiếu kiến thức, bản thân các cô cũng là ca sĩ, thế nhưng trong năm vị thì có ba vị là xuất thân từ nhóm nhạc thần tượng, muốn nói thực lực, bản thân các cô còn không cảm thấy mình có, hai vị khác một là ca sĩ solo nhạc trữ tình, thực lực ngược lại khá tốt, một là xa sĩ ra mắt bảy tám năm, lại sớm đã hết thời, cổ hòng mấy năm nay cũng không thể so với năm xưa.

Mặc kệ có thực lực hay không, ít nhiều đều có thể nghe ra được, độ khó của ca khúc này không thấp, nhưng hai thiếu niên này lại hát thật sự thoải mái, căn bản không phí sức lực gì.

Hàn Quốc cũng giống như trong nước Triều Tiên, xem như một quốc gia giỏi ca múa, nhất là vũ đạo, đội Lục Ninh Lục Viễn hát xong một khúc, mới là mở màn vừa khiêu vũ vừa giới thiệu khách mời như một buổi tiệc.

Đợi đến khi MC bắt đầu mở màn, đặc biệt khi giới thiệu đến Lục Ninh Lục Viễn, phía dưới bỗng nhiên truyền đến tiếng “a –”, MC lập tức ngừng lại, “Chậm đã chậm đã,” Trên mặt hấn lại mang theo cười, tiến lên hai bước, chỉ vào phía dưới, giống như nói đùa, nói: “Vừa rồi là ai kêu lên, là ai đang “a”, có phải có fan trà trộn vào đây hay không, chờ một chút, vị này không phải pd Kim Tổ Tâm sao, còn có vị kia, tác gia Phác Nghiên Nhã?”

Hai MC phụ bên cạnh hấn cũng tiến lên, một đám chỉ vào nữ nhân viên công tác phía dưới bên cạnh camera, giả bộ nổi giận nói: “Hai người đến đây làm gì! Bình thường vì sao không thấy hai người đến! Lúc chúng tôi nói chuyện thì một chút phản ứng cũng không có, bọn họ chỉ cười một cái mà đã kêu lên rồi, chúng tôi cũng là nghệ nhân a nghệ nhân!”

Camera còn cứ như vậy quét bên này một chút, vài nữ nhân viên công tác cầm bảng chữ che nửa khuôn mặt cười.

“Ai, vì sao lại xót xa như vậy a.....” Một diễn viên hài bên cạnh cảm thán.

Lục Ninh Lục Viễn căn bản là một câu cũng không hiểu, thế nhưng có Trình Thương Thuật ở, tốc độ viết chữ cùng một tay chữ Hán xinh đẹp trên giấy của hấn khiến MC khách quý linh tinh ở hiện trường đều chặc chặc cảm thán.

Sau khi mở màn chấm dứt, mọi người phải đổi quần áo, đây cũng là nguyên nhân vì sao thời gian thu loại tiết mục này đặc biệt dài, những thời gian chuyển giao này cuối cùng đều sẽ bị cắt nối biên tập, bao gồm một chút điểm không gây cười cùng sự cố bất ngờ trong trò chơi cũng như vậy, quay chụp sáu bảy giờ, cuối cùng mới có thể bị cắt thành tiết mục hai giờ.

Lục Ninh Lục Viễn được phân vào hai đội, Lục Ninh mặc trang phục vận động, áo màu vàng nhạt, quần trắng, Lục Viễn là áo màu xanh nhạt, trang phục vận động đơn giản giống hệt những người khác như vậy, bọn họ mặc lại vẫn tuần tú dễ nhìn như hạc trong bầy gà, tiết mục vì làm mất hứng, song sinh ở trong trò chơi “tự giết lẫn nhau” cái gì vẫn rất được chú ý.

Hàn Quốc làm tiết mục tổng nghệ làm đến bất kể hình tượng, các loại trò chơi khó khăn không thấp ừn ừn, tỷ như vòng đầu tiên chính là một hạng mục trên nước, hai người quyết đấu trên cái giá dựng trên bề bơi, người rơi xuống nước trước là thua.

Khi đến phiên Lục Ninh, đối phương cố ý phái ra Lục Viễn quyết đấu với y, Lục Ninh hơi hơi nâng lên mi.

Lục Viễn lưu loát hai tay bắt được giá treo trên mặt nước, Lục Ninh cũng bắt được cái thang bên trên.

Người hai đội đều vỗ tay hoan hô, camera mấy đài đều quay vào bọn họ, Lục Ninh hít vào một hơi thật sâu, đối với y cùng Lục Viễn mà nói, động tác như lên xà đơn vậy, treo lên vài giờ cũng sẽ không thể lực khô kiệt, lấy thân thể phi nhân loại của bọn họ, chút lượng vận động nhỏ này thật sự không đủ xem, nếu quyết đấu cùng người khác, không cần phải nói, tuyệt đối là trăm phần trăm thắng lợi, thật giống như khi tham gia tiết mục kia ở Nhật Bản.

Cố tình làm cho hai người bọn họ quyết đấu.

“Bình thường đánh nhau bại bởi người, chơi trò chơi ta cũng sẽ không bại bởi người.” Lục Viễn dùng tiếng Anh nói, trình độ tiếng Anh của hắn khi đối thoại với Lục Ninh, tiêu chuẩn đến không mang theo một chút khẩu âm, thậm chí bởi vì lúc trước ở London một thời gian, còn mang theo một chút giọng London.

Nghe hiểu đều cho rằng hắn đang nói đùa, lại có một diễn viên hài cố ý quay đầu, nói với người bên cạnh, “Cậu ấy vừa nói cái gì?”

“Là tiếng Anh a tiếng Anh, bình thường bảo cậu hảo hảo học tập!”

“Đại ca không phải nói mình là từ Virginia trở về sao, cậu ấy vừa nói gì đó?”

“Khụ, hình như là nói..... Sẽ không thật sự ngã xuống đi? Bể bơi đầu tháng mười vẫn là rất lạnh.” Bộ dáng nghiêm trang phiên dịch, lại qua hậu kỳ nêu lên ý nghĩa thực sự lời Lục Viễn nói, chính là một điểm cười không tồi.

Chẳng qua là trò chơi mà thôi, Lục Ninh không cho là thật, thế nhưng khi xà đơn treo hai người lại gần, chân dài của Lục Viễn lập tức thò lại đây kẹp lấy eo y, còn đang từ từ trượt xuống, Lục Ninh lập tức trợn tròn mắt.

Tên mẹ nó hỗn đản này sẽ không phải chơi trò chơi cũng phải có mục đích riêng đi!

Không thể không nói, dự cảm của Lục Ninh là cỡ nào chính xác.

Hai chân Lục Viễn dừng ở một vị trí tương đối vi diệu, còn cố ý ma sát cọ cọ.

Lục Ninh: “.....”

Nhìn Lục Viễn tươi cười khiêu khích mang theo đặc biệt ý tứ hàm xúc, Lục Ninh cảm thấy sợi thần kinh lý trí của mình sắp đứt đoạn –

Khốn kiếp, có biết đây là trường hợp gì hay không!

Lại cọ, người lại cọ!

Biết chu vi có bao nhiêu người cùng camera vây quanh sao?!

Lục Ninh khế cắn môi, nháy mắt buông tay ra lập tức ôm lấy Lục Viễn, lấy sức của Lục Viễn, trọng lượng của hai người bọn họ đó là nhẹ bẫng, nhưng hắn gần như không giây dựa liền buông tay ra.

“Bùm bùm” một tiếng, hai người đồng thời vào nước, văng lên một mảnh bọt nước.

Nhiệt độ không khí đầu tháng mười ở Hàn Quốc đã không tính cao, khi nước trong bể chạm đến làn da, lạnh đến mức Lục Ninh cũng nổi da gà đầy người.

Cổ tình trong giây lát tiếp nước, Lục Viễn gắt gao ôm y, nặng nề hôn trụ môi y.

Lục Ninh bất ngờ không kịp phòng.

Phải nói, y căn bản không nghĩ tới Lục Viễn sẽ lớn mật như vậy, dưới che dấu của những bọt nước tung tóe, ai cũng sẽ không thấy một màn như vậy, nhưng Lục Ninh lại vẫn kinh ngạc mở to hai mắt, có loại cảm giác kích thích như yêu đương vụng trộm trước mặt bao người.

Thật sự là rất kích thích.....

Chung Du Bạch đứng cạnh thành bể bơi nhẹ nhàng cười, “Tiểu tử này ngược lại đúng là biết bắt cơ hội, nhưng mà a Ninh hình như sẽ giận a.”

Lục Ninh không chút do dự thúc cho Lục Viễn một khuỷu tay, cái loại một chút cũng không lưu lực, Lục Viễn thét lớn một tiếng, lúc đó mới tách ra.

Lúc ra khỏi nước, vài ngôi sao nữ lại “wow” một tiếng.

Bọn họ là loại người kiểu tóc rối loạn, mặt mộc chắt vật lại vẫn cực kỳ lóa sáng, trụ cột bản thân ở đó, lau nước trên mặt, Lục Ninh cảm thấy nụ cười trên mặt mình cũng có chút cứng.

Hỗn, đản, này!

Trò chơi kế tiếp, trên mặt Lục Ninh vẫn mang theo mỉm cười, trên thực tế trong lòng lại vẫn ghen một luồng khí, hận không thể đánh cho Lục Viễn một trận rồi nói.

Đến giai đoạn ba, bọn họ lại thay bộ quần áo thứ hai của mình, giai đoạn này là mời khách mời nữ cùng phối hợp chơi trò chơi với mình, thế nhưng khách mời nữ chỉ có năm người, khách mời nam lại có bảy người, định trước là có hai vị khách mời nam phải gộp thành tổ nam nam, mà loại cơ hội này, bình thường đều là độc quyền cố định của mấy vị diễn viên hài kia, lại nói dù sao khách mời nam mời đến khẳng định tốt hơn so với vài diễn viên hài diện mạo kỳ ba kia nhiều.

Trước lên sân khấu chính là đội vàng, khi đến phiên Lục Ninh, y mặc áo da đen, soái khí đến không cách nào hình dung, đồ da bó sát người càng thêm khiến y có vẻ vai rộng chân dài, đường cong eo so với đàn ông bình thường thì dài hơn một chút, dáng người toàn bộ nhìn liền cảnh đẹp ý vui.

Hai đùi trống trên tay y vừa gõ, khoe miệng mang cười, vị nữ ca sĩ thần tượng trẻ tuổi nhất ở đối diện lập tức bưng mặt không chút nào che dấu yêu thích với y.

Ngồi sau giá trống, Lục Ninh hít vào một hơi thật sâu, y biết chơi trống, nhưng đã thật lâu không luyện, trước khi lên tiết mục, cũng chẳng qua là luyện hai lần mà thôi, hiện trường an tĩnh lại, y nâng tay lên –

“Đồng!”

Nhịp trống kịch liệt nổ tung trong giây lát, toàn bộ đại sảnh biểu diễn giống như nhỏ một giọt dầu trong nước sôi, khiến trái tim người đều phẳng phất chấn động theo nhịp trống!

Loại nhạc cụ gõ như trống này chủ yếu chính là tiết tấu, chàng đẹp trai chơi trống liền có loại mị lực đặc biệt, nhất là nhịp trống kịch liệt như vậy, nó không thể mê người như guitar, không có âm sắc tuyệt vời như piano, thế nhưng trống có chỗ độc đáo của nó, có thể nháy mắt châm lên không khí tại hiện trường.

Một đoạn biểu diễn trống không quá dài, khiến vài nữ khách mời nhin không được vì y hoan hô, cuối cùng, một tiếng “đồng” chấm dứt, mọi người không tiếc vỗ tay cho y, mà tại giai đoạn nữ khách mời biểu hiện cảm tình, các cô hầu như đều đem hoa hồng cho y.

Lục Ninh chọn vị nữ thần tượng trẻ tuổi tỏ vẻ hảo cảm với y từ ban đầu kia, chung quy trò chơi kế tiếp vẫn cần kỹ xảo cùng thể lực nhất định, điều kiện về phương diện này của vị thiếu nữ trẻ tuổi kia tương đối tốt một chút.

Khi đến phiên tổ xanh, Lục Viễn mặc chính trang, tao nhã tuấn tú lỗi lạc, đánh đàn dương cầm hát một bài ca, đồng dạng giành được mọi người tán thưởng.

MC nói đùa nói, “Nếu khách mời mỗi kỳ đều là trình độ này, sợ là chúng ta liền có thể đi mời Jung Soo Ah tới tham gia tiết mục của mình rồi.”

Jung Soo Ah là nữ diễn viên Hàn Quốc cực kỳ nổi danh, đồng thời cũng là tình nhân trong mộng của rất nhiều nam tính Hàn Quốc.

Vì thế, đợi đến khi Lục Viễn bắt đầu chọn lựa nữ khách mời, tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ lựa chọn một vị nữ thần tượng khác, Lục Ninh cũng cho là như vậy, kết quả hắn lại trực tiếp cầm hoa hồng đi về phía cặp đã xác định kia.

Tiết mục này là có quy định như vậy, nếu đối tượng mình thích đã bị chọn đi, có thể khiêu chiến với bạn đồng hành tạm định của đối phương.

Lục Ninh nhìn hắn đi tới, liền có một loại dự cảm bất tường.

Quả nhiên, Lục Viễn mỉm cười nói, “Làm sao được, thời điểm như thế này, tôi vẫn tương đối quen người đứng bên cạnh mình là a Ninh a.”

Những lời này của hắn là dùng tiếng Anh nói, lại nói thật sự chậm, hầu như tất cả mọi người nghe hiểu.

Tươi cười trên mặt Lục Ninh thiếu chút nữa liền vỡ vụn, y trừng Lục Viễn, chỉ thấy một ánh sáng đỏ chớp mắt chọt lóe trong mắt Lục Viễn.

Sau đó, vị nữ thần tượng bên cạnh Lục Ninh kia lập tức liền nói, “Thời điểm như vậy tôi cảm thấy mình vẫn là dời khỏi thì tốt hơn.”

..... Con mẹ nó người này lại dùng ám chỉ!

Phát sinh ngoài ý muốn như vậy, diễn viên hài bên kia lại vui, “Ah ha quá tốt quá tốt, như vậy chúng tôi có thể tự động kết thành tổ hợp nam nữ a!”

Một diễn viên hài khác thậm chí trực tiếp quỳ xuống bái bái, “Thật sự là cảm ơn tổ tiết mục mời Lục Ninh Lục Viễn của chúng ta, đây là lần đầu tiên lên tiết mục này tôi được hợp tác cùng nữ khách mời...”

Sau khi hai người bọn họ đứng chung một chỗ, Lục Ninh đè thấp thanh âm, rít một câu qua kẽ răng, “Người làm cái quỷ gì!”

“Vô luận là hợp tác hay bạn lữ của người chỉ có thể là ta.” Lục Viễn quang minh chính đại nghiêng đầu nói bên tai y, khí tức ấm áp phát qua lỗ tai, thậm chí nhờ bàn tay che, Lục Viễn còn nhanh chóng dùng răng nanh nhẹ nhàng trạc vành tai y một chút.

Người bên cạnh xem ra, chẳng qua là hai anh em họ đang nói thầm với nhau mà thôi.

Lục Ninh cảm thấy nửa người của mình đều tê liệt.

Có gan lớn như hắn vậy sao?!

“A Ninh, người chung quy phải thói quen, người thuộc về quỷ hút máu, người bên ngoài có một tia mơ ước cũng không được.” Lục Viễn nhẹ nhàng nói.

“Cho dù là trò chơi — cũng không được.”

37. Chương 37

Lục Ninh kỳ thật thực không thích Lục Viễn như vậy, vì thế đợi tiết mục vừa chấm dứt, cách công tác ngày hôm sau chỉ có không đến năm giờ, Lục Ninh thập phần bình tĩnh hỏi Chung Du Bạch, “Phụ cận có nơi nào thanh tĩnh một chút không,”

Chung Du Bạch ngầm hiểu, “Không thể trì hoãn quá lâu, buổi sáng ngày mai hai người còn có công tác quay chụp, ài, Minh, rẽ ở giao lộ đằng trước kia.”

Cho dù là tại Tokyo, nơi thanh tĩnh một chút vẫn phải có, người đại diện vạn năng như Chung Du Bạch ngay cả những nơi như vậy cũng sờ rất rõ ràng.

Đến một nhà xưởng bỏ hoang, Chung Du Bạch sẵn sàng nói, “Nói chuyện cho tốt.” Sau đó liền nhìn thấy Lục Viễn “phanh” một tiếng bay ra ngã xuống đất, hắn bình tĩnh nói với Trình Thương Thuật bên cạnh, “Lập cho bọn họ một chú cách âm đi.”

Trình Thương Thuật nháy mắt, một luồng ánh sáng màu vàng nhạt bịt kín không gian trước mắt, “Cứ như vậy cho bọn họ đánh?”

“Đánh một trận mới tốt.” Chung Du Bạch hừ một tiếng, “Gần đây tâm tính Lục Viễn không quá thích hợp, lại nói tiếp chung quy tuổi trẻ đầu.”

“Không có vấn đề gì?”

“Đương nhiên sẽ không, lực khôi phục của hai tên này đều rất biến thái, thời gian hẹn quay chụp là 7 giờ, chúng ta ít nhất 6:39 phải tới, đợi đến 5:30 đi xem bọn họ là được.” Chung Du Bạch đẩy đẩy kính mắt, lại bắt đầu tiếp tục xếp thời gian biểu phía sau.

Trình Thương Thuật đứng bên cạnh hắn, “Tiểu Bạch này.”

“Làm gì?” Chung Du Bạch có chút không kiên nhẫn.

Trình Thương Thuật muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng, “Không có việc gì.”

Chung Du Bạch liếc mắt nhìn hắn, “Bệnh hoạn!”

Trong nhà xưởng phía sau bọn họ kia, đánh cho gọi là binh bang loảng xoảng, bất luận là Lục Ninh thân thể trò chơi hay là Lục Viễn thể phách quỷ hút máu, đều là lực khôi phục kinh người, hai người buông tay buông chân đánh, Lục Ninh có thể bay, bay động tĩnh còn không nhỏ, Lục Viễn cũng có thể bay, hóa thành đôi bọc quanh hắn thành từng bóng đen, mau lẹ vô cùng.

Súng trên tay Lục Ninh chợt lóe ánh sáng, mi tâm thư kích! Một súng đánh tan bóng, đợi khi chúng tụ hợp lại, thái dương Lục Viễn có một vết máu, hắn đưa lưỡi liếm qua đầu ngón tay, “A Ninh, người thật ngoan (ngoan độc).”

“Để cho người tăng trí nhớ.” Lục Ninh mặt không chút thay đổi nói.

Bản sự của Lục Ninh cao hơn Lục Viễn một bậc, nhưng nếu Lục Viễn một mặt tránh né mà nói, Lục Ninh muốn đả thương hắn lại cũng không dễ dàng như vậy, bởi vì tốc độ của quỷ hút máu vừa nhanh lại có thuật hóa thân.

Đánh tới cuối cùng, hai người nằm trên mặt đất, đều cảm giác rất mệt.

“A Ninh, có phải người không tin ta thích người hay không?”

Lục Ninh: “.....” Là không quá tin.

Lục Viễn khe khẽ thở dài, “Làm sao được a, ta cũng chưa thích qua người nào, ngay từ lúc đầu, ta chỉ là nghi hoặc, vì cái gì nhìn thấy người liền cảm giác rằng nanh có chút ngứa, vài lần cảm thấy nhiệt độ máu của mình cũng bắt đầu lên cao, loại phản ứng này ta hơi kém đều không chế không nổi.”

“Chính là khi răng nanh của người dài ra sao?”

“Ừ.” Lục Viễn thừa nhận, “Ta có nói cho người chưa, sinh vật hắc ám đời hai như chúng ta vậy, đều có ký ức truyền thừa nhất định, này chính là vì cái gì ta dưới tình huống không có cha mẹ chỉ bảo lại vẫn biết làm sao chiến đấu, làm thế nào che dấu vết của mình, tựa như đôi song sinh hỗn huyết kia, chúng nó tuy rằng nhỏ tuổi, đặt bên người chị cũng sẽ không có chuyện gì, chúng đồng dạng biết nên làm thế nào lẫn vào trong nhân loại.”

“Cho nên đâu?”

“Cho nên ta biết, loại xúc động nguyên thủy có liên quan về máu này, chính là tình yêu của quỷ hút máu.”

Lục Ninh: “.....” Mẹ nó chỉ một câu như vậy đã muốn ta tin tưởng người? Cái gì tình yêu của quý hút máu, nghe cũng chưa nghe qua!

“Rất nhiều quý hút máu mỗi khi có loại xúc động này sẽ đem nhân loại kia sơ ửng, loại khát vọng này bình thường đối với quý hút máu mà nói là không thể kháng cự.”

Lục Ninh cười lạnh, “Có những quý hút máu nhưng là có rất nhiều hậu duệ!” Nói cách khác loại tâm động này sẽ có rất nhiều lần?

“Sơ ửng cũng không đại biểu cho đều là bởi vì loại hấp dẫn máu này,” Lục Viễn giải thích nói, “Có những quý hút máu thích mình có đông hậu duệ, cho nên chỉ cần thuận mắt có lẽ liền sẽ sơ ửng hẳn, nhưng hấp dẫn từ máu, lại nhất định sẽ khiến quý hút máu đem người này trở thành chính mình, đáng tiếc là, rất nhiều quý hút máu mấy trăm năm cũng không tìm được một người như vậy.”

“Nhưng là người thích máu của ta chẳng lẽ không phải bởi vì máu của ta có thể cho người lực lượng sao?”

“Không phải a Ninh.” Thanh âm Lục Viễn nhẹ nhàng, “Từ lúc vừa bắt đầu nhìn thấy người, ta đã có khát vọng với người, ta liền muốn cắn nát cổ người, ta cũng không nói dối, khi đó ta còn không biết máu của người có thể mang đến sức mạnh cho ta, đây là vừa gặp đã yêu đúng không?”

Lục Ninh: “.....” Vừa gặp đã yêu em gái người!

“Không cần kháng cự ta, a Ninh, nếu người khiến ta rất bất an mà nói, ta cũng không biết ta sẽ làm ra chuyện gì, ngẫu nhiên ta sẽ muốn cho tất cả mọi người biết, người là thuộc về ta!”

“..... Người đây là uy hiếp?” Lục Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, mẹ nó không bất an thì phải kéo ta xuống nước? Đây là cái tâm lý gì!

Lục Viễn không nói lời nào.

“Diễn viên như chúng ta, vô luận là lên tiết mục hay là đóng phim, đương nhiên sẽ có thời điểm gặp dịp thì chơi, người cũng không phải không biết! Người ở trong vai diễn còn cùng người ta thâm tình chân thành đâu, không có việc gì nháo tính tình cái gì!”

“A Ninh, chúng ta không phải nhân loại.”

“Ta biết!” Miễn bàn cái chuyện thương tâm này!

“Nhân loại không có cách nào giống chúng ta, cho nên chúng ta trở thành bạn lữ không phải tốt nhất sao? Người nói người thích cảm tình tế thủy lưu trường, ta có thể vẫn cùng người đến thật lâu thật lâu về sau, những sinh vật khác tuổi thọ đều có hạn, chúng ta lại không giống.”

Lục Ninh trầm mặc, y còn chưa nghĩ việc xa như vậy, thật giống như bọn họ hiện tại làm ngôi sao, nói đến cũng chẳng qua chỉ có thời gian vài chục năm ngắn ngủi mà thôi, năm tháng không lưu lại dấu vết trên mặt bọn họ mà nói, cho dù là ở giới giải trí phổ biến bảo dưỡng tốt, cũng là có thời hạn, sau thì sao? Sau có lẽ đợi đến khi chính đạo không kiều ngạo như hiện tại, đợi đến tà đạo không sinh tồn gian nan giống như bây giờ, bọn họ lại từ nay về sau muốn tị thế mà sống.

Ngẫm lại liền cảm thấy tương lai thật không tốt đẹp như vậy, y tình nguyện chỉ là một người bình thường, có sinh mệnh ngắn ngủi trăm năm, có thể giống người bình thường xây dựng gia đình, thẳng đến năm tháng già đi đột ngột mà chết.

Đáng tiếc, vận mệnh chính là thần kỳ như vậy.

“Cho nên, nhận ta không tốt sao?” Lục Viễn tiếp tục nói, “Ta sẽ vẫn cùng người, chỉ có ta có thể.”

Lục Ninh cảm giác nơi nào đó trong lòng bị nhẹ nhàng gõ một cái, có chút đau mỗi khó có thể hình dung.

“Nếu ta có cảm giác an toàn mà nói, liền sẽ không câu kính, thật sự —” Lục Viễn mới nói đến một nửa, Lục Ninh xoay người hôn trụ môi hắn.

Lục Viễn mở to hai mắt nhìn, nhưng hắn chưa bao giờ là người đem quyền chủ động giao vào tay đối phương, lập tức giữ ốt Lục Ninh, rốt cuộc không cho phép y lui về.

Nụ hôn này không giống lướt qua liền ngưng trước kia, nồng đậm đến gần như đoạt đi hô hấp của hai người, răng nanh của Lục Viễn vuốt ve môi Lục Ninh, mang đến từng đợt tê dại.

Chỉ là hôn môi mà thôi, lại thiếu chút nữa cướp cò súng, tay Lục Viễn đều đã mò vào trong quần Lục Ninh, cổ tình đúng lúc này, tiếng của Chung Du Bạch truyền đến, “5 giờ 45 phút, nếu hai người không ra, chúng ta sẽ không kịp thời gian quay chụp.”

Giống như một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu tưới xuống, Lục Ninh lập tức thanh tỉnh.

Lục Viễn nghiêng răng nghiêng lợi, “..... Chung, Du, Bạch!”

May mắn Chung Du Bạch vẫn còn cho bọn họ mặt mũi, chỉ đứng ở bên ngoài nói không có tiến vào, đợi đến khi bọn họ sửa sang xong, đến sân quay chụp, tuy rằng thiếu chút nữa đến muộn, tốt xấu vẫn là vượt qua.

Buổi chiều thu tiết mục âm nhạc, thời gian ba bài ca, một khúc kiên trì là nhạc đệm [Hắc Sa], thời gian gấp gáp, hành trình của bọn họ đầy đến ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có, một khúc lại vẫn là [It's my life], khúc còn lại cũng là bài hát tiếng Anh, lại là Lục Viễn chọn, thực lực của Lục Ninh đặt ở đó, muốn luyện thực dễ dàng, lúc trước Lục Ninh cũng không cảm thấy chọn ca khúc này có cái gì, lúc này nghĩ đến, lại cảm thấy có chút ý tứ hàm xúc khác.

[Right here waiting].

Vô luận người ở chỗ nào, vô luận người làm cái gì, ta liền ở nơi này chờ người.

Bởi vì là tiết mục âm nhạc ghi rồi mới phát, ba bài hát của bọn họ ở ba phòng thu, cho phép khoảng ba trăm người xem vào trường quay, bọn họ chỉ lên sân khấu hát [It's my life], hai ca khúc khác lại là phòng thu không có người xem.

Tiếng piano như nước chảy vang lên, Lục Viễn mặc tây trang trắng, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, tóc toàn bộ chải ngược giống hời ở Nhật Bản, lộ ra cái trán rộng lớn trắng nõn, ngón tay thon dài nhảy lên trên phím đàn piano đen trắng.

Lục Ninh khởi âm, hát câu đầu tiên.

Y cũng là tây trang trắng, chỉ là ở hình thức có hơi khác với Lục Viễn, khuôn mặt trắng trong thuần khiết, mi phong viảo, lộ ra thần nhiên u buồn, giọng hát ca khúc này y cố ý mang theo một chút khàn khàn, không tinh thuần như bình thường, lại có một tư vị khác.

Bộ phận cao trào, thanh âm hai người giao triền cùng một chỗ, Lục Ninh ngoái đầu lại liếc mắt nhìn Lục Viễn ở đối diện kia, nhìn ý tứ hàm xúc thâm trầm trong mắt Lục Viễn trong, Lục Ninh dời mắt, tim đập lại có chút loạn.

..... Người này.....

Mỗi lần waiting for you, thâm tình triển chuyển, hát đến đầu quả tim khẽ run.

Xong tiết mục, Lục Ninh còn có chút không được tự nhiên, tâm tình Lục Viễn ngược lại là không tệ, mà bọn họ cũng bận rộn đến không có bao nhiêu thời gian lại rồi rầm loại sự tình này, sau khi bay về nước, lập tức một khắc cũng không dừng gia nhập tập luyện show lưu diễn châu Á.

Trong năm người, trụ cột âm nhạc của Lục Ninh tốt nhất, Lục Viễn thứ hai, hai người dù sao cũng xuất thân từ tuyển tú âm nhạc, không hề thiếu kinh nghiệm live, thể lực cũng là tốt nhất, nhưng là mở một show diễn cũng không đơn giản như bề ngoài, vấn đề thể lực, chăm sóc cổ họng, còn có tiết tấu cùng trạng thái, người học nghề bắt đầu làm, thật sự sẽ thực cố hết sức.

Hiện tại Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân cùng Hàn Dược cảm thấy chính là như vậy, trong ba người bọn họ, Ngụy Luân trình độ tốt nhất cũng chẳng qua là tiêu chuẩn micro hát Karaoke, nếu thật lấy micro chân chính hát trên sân khấu, bộ phận chi tiết quả thật không đành lòng nhìn thẳng, Hàn Dược là chưa từng hát, thể nhưng sau khi huấn luyện ngược lại lại có chút linh khí, ít nhất âm vẫn chuẩn, Hồ Tử Thuần quả thực vô cùng thâm, hần xuất thân là nhân viên tạp vụ, nói khó nghe chút, gần như chính là tiêu chuẩn ngũ âm không toàn, không có biện pháp khác, chỉ có thể dựa vào mỗi lần ngoạn luyện.

Lúc Lục Ninh cùng Lục Viễn gia nhập vào, bọn họ đã tập huấn không sai biệt lắm sắp hai tháng, mới thấy hiệu quả, khó tránh khỏi cũng có chút cảm giác tự đắc, so sánh với lúc trước, tiêu chuẩn hiện tại xem như tương đối không tồi.

Nhưng ngày đầu tiên bọn họ gia nhập vừa mở giọng, lập tức khiến ba người thâm thụ đả kích.

Này căn bản không phải trên cùng một trình độ a! Thật giống như ca sĩ chuyên nghiệp cùng ca sĩ nghiệp dư, đều là ghi âm ra có lẽ người thường còn nghe không thấy khác biệt, này vừa xem hiện trường, lập tức hình thành đối lập rõ ràng!

..... Đặc biệt Lục Ninh Lục Viễn còn là ca sĩ tương đối am hiểu live, nghe bọn họ hiện trường so với nghe CD có sức mạnh hơn.

Các ca khúc cơ bản Lục Ninh đều đã liệt ra, bởi vì là tour lưu diễn, quan tâm đến khán giả nước ngoài, trừ năm ca khúc lấy từ trong album của bọn họ ra, còn có hai ca khúc tiếng Anh, buổi diễn “Vũ hội Hoàng tử” được xưng gia trường bản, toàn bộ thời gian không sai biệt lắm là ba giờ rưỡi, so với show diễn bình thường một trăm hai mươi đến một trăm năm mươi phút kéo dài hơn không ít, danh sách các ca khúc xếp xong ước chừng có hai mươi một khúc, năm người hợp xướng bốn khúc, một mình Lục Ninh Lục Viễn liền có bảy bài, trình độ của Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân cùng Hàn Dực muốn đơn ca tương đối cố hết sức, hầu như cũng đều là hai hai hợp xướng hoặc là ba người hợp xướng, tính ra danh sách ca khúc lên sân khấu của mỗi người cũng không ít.

Lục Ninh Lục Viễn hoàn hảo, đối với ba người khác mà nói, muốn chống đỡ toàn bộ buổi biểu diễn là có chút cố hết sức, trong hai tháng tập huấn này, bọn họ không chỉ phải đi chương trình học huấn luyện kỹ xảo ca hát, còn phải tập thể hình rèn luyện thể lực, thật sự là bị ép buộc quá chừng.

Năm người cảm tình vốn liền không sai, lần đầu tiên diễn tập, Lục Ninh Lục Viễn nhìn vẫn là đầy mặt thoải mái, dẫn tới ba người khác mặt như cún đồ kị đến đòi mạng.

“Nếu các anh cũng trải qua mỗi tuần phải chuẩn bị vài ca khúc, gần như một ngày hai mươi giờ đều ngâm mình trong phòng luyện ca, các anh cũng có thể làm được.” Lục Viễn cười nói.

Hồ Tử Thuần tò mò nói, “Tham gia tuyển tú có mệt như vậy?”

“Nghe nó khoác lác!” Lục Ninh nói thẳng, “Lúc bắt đầu khẳng định là không có, chỉ có đến sau này vất vả một chút, tôi cảm thấy đi, tuyển tú sở dĩ vất vả, phần lớn vẫn là vì áp lực thi đấu.”

“Quả nhiên trong giới này làm cái gì cũng không dễ dàng a.....” Hàn Dực cảm thán.

Năm người đang ngồi thành một vòng nói chuyện phiếm, Chung Du Bạch tìm đến Lục Ninh cùng Lục Viễn, ba người khác liền lại trở về luyện ca.

“Đã đàm phán ổn thỏa với Trần Đạt,” Chung Du Bạch đi lên liền nói, “Tháng 1 sang năm bắt đầu quay, dự định tháng 3 quay xong, nha, hai người xem trước kịch bản xem.”

Điện ảnh của Trần Đạt hướng đến lấy nhãn nhụy trứ danh, nắm chắc tâm lý con người đặc biệt đúng chỗ, lần đầu tiên xem điện ảnh của hắn sẽ thấy rất hay, lại xem lần thứ hai, sẽ phát hiện có chút gì đó lúc trước không phát hiện, xem lần thứ ba, mới phát hiện thì ra còn có hàm nghĩa như vậy.

“[Kiếm Tiên]?!” Vừa thấy đề mục kịch bản, Lục Ninh liền có chút há hốc mồm, “Kịch bản này lấy từ đâu?”

Cho một đám yêu ma quỷ quái bọn họ đi quay [Kiếm Tiên], đây là nói đùa đi!

Chung Du Bạch bình tĩnh nói, “Đây là kịch bản hậu kỳ sửa chữa, hữu tình cố vấn là Trình Thương Thuật, đúng rồi, kịch bản là Âm Sơn lão quỷ viết, sau khi xem phim hai người diễn giao riêng cho tôi, cuộc đời hắn hận nhất kiếm tu, viết kịch bản này rất có ý tứ, đại khái chính là lần đầu tiên xem sẽ cảm thấy Kiếm Tiên rất đẹp trai, lần thứ hai xem sẽ cảm thấy Kiếm Tiên lãnh khốc tàn nhẫn cố tình gây sự, lần thứ ba xem liền phát hiện Kiếm Tiên kỳ thật là một đám ngu ngốc, bút lực của hắn không sai, Trần Đạt quay ra mà nói, phỏng chừng hiệu quả sẽ không kém.”

Nói là xem phim Lục Ninh Lục Viễn đóng xong riêng giao cho hắn, chính là bởi vì [Kiếm Tiên] là một bộ điện ảnh hai nhân vật chính, hai nhân vật chính này không phải song sinh, mà là một vị kiếm tiên cùng

kiếm của hắn, tu vi suốt đời của kiếm tiên chỉ ở một thanh kiếm, Trình Thương Thuật cũng có kiếm, kiếm của kiếm tu không thể thời khắc tùy thân như kiếm khách, kiếm của hắn ngày thường ở trong đan điền, một thanh kiếm nhỏ dài một tấc tỏa ánh sáng chói mắt rực rỡ, lại có thể hóa thành một thanh kiếm sắc bén tỏa ánh sáng tím lưu động như nước, danh viết “Tử Cực”.

Nhân vật chính trong phim chính là một vị kiếm tiên, hắn có một thanh bản mạng kiếm, kiếm có kiếm linh, mà kiếm linh này giống hắc như đúc, nếu muốn một người diễn hai vai, chung quy có chút phiền phức, bởi vì hình ảnh bọn họ cùng một chỗ nhiều lắm, cho dù rất nhiều thời điểm kiếm linh kia chỉ là hư ảnh, nhưng thời điểm hóa thành thực thể cũng coi như không ít.

“Sau khi quay xong bộ phim này, bắt đầu tháng 4 đến tháng 6 không xuất hiện đi.” Lục Viễn bỗng nhiên nói.

Chung Du Bạch đầu tiên là ngẩn ra, sau đó giật mình.

Khi Lục Ninh còn có chút không hiểu sao, Lục Viễn nghiêm túc nói: “Tháng 6 phải thi đại học, từ tháng 3 bắt đầu, chúng ta phải đột kích chuẩn bị dự thi.”

..... Thi đại học cái gì..... Hắn mẹ nó loại sự tình này vậy mà vẫn còn treo trong lòng!

Mà lúc này, trong một trà lâu bề ngoài cũng không thu hút, mùi trà bay bốn phía, sáng sớm cũng không có bao nhiêu khách, bên ngoài mưa rơi tí ta tí tách, vì thời tiết không tốt, càng có vẻ cực kỳ lạnh lùng.

Một ông lão dẫm lên thang lầu bằng gỗ đi lên trên tầng, thang lầu bằng gỗ khá cổ xưa, ông đi lên lại không phát ra chút thanh âm.

“La lão cũng đến đây?” Một người tuổi còn trẻ đón đi lên, nhẹ nhàng nói.

Thanh niên này mi mục phổ thông, nếu ném tới trong đám người chỉ sợ cũng rất khó tìm đến, mi phong chỉ gian cố tình lại có nhuệ khí khó có thể hình dung.

Trong phòng VIP không mở cửa cho người ngoài ở tầng ba, đã tụ tập hơn sáu mươi người, ánh sáng hờn ám, trên chiếc tivi LCD ở giữa kia, đang truyền phát một đoạn hình ảnh, mở đến đến đi đi, ở giữa còn dừng lại, tua chậm tốc độ phát, gần như là một hình ảnh một nghiên cứu.

Nếu Lục Ninh ở trong này mà nói liền sẽ phát hiện, đang phát chính là MV [Moonlight] của bọn họ.

“Những yêu ma quỷ quái này cũng quá cả gan làm loạn, hiện trường lại có người thường, cứ như vậy không hề cố kỵ động thủ, còn quay lại.” Một người trung niên ba bốn mươi tuổi giận dữ nói, hắc sắc mặt như thường, thần sắc so với người bình thường càng muốn sâu hơn vài phần, một đôi mắt dị thường tỏa sáng.

Vị nữ ni bên cạnh hắn khuôn mặt thanh tú, nhìn không ra tuổi tác, chỉ toàn thân an hòa, “Vài yêu quái hút máu cùng yêu sói nước ngoài kia phương châm là không cố kỵ nhiều, có chừng mực so ra kém chúng ta, thường thường còn phải dựa vào đồng loại xen lẫn trong người thường che lấp, làm việc lại kiêu ngạo hơn chúng ta nhiều.”

“Muốn ta nói, nếu không phải chúng ta quy củ rất nghiêm, đã sớm xử lý những yêu ma quỷ quái này, nào đến lượt họ khiêu khích như vậy!” Một người tuổi còn trẻ nói thầm, hắc đầy người duệ ý, mặt mày lệ khí không nhẹ.

“Im miệng! Lạc Anh, yêu ma quỷ quái làm việc không chỗ nào cố kỵ đó là bởi vì bọn họ đi là tà đạo, chúng ta thân là danh môn chính phái, há có thể cùng bọn chúng thông đồng làm vậy!”

“Các vị, hiện tại không phải thời điểm khắc khẩu điều này, không bằng suy nghĩ một chút, làm thế nào gạt bỏ được những yêu ma này? Hiện tại bọn họ cùng một giuộc, cũng đến chúng ta liên hợp.”

“Hư Không đạo trưởng vì sao còn chưa tới?”

.....

Đôi môi đỏ mọng của Thời Thúy Trân cong lên, xem xong đoạn video này, giao cho Thời Thúy Giác phía sau, “Đưa đi cho Chung Du Bạch.”

“Vâng tỷ tỷ.”

Sau đó, Thời Thúy Trân mở kịch bản trước mắt, [Kiếm Tiên], xuy, thực sự có ý tứ.

38. Chương 38

Bộ phim [Kiếm Tiên] này không có nhân vật nữ chính đúng theo ý nghĩa, vai diễn nhân vật nữ nặng nhất chính là mẫu thân nhân vật chính, mà Chung Du Bạch trực tiếp quyết định nhân vật này cho Thời Thúy Trân, nếu cô muốn đến công ty bọn họ, kia diễn phim gì — công ty ít nhất cũng có chút quyền nói chuyện đi.

Thời Thúy Trân tuổi đương nhiên không nhỏ, hiện tại tiểu yêu có thể sống sót như Hoàng Bích là quá ít, phần lớn đều là lão yêu nhiều năm, tỷ như Chung Du Bạch, tỷ như Trương Ngôn Thắng cùng Di Thu Ý, cho dù Hùng Minh Minh nhìn bộ dạng hàm hậu dạng chút, nếu gốc thật, cũng không thể sống đến năm này, Thời Thúy Trân đương nhiên cũng giống nhau.

Thế nhưng nhờ diện mạo không già khác với người thường này ban tặng, nhìn cô lại vẫn chỉ có hơn hai mươi tuổi mà thôi, bắt cô diễn mẫu thân nhân vật chính, thật sự là ác thú vị của Chung Du Bạch, mà một bộ điện ảnh như vậy, không có vài diễn viên lớn diễn, cho dù có danh khí của Trần Đạt, cũng khó tránh khỏi độ đề tài không đủ cao, kéo Thời Thúy Trân nhập bọn vẫn là thực có lợi.

Chung Du Bạch luôn luôn không thích Thời Thúy Trân, người đàn bà này rất lạnh bạc, nhưng lấy đồng bọn công tác mà nói, coi như là không tệ, ít nhất vị này cực kỳ chuyên nghiệp, thời điểm không có xung đột ích lợi, cô vẫn thực thông minh thông thấu thức thời.

Sau khi đưa kịch bản [Kiếm Tiên] cho cô, cô cũng không có xoi mói cái gì, ngược lại sáng khoái tiếp nhận, chỉ sai người chuyển cho Chung Du Bạch một câu:

“Tôi đã nói, ở phương diện công tác, tôi vẫn là rất có tinh thần công việc.”

..... Không biết vì cái gì, Chung Du Bạch nhất thời lại có chút khó chịu.

Những phương diện khác Lục Ninh cùng Lục Viễn không cần bận tâm, bọn họ hiện tại càng quan trọng hơn là chuẩn bị tour diễn, bởi vì là lưu động châu Á, bọn họ chuẩn bị bắt đầu trạm thứ nhất từ Thượng Hải, Thượng Hải, Quảng Châu, HồngKong, Đài Bắc, theo trình tự như vậy tiếp tục, tiếp là Nhật Bản hai đợt, Hàn Quốc một đợt, Thái Lan, Malaysia một tuần quay trở lại, kết thúc định ở Bắc Kinh.

Bản thân concert thực hao tổn thể lực, lưu diễn sẽ càng là như thế, vì bảo trì trạng thái cho bọn họ, Tinh Hoàn còn chuyên môn phái bác sĩ chuyên gia dinh dưỡng, ngược lại là D.A bên này không hề phản ứng, Tinh Hoàn còn có người cười nhạo D.A. hẹp hòi, “Dù sao cũng là công ty nhỏ, ngay cả chút chuyện ấy cũng không suy xét đến, Lục Ninh Lục Viễn đáng thương, liều mạng kiếm tiền cho bọn họ.”

Nói ra miệng, kỳ thật là có chút chua, hai năm này Lục Ninh Lục Viễn nỗ lực, cùng với hành trình tràn đầy, cũng kiếm được bồn mãn mưa to, ai nhìn thấy không đổ mắt a, lời này nói ra đương nhiên cũng liền chua.

Nhưng khiến bọn họ há hốc mồm là, hai tên này căn bản không cần mấy thứ kia!

Đến cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài, “Chung quy tuổi trẻ.”

Đúng vậy, chung quy tuổi trẻ, bọn họ mới mười tám, tiếp qua một năm cũng mới mười chín, chẳng lẽ không tuổi trẻ.

Bởi vì đi Nhật Hàn kéo một tuần, Chung Du Bạch cũng không phải là đi không, lúc Lục Ninh Lục Viễn chạy xô ghi tiết mục, hẳn không phải lúc nào cũng theo, ngược lại cẩn thận quan sát hình thức vận tác ngôi sao của Nhật Hàn bên kia.

Thời gian Lục Ninh Lục Viễn ra mắt quá ngắn, chuyển hình cái gì về sau lại nói, tiếp vài tác phẩm tốt tổng là có thể xây dựng thanh danh, hiện tại quan trọng là ổn định trạng thái nổi tiếng này lại, không thể khiến nó ngắn ngủi giống như phù dung sớm nở tối tàn.

Vì vậy concert lần này, dưới sự đề nghị của Chung Du Bạch, học theo bên Nhật Hàn, phân phát gây huỳnh quang thống nhất tại hiện trường, bên ngoài buôn bán các loại sản phẩm ăn theo, bao gồm khăn mặt, tập

ảnh, thẻ bài, con dấu, băng cầm tay, thậm chí là bánh bích quy cùng túi bảo vệ môi trường, in hoa văn chính thức, mang theo chữ “The Prince’s Party” viết hoa, còn có logo của lần lưu diễn châu Á này, loại này chỉ buôn bán ngoài hiện trường biểu diễn, chỗ khác cũng không mua được, sản phẩm ăn theo “số lượng có hạn” đương nhiên đắt hơn mấy thứ này phổ thông rất nhiều, này là cái giá tăng giá trị cho ngôi sao.

Cùng là sản phẩm ăn theo, cũng có đủ loại khác nhau, tỷ như khăn mặt, có loại chỉ in logo cùng chữ, có in tên cùng tên tiếng Anh của từng người bọn họ, cũng có đoàn thể năm người, đương nhiên, còn nhiều ra một loại, là hai người Lục Ninh Lục Viễn, bọn họ tương đối đặc biệt, vốn chính là một nhóm. Còn có loại in hình năm người bọn họ, đa dạng phong phú.

Vốn đại lục không lưu hành phương thức này, nên khi Chung Du Bạch đưa ra ý kiến phân phát gây huỳnh quang thống nhất, Tinh Hoàn còn từng đưa ra nghi ngờ, bởi vì hắn muốn dùng gây huỳnh quang chất lượng tương đối tốt, loại có mang theo logo lần lưu diễn này, mà không phải gây huỳnh quang làm ẩu phổ thông, loại đầu nhập nhiều như thế này cộng các nơi lại là không ít chút nào, còn có định giá sản phẩm ăn theo cũng khiến Tinh Hoàn nhú mào, cao như vậy?

“Mỗi nơi chỉ in số lượng đặc biệt, sẽ không in thêm.” Lúc ấy Chung Du Bạch cường điệu, “Nếu các người không muốn làm mà nói, vậy cứ giao toàn quyền cho D.A chúng tôi đến làm.”

Bởi vì đại lục không có trào lưu này, Tinh Hoàn cuối cùng cũng có chút không yên lòng, vì thế D.A bao việc cung ứng gây huỳnh quang, đồng thời việc sản phẩm ăn theo Tinh Hoàn cũng không nhúng tay, Chung Du Bạch lấy giá khiến Tinh Hoàn cười trộm mua quyền đại diện buôn bán sản phẩm ăn theo của Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân cùng Hàn Dực.

Tinh Hoàn tự cho là được lợi, lại không biết đối với ánh mắt thiên cận của bọn họ, Chung Du Bạch cảm thấy cực kỳ buồn cười, hắn cảm thấy Tinh Hoàn phong quang cũng chẳng qua là việc trong vài năm này, Vu Mai Yến vừa đi, chỉ bằng ánh mắt của những cao tầng này, không xuống dốc mới là việc lạ.

Kinh doanh thần tượng ở đại lục chưa trở thành hệ thống giống như nước ngoài, hành trình Nhật Hàn lần này đối với Lục Ninh Lục Viễn mà nói đó là thời gian biểu an bài rậm rạp, đối với Chung Du Bạch mà nói lại là một cơ hội khảo sát trọng yếu, không chỉ như thế, Diệp Tồn An làm đương nhiệm CEO của D.A cũng phái thư ký của hắn đi theo, ở phương diện kinh doanh, Chung Du Bạch cũng so ra kém Diệp Tồn An.

Lục Ninh còn chưa gặp qua Diệp Tồn An, thế nhưng người này có thể ở dưới tình huống biết rõ thủ hạ đều là một đám yêu ma quỷ quái mà còn bình tĩnh như vậy, bản thân chính là kẻ mạnh, Lục Ninh chưa bao giờ nghi ngờ thực lực của người này, kiếm ăn dưới quyền yêu ma quỷ quái, một làm không tốt, xương cốt ngay cả bột phấn cũng không còn đi?

Mặc kệ người này như thế nào, phương diện dùng khí cũng là rất mạnh mẽ.

Tối thứ sáu ngày 22 tháng 10, trong sân vận động Thượng Hải, sắp nghênh đón trận đầu chuyển lưu diễn châu Á “Vũ hội Hoàng tử”.

Sáu giờ sáng, trời còn chưa sáng hẳn, ngoài sân vận động cũng đã có bóng tốp năm tốp ba người, các cô tụ tập ở trong này không phải vì cái gì khác, chính là đến vì concert này, vốn xếp hàng cũng không cần sớm như vậy, concert này tổng cộng có thể dung nạp hai vạn năm nghìn (25.000) khán giả, hai vạn vé ghế ngồi, năm nghìn trong khu biểu diễn, sân khấu chữ điện () chia sân trong làm bốn khối, khu vực không có chỗ ngồi này, người vào trước tự nhiên chiếm ưu thế, có thể chiếm vị trí tương đối tốt.

Đợi đến bây giờ, các cửa hàng chính thức bán sản phẩm ăn theo bắt đầu dựng, lập tức rất nhiều người đều vây quanh xem.

Idol biểu diễn sẽ có một điểm thực không giống với các ca sĩ khác, concert của ca sĩ bình thường, bên ngoài nhiều lắm chỉ bán gây huỳnh quang hay CD linh tinh, concert của idol bên ngoài lại có đủ loại cửa hàng, các loại hàng vặt tự chế cũng có thể bán rất khá, còn có một ít cửa hàng nhỏ do fan tự phát liên hợp lại dựng lên, bán một chút sản phẩm ăn theo kiếm ít tiền, đại bộ phận dùng để tặng đồ các loại cho idol.

Này coi như là văn hóa fan khác biệt, đại lục vốn là rất ít gặp, ở Nhật Hàn lại rất thông thường, mà rất nhiều fan từ nước ngoài tới xem concert sáng sớm hôm nay đã đến phụ cận sân vận động, concert của idol rất nhiều không chỉ là xem biểu diễn, mà còn là một hồi fan tụ tập cuồng hoan, ở trong này không có người

chỉ trích người theo đuổi ngôi sao, không có người không hiểu người vì cái gì thích người này như vậy, sẽ không bởi vì người mang thần tượng gì đó mà đưa tới ánh mắt khác thường.

“Cậu cũng là fan Lục Ninh Lục Viễn fan!” Hai gò má thiếu nữ đỏ bừng, hưng phấn mà nói, “Ai, cậu ở chỗ nào?”

“Tây An.”

“Tây An chạy xa như vậy đến concert Thượng Hải? Vì sao không đợi concert Bắc Kinh a!”

“Concert Bắc Kinh quá muộn, tôi lúc đó có lẽ đang phải thi.....”

“.....”

Nói chuyện như vậy rất nhiều, trên thực tế rất nhiều người thích bọn họ đều là học sinh, có năng lực đến xem concert đều lấy sinh viên là chủ, sinh viên rời nhà xa hơn một chút, nhịn ăn nhịn mặc hai tháng liền có thể đến xem concert, cũng là vài năm này trong nhà khá hơn, mới có như bút tích dư dả như vậy.

A Lục đứng ở trước một quầy hàng, xem xem cái này lại chọn chọn cái kia, cái nào cũng luyến tiếc buông.

Kết quả người bên cạnh vừa hô một tiếng, vài cô bé khác chạy tới, đám nàng thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống!

“..... Mau, quan phương(1) bên kia mở bán rồi!”

“Nghe nói là số lượng có hạn?”

“Ừ, vạn nhất Lục Ninh nhà tôi bán bán hết thì làm sao a.....”

Lỗi tai a Lục lập tức đứng lên, nàng — trước kia chưa từng theo đuổi ngôi sao..... Cho nên, với vài thứ này căn bản là không hiểu, nàng chỉ là không rõ, vì cái gì nhìn đến mấy thứ này ánh mắt mình giống như bị dính lại, nhỏ cũng nhỏ không ra.

Lúc đến sư thúc đã nói, lần này tiêu phí rất cao, sẽ không thanh toán, lúc ấy a Lục lúc ấy nghĩa chính ngôn từ nói: “Vì trăm yêu trừ ma, con nguyện ý tự trả tiền đi làm nhiệm vụ!”

Cho tới bây giờ a Lục còn nhớ rõ khuôn mặt tán thưởng của sư thúc..... Nghĩ đến đây, khuôn mặt a Lục liền có chút nóng lên.

Kỳ thật, là chính nàng muốn đến.

Kiểm chân nhìn về phía cửa hàng quan phương cách đó không xa, dựa vào thị lực vượt xa người thường, nàng rõ ràng thấy được ở đó đang bán cái gì, lập tức liền đi đến bên kia, đến một cửa hàng bỗng nhiên dừng bước chân, nhìn lại một nơi cách đó không xa, một thân ảnh giống như đã từng quen biết chợt lóe rồi biến mất.

“Hình như là..... Lâm sư tỷ Quỳnh Anh môn?”

A Lục ngược lại cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cho rằng Quỳnh Anh môn cũng ra nhiệm vụ, chỉ là, vì sao Lâm sư tỷ nhìn thấy nàng lại tránh đi?

Người của Tinh Hoàn ở tầng ba sân vận động nhìn đám đông phía dưới sôi trào, kinh ngạc nói: “Mấy thứ này đắt như vậy, một cái khăn mặt cũng bán bảy tám chục, vì sao còn có nhiều người mua như vậy?” Tuy rằng là khăn mặt cotton chất lượng không kém, phí tổn chẳng qua cũng chỉ khoảng hai mươi tệ, giá bán này lại tăng ba bốn lần.

Chung Du Bạch âm thầm gật đầu, “Giá này định cũng không tính rất cao, đến Nhật Bản Hàn Quốc còn phải sửa giá.”

Chỉnh chính một ngày, ngoài sân vận động nơi nơi đều là thiếu nữ thanh xuân tịnh lệ trẻ tuổi, kéo theo nhà hàng phụ cận cũng kín người hết chỗ.

Buổi tối vừa 6 giờ, người xem xếp thành hàng dài bắt đầu chậm rãi vào sân, thời gian toàn buổi concert rất dài, 7 giờ bắt đầu, mãi cho đến 7:30 mới chấm dứt.

A Lục vẫn là dựa vào sự thúc tìm quan hệ, dùng danh nghĩa làm nhiệm vụ mới dùng giá gốc mua được một vé phía trước sân khấu, hiện tại vừa nhìn sân khấu ở ngay trước mắt, kích động này quả thực cái gì cũng không lấn át được, ôm túi bảo vệ môi trường chứa đầy đồ đặc linh tinh, nàng ngồi ở chỗ của mình nhìn trái phải, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, vị Lâm sư tỷ kia lại là vé đứng, còn đang ở phía dưới sân trong vùng chữ điền kia, sẽ không phải là nàng muốn gây bất lợi cho Lục Ninh Lục Viễn đi?

Vừa nghĩ như vậy, nàng liền có chút lo lắng, lại nghĩ hiện trường nhiều fan như vậy, nàng có thể làm được cái gì, trong lòng lập tức yên ổn hơn.

Lúc này, hiện trường tuần hoàn truyền phát CD [Mối tình đầu] cùng băng gốc [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], không ít người đều cùng lớn tiếng hát lên.

Rõ ràng khi nàng vào sân còn có nửa giờ mới bắt đầu mở màn, thời gian này lại qua nhanh đến giống như chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi.

Hiện trường tối đen trong giây lát, a Lục nhìn không được hét chói tai cùng với các cô gái bên cạnh, sau đó mới che ngực còn đang đập bùm bùm, chậm rãi ngồi xuống.

Mở màn là một đoạn VCR, hình ảnh bên trong xuất hiện đầu tiên là một cung điện hoa lệ, đèn đuốc sáng trưng, ầm ầm có tiếng người truyền đến.

Trên cầu thang đá cẩm thạch, có một vị quân gia cao gầy, chỉ cần là xuất hiện trong đoạn VCR ngắn ngủi này, tất cả quân gia, người hầu nam nữ, toàn bộ mời người mẫu biểu diễn, đáng người đều là tốt loại một, mà tiếp theo người quân gia trong hình ảnh này, cánh cửa lớn khắc hoa ám kim đang chậm rãi mở ra.

Bên trong là một vũ hội long trọng, đối diện đại sảnh rộng mở là có tay vịn thang lầu xoay tròn tinh xảo, bên trên treo đèn thủy tinh phức tạp hoa lệ, mặt đất lát đá cẩm thạch dưới ngọn đèn đường như lóe ra ánh sáng, vách tường là tấm rèm nhung thiên nga màu xanh lam rủ xuống, chỉ liếc mắt nhìn, y tấn hương ảnh, hết sức xa hoa, khi âm nhạc nhẹ như nước chảy vang lên, người xem tại hiện trường giống như thật sự được vị quân gia mang găng tay trắng ở cửa kia dẫn dắt, đứng ở trong đại sảnh của vũ hội này.

Bỗng nhiên, VCR yên lặng, hai người từ hai bên thang lầu xuống dưới, hiện trường lập tức hét rầm lên, trước xuống, là Hàn Dược cùng Ngụy Luân, Hồ Tử Thuần lại ở trên lầu tựa vào thang cuốn mỉm cười.

Nam trang đã định là không có nhiều kiểu dáng như nữ trang, thế nhưng trong VCR quần áo của bọn họ hiển nhiên đều được thiết kế tỉ mỉ, áo sơ mi là loại áo hoa thức phồng thời Trung Cổ, không phải thuần đen chính là thuần trắng, cổ áo cổ tay đặc biệt tinh tế, tây trang áo khoác cùng quần cực kỳ hợp thân, khi đàn ông mặc chính trang tổng là dễ nhìn hơn bình thường, ba vị này chính là bởi vì bộ dạng đẹp mới có thể được Vu Mai Yến chọn trúng, lúc này hảo hảo trang điểm một phen, tự nhiên cực kỳ lấp lánh, Ngụy Luân là người mẫu, hình thể đặc biệt dễ nhìn, Hàn Dược xuất thân chính quy, cũng đã từng huấn luyện hình thể, ngược lại Hồ Tử Thuần trụ cột kém hơn một chút, nhưng một đầu tóc đen của hắn nhuộm thành màu nâu, buộc lại thành một cái đuôi nhỏ sau đầu, hắn vốn là mi mục thanh tú, như vậy nhìn lại hơn mấy phần hoạt bát, coi như là có đặc sắc riêng.

Lục Ninh cùng Lục Viễn xuất hiện chậm hơn một chút, bọn họ vừa xuất hiện trên thang lầu, tiếng thét ở hiện trường quả thực muốn đâm rách màng tai.

Bọn họ cũng mặc chính trang cùng hệ liệt, tây trang màu đen giống nhau, không có đa dạng như vậy, lại tốn nhiều công sức ở phần cắt may, bọn họ chậm rãi đi từ trên thang lầu xuống, thẳng đến thủ thế mời trên màn hình càng lúc càng lớn –

Giống như đang mời các cô cùng tham gia buổi vũ hội này!

Phanh!

Pháo hoa bùng lên trên sân khấu, sau đó một tầng vải màn hạ xuống trong giây lát! Bố cảnh sân khấu giống như trong VCR lúc này mới xuất hiện trước mắt, khán giả lập tức hét rầm lên!

Âm nhạc yên lặng, một luồng ánh sáng rơi xuống, ném xuống năm bóng người màu đen nhàn nhạt.

Khán giả nhìn không được ngừng cả hô hấp.

“Let’s get the party!”

“A a a — là thanh âm của Lục Ninh, sẽ không sai, là Lục Ninh!”

Một cô bé bên cạnh a Lục the the nói, thanh âm đều đặn vắn vẹo.

Ánh sáng lúc này mới chợt sáng lên, năm người rút cuộc xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mang theo mỉm cười ưu nhã, giống như năm hoàng tử đứng trên sân khấu.

Cuồng hoan đêm nay, vừa mới bắt đầu.

Bài hát nhạc nhanh đầu tiên chậm lên bầu không khí toàn bộ hiện trường, bài hát thứ hai mới lắng đọng lại, năm chàng đẹp trai tuần mỹ thâm tình chân thành hát bài hát mở đầu [Hoa viên bí mật của Hoàng tử].

Sau đó chính là thời gian chào hỏi mọi người.

Năm người đưa mắt nhìn nhau, cúi đầu hô “một hai ba” mới cùng nhau nói, “Xin chào, hoan nghênh mọi người đến ‘Vũ hội Hoàng tử!’”

“Ai nha, tự nói mình là hoàng tử như vậy, cảm giác thật không biết xấu hổ a.” Hồ Tử Thuần nói.

Hàn Được lại nghiêm trang, “Đừng tự mình đa tình, ai nói anh là hoàng tử, rõ ràng là nói Lục Ninh Lục Viễn người ta đâu.”

Hồ Tử Thuần cố ý làm ra giọng điệu nghi hoặc, “Là như thế sao?”

Ngụy Luân xụ mặt, “Này, hai người các anh không phải hoàng tử thì thôi, tôi nhất định là hoàng tử a.” Nói xong còn nhắc cằm, một bộ dáng cao cao tại thượng.

Lục Ninh lớn tiếng nở nụ cười, “A Viễn, em biết làm hoàng tử như thế nào không?”

“Không biết a.” Lục Viễn nghiêm túc nói.

“Vậy sao em còn đứng ở trong này?”

“Không phải các cô ấy kêu em đứng ở chỗ này em liền đứng ở chỗ này sao? Này, mấy người có phải làm người rồi không, tôi và a Ninh đều không là hoàng tử a!”

.....

Quan hệ của năm người không tệ, thả ga chọc cười trên sân khấu, không cần thảo luận trước cũng có thể nói được một đoạn, chọc cho các fan cười ha ha.

Chỉ có chân chính đến hiện trường xem một lần concert của idol, mới có thể biết như vậy có bao nhiêu hạnh phúc, cho dù nhìn không rõ khuôn mặt họ trên sân khấu, chính tai nghe bọn họ hát một lần, nghe bọn họ nói gần như vậy một lần, cảm giác hạnh phúc đầy đến sắp tràn ra.

Chỉ có tại khi chân chính thích người kia, mới có thể biết loại tâm tình này.

Tuổi trẻ chỉ có một lần, những việc như theo đuổi ngôi sao chỉ cần không quá mức, điên cuồng một phen thì có làm sao, chẳng lẽ muốn đợi cho đến khi muốn đuổi theo cũng không đuổi được nữa mới ngồi đó hối hận sao?

Sau một đoạn VCR của riêng Lục Ninh Lục Viễn, ba người khác đi ra, bọn họ bắt đầu hát bài đầu tiên thuộc về hai người –

[Moonlight].

Bối cảnh ánh trăng mê ly, hai thân ảnh cao gầy thon dài một nửa quang minh một nửa hắc ám, băng ghi âm trầm thấp thông thả có loại hoa lệ mỹ hoặc khác.

A Lục che hai gò má hơi nóng lên, nàng rất quen thuộc với ca khúc này, các sư tỷ muội trong môn đã bao nhiêu lần nghiên cứu từng giây từng giây trong MV này, nhưng là hiện trường nghe vào tai, nàng lại vẫn chống đỡ không được loại mỹ lực này.

..... Quả nhiên, này chính là chỗ lợi hại của yêu ma quỷ quái sao?

Giống như trúng tà vậy, khiến nàng trầm mê, không thể tự kiềm chế.

Thật đáng sợ, cổ tình nàng lại vui vẻ chịu đựng như thế.

(1) Bên chính thức có đăng kí chính phủ

39. Chương 39

Lục Ninh Lục Viễn đương nhiên sẽ không chú ý tới người tu chân trong khán giả, quả thật đang đứng ở trên sân khấu, khi ngọn đèn dừng ở trên người, hảo hảo hát hoàn một bài ca, là toàn bộ ý nghĩa của bọn họ.

Live sở dĩ có thể đả động nhân tâm, là vì người biểu diễn dùng tâm, nếu người hát không đầu nhập tất cả cảm tình, như vậy làm sao có thể đả động người mê ca nhạc.

[Moonlight] là rock tiếng Anh, tuy rằng cũng không phải rock nặng mãnh liệt, bộ phận cao trào lại cực có sức bật, khi thêm nhịp trống vào, thanh âm của bọn họ vang vọng trong toàn sân vận động, tựa như là từng chút đánh vào trái tim người nghe.

Rung động như vậy là nghe CD nhiều lần cũng sẽ không có, mị lực thuộc về live.

Một bài hát xong, Lục Viễn giơ mi vung tóc, “See you later!”

Lục Ninh vỗ lên vai hắn, cười nói, “Đi thôi!”

Micro truyền thanh âm của y ra, hai người cứ như vậy chạy xuống đài, lưu lại một sân khán giả thét chói tai, hầu như tất cả mọi người đều cảm thán cảm tình giữa hai anh em quả thật rất tốt, lại có một số người ánh mắt đều đang phát ra ánh sáng.

Khoảng năm 05, 06, vừa vặn là thời gian sự vật mới nào đó bắt đầu tràn ra ở đại lục, một từ mới phát gọi là đam mỹ, còn có quần thể gọi hủ nữ, mà trong phạm vi ngôi sao cũng có xưng hô riêng của mình — vương đạo.

Trước từ trong nhóm idol Nhật Hàn quật khởi couple đồng tính vương đạo tụ tập một đám fan đặc biệt, thậm chí ở trình độ nào đó đẩy mạnh các nhóm thần tượng phát triển, công ty giải trí Nhật Hàn cũng thích ý sáng tạo tạo bối cảnh chính thức cho loại couple vương đạo này, mặc dù có một số là cố ý tuyên truyền, nhưng không thể không nói, hiệu quả tương đối không tồi, một ít fan cuồng nhiệt tình nguyện thần tượng của mình kết thành couple đồng tính trong nhóm, cũng không muốn nghe thấy bọn họ truyền ra scandal với khác phái.

Lục Ninh đời trước căn bản không phải thần tượng, đối với những cái này căn bản không thể nào lý giải, cho nên căn bản không biết có loại fan đặc thù này tồn tại, mà cảm tình của y cùng Lục Viễn quả thật coi như không tệ, cho dù bọn họ quen biết cũng chẳng qua là việc một hai năm, ở phương diện nào đó lại là thần kỳ phù hợp, y không chỉ có kinh nghiệm đời trước nhiều năm như vậy, cổ tình còn trùng sinh thành một Ma tộc, tất yếu phải cầu sinh trong kẻ hủ, nếu không có mấy người Lục Viễn cùng Chung Du Bạch giúp, vốn vịn dựa vào chính y, ở trong thế giới “mới” khiến y mờ mịt này, làm sao có thể đi thông thuận như vậy!

Cho dù Lục Viễn làm việc mang theo ý đồ riêng của hắn, nhưng tất yếu phải thừa nhận là, hắn quả thật đối với mình rất tốt, một khi được sự tín nhiệm của hắn, Lục Viễn người này vẫn là thực tin cậy.

Trở lại hậu trường, bọn họ kế tiếp còn có hai ca khúc phải lên, bị Trương Ngôn Thắng bắt đổi quần áo, lại làm lại kiểu tóc, chỉ còn lại thời gian năm sáu phút.

Lục Ninh liếc mắt nhìn bàn hóa trang cách đó không xa, “..... Vì sao nhiều đồ như vậy?”

“Fan đưa.”

Lục Ninh kinh ngạc, “Đưa đến tận trong này?”

Lục Viễn đã không để ý cái gì mở một bao bánh bích quy ra ăn, Lục Ninh không nói gì nhìn hắn, Lục Viễn giờ giờ bánh bích quy trong tay lên, hàm hồ nói, “Các cô ấy quan sát còn rất cẩn thận nha, vị cà chua.”

Lục Ninh: “.....” Ai bảo người ở trong VCR [Nhất xương thành danh] vài lần là đang uống loại đồ uống ít gặp như nước cà chua này!

Chung Du Bạch chộp bánh bích quy, “Hai người nhanh lên sân khấu! Quà đợi kết thúc lại mở!”

Lục Ninh cùng Lục Viễn chỉ có thể đến thang máy chờ, người ngoài nhìn là bọn họ soái khí đi từ thang máy ra, trên thực tế nơi này cũng chẳng phải chỗ tốt đẹp gì cho người ở, cong thân đứng ở nơi nhỏ như thế này, vừa buồn lại nóng, cho dù là thời tiết cuối tháng mười, vẫn sẽ bởi vì đèn trên sân khấu mà nóng như lò nướng vậy.

Chung Du Bạch cầm lên một hộp quà đóng gói tương đối xinh đẹp, bên trên còn dán hình chibi của hai người, từ giấy gói bán trong suốt nhìn vào, lấy ánh mắt của hắn, lập tức phát hiện đó là cái gì.

“..... A Viễn ngu xuẩn kia sẽ biết đây là thứ gì sao?”

Trình Thương Thuật bên cạnh ngáp một cái liếc mắt nhìn lại, “Thứ gì?”

Chung Du Bạch cười nhạo một tiếng không trả lời.

Trình Thương Thuật tùy tiện cầm lấy chiếc hộp, “Bôi trơn?”

Chung Du Bạch: “.....”

Thân là một kiếm tu, “kiến thức rộng rãi” như thế, thật sự là không khoa học a! Quá khứ của người tốt cuộc “muôn màu muôn vẻ” như thế nào a!

Trình Thương Thuật lại không có nửa điểm cảm thấy xấu hổ, giống như nhận ra cái bình chỉ lộ ra một nửa nhãn còn toàn là tiếng Anh này là thứ gì là hoàn toàn đương nhiên, “Lại có người đưa bọn họ cái này?”

“Ừ, fan vương đạo, một quần thể tương đối đặc thù.” Chung Du Bạch tiếp tục sàng chọn quà cho Lục Ninh Lục Viễn, vì thế, không chút nào ngoài ý muốn thấy được quần lót tình thú chữ “T”, chỉ nhìn một cách đơn thuần ngoại hình đều *** đến đòi mạng.....

Lúc này ngay cả Trình Thương Thuật biểu tình cũng có chút vặn vẹo.

Đám fan này là nữ sinh đi! Các cô là muốn nháo loại nào a! Tiêu chuẩn gì đây!

“Này không lấy ra?” Trình Thương Thuật nhìn Chung Du Bạch bình tĩnh lấy mấy thứ đó ra nhét vào trong một cái hộp, nghi hoặc hỏi.

Chung Du Bạch liếc mắt nhìn hắn, “Lấy ra làm gì, anh muốn mặc?” Vừa nói xong hắn liền có chút xấu hổ, chờ một chút, hắn xấu hổ cái quái gì a!

Trình Thương Thuật: “.....”

Trước sân khấu Hồ Tử Thuần cùng Ngụy Luân xuống dưới, Lục Ninh cùng Lục Viễn bắt đầu hát ca khúc thứ hai của bọn họ, tiếng la hét âm ỉ dần tiếp cận, mới đánh vỡ bầu không khí vi diệu giữa hai người.

Lục Ninh cùng Lục Viễn hoàn toàn không biết việc hậu trường, ca khúc thứ hai của bọn họ là [Phụ thân], ca khúc này ở trên mạng được đánh giá cao nhất, là vì nó thật không có chỗ nào đáng giá bôi đen, từ lời ca đến MV, đều là nhất phái âm áp, không có cố ý phiến tình, lại có một loại chất phác đả động nhân tâm khác.

“Phong sương vũ tuyết, trôi qua năm tháng, thâm thâm khắc thái dương quen thuộc của cha,

Hoa rơi ý đi, ánh nắng chiều, chậm rãi chiếu sáng lên mong đợi nơi khoe mắt người.

.....”

Bọn họ nhẹ nhàng mà hát, dưới đài cùng hợp, ca khúc này làn điệu đơn giản, dễ nhớ, không bao lâu liền biến thành toàn trường hợp xướng, hát hát, không biết vì cái gì liền cảm thấy có chút xót xa, không khí như vậy ngưng kết toàn bộ hiện trường.

Cảm xúc là một thứ dễ lây nhiễm, rất nhiều lúc có lẽ chúng ta sẽ quên ngày đó đến tận cùng là xảy ra chuyện gì, lại sẽ vĩnh viễn nhớ loại cảm giác không thể quên đi này, sẽ nhớ rõ lúc ấy trong nháy mắt có cái gì mềm mại gõ vào trong lòng.

Buổi diễn chậm rãi tiếp tục tiến hành, trong quá trình Lục Ninh Lục Viễn đổi sáu bộ quần áo, phối hợp trang sức khác nhau, đương nhiên, trang sức của nam sinh vốn không có lựa chọn phong phú như nữ sinh, vòng cổ, xích tay hoặc vòng tay, khuyên tai, nhẫn, đều không rất phiền phức đa dạng, là Cố Di thiết kế riêng thích hợp với bọn họ, cùng lão Tam học lâu như vậy, thủ nghệ của cô sớm đã không phải khi mới ra trường có thể sánh bằng, tỷ như một chiếc hoa tai Lục Ninh mang bên tai phải Lục Viễn mang bên tai trái, dùng đá mặc lục phối hợp với thủy tinh tím, xoay thành đồ án lộn lắt chỉ lớn bằng móng tay út, vừa thấy thì bình thường, nhìn kỹ lại cực kỳ tinh xảo.

Cửa hàng online của Cố Di mở được một thời gian, sinh ý cũng không tính đắt hàng, nhưng phát triển lại rất vững vàng, mọi thứ thủ tục đều đã đầy đủ, tài trợ trang sức cho concert lần này vốn đương nhiên không đến phiên cửa hàng nhỏ của cô, Chung Du Bạch lại quang minh chính đại cho cô đi cửa sau, chen rớt vài hăng trang sức tương đối có danh tiếng, bắt lấy hạng mục tài trợ này trong sự bất an của Cố Di.

Trong cửa hàng của cô, chủ công là bảo thạch trung hạ tầng, bạc phối hợp lại dùng loại tốt nhất, bản thân công nghệ lại tinh tế hơn so với trang sức bình thường, bản lĩnh cũng có đặc sắc, dưới sự đề nghị của Chung Du Bạch, định giá liền hơi cao, không sai biệt lắm là giá trang sức trung đẳng.

Fan rất thích thu thập đồ đặc linh tinh của idol, bây giờ còn chưa đến niên đại trong cửa hàng online tràn lan xx cùng loại, cho nên Cố Di hoàn toàn có thể dựa vào lúc này xây dựng danh khí, Lục Ninh Lục Viễn cũng vui vẻ làm tuyên truyền cho cô.

Ba tiếng rưỡi biểu diễn nói ra thì rất dài, thế nhưng chân chính xem xuống, lại ngắn giống như sẽ kết thúc trong nháy mắt.

Lục Ninh Lục Viễn thay một bộ quần áo cuối cùng, chỉ là T-shirt vô cùng đơn giản, mang theo logo riêng của lần lưu diễn châu Á này, năm người năm sắc, Lục Ninh là thuần đen, Lục Viễn thuần trắng, Hồ Tử Thuần vàng sáng, Ngụy Luân xanh ngọc, Hàn Dục café, bên dưới là quần bò thống nhất cùng giấy thể thao trắng, khiến năm thanh niên thanh xuân bức người, bộ dáng không cần bất cứ trang sức nào như vậy, thậm chí bởi vì mồ hôi thẩm thấu, trang cái gì cũng không có, kiểu tóc cũng bởi vì khăn mặt lau qua mà không duy trì được bộ dạng ban đầu, ngược lại làm cho năm người bọn họ đứng ở trên sân khấu, dưới ngọn đèn chiếu dọi mang theo mị lực khiến người không thể kháng cự.

“A, thời gian qua thật nhanh a, cũng đã đến bài hát cuối cùng.” Tinh thần của Lục Viễn vẫn là thực không tệ, cười nói.

Lục Ninh gật gật đầu, “Đúng vậy, đêm nay mọi người nghe nhạc có đã nghiền?”

Dưới sân khấu đồng thanh truyền đến tiếng “Đã nghiền”, Lục Ninh mới cười rộ lên.

So với hai người bọn họ ổn trọng bình tĩnh, Hồ Tử Thuần ánh mắt đều đã đỏ, “Một năm rưỡi trước, tôi căn bản không thể tưởng tượng hiện tại tôi có thể đứng ở trong này.....”

Ngụy Luân vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Cám ơn mọi người đã yêu thích chúng tôi, khiến chúng tôi có thể đứng ở chỗ này ca hát cho mọi người.”

“Chúng tôi thật sự không thể thỏa mãn hơn.” Hàn Dục chân thành nói, “Trừ bỏ cám ơn, chúng tôi rất cuộc nói không ra cái gì.”

Năm người nắm tay, cứ như vậy đứng ở trên sân khấu cúi người thật sâu chào khán giả phía dưới.

Dưới đài lập tức có người xem đôi mắt cũng đỏ lên, thậm chí có vài góc truyền đến tiếng khóc nức nở.

“Bên dưới thỉnh thoảng thức ca khúc cuối cùng, [Kiêu ngạo], mọi người, chính là kiêu ngạo của chúng tôi.” Lục Ninh nhẹ nhàng nói.

Ca khúc này là khúc kết thúc của [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], lấy bài hát mở đầu bắt đầu, khúc kết thúc chấm dứt, toàn buổi biểu diễn sắp hạ xuống màn che.

Ca khúc này bọn họ hát phá lệ động tình, đặc biệt Hồ Tử Thuần hát đến một nửa, hầu như thanh âm đều có chút nghẹn ngào, Lục Ninh lập tức giúp hẳn tiếp.

Một âm cuối cùng tán đi, tất cả ngọn đèn tắt trong nháy mắt, sân khấu trở nên tối đen.

Tiếng khóc thừa thốt phía dưới vang lên, kêu gọi “đừng đi” cùng tiếng gọi “encore”, trong một khắc này a Lục nhin không được sống mũi cay cay, nàng cũng không biết vì cái gì, cứ cảm giác thật giống như trong nháy mắt sân khấu tối đen kia, trong lòng trở nên vắng vẻ.

Kỳ thật cũng không phải bi thương, cũng không giống cô bé phía trước nàng kia tê tâm liệt phế hô “đừng đi”, nàng chỉ là cảm thấy, nàng không thích loại cảm giác chấm dứt này.

Rốt cuộc, đèn trên sân khấu lại một lần sáng lên, nàng nhin không được lập tức đứng lên, toàn trường phát ra tiếng hoan hô gần như muốn bật tung cả nóc nhà.

Tiếng nhạc mềm nhẹ vang lên, “you are our only love.....” thanh âm Lục Viễn độc thoại hơi mang trầm thấp vang lên, không thiếu nữ sinh vừa khóc vừa cười, trong lòng như là được cái gì đỡ đầy.

Khúc encore(1), năm người hợp xướng một bài hát tiếng Anh kinh điển, [Only love], mà lần này, là thật một khúc cuối cùng.

Cuối cùng cũng kết thúc!

Trên đầu năm người đều phủ khăn mặt đi về phía hậu trường, Lục Viễn hướng tới camera so một chữ “v” thắng lợi, Lục Ninh túm khăn mặt xoa xoa mái tóc ướt sũng, cười đi qua trước màn ảnh, ba người khác thì im lặng hơn một chút, concert lần này, gần như hao hết tất cả thể lực của bọn họ.

Người lần đầu tiên tham gia concert, tâm lý thỏa mãn cùng thân thể mỗi một là hoàn toàn không thể so sánh, một bên là thần kinh vô cùng phấn khởi thỏa mãn, một bên là thân thể mệt mỏi đau nhức kêu gào muốn nghỉ ngơi, nhân viên chuyên nghiệp bên Tinh Hoàn lập tức đưa bọn họ vào phòng nghỉ, Lục Ninh Lục Viễn trở lại phòng hóa trang chất đầy quà tặng của bọn họ, sau khi đổi xong quần áo, Chung Du Bạch nhìn nhìn đồng hồ, “Tinh Hoàn chuẩn bị tiệc chúc mừng, cùng đi ăn một chút gì đi, hai người khăng định cũng đói bụng.”

Trước buổi concert không thể ăn quá nhiều cái gì là lệ thường, cho nên Lục Viễn mới có thể nửa đường bóc bánh bích quy ăn.

Khi ăn người ngồi trên xe Suv riêng rời đi sân vận động, a Lục kỳ thật còn chưa rời đi, sau khi buổi diễn tan cuộc, đại bộ phận fan trải qua một đêm cũng là mệt không chịu được, lại vẫn có những người cực kỳ có tinh thần nghị lực chờ bọn họ đi ra, bởi vì sau khi buổi diễn chấm dứt, năm người bọn họ khăng định sẽ rời đi.

Lúc này số fan còn vây tụ đã ít đi rất nhiều, a Lục còn ở, bởi vì nàng không phải là người thường, thể lực của nàng còn không thể chỉ vì ba giờ rưỡi này mà hao hết, thấy chiếc xe kia lái lại đây, nàng kinh ngạc nhìn, sau đó Lục Viễn còn kéo cửa kính xe xuống, cùng Lục Ninh ở trong xe nói lời từ biệt với các fan.

A Lục bỗng nhiên cảm thấy thực thỏa mãn, thực thỏa mãn thực thỏa mãn.

Sau đó, nàng liền thấy được Lâm sư tỷ cách đó không xa, ánh mắt nàng nhìn Lục Ninh Lục Viễn cũng đang tỏa sáng.

A Lục hiểu ý cười, không có chào hỏi Lâm sư tỷ, giống như tâm linh tương thông, hai người đều xoay người, quay lưng mà đi.

Tiệc chúc mừng Tinh Hoàn chuẩn bị là tiệc đứng, không có những người khác, đều là nhân viên công tác trong hai công ty, sau khi ăn no, ngày hôm sau bọn họ còn phải tiếp tục tập luyện cho tour diễn, tour lưu diễn cũng không phải một việc thoải mái.

Một tuần sau, bọn họ bay đến Quảng Châu, lại một tuần, bay qua Nhật Bản.

Có lẽ là vì [Hắc Sa] mới tuyên truyền ở Nhật Bản cách đây không lâu, [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] chính thức lên sóng ở Nhật Bản cũng có một thời gian, lần này Lục Ninh Lục Viễn đến Nhật Bản, nhận được

hoan nghênh trước nay chưa từng có, loại nhân khí bùng nổ này làm cho bọn họ cũng có chút kinh ngạc, hầu như so với đại lục còn cuồng nhiệt nhiều lắm.

Mà ba người Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân cùng Hàn Dược chưa từng kinh lịch qua trường hợp như vậy, căn bản liền bị biến thành trở tay không kịp.

Lúc này, trên diễn đàn Lục Quỷ trong nước, có một topic có đến trên vạn bình luận, nếu nhìn tiêu đề chỉ sợ có người còn không biết bên trong là nội dung gì.

“Lôi vương đạo miễn vào, ghi lại điểm điểm tích tích phần hồng giữa Lục Ninh cùng Lục Viễn.”

Phần hồng?

Vừa đến Nhật Bản, sau khi chấm dứt ngày diễn tập đầu tiên, Lục Ninh ở trong khách sạn Nhật Bản thấy được topic này, tuy rằng không biết “Vương đạo” là cái gì, nhìn đến tên y cùng Lục Viễn, y vẫn là trực tiếp kích chuột vào.

Kết quả vừa mới nhìn mở đầu, liền phun ngay một ngụm café vừa uống ra ngoài.

Chủ topic có tiêu đề coi như bình thường này viết nội dung bên trong như thế này:

“Các loại thích couple Ninh Viễn hoặc là couple Viễn Ninh hoan nghênh loạn nhập, sửa sang lại các chi tiết nhỏ phần hồng hữu ái của Ninh Viễn từ khi ra mắt đến nay, duy trì Ninh Viễn tương thân tương ái một trăm năm! Bản nhân Viễn Ninh khổng, kiên trì Viên công Ninh thụ không lay được, ngẫu nhiên couple đảo ngược >_< ps,=” vi=” vi=” a,=” vì=” cái=” gì=” có=” đôi=” khi=” anh=” nhìn=” thụ=” như=” vậy=” a!=” minh=” họa=” là=” một=” tấm=” ảnh=” lục=” vi=” tựa=” trên=” vai=” lục=” ninh,=” h=” là=” khi=” còn=” ở=” [nhất=” x=” thành=” danh],=” c=” hình=” t=” đối=” vi=” di=” nhìn=” thật=” giống=” như=” lục=” ninh=” đang=” quay=” đầu=” hôn=” lên=” trán=” lục=” vi=” vậy.=” vị=” chủ=” topic=” này=” có=” ý=” kéo=” tấm=” ảnh=” lục=” vi=” g=” gao=” ô=” eo=” lục=” ninh=” ra=” riêng=” một=” bên,=” thêm=” chữ:=” “eo=” ninh=” ninh=” thật=” mãnh,=” vi=” vi=” ô=” thoải=” mái=” không?”=” lục=” ninh:=” “.....”=” không=” chỉ=” là=” phun=” café,=” da=” gà=” da=” vịt=” của=” y=” cũng=” đồng=” loạt=” toát=” ra=” rồi=” này!=” ninh=” ninh=” em=” gái=” người!=” biệt=” danh=” nữ=” tính=” hóa=” như=” vậy=” là=” muốn=” như=” thế=” nào=” a!=” trên=” màn=” hình=” tạm=” thời=” chỉ=” có=” thể=” nhìn=” đến=” nhiều=” như=” vậy,=” lục=” ninh=” thậm=” chí=” không=” có=” dũng=” khí=” l=” chu=” đi=” xuống,=” chỉ=” nhìn=” chăm=” chăm=” số=” trang=” bên=” dưới=” topic,=” một=” hai=” ba=” bốn=” năm=” sáu.....=” con=” mẹ=” nó=” vậy=” mà=” có=” hơn=” hai=” trăm=” trang!=” một=” lúc=” lâu=” sau=” y=” mới=” thâm=” thâm=” hít=” vào=” một=” hơi,=” ch=” r=” kéo=” hình=” ảnh=” phía=” dưới,=” càng=” xem=” sắc=” mặt=” càng=” v=” v=” nh=” fan=” này=” cả=” ngày=” đều=” đang=” nghiên=” cứu=” nh=” cái=” gì=” a!=” thế=” nh=” y=” dẫn=” dẫn=” cũng=” có=” chút=” kinh=” ngạc,=” rất=” nhiều=” là=” ảnh=” fan=” chụp,=” có=” chút=” là=” cắt=” từ=” video=” xuống,=” nếu=” không=” phải=” được=” đặt=” cùng=” nhau=” như=” vậy,=” thậm=” chí=” ngay=” cả=” bản=” thân=” lục=” ninh=” cũng=” chưa=” thể=” phát=” hiện=” -=” thì=” ra=” lục=” vi=” nhìn=” mình=” như=” thế=” này.=” một=” fan=” nói:=” “v=” luôn=” cảm=” thấy=” khi=” a=” vi=” nhìn=” ninh=” ninh,=” ánh=” mắt=” cũng=” không=” giống=” lúc=” khác,=” đặc=” biệt=” ôn=” nhu.”=” “h=” n=” có=” phát=” hiện=” không,=” rất=” nhiều=” thời=” điểm=” ninh=” ninh=” cũng=” chưa=” chú=” ý,=” ánh=” mắt=” a=” vi=” v=” đều=” ở=” trên=” người=” anh=” đầu,=” nhìn=” tấm=” ảnh=” này,=” còn=” có=” tấm=” này,=” như=” vậy.....”=” rất=” nhiều,=” trong=” topic=” này,=” có=” rất=” nhiều=” rất=” nhiều=” ảnh=” chụp=” như=” vậy.=” nh=” ánh=” mắt=” rất=” nhỏ=” kia=” của=” lục=” vi=” ở=” thời=” điểm=” lục=” ninh=” không=” phát=” hiện,=” lại=” bị=” màn=” ảnh=” cùng=” máy=” ảnh=” của=” fan=” trung=” thực=” ghi=” lại.=” sau=” đó,=” khi=” y=” nhìn=” đến=” một=” cái=” bình=” luận=” nào=” đó,=” thần=” sắc=” nhất=” thời=” cứng=” đờ.=” “nhìn=” thấy=” ô=” mai=” trên=” cổ=” ninh=” ninh=” không,=” dát=” dát,=” a=” vi=” đêm=” qua=” có=” phải=” hay=” không=” thực=” hạnh=” phúc=” a-” đây=”

là="" phần="" ảnh="" bị="" cắt="" đi="" của="" tạp="" chí="" kia,="" mà="" các="" cô="" ngay=""
cả="" loại="" ngoài="" lề="" này="" cũng="" xem="" cần="" thận="" như="" vậy!="" không=""
sai,="" chính="" là="" tạp="" chí="" chụp="" ngày="" hôm="" sau="" khi="" lục="" viễn="" chọc=""
giận="" lục="" ninh,="" bọn="" họ="" hung="" hăng="" đánh="" một="" trận,="" sau="" đó="" ở=""
trong="" nhà="" xướng="" bỏ="" hoang="" hôn="" nông="" nhiệt.....="" mẹ="" nó="" có="" cần=""
—="" hỏa,="" nhân,="" kim,="" tinh="" như="" vậy="" không="" a!="" “a="" ninh,="" người=""
đang="" xem="" cái="" gì?="" lục="" viễn="" tắm="" rửa="" xong="" cực="" kỳ="" tự="" nhiên=""
mà="" mang="" theo="" một="" thân="" hơi="" nước="" tươi="" mát="" ngồi="" xuống="" bên=""
cạnh="" y.="" lục="" ninh="" “ba="" một="" tiếng="" khép="" laptop="" lại,="" cực="" kỳ=""
bình="" tĩnh="" nói,="" “không="" có="" gì.”="" nói="" xong="" còn="" cường="" điệu="" một=""
lần,="" “không="" xem="" cái="" gì.”="" lục="" viễn:="" “.....?”="" .="" (1)="" encore:="" hát=""
lại,="" khúc="" encore:="" ca="" khúc="" được="" yêu="" cầu="" hát="" thêm="" trong="" một=""
buổi="" diễn,="" ko="" có="" trong="" danh="" sách="" các="" bài="" hát="" được="" biểu=""
diễn="" [only="">

40. Chương 40

Lục Ninh nói xong lập tức hối hận, ngay cả bản thân y cũng cảm thấy giấu đầu hở đuôi, huống chi Lục Viễn.

Lục Viễn vốn dĩ cũng không phải người rất tò mò, nhưng đáng vẻ Lục Ninh rất cổ quái, không thể trách hẳn tò mò, vì thế, hẳn vươn tay mở laptop, Lục Ninh kiên trì đè nặng, Lục Viễn kiên trì muốn mở ra.

Hai người đều chỉ mặc áo choàng tắm, động tác này hơi lớn, lập tức quần áo liền có chút chẳng phải chỉnh tề, vì thế, hai người giữ cái laptop đáng thương kia, cần bản là không để ý tới áo choàng tắm vì động tác của mình mà tản ra.

Lục Ninh vốn tưởng rằng chẳng có gì, y căn bản giống Lục Viễn như đúc có được không, nhìn đối phương thật giống như đang nhìn mình trong gương, thế nhưng thật như vậy, hình như có chỗ nào không đúng thì phải.....

Ánh mắt Lục Viễn đã thay đổi, ngay cả hô hấp cũng nặng hơn, nhìn Lục Ninh vừa tắm rửa xong đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái lúc này mặt hơi hơi đỏ lên đầy tức giận trừng mắt nhìn mình, đường cong xương quai xanh xinh đẹp cùng mông ngực nhỏ trắng nõn lộ ra dưới áo choàng tắm, thiếu chút nữa, ngay cả điểm nhỏ trước ngực cũng lộ ra.

Người này rốt cuộc là có tự giác mình thích y hay không? A Ninh y cũng quá tin tưởng tự chủ của mình rồi!

Lục Viễn quyết đoán buông laptop bay thẳng đến ôm Lục Ninh lại, Lục Ninh lúc này mới ngẩn ra, môi Lục Viễn cũng đã hôn lại đây.

..... Vì thế, căn bản không thể để ý đến laptop

Thật vất vả đẩy Lục Viễn ra một chút, Lục Ninh cắn răng nói, “Ngày mai còn có concert!”

Hôm nay không có thời gian hồ nháo như vậy có được không, giờ đã mấy giờ!

Lục Viễn lại nặng nề hôn hẳn một cái mới buông ra, nhìn Lục Ninh quần áo không chỉnh sắc mặt ửng đỏ, trong lòng thật sự có chút không cam tâm, cơ hội tốt bao nhiêu a, bình thường Lục Ninh rất đứng đắn, nói trắng ra, Lục Viễn thậm chí cảm thấy Lục Ninh người này ngày thường luôn có một loại khí chất cấm dục, thực sự rất khó trên chọc y, mỗi lần cắn ngón tay y dùng thủ đoạn toàn thân đi trên chọc, người này lại ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi, thật sự rất khiến hắn thổ dài.

Quen biết Lục Ninh lâu như vậy, ở trình độ nào đó Lục Viễn coi như là hiểu y, tính tình Lục Ninh rất tốt, bình thường rất ít nhìn thấy y nổi giận, lần trước mình cố ý vượt qua giới hạn của y mới xem như mò được một chút căn nguyên, nhìn như đối với ai cũng tốt, tính cách ôn hòa làm người rộng lượng, trên thực tế với ai cũng có một tầng màng, tâm đề phòng rất nặng, khó thổ lộ cảm tình, muốn làm bằng hữu với y rất dễ dàng, nhưng muốn đi vào trong lòng y lại cực khó, Lục Viễn vẫn là rất có tin tưởng với bản thân, cũng muốn từng bước tan rã tâm phòng của Lục Ninh, nhưng đây hiển nhiên không phải việc làm một lần là xong.

Nghĩ bản thân mình vì y mà thường xuyên không khống chế được hưng phấn toát ra rằng nanh, người trước mắt này lại cho dù là động tình cũng vô cùng kiềm chế, Lục Viễn liền có chút thất bại nói không nên lời.

Người yêu trước luôn luôn thua, hần nhận.

Liếc liếc mắt nhìn laptop trên tay Lục Ninh, Lục Viễn quyết định quay lại phòng tắm tắm nước lạnh, mà Lục Ninh lại nhân cơ hội đóng trang web, ngay cả lịch sử cũng thanh lý sạch sẽ, sau đó mới vừa lòng bò lên giường đi ngủ một giấc trước.

Nào biết Lục Viễn đi ra trực tiếp lấy máy tính đi tìm Chung Du Bạch, “Khôi phục lịch sử ký lục rất đơn giản đúng không?”

Chung Du Bạch vừa ngủ đã bị Lục Viễn đánh thức, quả thực khó có thể tin nhìn hần, “Cậu liền lấy loại sự tình trẻ con ba tuổi cũng biết làm này gọi tôi dạy?”

Trẻ con ba tuổi em gái anh! Anh nghĩ mỗi người đều là hacker như anh sao?!

Lục Viễn ngáp một cái, nhét laptop vào trong lòng Chung Du Bạch, “Ngày mai tôi muốn nhìn thấy lịch sử ký lục, tôi đi ngủ trước, mai còn phải mệt một ngày đâu.”

Chờ khi hần trở về Lục Ninh đã ngủ, hần hôn lên thái dương Lục Ninh một cái, “A Ninh, ngủ ngon!”

Sau đó mới cảm thấy mỹ mãn chui vào trong chăn ngủ.

Một lúc sau Lục Ninh chậm rãi mở to mắt, kỳ thật Lục Viễn có đôi khi thật giống như trẻ con, có một số việc lại dị thường trưởng thành, mâu thuẫn như vậy đặt ở trên người hần, lại không khiến người cảm thấy không thích hợp.

Ít nhất hần sẽ không thật sự cố tình gây sự như một đứa nhỏ, hần hiểu được khống chế một hành vi nhìn như ngây thơ nào đó ở một mức độ, khiến y không thể tránh được lại cũng sẽ không thực sự chán ghét.

Trong mơ mơ màng màng, Lục Ninh thật lâu mới ngủ.

Ở Nhật Bản không thể so với đại lục, phương tiện tuy rằng không tệ, thế nhưng cũng rất đắt đỏ, rất nhiều đạo cụ sân khấu đều trở đến đây bằng máy bay, ngược lại tiết kiệm phí tổn. Lần này Tinh Hoàn cùng D.A dùng chi phí cực cao tổ chức concert ở Tokyo Dome, vốn Tinh Hoàn cũng không muốn đặt sân khấu ở nơi lớn như vậy, vẫn là bên D.A kiên trì ý kiến mới thông qua phương án này, kết quả chứng minh quyết định của D.A quả nhiên là chính xác, bởi vì hai sân tám vạn vé toàn bộ bán sạch trong vòng ba ngày, người Nhật Bản vốn đã có thói quen xem các loại show, càng đừng nói đến fan là các bà chủ gia đình vì xem phim truyền hình mà thích bọn họ là một quần thể tương đối có thể tiêu tiền vì thần tượng, kết quả như vậy kỳ thật cũng không rất bất ngờ, ngược lại là khiến Tinh Hoàn vô cùng cảm thán D.A. quyết đoán.

Tokyo Dome ban đầu chỉ có thể chứa năm vạn khán giả, nhưng vì bọn họ dựng sân khấu, mặt trái sân khấu lại không thể bán vé, bởi vì Tinh Hoàn bảo thủ, cuối cùng quyết định chỉ bán bốn vạn vé, biết phòng bán vé bốc lửa như vậy, Tinh Hoàn lại âm thầm có chút hối hận, bên D.A lại cảm thấy như vậy cũng không xấu, có thể dựng sân khấu càng lớn hơn một chút, có lợi cho Lục Ninh Lục Viễn bọn họ hỗ động cùng khán giả, thậm chí còn nhiều ra một giai đoạn so với lúc ở đại lục, để cho năm người bọn họ có thể ngồi xe rồng rọc đặc thù đi qua toàn trường, tiếp cận nhiều nhất có thể với các fan.

Khác với buổi diễn tối thứ bảy trong nước, ở Nhật Bản là hát liền hai ngày, buổi tối thứ sáu cùng thứ bảy đều là ba giờ rưỡi cuồng hoan, thể lực của Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân cùng Hàn Dược liền có chút căng thẳng, Lục Ninh Lục Viễn ngược lại vẫn là tinh lực dư thừa.

Tối concert đầu tiên còn chưa bắt đầu, lúc gần hoàng hôn, Lục Ninh xuyên thấu qua thủy tinh nhìn đến hàng xếp thật dài bên ngoài, “Chỗ bán sản phẩm ăn theo đó còn nhiều người xếp hàng như vậy?!”

“Ừ.” Chung Du Bạch ôm cánh tay nhìn xuống phía dưới, “Các loại sản phẩm ăn theo ở Nhật Bản bên này đều có chút không giống với đại lục, in tiếng Nhật, kiểu chữ cũng hơi có khác biệt, định giá đại khái là gấp bốn năm lần đại lục.”

Lục Ninh: “.....” Chất liệu giống nhau, giá này thật đúng là hắc! Một cái khăn mặt muốn bán tương đương hai ba trăm nhân dân tệ! Vậy tiền Nhật này là bao nhiêu số không?

“Còn có ảnh sân khấu, ảnh chụp hiện trường độc nhất vô nhị của mấy người ở hai đợt concert trong nước sẽ được đem bán tại trường, bán theo từng tấm, một tấm định giá sáu trăm yên.”

“Bao nhiêu nhân dân tệ?” Lục Viễn ngồi ở một bên thuận miệng hỏi.

“Đại khái khoảng ba mươi lăm tệ.”

“..... Ba mươi lăm tệ một tấm ảnh chụp?”

Chung Du Bạch khoái trá nói, “Đúng vậy, rất rẻ đúng không, chỉ sáu trăm yên nha ~ người ta ít nhất đều mua năm tấm đâu.”

Đây mới là gian thương chân chính a, Lục Viễn cũng phải ngừng trong chốc lát mới nói, “Bán ra bao nhiêu tấm?”

Chung Du Bạch nhìn nhìn Laptop trên tay, “Tới 5 giờ chiều nay hết hạn, tổng cộng bán ra sáu vạn bảy ngàn (67.000) tấm.” Tuy rằng không phải tất cả mọi người sẽ mua, thế nhưng người mua rất ít mua năm tấm trở xuống, rất nhiều người đều là tám tấm, mười tấm mà mua.

..... Đây chính là bao nhiêu tiền! Tinh Hoàn thật sự là ánh mắt thiếu cận, thứ như concert này, sản phẩm ăn theo mới là kiếm tiền lớn a! Giao toàn bộ cơ hội kiếm tiền này cho D.A cái gì quả thực là yếu bạo, lần này D.A đóng gói mua quyền đại diện tiêu thụ sản phẩm ăn theo của ba người Hồ Tử Thuần bọn họ mới chín mươi vạn mà thôi! Còn chưa bằng tiền bán ảnh một đợt...

Những món đồ nhỏ nhìn như tấm thường lật vặt này, Tinh Hoàn xem là định giá cao quá mức, cố tình lại bán được quá tốt, chính Tinh Hoàn hiện giờ cũng đang ngồi hối hận đâu, đáng tiếc đã ký hợp đồng với D.A, muốn bội ước cũng không được.

“Mau đi chuẩn bị, làm gì có nhiều thời gian nói chuyện phiếm như vậy! Sắp mở màn.” Trong khi Lục Viễn còn đang ngồi đếm đây là mấy con số không, Trương Ngôn Thắng không kiên nhẫn ở cửa kêu bọn họ.

Lục Ninh Lục Viễn ngoan ngoãn chạy trở về, trong đám yêu quái bên cạnh này, tính cách thành thật nhất là hồ yêu Hùng Minh Minh, âm hiểm nhất là con thỏ Chung Du Bạch, tính tình không xong nhất chính là vị điệp yêu nhìn như ưu nhã đứng ở trước mắt này... Lúc không nói gì thì không sao, vừa bị châm chọc chính là tính tình bùng nổ, ai chọc phun người đó.

Ba người Hồ Tử Thuần bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị, nhìn bọn họ khó khăn học tiếng Nhật đơn giản trước đó đã chuẩn bị tốt, Lục Ninh bật cười, y cùng Lục Viễn đương nhiên cũng phải chuẩn bị, thế nhưng Lục Viễn nhìn một lần nghe một lần là không thành vấn đề, nói ra thậm chí được cho là tiêu chuẩn, chính y đọc qua hai lần lại nghe Trình Thương Thuật sửa đúng cũng qua cửa, ba người trẻ tuổi trước mặt lại tương đối không có thiên phú ngôn ngữ, học thật sự thống khổ.

Ngọn đèn trên sân khấu tối dần, âm nhạc vũ hội ưu nhã chậm rãi chảy xuôi, trên màn ảnh lớn xuất hiện cánh cửa hoa lệ quen thuộc kia.

Tất cả gậy huỳnh quang đều đứng đưa lên, hiện trường trở thành một mảnh hải dương màu vàng sáng, giống như những ngôi sao rậm rạp, lồng lộng lấy mỹ lệ.

Người Nhật Bản thích xem biểu diễn live, có những ca sĩ có lẽ thanh danh lúc đầu cũng không hiển hách, nếu live xuất chúng thì chắc chắn sau một lần diễn lưu động số fan sẽ tăng vài lần, chính là bởi vì có lẽ bọn họ đi ra cửa, muốn nghe một buổi diễn xướng, liền sẽ đi mua một tấm vé vào nghe, bọn họ thích đi tới hiện trường nghe ca sĩ hát live.

Trong năm người, trụ cột của ba người Hồ Tử Thuần tuy rằng yếu hơn một chút, tập huấn lại không phải mất công, thân là người mới, bọn họ không có bao nhiêu cơ hội đùa giỡn tính tình, trên thực tế, sau [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], bọn họ nổi tiếng, nhưng nổi tiếng nhất thủy chung vẫn là nhân vật chính Lục Ninh Lục Viễn, tuy bọn họ nhận thấy mình nổi tiếng, lại không phải nhận thức rất chân thật, cho tới bây giờ lại vẫn có chút nơm nớp lo sợ, không có bị loại “nổi tiếng” này choáng váng đầu óc, cho nên khi công tác tự nhiên là hoàn toàn dụng tâm.

Không nói khả năng live làm người ta rung động của Lục Ninh Lục Viễn, là ba người bọn họ, ít nhất là trong những bài hát ở concert này, biểu hiện tuyệt đối không kém, đều đã khổ luyện qua, đương nhiên lấy

được thành quả.

Giai đoạn hồ động với khán giả trung gian, một nửa tiếng Nhật một nửa tiếng Anh, lại thêm khoa tay múa chân, chọc khán giả cười ha ha không nói, chính bọn họ trên sân khấu cũng cười nghiêng trước ngả sau, đám thanh niên trẻ tuổi như bọn họ, chân chính làm loạn lên cực kỳ có thể lây nhiễm người.

Sau ngày concert đầu tiên kết thúc, các đài truyền hình lớn nhỏ của Nhật Bản đều đưa tin về đợt concert này, khiến ai cũng không nghĩ đến chính là, phản ứng dây chuyền mang đến giá vé trên mạng bị những kẻ đầu cơ nâng lên không chỉ vài lần! Mấy vị trí tốt phía trước bán ra với giá vé cao quá mức, thậm chí bởi vì việc này, bọn họ còn lên báo Nhật Bản một lần, chính bởi vì cái giá thành giao khiến người kinh dị kia.

Bởi vì Nhật Bản lửa nóng, ngành giải trí đại lục cũng đưa chuyên gia đến Nhật Bản tiến hành phỏng vấn đưa tin.

“Trong màn ảnh chúng tôi đang nhìn thấy là các fan Nhật Bản xếp hàng mua sản phẩm ăn theo chính thức, nhìn đội ngũ fan này, từ bên kia vòng vào, đi qua còn có nhiều như vậy.” MC khuôn mặt ngọt ngào cười nói.

Mà lúc này camera quay đến đội ngũ xếp hàng dài kia, quẹo vài khúc tạo thành một đường cong, lúc này MC cầm micro phỏng vấn một fan ở hiện trường, cô dùng tiếng Nhật hỏi, “Xin hỏi bác là fan của ai?”

“Lục Ninh!” Một bác gái Nhật Bản khoảng ba mươi tuổi trả lời không chút do dự, bác cầm khăn mặt có in tên Lục Ninh che khuất nửa khuôn mặt, “Tôi đã xem bộ phim truyền hình [Hoàng tử] cậu ấy đóng kia, còn có [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] sau này, điện ảnh [Hắc Sa] vì nhìn cậu ấy mà riêng đến rạp chiếu phim ba lần..... Ca hát cũng thật sự rất lợi hại!”

“Nhưng cậu ấy là song sinh với Lục Viễn, bác sẽ không nhận sai bọn họ sao?”

“Đương nhiên sẽ không.” Bác gái nói rất đương nhiên, “Tất nhiên Lục Viễn cũng rất ưu tú.”

Sau khi nữ MC nói lời cảm ơn với vị fan Nhật Bản này, cô mới chuyển đến hai thiếu nữ có vẻ giống sinh viên, các cô trực tiếp hô vào màn hình: “Lục Viễn em yêu anh!” “Lục Ninh, Lục Ninh!” “.....”

Trong cuộc trò chuyện ngắn ngủi, đại bộ phận người đều đến vì Lục Ninh Lục Viễn, lại ngẫu nhiên cũng có thể đụng tới fan của Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân hoặc là Hàn Dục, chỉ là không có ngoại lệ, trên tay họ đều cầm sản phẩm ăn theo concert.

Phỏng vấn này là của một tiết mục giải trí đại lục muốn lấy tin chuyên đề, không sai biệt lắm có thời gian khoảng gần mười lăm phút, từ phỏng vấn khán giả ngoài sân đến những hình ảnh phần khích trong concert, thẳng khiến fan đại lục không thể tận mắt xem concert tâm ngứa đến đời mạng.

Ngày hôm sau vừa vặn chính là thời gian bán vé concert Bắc Kinh, cũng là nơi cuối cùng của tour lưu diễn châu Á này, ở đất đại lục concert không lưu hành này, vậy mà ba vạn năm nghìn (35.000) vé rất nhanh đã bán sạch!

Chung Du Bạch vẫn ở trong phòng VIP phía trên, ánh mắt lại bỗng nhiên ngưng lại, “..... Vậy mà vẫn có tôm con cá tép đến ép buộc.” Thanh âm lạnh lùng, khiến Hùng Minh Minh đứng bên cạnh hẩn hơi hơi run lên.

“Cần tôi đi xem xem sao?” Thời điểm máu chót, Hùng Minh Minh vẫn ổn trọng đáng tin cậy như gấu vậy. Chung Du Bạch lắc đầu, “Tôi đi.”

.....

Hùng Minh Minh thật muốn thấp một ngọn nến cho vài huynh đệ đến gây chuyện.

“Tôi đi với cậu.” Trình Thương Thuật đứng lên.

Lúc này Hùng Minh Minh muốn thấp cho bọn họ một loạt ngọn nến!

Ngoài Tokyo Dome Nhật Bản, trong quá trình concert đang tiến hành, tự nhiên không giống lúc trước chỗ nào cũng là người, trong một góc âm u hẻo lánh, một người trung niên mặc tây trang giày da, ánh mắt âm u liếc nhìn quả trứng khổng lồ cách đó không xa, giọng điệu lại rất cung kính, “Bọn họ hình như rất lợi hại, không biết..... Có nắm chắc sao?”

Lão hòa thượng bên cạnh hắn, ánh mắt khép hờ, tóc bạc da nhăn, nhìn tuổi đã cực kỳ lớn, mặc một tăng bào(1) mộc mạc, trên tay cầm một thiền trượng cổ xưa, nghe vậy mở miệng nói: “Ta tuy rất lâu không ra tay, thế nhưng đối phó hai ba tiểu yêu vẫn là không thành vấn đề, huống chi cho dù là ta không được, còn có vu nữ ở, Tamaki tiên sinh, nếu không phải nể mặt lệnh huynh, ta cùng vu nữ căn bản sẽ không theo người đi một chuyến này.”

Nghe ra không vui trong giọng điệu của lão hòa thượng này, người trung niên có chút ngượng ngùng, nếu Lục Ninh Lục Viễn ở trong này, nhất định sẽ phát hiện người trung niên này chính là một trong ba cao tăng Nhật Bản lần trước ở cùng chỗ với Tôn Lập Ngôn, “Làm phiền Lộc Vân đại sư cùng vu nữ các hạ tự mình động thủ, thật sự là hổ thẹn, nhưng vài người này thật sự là quá kiêu ngạo, tôi –”

“Theo như lời người nói, bọn họ cũng không phải người.”

Một thanh âm ưu nhã dễ nghe vang lên, thiếu nữ đứng bên người lão hòa thượng mang theo hơi hơi cười, so với lão hòa thượng có vẻ già nua nặng nề, cô quả thực tươi mát mềm mại giống như hoa hồng mang sương, mắt to da trắng, hai má hai mặt đỏ hồng nhàn nhạt, trên người mặc trang phục vu nữ Nam Kinh màu đỏ, trong tay nắm một linh trượng màu ngân bạch.

Cô tự nhiên chính là vu nữ trong miệng lão hòa thượng, “Nếu không phải người, ta cùng Đại Sư bụng làm dạ chịu, tự nhiên sẽ không bỏ qua bọn họ.”

“Tôi không muốn để cho bọn họ nhìn thấy mặt trời ngày mai!” Người trung niên hung tợn nói.

Tiếng cười của thiếu nữ như tiếng chuông bạc, “Như quân mong muốn.” Linh trượng trong tay cô vung lên, “Còn kính nhờ đại sư trợ ta giúp một tay! Cho dù bọn họ là một đám yêu ma quỷ quái, một khi trúng vu thuật của ta –”

Lời còn chưa dứt, một vệt sáng bạc chợt sáng lên.

Ai cũng không thể hình dung vẻ đẹp của một vệt kiếm quang kia, nó sắc bén bá đạo, cứ như vậy bổ ra bầu trời bổ ra trăng sáng đánh tan ngân huy.

Nó đến từ bầu trời.

Bọn họ không có nhìn thấy kiếm, chỉ thấy được một vệt ánh sáng như vậy.

Lại cố tình vẫn lạnh từ da vào đến tận xương, bởi vì bọn họ cảm nhận được hàn ý của kiếm, phong duệ vô cùng, khí thế buốt thấu xương.

Đó là một đạo kiếm ý thấu xương, một mặt kiếm quang làm người ta không thể tránh né, tâm tang nhục tử.

Nhưng mà một người lưng thẳng tắp đứng cách bọn họ không xa, ngón tay hắn cũng như đao, thậm chí không lấy ra bản mạng kiếm của hắn.

Chỉ là một đạo kiếm ý, liền khiến vị Lộc Vân đại sư này cùng vu nữ các hạ sợ đến toàn thân mồ hôi lạnh ướt đầm quần áo, gần như không đứng vững chân.

Chỉ vì đạo kiếm ý này, nó xuất phát từ tu sĩ có thể nói là đệ nhất kiếm tu, Trình Thương Thuật.

.

(1) Áo choàng hòa thượng

Tokyo Dome, hoặc có chỗ nào là quả trứng khổng lồ hay đại khái thế thì cũng là nó cả đấy ạ:3

images tải xuống (1) tải xuống (2)

41. Chương 41

“Thật sự là không biết sống chết, bao nhiêu năm không có ngu xuẩn như vậy tìm tới cửa,” Thanh âm của Chung Du Bạch thanh thanh lãnh lãnh, mắt kính phẳng dưới đèn đường hiện lên ánh sáng nhạt.

Hùng Minh Minh bên cạnh hàm hậu nói, “Mười bảy năm chưa từng có.”

“Minh, trí nhớ không tệ nha.”

Hùng Minh Minh cười cười, lộ ra răng nanh trắng như tuyết.

Chung Du Bạch sở dĩ ở Nhật Bản kiêu ngạo như vậy cũng là có nguyên nhân, đạo chính thống của người tu chân cùng Giáo hoàng phương Tây là trải qua hơn một ngàn năm truyền thừa, mỗi bên chiếm cứ vùng đất hai phương Đông Tây, Phật tông Ấn Độ cũng đồng dạng lịch sử xa xăm, nhưng ngược lại bản thổ lại dần dần mất truyền thừa, hiện nay còn sót lại chẳng qua là một hai phần trăm, Phật tông ở Trung Quốc có nội tình độc đáo, tự thành một mạch riêng, hiện nay càng chiếm chủ lưu trong giới thể tục so với đạo chính thống, nhưng đạo chính thống vốn cũng không phải hướng đến thể tục, cho nên mới không thèm để ý Phật Tông lớn mạnh.

Ngược lại, ở Nhật Bản, từ thời Đường đã có vài người từ Trung Quốc trộm đi kinh nghĩa nào đó, tỷ như chín chữ chân ngôn của đạo gia, còn gọi là chín chữ áo nghĩa, chính là “lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiền”, tương ứng cũng có chín thủ ấn, khi người Nhật Bản trộm công pháp quá mức vội vàng, sao chép nó nhầm thành “lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tiền, hành”, trở thành một trong những chú pháp người tu đạo Nhật Bản coi trọng nhất, không chỉ đạo chính thống như thế, Phật tông cũng thế, loại truyền thừa đồ võ không hoàn chỉnh này có thể luyện ra cao nhân gì?

Càng đừng nói yêu vật quỷ quái lấy tinh hoa trời đất mà sống, đất đai của Nhật Bản không rộng, cũng không tính màu mỡ, không thể so với danh sơn đại xuyên(1) tụ tập linh vận của trời đất, làm sao dễ tu luyện như vậy.

Ngay cả lão yêu nhiều năm như Chung Du Bạch cũng tuyệt đối có thể hoành hành vô kỵ ở Nhật Bản, càng đừng nói kiếm tu có truyền thừa chính thống như Trình Thương Thuật, chỉ sợ là lợi hại đến mức bọn họ căn bản không thể tưởng tượng!

Lão hòa thượng Lộc Vân đại sư này đến từ Thanh Thủy tự nổi danh Nhật Bản, vu nữ là một trong chín vị tể tự vu nữ chính của thần cung Ise, địa vị trong nội địa Nhật Bản cực kỳ cao, mới có thể ngạo khí như vậy.

Cổ tình gặp phải kiếm tu không biết thương hương tiếc ngọc là cái gì như Trình Thương Thuật này, một đạo kiếm ý liền ép tới bọn họ không đứng thẳng người được.

Quốc nội Nhật Bản mấy năm gần đây, Thần đạo Phật đạo đều tương đối bế tắc, tà đạo quốc nội Trung Quốc co đầu rút cổ, chính đạo đối với người ngoài xưa nay điệu thấp, mấy người Nhật Bản trong mắt bọn họ, đại để không thể giỏi hơn người bình thường bao nhiêu, quy củ bọn họ nói chính là không lộ thủ đoạn chính thống ra ngoài, ngược lại hình thành mấy cái “quần thể đặc thù” Nhật Bản ngày càng kiêu căng, đừng nói là Trình Thương Thuật cùng Chung Du Bạch, chính là Lục Ninh Lục Viễn, cũng không phải bọn họ trêu vào được, khiến Chung Du Bạch nói, một mình Lục Viễn cũng có thể phá tung thần xã của các cô.

Quỷ hút máu đời hai như Lục Viễn là rất thừa thớt, quỷ hút máu không giống người sói, tỷ lệ sinh sản của người sói tương đối cao, chỉ là sống sót tương đối khó, quỷ hút máu có thể sinh sôi nảy nở, thế nhưng tỷ lệ sinh sản cực thấp cực thấp, cùng là sinh vật hắc ám, người sói sinh ra rất nhiều là không qua nổi lần biến thân đầu tiên khi trăng tròn, quỷ hút máu chỉ cần được sinh ra thì đó chính là quỷ hút máu đời hai huyết thống thuần khiết lực lượng cường đại, tỷ như Lục Viễn, lúc này mới không đến hai mươi, thực lực đã xa cao hơn quỷ hút máu Bá Tước phổ thông.

Lộc Vân rốt cuộc hơn quá nhiều năm từng trải nhân sinh so với vu nữ, cổ phun ra một búng máu, thân thể liền trở nên mong manh, trốn vào trong hư không giống như một cái bóng.

Trình Thương Thuật hơi nhú mày, “Chạy.”

Bản sự của lão hòa thượng này không được tốt lắm, bí thuật chạy trốn lại coi như không tệ, nếu Trình Thương Thuật muốn đuổi theo, hẳn có chạy cũng chạy không được, nhưng hiển nhiên hắn cũng không muốn đuổi theo.

Bởi vì tiêu chuẩn của cái loại này, Trình Thương Thuật thật sự không coi hắn thành đối thủ gì.

Vu nữ vừa thấy lão hòa thượng chạy, sắc mặt đều có chút phát thanh, rốt cuộc không đủ từng trải, trong mắt lập tức lộ ra vài phần oán khí, luận địa vị, địa vị của cô cao hơn Lộc Văn bao nhiêu, kết quả hấn cứ như vậy bỏ lại mình mà chạy mất!

Chung Du Bạch chớp mắt đã đoán được bảy tám phần tâm tư vu nữ, vì thế hấn thay đổi chủ ý ban đầu, ngược lại cực kỳ có phong độ nói: “Chúng ta vốn cũng không tính toán đả thương người, chỉ là đến Nhật Bản tuyên truyền mà thôi, tôi là người làm ăn, lần trước cũng không thương đến vị Tamaki tiên sinh này đúng không?”

Sắc mặt vu nữ vẫn trắng bệch, nghe vậy lại nhẹ nhàng thở ra, “Là tôi lỗ mãng thất lễ, thật sự là rất xin lỗi, còn xin thứ lỗi.” Cô vẫn là rất thức thời, lập tức xoay người tạ lỗi, mà Tamaki bên cạnh đã sớm đã tê liệt ngã xuống đất.

Chung Du Bạch mỉm cười nói, “Nếu như thế, cô cứ đi đi, về phần Tamaki tiên sinh, là hấn sinh ra ác ý với chúng tôi trước, giao cho chúng tôi xử trí không quá đáng đi?”

Vu nữ gật gật đầu, “Đó là đương nhiên.”

Chỉ cần có thể bảo trụ tính mạng, cô mới không thềm quản mặt mũi nhà Tamaki có bao nhiêu lớn, người này chọc tới người mà ngay cả mình cũng không thể trêu vào, bản thân vu nữ cũng sinh ra sát ý với hấn có được hay không?

Chậm rãi đi về phía trước, bước chân vu nữ rồi đi đều có phù phiếm, đến đi ra một khoảng cách mới hung hăng nhẹ nhàng thở ra, sau đó, trong mắt cô liền nhiễm lên vài phần sát khí, vài người này rất nhanh thì sẽ đi, bọn họ chẳng qua là đi ngang qua, hơn nữa thực lực sâu không lường được như thế, cô là không tính toán lại tìm bọn họ phiền toái, cũng là không dám, thế nhưng có vài người, tỷ như Tamaki này, tỷ như..... Thanh Thủy tự!

Cô nhất định sẽ không bỏ qua!

“Cứ như vậy thả cô ta đi cũng không phải tác phong của cậu..” Trình Thương Thuật thản nhiên nói.

Chung Du Bạch cong môi, “Ai nói tôi cứ như vậy thả cô ta đi?”

“Thực tâm thuật?” Trình Thương Thuật trong lòng vừa động, nhìn về phía Chung Du Bạch, bỗng nhiên nở nụ cười, “Bến Thượng Hải năm đó, cũng không chỉ có một người từng trúng chiêu này của cậu.”

Chung Du Bạch bĩu môi không nói chuyện, ngược lại là Hùng Minh Minh rùng mình.

Hấn biết thực tâm thuật của Chung Du Bạch, lão yêu giống như bọn họ ít nhiều đều có chút thủ đoạn độc nhất vô nhị, Chung Du Bạch là một con thỏ yêu, con thỏ vốn là động vật tương đối nhỏ yếu, trong giới bọn họ này lại không có bao nhiêu người dám xem nhẹ Chung Du Bạch, chính là bởi vì thủ đoạn của hấn thật không kém, không giống yêu vật phổ thông tự mình tu luyện hoặc đã từng bá nhập tông môn giống như Trương Ngôn Thắng, Chung Du Bạch có được, là một phần truyền thừa hoàn chỉnh.

Thực tâm thuật, cùng loại với thiên phú ám chỉ tâm lý của Lục Viễn, lại lợi hại hơn cái này, thực tâm, là phóng đại vô hạn cảm xúc mặt trái của người, dần dần ăn mòn nội tâm đối phương, sẽ không khiến người mất đi lý trí, lại sẽ khiến người rơi vào bóng tối.

Thân là một yêu, thủ đoạn của Chung Du Bạch đương nhiên không phải khuyên người hướng đến ánh sáng tốt đẹp.

Thực tâm thuật là đặc biệt, thuật pháp cũng có tác dụng với yêu, một khi trúng chiêu, không thể phá giải, đến cuối cùng sẽ biến thành con người tối tăm ngay cả bản thân cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng ban đầu khi mới trúng chiêu, lại cố tình rất khó phát hiện.

Trình Thương Thuật thở dài, sớm biết Chung Du Bạch chính là loại người này, muốn cho hấn chịu thiệt rất khó, hấn luôn là thích trả giá thật nhỏ giành được tiền lời lớn nhất, người đắc tội với hấn..... Bình thường không có kết cục tốt, thủ đoạn của hấn chưa bao giờ là đơn giản trắng trợn như “vật lộn” vậy.

“Hấn làm sao giờ?” Hùng Minh Minh mang theo Tamaki nói.

Chung Du Bạch liếc Tamaki sợ tới mức không không chế được, “Tắm rửa sạch sẽ cho hần, ném cho a Viễn làm lương thực dự trữ đi.”

Tâm người này thật là đen, bọn họ chẳng qua dọa hần một chút, ngay cả một sợi lông cũng chưa thương đến, hần lại đã muốn mạng Lục Ninh Lục Viễn!

Loại người này có thể thấy được bình thường là loại mặt hàng gì, trên tay không có mấy mạng người Chung Du Bạch cũng không tin, cho dù không phải chính hần làm, cũng tuyệt đối là một tên tâm ngoan thủ lạt.

Lục Ninh Lục Viễn ở trong sân một chút cũng không biết gì về chuyện này, thậm chí không biết Chung Du Bạch đã giúp bọn họ chuẩn bị tốt “đại tiệc mới mẻ” đến khao hai ngày vất vả này.

Hiện trường đã trở thành hải dương vui vẻ, Lục Ninh Lục Viễn mặc T-shirt cùng quần bò vầy tay, mồ hôi đầm đìa khiến gây huỳnh quang toàn trường đều đung đưa theo bọn họ, khiến khán giả toàn trường đều nổi điên cùng bọn họ, ca khúc tiếng Anh [Run away] chuẩn bị riêng cho khán giả nước ngoài là một ca khúc đặc biệt có tiết tấu rung động, lời ca cũng rất đơn giản, tất cả khán giả đều cùng nhau vừa hát vừa nhảy điên cuồng.

Lục Ninh đi bên trái Lục Viễn đi bên phải, ba người Hồ Tử Thuần bọn họ cũng giống vậy, phân tán trên sân khấu hình chữ điền lớn này, nhanh chóng chạy nhảy chọc cười.

Mồ hôi vầy như mưa, nhẹ nhàng vui vẻ lâm li, loại không khí này cực kỳ lấy nhiễm người, tất cả mọi người đều quên mỗi một, có lẽ rõ ràng chân đau đến cùng cực, lại cố tình hoàn toàn sẽ không nhớ lại loại cảm giác này, không thiếu khán giả bên dưới đều đeo giày cao gót, cứ như vậy nhảy cùng bọn họ, chỉ sợ xem xong concert liền sẽ có một loại cảm giác chân đều phải phế bỏ đi?

Nhưng trong lúc này, ai cũng không để ý.

Live là một loại hưởng thụ cực hạn, có thể phá tan ngăn cách ngôn ngữ cùng quốc tịch, âm nhạc là môi giới tốt nhất, có thể khiến người quên đi tất cả phiền não cùng bi thương, chỉ đắm chìm trong dạng không khí thuần túy này.

Hai trường biểu diễn ở Nhật Bản của tour lưu diễn châu Á đầu tiên thuận lợi chấm dứt, rất nhiều khán giả còn lưu luyến không rời, bọn họ tổ chức một bữa tiệc chúc mừng trong khách sạn đang ở.

Một vị quản lý của Tinh Hoàn chưa chưa nói với Chung Du Bạch: “Các người buôn bán sản phẩm ăn theo kiếm lời không ít đúng không?”

“Coi như không tệ, cuối cùng không có vất vả không.” Chung Du Bạch cười tủm tỉm nói.

Muốn khiến người đỏ mắt!

Tinh Hoàn cũng không phải chưa tính đến ý định bội ước, đáng tiếc lúc trước khi ký hợp đồng, định tiền bồi thường vi phạm hợp đồng cực cao, lúc ấy bọn họ cũng không để ý cái này, cảm thấy điều kiện có hà khắc nữa cũng không quan trọng, hiện tại mới phát hiện D.A căn bản chính là có chuẩn bị ở sau!

..... Tức chết cũng vô dụng.

Dừng lại ở Nhật Bản một đêm, ngày hôm sau bọn họ bay trở về Thượng Hải làm nghỉ ngơi ngắn ngủi, trung gian ngừng một cuối tuần rồi phải sang Hàn Quốc tiến hành buổi biểu diễn á tuần thứ năm, qua bốn buổi diễn trước, hình như ngay cả Hồ Tử Thuần, Ngụy Luân cùng Hàn Dực đều đã thích ứng đại khái concert như vậy, không còn căng thẳng như lúc trước, vừa trầm tĩnh lại, Hồ Tử Thuần liền bị bệnh một hồi, vốn trong năm người trụ cột hần kém nhất, áp lực cũng lớn nhất, dưới áp lực mạnh như vậy mới có thể duy trì được trạng thái, sau khi thả lỏng thì lập tức liền ngã bệnh, Tinh Hoàn chỉ có thể ngừng tập luyện của hần, rõ ràng là nghỉ ngơi, hần lại chỉ có thể vượt qua trong bệnh viện.

Lục Ninh Lục Viễn đồng thời tập luyện cho concert, cũng bắt đầu xem kịch bản [Kiếm Tiên], sau khi concert chấm dứt, bọn họ lập tức phải đầu nhập vào quay [Kiếm Tiên].

Trong bộ điện ảnh này, Lục Ninh diễn kiếm tiên, Lục Viễn diễn kiếm của hần, kiếm tiên nhìn như tiên phong đạo cốt tao nhã vô song, kì thực là nhân vật cực kỳ phức tạp, tâm của hần cũng không thuần túy, kiếm của hần lại giống như hần đã trải qua rèn luyện, trừ bỏ hết thấy tối tăm mặt trái, thuần nhiên buốt thấu

xương, đối với Lục Viễn mà nói cũng không tính quá khó khăn, kiếm tiền lại không phải nhân vật dễ diễn, tuy rằng là nhân vật nam chính, lại không thể nói hắn là một nhân vật hoàn toàn chính diện, tỷ như lạnh lùng khi hắn đối đãi với tiểu cô nương gặp nạn, tàn nhẫn khi hắn đối đãi với hòe thụ yêu không hề sai lầm, trêu tức khi tiên nhân tóc trắng xóa nghèo túng khấn cầu hắn, phải trải qua nghiền ngẫm mới có thể triệt triệt để để diễn tốt nhân vật này, mà không phải triệt để diễn hắn thành một người tốt hoặc người xấu.

Thời điểm Chung Du Bạch đến nơi, Lục Ninh đang cẩn thận đọc kịch bản, hắn cười cười, đặt một chồng đồ trên bàn, “Từ hạ tuần tháng ba đến tháng sáu cho các cậu nghỉ, chỗ tôi này thu được một ít kịch bản, hai người có thể xem xem, D.A chúng ta cũng tính toán đầu tư ba bốn bộ trong đó, như vậy có thể trực tiếp định nhân vật chính cho các cậu.”

Lục Ninh nhìn qua, quyển kịch bản trên cùng khiến y ngẩn ra, [Ba ba đơn thân].

Bộ điện ảnh này y không chỉ biết, còn xem qua, đời trước bộ điện ảnh này từng là phim ngoại ngữ xuất sắc nhất trong liên hoan phim Berlin, cho nên y còn có ấn tượng, đây là một bộ điện ảnh tiểu thành bản, lại vô luận ở phòng bán vé hay là trên danh tiếng đều lấy được thành công lớn.

Nói về đề tài, nó cực kỳ đơn giản, trong ngoài nước đều từng có đề tài cùng loại, đây là cố sự về một ba ba đơn thân mười tám tuổi, nhưng cố sự này lại cũng có chỗ đặc biệt của nó, trừ kịch bản cực kỳ nhẫn nại ra, đạo diễn của nó là một đạo diễn phim nghệ thuật nổi danh, nắm bắt hình ảnh sắc điệu cùng tiết tấu cực kỳ tinh chuẩn, khiến cho chất lượng cả bộ phim tương đối cao.

Nhân vật nam chính Lâm Húc Dương là thanh niên phản nghịch triệt triệt để để, hắn bị phụ thân vứt bỏ từ nhỏ, sống nương tựa cùng mẫu thân, sau khi mẫu thân cũng tạ thế, trà trộn quán bar đầu đường, trộm cắp, lừa gạt, gần như có thể xưng là không chuyện ác nào không làm, cả người không hề nội hàm, sa ngã yếu ớt.

Sau đó có một ngày, hắn có một đứa con, con thân sinh, mẹ của đứa bé ném nó cho hắn rồi chạy, một mình Lâm Húc Dương đối với tã lót chân tay luống cuống, sau một đêm hút thuốc đánh bao cát, hắn quyết định giữ lại đứa nhỏ này.

Dùng mấy ngàn đồng cuối cùng trên người nộp tiền phạt mới đưa được đứa nhỏ vào hộ khẩu nhà hắn, sau khi giao xong tiền phạt, trên người hắn gần như không còn xu nào, vẫn là bác gái ở Cư ủy hội tốt bụng mua cho hắn cặp ***g đựng cơm cùng với sữa cho con.

Nếu chỉ là cố sự về một thanh niên phản nghịch cãi tà quy chính cuối cùng đạt được hạnh phúc, đương nhiên không đáng giá đạt được thừa nhận lớn như vậy, bởi vì nó không phải.

Một ba ba đơn thân mười tám tuổi muốn nuôi sống một đứa nhỏ cả ngày gào khóc đòi ăn, bản thân cố sự dường như tràn ngập gian nan, nhưng nhạc đạo trong toàn cố sự lại là âm áp khô hài, khiến người một bên cười một bên xót xa, hắn rõ ràng vất vả như vậy đáng thương như vậy, gánh nặng tựa như muốn áp cong lưng hắn, cố tình lại lấy sắc điệu tươi đẹp, giọng điệu khô hài kể cho người một cố sự khiến người ôm bụng cười.

Lúc xem thì nhịn không được cười mãi, đợi đến khi yên lặng hồi tưởng, lại sẽ khiến người mũi cay xót xa dường như muốn rơi lệ.

Một ba ba đơn thân gần như không nhìn thấy hy vọng, vì con, hắn chịu nhiều đau khổ, hắn không hề đi trộm đồ, không hề lừa tiền, không hề đi quán bar dạ ***, vài hồ bằng cầu hữu(2) kia ngoại trừ cùng nhau sống mơ mơ màng màng, căn bản không có nửa phần thật tâm, vì kiếm tiền việc gì hắn cũng làm, lại ngốc như vậy cái gì cũng làm không tốt, biến thành một đôi tay toàn là vết thương mới có thể thu được một chút thu nhập mỏng manh, sinh bệnh luyện tiệc mua thuốc, mỗi bữa cơm tất cả đều là rau dưa, hắn nói với con trai: “Hiện tại ai cho ta một khúc xương, ta liền có thể về nhà cùng hắn!”

Nhưng dù có như vậy, sữa bột cho con lại một bữa cũng không thiếu.

Kết thúc cố sự, khi Lâm Húc Dương lại vẫn bị bắt đưa con cho một gia đình có điều kiện càng tốt nuôi dưỡng, tất cả khán giả điện ảnh trong rạp chiếu phim đều sẽ nhịn không được khóc thành tiếng, tuy rằng tất cả mọi người biết hắn là không còn cách nào, hắn chỉ dám yên lặng nói ở trong lòng: Con trai, một ngày nào đó ba ba sẽ đến nhận lại người.

Nhưng chờ khi hắt một mình đi vào bóng tối, hai năm vất vả gần như áp cong tấm lưng vốn thẳng tắp, phía trước lại vẫn không có nửa phần ánh sáng, hình ảnh cuối cùng dần dần tối đi, điện ảnh chấm dứt, tất cả mọi người sẽ hỏi chính mình, hắt sẽ sao?

Cuộc đời của hắt hoang phế nhiều năm như vậy, đợi đến khi muốn cố gắng mới phát hiện, ông trời sẽ không thật sự cho mỗi người cơ hội, một người muốn sa ngã thì dễ dàng, muốn bò ra ngoài, lại khó như vậy.

Quý trọng mỗi một lần cơ hội mà sinh mệnh ban cho người đi, bởi vì khi người quay đầu, không nhất định đều sẽ có một bãi ngạ tốt đẹp đang chờ người.

Cổ sự cũng không đặc biệt, thậm chí tràn ngập cầu huyết, điểm hấp dẫn người của nó ngay ở chỗ xử lý rất nhiều chi tiết, điểm ưu tú của kịch bản thường thường rất nhiều thời điểm đều ở chi tiết cùng lời thoại, lời thoại cùng cảnh tượng của bộ điện ảnh này đều cực kỳ buồn cười, nó là dùng nhạc dạo vui vẻ tươi đẹp kể một cổ sự tối tăm tuyệt vọng, bản thân cũng rất khảo nghiệm công lực của diễn viên và đạo diễn, đời trước người diễn nhân vật này không phải ai khác, chính là Lục Viễn trước mắt này.

Cho nên Lục Ninh trực tiếp đặt kịch bản này đến trước mặt Lục Viễn.

Chung Du Bạch lại nói, “Tôi cảm thấy kịch bản này a Ninh cậu nhận càng tốt.”

Lục Ninh kinh ngạ nhìn hắt.

“Kịch bản này tôi xem qua đại khái rồi, nhân vật tương đối sâu, a Viễn vẫn còn non chút, đạo diễn Đặng Nhất Khánh cũng nói tốt nhất có thể mời cậu tới diễn nhân vật Lâm Húc Dương này.”

Hiển nhiên Đặng Nhất Khánh đã xem qua tác phẩm của hai người bọn họ, cảm thấy Lục Ninh càng tốt một chút.

Lục Viễn đóng phim cực kỳ có linh khí, rất nhiều chỗ chỉ một chút liền thông suốt, nhưng cuối cùng so với Lục Ninh lại vẫn thiếu rất nhiều năm kinh nghiệm đóng phim, không lão luyện ổn trọng bằng y, phương diện khai thác nhân vật khẳng định kém hơn Lục Ninh một chút, ánh mắt Đặng Nhất Khánh sắc bén, nhìn người cũng là rất chuẩn.

Đối với đề nghị của Chung Du Bạch, Lục Viễn không quan trọng giao kịch bản cho Lục Ninh, “Vậy để a Ninh đi.”

Ở phương diện này thì Lục Viễn luôn luôn không có ý kiến gì, hắt là loại người người giao cho hắt một việc, hắt liền sẽ cố gắng làm tốt, có lẽ không có người đại diện nào sẽ không thích hắt, cũng không phải nói hắt không có chủ kiến, mà hoàn toàn ngược lại, người này kiêu ngạo đến mức có loại tự tin “mặc kệ là cái gì, giao cho ta nhất định làm tốt”...

Lục Ninh lại chẳng hiểu sao có chút chột dạ, phải biết đời trước Lục Viễn nhưng là dựa vào nhân vật Lâm Húc Dương này đạt được thừa nhận rất lớn, cũng từ đó về sau bước trên con đường nhận giải thưởng, biết rõ bộ điện ảnh này sẽ nổi –

“Ta diễn bộ này là được rồi.” Hiếm thấy là, tự Lục Viễn rút ra một kịch bản, có hứng thú nói.

Lục Ninh vừa thấy tên kịch bản, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Điện ảnh [Lục quang], mời diễn nhân vật nam thứ, nhân vật phản diện, người diễn nhân vật này ở đời trước: Lục Ninh.

Lục Ninh: “.....” Đây là muốn nháo loại nào a!

.

(1) Những ngọn núi có danh tiếng cùng những đồng bằng rộng lớn

(2) Bạn bè xấu

42. Chương 42

“Vì sao người lại coi trọng bộ này?”

[Lục quang] quả thật sẽ nổi tiếng, thiết lập nhân vật lại không phải rất phù hợp với Lục Viễn, đây là một nhân vật gần ba mươi tuổi, Lục Viễn hẳn mới lớn bao nhiêu!

Năm đó khi Lục Ninh diễn nhân vật này mới không sai biệt lắm, thế nhưng Lục Ninh cũng cảm thấy kỳ quái, kịch bản này ở đây còn chưa tính, vì sao sẽ mời bọn họ diễn nhân vật này?

“Bộ phim này là Diệt Tồn An bọn họ chuẩn bị đầu tư.” Chung Du Bạch nói, “Thiết lập nhân vật chính lại càng không phù hợp các cậu, chí ít phải tìm diễn viên đã ngoài bốn mươi tuổi, đã quyết định là ngôi sao đánh võ Dư Lãm hạng nhất đại lục, cho nên liền định nam thứ cho các cậu, nhân vật này tuy là nhân vật phản diện, diễn tốt lại cũng rất khiến người thích.”

Bởi vì nhân vật xấu này thật sự có một bộ chuẩn mực của riêng mình, cũng không phải người cùng hung cực ác, một phần tử phạm tội chỉ số thông minh cao, mặt ngoài ưu nhã lý trí, ôn hòa thông dong, kì thực từng bước dẫn nhân vật chính vào bẫy, diễn tốt mà nói, vẫn là một nhân vật rất có mị lực.

Lục Ninh đương nhiên biết rõ, đời trước vì nghiền ngẫm nhân vật này, vì nhập diễn, y ước chừng tốn công vài tháng! Kỳ thật chính y thực rõ ràng, nếu thật sự nói thiên phú, y thực tế là so ra kém Lục Viễn, tính toán đầu ra đây, Lục Viễn vào giới này mới bao lâu? Y lại bởi vì hơn mười năm kinh nghiệm đóng phim đời trước mới có thể áp Lục Viễn một đầu như vậy, chờ hẳn chậm rãi lên tay, không hẳn sẽ kém gì mình.

Học bá dù sao cũng là học bá, ngay cả Lục Ninh cũng thực cảm thán.

Lục Viễn cười, “Chính là cảm thấy nhân vật này rất hợp tâm ý của ta, khiêu chiến một chút nha, ta cảm thấy ta nhất định có thể diễn tốt!”

Lục Ninh liếc mắt nhìn hắn, thực sự có tự tin.

Nhưng mà, [Lục quang] cũng quả thật là một bộ điện ảnh tốt, đạo diễn biên kịch diễn viên chính đều là HongKong, chính mình dựa vào bộ điện ảnh này lấy được đề danh nam diễn viên phụ xuất sắc nhất ở Giải thưởng Điện ảnh HongKong năm đó, thành tích vẫn là thực không tồi, vừa nghĩ như vậy, Lục Ninh liền có chút tâm an.

Trừ hai bộ điện ảnh này ra, mấy bộ phim truyền hình còn lại đều bị Lục Ninh đẩy, y nói, “Hai bộ này có thể đầu tư một chút, nhưng thiết lập nhân vật cũng không có bao nhiêu ý tứ lớn, tôi cùng a Viễn cũng không cần ra diễn.”

Hai bộ phim truyền hình này trong đồng kịch bản ở đây, chất lượng xem như tương đối cao cấp, đương nhiên không phải nói Lục Ninh chỉ quét qua vài lần là có thể định ra, chỉ là trước đó Chung Du Bạch đã sửa sang phân loại qua, từ phương diện thái độ mời của đối phương vẫn vẫn đến phân loại, trước đó hắn cũng xem qua kịch bản, không thể không nói ánh mắt Chung Du Bạch vẫn là rất không kém, đời trước khẳng định là có hấn trấn, phim Lục Viễn nhận gần như không có ngoại lệ thành tích đều không xấu.

Kịch bản hắn lấy ra, ít nhất lấy cổ sự mà nói, sẽ không rất hồng bét, nhưng Lục Ninh xem qua đề mục, chỉ cần không có ẩn tượng, y cảm thấy diễn cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, hai bản y lấy ra này xem như phim truyền hình tương đối nổi tiếng năm đó, nhưng nhân vật mời bọn họ diễn lại đều là vai rất phù hợp về đẹp bề ngoài của bọn họ, một bộ là phim thần tượng, rất nổi tiếng, lại không có bao nhiêu ảnh hưởng lớn, một bộ là phim đô thị, phản ứng không tệ, nhân vật lại thật sự không quá xuất sắc, cho nên Lục Ninh mới có thể không chút do dự đẩy.

“Sáu tháng cuối năm nhận một bộ điện ảnh là được, sau khi thi đại học tôi cùng a Ninh khẳng định sẽ đi đại học, vừa vặn chuẩn bị album mới một chút, cũng đừng rất áp bức chúng tôi, hai năm này cũng quá vất vả có được không!” Lục Viễn bắt mồm nói.

Chung Du Bạch khinh bỉ nhìn hắn, “Có chút cường độ công tác như vậy cậu cũng bỏ vào mắt? Chẳng qua là oán giận không có thời gian nói chuyện yêu đương đi!”

Lục Ninh: “.....”

Con mẹ nó Lục Viễn người vậy mà không phản bác! Đây là cam chịu vẫn là cam chịu vẫn là cam chịu sao?

Vì thế Lục Ninh do dự, ngẫm lại có muốn lại nhận một bộ điện ảnh hay không?

Nhưng kịch bản tốt nào có nhiều như vậy!

Một năm điện ảnh tốt cũng chỉ có mấy bộ như vậy, lại không có khả năng bộ nào cũng đều để trước mặt bọn họ, có thể có [Đơn thân ba ba] cùng [Lục quang] ở đây cũng đã đủ làm cho bọn họ cười trộm.

So với ngôi sao bình thường, bọn họ đã rất bận rộn, lưu diễn châu Á sẽ vẫn bận rộn đến cuối năm, sau khi chấm dứt còn có [Kiếm Tiên] phải quay, sau là bế quan vì đầu khổ học chuẩn bị thi đại học, sáu tháng cuối năm quay một bộ điện ảnh chuẩn bị album mới.....

Hành trình vẫn là rất dày đặc a!

Ra mắt một năm rưỡi, bọn họ cũng xác thực nhất thiết cảm thấy mình nổi tiếng, mặc kệ chạy đến chỗ nào cũng có thể nghe được tiếng hét chói tai, không đội mũ đeo kính đen đi ra ngoài hơn phân nửa sẽ bị nhận ra –

Chủ yếu là bộ dạng rất bắt mắt, rất khó phai mờ với mọi người.....

Thế nhưng, bọn họ hiện tại ngay cả cơ hội tự đi ra ngoài cũng không có, lại được Chung Du Bạch bọn họ bảo hộ rất khá, cho nên đối với mình “nổi tiếng”, vẫn là không có bao nhiêu cảm giác chân thật, nhìn quà tặng chất đầy toàn bộ phòng mới có chút cảm khái, nhưng mà bận rộn đến ngay cả thời gian mở quà cũng không có, dù sao cũng có chút quá mức đi?

Một phòng quà tặng, phỏng chừng mở ra cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Tối thứ sáu ngày 18 tháng 11, bọn họ đứng giờ bay đi Hàn Quốc.

Hàn Quốc chỉ có một buổi, cùng ngày sau khi mở phòng bán vé, trong vòng một giờ tất cả vé đều đã bán hết, không ít fan từ nước ngoài tới sớm, sớm đã ở quanh quần bên ngoài Seoul tầm, quan phương buôn bán sản phẩm ăn theo đúng 7 giờ sáng bắt đầu bán, định giá hơi thấp hơn so với Nhật Bản, so với đại lục lại vẫn đắt hơn một chút, nhưng tình huống tranh mua lại vẫn rất sôi động, người vây quanh hàng bán ảnh chụp hiện trường concert Nhật Bản là nhiều nhất, bởi vì năm nghìn tấm ảnh chụp bán ra đầu tiên là ảnh có tên do năm người kí!

Buôn bán có hạn, bán xong thì thôi.

Cho dù kí tên là chỉ in ấn, lại cũng không thể ngăn cản các fan nhiệt tình.

So với fan Nhật Bản tương đối hàm súc, fan Hàn Quốc lại nhiệt tình điên cuồng hơn, tùy ý có thể nghe thấy tiếng hét chói tai của các cô gái trẻ tuổi khi thảo luận, các cô giơ bảng chữ viết đầy tên của bọn họ vãn vãn, thậm chí còn có fan mang theo mặt nạ hình khuôn mặt bọn họ, lôi ra các loại biểu ngữ cùng poster, không khí nhiệt liệt kinh người.

Nói về văn hóa fan ở châu Á này, fan Hàn Quốc fan nói thứ hai, vậy thật đúng là không ai dám nói thứ nhất, năng lực đào tạo ngôi sao của quốc gia này rất mạnh, nhất là thần tượng, đổi mới nhanh, thần tượng lớn mới sinh ra ừn ừn, cũng mang đến văn hóa fan độc đáo cho quốc gia này, nhiệt liệt, điên cuồng, yêu đến cực đoan, cũng hận đến cực đoan, đây chính là đặc sắc của bọn họ.

Yêu người hận không thể yêu chết, hận người hận không thể hận chết.

Đồng dạng, các cô cũng rất có mới nói cũ, không thể trường tình so với fan Nhật Bản, nhưng lúc này khi các cô tình cảm nồng đậm với “các hoàng tử”, tự nhiên vô cùng điên cuồng.

7 giờ tối, concert đúng giờ bắt đầu, so với thói quen mỗi khi âm nhạc vang lên liền an tĩnh lại của fan Nhật Bản, fan Hàn Quốc vĩnh viễn dùng tiếng hét chói tai đến phá tan màng tai của người, cho dù là âm nhạc mạnh mẽ đến đâu cũng không che dấu được nhiệt tình của các cô.

Hàn Quốc không phải quốc gia lớn, ba đài truyền hình lớn chiếm địa vị thống trị trong truyền thông trong nước, không ngoại lệ đều phải phóng viên chuyên môn đến lấy tin tức về concert này, vài tạp chí cũng phải phóng viên đến, khi đến còn dùng cả trang giấy ghi lại sự rầm rộ của concert lần này.

Cho dù ngôn ngữ không thông, cũng không ngăn cản được nhiệt độ ở hiện trường tăng lên.

Trạng thái của Hồ Tử Thuần không tốt lắm, thân thể hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục, cho nên ca khúc của hắn lần thời cắt giảm một, do Ngụy Luân hát thay, bọn họ thuộc cùng một công ty, thay đổi như vậy thích hợp nhất, cả buổi concert hắn đều dựa vào thuốc men chống đỡ, sắc mặt tái nhợt, nhưng là một khi lên sân khấu, lại vẫn phải cười, cười đến sáng lạn thật tâm mới tốt, tay bởi vì kim tiêm truyền nước biển mà sưng lên, trên mu bàn tay đều là xanh tím, nhưng khi camera đảo qua, hắn vẫn là phải cố gắng che dấu, đổi tay cầm micro.

Lục Ninh nhìn cũng không khỏi cảm thán, nghề nghiệp như ngôi sao này, bề ngoài nhìn ngăn nắp lượng lệ, nhưng chưa xót sau lưng chỉ có tự mình biết, không có fan nào thích nhìn idol của mình luôn luôn bị thương thương tổn khổ, ngôi sao là nghề nghiệp cần “mặt mũi” nhất trên đời, hơn phân nửa cũng chỉ có thể cắn răng tiếp tục chống đỡ, chưa xót âm lạnh trong đó, chỉ có tự mình biết.

Mỗi khi đến lúc này, Lục Ninh liền may mắn đời này mình trùng sinh thành một thân thể Ma tộc, cho dù có rất nhiều không tiện, ít nhất, không có phiền toái ốm đau.

Đời trước cơ bản là mỗi lần y quay xong một bộ phim là lại phải vào bệnh viện một lần, tất nhiên là có liên quan tới mấy năm trước y phóng túng hỏng trụ cột thân thể, nhưng cũng bởi vì y quá liều mạng, mỗi lần ngừng thân quay phim còn chưa cảm thấy, vừa quay xong nhất thời thả lỏng thì lập tức không xong, y sâu sắc biết thân thể khỏe mạnh có bao nhiêu quan trọng, tỉ như mỗi lần mùa đông quay cảnh mùa hè, bị đông lạnh một lần lại tưới nước một lần, y trăm phần trăm lại sẽ bệnh một hồi.

Concert vừa chấm dứt, Hồ Tử Thuần lập tức lại ngã, tiệc chúc mừng vốn đã định ra chỉ có thể hủy bỏ, đêm đó mọi người liền vội vàng chạy về Thượng Hải, Lục Ninh Lục Viễn một đường cùng Hồ Tử Thuần đi bệnh viện, sau khi xác định không có việc gì mới trở về nghỉ ngơi.

Ngay cả Lục Viễn cũng bắt đầu cảm thán, thì ra thân là yêu ma quỷ quái, cho dù bị chính đạo đuổi dữ dội, ít nhất sẽ không yếu ớt giống như nhân loại bình thường.

May mắn một tuần kế tiếp Hồ Tử Thuần được nghỉ ngơi không kém, khi bay đến Thái Lan thì hắn nhìn qua đã tốt hơn nhiều, cả người cũng tinh thần lên, nhìn trạng thái thực không tệ, cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Kỳ thật hắn chỉ là không quen mà thôi, lúc trước rất vất vả, mặc kệ là thân thể hay là tinh thần đều quá căng thẳng, một khi thả lỏng liền dễ dàng gặp chuyện không may, ngược lại sau khi thích ứng, toàn bộ sẽ bình thường trở lại, hắn chung quy còn trẻ, mới hai mươi ba tuổi mà thôi, vốn trụ cột thân thể cũng không tệ, sau một hồi bị bệnh, ngược lại còn tốt hơn trước một chút, hoàn toàn thoải mái xuống.

Cảm tình của năm người luôn luôn không tệ, mà trước sau á tuần càng là có nhiều thời gian ở chung một chỗ, mấy người mới vào giới còn chưa có nhiều tâm tư ý tưởng như vậy, đối xử với nhau như anh em, cùng nhau vụng trộm chuồn ra ngoài ăn to uống lớn một hồi chúc mừng Hồ Tử Thuần khôi phục sức khỏe, tuy rằng sau Ngụy Luân bởi vì ăn quá nhiều hải sản mà đau bụng, bị người đại diện bên Tinh Hoàn giáo huấn một hồi, vài người lại vẫn như cũ, nháy mắt với nhau tương đối thân mật, ở concert Thái Lan, vài người tâm tình tốt lên cho nên khi ca hát liền đặc biệt kích tình bắn ra bốn phía, nhắc lên một luồng thuộc sóng nhiệt gió xoáy thuộc về “Hoàng tử”.

Lưu động kế tiếp trở nên vô cùng thuận lợi, sau Thái Lan là Malaysia, lại sau là Singapore, Đài Loan, HồngKong, Tinh Hoàn vốn là công ty HồngKong công ty, [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] cũng trước hết truyền bá tại HồngKong, một sân ở HồngKong kia quả thực biến thành vạn người hợp xướng, rõ ràng là vào đông, sóng nhiệt lại đập vào người giống như ngày mùa hè, tình hình như vậy khiến Tinh Hoàn quyết định sau khi á tuần kết thúc lại diễn thêm một buổi ở HồngKong, tin tức này vừa thông báo ở concert cùng ngày, dẫn tới fan ở hiện trường hoan hô.

Đêm nay HồngKong rực rỡ, là một đêm đèn đuốc huy hoàng không ngủ.

Ngoài cửa sân concert Bắc Kinh, ông già quần áo mộc mạc nhìn qua đã sáu bảy mươi tuổi, một đầu tóc bạc mặt đầy nếp nhăn, hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh bốn phía, hắn lại hoàn toàn không phát hiện ra, mặt mày âm trầm đứng ngoài sân vận động, nhìn quét qua một cái có thể thấy các cô gái đang hưng phấn, sắc mặt hắn trở nên càng ngày càng khó coi.

Khi a Lục nhìn thấy người nọ trong lòng chính là cả kinh, khi nàng nhìn thấy Lâm sư tỷ đã không còn sợ hãi, hiểu biết lẫn nhau không nói ra ngoài, thế nhưng vị này, hiển nhiên không có mục đích giống như nàng.

Người thường có lẽ không thể phát giác, nàng lại có thể thấy được — vị Hư Không đạo trưởng này đầy người sát khí.

Bàn tay nắm góc áo nhất thời căng thẳng, ngẫm lại vẫn bước chân nhanh hơn đi tới chỗ hắn, nếu, nàng nói là nếu, Hư Không đạo trưởng muốn làm ra việc gì không lý trí, có lẽ nàng có thể cản trở một chút? Chung quy sự phụ của nàng cùng Hư Không đạo trưởng cũng xem như tri giao.

Nhưng mà, buổi biểu diễn này nàng cùng Lâm sư tỷ mua một tấm vé khu vực trong sân khấu a, Hư Không đạo trưởng lại rõ ràng là vé ghế ngồi..... A Lục cuối cùng vẫn là luyến tiếc, hơn nữa nàng cũng chột dạ, nàng cảm thấy biểu hiện của mình trong concert nhất định sẽ khiến Hư Không đạo trưởng hoài nghi, cho nên nàng quyết định làm bộ không nhìn thấy vị trưởng bối này, nghĩ đến sân khấu cách xa như vậy, hắn cũng không làm được cái gì đi?

Hư Không chậm rãi xếp hàng vào sân diễn, nắm tay vẫn không buông ra, hắn cũng không muốn đến nơi này, nhưng là thủ ở thành phố C lâu như vậy, hai con thỏ con này căn bản là không có về nhà!

Trừ phóng viên cùng fan ngẫu nhiên xuất hiện ngoài tiểu khu, ngay cả một sợi lông của bọn họ hắn cũng chưa nhìn thấy.

Thật sự là tức chết hắn!

Hỏi thăm đồng đạo khác mới biết được hai ngày nay bọn họ ở Bắc Kinh, phải vào được tòa nhà lớn này mới có thể nhìn thấy bọn họ, còn phải mua vé, vé rẻ nhất mà tên bán hàng tham lam ngoài kia cũng đòi của hắn tám trăm tệ, tám trăm tệ a! Cuối cùng đành phải dùng chút thủ đoạn mới mua được sáu trăm tệ, hiện tại ngay cả người thường cũng gian xảo như yêu quái, khiến Hư Không không khỏi cảm thán, lòng người không còn chất phác a.....

Tấm vé rong hắn mua được này là vé khán đài xa nhất, tục xưng vị trí trên núi, cách sân khấu quả thực xa đến thái quá, mà Hư Không vốn cũng không muốn đi vào, hiện trường nhiều tiểu cô nương người bình thường như vậy, hắn còn đi vào làm cái gì! Có những người này ở đây, cái gì hắn cũng không làm được a, nhưng không biết vì cái gì, hắn vẫn muốn đi vào nhìn một cái.

Một đám tiểu cô nương này đều điên rồi sao? Bên trong là yêu quái a, cái tên đứng trên sân khấu kia là yêu quái a!

Nếu các cô biết chân tướng, chỉ sợ đều bị dọa chết đi.

Vừa nghĩ như vậy, Hư Không liền cười cười có chút thần kinh.

Chờ khi hắn ngồi xuống vị trí của mình, không bao lâu bên cạnh hắn an vị một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, cô hóa trang khá đậm, ăn mặc cũng không giống những thiếu nữ trẻ tuổi.

“..... Thay cháu gái ông đến?” Nữ nhân bỗng nhiên mở miệng.

Hư Không không để ý cô.

Nữ nhân cười, một bộ biểu tình “Cháu hiểu rõ”, “Bọn họ quả thật có mị lực như vậy a.....”

Hư Không ghen một chút, mị lực gấp quýt! Vì thế hắn không vui nói: “Trừ bỏ bộ mặt thì bọn chúng còn có cái gì tốt!” Yêu ma khoác da người mà thôi, tà ác nhất không hơn!

Nữ nhân cười khê lên tiếng, “Cháu biết cháu biết, cháu gái ông là phải đi thi đúng không? Cho nên ông đến thay con bé? Đợi lát nữa muốn dùng đi động trực tiếp cho nó nghe?” Cô tự cho là suy đoán rất hợp lý.

Hư Không trừng mắt nhìn, hắn một đời độc thân đến già, có cháu gái mới gọi kỳ quái! Nếu hắn có cháu gái, nha đầu chết tiệt kia dám thích yêu ma, hắn thế nào cũng phải đánh gãy cửa nó! Cho nên nghe được câu này hắn mím chặt miệng không nói.

“Hơn một năm trước, cháu cũng không nghĩ đến mình sẽ thích phải hai nam sinh nhỏ như vậy, bọn họ có không chỉ riêng bộ mặt a.” Cô mở túi da cầm ra một hộp thuốc lá bằng kim loại tinh xảo, cầm ra một điếu

mới nhận ra nơi này là chỗ nào, vì thế kẹp ở trong tay mà không châm, “Cháu sớm đã qua tuổi nhìn người xem mặt, chỉ nhìn tuổi đơn thuần, không sai biệt lắm cũng có thể làm mẹ bọn họ!” Nói xong chính cô cũng cảm thấy có chút khó có thể tin.

Hư Không liếc mắt nhìn, trong lòng nói thầm, hai tên yêu mà này ai biết rốt cuộc già bao nhiêu, nói không chừng bọn họ đều có thể làm cha người!

“Khi đó cháu vừa thất tình, một lần không muốn sống.” Cô nhẹ nhàng mà nói.

Hư Không nhàn lại mi, “Chỉ vì tình tình yêu yêu này?”

Nữ nhân gật gật đầu, “Vâng, chỉ vì tình tình yêu yêu,” Cô cười nói, “Ngày đó sau khi chia tay anh ấy, thật sự cảm thấy trên đời không còn gì vui, về nhà mở ti vi ra, vừa vặn đúng lúc họ đang hát, cháu lập tức khóc không thành tiếng, sau đó mỗi cuối tuần đều nghe bọn họ hát, nghe một lần khóc một lần, bọn họ hát thương tâm, cháu khóc, hát vui vẻ, cháu cũng khóc, vẫn khóc suốt hai tháng, cháu liền tốt.”

Hư không: “.....” Nữ nhân đến tột cùng sinh vật thần kỳ nào?

“Cháu thích bọn họ không phải bởi vì khuôn mặt của bọn họ, mà là vì ca khúc họ hát,” Đôi mi hóa trang tỉ mỉ của cô dương lên, ném hộp thuốc lá tinh xảo kia vào trong túi da hàng hiệu, một tấm danh thiếp màu cô sáng lấp lánh trong túi, bên trên dùng chữ mạ vàng viết mấy chữ Đới Bích Hà, tổng đại lý Dumline châu Á, “Cho nên cháu mua một tấm vé vị trí xa nhất, đi vào nghe bọn họ ca hát.”

Chỉ là nghe bọn họ ca hát mà thôi, mục đích đến của cô thuần túy như vậy.

Hư Không lại vẫn cảm thấy không thể lý giải, sau đó đèn trong sân lập tức trở nên tối tăm.

Tiếng nhạc hợp với tiếng hoan hô vang lên, thanh âm ôn nhu bên cạnh dứt quãng truyền đến, “Khi ông chân chính nghe vài bài bọn họ hát, có lẽ ông sẽ biết vì sao cháu gái ông vì sao yêu bọn họ như vậy, có đôi khi người thích bọn họ cũng không phải chỉ vì vẻ đẹp diện mạo của bọn họ, bởi vì bọn họ là bọn họ, Lục Ninh cùng Lục Viễn có một không hai trên đời.”

“Bọn họ là ca sĩ có thể mang đến hy vọng cho mọi người, ca khúc của bọn họ giúp cháu sống càng tốt, bọn họ cho cháu sức mạnh.....” Thanh âm của cô bị bao phủ trong tiếng nhạc khiến người đình tai nhức óc.

Hư Không cảm thấy ngực mình lạnh lẽo lạnh lẽo.

Hai yêu ma này rốt cuộc là dùng thủ đoạn khủng khiếp nào mới có thể câu những người này thành như vậy!

..... Lúc này hẳn mới là ngay cả tâm muốn chết cũng có.

Ai ai ai, thế đạo đã lệch, lòng người không chất phác a a a!

43. Chương 43

Hư Không đạo trưởng nhìn như sáu bảy mươi tuổi, kì thực đã sống vài cái sáu bảy mươi tuổi, tự hỏi kiến thức không thiếu, trước kia tuy rằng cực ít xuống núi, nhưng mấy năm gần đây, nhân thể phồn hoa cũng coi như nhìn xem nhiều, nơi như vậy, lại là lần đầu tiên đến.

Tiếng âm nhạc “đông đông” vang, khiến hần trái tim đều không thoải mái, thật giống như tại thời điểm đối địch đối phương dùng pháp bảo gì ảnh hưởng tâm thần hần vậy.

Hần không được tự nhiên xê dịch thân thể.

Ngay khi Lục Ninh Lục Viễn đi ra, Đới Bích Hà đã không quay đầu lại chú ý lão nhân gia bên cạnh, cũng liền không phát hiện vị này căn bản không có cầm ra di động làm cái gì “truyền hình trực tiếp” cho “cháu gái”.

Concert ba tiếng rưỡi ở trong mắt các fan nhanh giống như chỉ trong nháy mắt mà thôi, đợi khi Đới Bích Hà tỉnh hồn lại, ông lão bên cạnh đã không thấy.

Vốn Hư Không cũng chỉ là muốn đi vào mà thôi, cho dù Đới Bích Hà nói cho hắn cô thích cũng không phải mặt của Lục Ninh Lục Viễn, hắn vẫn là muốn hủy diệt mạng của hai yêu ma quỷ quái này, đỡ cho những nhân loại kia vô tri điên cuồng như vậy!

Trốn đến một góc âm u hẻo lánh, trên tay Hư Không khấp một đạo pháp quyết, trực tiếp đánh lên người trên sân khấu là không làm được, nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, cực dễ dàng gặp chuyện không may, hắn muốn phá hỏng đèn vắt ngang ở bên trên.

Nào biết, một đạo pháp quyết đánh ra, thật giống như đụng phải một tấm màng như giống nước, nửa phần cũng không đâm được vào không nói, còn có một lực đạo phản phệ phóng về phía hắn!

Hư Không thần sắc đại biến!

Kỳ thật coi như là hắn xui xẻo, trước concert Nhật Bản, Chung Du Bạch căn bản không có suy xét đến vấn đề phòng ngự phương diện này, chú thuật vu nữ kia đề cập, Chung Du Bạch mới nghĩ đến trong chính đạo cũng có người am hiểu pháp quyết chú thuật này, nếu là đến một cái như vậy.....

“Ngự linh tráo của Tử Thần chân nhân!” Hư không nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thế đạo hiện giờ không thể so với năm đó, kiếm tu chỉ tu kiếm không sai, Tử Thần người này thực lực mạnh mẽ, vạn sự đều thích chen một chân, ngự linh tráo này mới vừa xuất thế đã có thanh danh rất lớn, lại bị người này đoạt đi, cho cháu nội bảo bối của hắn dùng hộ thân, cũng không nghĩ lại cháu nội hắn lại há là người dễ chọc, tính tình cứng rắn còn khiến người chán ghét hơn so với Tử Thần!

Hư Không tức giận đến muốn ngất xỉu, “Thương Thuật tiểu nhi thân là nhân sĩ chính đạo ta, vậy mà lại thông đồng làm bậy với đám yêu ma quỷ quái kia.....”

Vì thế tức giận đến cũng không quay đầu lại xoay người liền đi.

Vừa có ngự linh gắn vào, hắn ở lại thì làm được cái gì, ai tới cũng vô dụng! Cho dù là Cẩm Sơ lão đạo của Võ Đang đến đây cũng không làm gì được bọn họ!

Không được, chuyện này không thể cứ để như vậy! Hư Không tính toán cái gì rồi đi từ lối ra, do dự một chút quyết định về thành phố C trước, công tác bảo vệ cửa của hắn còn chưa xin nghỉ đâu.....

Trình Thương Thuật ở hậu trường bỗng nhiên mở mắt, hắn do dự một chút, thở dài đưa một luồng linh lực xâm nhập vào trong ngự linh tráo.

Có một số việc văng theo bản tâm mà thôi, lại phát hiện xa xa lệch khỏi quỹ đạo ban đầu hắn vốn định dựng nên.

..... Kết cục như thế nào, ngay cả chính cũng đều không thể nào đoán được.

Chung Du Bạch ở cửa ô cửa cánh tay đứng dựa vào tường, khuôn mặt lạnh lùng nhìn không ra cảm xúc, ánh mắt dưới thấu kính phẳng thâm thúy không đáy.

Bỗng nhiên hắn nhếch môi cười cười, mang theo vạn sự sáng tỏ bình tĩnh cùng tự tin, xoay người vào cửa, giống như không có việc gì hỏi Trình Thương Thuật, “Làm sao?”

“Không có việc gì.”

Concert Bắc Kinh thuận lợi chấm dứt, đợi đến khi hát xong buổi cuối cùng ở HongKong, Lục Ninh Lục Viễn liền trực tiếp bay đến Vân Nam, [Kiếm Tiên] sắp khởi động máy.

Trừ Trần Đạt là đạo diễn, thành viên ban tổ chức hậu trường bộ phim này tổ chức cực kỳ mạnh mẽ, Lục Ninh biết đoàn người làm đặc hiệu hình ảnh cho bộ phim này là đoàn thể hậu trường ưu tú nhất đại lục, làm loại này bình thường đều là tử trách, vì thế Chung Du Bạch nói cho hắn nơi này phần lớn là “người của mình”, Lục Ninh cũng liền cực kỳ bình tĩnh, giống như danh nhân soạn nhạc kia, trong đoàn người này, làm công tác hậu trường đồng dạng trà trộn không ít yêu ma quỷ quái.....

Trước phải quay ngoại cảnh, Trần Đạt tuy rằng sợ hãi sự tình ngày đó, chung quy cuộc đời từng trải lại vẫn là thực đủ, nhìn đến kịch bản tốt như vậy cũng động tâm, cho dù nguyên nhân lớn nhất là hắn không dám

từ chối, một khi nhận được, hẳn lại cũng không muốn đập nát bằng hiệu của mình, xây dựng tâm lý lâu như vậy rồi mới thấy chết không sờn đến đây.

Kết quả phát hiện, cho dù bọn họ là yêu ma quỷ quái, chợt vừa thấy đi — cũng chẳng khác gì người bình thường nha..... Vừa không cùng hung cũng không cực ác, ít nhất về mặt công tác là cực kỳ chuyên nghiệp.

Quay ngoại cảnh gần như đều ở Vân Nam, việc Lục Ninh Lục Viễn muốn tới Vân Nam quay phim không biết làm sao truyền ra ngoài, trong ngày nghỉ tân niên, Vân Nam dừng mãnh tràn vào rất nhiều du khách, trong đó hỗn tạp một số người cũng không thu hút, đặt giữa một đám thiếu nữ lại cực kỳ không thích hợp, bọn họ nhìn đoàn làm phim cùng người thường hưng phấn trước mắt này, sắc mặt đều có chút vặn vẹo.

Như vậy bảo bọn họ làm sao có thể tìm được cơ hội! Rõ ràng tin tức đạt được lần này nghe nói là bí mật a!

..... Ngôi sao không có riêng tư, chỉ sợ những người này bây giờ còn chưa đủ hiểu biết.

Đặc biệt ngôi sao đang nổi giống như Lục Ninh Lục Viễn.

“Xong rồi!” Trương Ngôn Thắng buông bút kẻ mi, nhìn Lục Ninh nói.

Lục Ninh nhìn chính mình trong gương, quần áo của y hiển nhiên là tham khảo quần áo của Trình Thương Thuật ngày đó, [Kiếm Tiên] là D.A tự mình đầu tư, rất bỏ được tiền vốn, có tiền không cần mới là đứa ngốc, vì thế quần áo trang sức đạo cụ linh tinh đều là dùng tốt nhất, quần áo trên người này chỉ riêng nhân công đã là giá trị xa xỉ.

Y bào lấy màu thiên thanh cùng ngọc bạch làm chủ đạo, thay đổi dần sang nhau, có thêu vân văn, viền áo cũng cực kỳ tinh xảo, không có quá nhiều hoa văn, trang sức chỉ có ngọc hoàn ngọc bội ngọc giác, tính chất là lẳng la tơ lụa thượng giai, tóc nổi trải qua bảo dưỡng tốt nhất, mềm nhẵn như gấm tối đen như mực, mũi thanh ngọc trâm bạch ngọc, dưới cái trán no đủ là đôi mày kiếm bay xéo, rồi sau đó là đôi mắt sáng như sao, diện mạo của Lục Ninh đời này là không thể chê, không cần quá nhiều tân trang đã đủ để diên đảo chúng sinh, thoáng sửa hình mi nâng đuôi mắt như vậy, phong thái khí chất tức khắc không giống, chính là nhanh nhẹn như tiên sáng trong như nguyệt.

Lục Viễn bên kia cũng mặc quần áo, diện mạo hẳn giống Lục Ninh như đúc, vốn qua hai năm Lục Viễn tự nhiên cũng phải lớn lên, may mắn lúc trước Lục Ninh giúp Lục Y Y nạp vào tài khoản này không ít điểm khoán, nhân vật trong trò chơi này là có thể điều chỉnh về ngoài, đương nhiên cần một khoản điểm khoán xa xỉ, Lục Ninh có Lục Viễn làm vật tham chiếu, vẫn lẳng lẽ sửa chữa bề ngoài của mình, ít nhất thoát nhìn không khác gì thiếu niên lớn lên chín chắn, y không dám làm càng nhiều điều chỉnh, chỉ sợ điều chỉnh ra sẽ trở nên cổ quái.

Thân là kiếm của Kiếm Tiên, nhân vật của Lục Viễn ăn mặc không khác gì Lục Ninh, chỉ là mi phong hẳn càng se lạnh, biểu tình càng lãnh mạc, một đôi mắt giống như băng ngọc, không có nửa điểm khói lửa, cả người đều giống như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, vừa liếc mắt nhìn thật giống như gió sắc cắt vào mặt.

Trong bộ điện ảnh [Kiếm Tiên] này, vai diễn của Lục Viễn ít hơn Lục Ninh một chút, hẳn mặc quần áo quay xong liền vui đầu bắt đầu sửa sang lại bút ký ôn tập.

Không sai, bút ký ôn tập!

Đến loại thời điểm này Lục Ninh liền thật sâu may mắn Lục Viễn là học bá, ít nhất chính mình cũng có thể dính không ít ánh sáng không phải sao?

Lục Viễn muốn thi đại học, kỳ thật Lục Ninh bản tâm lại làm sao sẽ không từng có khát vọng đại học? Đời trước thời điểm trẻ người non dạ đã bỏ lỡ cơ hội, một đời chỉ có một lần, một khi bỏ qua liền rút cuộc không thể quay đầu, nào biết cuộc đời này lại cho hắn một lựa chọn như vậy.

Hắn nguyện ý giống như Lục Viễn, hung hăng liều mạng một phen.

Thời Thúy Trân cũng đã hóa trang hoàn tất, cô diễn vai mẫu thân Kiếm Tiên, Kiếm Tiên danh Trình Mộ, hiệu Đan Gia, mẫu thân địa vị cao quý, danh xưng Lang Hoa tiên tử, bề ngoài là vẻ ôn nhu cao quý, ưu nhã ung dung, kì thực tự kỷ ích đến cực hạn –

Khụ, đừng hy vọng tiên tử kiếm tiên Âm Sơn lão quỷ viết ra sẽ là cái người tốt gì.....

Nhưng vị Lang Hoa tiên tử này lại cũng xem như một bút vẽ rồng điểm mắt cho cả bộ điện ảnh, lời thoại của nàng câu câu không hiện thô lậu, hoàn toàn cao thượng, lại cổ tình khiến người cảm thấy nàng rất đẹp rất tiên đồng thời cũng nhìn ra khuyết điểm nàng kiệt lực che dấu.

Xuất thân của nàng cũng không tốt, là lấy bất cứ giá nào cũng phải bắt lấy những gì hiện có, mặc kệ là địa vị, lực lượng hay là thanh danh.

Diễn xuất của Thời Thúy Trân tự nhiên không cần phải nói, Chung Du Bạch mời cô đến diễn nhân vật này cũng không phải toàn bộ xuất từ tư tâm, thực tế cũng là cô thực thích hợp, đó là một nhân vật ngay cả khóe mắt đuôi mày đều có diễn, nữ diễn viên bình thường, thật sự rất khó diễn được sâu.

Trừ bọn họ ra, bộ điện ảnh có thể nói là tác phẩm lớn này mời thật không thiếu diễn viên, có mặt mũi của Trần Đạt, catse lại cao, đại bộ phận diễn viên cũng sẽ không từ chối, bộ điện ảnh này trừ hai diễn viên chính Lục Ninh Lục Viễn là người mới, các diễn viên chủ yếu khác tất cả đều là diễn viên gạo cội thành danh đã lâu, ngay cả một cô bé diễn viên phụ chủ yếu trong phim cũng là một ngôi sao nhí ở đại lục có chút danh tiếng đã từng diễn qua vài bộ phim.

Chuẩn mực tuyển người khác chính là diện mạo, nếu là diện mạo không ra gì, diễn xuất có tốt nữa cũng không vào danh sách diễn viên lần này, bộ [Kiếm Tiên] này cần phải quay ra hiệu quả “tiên”, tuy rằng người tu chân trong hiện thực mới không phải mỗi người mặt đẹp, nhưng trong ấn tượng của mọi người chung quy là như thế, có được bề ngoài hoa lệ mỹ mạo, nội bộ lại mục nát khô nát, đây mới là thứ mà [Kiếm Tiên] muốn biểu hiện.

Đương nhiên, có lẽ sau rất nhiều người đến rạp chiếu phim xem bộ điện ảnh này chỉ bởi vì hình ảnh bao la hùng vĩ mỹ lệ cùng đặc hiệu phần kích đẹp mắt của nó, còn có nhân vật xinh đẹp quần áo xinh đẹp cổ sự hấp dẫn, cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy, mà khi có người chân chính xem lần thứ hai, mới có thể phát hiện cả bộ điện ảnh căn bản chính là từ đầu tới đuôi đều tràn ngập đùa cợt, nó hoa lệ ung dung như vậy, lại cũng hư ảo giống như lầu các trong không trung, chỉ là một màn ảo ảnh mà thôi.

Thần tiên, lại cũng không ngoài như vậy, còn không chất phác chân thật bằng nhân loại.

Có mấy tháng trước nghiền ngẫm, Lục Ninh Lục Viễn nhập diễn đều tương đối thuận lợi, ngay từ đầu Trần Đạt nhìn bọn họ vẫn là trăm phần trăm không được tự nhiên, sau khi quay vài ngày hoàn toàn tiến vào trạng thái diễn cuồng công tác, nếu một màn ảnh của bọn họ không tốt, bắt đầu mắng đúng chỗ đó không sai vào đâu...

“Mẫu thân, lần này đi Hoa Sơn đồ kinh lộc vận, có muốn đi bái kiến sư tôn một chút hay không?” Lục Ninh diễn Đan Gia vẽ mặt động tác đều không thể xoi mói, chỉ là giữa mẫu tử không thấy nửa phần thân mật, chỉ có xa cách mà thôi.

Lang Hoa tiên tử trên chiếc ghế hoa lệ, tóc mây hoa dung, mỹ mạo vô song, thoáng mím môi cười chính là tao nhã vô hạn, nàng không chút để ý đáp: “Người ta chuyển này là vì trảm yêu trừ ma mà đi, sư tôn của người bề quan nhiều năm, cũng không biết còn ở hay không, liền miễn đi.”

“Vâng.”

“Nghe nói, bản mạng kiếm của ngươi đang ở tẩy kiếm trì?”

“Vừa vì trừ ma mà đi, lúc này lấy băng tuyết sương hàn tẩy luyện, mới có thể phong mang sắc bén.”

“A, vẫn là cẩn thận một chút, nghe nói phụ cận tẩy kiếm trì gần đây đang không yên ổn.” Lang Hoa tiên tử tuy là nhắc nhở, khóe môi cười ưu nhã đoan trang, trong ánh mắt lại không thấy nửa phần lo lắng, ngược lại là ánh mắt ném về phía móng tay sơn đỏ tươi của mình, nhìn đến một vết trầy rất nhỏ, mi phong hơi hơi chau lên.

“Vâng.”

Một đoạn nói chuyện cực kỳ tầm thường, lại khiến tâm tạng người xem bốn phía đều là một trận co rút nhanh.

Khi Thời Thúy Trân đóng phim khí tràng cực kỳ mạnh mẽ, người phối hợp diễn với cô đều thật sâu rung động, cổ tình khi Lục Ninh đối diễn với cô lại một chút cũng không rơi hạ phong, cũng đã đủ để người kinh

ngạc.

Cảnh này quay trong phòng, rõ ràng sau lưng là bố cảnh xanh lục của Studio, phải thêm hậu kỳ đặc hiệu mới có thể hiện ra hiệu quả tiên cảnh kinh người, cho nên cứ như vậy diễn, muốn diễn ra cảm giác kì thực là tương đối khảo nghiệm diễn xuất của diễn viên, hơi bằng phẳng liền sẽ có vẻ không đủ, hơi quá liền có vẻ phù phiếm.

Nhưng hai người này thì dường như một người thật sự ngồi trên hoa tòa tiên cảnh, một người đứng ở chính giữa bạch ngọc vân giai, quả thật khó có thể hình dung loại cảm giác này, người có xoi mói nữa cũng không tìm ra nửa phần tật xấu.

Diễn viên giao phong, so sánh chính là khí tràng, nếu là một người bị người khác áp qua, khi ở cùng cảnh tượng, lực chú ý của mọi người sẽ nhìn không được bị người mạnh hơn kia hấp dẫn, người còn lại kia sẽ triệt triệt để để trở thành bối cảnh.

Lục Ninh diễn là nhân vật chính, nhưng hắn là một người mới, trước kia không phải không có phim mà phong thái của diễn viên phụ phong thái hoàn toàn che lấp nhân vật chính, trong phim truyền hình càng nhiều là diễn viên phụ xuất sắc nhân vật chính bình thường, muốn nâng lên, còn phải xem có nâng được không, nếu là cho người thân phận nhân vật chính, cố tình chính mình không cố gắng chỉ có thể làm nền cho người khác, vậy liền trách không được ai.

Thời Thúy Trân rất ít diễn diễn viên phụ, khi mới ra mắt cô diễn vai phụ đã từng áp qua nữ tinh đang nổi diễn vai chính, sau này cô diễn nhân vật chính, muốn che lấp phong thái của cô lại càng khó, nam chính mỗi lần phối hợp diễn với cô đều có áp lực không nhỏ.

Lục Ninh lại có thể ánh mắt thanh minh, một chút không rơi vào hạ phong dưới khí thế của cô, bản thân cũng rất không dễ dàng.

Không ai biết, trong thân xác trẻ tuổi này của Lục Ninh, có một linh hồn cũng không tuổi trẻ, nếu luận kinh nghiệm đóng phim, y cũng không ít hơn Thời Thúy Trân hiện tại, nếu là Thời Thúy Trân mười năm sau, có lẽ sẽ lợi hại hơn hiện tại, nhưng cô hiện tại, Lục Ninh tự tin tuyệt không kém hơn cô!

Nguyên nhân vì đều là cao thủ, bộ điện ảnh này từ đầu tới đuôi quay xong, ngay cả Trần Đạt cũng nhìn không được trầm trồ khen ngợi, mỗi một màn ảnh đều khiến hắn mừng không tự kìm hãm được, một tác phẩm lớn như vậy, tất cả diễn viên đều có tiêu chuẩn như vậy, thật sự là quá khó được.

Trong nhóm người này, tuổi trẻ kinh nghiệm ít nhất chính là Lục Viễn, nhưng hắn biểu diễn có linh khí, lại có ngộ tính, học được cực kỳ nhanh, sau này cho dù là khi không có cảnh quay của hắn, hắn cũng thường xuyên ngồi ở bên cạnh xem người khác diễn, một màn diễn quay xong, quả thực khiến hắn được lợi không phải là ít, chung quy trong bộ phim này cũng không có một kẻ yếu về diễn xuất.

Ba tháng, [Kiếm Tiên] chính thức sát thanh.

Sau khi Lục Ninh cùng Lục Viễn biết Hư Không lão đạo còn làm bảo vệ cửa ở tiểu khu tại thành phố C, nói một tiếng xui liền quyết định ba tháng này đều ở Thượng Hải, Cố Di cũng ở, cửa hàng của cô còn thuê hai trợ lý, đều là thiếu nữ hai mươi tuổi, đương nhiên, cô không biết hai thiếu nữ này cũng không phải người thường, một là hoa hồng hắc đạo do Di Thu Ý từ nhỏ nuôi lớn, rất giỏi kinh doanh, một là Tam hoa Miêu yêu(1) nuốt Đế lưu tượng hóa hình giống như Hoàng Bích.

Chung Du Bạch vẫn là không yên tâm cứ như vậy đặt hai đứa nhỏ hồn huyết kia bên người Cố Di, hai “trợ lý” này hiển nhiên chính là đến coi bọn chúng.

Một tòa nhà hai tầng không tính nhỏ, tầng một người ở, tầng hai là phòng công tác, thư phòng, phòng nghỉ cùng kho hàng, vị trí là Chung Du Bạch tìm, hoàn cảnh bốn phía thực không tệ, giao thông mua sắm đều tính tiện lợi, đồng dạng, giá xa xỉ, nhưng lấy bản sự kiếm tiền của Lục Ninh Lục Viễn hiện tại mà nói, này thật đúng là không tính cái gì.

Chỉ riêng tầng một đã có bốn gian phòng ngủ, Cố Di mang theo hai đứa nhỏ một gian, cô vẫn là thích mang trẻ con, tuy rằng bắt đầu có chút luống cuống tay chân, nhưng hai đứa nhỏ này ngoan đến kỳ cục, hầu như không cần cô bận tâm, vì thế giường gỗ hai tầng của bọn nhỏ để lại bên trong phòng ngủ của cô,

hai gian nhỏ hơn trong ba gian còn lại cho hai trợ lý mỗi người một gian, chỉ còn lại một gian phòng ngủ lớn hướng về phía mặt trời, nếu Lục Ninh Lục Viễn muốn đến ở, liền thu dọn ra cho bọn họ.

Lục Ninh cảm thấy..... Y hiện tại rất không muốn cùng dùng một gian phòng ngủ với Lục Viễn!

Nhưng mà, còn lại thời gian ba tháng, bọn họ cũng không rảnh mà nghĩ chuyện khác.

Đọc sách, làm bài, làm đề.

Hiện tại Lục Ninh chỉ có thể dùng biện pháp ngốc như vậy.

Y quyết định học khoa văn là vì hoá học vật lý y thật sự là không học nổi, Lục Viễn lại lựa chọn khoa lý, Lục Ninh cảm thấy đầu óc như hấn không học khoa lý quả thật lãng phí.

Nhưng như vậy liền có nghĩa là trừ ngoại ngữ ra, các môn khác đều cần Lục Ninh tự cố gắng, dưới tình huống hai mắt bôi đen, y chỉ có thể nhét đầy đầu mình giống như nhồi vịt, ngay cả lúc ngủ cũng là đầy đầu lịch sử thể giới.

“Elson, sao cháu lại tới đây?” Lục Ninh vừa nhắc đầu liền nhìn đến một thân ảnh nho nhỏ đứng ở cửa, một đôi mắt tối như mực nhìn mình.

Khi Chung Du Bạch đặt tên cho hai tiểu hồn huyết này là tương đối không có thành ý, cũng không quản hai đứa có nguyện ý hay không, trực tiếp một tên là Lục Du một tên là Lục Nhân, trên danh nghĩa là cháu của y cùng Lục Viễn, nhưng trên thực tế hai nhóc con vẫn càng quen thuộc tên vốn có của mình.

Elson, Jordanne.

Mà khiến Lục Ninh kinh ngạc lại không bắt ngờ là, so với Cố Di, bọn nó càng thích mình cùng Lục Viễn, này cũng không khó lý giải.

Cố Di chỉ là một nhân loại, hai đứa nó cũng không phải không muốn thân cận cô, chỉ là so với đồng tộc của mình, cuối cùng cũng là không giống nhau, mà mình, có lẽ thân là Ma tộc, đối với những sinh vật bóng tối này vốn đã có hấp dẫn ngay cả bản thân Lục Ninh cũng không thể giải thích đi?

Lục Viễn lại rất không thích Elson cùng Jordanne quấn bọn họ.

“Chú Ninh, xuống dưới ăn cơm chiều,” Cố ý không gọi Lục Viễn, “Cô trở lại, có vẻ giống như không quá vui vẻ.” Vừa thấy ánh mắt không tốt của Lục Viễn nhìn qua, Elson cực kỳ thông minh bất mãn buông tính toán trèo lên đầu gối Lục Ninh, nói thẳng.

Đợi đến khi Lục Ninh Lục Viễn đi xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy bộ dáng không quá vui vẻ của Cố Di.

Cố Di lúc này quả thực không giống một năm trước, mái tóc thẳng suôn mượt được uốn thành hơi xoắn, nhuộm màu hạt dẻ, cực kỳ thời trang, trên mặt hóa trang nhẹ nhàng, đem khuôn mặt bảy phần mỹ mạo thanh tú đột hiện ra chín phần trí tuệ mỹ, trên người mặc thời trang Denmark mùa xuân 2007 mới phát hành, chỉ là trong veo nơi đáy mắt không có biến hóa quá lớn.

“Làm sao?” Lục Viễn ngồi xuống trước bàn ăn hỏi.

Cố Di liếc mắt nhìn Elson, nhất định là tiểu quỷ này nói linh tinh!

“..... Hôm nay ở trên đường gặp được Phí Xuân Lâm.”

Lục Viễn giật mình, nói thật, y cũng sắp quên vị này là ai!

“Anh ấy nói, tai nạn giao thông của cha mẹ năm đó có chút manh mối —”

Sắc mặt Lục Viễn lập tức trầm xuống, mặc kệ đây là Phí Xuân Lâm lấy cớ hay là như thế nào, hấn đều phải nghe một chút hấn rốt cuộc muốn nói cái gì.

Năm đó cha mẹ Cố Di chết không minh bạch, tai nạn giao thông, người gây họa bỏ chạy, sau hấn đã từng điều tra qua, còn từng nhờ Chung Du Bạch, cố tình lại không tra được bất cứ manh mối nào.

Cố Di cười khỏ, “Cũng là trùng hợp, anh ấy theo bạn gái đến Thượng Hải mua đồ, nào biết trùng hợp như vậy vừa vặn gặp, chị vốn cũng không muốn nói chuyện với anh ấy, anh ấy mới nói một câu như vậy, chị cuối cùng cảm thấy anh ấy nói cũng không nhất định là sự thật.”

Lục Ninh nhìn nhìn bọn họ, “Mặc kệ có phải sự thật hay không, hôm nay ăn cơm trước, nếu anh ta biết chút manh mối, khẳng định còn có những người khác biết, a Viễn người có thể gọi điện thoại hỏi người quen trước kia linh tinh của chú Cố một câu.”

“A Viễn, em trước không cần bận tâm chuyện này.” Cố Di nghiêm túc nói, “Còn có một tuần sẽ phải thi đại học, em vẫn là chuyên tâm chuẩn bị dự thi đi, chị sẽ đi hỏi thăm, chị hiện tại mới sẽ không bị Phí Xuân Lâm lừa gạt đi đâu.”

Thần sắc Lục Viễn hoãn lại, cười nói, “Vâng.”

Thấy không khí dịu đi, Jordanne mới bỗng nhiên mở miệng nói, “chú Ninh, cô, cháu cùng Elson không muốn đi trường mầm non!” Thanh âm nài thanh nãi khí nói được cực kỳ rõ ràng, hai nhóc con này có thể nói tiếng Trung như vậy chỉ trong một năm, bản thân cũng rất không đơn giản.

Cố Di chỉ nghĩ bọn nhóc khi còn đang học nói đã tiếp xúc tới tiếng Trung, Lục Ninh lại biết, hai tiểu hồn huyết này lại là vừa sinh ra đã là trẻ con biết nói chuyện có được không.....

“Vì cái gì?” So với Lục Viễn trừng mắt lạnh với hai đứa nhỏ, Cố Di đối đãi bọn nhỏ quả thực ấm áp giống như gió xuân.

Elson lớn tiếng nói: “Bởi vì trong trường mầm non đều là ngu xuẩn!”

Lục Ninh: “.....” Nó học được từ “ngu xuẩn” này ở đâu?

Khụ, hình như là hôm trước đi, Lục Viễn vừa gọi Jordanne tới như vậy.....

Xem đi, đối với trẻ con mà nói, lời nói việc làm mẫu mực của người lớn là quan trọng cỡ nào!

Cố tình Lục Viễn lại còn không lưu tình đả kích chúng, “Hai đứa thì cũng thông minh đến chỗ nào!”

Lục Ninh: “.....” Vì sao y có một loại ảo giác Lục Viễn cũng chỉ có bốn tuổi?

.

(1) Mèo yêu

44. Chương 44

Kháng nghị của hai hùng hài tử quyết đoán bị bác bỏ, thế nhưng hành vi khắc khẩu của Lục Viễn cùng hai đứa trẻ nhận đến Lục Ninh cười nhạo.

“Bọn nó mới bốn tuổi!” Lục Ninh nói.

Lục Viễn nghiêm túc nhìn hắn, “Đừng coi chúng nó trở thành trẻ con bốn tuổi chân chính.”

Lục Ninh ngẩn ra, lập tức nói, “Dù có như vậy thì chúng nó vẫn nhỏ hơn người quá nhiều!” Có yêu nghiệt cỡ nào thì cũng vẫn là trẻ con a.....

Lục Viễn thực khó chịu bĩ môi.

Ở trong lòng hắn là coi hai tiểu hồn huyết vừa mới bốn tuổi này trở thành đối tượng bình đẳng đối đãi, vì thế đi, bọn nó biểu hiện ra ý đồ mạnh mẽ muốn thân cận Lục Ninh, đương nhiên sẽ khiến hắn mất hứng.

Việc Phí Xuân Lâm nói Cố Di yêu cầu Lục Viễn không cần lo lắng, cách kỳ thi đại học chỉ còn một tuần, quả thật không nhiều thời gian đi hỏi việc này như vậy, Lục Viễn lại vẫn gọi cho Chung Du Bạch một cuộc.

Chung Du Bạch nói trong điện thoại, Lục Viễn lại miễn cảm nghe ra cái gì, “Có phải anh cũng biết đúng không?”

Chung Du Bạch không phản bác, “Gần đây mới biết được chút tin tức, đừng có gấp, tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

Cúp điện thoại, Chung Du Bạch nhìn Trình Thương Thuật trước mặt, “Bọn họ là cố ý đúng không?”

“Đúng, bọn họ muốn cho Lục Viễn làm ra việc gì không lý trí.” Trình Thương Thuật trào phúng cười cười, “Tôi đã nói qua với cậu, địch nhân của địch nhân, tự nhiên chính là bằng hữu, nếu ngay từ đầu tôi đã nói cho cậu chuyện này, hơn phân nửa cậu sẽ cho rằng đây là âm mưu quỷ kế của tôi, căn bản chính là muốn lợi dụng các cậu đúng hay không?” Lấy tư tưởng của Chung Du Bạch, lúc đó tuyệt đối sẽ không tin tưởng hẳn.

“Anh dựa vào cái gì cho rằng hiện tại tôi sẽ tin tưởng anh?” Chung Du Bạch lạnh lùng nói, kết quả, trong một giây sau lại nháy mắt mở to hai mắt nhìn.

Trình Thương Thuật giữ vai hẳn, hôn hẳn.

“..... Tiểu Bạch, em thật sự không biết sao?” Một nụ hôn chấm dứt, thanh âm Trình Thương Thuật khàn khàn, “Anh chưa bao giờ là người tùy tiện như vậy, đây đưa trăm năm, trừ em ra cũng không có người khác.”

Sắc mặt Chung Du Bạch đều phải vặn vẹo được không?

Trình Thương Thuật nói đến tuổi thì cũng không còn trẻ, vì sao lại giống như những đứa trẻ ngây thơ vô tri kia, thích người liền muốn khi dễ người, đây là muốn nháo loại nào a!

Đừng nói nhìn ra tâm tư của hẳn, mấy năm trước Chung Du Bạch quả thực hận hẳn muốn chết biết không? Người gặp qua như vậy sao, đuổi giết người đuổi đến lên trời không cửa xuống đất không phương, đây là yêu?

Đừng đùa!

Những năm ẩn cư kia, Chung Du Bạch mơ hồ cảm thấy có chút vi diệu, bắt rồi thả rồi lại đi bắt giống như chơi mèo đuổi chuột như vậy, không giống như là muốn giết hẳn, ngược lại như là đơn thuần muốn khi dễ hẳn, ý nghĩ như vậy khiến hẳn cả người đều không tốt.

Con thỏ Chung Du Bạch này, sống so với Trình Thương Thuật còn lâu, Lục Viễn bọn họ cũng không biết hẳn rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, trên người Chung Du Bạch, tuổi chính là một điều bí ẩn.

Cho nên, EQ của hẳn rất cao, cao hơn nhiều so với đám ngây thơ bên người, bởi vậy, hẳn nhìn ra, biết là một chuyện, sau khi biết lại không khiến hẳn càng vui vẻ.

Loại thích này..... Một chút cũng không khiến người sung sướng được không?

Chung Du Bạch lại cũng không phải loại người hàm súc, thân là một yêu quái, ở phương diện này là rộng rãi hơn con người, thời đại đang phát triển, lên giường với đàn ông cũng không có gì, cảm giác đúng rồi, hẳn sẽ không ngại ngùng, chỉ là sau khi lăn lên giường mới cảm thấy không đúng –

Hắn mẹ nó không muốn cùng một người có giá trị vũ lực cao hơn lăn giường!

..... Bởi vì dưới loại tình huống này, chịu thiệt thường thường là người.....

Đặc biệt cùng một kẻ giá trị kinh nghiệm lý luận bùng nổ thao tác thực tiễn thất bại lăn giường, kia mới gọi là hậu quả thảm thiết!

Hoàng hôn này hôm sau, Chung Du Bạch cả người đều giống như bị xe nghiền qua từ trên giường đứng lên, hận không thể trực tiếp đâm xuyên tim Trình Thương Thuật một nhát, cố tình Trình Thương Thuật đã không ở đây.

Chung Du Bạch có chút phần nộ, lại mơ hồ nhẹ nhàng thở ra.

Nào biết lúc này truyền đến hai tiếng tiếng đập cửa, Trình Thương Thuật cười tủm tỉm đứng ở cửa, “Tiểu Bạch, còn chưa dậy?”

Chung Du Bạch: “.....”

Hắn nói với Lục Viễn sẽ điều tra rõ cũng không phải thuận miệng nói chơi, mười năm trước hẳn đã tra qua chuyện này, lại nửa điểm dấu vết để lại cũng không bắt được, thật sự bị che dấu quá tốt.

Này căn bản không phải thủ đoạn tầm thường của người bình thường có thể làm được, bởi vì là gây chuyện bỏ chạy, cho dù do cái gọi là phú nhị đại, quan nhị đại, hồng nhị đại (*) linh tinh làm, bằng bản sự của Chung Du Bạch, khẳng định có thể tra được chút manh mối, chuyện này lại lau rất sạch sẽ, Chung Du Bạch đã sớm hoài nghi có liên quan tới những chính đạo kia.

Hiện tại xem ra, quả thế.

Giới Tu chân đại lục có ba tòa núi lớn, trong đó lớn nhất chính là Chiêu Minh kiếm phái khi Tử Thần còn sống, tiếp theo là tam môn Ngọc Anh môn, Hàm Anh môn, Quỳnh Anh môn, cuối cùng là Võ Đang, không sai, chính là Võ Đang kia.

Ba thế lực này áp trên hơn mười gần trăm tông môn ở mảnh đất này, trước kia khi Tử Thần còn chưa chết, Chiêu Minh kiếm phái ngồi yên ổn trên vị trí thứ nhất, nhưng hần chết, náo động năm trước chính bởi vì sau khi Tử Thần của Chiêu Minh kiếm phái chết, lực lượng Tu Chân tẩy bài một lần nữa.

Ba nhà Ngọc Anh môn, Hàm Anh môn, Quỳnh Anh môn nguyên bản là một nhà, mấy trăm năm trước cùng một tổ sư gia, sau này phân nhánh, mặc kệ bên trong đấu như thế nào nháo như thế nào, gặp chuyện lại vẫn buộc thành một cái dây, trong tam môn, Quỳnh Anh môn chỉ thu đệ tử nữ, làm việc tương đối nhu hòa, Hàm Anh môn hướng về tương đối xúc động, tu sĩ bản sự cao không ít, xưa nay có chút kiêu ngạo, Ngọc Anh môn điệu thấp nhất, thường thường rất nhiều người cũng không chú ý nó, kì thực nó mới là dòng chính chân chính trong tam môn, môn chủ Ngọc Anh môn Thủ Dật chân nhân ra lệnh một câu, Hàm Anh môn, Quỳnh Anh môn nào dám không theo.

Nếu là Trình Thương Thuật không có nói sai mà nói, vụ tai nạn giao thông kia liền có liên quan tới con gái duy nhất Tần Diệu Hân của môn chủ Ngọc Anh môn, việc xảy ra năm đó căn bản không có quan hệ gì với Lục Viễn, vợ chồng Cố thị hoàn toàn là người vô tội bị liên lụy, kỳ thật không chỉ có bọn họ, đồng thời bị liên lụy còn có hai người qua đường khác, lúc ấy vụ tai nạn giao thông kia gây náo động rất lớn, tổng cộng chết ba người, còn một thành người thực vật, tin người gây họa bỏ chạy đã được truyền thông đưa tin, đáng tiếc kỳ quái chính là, thế nhưng không có nửa người chứng kiến.

Tần Diệu Hân lập tức được mang về, sau đó Ngọc Anh môn dùng chút thủ đoạn khiến chuyện thẩm tra nàng vẫn bị trì hoãn, sau lại náo động, càng là tiếp tục kéo dài, vị Thủ Dật chân nhân này không phải nhân vật đơn giản, bất động thần thanh sắc đã lau sạch cái đuôi.

Nhưng tự nhiên không có người muốn hần được như ý, lại kéo dài cũng không kéo nổi nữa, sự tình có dính tới sống chết của người thường, tiền đồ của Tần Diệu Hân có lẽ do đó mà bị hủy, Thủ Dật không cam lòng, mới điều tra vài người thân của mấy người này bao gồm cả vợ chồng Cố thị, vừa tra, ngược lại thật đúng là khiến hần kinh hãi, bọn họ là người thường không sai, cố tình lại thu dưỡng đứa con trai không phải người thường!

Tâm cơ Thủ Dật thâm trầm, lập tức liền nghĩ ra một biện pháp như thế này, để lộ tin tức ra, Lục Viễn hơn phân nửa sẽ đi tìm bọn họ phiền toái, gọi ra giới Tu chân chú ý Lục Viễn là thứ nhất, nuôi lớn một yêu ma như vậy, nhân tiện có thể bôi đen vợ chồng Cố thị một phen, vì thế, trừng phạt của Tần Diệu Hân tự nhiên liền nhẹ đi, tình huống tốt nhất thậm chí có thể thoát tội!

Trình Thương Thuật nguyên bản cũng không có thù oán gì với Thủ Dật, nhưng Tử Thần chết đi, vị này từng bước tính kế chiêu chiêu ép sát, bởi vì hần mà Chiêu Minh kiếm phái hao tổn vài đệ tử, Trình Thương Thuật cũng không tính toán cứ như vậy bỏ qua!

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, không chỉ có chỉ riêng vài địch nhân kia của Chung Du Bạch.

Với những thứ này Lục Viễn cũng không rõ ràng lắm, hần cùng Lục Ninh đang làm chuẩn bị cuối cùng, thi đại học lửa sém lông mày.

Hai người trợ lý ở cùng Cố Di bọn họ, cô gái hắc đạo lãnh diễm xinh đẹp gọi là Từ Tố Nguyệt, tam hoa miêu yêu thanh lệ xinh đẹp, gọi Alice, tên này là tên được đặt từ khi cô vẫn còn là một con mèo.

Từ Tố Nguyệt kỳ thật rất không hiểu, hai vị này làm gì phải cố chấp với thi đại học như vậy? Thi đậu cũng không có thời gian học không phải sao.....

Một ngày trước khi thi, Từ Tổ Nguyệt lái xe đưa bọn họ đi sân bay, Hùng Minh Minh bị Chung Du Bạch sai đi không biết hỏi thăm cái gì, ngay cả bản thân hắn cũng không thấy bóng dáng, chỉ còn lại có Hoàng Bích cùng bọn họ.

Kết quả sân bay một mảnh biển người tấp nập!

Ở trong lòng fan, bọn họ “mất tích” ba tháng, đương nhiên, mất tích này vốn vụn chỉ trong sinh hoạt, trên màn ảnh lớn bọn họ cũng không có biến mất, [Hắc Sa] tiến quân thị trường nước ngoài, phòng bán tăng cao, [Hạnh phúc dưới trời xanh] cùng [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] được các đài truyền hình lớn truyền bá ra lần hai, lần ba, làm cho độ nổi tiếng của bọn họ trong công chúng lại đề cao một khúc, gió xoáy của chuyển lưu diễn châu Á làm cho album đầu tiên của bọn họ bán đến phong sinh thủy khởi ở thị trường nước ngoài, sau khi bán DIỄN VIỄN concert, lượng tiêu thụ thẳng tắp dâng lên.

Nhưng tại fan xem ra, ba tháng như vậy, đã đầy đủ khiến các cô cho rằng bọn họ “mất tích”.

Đương nhiên, quan võng (trang mạng chính thức của công ty, nghệ sĩ...) cũng treo ra tin tức, Lục Ninh Lục Viễn đang bế quan đọc sách chuẩn bị thi đại học.

Thi đại học?

Rất nhiều truyền thông nhìn thấy tin tức này cũng viết bài, giữa những hàng chữ ước chừng là có chút cười nhạt, người có bằng cấp trong giới không phải không có, lại rất ít, đại bộ phận người trong giới đều không chú trọng cái này, dù sao Lục Ninh Lục Viễn tuổi còn trẻ đã ra mắt, hành trình hai năm này đã rõ như ban ngày, cho dù Lục Viễn từng là học bá, cũng không thể nào khiến truyền thông xem trọng kết quả bọn họ muốn thi đại học, một ít fan đen càn là không chút khách khí châm chọc cười nhạo.

Trên diễn đàn Lục Quỷ, một fan đen nổi danh của Ninh Viễn tên là “Hi lưu manh.” thậm chí nói: “Hai người bọn họ thi đại học nếu có thể trên 500 điểm, tôi liền đem bàn phím ăn vào!”

Ngược lại là fan luôn luôn có tin tưởng mù quáng vào bọn họ, cảm thấy bọn họ nhất định có thể thi tốt.

Muốn nói Lục Ninh tự tin có bao nhiêu lớn, y thật đúng là không có, thể nhưng đầu óc đời này tốt hơn đời trước bao nhiêu, ba tháng ôn tập theo hình thức nhồi vẹt, làm qua mấy bộ đề mô phỏng, điểm tính ra cũng khá tốt, y mới cảm thấy có chút thành tựu.

Thành tích làm đề mô phỏng của Lục Viễn so với hắn càng tốt.

Bọn họ hơn những học sinh khác ở rất nhiều phương diện, cũng có thể chỉ có tố chất tâm lý, thi đại học là một điểm mấu chốt, có những học sinh trên tâm lý còn không vượt qua được điểm mấu chốt này.

Dự thi cần thanh tĩnh, nhưng bốn phía bọn họ nơi nơi đều là fan, một chút cũng không thanh tĩnh, về ở căn nhà thật lâu không ở, đeo cái nhìn sát khí chằm chằm của Hư Không lão đạo vào tiểu khu, Lục Ninh tổ về áp lực không lớn.

Một đường vào trường học đều đang bị người vây xe, thậm chí có camera quay cảnh bọn họ vào trong trường, sau này bị lấy lý do ảnh hưởng tới thí sinh đuổi đi mới xong việc.

May mắn truyền thông cùng các fan coi như có chừng mực, không theo vào trong trường học, bằng không phỏng chừng đánh giá phản đối với bọn họ ngày hôm sau sẽ bay đầy trời.

Điểm dự thi của Lục Ninh Lục Viễn ở cùng một trường học, một khoa văn một khoa lý, phòng thi lại cách rất xa, thậm chí không ở trong một tòa nhà, vừa vào cửa, Lục Viễn bỗng nhiên thật nhanh kéo tay Lục Ninh một chút.

Lục Ninh nhìn về phía hắn.

Lục Viễn cười, “Cố gắng!”

Lục Ninh gật gật đầu.

“Không cần căng thẳng.”

Lục Ninh: “.....” Người căng thẳng đúng không?

Vì thế, Lục Ninh cũng an ủi hắn, “Người cũng không cần căng thẳng.”

Lục Viễn thở ra một hơi, ngẩng đầu nói, “Đương nhiên!”

Lục Ninh cảm thấy có chút buồn cười, thậm chí nhin không được vươn tay xoa xoa đầu Lục Viễn.

Xa xa ngoài tường vậy, một fan cầm máy ảnh, nhin xuống nhiệt huyết sôi trào, “crack” chụp được tấm ảnh chụp này, quay đầu bị mạnh đến thẳng kêu!

Lục Ninh hỏi qua Lục Viễn vì sao nhất định phải tham gia thi đại học, mình là vì đời trước tiếc nuối, như vậy, hắn thì sao?

Lục Viễn nói: “Chú Cố hy vọng ta có thể vào một đại học tốt.”

Lý do đơn giản như vậy, Lục Ninh nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lục Viễn, cảm thấy cho dù vị này là sinh vật hắc ám, lại cũng đồng dạng có tình cảm không phải sao?

Vì một câu hứa hẹn, hắn sẽ cố hết sức mình.

Đi vào trường thi, Lục Ninh lại hưởng thụ đãi ngộ bị vây xem một lần, này nếu tố chất tâm lý kém một chút phòng chừng cũng không chống đỡ nổi, may mà mọi người đều bởi vì dự thi mà căng thẳng, nhiều lắm cũng chỉ là liếc nhiều hai cái rồi thôi.

Ngay cả giáo viên giám thị cũng thỉnh thoảng liếc nhìn y, là danh nhân, muốn gian lận kia nhất định là nằm mơ, bởi vì tâm mắt luôn dễ dàng tập trung ở trên người y.

Lục Ninh tĩnh tâm lại, chậm rãi làm bài.

Y cũng không căng thẳng, cũng không sốt ruột, thời tiết rất nóng, y lại một chút cũng không thấp thỏm nôn nóng.

Ba ngày dự thi rất nhanh đã qua, Lục Ninh thở dài ra một hơi, cảm thấy đỡ xuống gánh nặng trong lòng.

Mặc kệ kết quả thi thế nào, y đều đã cố hết sức, đương nhiên cũng không còn tiếc nuối.

Ngày 15 tháng 6, [Ba ba đơn thân] khởi động máy, [Lục quang] chậm hơn hai ngày, cho nên sau khi thi xong bọn họ còn có xấp xỉ lắm một tuần rảnh.

“Đi núi Vân Đài du lịch?” Lục Ninh trừng mắt nhìn nhìn Chung Du Bạch.

Đừng nói là y, ngay cả ánh mắt Lục Viễn cũng tràn ngập nghi ngờ.

Chung Du Bạch tư thế ngồi đoan chính, cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục viết bản kế hoạch, “Phúc lợi của công ty.”

Lục Ninh: “.....”

Tin tưởng người mới có quý!

“Có phải có liên quan đến tai nạn giao thông của Chú Cố bọn họ hay không?” Lục Viễn bỗng nhiên nói.

Tay Chung Du Bạch ngừng lại một chút, ngẩng đầu lên, “A Viễn, cậu nhất định phải đáp ứng tôi một việc.”

“Việc gì?”

“Chúng tôi giúp cậu cùng nhau báo thù, không cho xúc động, không thể hành động một mình.”

Lục Viễn hừ một tiếng, “Trong lòng anh tôi là người xúc động như vậy sao?”

“Phải.”

Lục Ninh: “.....” Cần gì phải ném mặt mũi ở chỗ Chung Du Bạch đâu.....

Lục Viễn trừng Chung Du Bạch, Chung Du Bạch nói lại sự tình từ đầu tới cuối, bao gồm cái bẫy Thủ Dật muốn cho Lục Viễn nhảy vào, “Lần này đi khẳng định không đơn giản như vậy, Thủ Dật lão đạo thực giáo hoạt, lần này vì cho con gái báo thù của hắn thoát tội, mặc kệ thủ đoạn gì cũng có thể dùng được.”

Lục Ninh nhăn mi, liếc liếc mắt nhìn Trình Thương Thuật bên cạnh, vẫn luôn cảm thấy sát khí của vị này còn nặng hơn Lục Viễn?

Lúc này trên laptop của Chung Du Bạch đang mở blog có độ chú ý tương đối cao kia, chậm rãi đánh ra một câu:

“Tin vui đặc biệt lớn, ngày mai Lục Ninh cùng Lục Viễn sẽ đến núi Vân Đài du lịch, bốn ngày ba đêm!!!!”

Đằng sau mang theo bốn dấu chấm than, dùng đến tăng thêm ngữ khí.....

Không đến vài phút, liền có trên trăm bình luận trả lời.

“Là thật sao?”

“Tất nhiên a, tin tức blog này ra là không có sai.”

“Nhất định phải đi gần gũi vậy xem Ninh Viễn nhà tôi tình tứ, tôi đi đặt khách sạn cùng vé xe!”

“Tin tức Rabbit A đại đại phát ra luôn luôn đều chuẩn xác như quan vông ~”

“Đại đại hẳn chính là nhân viên bên trong D.A đi?”

“Hẳn là fan lâu năm của Ninh Viễn chúng ta, từ [Nhất xưng thành danh] đã bắt đầu cơm Ninh Viễn rồi.....”

“Ngày mai, ngao ngao ngao, ngày mai vừa vặn thứ sáu a, tôi chuẩn bị đi đặt vé máy bay!”

“A a a a a, nhà tôi cách núi Vân Đài rất gần a!!!! Đây là đi cái vận gì! A Ninh của tôi tới rồi!”

“Mẹ nó đi tìm chết a, ngày mốt tôi đi thi.....”

“Cún vừa thi đại học xong! Quyết định hẹn vài bạn học cùng đi núi Vân Đài du lịch! Đến tình cờ gặp cái gì thật lãng mạn ~”

“Xuy xuy, A Ninh cùng A Viễn là đi chung thế giới hai người sao? Thi đại học vất vả!”

“Rất hạnh phúc, trong nhà cách núi Vân Đài có hai giờ xe ngao!”

“Hạnh phúc tới rất đột nhiên.....”

“Có người cùng nhau theo đuổi Ninh Viễn sao, cầu em gái cùng ở một phòng khách sạn, cùng đi thi pm(1) tôi!”

“Đồng cầu chung xe chung khách sạn, Bắc Kinh có người đi sao? Có pm tôi.”

“Còn tin tức cụ thể không a, bọn họ mấy giờ đến?”

.....

Sáng sớm hôm sau, Lục Ninh Lục Viễn ngồi chuyến bay sớm nhất đi tiêu tác, đồng hành ngoài Chung Du Bạch, Trình Thương Thuật, Hoàng Bích, Hùng Minh Minh, Trương Ngôn Thắng, còn có Di Thu Ý, miêu yêu Alice cùng cải trang ăn diện Thời đại minh tinh, còn có hai nhóc con Lục Du Lục Nhân.

Dù sao Lục Ninh căn bản không nhận ra Thời Thúy Trân, nghe nói đây là năng lực thiên phú huyền nhan thuật của bộ tộc Hồng Hồ các cô, tại Lục Ninh xem ra rất thần kỳ.

Vốn Thời Thúy Trân ở trong danh sách đội là đã có chút kỳ quái.

“Phúc lợi của công ty nha, tôi sao có thể không đến?” Ngày đó Thời Thúy Trân cong đôi môi đỏ mọng nói.

Chung Du Bạch thực không thích cô, thế nhưng vị này có vài nội ứng trong chính đạo, mang theo cô mới có lợi.

“Vì sao phải mang theo cả bọn nó?” Mang theo cả hai tiểu tử hồn huyết là điều ngay cả Lục Ninh cũng không thể hiểu được.

Trình Thương Thuật ôn hòa nói: “Yên tâm, tôi có hai khối liêm tức bội, hai đứa nó còn nhỏ tuổi, yêu khí vốn rất yếu, mang theo cái này sẽ không ai phát hiện được thân phận của chúng nó.”

Vì thế, vẫn là chưa nói vì sao muốn mang theo bọn nó a?

Đoàn người vừa xuống máy bay lại lên xe thương vụ, trực tiếp đi núi Vân Đài.

Đến cổng lớn, Lục Ninh đầy mặt không dám tin nhìn về phía Chung Du Bạch, “Cái này gọi là du lịch?”

Nơi nơi là fan hoan hô cùng hét chói tai, các cô lôi kéo biểu ngữ cùng cầm băng chữ tụ tập tại cổng lớn chen chúc mà đến.

Nếu nói không ai nói cho các cô hành tung của bọn họ, đánh chết Lục Ninh cũng không tin!

Lục Viễn trừng Chung Du Bạch, “Thế này bảo chúng tôi làm thế nào, Chung, Du, Bạch, chúng ta đến tốt cùng là tới làm cái gì!” Dưới nhiều ánh mắt như vậy có thể làm cái gì, này không phải chuyện đùa có được không!

Hắn gần như muốn nghiêng răng nghiêng lợi.

Chung Du Bạch lại bình tĩnh khép laptop, “Hai người đương nhiên là mỗi nhử dùng để hấp dẫn tầm mắt a.” Hắn nói rất đương nhiên, “Ai biết Thủ Dật lão nhân lại làm cái âm mưu quỷ kế gì, tổng phải tìm vài cái lá chắn nha.”

Đương nhiên, hai nhóc con kia là vật che chắn cũng rất tốt, chính đạo xem chúng nó thành trẻ con bình thường, thời khắc mấu chốt, chúng nó cũng có thể hung hăng cắn cho kẻ địch một ngụm!

Lục Ninh xanh cả mặt, mồ, nhử, em, gái, người! Che, chắn, em, gái, người!

.

(1) Private message: nhắn riêng

45. Chương 45

So với Lục Ninh, Lục Viễn hiển nhiên càng tức giận, ánh mắt nhìn Chung Du Bạch cũng mang theo chút không tốt.

Chung Du Bạch lại ung dung nói: “Chúng ta lại không cần nói quy củ giống chính đạo, cậu sợ cái gì!”

Lục Viễn ngưng một chút, sau đó giống như có chút dăm chiêu.

Kỳ thật, chỉ cần không quá mức, quả thật vẫn là có thể làm vài việc

“Chúng ta mang theo người thường xông vào Ngọc Anh môn?” Lục Viễn bỗng nhiên nói.

Chung Du Bạch khẽ cười, “Không hẳn không thể a, bao nhiêu hảo ngoạn không phải sao?”

Lục Ninh: “.....” Y bỗng nhiên có loại..... dự cảm thực vi diệu, sâu sắc muốn vì chư vị Ngọc Anh môn thấp cây nển.

Kỳ thật, từ ở Nhật Bản làm sao đối phó Tôn Lập Ngôn là có thể nhìn ra, kỳ thật tính cách Chung Du Bạch là — e sợ cho thiên hạ bất loạn, liền sợ sự tình không nháo lớn?

Lục Ninh nhìn khuôn mặt thanh tú văn nhã của Chung Du Bạch kia, nhất thời cảm thấy bi ai cho người đắc tội.

Xem ra vị này rất có tiềm chất thần kinh, lớn mặt lớn mặt đến không tương xứng với bề ngoài của hắn.

“Sơn môn của Ngọc Anh môn ở trong này?” Lục Ninh hỏi, nói thật y còn rất hiếu kì, được rồi, y là gặp qua vài người tu chân kia, thế nhưng đối với “tu chân” vẫn là không có bao nhiêu khái niệm, chủ yếu là những người này..... Nhìn hoàn toàn không giống như là người tu chân được rồi? Sơn môn của môn phái tu chân, thật không phải dễ tưởng tượng như vậy a.....

Trình Thương Thuật gật gật đầu, “Không sai, chính là ở sâu trong núi Vân Đài này.”

“..... Nơi này là thắng địa du lịch, sẽ không bị người khác phát hiện sao?” Lục Ninh có chút kinh ngạc.

Trình Thương Thuật lắc đầu, “Một thủ thuật che mắt nho nhỏ là đủ rồi.”

Lục Viễn cười lạnh, “Nếu sơn môn bị người phạm phát hiện, Ngọc Anh môn sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ giới Tu chân đi!”

“Cho nên, bọn họ nhất định sẽ tận lực tránh loại tình huống này phát sinh.” Chung Du Bạch nhìn Lục Viễn, “Hai người cứ việc đi, tự mình cẩn thận, chúng tôi sẽ giải quyết sạch sẽ các việc khác.”

“Việc khác?”

“Ừ, chuyện Tần Diệu Hân, a Viễn, cậu yên tâm, cô ta sống không qua ba ngày.”

Hừm, khẳng định như vậy?

Trình Thương Thuật nhìn Lục Viễn nghiêm túc nói: “Tần Diệu Hân ở Giới Tu chân cũng đắc tội không ít người, tính cách là một phương diện, cô ta làm việc rất cực đoan, với yêu ma linh tinh đặc biệt chém tận giết tuyệt, thương đến người thường cũng không phải lần đầu tiên, chỉ là trước kia quy củ không nghiêm như vậy, có Thủ Dật chân nhân che chở, rất nhiều việc cũng cứ như vậy bị giấu qua, lần vợ chồng Cố thị đó, là gây náo động quá lớn, Thủ Dật phí rất nhiều công sức mới lau đi cái đuôi, lại cũng còn rất nhiều người không muốn cho hắn như ý.”

“Anh biết rõ Thời Thúy Trân vì cái gì lần này không nói hai lời đã cùng đến đây?” Chung Du Bạch thần nhiên nói, “Bởi vì cô ta cũng có một chị gái chết trong tay Tần Diệu Hân. A Viễn, không chỉ là cậu có cừ hận với cô ta, Thủ Dật là có ý định, chúng ta đương nhiên không thể khiến hắn như ý không phải sao?”

Lục Viễn lại vẫn cau mày.

Chung Du Bạch rút cuộc lui một bước, “Chúng tôi sẽ giao Tần Diệu Hân cho cậu cùng a Ninh làm lương thực dự trữ?”

“Được rồi.” Lục Viễn miễn cưỡng đồng ý.

Lục Ninh: “.....” Em gái người, y thật sự không ăn thịt người a! Nghĩ nghĩ y vẫn là nói: “Như vậy sẽ không khiến người Ngọc Anh môn dây dưa không ngót với chúng ta chứ?”

“Cậu cho rằng hiện tại bọn họ là không dây dưa không ngót sao?” Chung Du Bạch nói.

Lục Ninh không nói gì, được rồi, xấu nhất cũng chỉ là như thế.

“Yên tâm, tất cả mọi người sẽ cho rằng Tần Diệu Hân là vì thoát tội, đào tẩu dưới sự trợ giúp của Thủ Dật, sẽ không hoài nghi đến trên người các cậu.” Trình Thương Thuật bỗng nhiên nói.

Lục Ninh cảm thấy, vị này cùng Chung Du Bạch nhất định là một đôi, âm hiểm giống nhau cái gì.....

Nói chuyện chẳng qua là công phu vài phút, Lục Ninh cùng Lục Viễn vẫn là phải xuống xe, khi bọn họ đeo kính đen cùng mũ, ôm Elson cùng Jordanne đi xuống, các fan bộc phát ra tiếng hét chói tai nhiệt liệt.

Lục Ninh ôm Elson, Lục Viễn ôm Jordanne, Elson đầy mặt đắc ý, Jordanne đầy mặt thất ý, này chính là khác biệt giữa Lục Ninh ôm cùng Lục Viễn ôm.

Các fan gần như đều phải điên cuồng có biết không, song sinh có bao nhiêu đáng yêu ngao ngao ngao, song sinh ôm song sinh cái gì, mạnh nhất!

Elson cùng Jordanne kỳ thật là người thuần huyết thống phương Tây, tuy rằng đôi mắt là màu đen, tóc lại là màu bạch kim, trông mắt tối đen nhìn qua giống như lưu ly, toàn bộ hình dáng cùng làn da đều là bộ dạng người phương Tây, xinh đẹp giống như búp bê, Lục Ninh Lục Viễn mặc T-shirt đơn giản nhạt màu cùng quần bò màu lam nhạt, trên chân là một đôi giày thể thao trắng, tràn ngập khí tức thanh xuân, thiếu niên đáng người cao gầy khuôn mặt tuấn mỹ ôm hai đứa bé giống như thiên sứ, hoàn toàn chính là trường hợp khiến người hét chói tai a!

“Mọi người cũng là tới nơi này du lịch sao?” Lục Ninh che chở đứa bé trong lòng, còn mang theo cười hỏi fan ở đây.

Các fan tề xoát xoát trả lời: “Vâng!”

“Như vậy hy vọng mọi người có thể chơi vui vẻ.” Lục Viễn cũng cười, đối ngoại hắn luôn luôn có thể nguy trang thật sự hoàn mỹ, giấu đi tất cả cảm xúc.

Lúc này ở Ngọc Anh môn, sắc mặt Thủ Dật khó coi đến đòi mạng, đúng, hắn là thả ra tiếng gió hy vọng Lục Viễn đến gây chuyện, nhưng hiển nhiên hắn cực kỳ không có nhận thức toàn diện về sự nổi tiếng của Lục Viễn, hắn biết Lục Viễn là ngôi sao, không phải là “con hát” sao, hắn mới không đem cái này để vào mắt, thẳng đến các thiếu nữ trẻ tuổi chen chúc mà tới núi Vân Đài bắt đầu tụ tập, hắn mới cảm thấy không đúng.

Sơn môn của Ngọc Anh môn đương nhiên không phải dễ bị người phát hiện như vậy, cổ nhân nói, đại ẩn ẩn vu thị, linh khí trên núi Vân không kém, Ngọc Anh môn ở đây có vài trăm năm, cho dù nhân loại khai phá nơi này thành thắng địa du lịch, bọn họ vẫn là không nghĩ rời đi, mà hiện tại, Thủ Dật có loại dự cảm vô cùng không ổn.

“Bày ra vài đạo pháp trận trong sơn môn.”

“Chương môn, ngày mai các phái khác sẽ phái người đến đây, hiện tại bày trận pháp.....”

Mặt Thủ Dật kéo thật dài, tin tức hắn đã thả đi, cũng đoán được việc yêu ma kia muốn tới là việc nay mai, cố ý vào lúc này mời nhân sĩ các phái khác đến thương thảo công việc trừng phạt Tần Diệu Hân, chỉ cần làm chút thủ đoạn, hấp huyết yêu kia gây chuyện ở trong này, có thể tại chỗ giết chết hắn không nói, nhắc đến việc của vợ chồng Cố thị tất nhiên không thể cố ý, thậm chí có thể nhân cơ hội tẩy thoát trừng phạt của Tần Diệu Hân, nào biết yêu ma là tới, đồng thời cùng đến còn có nhiều người phạm ngu xuẩn như vậy!

Lục Ninh là căn bản không biết cái gọi là sơn môn của Ngọc Anh môn ở đâu, Lục Viễn kỳ thật cũng không biết, nhưng trong bọn họ có người biết, Thời Thúy Trân vẫn đi theo bên cạnh bọn họ, trang điểm thành bộ dáng một trợ lý cực kỳ phổ thông, một chút cũng không thu hút, em gái của cô, Thời Thúy Giác cũng ở, tác dụng của các cô lần này không chỉ có riêng là tìm hiểu tin tức, Hồng Hồ bộ tộc trong Yêu tộc có thiên phú được trời ưu ái, tự nhiên không phải đơn giản như vậy.

“Phong cảnh nơi này không tệ a.” Lục Ninh nhìn thung lũng nước chảy, trong thời tiết nóng bức như thế này, ý lạnh đập vào mặt, hương thơm hợp lòng người.

Các fan liền ở cách đó không xa, máy ảnh loang loáng.

Đây cũng là kết quả do Lục Ninh Lục Viễn can thiệp cùng các cô, các cô đi cùng, nhưng sẽ không tiến lên làm ra hành vi quá khích, này đó chung quy chỉ là fan bình thường, không phải fan tư sinh làm việc càng thêm điên cuồng, có các cô cùng đi, Lục Ninh Lục Viễn mới có thể hưởng thụ loại du lịch nhìn như “thanh tĩnh” này.

“Hướng nơi này.” Thời Thúy Trân đề thấp thanh âm nói.

Lục Ninh Lục Viễn cùng cô thất oai bát quái, đi lên dọc theo thềm đá.

Người Ngọc Anh môn bị dọa ra một trận mồ hôi lạnh, “Không tốt! Bọn họ tiếp cận cửa sinh trên mắt trận!”

Chỉ cần xuyên qua cửa sinh, là có thể nhìn đến sơn môn của Ngọc Anh môn.

Kỳ thật sơn môn của Ngọc Anh môn không phải một nơi cụ thể, phạm vi rất lớn trên cả tòa núi Vân Đài sơn môn của Ngọc Anh môn, chỉ là không thông qua hộ sơn đại trận, căn bản nhìn không tới vào không được, cho nên người Ngọc Anh môn chỉ có thể điều chỉnh vị trí cửa sinh của mắt trận.

Lục Ninh Lục Viễn không nghĩ trực tiếp đi xông qua hộ sơn đại trận, hộ sơn đại trận này cũng không phải những người tu chân hiện tại có thể làm ra, nó có từ thời Ngọc Anh môn cùng hai môn khác còn chưa phân nhánh, lúc ấy nơi này gọi Hoa Anh môn, tòa hộ sơn đại trận này đã tồn tại từ lúc ấy, tại thời điểm rất nhiều đồ vật truyền thừa còn chưa thất truyền, thứ đại sát khí cường đại như vậy bọn họ không nghĩ dễ dàng đi nếm thử.

Vì thế, bọn họ liền mang theo một đám fan thỉnh thoảng phát ra cười to cùng hét chói tai cùng nhau du lãm núi Vân Đài, còn mang theo hai tiểu manh vật mới bốn năm tuổi, đến nỗi ngày thứ bảy hôm sau, số lượng fan tăng gấp đôi.....

Núi Vân Đài vì thế buồn bán lời một bút lớn ngược lại là rất vui vẻ, mà Ngọc Anh môn đều sắp diên rồi được không?

Vận chuyển trận pháp căn bản không phải một việc dễ dàng như vậy, hiện tại thế giới này linh lực mỏng manh, sớm không bằng lúc trước, muốn vận chuyển trận pháp phải tập hợp sức lực của nhiều người, còn phải trải qua tính toán nghiêm mật, là một công tác phí tâm cố sức còn hao tâm tổn sức.

Cổ tình vào ngày hôm sau..... các môn phái đều phái người đến, với cảnh tượng náo nhiệt ở núi Vân Đài, cũng không cảm giác thực ngoài ý muốn, nơi này vốn chính là thắng địa du lịch, ngày thường du khách cũng không ít.

Lại sau đó, chính là Ngọc Anh môn chỉ lo dời đi mất trận, lại không thể nói chương môn dùng kế cố ý đưa yêu ma tới, nay nhắc hòn đá đập chân mình, bị một đám phàm nhân làm cho chật vật như vậy, nói ra trừ bỏ mất mặt cũng không có hậu quả khác, Giới Tu chân cũng không phải bền chắc như thép, còn rất nhiều người nhảy ra cười nhạo, chỉ có thể đều đẩy trách nhiệm lên người yêu ma mặc danh kỳ diệu chạy tới nơi này, vẫn chưa vạch trần quan hệ giữa Lục Viễn cùng vợ chồng Cổ thị, lúc này Lục Viễn còn chưa tới cửa gây chuyện đã nói ra, ai cũng cảm thấy cố ý, người thông minh khẳng định sẽ đoán được ý đồ của Thủ Dật, Giới Tu chân cũng không thiếu người thông minh.

Nhân sĩ các môn phái đều bị cự ngoài cửa, gọi ra rất nhiều bất mãn.

“Thủ Dật chân nhân đến tột cùng là đánh chủ ý gì!” Một vị lão ni tuổi chừng năm sáu mươi không vui nói.

Một người trung niên tây trang giày da bên cạnh nàng cười lạnh một tiếng nói: “Phỏng chừng là luyện tiếu độc nữ của hắn đi, Tần Diệu Hân nhưng nữ nhi bảo bối đến bảy tám mươi tuổi Thủ Dật mới có được, làm sao để nàng bị hủy tiền đồ như vậy!”

“Này Núi Vân Đài lúc nào như thế náo nhiệt?”

“Nơi này vốn chính là thắng địa du lịch, cũng không tính kỳ quái.”

“Nói là có yêu ma ở đây, nhưng ta nhìn, không phải đều là người phàm?” Một vị nữ tử mặt trứng ngỗng khá tuổi trẻ một ôn nhu nói.

Bên cạnh nàng đứng một người đàn ông mặt chữ điền, lắc đầu, “Khanh muội, quả thật có khí tức của yêu ma, chỉ là nhìn thì yêu ma này chẳng qua là du ngoạn ở nơi này, Ngọc Anh môn sao lại hẹp hòi như vậy, chỉ vì vài cái yêu ma mà biến thành như lâm đại địch?”

Bí mật hộ sơn đại trận của Ngọc Anh môn, Thủ Dật không thể tùy tiện nói cho người ngoài, cho nên những nhân sĩ các phái bên cạnh này, đương nhiên không nhìn ra đám Lục Ninh Lục Viễn lần lượt cố ý lao vào cửa sinh trên mắt trận.

Nội gián của Thời Thụy Trân cũng không biết bí mật của hộ sơn đại trận này, Hồng Hồ bộ tộc các cô có pháp thuật đặc biệt, cô cùng Thời Thụy Giác liên thủ, vì tính ra vị trí, trả giá đại giới không nhỏ.

“..... Vẫn là hai người các cậu nhẹ nhàng nhất.” Thời Thụy Trân tiều tụy hơn rất nhiều đùa cợt nói.

Đúng vậy, trừ bỏ nói nói cười cười và nói đùa cùng các fan, bọn họ còn làm cái gì?

Thật sự là xứng đáng cái tên — mỗi.

Lữ hành bốn ngày ba đêm, Lục Ninh Lục Viễn rất tận hứng, cho dù có rất nhiều fan ở, nhưng bởi vì thái độ thanh thản ôn hòa của bọn họ, các cô cũng không quá điên cuồng, đưa nước đưa đồ ăn tặng quà cho bọn họ, ở bên cạnh chụp chụp ảnh mà thôi, nhiều lắm chính là đi theo không bỏ, Lục Ninh Lục Viễn còn không vì chút chuyện như vậy mà cảm thấy khó chịu.

Vốn nha, bọn họ chính là có mục đích.

Ba ngày sau, Tần Diệu Hân mất tích, sắc mặt Thủ Dật khó coi đến đòi mạng, hắn biết nàng nhất định là rơi vào trong tay yêu ma, tất nhiên không có kết cục tốt, cổ tình đồng đạo hắn mời đến lần này không có một người tin tưởng.

“Thủ Dật, người khôn không nói chuyện mập mờ, người nói là yêu ma kia làm, hai ngày này chúng ta đều bỏ người cự ngoài sơn môn, vài cái yêu ma kia cũng ở dưới mí mắt chúng ta, bọn họ căn bản không thể vào sơn môn của người một bước, bọn họ làm sao có thể cướp người!”

Thủ Dật là một lão đầu khuôn mặt tiêu tụy, nhìn qua còn khô gầy thương lão hơn Hư Không, “Bọn họ đến nhưng không chỉ vài cái yêu ma này.”

“Lấy cớ mà thôi, làm gì bảo chúng ta đến xem một màn diễn như vậy!” Một tu sĩ trung niên khuôn mặt tuấn lãng lúc này phát tay áo mà đi.

Không chỉ là hắn, nhân sĩ các phái còn lại trong lòng cho dù còn có nghi vấn, lại cũng chỉ có thể lắc đầu rời đi.

Chung Du Bạch cùng Trình Thương Thuật liên thủ hung hăng gài bẫy Thủ Dật một phen, Thủ Dật lại căn bản không biết thua ở chỗ nào.

Hắn không biết, một đạo kiếm ý của Trình Thương Thuật, Tần Diệu Hân liền hôn mê trong phòng, chính mình chạy từ hộ sơn đại trận ra.

Chung Du Bạch vốn còn tưởng rằng là kịch tình yêu cầu huyết mới ra, người thay lòng đổi dạ linh tinh, kết quả Tần Diệu Hân vừa ra tới, vừa thấy khuôn mặt kia Chung Du Bạch liền biết chính mình đã đoán sai..... khẩu vị của Trình Thương Thuật tuyệt đối không có nặng như vậy, mà trên mặt Tần Diệu Hân hiện ra thần sắc giãy giụa, một lát sau mới thanh tỉnh lại.

Đồng tử vị này hơi hơi đỏ lên, đã sớm trúng phước hồn dẫn của Trình Thương Thuật, lấy kiếm ý làm môi giới, có thể khiến nàng mê thất tâm trí trong thời gian ngắn.

Tần Diệu Hân khó đối phó, sở dĩ Chung Du Bạch mang theo nhiều người đến như vậy cũng là bởi vì nguyên nhân này, nàng thậm chí cũng không yếu hơn Trình Thương Thuật!

Nguyên nhân liền ở chỗ, tuổi của nàng đại khái lớn hơn Trình Thương Thuật khoảng năm sáu mươi tuổi, làm việc tuy rằng cực đoan, tư chất lại thật sự không tệ, nghe tên này, Lục Ninh nguyên tưởng rằng là ít nhất là mỹ nữ bề ngoài tuổi trẻ.

Kết quả..... lại là phụ nữ trung niên cứng nhắc nữ tóc đã có điểm hoa râm, khóe môi có vết nhăn thật sâu.....

Thật sự là tan vỡ.....

Con gái chương môn cái gì, không phải là mỹ nữ sao?!

Du lịch trở về, hung hăng gài Ngọc Anh môn một phen, hủy thi diệt tích Diệu Hân “tiên tử” mà Ngọc Anh Môn tận lực bồi dưỡng trăm năm, Lục Ninh cảm thấy lực lượng của mình lại tăng lên một tầng.

Y không biết nên hình dung loại cảm giác này như thế nào, sau khi hấp thu Tần Diệu Hân, y liền cảm thấy được thân thể mình có biến hóa rất nhỏ, vốn thân thể y là Ma tộc không sai, sinh động, có nhiệt độ có hơi thở, nhưng y không có cảm giác quá lớn mình là ngoại tộc, hiện tại lại cảm thấy –

Bản thân rất mạnh mẽ, cảm giác lực lượng trên tay, cũng không thể bỏ qua.

Chỉ có một chút y cảm thấy không tốt lắm, sau khi Lục Viễn uống vị máu vị này, tinh thần trở nên dị thường tốt, ánh mắt sáng đến kinh người — hậu quả của việc rất có tinh thần chính là, hắn còn dễ dàng hưng phấn hơn so với trước kia.

“Qua khoảng thời gian này là tốt rồi.” Lục Viễn nói, “Hắn là muốn đột phá.”

Hắn bắt động thanh sắc dùng chuột kéo trang xuống.

“Thật sự là hạnh phúc chết, hu hu, ba ngày này nhất định là ba ngày hạnh phúc nhất trong nhân sinh của tôi.”

“Xem tấm này, ngao ngao ngao, đại phần hồng! Phu phu mang theo hài tử đi ra du lịch cái gì thật mạnh.”

“A Ninh a Viễn nhà tôi thật sự thực ôn nhu, chúng ta cùng bọn họ như vậy mà bọn họ một chút cũng không phát giận, còn mời chúng ta đồ uống lạnh ~”

“Ánh mắt a Ninh nhìn hai bé siêu cấp ôn nhu a, ánh mắt a Viễn cực kỳ hấp dẫn!”

“Không đi được thực đau lòng.....”

“Cầu chia sẻ hình ảnh phần hồng a, cầu đóng gói, cầu tin nhắn, cầu hòm thư quần phát!”

“.....”

Lục Viễn cong khóe miệng, tròng mắt cũng có chút u u hồng, nếu Lục Ninh nhìn đến màn hình laptop, nhất định sẽ nhìn đến tiêu đề topic cực kỳ quen thuộc.

Ừ, cái topic buổi tối ngày đó y cố gắng che dấu không cho Lục Viễn nhìn thấy kia, với khả năng máy tính siêu phàm của Chung Du Bạch, khôi phục một phần lịch sử ký lục chỉ là việc vài phút.

Mỗi ngày xem một lần đã thành thói quen của Lục Viễn –

Có một topic khiến vạn người cùng ghi lại tình yêu của mình cái gì, thật tốt đẹp không phải sao?

“Làm sao?” Lục Ninh nhìn về phía Lục Viễn, cảm thấy hần bỗng nhiên cười đến giống đứa ngốc.

Lục Viễn mím môi, ánh mắt nhìn về phía Lục Ninh khiến tim Lục Ninh cũng đập nhanh hơn hai nhịp, luôn cảm thấy ánh mắt hần quá nóng, y có chút không chịu nổi a!

Cứ ở dưới loại trạng thái này, Lục Ninh vào đoàn làm phim [Ba ba đơn thân], Lục Viễn vào [Lục quang].

Bộ điện ảnh [Ba ba đơn thân] này có một đứa bé là một trong những nhân vật chính, đạo diễn chọn đứa nhỏ là hỗn huyết, thông minh có linh khí hơn trẻ con bình thường một chút, ít nhất khi đối mặt nhiều người như vậy cũng sẽ không sợ người lạ, bé con vừa mới sáu bảy tháng tuổi ngọc tuyết đáng yêu, một đôi mắt to sáng ngời có thần.

Trên thực tế, trẻ con quay phim là một việc thực phiền toái, bởi vì chúng nó không khống chế cảm xúc của mình giống như người trưởng thành, cảm xúc căn bản không thể khống chế, cha mẹ đứa bé này vẫn ở hiện trường, để tránh phát sinh tình huống tỷ như bỗng nhiên khóc a, đói bụng a, muốn đổi tã a, tìm ba mẹ a linh tinh.

Khi Lục Ninh vừa đến đoàn làm phim đã cần làm quen với đứa nhỏ này, cả bộ điện ảnh ngoài 60% hình ảnh bọn họ đều phải cùng một chỗ, nếu không thể quen thuộc mà nói, đối với toàn bộ đoàn làm phim mà nói đều là một trận tai nạn.

Có câu nói như thế nào?

Trẻ con có lẽ có thể nhìn thấy những thứ mà người lớn không thấy, bọn nó có trực giác sâu sắc giống như động vật.

Đứa bé còn khóc lớn trên tay mẹ, vừa đến tay Lục Ninh, bỗng nhiên liền thu hết nước mắt, ngó trông nhìn y, nhanh chóng chớp rơi hết nước mắt trên lông mi, ngoan đến không thể ngoan hơn.

“A, Louis nhà tôi cùng Lục Ninh tiên sinh thật sự rất có duyên phận a.” Mẹ đứa bé ngạc nhiên nói, “Bình thường Louis ở nhà, đã khóc thì chưa đến nửa giờ chưa dỗ được.”

Ba đứa bé cũng vui mừng nói, “Đúng vậy đúng vậy, xem xem, đến trên tay cậu ấy liền trở nên ngoan như vậy!” Biến thành hần là ba cũng có chút hâm mộ.

Càng thần kỳ là, đứa bé vừa chuyển lên tay mẹ, lại gắt gao ôm cổ mẹ khóc lớn lên, khóc đến mức khàn cả giọng, nhưng Lục Ninh vừa tiếp nhận, nó lập tức liền không khóc, ngoan ngoãn hoàn toàn không khóc không nháo.

Đạo diễn cũng nhẹ nhàng thở ra, hần vốn còn cho rằng thanh niên trẻ tuổi như Lục Ninh, căn bản không hiểu làm sao dỗ trẻ con, nhờ mà hai vị diễn viên chính không có cách nào quen thuộc với nhau, đó nhưng thật sự không có biện pháp, khẳng định sẽ chậm tiến độ quay, kết quả lại không tưởng được như vậy.

Chẳng qua, đây là chuyện tốt a.

Lục Ninh nhìn chằm chằm đôi mắt to tròn đen như mực của đứa bé, bỗng nhiên nở nụ cười.

Đứa nhỏ trên tay cũng nhanh chóng lộ ra một nụ cười lấy lòng.

Không sai, một đứa trẻ mới sáu bảy tháng, nó chính là cười đến như vậy..... nói không nên lời lấy lòng khoe mã.

Lục Ninh vô cùng khẳng định –

Nó mới không phải có duyên với mình đâu! Nó ngoan, nguyên nhân chỉ có một:

Người trước mắt thật đáng sợ, ta nhất định phải nghe lời.

Ừ, thật sự là đứa bé ngoan lại thông minh.

Tác giả có lời muốn nói: Bảo bảo: Khóc lớn_ing

Ma ma: Đến, không khóc, đại ca ca ôm một cái.

Lục Ninh tiếp nhận, trực giác đã thú, bảo bảo không khóc o[]o

Giao trả cho ma ma

Bảo bảo: Ma ma, ma ma, đại ca ca kia thật đáng sợ oa oa oa oa.....[khóc đến mặt hồng cổ thô, đáng tiếc sáu bảy tháng còn chưa thể nói [~~o[]o ~~]

Lục Ninh ôm trở về

Bảo bảo: o

..... Không dám khóc.....

Lục Ninh: Hài tử ngoan. [vừa lòng mỉm cười]

46. Chương 46

[Ba ba đơn thân] quay cực kỳ thuận lợi, chỉ cần đứa bé phối hợp, lấy tiêu chuẩn của Lục Ninh, quay bộ phim này khiến người vừa lòng không thể vừa lòng hơn.

Đạo diễn Đặng Nhất Khánh xuất thân quay phim văn nghệ, không giống tác phong cường ngành của Trần Đạt, không khí toàn đoàn làm phim đều thực hòa hợp.

Ngày 24 tháng 6, khi thành tích được công bố, Lục Ninh còn đang đuổi diễn, đời trước y chưa từng thi đại học, căn bản không biết thời gian có kết quả.

Lục Viễn..... cùng tồn tại trong đuổi diễn, bộ phim này đối với cá nhân hắn mà nói vẫn là cực kỳ có tính khiêu chiến, hắn dường như là quá chú tâm đầu nhập, mới có thể đạt tới hiệu quả tương đối vừa lòng.

Khi vừa mới bắt đầu, hắn ở đoàn phim [Lục quang] sinh hoạt cũng chẳng thế nào, nhân vật này là vì D.A đầu tư điện ảnh mới rơi xuống đầu hắn, đạo diễn vốn trúng ý một diễn viên phái diễn xuất hơn ba mươi tuổi khác, đương nhiên không hài lòng một tiểu tử lòng vàng chưa đầy hai mươi như Lục Viễn, thế nhưng nhân vật bên đầu tư định ra, hắn cũng không tốt nói cái gì, chỉ là âm thầm quyết định, nếu vị này biểu hiện không được như ý muốn, hắn liền cắt vai diễn của nhân vật này, nói vậy bên đầu tư sẽ không ngay cả loại sự tình này cũng phải quản đi?

Còn có một vấn đề khó khăn là, diễn viên của bộ phim này đại bộ phận đều là người HongKong, khi nói lời thoại 80% đều là tiếng Quảng Đông, không giống [Hắc Sa] năm đó, [Hắc Sa] nhiều lắm là nội địa cùng HongKong nửa này nửa nọ, người đối diễn với bọn họ cũng chỉ có vài người như vậy, cũng liền không khó khăn gì, trong bộ [Lục quang] này, diễn viên đối diễn với Lục Viễn thực không ít, hơn nữa, toàn bộ đều diễn viên HongKong, lời thoại tiếng phổ thông làm bọn họ khó nhập diễn, cả bộ điện ảnh bọn họ đều dùng tiếng Quảng Đông, khi đưa vào thị trường nội địa, lại thêm vào ***g tiếng hậu kỳ là được.

Lục Ninh cùng Lục Viễn đóng phim đến bây giờ, đều là tự mình phối âm, nhưng năm đó khi [Hắc Sa] truyền bá ra ở HongKong, liền có một vị nói tiếng Quảng Đông ***g tiếng cho bọn họ.

Tình huống như vậy không thể nghĩ ngờ khiến tình huống của Lục Viễn ở đoàn phim [Lục quang] là họa vô đơn chí. Lục Viễn trong lòng rất rõ ràng nguyên nhân của loại cảnh ngộ này, càng dùng toàn lực cho những người này xem bản sự của hắn.

Huống chi, hắn tuyệt không thể bại bởi Lục Ninh, nguyên nhân hắn nhận bộ phim này chính là ở tính khiêu chiến của nó.

Thế cho nên Lục Viễn vốn là biết đại khái thời gian có kết quả, lại căn bản không có tinh lực cùng rảnh rỗi đi chú ý, hắn toàn tình đầu nhập nhân vật này, căn bản là không nhớ rõ ngày mấy là ngày mấy!

Hôm đó Cố Di cùng Phí Xuân Lâm gặp mặt, hẹn trong một quán café ở thành phố C, Phí Xuân Lâm nhìn Cố Di dung nhan xinh đẹp, một thân quần áo xanh lam lại càng thêm có vẻ ôn nhu như nước trước mắt, tâm tình vô cùng phức tạp.

Hắn thấy được túi xách Cố Di cầm kia, đối với những nhãn hiệu này đó hắn là không hiểu, nhưng bạn gái hắn, không, hiện tại nên gọi vị hôn thê, lúc trước đi HongKong cầm ba bốn tháng tiền lương của hắn mua một cái, hắn nhớ không lầm mà nói, chính là dấu hiệu này.

Một cái túi đã đắt như vậy, Phí Xuân Lâm đoán bộ âu phục hợp thân trên người Cố Di này, khẳng định đồng dạng giá trị xa xỉ.

Phải, hắn hối hận, nếu năm đó không cãi nhau chia tay với Cố Di, như vậy hiện tại.....

Nhưng hắn làm sao có thể nghĩ đến tiểu tử Lục Viễn kia thật sự có thể trở thành ngôi sao?

Nghe nói làm ngôi sao, cùng người ta ăn cơm một bữa cũng có thật nhiều tiền, một ngôi nhà nhỏ ở thành phố C làm sao sánh được.

Muốn nói tính cách, Cố Di đương nhiên là tốt hơn vị hôn thê hiện tại của hắn không biết bao nhiêu cấp bậc!

“Tôi không muốn vòng vo với anh, tôi đã liên hệ qua với Lý thúc thúc, chỉ vì một tin tức nói không rõ ràng như vậy, Phí Xuân Lâm anh thật là có ý tứ!” Cố Di đến cùng là so hai năm trước có chút nhuệ khí.

Phí Xuân Lâm ghen, lấy giọng điệu tự cho là thâm tình chân thành nói, “Tiểu Di, anh chẳng qua là vì muốn gặp lại em.....” Nói xong đã muốn đưa tay bắt lấy tay Cố Di.

Cố Di cảm thấy mình sắp ghé tởm đến phun ra, cô trước kia làm sao sẽ cảm thấy Phí Xuân Lâm tốt?

Lúc này, chiếc chuông gió ngoài cửa quán café truyền đến tiếng vang “đing linh linh”, Phí Xuân Lâm vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy một người đàn ông đi tới chỗ bọn họ.

Trên thân người đàn ông này có chút gì đó khiến hắn nói không nên lời, hắn kỳ thật cũng không phải loại đàn ông có bộ dạng đặc biệt dễ nhìn, chỉ là vóc dáng rất cao, mi phong cương trực, hình dáng khuôn mặt có chút sâu, ánh mắt đặc biệt có thần, tóc cắt thật sự ngắn, nhìn khiến cho người ta cảm thấy rất có cảm giác áp bách, khí thế cả người đều có chút kinh người.

“Nói xong?” Lúc nhìn Cố Di, liền bỗng nhiên nhu hòa lại.

Cố Di thản nhiên, “Vâng.” Cô cúi đầu lên tiếng

Phí Xuân Lâm trừng lớn ánh mắt — trơ mắt nhìn Cố Di cùng người ta đi, lên chiếc xe BMW thể thao đỗ ngoài tiệm café.

..... Trên bàn còn giữ năm trăm tệ người nọ ném nhẹ băng..... Kỳ thật đến lúc đến hắn chỉ gọi cho mình cùng Cố Di hai ly café, có như thế nào cũng không vượt qua một trăm tệ a.....

Không có việc gì càng ngược tâm hơn so với bạn gái trước gả cho cao phú soái

Nhất là khi bản thân mình bất luận phương diện nào cũng bị đối phương áp một đầu.

Trên xe lại không giống như Phí Xuân Lâm nghĩ, Cố Di cực kỳ khách khí nói với người đàn ông bên cạnh: “Cám ơn anh, Diệp tổng.”

Người bên cạnh này không phải ai khác, chính là tổng tài đương nhiệm của D.A, Diệp Tồn An.

Diệp Tồn An xuất thân cô nhi, sau khi bị Chung Du Bạch bắt cóc tống tiền lên thuyền của đám yêu ma quỷ quái kia, chỉ có thể tiếp tục đi dọc theo con đường này, từ nhỏ hấn đã gan lớn tâm đen, nhưng có chết hấn cũng không nghĩ tới thúc thúc chân dài một đường tài trợ hấn ăn học lại là một con thỏ tâm độc tay lại càng đen.

Vòng quanh đều là yêu ma quỷ quái, cho nên bán mạng vì yêu ma quỷ quái cái gì quả thực là ngay cả tương lai cũng đều là tối tăm có được không? Làm hại hấn bình thường cũng không dám nói chuyện yêu đương, chỉ sợ vạn nhất bị đối phương phát hiện cái gì, kia phải làm thế nào?

Đem so sánh mà nói, trong những người mà hấn có thể yên tâm tiếp xúc, phụ nữ bình thường ôn nhu như nước giống Cố Di quả thực như là một luồng ánh nắng trong bóng đêm.

“Không phiền toái.” Hấn cười nói.

Cố Di còn tưởng rằng Diệp Tồn An vừa vặn là đến thành phố C nói chuyện làm ăn, kỳ thật..... Hấn ở thành phố C làm gì có cái chuyện làm ăn gì mà nói!

Nhưng lúc này Cố Di cũng không chú ý tới vẻ mặt của hấn, cô đang muốn nhanh về nhà –

Đúng, chính Lục Viễn cũng chưa chú ý tới đã có điểm, Cố Di lại vẫn treo ở trong lòng, cô từ nhỏ đến lớn đều xứng chức là chị gái tốt, cô muốn nhanh về nhà giúp hai em trai tra điểm!

Vì thế, khi Lục Ninh nhận được điện thoại, còn ngưng một chút.

Thanh âm của Cố Di trong điện cũng có chút khàn, cô hiển nhiên là kích động không biết nói gì cho phải, “A Ninh, em cùng A Viễn thật lợi hại!”

Là thật lợi hại, hai năm không hảo hảo học hành, chỉ dùng thời gian ba bốn tháng, mà có thể thi được điểm cao như vậy, đến tột cùng đầu óc phải như thế nào mới làm được!

Kỳ thật, Lục Ninh biết đầu óc của mình đời này tuyệt đối phải cao hơn người bình thường, mà trong ba bốn tháng kia, y cùng Lục Viễn áp súc thời gian đến cực hạn, còn khẩn trương hơn lúc quay phim, thời gian ngủ mỗi ngày nói đúng ra còn không đến bốn giờ, nếu là học sinh trung học bình thường, căn bản không có khả năng tập trung tinh lực trong thời gian dài như vậy, thế nhưng y cùng Lục Viễn có thể làm được, khi bọn họ đọc sách, là hoàn toàn đầu nhập, dùng đến ứng phó dự thi giáo dục như thi đại học vậy vẫn là tương đối có thể.

Lục Ninh có bút ký ôn tập Lục Viễn chuẩn bị, Lục Viễn càng là trong đầu đặt một kho đề, nếu thi mà kém, kia cũng không có biện pháp.

Cố Di cúp điện thoại không bao lâu, điện thoại của Lục Viễn liền đến, nghe thanh âm, hấn cũng có chút phấn khởi.

..... Xem đi, y liền nói ngày đó căng thẳng rõ ràng là Lục Viễn.

Lấy tố chất tâm lý của Lục Ninh cùng Lục Viễn, muốn phát huy thất thường vẫn là tương đối khó khăn, Lục Ninh khoa văn, 632 điểm, Lục Viễn khoa lý, 651 điểm, hai điểm này rất xinh đẹp, mới khiến Cố Di kích động như vậy.

“Có điểm rồi?” Một diễn viên già cùng quay phim quan tâm hỏi, cháu gái ông năm nay cũng thi đại học, cho nên có nhắc nhở Lục Ninh tra điểm, chỉ là Lục Ninh còn chưa tra đâu, điện thoại của Cố Di đã đến.

Lục Ninh chậm rãi cười rộ lên, “Vâng, 632 điểm.”

Vị diễn viên già kia ngưng một chút mới bội phục nói: “Thi rất tốt!”

Không sai, thi rất tốt, điểm này phỏng chừng vào Thanh Hoa Bắc Đại tốt nhất thì kém một chút, các trường học khác lại hoàn toàn không thành vấn đề.

Bởi vì tin tức khiến người khiếp sợ này, ngày hôm sau các báo giải trí lớn phá lệ treo hai điểm thi này ở vị trí đầu đề.

Hai năm này, tỷ lệ hấp thụ ánh sáng của Lục Ninh Lục Viễn thật sự là rất cao, cao đến gần như tháng tháng đều đều lên tin tức, lên trang đầu cũng không phải một hai lần, chỉ riêng lúc lưu diễn châu Á đã từng lên

vài lần, nhưng lại là ngôi sao đang nổi, bởi vì thành tích mà lên trang đầu cái gì..... Thật đúng là rất hiếm thấy.

Mà tin tức này vừa ra, nhắc lên sóng gió không nhỏ ở đại lục.

Việc ngôi sao không có riêng tư mấy năm gần đây vừa vãn tuôn ra vài điều, dư luận của đại chúng đối với trình độ văn hóa của ngôi sao có nghi ngờ rất lớn, vào thời điểm này, Lục Ninh Lục Viễn tuổi còn trẻ như vậy đã tiến vào giới giải trí là cái chảo nhuộm mình tinh lớn này, cũng không trách lúc trước nói muốn thi đại học, truyền thông một loạt không xem trọng.

Kết quả, bọn họ không phải ra vẻ, còn giao ra một phiếu điểm xinh đẹp như vậy, trực tiếp khiến đám truyền thông đang chờ chế giễu choáng váng mắt, vài nhà truyền thông lớn đều là suốt đêm đối bản thảo trước đó đã chuẩn bị tốt, lại một lần nữa viết ra một phần bản thảo khác.

Không ai sẽ hoài nghi tính công bằng của thi đại học, ở Trung Quốc, dự thi công bằng nhất không thể nghi ngờ chính là thi đại học.

Đặc biệt một trang báo mạng dùng giọng điệu khoa trương nói: “Ai nói ông trời đối với mỗi người đều là công bằng? Chúng ta nhìn thấy không công bằng sinh ra, loại con nhà người ta này thật khiến cho người chán ghét!”

Không sai, loại con nhà người ta này, nhất định là tiết tấu khiến mọi người học máu a, bộ dạng đẹp còn chưa tính, ca hát diễn xuất đều là hạng nhất, cố tình học tập còn tốt như vậy.....

Nếu nhà hàng xóm có một đứa con như vậy, kia tuyệt đối là một loại cảm giác muốn chết.

Trên diễn đàn Lục Quỷ, admin lấy chữ to màu đỏ chói đăng một bài post, tên bài post liền gọi là “651-632”.

Trong vài giờ bài post đã có trên vạn bình luận, mà trong đó mấy trăm bình luận đều là giống nhau:

“Người nói ăn bàn phím đâu?”

.....

.....

Vị nói ăn bàn phím kia là một ID lâu năm ở Lục Quỷ, vị huynh đài này nuôi nick này đã nhiều năm, thật sự là luyến tiếc ném nó.

“Nói trên 500 điểm liền ăn bàn phím, hiện tại hơn 600, hẳn là ăn mười bàn phím mới đúng.”

Người ngồi trước màn hình này, nhìn thấy những lời này, tâm muốn chết cũng có.

Hắn rất muốn làm bộ chưa từng nói qua những lời này, nhưng là vô luận hắn đến bài post nào bình luận, tổng có người bắt hắn hỏi: “Nói xong ăn bàn phím đâu?”

Vì thế buổi tối hôm đó, trên diễn đàn Lục Quỷ xuất hiện bài post mới của vị ID “nổi danh” lẫn lộn Lục Quỷ mấy năm, trong bài post có một video, không xuất hiện mặt người, chỉ nhìn thấy trước mặt người này bày ra mười chiếc hộp, mở ra, rõ ràng mỗi hộp đều là chocolate làm tương đối giống bàn phím thật.....

“Tôi rất ghét ăn đồ ngọt.” Đây là một câu duy nhất chủ video nói.

Sau đó liền nhìn thấy hắn bắt đầu “ăn bàn phím”.

Trầm mê dụ hoặc: Sô pha!

Đầu gối ngóc qua: Băng ghế!

Yêu Ninh: Ăn bàn phím! Ăn bàn phím!

Liliy: Ăn bàn phím! Ăn bàn phím!

.....

.....

Sau mấy trăm bình luận, mới nhìn thấy một bình luận không giống như vậy.

Đơn điệu chút: Ta lại có thể nhàm chán như vậy, nhìn hấn ăn xong rồi, video bốn mươi phút a! Trừ bỏ ăn chocolate ra một chút động tác khác cũng không có! Chủ nhà, tôi khinh bỉ anh!

Mauk: Không thể tưởng được thanh âm của lưu manh còn rất dễ nghe.

Hoa hướng dương: Chủ nhà một lúc ăn nhiều như vậy chocolate, sẽ không phun sao?

Hi lưu manh: Phun ra.

.....

.....

Vài tầng sau, mới có người phát hiện vị huynh đài “ăn bàn phím” này trả lời bình luận, chocolate có ăn ngon, ăn nhiều như vậy, tuyệt đối sẽ phun a!

Hơn nữa vị này nói, hấn một chút cũng không thích ăn đồ ngọt.

Bởi vì hành vi tức cười của hấn, tin tức Lục Ninh Lục Viễn thi đại học lại nóng lên một hồi, vài ngày sau, Lục Ninh cùng Lục Viễn đều xin hai ngày nghỉ với đoàn làm phim, về trường học điền nguyện vọng.

Truyền thông lúc này còn điên cuồng hơn so với hồi bọn họ đi thi, lúc trước hai người đều quay phim khép kín trong đoàn, truyền thông muốn phỏng vấn đều bị Chung Du Bạch cản, bọn họ vừa trở về, truyền thông tự nhiên đều nghe tin lập tức hành động.

Vừa đến cổng trường, bọn họ liền bị truyền thông triệt để ngăn chặn, vài micro nhắm chọc thẳng lên mặt bọn họ, ngay cả bảo vệ trường cũng đi ra duy trì trật tự, Lục Ninh cùng Lục Viễn thật vất vả mới đột xuất vòng vây đi vào trường học.

“A Ninh.” Lục Viễn bỗng nhiên nói.

Lục Ninh nhìn về phía hấn, “Ừ?”

“Người là muốn công tác, hay là muốn đến trường?”

..... Đây xem như cái vấn đề gì?

“Một năm mười hai tháng, ta nghĩ muốn dùng bốn năm tháng quay phim, thời gian còn lại đến trường, chuẩn bị album cũng có thể ở trường học không phải sao? Muốn tuyên truyền mà nói, tận lực đặt ở cuối tuần.....”

Nhìn Lục Viễn cũng không giống nói đùa, Lục Ninh nhin không được nói: “Người nghiêm túc?”

Giới giải trí là một nơi đổi mới rất nhanh, bọn họ hiện tại chính là đang nổi tiếng, Lục Viễn lại nói ra một đoạn nói như vậy.

“Nghiêm túc.” Lục Viễn gật gật đầu.

Lục Ninh thở dài, đừng nhìn bọn họ hiện tại chạm tay có thể bỏng, nhưng chính y cũng không biết loại nổi tiếng này có thể lâu dài hay không, nhưng ý tưởng của Lục Viễn cũng không tệ, nhịp độ hai năm này của bọn họ quá nhanh, nhanh đến một chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có, khiến Lục Ninh cảm thấy như là trở lại hai năm mới vào giới giải trí của mình trong kiếp trước.

Kỳ thật cuộc sống như vậy, cũng không hưởng thụ.

“Chúng ta có thể một bên đọc sách, một bên chọn phim mình thích đi quay, cùng Chung Du Bạch nói, đầu tư một vài điện ảnh tốt hoặc phim truyền hình, lịch quay phim tận lực đặt ở nghỉ đông cùng nghỉ hè.....” Lục Viễn nói ra những lời này, có thể thấy được cũng không phải quyết định lâm thời, mà là sớm đã có ý nghĩ như vậy, “Ta lên cấp, A Ninh, người vậy đúng không?”

“Ừ.” Lục Ninh không phủ nhận, y quả thật cảm thấy lực lượng mình nắm giữ mạnh hơn trước kia một khoảng.

Kỳ thật, hai năm cuối cùng của đời trước, Lục Ninh qua chính là sinh hoạt như vậy, chỉ là khi đó, y đã có tư cách, y cùng Lục Viễn hiện tại, còn chưa có tư cách như vậy.

Nhưng là theo hiểu biết của y với Lục Viễn đời trước, hẳn là vẫn cứ như vậy tiếp tục nổi tiếng, ít nhất là bảy tám năm sau, vẫn là thực nổi tiếng.

Lục Viễn nở nụ cười, “Chúng ta không cần sợ những kẻ chính đạo kia như vậy! Có thể làm một vài việc muốn làm –”

Lục Ninh nhìn hẳn, đúng vậy, Lục Viễn luôn luôn đều chưa từng lạc mất mục đích ban đầu, hẳn từ ban đầu cũng rất rõ ràng, hẳn muốn, là tránh né thế giới nơi nơi là nguy cơ này, mới có thể đi đến trước đèn flash, hẳn chưa từng bởi vì lúc này đang nổi tiếng mà kiêu ngạo tự đắc, người thích bọn họ trên đời này càng đến càng nhiều, Lục Viễn hẳn lại chưa bao giờ bởi vậy mà cảm thấy mình cùng trước kia có cái gì không giống.

Tâm được mất của ngôi sao một khi rất nặng, ở trong giới này sẽ thực khổ sở, rất nhiều người đều không thể thừa nhận cảm giác ngã từ đám mây xuống, lúc người nổi tiếng, mỗi người thổi phồng người khen người cưng chiều người, người trong giới đều vót nhọn đầu muốn đi đến đỉnh Kim Tự Tháp, nhưng tuổi trẻ qua nhanh, có lẽ chỉ là ngày hôm sau, tin tức của người có lẽ cũng không lên nổi trang tin tức, không còn có người chú ý.

Loại chênh lệch này không phải mỗi người đều có thể thừa nhận, cho nên mới sẽ có người từ công tử văn nhũ ban đầu biến thành ông chú đáng khinh ngày nay, không phải hẳn nguyện ý, mà là không như vậy, hẳn ngay cả một ô vuông nhỏ trên báo cũng không có.

Bởi vì mọi người đã quên hẳn đi.

Lục Viễn lại sẽ không, hẳn từ ban đầu, đã không có đem giới giải trí này xem thành toàn bộ của hẳn.

“Được, chúng ta đây cùng nhau đọc sách đi.” Lục Ninh thở dài.

Lục Ninh báo danh khoa luật của đại học Phục Đán, kỳ thật cá nhân hẳn mà nói càng muốn chọn chính pháp(1) Hoa Đông, chỉ lấy chuyên nghiệp mà nói, trường học càng tốt hơn chút, thế nhưng..... Lục Viễn mất hứng.

“Đến trường học không giống nhau, vạn nhất phải cùng nhau tuyên truyền a cái gì, kia không phải khó sắp xếp thời gian nha!” Đây là lý do tương đối gượng ép của Lục Viễn.

Lục Ninh cảm thấy lấy trình độ nổi tiếng của y cùng Lục Viễn hiện tại, thường xuyên có fan tụ tập, quấy rầy hai trường học còn không bằng quấy rầy một trường học, đại học Phục Đán — y đời trước nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đời trước Lục Ninh không phải học sinh giỏi, đời này vẫn là nhờ gió đông của Lục Viễn, lại nhờ đầu óc tốt sau khi trùng sinh ban tặng, mới có thể bước nửa bước vào cổng trường có danh tiếng như vậy, y thực cảm kích, cũng thực thỏa mãn, cho nên, cuối cùng vẫn là lựa chọn cùng một trường học với Lục Viễn.

Lục Viễn rất có dã tâm, hẳn lựa chọn khoa y của đại học Phục Đán, Lục Ninh thật sâu thấp một ngọn nến cho bệnh viện tương lai hẳn lựa chọn.

Có lẽ khi hẳn còn chưa thăng cấp, còn chưa có dã tâm đi vào bệnh viện, người bên chính đạo trong bệnh viện nhiều lắm, hiện tại cũng không nhất định.

“Về sau chúng ta có thể ra nước ngoài a.” Lục Viễn đã sớm làm tốt quyết định, “Bệnh viện nước ngoài hẳn là không có nhiều gia hỏa đáng ghét như vậy tụ tập đi?”

Lục Ninh: “.....”

Mặc cho ai cũng không có nghĩ đến, quyết định này, ngược lại khiến y cùng Lục Viễn ở trong giới này tiếp tục vững vàng, một năm so một năm càng nổi tiếng, thả chậm bước đi, không có xảy ra sai lầm, ngược lại đạt được thành công.

Trong giới giải trí không ít người có bằng cấp cao, nhưng rất ít người có thể sống đến phong sinh thủy khởi, người lại còn đang đi học, cố tình học cũng tốt như vậy.

Xã hội này đối với giới giải trí kỳ quái, tổng không thiếu khắc nghiệt chanh chua, đối với hai sinh viên ưu tú này, còn chưa tới mức không có chỗ chê.

Loại điệu thấp này, dần dần sẽ trở thành một loại tu dưỡng hàm xúc.

Có một lời tựa của bài phỏng vấn bọn họ nói như thế này:

Thích bọn họ, không chỉ bởi vì bộ mặt, lại càng không chỉ vì tiếng ca êm tai cùng diễn xuất xuất chúng của bọn họ, còn bởi vì trên người bọn họ truyền ra một loại năng lượng –

Không sợ tuổi trẻ gian khổ, chưa bao giờ sa vào hưởng lạc, từng bước, khắc khổ, cố gắng, lạc quan, kiên trì, vĩnh viễn không buông tay.

Thần tượng có chí tiến thủ của thời đại mới, không có ai làm được càng thêm xuất sắc so với bọn họ.

.

(1) Chính trị và pháp luật

47. Chương 47

Sau khi điền nguyện vọng, không có gì bất ngờ xảy ra là nhất định có thể trúng tuyển, cho dù toàn bộ trung học bọn họ đều là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, hôm nay ở trường học giáo viên đối với bọn họ vẫn là vô cùng hòa ái.

Không có giáo viên không thích học sinh học tập tốt.

Tháng 7, trên đường quay phim, [Kiếm Tiên] bắt đầu công chiếu, đứng đầu lịch chiếu trong kỳ nghỉ hè, trừ [Kiếm Tiên] ra, đại lục còn có mấy tác phẩm lớn có thời gian công chiếu không sai biệt lắm, thế nhưng không có một bộ có lực kêu gọi như [Kiếm Tiên].

Đạo diễn của [Kiếm Tiên] là đạo diễn Trần Đạt nổi danh, diễn viên chính Lục Ninh cùng Lục Viễn tuy rằng không tính là diễn viên có tư lịch, hai năm này lại thực sự nổi tiếng, sau khi có kết quả thi đại học của bọn họ, đặc biệt lại nổi lên một phen, độ nổi tiếng trong quần chúng tăng lên một bậc thang, trừ điều này ra, có lực kêu gọi nhất phỏng chừng chính là Thời Thúy Trân, tên của cô đánh vào vị trí diễn viên chính, đã đủ cho rất nhiều người đi vào rạp chiếu phim.

Vừa quay phim vừa tuyên truyền, bọn họ cũng không buông hành trình, thẳng đến giữa tháng 8 bọn họ thu được thư báo trúng tuyển, mới xem như ổn định lại.

Phòng bán vé [Kiếm Tiên] quả nhiên cao vút, bản thân bộ điện ảnh này chính là tinh phẩm, cái khác không nói, ở phương diện này Âm Sơn lão quỷ có nội tình thâm hậu hơn người bình thường bao nhiêu, vô luận lời thoại hay cảnh tượng, đều thiết kế vô cùng tinh diệu vừa đúng, vừa có tiên khí Kiếm Tiên hẳn có, cũng sẽ không quá hư vô mờ mịt khiến người không hiểu ra sao.

Chỉ là — những người trong chính đạo đó tâm tình lại không ra làm sao.

Thủ Dật lão đạo gần đây giống như lại già thêm ba phần, sau khi Tần Diệu Hân mất tích không hề có tin tức, hẳn tốn cái giá rất lớn mời Vân Lộc chân nhân của Lộc Sơn phái đến, trình độ pháp thuật của vị này cũng không ra gì, lại sở trường lên đồng viết chữ, nào biết hẳn hao phí ba giọt tinh huyết đi bói nơi ở hiện tại của Tần Diệu Hân, lại không có kết quả, cho dù là bọn họ giết nàng, chỉ cần còn chút tóc lưu lại, cũng có thể tìm được a?

Nhưng lại có thể nửa điểm dấu vết cũng không thấy tung tích.

Cùng thời gian đó, [Kiếm Tiên] công chiếu, trong Ngọc Anh môn cũng có người ở trong thế tục, không qua bao lâu liền truyền lại tin tức.

Thì ra nguyên hình nhân vật chính của [Kiếm Tiên] này không phải ai khác, chính là một trong ba vị chủ sự của Hoa Anh môn khi Ngọc Anh, Quỳnh Anh, Hàm Anh môn chưa phân nhánh, là một vị kiếm tu rất có tên tuổi lúc ấy, mà nguyên hình Lang Hoa tiên tử Thời Thúy Trân diễn đồng dạng là danh sĩ trong tông môn, cho dù kỳ thật trong điện ảnh biểu hiện cũng không rõ rệt, thế nhưng đối với đệ tử Ngọc Anh môn mà nói, một vài chi tiết nhỏ lại vô cùng quen thuộc, loại quen thuộc này làm cho bọn họ vừa thấy điện ảnh lập tức liền phát hiện loại tương tự vì điệu này.

Tỷ như Đông Hoa sơn lục bích loa trà Lang Hoa tiên tử yêu nhất, tỷ như sau tai Kiếm Tiên Đan Gia có một vết sẹo nhỏ nhỏ chính là khi còn bé lưu lại, cho dù vốn không liên hệ đến, chi tiết mà một đám người ngoài nhìn thấy có lẽ sẽ không để ý này, đệ tử Ngọc Anh môn lại muốn làm bộ như không thấy cũng không được.

Thủ Dật sắp bị tức chết, không chỉ bởi vì những yêu ma quỷ quái này khiêu khích cười nhạo tam môn bọn họ, hơn nữa làm cho bọn họ biến thành trò cười của toàn giới Tu chân!

Càng làm cho hắn khó có thể chịu đựng là..... phòng bán vé [Kiếm Tiên] tốt đến kinh người!

Vì thế khi đang không có biện pháp, Thủ Dật nghĩ ra một chủ ý, không biết từ đâu truyền ra, một rạp chiếu phim nào đó, trong phòng chiếu [Kiếm Tiên] phát sinh sự kiện quỷ dị, lời đồn đãi này mở rộng vô hạn, khiến loại tu sĩ như Thủ Dật không thể hiểu được là –

Mọi người ngược lại bởi vì những lời đồn đãi này mà đối với bộ điện ảnh này càng thêm xua như xua vịt.

Đối với tâm lý của những người thường thời hiện đại này, loại đồ cổ như Thủ Dật nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, vô duyên vô cớ cô phụ tên tuổi trí giả giới Tu chân của hắn.

Nếu là hơn trăm năm trước, có lẽ mọi người sẽ bị loại lời đồn đãi này dọa sợ tới mức lùi bước, hiện tại? Ha ha, càng có loại đồn đãi này, càng khiến người hiểu kỳ.

Thậm chí còn có người cho rằng đây là thủ đoạn tuyên truyền mới của đoàn làm phim đâu, xem ra hiệu quả tuyên truyền cũng không tệ lắm?

Cuối tháng tám, [Ba ba đơn thân] cùng [Lục quang] thuận lợi sát thành.

Đầu tháng 9, Thượng Hải lại vẫn là thời tiết giữa hè, thực sự oi bức, xe đến xe đi, lái xe đợi hơn một giờ trên đường cao tốc lại càng thêm phiền muộn.

Mỗi lần đến khai giảng, tình hình giao thông sẽ trở nên càng thêm không xong.

Xe Suv đen dừng trước cổng trường học, trong xe Chung Du Bạch nhìn về phía bọn họ, “Nếu D.A không phải có một phần của hai người mà nói, mơ tưởng ký hợp đồng mà còn tùy hứng như vậy! Một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có.” Hắn bất mãn nói.

Hai năm này Lục Ninh Lục Viễn thu được bao nhiêu tiền có lẽ bản thân bọn họ còn chưa phát hiện, Chung Du Bạch lại đang tiếc nuối sau khi lượng công việc của bọn họ giảm phân nửa, sẽ kiếm ít đi bao nhiêu tiền.

“Lần này Hoàng Bích hát ca khúc chủ đề của [Kiếm Tiên] không phải thực không tồi còn gì, nâng cậu ta lên không phải được rồi!” Lục Viễn vô tình nói.

Bộ tộc giao nhân trời sinh có giọng hát hay, Hoàng Bích cũng không ngoại lệ, ca khúc chủ đề của [Kiếm Tiên] mở ảo du dương, người khác hát rất khó ra cảm giác, Hoàng Bích lại một lần liền qua.

“Với cái tính cách kia của cậu ta?” Chung Du Bạch hừ một tiếng, “Cậu ta không giống các cậu, tôi còn phải mài giũa một thời gian mới có thể cho cậu ta ra mắt, không thì cái tính mọi người chú ý một chút đã đổ mắt phải làm sao được.”

Lục Ninh lại nói: “Không chừng lại có fan thích như vậy.”

Chung Du Bạch ngẩn ra, hình như có chút đăm chiêu.

“Nghe nói trong tay công ty đã không hề thiếu kịch bản tốt?”

“Ừ.” Chung Du Bạch gật gật đầu, không có biện pháp, người trong giới bọn họ này, trạch quá nhiều, lão yêu quái sống thật lâu cũng không ít, trong những người này, có bản lĩnh loại này cũng không phải một hai tên.

Lục Ninh chậm rãi nói: “Không bằng lấy riêng phim thần tượng bên trong ra, đi ký một vài người thường trẻ tuổi xinh đẹp, cho bọn họ học khóa huấn luyện diễn xuất mấy tháng là có thể trực tiếp vào cương vị, diễn xuất trong phim thần tượng yêu cầu tương đối ít hơn, như vậy nâng lên một số người hắn là không tính khó đi?”

Mắt Chung Du Bạch sáng rực lên, hần cười nói, “Biện pháp này không tồi.” Sau đó trừng mắt liếc Lục Viễn nói: “Chỉ biết bài công, cũng không học a Ninh, đề ra vài ý kiến xây dựng tới nghe một chút?” Giọng điệu mang theo hoàn toàn khinh bỉ.

Lục Viễn mới không để ý tới hần, lập tức kéo cửa xe ra, sóng nhiệt đập vào mặt, cùng trong xe mở điều hòa hoàn toàn là hai không gian khác nhau.

Bọn họ đi xuống xe, một người kéo một valy hành lý, so với học sinh khác bao lớn bao nhỏ, hành lý của bọn họ nhìn vô cùng đơn giản, ngay cả valy kéo cũng chỉ là loại cỡ trung mà thôi.

Không người nào biết, có một vài thứ đồ, đã sớm bị bọn họ đóng gói ném vào ba lô trò chơi của Lục Ninh.

Cho dù chỉ là mặc T-shirt quần bò giày vải đơn giản, bọn họ lại vẫn có thể dễ dàng trở thành tiêu điểm chú ý cho mọi người.

Giữa người thường cùng ngôi sao, vốn không có khác biệt, có vài ngôi sao không ăn diện trang điểm, cũng dễ phai mờ với mọi người, bọn họ lại sẽ không.

Trước khi chưa trở thành ngôi sao, diện mạo của bọn họ đã khiến bọn họ không thể điệu thấp, mà sau khi trở thành ngôi sao, cho dù bản thân chưa từng phát giác, đến cùng thì khí chất cũng không giống dĩ vãng.

..... Huống chi là song sinh bộ dạng giống nhau như đúc thế này, dù cho ngoại hình không xuất chúng cũng sẽ có tỷ lệ quay đầu nhất định.

Không có kính đen, không có tạo hình, tóc cắt ngắn ngắn, quần áo không có gì đặc biệt so với học sinh khác, lại cổ tình chỉ đứng thôi cũng đã lộ ra vài phần khí chất không giống bình thường, so với thiếu niên bình thường, vai lưng bọn họ dựng thẳng tắp, nhất cử nhất động đều mang theo ổn trọng thông dong, tinh khí toàn thân liền có vẻ thực đầy đủ.

Tỷ lệ xuất hiện trước ống kính của bọn họ bây giờ thật sự là rất cao, dọc theo đường đi báo danh, thu hoạch không ít tiếng thét chói tai, nhưng may mắn không có fan quá cuồng nhiệt, sau khi bọn họ thuận lợi báo danh, bởi vì tình huống đặc thù, trực tiếp được phân đến một phòng ký túc xá.

Tất cả các ngành năm nhất của đại học Phục Đán được học viện sắp xếp lộn xộn trong một ký túc xá, cho nên cho dù Lục Ninh là khoa luật, Lục Viễn là khoa y, ở cùng một chỗ cũng không có cái gì đặc biệt.

Cả hai đời Lục Ninh đây vẫn là lần đầu tiên ở ký túc xá học sinh, Lục Viễn cũng chưa từng ở, hai người đều có chút mới lạ vào ký túc xá, ký túc xá của bọn họ là phòng bốn người, giường trên tủ dưới, không gian nhìn cũng không tính hẹp, đương nhiên, cũng không rộng rãi là được.

Bởi vì bọn họ tới sớm, hai người bạn cùng phòng khác còn chưa đến, bọn họ rất nhanh sắp xếp lại đồ đạc, quét tước ký túc xá qua một lần xong thì vừa qua 10 giờ.

Gần giữa trưa, hai người bạn cùng phòng khác cũng đến đây, một vị thanh niên phương Bắc Chu Hồng Vinh, sinh viên kỹ thuật, nhìn tính cách sang sảng, một vị khác là Khổng Vu Thần, người Thượng Hải, học máy tính, cha mẹ em gái cũng cùng đến, cô em gái này vừa nhìn thấy Lục Ninh Lục Viễn ở ký túc xá liền đứng ở cửa hét một hồi lâu mới nhào vào –

Không sai, chính là nhào, sau đó lôi kéo Lục Ninh Lục Viễn chụp ảnh còn muốn kí tên, anh trai cô ở bên cạnh nhìn mà sắc mặt cũng nhanh biến thành màu xanh.

Nói thật, Chu Hồng Vinh cùng Khổng Vu Thần ngay từ đầu hoàn toàn lo lắng hai vị bạn cùng phòng đại minh tinh này không dễ ở chung, sau này mới phát hiện lo lắng nhiều.....

Hai người này đương nhiên trưởng thành hơn các bạn học bình thường, nhưng là tính cách không khó ở chung, Lục Viễn tuy rằng cũng không phải tính cách cực kỳ thân thiết, thế nhưng cũng không tính toán chi ly, đối nhân xử thế vẫn là rất hào phóng khéo léo, Lục Ninh càng tốt hơn hần một chút, làm việc càng chu đáo, tính cách tương đối ôn hòa.

Mà chỗ tốt khi có hai bạn cùng phòng là ngôi sao cũng rõ ràng, bọn họ chưa bao giờ thiếu ăn, gần như mỗi ngày đều có bánh ngọt, chocolate, đồ ăn vặt đưa đến ký túc xá, đương nhiên còn có đủ loại hoa cùng đủ loại quà tặng, luôn luôn có nữ sinh quanh quẩn ở dưới ký túc xá của bọn họ, vòng mấp ền gầy, loại nào cũng có.

Này quả thực là đau cũng vui vẻ, mỗi ngày mỹ nữ vòng quanh, đáng tiếc các cô nhìn đều không phải mình, loại cảm giác này.....

Lục Ninh Lục Viễn nếu đã nói hảo hảo đến trường, đương nhiên liền không phải tới chơi, không phải đến hưởng thụ nhân sinh, so với những người khác, bọn họ càng có thể hạ nặng quyết tâm.

Hai tuần chọn lớp trước cũng tỉ mỉ hơn người khác rất nhiều, khi hai người thảo luận đều là vẻ mặt nghiêm túc, kéo theo Chu Hồng Vinh cùng Khổng Vu Thần cũng không thể không nghiêm túc lên, nhưng mà, này cũng mang lại cho bọn họ kết quả tốt không tưởng được, chọn lớp, vốn chính là một ranh giới tương đối trọng yếu của đại học.

“Tiệc tối đón tân sinh?” Lục Ninh thoáng nhìn thứ Chu Hồng Vinh cầm trên tay, “Thiệp mời ai gửi tới?”

“Đương nhiên là đàn chị hội học sinh năm hai a.” Khổng Vu Thần gấp một cái nói, “Các chị ấy còn đến ký túc xá tìm hai cậu đâu, thế nhưng lúc ấy hai cậu hình như đang chọn lớp, không ở ký túc xá.”

“Tìm chúng tôi làm cái gì? Chúng tôi cũng là sinh viên năm nhất, đón tân sinh chẳng lẽ không phải là bọn họ nghênh đón chúng ta, biểu diễn cho chúng ta xem sao?” Lục Viễn thuận miệng nói.

Kết quả nói vừa mới nói ra khỏi miệng, liền có người gõ vang cửa ký túc xá.

Người đến là giáo viên phụ đạo năm nhất cùng cán sự hội học sinh.

Quả nhiên là tới mời Lục Ninh Lục Viễn tham gia tiệc đón tân sinh một tuần sau.

Muốn nói giá trị con người của bọn họ hiện tại, đi ra ngoài thương diễn (biểu diễn có tính thương nghiệp, buôn bán, kiếm tiền) một lần, đằng sau cũng phải vài số 0, thế nhưng bọn họ đến Phục Đán này học, làm học sinh của trường, loại mời này lại căn bản không thể nào từ chối.

May mắn cũng chỉ có một lần như vậy, đối với bọn họ mà nói, hát một bài cũng không lao lực.

Sau ba ngày diễn tập bọn họ lại qua trường, đàn chị phụ trách hội học sinh đối với bọn họ thực khách khí, năng lực trừ tính kế hoạch của cô rất không tệ, an bài cả buổi tiệc đón tân sinh tự không tự dạng, Lục Ninh Lục Viễn chỉ là đi qua lộ mặt đã được thả về.

Buổi tiệc đón tân sinh này, vị đàn chị này còn mời một ca sĩ Đài Loan, tên Chu Phượng Di, vị này cũng xuất thân tuyển tú, chỉ là không phải rất nổi, ở Đài Loan xem như hạng hai hạng ba, gần đây cô vừa vặn tham gia một tiết mục tuyển tú ở đại lục, không biết làm sao quen biết với một vị cán sự của hội học sinh, mới được mời tới tham gia tiệc đón tân sinh.

Nếu không có Lục Ninh Lục Viễn, cô được mời làm ngoại viện như vậy đương nhiên là người lên sân khấu cuối cùng, nhưng là, cố tình có người đang nổi tiếng như Lục Ninh Lục Viễn ở đây, cô cũng chỉ có thể đành phải chịu ở vị trí thứ hai đếm ngược.

Ngày diễn ra tiệc đón tân sinh, Lục Ninh tùy tiện lật ra hai bộ trang phục biểu diễn của y cùng Lục Viễn, rất nhiều trang phục biểu diễn của bọn họ đều chỉ mặc một lần, cũng sắp treo đầy một gian phòng, bởi vì biểu diễn ở trường, bọn họ lấy loại đơn giản nhất, áo khoác tây trang ngắn, bên dưới là quần tây phối với giày đen ngắn cổ, cũng không có quá nhiều trang sức, chính là quần áo mặc đi ra ngoài cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là một buổi diễn nhỏ, bọn họ căn bản không nói cho đám Trương Ngôn Thắng, Chung Du Bạch ngược lại là biết, trở về một câu “Không nhất định có thời gian đến” là xong, cho nên hôm nay bọn họ hoàn toàn là mặt mộc lên đài, dù là như vậy, khi hai người bọn họ đứng chung một chỗ, khí tràng diễn xuất cũng sẽ không kém đi nửa phần.

7 giờ bắt đầu biểu diễn, không sai biệt lắm 7:15, Chu Phượng Di mới khoan thai đến muộn, vị đàn chị phụ trách kia rất cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Cô vừa đến liền muốn một phòng hóa trang riêng, sau khi cán sự hội học sinh an bài cho cô, Chu Phượng Di kính đen đội mũ cực kỳ đầy đủ nhanh chóng chui vào, gần một giờ mới đi ra, sau khi ra liền bay thẳng tới chỗ Lục Ninh Lục Viễn.

Lục Ninh có chút kinh nhìn cô, nói thật, y cũng không quen biết vị này.

“Hi.” Cô cười chào hỏi bọn họ, căn cứ nguyên tắc đưa tay không đánh người mặt cười, Lục Ninh cùng Lục Viễn cũng chào hỏi cô.

Nhưng là — vị này, cô dựa vào cũng gần quá đi? Bụng mắt dùng tầng tầng phấn che dấu trên mặt cũng có thể nhìn rõ ràng thấu đáo kìa!

Mà lúc này, đèn flash không biết ở góc nào chợt lóe, Lục Ninh nhất thời trong lòng giật mình, hiểu được ý đồ của cô.

..... Thì ra, y cùng Lục Viễn đã nổi tiếng đến độ có người trăm phương ngàn kế muốn gây scandal với bọn họ?

Không biết vị Chu tiểu thư Chu Phượng Di này nguyên ý đến tiệc chào mừng tân sinh biểu diễn, có phải vốn đã đánh chủ ý này hay không?

Liếc liếc mắt nhìn dàn chị tận tâm tận lực an bài diễn xuất, Lục Ninh lạnh lùng cười, loại mục đích này tính ở trong giới cũng không hiếm thấy, thế nhưng làm đến mức lợi dụng tình cảm của người ngoài giới, thật sự là khiến trong lòng y không quá sáng khoái.

Lục Viễn cũng là xét qua hành vi của cô trong lòng một lần, liền hiểu, nhìn lại phía Lục Ninh, Lục Ninh dựa gần lại, phun ra vài chữ bên tai hắn, cảm thấy hơi thở của Lục Ninh nhẹ nhàng phất qua vành tai mình, Lục Viễn cảm thấy trong lòng ngứa ngứa, tia sáng đỏ trong mắt hơi chợt lóe, nhẹ nhàng quỵ bí, Chu Phượng Di liền rời đi.

“Ở xa tới là khách, chúng ta cũng không thể quá phận không phải sao?” Lục Viễn khẽ mỉm cười.

Lục Ninh cũng cười, “Ừ, việc tư của cô ta, không có liên quan gì đến chúng ta hết.”

Công ty Chu Phượng Di đã chuẩn bị tốt tin tức, chỉ chờ biểu diễn chấm dứt liền gửi cho vài báo giải trí có quan hệ với bọn họ.

Đến phiên Chu Phượng Di, cô hát xong một ca khúc, mỉm cười nói: “Nhờ cơ hội hôm nay, làm cho tôi nghĩ đến khi tôi còn đang đi học.”

Khán giả dưới sân khấu đều nở nụ cười.

“Tôi có một bạn trai, vẫn ở cùng nhau từ khi đi học, hiện tại sắp sáu năm.”

Mọi người đều “oa” một tiếng, sau đó tiếng vỗ tay liền vang lên.

“Tôi rất muốn có càng nhiều người chia sẻ hạnh phúc của mình, tình yêu của tôi sắp tu thành chính quả, cũng hy vọng mọi người khi vất vả học tập, đồng thời có thể thu hoạch tình yêu thuộc về chính mình!”

Giọng điệu của cô rõ ràng có trật tự, trong tiếng hoan hô vỗ tay của mọi người bắt đầu hát ca khúc thứ hai.

Người đại diện cùng nhiếp ảnh gia công ty phái tới ở dưới sân khấu lại tức giận đến sắc mặt xanh mét!

Thế này thì cái tin tức kia của bọn họ còn phát đi thế nào, phát ra là trò cười sao?!

Mất công cả đêm chẳng được cái gì! Một lần quảng cáo không cần tiền không nói, ngay cả muốn xào thành scandal cũng không có khả năng!

Người đại diện của Chu Phượng Di biết, cô quả thật có bạn trai khi còn đi học, thế nhưng không phải cô nói bọn họ đã chia tay sao?

Đợi cô hát xong đi xuống, bản thân cũng có chút choáng váng, mà lúc này, Lục Ninh Lục Viễn đã lên sân khấu.

“Đồng!” Nhịp trống tầng tầng vang lên, khán giả đều nhin không được kêu lên, không có làm bất kỳ kiểu tóc, mái tóc mềm mại của Lục Ninh nhảy lên theo tiết tấu, trên khuôn mặt là chân chính hưởng thụ vui vẻ.

Lưu âm đàn violin hoa lệ chợt thêm vào.

Lục Viễn chưa từng kéo violin trước màn ảnh, ngón tay thon dài trắng nõn của hắn nhẹ nhàng nhảy lên, âm thanh violin trôi chảy huyền lệ như vậy, cũng không phải trình độ bắt đầu học có thể làm được.

Nhiệt liệt của trống không bị ngăn trở, đàn violin dịu dàng nhả nhụy, dung hợp thành âm nhạc độc đáo lôi cuốn nhân tâm, bọn họ không hát, chỉ là âm nhạc thuần thuần túy túy, thảng thốt gõ nhịp vào lòng người!

Dưới sân khấu đã biến thành biển vui vẻ, tất cả tân sinh đều đứng lên, hoan hô bọn họ, sân khấu trở thành một điểm tụ ánh sáng, mọi người đều bị loại không khí này lây nhiễm.

Cuối cùng, Lục Ninh ném dùi trống, động tác tiêu sái đưa tới nhóm nữ sinh nhất trí thét chói tai, Lục Viễn cũng buông đàn violin, hai người cười, lúc này mới cầm lấy micro.

“Tiếp theo mang đến cho mọi người – [Moonlight]!”

Một buổi tiệc tối chào đón tân sinh, lại cuồng hoan giống như một buổi biểu diễn, trong trường giống như bốc cháy lên.

Đại bộ phận học sinh cũng không phải fan của bọn họ, chỉ là biết bọn họ là ai, thậm chí có một bộ phận không biết bọn họ, đêm nay qua đi, lại nhin không được đi tìm hiểu hai cái tên này.

Này chính là mị lực live mạnh mẽ của Lục Ninh cùng Lục Viễn.

Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần trừng lớn ánh mắt nhìn về phía sân khấu, khiếp sợ đầy mắt, bọn họ căn bản không thể nào liên hệ hai người lóe sáng đến chói mắt ở trên sân khấu kia cùng hai con một sách bình thường chỉ biết học tập ở trong ký túc xá với nhau.....

Khi bọn họ đang chơi trò chơi, hai hàng kia đang học tập.

Khi bọn họ đang ăn đồ ăn vặt, hai hàng kia đang học tập.

Khi bọn họ đang buôn chuyện bát quái, hai hàng kia đang học tập.

Thậm chí khi bọn họ đang đàm luận về nữ sinh, hai hàng kia vẫn là đang học tập!

“Ah, Lục Ninh Lục Viễn a, đại khái ở phòng học đi, không thì chính là thư viện.”

Đây là lời gần như ngày nào Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần cũng nói sau khi cùng Lục Ninh Lục Viễn một ký túc xá.

..... Biểu hiện hoàn toàn chính là trăm phần trăm một sách học bá, thế nhưng hai tên hiện tại lờ lờ phát sáng trên sân khấu kia.....

Đừng đùa có được không, đây là một người?

Ah không đúng, bọn họ là hai người cơ.....

48. Chương 48

Chờ khi bọn họ từ trên đài đi xuống đã mồ hôi nhễ nhại, bởi vì hoàn toàn không có hóa trang, hai gương mặt trắng như tuyết ngược lại lộ ra vài phần hồng nhuận, Chung Du Bạch ở hậu trường ném lại một cái thẻ nhớ, Lục Ninh lập tức liền bắt được.

“Lần sau nhớ rõ xử lý sạch sẽ chút, miễn cho về sau còn có phiền toái gì.” Chung Du Bạch thản nhiên nói.

Trong tấm thẻ nhớ này rõ ràng có hai tấm ảnh mà công ty Chu Phượng Di kia chụp.

Lục Viễn nhìn về phía Chung Du Bạch, “Bây giờ mới đến?”

“Ừ, có mấy kịch bản thương lượng trước với các cậu một chút, dự định cuối năm quay, hiện tại đạo diễn cùng diễn viên còn chưa định, kịch bản D.A thu được cũng không ít, trước cuối năm đầu tư hai bộ, có nhân vật thích hợp hai cậu thì định ra trước.”

Lục Ninh gật gù đầu, đi nói một chút với đàn chị phụ trách hội học sinh một lần, mới ra ngoài cùng Chung Du Bạch.

Không có chỗ khác, liền trực tiếp trở về ký túc xá, Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần bọn họ còn chưa trở về, sau tiệc đón tân sinh không biết lại chạy đến chỗ nào điên rồi, rất có khả năng là lại tìm một chỗ lên

mạng, đại học năm nhất chính là thời gian thoải mái nhất, cũng khó trách bọn họ ngược lại có chút không hiểu khi thấy Lục Ninh Lục Viễn dụng công như vậy.

Lục Ninh đại khái nhìn xuống chồng kịch bản này, “..... Đây là ‘người của mình’ đưa tới?”

“Một bộ phận mà thôi.” Chung Du Bạch thừa nhận.

Trách không được, có hai bản y nhìn mở đầu, chất lượng lời thoại tương đối tốt, thế nhưng đời trước y lại hoàn toàn không có nghe nói qua.

Lục Ninh lật lật, “Trước để kịch bản lại đi, tôi cùng a Viễn giảm nhận phim, lại càng phải thận trọng một chút, chờ một lát sẽ nói cho anh quyết định.”

Chung Du Bạch gật gật đầu, “Lấy lịch chiếu mà nói, tốt nhất là chọn trong một chồng này, đầu tư của chúng ta chiếm phần lớn, khi quay càng có quyền nói chuyện, một chồng này là người khác mời các cậu, lịch chiếu không phải chúng ta có thể quyết định, tôi chỉ đem thời gian đại khái phù hợp với các cậu tới, vạn nhất thời gian quay của đối phương có điều chỉnh mà nói sẽ có chút phiền toái.”

“Được.”

Đội Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần trở về liền chấn kinh, bởi vì trên bàn của Lục Ninh Lục Viễn chồng rất nhiều cái gì đó vô cùng “cao lớn” a!

“Những cái này là.....”

“Kịch bản.” Lục Viễn không ngẩng đầu trả lời bọn họ.

Bởi vì gần đây bọn họ có danh khí, điện ảnh, phim truyền hình cũng có mấy tác phẩm, diễn xuất cao thấp đã vào mắt những đạo diễn nào đó, vì thế số lượng mời so với hai năm trước đó là hoàn toàn khác biệt, cho dù Chung Du Bạch đã bài trừ rất nhiều kịch bản không thích hợp về thời gian, đưa tới lại vẫn..... rất nhiều.

Chu Hồng Vĩnh: “.....”

Khổng Vu Thần: “.....”

Làm bạn cùng phòng với ngôi sao cái gì, tâm tình thật sự là phức tạp a!

Bọn họ buông một đồng hồ trên tay xuống, Khổng Vu Thần chua chua nói: “Cái này các đàn chị tặng cho hai người.”

Hiển nhiên trên tay Chu Hồng Vĩnh cũng cầm, bọn họ nhìn nhìn ký túc xá, những thứ gì đó chất trong này càng ngày càng nhiều, gần như đều là quà tặng người ta gửi cho Lục Ninh Lục Viễn, cứ tiếp tục theo xu thế này, mấy tháng sau ký túc xá của bọn họ chắc sẽ không chứa nổi nữa đi?

Đặc biệt sau đêm nay, bọn họ hoàn toàn trở thành thần tượng vườn trường của Phục Đán!

Nếu những người khác trở thành thần tượng vườn trường mà nói, có lẽ còn có người không phục muốn ghen tị một chút, nhưng Lục Ninh Lục Viễn vốn chính là ngôi sao không nói, thì đầu Phục Đán cũng là dựa vào thực lực của mình, lại càng không phải ở hệ nghệ thuật cái gì, mà một người là khoa luật một người là khoa y!

Qua tiệc đón tân sinh, càng khiến rất nhiều người thấy được tinh quang rạng rỡ trên người bọn họ.

Lúc này về ký túc xá nhìn thấy kịch bản chất đầy bàn của bọn họ cái gì, khiến Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần hoàn toàn không ý tưởng, thật sự.....

Lục Ninh cùng Lục Viễn lại chỉ có rút thời gian rảnh xem kịch bản, có vài kịch bản mời cũng không phải bản đầy đủ, chỉ có bối cảnh, thiết lập nhân vật cơ bản cùng một phần kịch bản, mà kịch bản của D.A mới là bản hoàn, cũng là không cần đề phòng Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần cái gì, bọn họ có nhìn cũng chẳng làm gì, mấy thứ này hiện tại cũng không phải hàng tuyệt mật.

Lục Ninh tốt hơn Lục Viễn một chút, cho nên kịch bản cơ bản đều là y xem, Lục Viễn căn bản không có thời gian!

Khoa y được công nhận là vô cùng vất vả, nước ngoài căn bản sẽ không mở khoa y chính quy, đại học năm nhất chính là thời gian đặt nền móng, cho dù là đầu óc vượt qua người thường như Lục Viễn, đều tất yếu tổn không ít tâm lực đi vào.

Thời gian nghỉ đông vốn đã ngắn, dù thêm cả đầu học kỳ sau, thời gian của bọn họ cũng chỉ đủ nhận một bộ điện ảnh, hơn nữa nếu là điện ảnh chế tác lớn, bọn họ căn bản không có thời gian đi đóng nhân vật chính.

Nói thật, trong đồng kịch bản này, cũng có mấy chế tác lớn vốn là mời bọn họ làm nhân vật chính, lại toàn bộ đều bị Lục Ninh gạch bỏ, trong mấy kịch bản này có một bộ điện ảnh là triết để tháo nước, thậm chí còn không thu hồi được phí tổn, có hai bản tuy rằng phòng bán vé không tệ, đánh giá lại rất không xong, chỉ có một quyển chê khen nửa nọ nửa kia mà thôi.

Ngược lại mấy bộ tiểu thành bản đều có thành tích không tồi, nhưng Lục Ninh vẫn là coi trọng một quyển kịch bản “người của mình” viết.

Bản kịch bản này thực đặc biệt, Lục Ninh chỉ là xem kịch bản cũng có một loại cảm giác tâm thần chấn động, khuyết điểm duy nhất ở chỗ, đây là một bộ phim kinh dị, thị trường phim kinh dị tâm lý huyền nghi ở đại lục cũng không phải lớn, nhưng kịch bản xuất sắc mà nói, vẫn là có cơ hội lớn giành được thành công, hơn nữa Lục Ninh cảm thấy, bộ phim này nếu quay tốt, có khả năng giành giải thưởng.

Cổ sự bối cảnh ở Tây Tạng, một đoàn du khách Tây Tạng du lịch, cổ tình tài xế đột nhiên phát bệnh chết ở nơi hoang dã, tất cả thiết bị điện tử trên xe không chạy, xe làm thế nào cũng không khởi động được, đến cùng là ai hạ thủ?

Một đám người cứ như vậy bị nhốt trên thảo nguyên mờ mịt, phụ cận có một ngọn núi, có một mảnh hồ, xa xa không biết từ nơi nào truyền đến tiếng chuông gió thanh thúy, điện ảnh bắt đầu từ sắc thái phong cảnh quanh co khúc khuỷu ấm áp, đến khi chấm dứt là sắc lạnh quỷ bí âm hàn.

Kỳ thật loại đề tài này vốn cũng không tính có bao nhiêu mới mẻ độc đáo, nhưng người viết kịch bản quá lợi hại, tầng tầng đẩy mạnh kéo tơ lột kén, chuyển đi này có tất cả mười một người thêm một hướng dẫn viên du lịch, lúc mới bắt đầu ai cũng thực bình thường, dần dần, cư nhiên trừ người hướng dẫn du lịch ra, một người bình thường cũng không có, tất cả tình tiết phát triển đều nằm ngoài dự đoán lại bên trong tình lý.

Muốn Lục Ninh nói, đây là một bộ cổ sự của mười một kẻ thần kinh cùng một người bình thường, vì thế, người bình thường này ngược lại lại có vẻ giống bệnh thần kinh.

Có thể viết ra kịch bản này, biên kịch này khẳng định nằm trong lòng bàn tay về tâm lý học con người, bản lĩnh tương đối thâm hậu mới có thể viết ra kịch bản kinh người như vậy, khiến Lục Ninh sau khi đọc qua, trong tim còn có chút phát lạnh, quá khứ những người này cũng không thần kỳ, bộ phim lại đem rất nhiều tật xấu trong sinh hoạt hiện đại phóng đại đến vô hạn, tỷ như lạnh lùng, tỷ như cố chấp, tỷ như khiết phích, tỷ như ích kỷ, sau khi những tật xấu vốn cũng không đặc biệt này bị phóng đại vô hạn, liền trở nên vô cùng khủng bố.

Cả bộ điện ảnh không có bao nhiêu hình ảnh khủng bố, lại sẽ khiến người cảm thấy kinh hoảng từ tận đáy lòng, người trong xã hội hiện đại ít nhiều sẽ có cảm giác không an toàn, xã hội cho con người cảm giác một năm lại nặng hơn một năm.

Khi đang xem bộ phim này, mọi người chung quy là dễ đặt mình vào vị trí người hướng dẫn viên du lịch bình thường duy nhất kia, sau đó, trở mắt nhìn cảm giác áp bách không thể tránh né bốn phía cứng rắn bức diên hấn.

Nếu thế giới này điên rồi, mọi người đều say ta độc tỉnh, sẽ là một loại khủng bố như thế nào?

Bộ điện ảnh này có thể nói cho người loại cảm giác tuyệt vọng này.

Đồng thời đây cũng là một bộ điện ảnh thực thần kỳ, nam chính không cần bao nhiêu diễn xuất, hấn là một người bình thường, thiết lập là một hướng dẫn du lịch thực tập, bởi vì cơ quan du lịch gần đây không biết vì sao nhận được quá nhiều đơn hàng, vốn có một hướng dẫn viên du lịch lớn tuổi dẫn dắt hấn, cổ tình trước khi xuất hành lại bị bệnh, hấn chỉ có thể kiên trì tự mình mang đoàn người này, bởi vì chỉ là đoàn nhỏ mười một người, lữ hành cũng tiến vào đoạn cuối, hấn nguyên tưởng rằng lần này vô cùng thuận lợi.

Nào biết, ngoài ý muốn liền bắt đầu vào thời điểm không lường trước được.

Tinh hoa của cả bộ điện ảnh, chính là cần diễn xuất của cả mười một người này tới khởi động, cả bộ phim trừ vị tài xế chết ngay từ đầu, tổng cộng chỉ có mười hai diễn viên, tất cả xung đột kịch đều phát sinh trên người bọn họ, nếu một trong mười một diễn viên này diễn không tốt, có thể nói bộ điện ảnh này sẽ hoàn toàn hạ xuống một cấp bậc.

Trong thiết lập nhân vật liền có một cặp song sinh nam, bọn họ là sinh viên của một trường học có danh tiếng, có thể nói nhân vật hoàn toàn là lượng thân chế cho bọn họ, kịch bản “người của mình” viết, đương nhiên sẽ càng hy vọng “người của mình” diễn.

Còn có một vị nữ trí thức khí tràng cường đại, Lục Ninh cảm thấy toàn bộ thiết lập nhân vật đều cùng loại với Thời Thúc Trân.

Mười một diễn viên này biểu diễn phải rất có sức dân mới được, diễn viên điện ảnh như vậy phỏng chừng sẽ không rất dễ tìm, nhưng bởi vì kịch bản xuất sắc, Lục Ninh vẫn là không chút do dự lựa chọn nó.

Lục Viễn..... Căn bản không có bao nhiêu thời gian cùng tinh lực đến quán chuyện này.

Hắn cùng Lục Ninh còn muốn chuẩn bị album mới, còn muốn — vội vàng nói chuyện yêu đương?

Nếu cùng ở trong phòng học tự học cũng coi như nói chuyện yêu đương mà nói.

Yêu đương trong đại học có bao nhiêu đều bắt đầu từ một bước này Lục Viễn không biết, thế nhưng hắn hiện tại muốn tìm một phòng học thanh tĩnh đi tự học với Lục Ninh đều phải giống như chơi trốn tìm, trốn đông trốn tây mới được.

Mà một khi bọn họ ngồi xuống bắt đầu tự học, trong nửa giờ là có thể thu được mấy chục phong..... thư tình?

Còn có một vài tờ giấy thổ lộ nửa nói đùa, khiến cho bọn họ kinh ngạc là, trừ bỏ nữ sinh, ngẫu nhiên cũng sẽ thu được mấy tấm của nam sinh

Lục Viễn cảm thấy hắn sai lầm, hắn cho rằng vào trong trường học không phải công tác liền có thể nói chuyện yêu đương, quả thực chính là ngu xuẩn!

Trong cái hoàn cảnh này hắn ngay cả hôn trộm cũng trở nên khó khăn hơn trước kia, rất thương tâm hắn.

Bài vở quá nhiều, ánh sáng trên người rất chói, bạn học rất bất quá cái gì quả thực thương không dậy nổi!

Giáo viên đại học cũng không giống trung học, danh sư ở Phục Đán vẫn là rất nhiều, có vài người thực hài hước, cũng rất có tính cách, đương nhiên cũng không thiếu giáo viên không quen nhìn Lục Ninh Lục Viễn, vì thế tần số bị điểm danh cùng gọi trả lời câu hỏi của bọn họ trên lớp cao đến mức khiến người ta giận sôi!

May mắn hai tên này trong bụng là có chân tài thực học, mới không đến mức mất mặt, nửa học kỳ qua đi, hầu như tất cả giảng viên giáo viên đều có ấn tượng tốt với bọn họ, mặc kệ là từ đầu đối với bọn họ không tệ hay ban đầu có chút không quen nhìn bọn họ, đều không thể không thừa nhận đây là hai học sinh chăm chỉ chân chính.

Trên người bọn họ có thứ mà học sinh khác không có, tinh được tâm hạ được ngoan quyết tâm, quả thực có thể xưng là ham học như khát, lấy thân phận của bọn họ, giới giải trí là nơi phồn hoa bên ngoài, trường học cố tình lại tương phản, có thể không mê mẩn vì phù hoa, ngược lại tĩnh tâm lại ở trường học, lấy tuổi của bọn họ như vậy mà nói, không thể không khiến người ngạc nhiên.

Tại Lục Ninh Lục Viễn xem ra, thời gian một học kỳ chỉ nháy mắt đã qua, trong một năm này hầu như tất cả các câu lạc bộ trong trường đều từng đưa thư mời cho bọn họ, toàn bộ bị bọn họ từ chối, câu lạc bộ vốn chính là dùng để mở rộng qua hệ giữa mọi người với nhau, tương quan với xã hội thực tiễn, bọn họ..... còn cần xã hội thực tiễn? Hơn nữa bọn họ không có nhiều thời gian rảnh như vậy, ca khúc của album mới thừa dịp cuối tuần đã thu hoàn tất không sai biệt lắm, nửa năm đầu sau phát album mới mà nói, khẳng định phải bắt đầu tuyên truyền, tận lực xếp tuyên truyền vào cuối tuần, bọn họ căn bản không có thời gian tham gia bất cứ câu lạc bộ nào.

Tới gần cuối kỳ, Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần mở ra hình thức điên cuồng ôn tập, rất nhiều học sinh trong đại học đều là như vậy, một hai tuần trước khi thi mới bắt đầu lâm thời nước đến chân mới nhảy, Chu Hồng Vĩnh nhìn bản ôn tập toán cao cấp trước mặt Lục Viễn, hắn cảm thấy mình đối với hai kẻ trâu bò như Lục Ninh Lục Viễn đã hoàn toàn ghen tị không nổi.

Giải đề còn rõ ràng hơn giáo viên, vừa nhìn đã hiểu, chữ viết rõ ràng trật tự phân minh, đề mục có khó khăn đến mấy vào trong tay bọn họ lại không phí sức giống như thổi bụi.

Này, là, toán, cao, cấp, a!

Bao nhiêu người ở đại học té ngã trước một cửa này.

Mà Khổng Vu Thần cầm bút ký tiếng Anh của Lục Ninh, nhìn notebook tiếng Anh dùng hai màu bút đen đỏ viết có thể xưng là vô cùng xinh đẹp, chỉ có thể dùng xem thế là đủ rồi để hình dung.

Bút ký như vậy sao chép bán ra ngoài có thể bán bao nhiêu tiền các người biết sao!

Lục Ninh Lục Viễn chưa bao giờ để ý những chi tiết nhỏ này, hắn cùng Chu Hồng Vĩnh dựa vào bản bút ký ôn tập của Lục Ninh Lục Viễn liền kiếm được bốn năm mưa to, vì thế, do ngưỡng ngùng, bọn họ gần như bao Lục Ninh Lục Viễn cơm trưa, mỗi lần đi căn tin đều sẽ mang một phần cho bọn họ.

Buổi tối bọn họ sẽ tìm phòng tự học, thường xuyên không về ăn cơm chiều, sau khi lên lớp buổi sáng cơ bản là đều sẽ về ăn cơm trưa.

Khiến Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần cũng không nghĩ đến là, bản sao chép bút ký ôn tập của Lục Ninh Lục Viễn cứ như vậy lên tin tức.....

Mấy tháng gần đây tỷ lệ hấp thụ ánh sáng của Lục Ninh Lục Viễn đã thấp hơn, khi [Ba ba đơn thân] cùng [Lục quang] còn chưa công chiếu, bọn họ hầu như đẩy tất cả thông cáo, buổi tối cùng ngày thi xong, bọn họ liền phải đi đuổi thông cáo.

Chung Du Bạch tuyệt đối sẽ áp bức bọn họ nhiều nhất có thể! Trong thời gian thả bọn họ đến trường không quấy rầy bọn họ cũng đã là cực hạn lớn nhất.

Cổ tình khi bọn họ gần tới cuối kỳ, [Ba ba đơn thân] bắt đầu công chiếu, một tuần sau [Lục quang] cũng sẽ công chiếu.

Loại thời điểm này đi bắt tin tức của diễn viên chính là Lục Ninh Lục Viễn là đương nhiên, vì thế bút ký ôn tập của hai người bọn họ cứ như vậy truyền ra.

Trên web Lục Quỷ, kế hoạch thả ra nhằm vào truyền thông, lại bắt đầu một đợt xây nhà cao tầng mới.

Lầu 312, sự sôi nổi sinh: Chữ viết rất không tệ a.

Lầu 313, đăng hồng kết: A a a, Ninh Ninh cùng Viễn Viễn của tôi hoàn toàn chính là nam thần a! nam thần!

Lầu 314, yên lặng nghe lệ thanh: Toán cao cấp, ông trời của tôi! Bình sinh hận nhất toán cao cấp!

Lầu 315, thắm nghe: Tiếng Anh! Ông trời của tôi! Bình sinh hận nhất tiếng Anh!

Lầu 316, kiêu ngạo quán thân:..... Tôi còn cho rằng bọn họ thi đỗ đại học tốt, nhưng vẫn coi giới giải trí là chính đầu, tôi sai lầm, nếu về sau con tôi mà thích loại thần tượng này, tôi thấy mình vẫn có thể nhận.

Lầu 317, gia qua hỏa Vô Ngân: Nếu con gái tôi thích bọn họ, tôi sẽ nói, xem bọn họ cũng cố gắng học tập như vậy, con không cố gắng mà không biết xấu hổ nói là fan của bọn họ?

Lầu 318, – sa vào; Ha ha, lầu trên nói có lý.

.....

Nhưng mà, cũng có một vài thanh âm không giống như vậy, tỷ như:

Lầu 702, bác quân một nụ cười: Ha ha, điện ảnh sắp công chiếu đúng không, tuyên truyền mà thôi.

Lầu 819, bên thứ ba : Bút ký ôn tập mà thôi, ca năm đó viết còn tốt hơn bọn họ nhiều, quả nhiên có mặt đẹp chính là hữu dụng, ngay cả bút ký cũng có thể lên tin tức.

Lầu 820, không gian màu xám: Đồng ý lầu trên, có náo động nữa cũng chỉ như vậy, lần trước không phải lấy thành tích sao, bây giờ ngay cả bút ký cũng lấy ra, có phiền hay không.

Lầu 906, ai gia: Học tốt liền tương đương với có thành tựu? Ha ha, đừng hiện tại nâng càng cao về sau rơi càng nặng!

Lầu 998: ____ rất “Sắc”: Mỗi lần đều dùng cái này làm rộn lên, thành tích tốt một chút mà thôi, đáng giá khoe ra như vậy? Tôi thấy tiêu chuẩn bút ký này cũng thực bình thường.

.....

Nhưng chút thanh âm không hài hòa này đến cùng không thể trở thành chủ lưu, đặc biệt sau khi hai người Lục Ninh Lục Viễn cùng giành được học bổng trong kỳ thi cuối học kỳ một, càng khiến những người này mai danh ẩn tích, rốt cuộc không nói được cái gì.

Cho dù là tuyên truyền, cũng phải có thực lực này mới được đúng không?

Đương nhiên cũng có người ghen một hơi, liền chờ tới khi hai người ngã xuống lại lấy những khích lệ này ném trên mặt fan, cười nhạo bọn họ.

Nhưng là, Lục Ninh Lục Viễn sẽ cho bọn họ cơ hội này sao?

Đáp án đương nhiên là phủ định.

Nam thần mới nổi, ca sĩ tính cái gì, diễn viên tính cái gì, cao phú soái tính cái gì, học bá tính cái gì, vừa cao phú soái lại học bá còn là ca sĩ giỏi diễn viên giỏi –

Chỉ có một nhà, không có chi nhánh.

Con đường thần tượng miệt mài, vừa mới xuất phát.

49. Chương 49

[Ba ba đơn thân] ban đầu định công chiếu vào tháng 10, nhưng bởi vì vấn đề bên phía phát hành nên mới kéo đến tháng 12, bởi vì diễn viên chính Lục Ninh không có bao nhiêu thời gian tiến hành tuyên truyền, đành phải bỏ công sức ở viện tuyến, trong đại sảnh mấy trăm viện tuyến lớn nhỏ toàn quốc đều treo lên poster cực lớn của [Ba ba đơn thân], trên poster, Lục Ninh diễn Lâm Húc Dương một tay mang theo đứa bé sáu bảy tháng tuổi, cười đến đầy mặt ánh mặt trời sáng lạn, bởi vì bộ dạng bé Louis vốn đã xinh đẹp, lúc này lại mở to mắt, quyết miệng nhìn màn ảnh liền đặc biệt đáng yêu.

Hình tượng của hai người đều là các sắc ấm, bối cảnh lại tương đối âm u, nhà chỉ có bốn bức tường, phòng ở lộn xộn lung tung, vốn là biểu thị cái gì, nhưng đại bộ phận khán giả khi đi vào rạp chiếu phim đều hướng về phía phim gia đình ấm áp thân tình, lại cố tình bị hung hăng ngược một phen rồi đi ra, loại chênh lệch tâm lý này khiến cho bọn họ muốn bấy càng nhiều người, trở về liều chết tuyên truyền bộ điện ảnh này, vì thế càng ngày càng nhiều khán giả đi vào rạp chiếu phim!

Đây là một bộ điện ảnh tiểu thành bản, vừa công chiếu ba bốn ngày cũng đã thu hồi phí tổn, bởi vì kịch bản cùng quay chụp đều tương đối tinh xảo, bộ tiểu thành bản trong cười mang nước mắt này trở thành hắc mã trong kỳ nghỉ Giáng sinh, đem hai bộ chế tác lớn đều tranh nhau đá xuống ngựa, trở thành phim được chọn xem hàng đầu trong Giáng sinh.

Cũng bởi vậy Lục Ninh lại bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, bởi vì bộ điện ảnh này đơn giản, càng đơn giản càng có thể nhìn ra trình độ diễn viên, diễn xuất của Lục Ninh ở trong phim gợi ra phạm vi thừa nhận rất lớn, y còn trẻ tuổi như vậy, đã có diễn xuất thế này, y không phải lần đầu tiên đóng vai chính, thế nhưng vài phim điện ảnh truyền hình kia không giống bộ này.

[Ba ba đơn thân] không có bao nhiêu bố cảnh, không có bao diễn viên khác tô đậm, không có hình ảnh lớn cũng không có chuyển biến kịch tính hấp dẫn ánh mắt, bé Louis là một đứa nhỏ, cả bộ điện ảnh dường như

đều dựa vào diễn xuất của một mình Lục Ninh mà khởi động, có thể có hiệu quả điện ảnh đầy đặn như vậy, mặc cho ai cũng không chỉ trích được cái gì.

Một tuần sau, [Lục quang] công chiếu, bộ điện ảnh này Lục Viễn cũng là tốn rất nhiều công sức, hẳn là nam thứ, thế nhưng đảm đương nam thứ trong loại phim điện ảnh siêu sao tập hợp này cũng không phải một chuyện đơn giản, diễn viên diễn xuất tốt quá nhiều, diễn viên phụ được thiết lập xuất sắc cũng có vài, nhân vật chính tuy là ngôi sao hành động, lại là phái diễn xuất, nếu là diễn viên trẻ tuổi phổ thông, thực dễ dàng bị chen cho ảm đạm không ánh sáng. Lục Viễn biểu hiện là thực khiến đạo diễn vừa lòng, thậm chí so với trong tưởng tượng của hắn còn tốt hơn rất nhiều, hơn nữa là người bên đầu tư đề cử, cho dù thời điểm tuyên truyền Lục Viễn không tới, đạo diễn vẫn là không tiếc khích lệ hắn, với điểm này hắn không thẹn với lương tâm, mọi người vừa xem điện ảnh liền sẽ biết.

[Lục quang] là một trong những bộ phim HongKong ưu tú nhất năm nay, vừa công chiếu đã gọi ra chú ý rất lớn, ưu điểm của nó ở chỗ tất cả nhân vật đều tương đối có cá tính, tình tiết lại chặt chẽ, phòng bán vé tăng cao cũng không phải việc gì đáng ngạc nhiên, mà biểu hiện của Lục Viễn trong đó càng gọi ra thảo luận nhất định.

Hắn diễn là một vị nhân vật phản diện gần ba mươi tuổi, tóc luôn luôn chải ngay ngắn chỉnh tề, mang một bộ kính gọng bạc, khi cười có vẻ tao nhã, có đôi chút khiết phích, nội liễm, ẩn nhẫn, thông dong bình tĩnh, lại cơ trí, âm lãnh, giỏi tâm kế, lấy tuổi của hắn mà nói, muốn diễn tốt nhân vật như vậy, tính khiêu chiến có thể nghĩ.

Nhưng hắn lại giao ra một phần bài làm khiến người ta vừa lòng như vậy.

Sau khi Lục Ninh xem qua, không thể không thừa nhận, hắn biểu hiện tuy rằng không hẳn là giống mình kiếp trước, có chính hắn lý giải ở bên trong, thế nhưng diễn quả thật thực xuất sắc vĩ đại.

Tối tháng 1, buổi tối cùng ngày thi xong, bọn họ liền bị Chung Du Bạch kéo qua đuổi thông cáo.

Lại không xoát cảm giác tồn tại mà nói, ngôi sao có nổi tiếng nữa cũng thực dễ dàng bị quên đi.

Trên thực tế Lục Ninh đã thi xong vài ngày, khoa y thi tương đối muộn, y ở lại trường học đợi Lục Viễn thi xong, hai người mới cùng nhau đi đuổi thông cáo.

Sau [Ba ba đơn thân] cùng [Lục quang], thông cáo mời bọn họ nối liền không dứt, bởi vì vấn đề thời gian của hai gia hỏa tùy hứng này, Chung Du Bạch nhin đau đầu đầy hết đi, cho nên bọn họ vừa rảnh, lập tức an bài tràn đầy thời gian biểu của bọn họ.

Lục Ninh hẳn là may mắn đại học không có bài tập về nhà?

Nhưng ngày nghỉ đối với bọn họ mà nói cũng không phải hoàn toàn dùng đến chơi, Lục Viễn tùy thân đều mang theo hai ba quyển sách chuyên nghiệp, Lục Ninh cũng vậy, không có việc gì liền xem xem vụ án cái gì, trên thực tế bọn họ cũng chỉ có thời gian gần một tuần thông cáo, hạ tuần tháng 1, bọn họ liền vào đoàn làm phim [Người lữ hành], chính là bộ điện ảnh lúc trước Lục Ninh chọn kia.

Thời gian hai ba tháng, Chung Du Bạch đã tìm đủ diễn viên, vai nam chính thật sự không muốn tiện nghi người khác, hắn trực tiếp cho Hoàng Bích lên, bởi vì thiết lập nhân vật này vốn liền có chút tương tự Hoàng Bích, không bao nhiêu kinh nghiệm về xã hội, có chút nhát gan, cố gắng, lại khuyết thiếu dũng khí cùng nghị lực, rất giống người trẻ tuổi trong xã hội hiện đại bây giờ, hắn có rất nhiều khuyết điểm, hắn chính là một người phổ thông chẳng qua trẻ tuổi.

Hoàng Bích sợ hãi đến đòi mạng, mấy tháng này đều đang liều mạng nhai kịch bản, nhìn cái bộ dáng kia của hắn, Chung Du Bạch liền cảm thán, đem so sánh mới thấy, Lục Ninh Lục Viễn bao nhiêu bớt lo a!

Trừ Lục Ninh Lục Viễn, Thời Thúy Trân, Hoàng Bích ra, tám diễn viên khác toàn bộ là diễn viên phái diễn xuất nổi danh trong giới Hoa Ngữ, thậm chí vì đào hai vị diễn viên nổi danh đến diễn bộ điện ảnh này, D.A đưa ra thù lao cao, vài vị khác đều là sau khi đọc qua kịch bản liền đồng ý diễn, một diễn viên giỏi cũng không phải nhiều lần đều có thể gặp phải kịch bản tốt, bộ phim này có kịch bản như vậy, đều là thực đáng giá vào đoàn, đạo diễn là mời đạo diễn Đặng Nhất Khánh quay [Ba ba đơn thân], hắn xuất thân phim văn nghệ, bản lĩnh đạo diễn rất sâu, nhất định có thể đem bộ phim kinh dị tâm lý huyền nghi này quay được phong cảnh quanh co khúc khuỷu.

Tối gần lễ mừng năm mới, bọn họ lại trực tiếp đi Tây Tạng.

Đặng Nhất Khánh là lấy hình ảnh tinh xảo nhẵn nhụi nổi danh, cảnh đẹp Tây Tạng dọc theo đường đi đều được ghi lại, trải qua hậu kỳ cắt nối biên tập, nói vậy hình ảnh cảm nhất định cực kỳ xuất chúng.

Muốn diễn tốt bộ điện ảnh này cũng không dễ dàng, trên xe bus, một xe phải diễn xuất đều đang nhìn kỹ kịch bản, ngẫu nhiên đối thoại hai câu.

Trong thiết lập, Lục Ninh Lục Viễn diễn một đôi sinh viên trường có danh tiếng, nhân vật Thời Thúy Trân diễn là một nữ thành phần tri thức quản lý xí nghiệp nước ngoài, mặt khác có một nhà ba người, hai vợ chồng già khoảng sáu bảy mươi tuổi, một đôi người yêu cùng một nhiếp ảnh gia nghiệp dư gần ba mươi tuổi.

Trong một nhà ba người có một cô bé khoảng mười tuổi, Lục Ninh nhìn thế nào cũng cảm thấy cô bé có chút cổ quái.

“..... Đó là tỳ bà tinh.” Hoàng Bích lặng lẽ nói với Lục Ninh.

Lục Ninh: “.....” Tỳ bà tinh? Là Ngọc Thạch tỳ bà thành tinh hay là Bọ cạp tinh ở động Tỳ bức hôn Đường Tăng?

Lục Viễn vô tình nói: “Đừng nhìn cô ta bộ dạng nhỏ, ngày thành tinh không ngắn, nguyên là bọ cạp, hằng năm không ra động phủ,” Sau đó đề thấp thanh âm nói, “Bộ kịch bản này chính là cô ta viết, chính cô ta muốn tới diễn vốn Chung Du Bạch còn không nguyện ý đâu.”

Lục Ninh trừng lớn ánh mắt, y biết kịch bản này căn bản lĩnh tâm lý học tương đối sâu, thế nhưng người viết kịch bản này là bé gái áo hồng nhìn chỉ khoảng mười tuổi — được rồi, trên bản chất cô là lão yêu quái, vẫn khiến hắn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Đúng rồi, trăm ngàn đừng nói cái gì ‘Đường Tăng’ trước mặt cô ta, cô ta vẫn rất tức giận nhân loại nói xấu mình, với hòa thượng đầu trọc cổ một chút hứng thú cũng không có, dùng cái bộ dạng đồng nữ này của cổ, bức hôn đó là khôi hài.” Chung Du Bạch bỗng nhiên ở bên cạnh thản nhiên nói.

Lục Ninh: “.....”

Cũng phải, tìm yêu quái đến diễn còn kém không nhiều, muốn tìm bé gái mười tuổi có tiêu chuẩn diễn xuất loại này, ở đại lục thực sự là quá khó khăn, hơn nữa gia trưởng bình thường cũng sẽ không cho con trẻ đi diễn loại phim này, xung đột kịch trong bộ phim này quá cường liệt, dưới loại biểu diễn sức dân cực hạn này, thân ở hoàn cảnh này trong thời gian sợ sẽ lưu lại bóng ma tâm lý cho đứa trẻ, do lão yêu quái đến diễn nhân vật này liền không có vấn đề gì.

[Người lữ hành] vừa quay liền gọi ra chú ý thật lớn, chủ yếu là bởi vì đội hình diễn viên của nó quá mức cường đại, gần như tập hợp một đám diễn viên ưu tú nhất đại lục, trừ Thời Thúy Trân, Lục Ninh Lục Viễn ra, diễn hai vị lão nhân đều là ảnh đế ảnh hậu mười mấy năm trước, nay ai cũng phải tôn xưng bọn họ một tiếng lão sư, diễn một nhà ba người trừ Tỳ bà tinh Đỗ Thúy Ảnh ra, hai vị khác đều là diễn viên trung kiên ở đại lục, bọn họ là diễn viên gạo cội danh tiếng cùng diễn xuất đều tương đối xuất chúng, đôi người yêu trẻ tuổi kia xuất thân ngôi sao nhí, hiện tại ở trong giới tuy rằng không tính là diễn viên lặn lội tốt nhất, diễn xuất lại rèn luyện từ nhỏ đi ra, tương đối đáng giá ca ngợi, người diễn vị nhiếp ảnh gia nghiệp dư gần ba mươi tuổi kia là năm ngoái ảnh đế mới năm trước, hắn là thuộc về loại diễn viên có tài trưởng thành chậm, ra mắt rất sớm, đáng tiếc thời vận không tốt, vài lần bỏ lỡ dịp may ảnh đế, nhưng diễn xuất là không cần hoài nghi.

Trừ Hoàng Bích diễn nam chính cùng “bé gái” Đỗ Thúy Ảnh là người mới ra, mặt khác đều là diễn viên có tên tuổi, à những người này bị tập hợp lại trong một bộ điện ảnh, làm sao sẽ không khiến người cảm thấy tò mò?

Đặc biệt hai vị diễn viên cấp lão ảnh đế lão ảnh hậu kia thừa nhận, bọn họ là vì kịch bản xuất sắc mới có thể nhận bộ điện ảnh này.

Còn đang trong quá trình quay, tin tức về bộ điện ảnh này đã thường xuyên lên trang giải trí, đã xem như bắt đầu thực không tồi.

Trước tết, lần đầu tiên Lục Ninh Lục Viễn nhận được lời mời tiệc khoa niên (tiệc qua năm mới), tuy rằng không phải đài truyền hình quốc gia, lại là Vệ thị thực chiếm ưu thế về rating ở Thượng Hải, trả thù lao thực dày, Phục Đán vốn chính là Thượng Hải, mời bọn họ cũng không khiến người ngoài ý muốn.

Tại đêm trước khoa niên, bọn họ mới từ Tây Tạng vội vàng chạy về Thượng Hải, tràn đầu óc vẫn là kịch tình “điên cuồng” lúc trước, nhất thời cũng chưa chuyển lại được.

Lời thoại cùng kịch tình của [Người lữ hành] đều có thể nói điên cuồng, cũng sẽ không có hình ảnh thân thể xung đột rất kịch liệt cùng hình ảnh biểu hiện, điên cuồng mà nó muốn là một loại áp bức tâm lý che dấu dưới biểu tượng bình tĩnh, yêu cầu loại này là thực khảo nghiệm diễn xuất, là cần thông qua ánh mắt, giọng điệu, biểu tình cùng động tác rất nhỏ biểu hiện ra ngoài, muốn lay nhiễm người, đầu tiên phải khiến chính mình tin tưởng trước.

Không thể không nói, cho dù là diễn viên đến tiêu chuẩn như Lục Ninh, diễn bộ điện ảnh này, vẫn làm cho y có một loại cảm giác lột xác càng tiến thêm một bước, cũng khó trách hai vị lão diễn viên kia sẽ xem kịch bản liền nhận phim, bởi vì nó rất có tính khiêu chiến, đối với một diễn viên ưu tú, thời điểm đã không thiếu tiền tài thanh danh địa vị, tính khiêu chiến này mới là bản chất nguyên nhân làm cho bọn họ nhận phim.

Ca khúc bọn họ chuẩn bị tham gia khoa niên là [Phụ thân] trong album đầu, chỉ hát qua một lần trong concert, loại ca khúc tích cực hướng về phía trước này tương đối phù hợp thời điểm cả nhà đoàn viên, nhưng thẳng đến hóa trang sắp lên sân khấu, mới xem như có chút phục hồi tinh thần.

Bởi vì tâm thần còn trong phim, tâm thần Lục Ninh Lục Viễn đều có chút hoảng hốt, lúc trước trong phòng hóa trang có vài vị ca sĩ chào hỏi bọn họ, bọn họ cũng không có phản ứng quá lớn, Chung Du Bạch ở bên cạnh thoáng nhăn mi, trước tiên phát một tin tức lên blog.

“Haizzz, Ninh Ninh cùng Viễn Viễn thực đáng thương a, đêm qua quay phim đến rạng sáng, hôm nay cũng vẫn đang đuổi diễn, gần ba mươi sáu giờ không được nghỉ ngơi, mới vừa ở hậu trường còn đang ngủ gà ngủ gật đâu.”

Không qua bao lâu, bình luận liền xoát xoát toát ra, đợi đến khi Lục Ninh Lục Viễn lên sân khấu ca hát, bình luận đã đột phá hơn một ngàn.

Bọn họ mặc tây trang tương đối chính thống, bởi vì mấy tháng gần đây vẫn rất vất vả, nghỉ lại phải đuổi diễn, Lục Viễn thoáng gầy chút, Lục Ninh cũng làm điều chỉnh giống hần, hai người mặc tây trang tu thân thất caravat, cứ như vậy đứng vào màn ảnh nhìn càng thêm cao gầy thon dài, mi nhân càng có vẻ thanh tú tuyệt luân.

Lời ca của [Phụ thân] ảm áp cảm động, rất thích hợp trường hợp như vậy, giai điệu lại tương đối đơn giản, nghe hai lần liền có thể cùng hát lên, một khúc hát hoàn, vỗ tay sấm dậy, thậm chí có vài khán giả lau hốc mắt đỏ trong thời gian đặc thù này, dù cho ca khúc này bọn họ không có làm bao nhiêu tuyên truyền, tỷ lệ truyền hát cũng không cao, xuất hiện trong loại tiệc tối khoa niên này, tuyệt đối là một cơ hội triệt để khai hỏa danh khí của ca khúc này.

Lục Ninh cùng Lục Viễn lại không để ý hậu tục kết quả cái gì, khoa niên vừa chấm dứt liền lập tức bay trở về Tây Tạng tiếp tục tiến vào hình thức quay phim khép kín.

Sáng sớm hôm sau, khi tin tức ra lò, bọn họ căn bản nửa điểm gì cũng không biết.

“Qua năm mới vết vết của cãi bận rộn, nam thần mới nổi ném mặt không để ý tới người?”

Ngày hôm đó khi tin tức này phát ra, phối thêm một tấm ảnh Lục Ninh Lục Viễn hát ở tiệc tối khoa niên, mà trong đó mờ mờ đề cập ca sĩ A, ca sĩ B bởi vì gặp phải Lục Ninh Lục Viễn mặt lạnh mà xấu hổ, trong đó ca sĩ B còn là tiền bối của bọn họ, Lục Ninh Lục Viễn đùa giỡn đại bài không để ý tới người vân vân.

Chung Du Bạch cười lạnh, chờ bọn họ bị đánh mặt.

Quả nhiên, rất nhanh liền có fan mắng to, “Người mẹ nó đang kể chuyện cười sao? Lục Ninh Lục Viễn đuổi diễn đuổi đến sắp mệt ngã, trước tiệc tối khoa niên đã ba mươi sáu giờ không ngủ có biết không? Mấy người còn muốn bọn họ tươi cười đầy mặt đi nói chuyện trời đất với mình? Tiền bối giới ca hát, van cầu các vị, cho bọn họ chút thời gian nghỉ ngơi đi!”

Nếu là sau khi tin tức này phát ra mới có người tuôn ra trước khi tham gia khoa niên Lục Ninh Lục Viễn ba mươi sáu giờ không nghỉ ngơi, chỉ sợ khẳng định sẽ có người hoài nghi tính chân thật của nó, cổ tình chuyện này lại tuôn ra trước khi tin tức này xuất hiện.

Thời gian phát ở trên blog là 6:43 phút, lúc ấy Lục Ninh Lục Viễn hẳn là còn đang làm chuẩn bị trong hậu trường tiệc tối khoa niên.

Mà cổ tình vào lúc này, mạng internet thả ra một video thật mơ hồ, hẳn là “fan nào đó” của Lục Ninh Lục Viễn “quay”, video rất ngắn, góc độ lại rất không tồi, quay là vị ca sĩ nào đó đi tìm Lục Ninh Lục Viễn nói chuyện, Lục Ninh Lục Viễn vội vàng đứng lên, bởi vì đứng dậy quá nhanh, Lục Viễn còn hơi lung lay một chút –

Ps, video là Hùng Minh Minh ở trong góc quay, người chủ sự: Chung Du Bạch.

Một cái lắc này không phải người khác dẫn đến, chính là Chung Du Bạch ở phía sau dùng lực kéo góc áo Lục Viễn một cái.

Trong video tuy rằng thấy không rõ khuôn mặt bọn họ, lại có thể thấy được thái độ của bọn họ vẫn là rất “cung kính”, vị này không biết nói những cái gì, nói một hồi lâu mới rời đi.

Lục Ninh Lục Viễn lúc này mới có thể ngồi xuống, không bao lâu, lại có một vị đến đây, bọn họ nhanh chóng lại đứng lên.....

Video vừa thả ra, liền gọi ra sóng to gió lớn.

Các fan đều đau lòng đến đòi mạng, cho dù là người qua đường, sau khi nhìn thấy video này, cũng hiểu được nhóm người nào đó thật quá đáng, người ta một đời mạng như vậy, người vừa đến vẫn là nhanh chóng đứng lên đón người, cư nhiên còn có mặt mũi chỉ trích người ta mặt lạnh?

Rất nhanh, trang mạng tuyên bố tin tức giải trí kia liền bị các fan san phẳng:

Van cầu mấy người, cho Lục Ninh Lục Viễn một chút thời gian nghỉ ngơi đi! Bọn họ không phải mặt lạnh, là quá mệt mỏi a.

Van cầu mấy người, cho Lục Ninh Lục Viễn một chút thời gian nghỉ ngơi đi! Bọn họ không phải mặt lạnh, là quá mệt mỏi a.

.....

Lúc này, rất nhanh liền có fan bắt đầu đào bới xem ca sĩ A cùng ca sĩ B được đề cập trong tin tức giải trí đến tột cùng là vị nào, đại bộ phận ca sĩ tham gia tiệc tối khoa niên đều bị lôi ra sắp xếp một lần, rất nhanh liền tập trung vào ba bốn người trong đó.

Ca sĩ A cùng ca sĩ B chân chính đương nhiên cũng ở trong đó, nhưng loại thời điểm này khẳng định là chết không thừa nhận, ào ào lau sạch quan hệ.

Vì thế, nguyên bản còn có hai truyền thông cũng tính toán phát tin tức cùng loại, lại rất nhanh đổi đề mục, truyền thông vốn am hiểu nhất là gió chiều nào che chiều ấy.

Hình tượng tốt của Lục Ninh Lục Viễn lúc trước giúp cho bọn họ đại ân, này nguyên bản có khả năng biến thành tin tức mặt trái, cổ tình hung hăng khiến truyền thông nổi danh nào đó tự đen một trận, trong tin tức của hai truyền thông đều đưa tin tin tức này.

“..... Từ Tây Tạng bay đi Thượng Hải, mỗ blog nổi danh chỉ ra, Lục Ninh Lục Viễn trước khi đến, đã không sai biệt lắm ba mươi sáu giờ không nghỉ ngơi, cả người bị vây trạng thái vô cùng mệt mỏi, mà lúc này ở hậu trường có hai vị nghệ nhân đi tìm bọn họ nói chuyện..... Từ trong video có thể thấy được, thái độ của bọn họ cực kỳ cung kính.....”

Ngày hôm sau lập tức có mấy nhà tin tức chỉ ra, giải trí truyền thông hiện tại cũng phải có một chút phẩm hạnh cùng đạo đức nghề nghiệp, ám chỉ nhà truyền thông ngay từ đầu đưa tin Lục Ninh Lục Viễn mặt lạnh đùa giỡn đại bài kia, không chút khách khí đâm lên mấy dao, chung quy, giới truyền thông vốn cũng không phải bền chắc như thép, còn rất nhiều người vui với bỏ đá xuống giếng.

Dẫn hướng dư luận đã hoàn thành, chuyện này lại không gây nổi sóng gió gì, nhà truyền thông muốn bôi đen Lục Ninh Lục Viễn một phen kia ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, hối hận cũng đã chậm.

Chung Du Bạch khép Laptop, nhẹ nhàng cười, nhìn về phía Lục Ninh Lục Viễn đang nghiêm túc đóng phim cách đó không xa, âm thầm cảm thán:

Hai hàng này có người đại diện như ta đây, thật sự là tích đức mấy đời a!

Sau đó, đương nhiên là bắt đầu an bài hành trình càng thêm dày đặc, cần phải lại hung hăng áp bức bọn họ một chút mới xứng đáng với mình không phải sao?

50. Chương 50

Tây Tạng vốn cũng rất đẹp, bọn họ quay phim tận lực không phá hỏng hoàn cảnh ban đầu, Đặng Nhất Khánh ở phương diện này hoàn toàn tương phản với tính cách của hắn, tất cả rác rưởi cùng giấy gói đều phải thu gọn, lấy cảnh hồ trong veo, hắn không cho phép bất luận kẻ nào đổ bất cứ cái gì vào trong hồ.

Mây thuần trắng, núi liên miên, hồ giống như ngọc bích, cỏ xanh biếc, quốc lộ uốn lượn, kết cấu sắc điệu thực tươi mát, cực kỳ mỹ lệ, Đặng Nhất Khánh thực am hiểu dùng màn ảnh tương phản mà kể cổ sự, tỷ như bối cảnh âm u, nhân vật tươi đẹp trong [Ba ba đơn thân], lại tỷ như bộ [Người lữ hành] này, bối cảnh rực rỡ, nhân tính hiểm ác.

Dưới loại bối cảnh này, dù có phát sinh những việc điên cuồng nữa, cũng không khiến khán giả điện ảnh cảm thấy rất áp lực, điều này tăng tính linh động cho bộ phim trình độ kinh dị khủng bố này, khiến ánh mắt khán giả ở thiên đường, tâm linh lại ở địa ngục, loại cảm giác này sẽ càng tăng điểm cho điện ảnh.

Đặng Nhất Khánh dùng màn ảnh quay phim văn nghệ ghi lại mảnh cảnh đẹp này, kết cấu, nhan sắc, góc độ đều vừa đúng, phim văn nghệ hắn quay hắn từng quay từng vài lần giành được giải thưởng về phương diện hình ảnh, phương diện này là sở trường của hắn, tinh tế đến có thể xúc động lòng người.

“Nói không chừng sẽ có người đi qua, ta chờ ở giao lộ xem.” Thanh âm của Hoàng Bích diễn hướng dẫn du lịch cũng không cao, tính cách hắn mềm mại, gặp việc quý dĩ như vậy khó tránh khỏi hoang mang lo sợ.

Một tiếng cười trầm trầm truyền đến, móng tay sơn đỏ tươi thò ra, chỉ vào cách đó không xa, “Nga, xem ra chúng ta sẽ không chết đói, xem, chỗ đó có con sơn dương hoang.” Áo gió màu đen bao quanh thân thể tuổi trẻ duyên dáng, lời nàng nói cực kỳ bình thường, nhưng một màn ảnh cận cảnh vào ánh mắt nàng, bỗng nhiên khiến cho người cảm thấy sờn tóc gáy.

Đôi mắt kia, cực bình tĩnh, không biết vì cái gì, lộ ra tàn nhẫn làm trái tim người ta băng giá, khi nàng nói con sơn dương hoang kia, thật giống như đang nói bánh mì đặt trên bàn cơm, như thế còn chưa tính, trên khuôn mặt trang dung tinh xảo của nàng, đôi môi đỏ mọng cong cong, đang hơi hơi cười.

Lời thoại thực bình thường, cử chỉ cũng không có gì không đúng, cố tình cả người đều ẩn ẩn lộ ra vài phần không thích hợp, đây mới là công lực diễn xuất.

Thời Thúy Trân diễn vai nữ lao động tri thức, dưới bề ngoài ưu nhã mỹ lệ này, có được là một trái tim tàn bạo.

Máy quay phim đảo qua, Lục Viễn mang tai nghe, đang đứng ở một bên lộ ra sườn mặt với đường cong duyên dáng, trên mặt lại là lạnh lùng không để ý chút nào, Lục Ninh thì cau mày mỗi lần sát một vết bẩn nhỏ trên áo khoác trắng của mình, vết bẩn kia đỏ thẫm, nhìn rất giống như một điểm máu, cận cảnh đảo qua, người trước màn ảnh chỉ sợ cũng giống như ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt khiến người không thoải mái, mà lực hắn lau rất lớn, gân xanh trên mu bàn tay cũng hiện ra.

Đôi người yêu kia lớn tiếng cười, dưới bối cảnh im lặng này, thanh âm vô cùng chói tai.

Hai ông bà già bắt đầu chỉ trích nhau, mà từ trong đôi câu vài lời lộ ra, có thể biết bọn họ căn bản không phải là vợ chồng.

Một nhà ba người ôm cùng một chỗ, nhìn như thân mật, người vợ nhíu mày, trong mắt mang đùa cợt cùng chán ghét nhân nhật, ánh mắt người chồng thì đang nhìn chăm chăm nữ trí thức tư thái ưu nhã cách đó không xa.

Bé gái không quá mười tuổi trong lòng, chậm rãi lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Cut!”

Tiếng vỗ tay “bốp bốp bốp” vang lên, [Người lữ hành] rút cuộc thuận lợi sát thanh!

Này là cảnh tượng ban đầu, nhưng nếu không quay những cảnh phía sau trước rồi mới trở lại quay cảnh này, chỉ sợ một cảnh tượng phổ thông đến không thể phổ thông hơn, không có xung đột gì như vậy không biết phải quay bao nhiêu lần mới có thể qua, nhưng những tình tiết phía sau đã quay xong, dưới tình huống tất cả diễn viên đã nhập diễn, lại quay đầu quay cảnh này, lại là vừa đúng.

Nhìn như bình thường, trên thực tế sau khi gặp việc quỷ dị như vậy, chỉ có biểu hiện của hướng dẫn du lịch mà Hoàng Bích đóng có thể được coi là bình thường, mười một người còn lại, mới nhìn không có gì không đúng, nghĩ lại lại toàn bộ đều không đúng!

Ngoài ý liệu, trong tình lý, cố sự nhìn giống như rất đơn giản, tiết tấu cũng tuyệt đối không chậm, cố sự mười hai người, toàn bộ đều rất có sức dân mà nói quả thực là khiến khán giả khản trương không thở nổi, hoàn cảnh bối cảnh thực thong thả, chi tiết lại chỗ nào cũng lộ ra quỷ dị, khiến lòng người sợ hãi, có thể cho khán giả có loại cảm giác này, hoàn toàn phải xem bản lĩnh của diễn viên.

Lục Ninh hung hăng nhẹ nhàng thở ra, quay bộ phim này, là một bộ mệt nhất mà y quay từ khi trùng sinh tới nay, cũng không phải nói tiến độ quay phim quá nhanh khiến hần mệt, mà là nhân vật này, thật sự là rất khiến y cảm thấy mỗi mệt.

Lục Viễn bên cạnh cũng giống nhau, hần lấy tai nghe xuống, xoa xoa lỗ tai, không khí trên người lập tức trở lại bình thường, không chỉ có bọn họ là như thế này, hiển nhiên những người khác cũng là như vậy, ngay từ đầu lên xe bus, mọi người cũng không nói lời nào, một hồi lâu sau mới sôi nổi lên, phim rút cuộc quay xong!

Đặng Nhất Khánh vùng tay lên, rất hào phóng cho mọi người chơi ở Tây Tạng hai ngày rồi về.

Thế nhưng bởi vì gần đây luôn luôn quay kịch tình như vậy trong hoàn cảnh xinh đẹp như thế này, với cảnh sắc mỹ lệ bọn họ đã không còn yêu thích có được không?

Nhập diễn quá sâu thương không dậy nổi!

Tùy tiện đi dạo chùa miếu hai ngày, mọi người liền đóng gói về nhà làm việc của mình.

Học kỳ sau kỳ thực đã khai giảng, Lục Ninh Lục Viễn bởi vì quay phim vốn cũng đã mượn một thời gian, thông cáo Chung Du Bạch an bài cho bọn họ phía sau tạm thời đều không dùng được, chỉ có thể tiếc nuối trước thả bọn họ về trường học báo danh.

Sau khi báo danh, đầu tháng 3, album thứ hai của bọn họ phát hành.

Album này gọi [Lục], một chữ vô cùng đơn giản, lại chỉ nhìn đã lộ ra vài phần tươi mát.

Cho Lục Ninh nói, thừa dịp hai năm này còn có thể tươi mát thì nhanh chóng tươi mát đi, đợi đến lớn tuổi, lại đi phong cách tươi mát, chính y đều cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Trang bìa album không dùng ảnh chụp, mà chỉ là ít ỏi vài nét bút vẽ đơn giản, sắc điệu xám trắng, chỉ có một mảnh lá cây tươi mới xanh biếc, xanh đến nồng đậm.

Giống như dần dần thích ứng nhịp độ như vậy, rõ ràng là công việc còn nhiều hơn học kỳ một, ngược lại lại thật giống như không bận rộn như vậy, thời gian chen chen tổng là vẫn có vài phần rảnh rỗi, như là dần dần thích ứng như vậy nhịp độ, rõ ràng sự tình so đệ nhất học kỳ thời điểm càng nhiều, ngược lại ngược lại hảo giống không phải bận rộn như vậy, thời gian chen chen tổng vẫn là có như vậy vài phần không nhàn, buổi sáng sớm lấy danh nghĩa học từ đơn còn có thể vào khu rừng nhỏ nói chuyện yêu đương, nếu..... Trong khu rừng nhỏ không có nhiều người học từ đơn như vậy thì càng tốt.

Cuối tuần phải tuyên truyền album, MV là rút thời gian ngày nghỉ năm ngoái quay xong, Chung Du Bạch rất biết lợi dùng tài nguyên, kéo một nhóm người đi, trực tiếp ở Tây Tạng hoàn thành quay MV ca khúc chủ công.

Nói là [Lục], đi phong cách tươi mát, ca khúc chủ công lại là tình ca phong cách bi thương tối tăm, thời gian bọn họ ở Tây Tạng kia, bảo bọn họ tươi mát, thật sự là tươi mát không nổi, toàn thân đều chìm trong âm u của [Người lữ hành], căn bản không nhớ ra được.

Cuối tuần này bọn họ bay đến HongKong tuyên truyền album mới, HongKong quanh năm suốt tháng có lưu lượng người rất cao, khi bọn họ đến lại là cuối tuần, khách sạn bốn sao bọn họ đặt chỗ kia tương đối đông khách, Lục Ninh Lục Viễn liền được an bài đến một gian phòng có giường lớn, Lục Viễn thực hoan nghênh việc này, Lục Ninh...

Thời gian quá gấp, buổi tối thứ sáu bọn họ đến HongKong, ngày hôm sau phải lên ba tạp chí, hai tiết mục, khi Lục Ninh tắm rửa xong đi ra liền nhìn thấy Lục Viễn đang mở quà.

Bọn họ vừa đến HongKong liền có không ít fan chặn ở sân bay, quà tặng được đưa tới bọn họ không cầm cũng không biết làm sao trả về, đến khách sạn, càng là không thiếu người hỏi thăm phòng của bọn họ rồi trực tiếp để ở cửa, phòng Chung Du Bạch đặt cho bọn họ là ở tầng cao nhất, các fan lại luôn có đủ các biện pháp đi vào tầng đó, coi như là một loại bản sự.

“Lại đang tìm ăn?” Lục Ninh thuận miệng nói một câu.

Lục Viễn đã mở ra và ăn xong một túi bánh bích quy lớn, những thứ đưa cho bọn họ cũng không phải đều là hàng tốt, ngẫu nhiên bọn họ cũng sẽ thu được quà tặng tương đối khiến người dễ khóc dễ cười, tỷ như một fan nữ nào đó tặng quần lót bra của mình linh tinh.....

“Fan này hình như đã đưa cái hộp này vài lần a.” Lục Viễn bỗng nhiên nói.

Lục Ninh lau tóc, thuận miệng nói, “Cái gì?”

Sau đó — sau đó chỗ Lục Viễn liền không có tiếng ngay cả biểu tình cũng trở nên vô vị.

Lục Ninh nhìn qua, nhất thời cảm thấy không khí cũng có chút không đúng.

Được rồi, Lục Viễn từng thổ lộ với y, Lục Ninh coi như là — tiếp nhận?

Thế nhưng trong thời gian dài như vậy sau đó, hai người căn bản bận rộn đến muốn phân thân ra mà làm, chỗ nào có cơ hội làm cái gì! Trong giây lát này Lục Ninh ý thức được, nơi này là tầng cao nhất trong khách sạn, phòng có cửa sổ sát đất có thể ngắm cảnh đêm, trước mặt chỉ có một chiếc giường lớn!

Cái thứ trên tay Lục Viễn, từng bị Chung Du Bạch mở ra, vị fan tử trung bám riết không tha đưa dầu bôi trơn nào đó lại một lần đến xoát cảm giác tồn tại.

“Ta đến lau cho người.” Lục Viễn đứng dậy tiếp nhận khăn mặt trên tay Lục Ninh, Lục Ninh bỗng nhiên cảm thấy..... Lục Viễn hiện tại, rất có cảm giác áp bách là chuyện gì xảy ra?

Không phải Lục Ninh chưa từng nghĩ có tiến thêm một bước phát triển với Lục Viễn, y cũng là nam nhân, cho dù thân thể đời này không phải người thường, đó cũng là nam nhân, y cũng có phản ứng sinh lý bình thường, chỉ là, y lo lắng nếu thật sự tiến thêm một bước —

Y cùng Lục Viễn còn có thể giống như bây giờ sao?

Y cảm thấy như bây giờ rất tốt, như người thân lại như bạn bè, thỉnh thoảng sẽ có một chút người yêu hôn môi, hoàn toàn ở trong phạm vi y có thể thừa nhận, lo cảm tình này khiến hắn cảm thấy thực an toàn, thực tri kỷ.

Không phải Lục Ninh không thích Lục Viễn, chỉ là cảm tình đối với hắn, khoảng cách với loại yêu đương kích tình kia chung quy là thiếu một bước như vậy, huống chi, kỳ thật y còn chưa hoàn toàn làm tốt chuẩn bị tâm lý cùng một nam nhân qua cả đời.

A, tuy rằng nói, đời này y căn bản cũng không có khả năng tìm một nữ nhân nào qua một đời, trừ khi tìm nữ yêu.....

Lục Viễn đứng trước mặt lau tóc cho y, lau lau, trong tầm mắt Lục Ninh liền thấy được tiểu lều trại dựng lên dưới thân vị này.

..... Không phải y cố ý nhìn đến!

“Người không đi tắm rửa sao?” Lục Ninh ra vẻ bình tĩnh.

Lục Viễn bỗng nhiên nở nụ cười, Lục Ninh vốn an vị trên mép giường, Lục Viễn bỗng nhiên đi xuống, dùng khăn mặt bắt được đầu Lục Ninh, cứ như vậy hôn lại.

Đầu lưỡi hần vói vào, hung hăng khuấy cùng một chỗ với lưỡi Lục Ninh!

Lục Ninh thực rõ rệt cảm giác được, răng nanh của hần lại dài ra.

Hình như mỗi lần động tình, răng nanh của Lục Viễn đều sẽ mọc dài ra, mà kỳ quái là, răng nanh của hần mỗi lần vượt qua đầu lưỡi Lục Ninh, đều sẽ mang đến một trận run rẩy.

Quỷ hút máu ở phương Tây còn được gọi là Huyết tộc, bọn họ giống như trời sinh đã mang theo ma lực khiến máu người sôi trào.

Mút qua đầu lưỡi, hần nhẹ nhàng cắn lên cằm Lục Ninh một cái, Lục Ninh dù khắc chế, vẫn nhịn không được khẽ run một chút.

..... Y kỳ thật một chút cũng không muốn cho Lục Viễn phát hiện, mỗi lần khi Lục Viễn khiêu khích y, y cũng không phải toàn không có cảm giác.

Ngọn đèn trong khách sạn thực mờ昧, ngoài cửa sổ sát đất là cảnh đêm HongKong lộng lẫy, rèm cửa không có kéo, Lục Ninh cảm thấy thanh âm của mình cũng có chút khan, “Lục Viễn, người –”

Bởi vì môi bị ngăn chặn mà thanh âm bị bắt nuốt xuống.

Lục Viễn hôn không hề ngây ngô như lúc trước, chủng tộc bọn họ có lẽ trời sinh đã rất có thiên phú về tình sự, nay hần chỉ là hôn, cũng có thể khiến lực khắc chế luôn được Lục Ninh tự hào gần như tan rã.

Thật vất vả buông hần ra, Lục Ninh cảm thấy tiếng thở dốc của mình căn bản là không thể lại che dấu cái gì, cố tình lúc này Lục Viễn lại hướng xuống dưới, nhẹ nhàng cắn một cái lên xương quai xanh của y!

Lục Ninh lập tức cứng lại — làm sao Lục Viễn lại biết nơi này là điểm mẫn cảm của y!

“..... Thật là nơi này sao?” Răng nanh Lục Viễn nhẹ nhàng vượt ve xương quai xanh đường cong duyên dáng của Lục Ninh, nhìn thấy làn da Lục Ninh cũng bắt đầu nổi lên màu hồng phấn xinh đẹp phấn, ánh mắt hần lập tức liền đỏ lên.

Răng nanh thực ngứa.

Mỗi khi Huyết tộc hưng phấn, máu tươi là tốt thuốc thúc tình tốt nhất, thế nhưng, Lục Viễn cũng không muốn làm Lục Ninh giận, hần biết, kỳ thật Lục Ninh căn bản không thích mình hút máu y.

Hiện tại cảm tình giữa hần và Lục Ninh còn chưa đến thời điểm cho hần có thể tùy hứng.

Từ từ sẽ đến, hần nói với chính mình.

Từ từ sẽ đến.

Chờ hần cúi người xuống cách áo choàng tắm căn bộ vị mẫn cảm của Lục Ninh một ngụm, Lục Ninh không còn có biện pháp lừa gạt chính mình, cũng không có biện pháp lừa gạt Lục Viễn.

Y quả thật cũng có dục vọng.

Áo choàng tắm căn bản không dày, khi Lục Viễn rút dây lưng làm áo choàng tắm tản ra, lộ ra ***g ngực rắn chắc trắng nõn cùng hai điểm màu hồng của Lục Ninh, kỳ thật y vẫn mặc một cái quần lót màu trắng mỏng manh, lúc này đã mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng nổi lên.

Vừa tắm rửa xong, trên người Lục Ninh còn mang theo hơi nước tươi mát, làn da của y với Lục Viễn mà nói, dường như đều mang theo một loại mùi mơ hồ mê người, răng nanh hần ngứa đến khó chịu, khi va chạm vào thân thể Lục Ninh mới có thể cảm thấy tốt hơn một chút.

Cảm giác máu tươi của người này chảy trong huyết mạch rõ ràng như vậy, hương vị của hân tốt đẹp như vậy, hình thành cho mình kích thích không gì sánh kịp, Lục Viễn cảm thấy vừa đau khổ lại vui thích.

Lục Ninh lại nhắm mi, nhin không được cúi đầu rên rỉ một tiếng, bởi vì Lục Viễn cũng không giống người thường, răng nanh hân cạo sát qua trước ngực mình, khiến y hơi hơi cảm thấy đau đớn, đồng thời lại có loại khoái cảm khó có thể hình dung.

Xã hội hiện đại không thể so với quá khứ, Lục Ninh đoán Lục Viễn nhất định đã làm qua công khóa, thủ pháp này tuy rằng cũng không thành thạo, lại cũng không trúc trắc, cảm thấy hân cách quần lót liếm bộ vị mẫn cảm đã động tình của mình, Lục Ninh khàn khàn nói: “Ngày mai chúng ta còn có công tác.....”

Không sai, còn có rất nhiều công tác.

Lục Viễn cũng không ngẩng đầu lên, “..... Việc của ngày mai ngày mai lại nói.”

Quần lót của Lục Ninh bị hân liếm ẩm, Lục Viễn thưởng thức hình dạng xinh đẹp nơi đó của Lục Ninh, nhin không được lại cắn một cái, Lục Ninh lập tức run rẩy một chút.

“..... Cởi đi.”

Lúc này quần lót vốn rộng rãi lại trói buộc y thực không thoải mái.

Lục Ninh cũng không phải người già mồm cái lão, nếu đã như vậy, cùng lắm thì đợi lát nữa y cũng thay Lục Viễn làm một lần là được, tuy rằng là lần đầu tiên, nhưng bình sinh luôn luôn có lần đầu tiên không phải sao?

Ít nhất lúc này Lục Viễn thật sự mang cho y sung sướng kích thích.

Lục Viễn lại nói, “Chờ một chút.”

Hân thích loại cảm giác này, cho dù cách một tầng vải dệt mỏng manh, lại có thể cảm giác được Lục Ninh dưới môi lưỡi của hân trở nên càng ngày càng cứng rắn càng ngày càng nóng.

Lục Ninh cảm giác y sắp không thể chịu đựng, răng nanh Lục Viễn lần lượt cắn y như vậy, lưỡi hân nhẹ nhàng liếm qua, cổ tình cách một tầng vải, chung quy là kém một chút cái gì, thật giống như dùng lông vũ lần lượt phất qua trái tim y, muốn bắt lại không được, loại cảm giác trói buộc này khiến y vừa đau khổ lại khát vọng.

“Cởi.” Bàn tay Lục Ninh duỗi tới, muốn tự cởi quần lót của mình, lại bị Lục Viễn bắt lấy, mười ngón nắm chặt.

Lục Viễn hơi dùng lực một chút, Lục Ninh gục ở trên giường, áo choàng tắm rộng rãi thoải mái tản ra, Lục Ninh hơi hơi ngẩng đầu, nhìn đến răng nanh Lục Viễn đang cắn viền quần lót của mình, khi chậm rãi kéo xuống thật giống như một ngọn đuốc đốt cháy máu của y, máu toàn thân toàn bộ chảy xuống bụng dưới, nóng đến kinh người!

Y chưa bao giờ biết, một người chẳng qua là giúp mình cắn chỗ đó một chút mà thôi, sẽ kích thích đến loại trình độ này.

Hay là nói, chỉ là bởi vì người trước mắt này không giống?

Lục Viễn rút cuộc toàn bộ ngậm lấy hạ thể đã nóng đến bản thân Lục Ninh cũng cảm thấy kinh ngạc, y thỏa mãn thở dài một tiếng, lại đồng thời bởi vì một chút đau đớn do răng nanh kia cạo sát qua mà càng thêm hưng phấn.

Loại khoái cảm cực hạn này thiếu chút nữa khiến y cứ như vậy bắn ra, một tay đè lại đầu Lục Viễn, thân thể y đều phải cong lên, cái tay bị Lục Viễn kia rất muốn đưa qua, lại chỉ có thể dây dưa cùng một chỗ với ngón tay Lục Viễn.

“Lục Viễn — được rồi, Lục Viễn!” Lục Ninh vừa thở dốc vừa gọi tên Lục Viễn, lại không biết Lục Viễn nhìn y cái dạng này, ánh mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, sáng đến kinh người.

Lúc này, nghe y thanh âm khàn khàn, nhìn y khuôn mặt trầm mê cùng thân thể hơi hơi phiếm hồng, Lục Viễn cảm thấy, trước kia mình ấn nhẫn như vậy, ngẫu nhiên chỉ có thể hôn trộm, ăn loại cháo trắng lớt dĩa này mà ăn lâu như vậy quả thật là ngốc chết!

Khi Lục Ninh đẩy Lục Viễn ra bắn ra ngoài, vẫn là làm bắn quần áo Lục Viễn, Lục Ninh ngồi dậy, lại cảm thấy thân thể đều có chút nhuyễn, “Người đi tắm rửa trước.” Y nói.

Trước để y chậm lại một chút, loại dư vị này khiến lúc này tay chân y cũng chẳng còn sức lực gì.

Lục Viễn lại lập tức cởi quần áo bắn, lộ ra thân trên tinh trắng gần đây lại nuôi được trở lại chút thịt, Lục Ninh nghe được tiếng xé mở giấy gói “xoạt xoạt”, kỳ quái nhìn lại chỗ Lục Viễn, “Người đang làm cái gì?”

Thanh âm vẫn là có chút trầm thấp, cũng không rất giống bình thường.

Lục Viễn đã mở xong, hắn không đáp lại vấn đề của Lục Ninh, cầm một cái bình nhỏ đi về bên cạnh giường.

Lục Ninh bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt lắm, “Đây là cái gì?”

“Dầu bôi trơn.” Khi Lục Viễn nói chuyện, thanh âm kéo khóa quần khóa tai Lục Ninh nghe tới quả thực vang đến vô cùng rõ ràng!

Lục Ninh nghĩ thanh âm của mình thực khô cần, “Dầu bôi trơn?”

Lại sau đó, Lục Viễn liền hôn lên, Lục Ninh cảm thấy thứ gì đó cứng rắn đụng vào dưới thân y, nóng kinh người, lúc này mới ý thức được người này muốn làm gì!

Đáng chết, Lục Ninh thật sâu có loại cảm giác bị mắc mưu! Loại thời điểm này mà tay chân như nhũn ra cái gì, đó là tương đối bất lợi a!

Người kia — y mới không tin người này không có dự mưu!

“Ngày mai còn có công tác!” Lục Ninh thật vất vả đẩy hắn ra, cắn răng nói.

Lục Viễn cắn một ngụm lên xương quai xanh hắn, “Ta biết!”

Một bàn tay lại vòng qua eo Lục Ninh, lần mò xuống bên dưới.

Fan nào đưa cái loại đồ chơi này –

Thực, sự, là, hỗn, đản!

51. Chương 51

Cũng không phải tay chân Lục Ninh nhũn ra như bún, một chút khí lực cũng không có, nếu trước mặt đây là người bình thường, Lục Ninh tin tưởng mình có thể một cước đá hắn ra khỏi phòng, nhưng tên trước mặt này không phải.

Giá trị vũ lực của Lục Ninh vốn cao hơn Lục Viễn, dưới loại trạng thái này, đã không còn ưu thế, hơn nữa đáng về Lục Viễn..... căn bản không cho từ chối.

“Lục Viễn, ta –” Lời nói còn chưa dứt lời, Lục Ninh liền cảm thấy có cái gì lạnh lạnh bị bôi lên mặt sau của mình.

Chuyện này tới rất đột nhiên, Lục Ninh căn bản chưa chuẩn bị tốt tâm lý, y liền một cước đạp Lục Viễn, kết quả ngược lại bị Lục Viễn một tay bắt được mắt cá chân.

Lục Ninh lui lại trên giường cứ như vậy bị... kéo trở lại.....

Lục Ninh trừng mắt nhìn, “Này!” Mẹ nó, đừng tưởng rằng mình vui vẻ làm với hắn, liền sẽ cam tâm bị hắn đè như vậy có được không?!

“Nếu không thoả mái, người có thể bảo dừng.” Lục Viễn khàn giọng nói, “A Ninh, ta rất khó chịu.”

Lục Ninh trừng mắt, hấn cho rằng mình sẽ ngây thơ thiên chân tin tưởng lời nói hoang đường như vậy? Nếu nam nhân đã làm đến một nửa mà còn có thể dừng lại mới có quý! Chỉ có thiếu nữ vô tri mới có thể tin tưởng câu này có được không!

Khó chịu? Mình vốn cũng tính toán dùng miệng làm cho hắn, khó chịu cũng không tỏ vẻ muốn bị hắn đè!

Lục Ninh vươn tay đi cầm hạ thân Lục Viễn, mới phát hiện nó đã nóng bỏng cứng rắn đến loại trình độ này, trong lúc nhất thời liền có chút do dự.

Mà Lục Viễn đã bắt được tay hắn, “..... A Ninh, hôm nay ngươi còn chưa có cho ta.....”

Lưỡi hắn cuốn quanh ngón tay Lục Ninh, răng nanh cọ qua đầu ngón tay hắn, Lục Ninh nhin không được hít ngược một hơi, mà tê dại từ đầu ngón tay tràn ra đi lên cùng khô nóng dường như làm người ta không thể khác chế khiến đầu Lục Ninh cũng hỗn loạn một lát.

Mà lúc này, cảm giác lạnh lẽo phía sau khiến y kinh hãi, Lục Ninh thật sự không muốn cứ như vậy để Lục Viễn thực hiện được, miễn cưỡng nâng thân thể lên, lại bỗng nhiên hoảng sợ kêu thành tiếng, cả thanh âm cũng thay đổi!

Tên hỗn đản này hấn vậy mà — trực tiếp cứ như vậy vào!

Cho dù có bôi trơn, liền cứ như vậy con mẹ nó vào!

Lục Ninh muốn thu hồi toàn bộ lời nói tên này có làm qua công khóa lúc trước! Mẹ nó tên này hoàn toàn chính là tay mới!

Bởi vì thật không có chuẩn bị tâm lý, Lục Ninh căn bản không nghĩ đến vị này sẽ trực tiếp như vậy, cũng không có kéo rất chặt, phía sau vậy mà lập tức liền đem thứ thô to đến kinh người của Lục Viễn nuốt vào.

Lục Ninh cảm thấy sắp tức chết rồi, nếu y mà là người thường, Lục Viễn vào ngay như vậy, không bị thương là không có khả năng!

Cổ tình vào thời điểm này, Lục Viễn động, Lục Ninh đẩy đầu hắn, “..... Dừng lại cho ta —”

Đương nhiên đây là không có khả năng, đầu lưỡi Lục Viễn quấn lấy ngón tay hắn, liếm khiến toàn thân Lục Ninh đều có chút run rẩy, hai tay chia ra chặn chân Lục Ninh, hung hăng đâm vào một cái.

Tính ái không hề có hàm lượng kỹ thuật như vậy, vừa hung mãnh lại vội vàng, thật sự trúc trắc, lại một lần đâm xuống làm cho Lục Ninh đầu váng mắt hoa.

Có lẽ là bởi vì thân thể này, y ngược lại cũng không cảm thấy đau, chỉ có đầu bôi trơn, hậu đình hoàn toàn không trải qua mở rộng hoàn toàn tiếp nhận Lục Viễn, Lục Ninh bị va chạm đến cảm thấy bụng đều có chút đau, khi bị đụng vào một điểm nào đó, gần như muốn kêu ra tiếng.

Cả người đều giống bị điện giật, tê tê đến ngón chân cũng rụt lại, loại cảm giác này cho tới bây giờ y cũng chưa từng thể hội qua, càng không biết thì ra tính ái có thể kịch liệt đến loại trình độ này, khiến y hoàn toàn không biết làm gì, khoái cảm cùng kích thích không thể hình dung vọt vào đại não, một tay y nắm chặt ga trải giường, cảm thấy tất cả cảm quan bị đầu Lục Viễn đoạt đi, muốn làm cái gì căn bản cũng làm không được.

“..... Ngươi!” Đợi khi Lục Ninh hoãn lại được một chút, cũng chỉ nghe được nơi mập mạp của hai người vang lên tiếng “ba ba” khiến y mặt đỏ tai hồng, tiếng nước mang theo đầu bôi trơn, nghe vừa *** đáng lại mê loạn.

Lục Viễn chế trụ tay còn lại của hắn, đưa đầu mưa rền gió dữ không ngừng, chỉ là đầu lưỡi bỏ qua ngón tay Lục Ninh, cúi đầu tinh tế cắn xương quai xanh Lục Ninh, chỗ đó là điểm mẫn cảm của Lục Ninh, Lục Ninh đẩy đầu hắn, lại căn bản không có đủ sức lực đẩy ra.

Lục Ninh cảm thấy trên xương quai xanh của mình cũng có chút đau đớn, nắm tóc Lục Viễn, Lục Viễn ngẩng đầu lên, một đôi mắt u hồng cứ như vậy thẳng tắp đối diện Lục Ninh, Lục Ninh thở hồng hộc, “Tên hỗn đản nhà ngươi!”

Lục Viễn hôn y một cái.

“..... Cút ra ngoài cho ta!”

Lại hôn y một cái.

Lục Ninh trừng hấn.

Lục Viễn cứ như vậy nhìn thẳng y, khàn giọng nói: “..... A Ninh, ta thích người.”

Lục Ninh bị đâm cho lại là một tiếng rên rỉ không khống chế được, Lục Viễn cúi đầu, lập tức cắn môi dưới của y, răng nanh nhọn vượt ve môi y, ánh mắt lại không nháy nhìn chăm chăm ánh mắt Lục Ninh, lúc này mới vươn lưỡi, cùng Lục Ninh miệng lưỡi giao triền.

Mẹ nó hồn lẫn này, lúc trước là ai bảo nói đừng có thể đừng?

Quả nhiên là gạt người!

Lục Ninh cảm thấy eo của mình đã bắt đầu chua, “..... Không cho bắn ở bên trong.....” Vừa mới dứt lời, người này cứ như vậy bắn!

Lục Viễn cứ như vậy ngã xuống trên phần giường mềm mại bên cạnh Lục Ninh, thân thể Lục Ninh cứng ngắc, cảm giác thứ nóng rực phun tung toé trong cơ thể mình, thiếu chút nữa thì chửi ầm lên!

Người này còn gắt gao ôm hấn!

“Buông tay!” Lục Ninh gỡ hấn ra, vừa đứng lên cả người đều cảm giác không tốt, cái thứ kia theo chân hấn chảy xuống, đi vào phòng tắm đóng sầm cửa, một lát sau liền nghe đến Lục Viễn ở ngoài cửa nói, “A Ninh, ta đến giúp người.”

Hiện tại để hấn hỗ trợ là ngu ngốc.

Lục Ninh mới không có mở cửa, vừa xả nước tâm tình của y cũng có chút phức tạp, kỳ thật, trong toàn bộ quá trình y cũng không phải không có khoái cảm, thậm chí cũng không thống khổ, y chỉ là — có chút không thói quen.

Y nguyên bản không phải người trọng dục, cả hai đời y đều không nghĩ tới sẽ có tính ái kịch liệt như vậy, với phương diện này y vốn cũng không coi trọng, Lục Viễn lại không giống, hấn là thật sự tuổi trẻ, hơn nữa từ trước đến nay không khắc chế khát vọng với mình.

Lục Ninh thở dài, kỳ thật, cũng không tất yếu tức giận cái gì, Lục Viễn mặc dù có chút ngốc nghếch ngây ngô, thế nhưng nhiệt tình không thể nghi ngờ, hấn nói thích mình, điểm này Lục Ninh đã không có hoài nghi, chỉ là thích này có thể kéo dài bao lâu còn cần thời gian đến nghiệm chứng mà thôi, đến một bước này, y thật sự không cần không được tự nhiên giống như đàn bà, làm ra từ chối còn hững hờ cái gì, làm gì đâu, chỉ bằng thần thần đờ đờ.

Sau khi nhất thời không thoải mái qua đi, Lục Ninh cảm thấy tốt hơn nhiều.

Dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, nhìn khuôn mặt còn vài phần chưa cởi *** trong gương, Lục Ninh cười cười, lúc này mới phát hiện mình là lửa thể chạy vào, áo choàng tắm còn ở bên ngoài — nhưng mà, áo choàng tắm đã bắn, cũng không thể lại mặc, y nhìn nhìn, sau khi dùng khăn mặt lau khô trực tiếp bọc hạ thân đi ra ngoài, chuẩn bị đến túi hành lý lấy áo ngủ dự bị ra mặc.

Nào biết vừa mở cửa, liền nhìn thấy Lục Viễn thẳng tắp đứng ở bên ngoài, ánh mắt ướt sũng kia không biết vì cái gì khiến Lục Ninh lập tức nhớ tới một con cún lông vàng từng nuôi đời trước.

“A Ninh, người tức giận?” Lục Viễn thật cẩn thận hỏi.

Lục Ninh: “.....”

Hiện tại mới biết được y tức giận?

Lục Viễn lại lập tức ôm lấy y, dùng cằm cọ bờ vai của y nói: “A Ninh, ta là thật sự thích người, người phải tin tưởng ta, chúng ta sẽ vẫn cùng một chỗ.”

..... Lời nói âu yếm của nam nhân ở trên giường là không thể tin nhất, hiện tại tuy không ở trên giường, nhưng cũng là vừa xuống giường.

“A Ninh, có khi ta cảm thấy, trái tim của người đều là lạnh, thật khó ử nóng.....” trong thanh âm của Lục Viễn ảm ảm có thất bại.

Lục Ninh ngẩn ra, “..... Vì cái gì nói như vậy?”

“Ta thích người như vậy, lại cảm thấy người một chút cũng không thích ta.” Lục Viễn tràn đầy ủy khuất.

Lục Ninh mím chặt môi, trên tay dùng sức, hung tợn đẩy Lục Viễn ra, gần như là chỉ vào chóp mũi hấn mà nói: “Người lặp lại lần nữa!”

Trên mặt Lục Viễn có chút không biết làm sao, liền nhìn thấy Lục Ninh khuôn mặt bình tĩnh ánh mắt bình thản nói: “Người mẹ nó có giỏi lặp lại lần nữa.”

“Người cho rằng người là ai! Người không thích ta sẽ cho hấn thân, sẽ cho hấn hôn, sẽ cho phép hấn hồ nháo, sẽ cứ như vậy cho hấn đề?”

“Lục Viễn, người nghĩ ta là hạng người gì!”

Lục Viễn lập tức lại nhào tới gắt gao ôm Lục Ninh, “Ta sai rồi.”

Thanh âm khi nhận sai ngoan ngoãn đến đòi mạng, làm hại Lục Ninh vốn muốn mắng ra lập tức nghẹn trong cổ họng, rõ ràng không thể tiếp tục mắng.

“Ta sai rồi.” Hấn nói, lại hôn hôn cổ Lục Ninh, buông tay ra lại lập tức hôn trụ Lục Ninh.

Đợi đến khi Lục Ninh phát hiện mình bị đẩy dựa trên cửa sổ sát đất, thủy tinh lạnh lẽo khiến sau lưng y nổi một tầng da gà, Lục Viễn đã trực tiếp đâm vào.

Bôi trơn cùng khuếch trương lúc trước đã thực triệt để, lúc này đẩy hấn đi vào không phí sức lực gì, chỉ là so với một lần kia, lần này Lục Viễn ôn nhu hơn nhiều.

Hấn tinh tế hôn môi, ôm Lục Ninh, trên cửa sổ sát đất lóe ra cảnh đẹp của đêm HongKong, hơi nóng bốc lên làm mờ thủy tinh, thấy không rõ tinh tinh điểm điểm đèn màu rực rỡ ngoài cửa sổ, duy nhất có thể nhìn đến chỉ là người trước mắt này.

A Ninh, ta không chỉ là thích người, ta yêu người.

Ta tin tưởng người thích ta, nhưng là ta hy vọng, người có thể yêu ta giống như ta yêu người.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lục Ninh cảm thấy không chỉ có ánh mắt mình chưa xót, mà ngay cả xương cốt toàn thân cũng chưa xót, nhưng nhờ khối thân thể đặc thù này ban tặng, trừ có chút không được tự nhiên ra, không có nơi nào khác không tốt, cho dù chỉ ngủ hai giờ, không cần hóa trang, mắt y như trước cũng không có quầng thâm.

Đây là điều mà rất nhiều ngôi sao đều hy vọng, thế nhưng Lục Ninh xoa xoa ánh mắt vẫn là cảm thấy thực không thoải mái.

Lên xe, Chung Du Bạch liền tiếp liếc lại đây, không vì cái gì, Lục Viễn cười đến giống thẳng ngốc, còn luôn luôn nắm tay Lục Ninh, Lục Ninh ngược lại đây mặt bình tĩnh vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần, chẳng trách hấn nghĩ nhiều.

Trình Thương Thuật cũng ở trên xe, hấn nhíu mày, không dấu vết nhìn nhìn sau gáy Chung Du Bạch, Chung Du Bạch cũng không phải Lục Ninh, sau gáy hấn có một vết cắn còn chưa tan đâu, nhưng là chính hấn không nhìn tới, tâm tình Trình Thương Thuật rất tốt, nhìn Lục Viễn như vậy, liền lộ ra một nụ cười có ý tứ hàm xúc khác.

Đến đài truyền hình, lập tức liền phải lên tiết mục, khi Trương Ngôn Thắng đang hóa trang chuẩn bị quần áo cho bọn họ, có người gõ vang cửa phòng hóa trang.

Ở cửa là một người phụ nữ nhìn không lớn tuổi, Chung Du Bạch đi qua, một lát sau liền trở lại, “Là trợ lý của Nghệ Phỉ Lâm, đến đưa thiệp mời cho hai người, có người muốn mời hai người ăn một bữa cơm tối.”

Lục Ninh ngẩn ra, tên này ngược lại là có thời gian không nghe đến, hai năm này, tiết mục tuyển tú trong nước bắt đầu thịnh hành, tuy rằng còn chưa đến tình cảnh đài đài ra tuyển tú như vài năm sau, lại cũng

nhiều hơn mấy năm trước nhiều, Nghê Phỉ Lâm dựa vào [Nhất xướng thành danh] lại xoay người, sau khi làm giám khảo của hai tiết mục, phát album mới thành tích cũng coi như không tồi, cô vốn chính là Thiên Hậu từng nổi tiếng, nay có nhân mạch có địa vị có nhân khí, hoàn toàn nghênh đón mùa xuân thứ hai của sự nghiệp.

“Không phải buổi tối chúng tôi còn phải quay một tiết mục sao?” Lục Viễn mở miệng nói, kỳ thật giữa bọn họ cùng Nghê Phỉ Lâm cũng không có bao nhiêu giao tình, tuyển tú năm đó, Nghê Phỉ Lâm cũng không coi là rất quan tâm bọn họ, nói thật, hẳn kỳ thật cũng không rất muốn đi.

Chung Du Bạch đặt thiệp mời trước mặt Lục Ninh, Lục Ninh vừa thấy, “Thiệp mời của Khổng gia?”

Tấm thiệp mời trước mặt này rất xinh đẹp, là màu đỏ chàm rỗng tỉ mỉ theo truyền thống Trung Quốc, dùng một loại vật liệu đặc biệt cứng rắn làm, ở dưới ngọn đèn hiện lên ánh sáng nhàn nhạt, rất có khuynh hướng cảm xúc, chữ bên trên nhìn rất đẹp, nhìn một cái cũng rất bất phàm.

Khổng thị là một trong những gia tộc có nội tình thâm hậu ở HongKong, giới giải trí HongKong phát triển sớm hơn đại lục, Khổng thị cùng giới giải trí ràng buộc tương đối sâu, nhà bọn họ từng cưới hai người phụ nữ HongKong, sau lưng vài công ty giải trí HongKong, ít nhiều đều có bóng dáng tập đoàn nào đó, Tinh Hoàn cũng không ngoại lệ, chỉ là Thiệu thị sau lưng Tinh Hoàn đối với công ty giải trí như vậy cũng không chuyên tâm, mới có thể khiến vài năm sau Tinh Hoàn cứ như vậy xuống dốc.

“Đúng, Khổng gia, tốt nhất vẫn là cứ đi đi, loại tiệc rượu này cũng không phải chỉ mời hai người, đi đều là nhân vật nổi tiếng ở HongKong, ngôi sao như mấy cậu chẳng qua là người tiếp khách, đi hảo hảo ăn một bữa rồi về là được.” Chung Du Bạch một chút cũng không lo lắng hai tên này sẽ ăn mệt, việc bọn họ gặp phải, có muốn ăn mệt cũng là người khác chịu thiệt được không?

Đời trước Lục Ninh từng đi tiệc rượu của Khổng gia một lần, loại tiệc rượu này sẽ có ngôi sao cùng vài phóng viên đi vào, tựa như Chung Du Bạch nói, tác dụng của ngôi sao bọn họ này chỉ là để trang điểm, nhất là ngôi sao nữ, càng là không hề thiếu chen vào đâu cũng muốn chen vào, trong nam ngôi sao bọn họ cũng có một vài người là mang theo mục đích vào, nhưng chỉ cần mình không có tâm tư này, đi hưởng thụ một bữa mỹ thực chính tông HongKong vẫn là thực hưởng thụ, Khổng gia mỗi lần mời đều là đầu bếp lớn tốt nhất HongKong đến nấu ăn.

Đợi lên xong tiết mục, Lục Ninh cùng Lục Viễn xóa trang đổi quần áo liền vội vàng chạy tới Khổng gia, nhìn hai hàng xe xếp dài ngoài cửa, Lục Viễn ngáp một cái, “Ta tình nguyện về khách sạn ngủ.”

Lục Ninh: “.....” Người xác định người là muốn trở về ngủ?

Nam nhân không giống nữ nhân, bọn họ không cần dùng lễ phục đi hấp dẫn tầm mắt người khác, mặc là tây trang đen tương đối đơn giản, thiết kế tu thân, màu sắc caravat cũng rất điệu thấp, một chút cũng không bắt mắt, dù sao bọn họ là đến xem náo nhiệt, muốn nhiều xuất sắc làm cái gì.

Nhưng là trời sinh trụ cột tốt, lại là thời điểm tuổi trẻ như vậy, tuổi vừa hai mươi, đang đứng ở giữa thanh niên cùng nam nhân, bọn họ không giống thanh niên tầm thường, dung mạo khí chất đều thực xuất chúng, cho dù có điệu thấp, vẫn là dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người.

Khi được bồi bàn dẫn qua bể phun nước, liền gọi ra một hồi rối loạn.

Lục Ninh cùng Lục Viễn là lần đầu tiên đến tiệc rượu Khổng gia, bọn họ vào giới giải trí cũng là có thời gian hai ba năm, nhưng hai năm trước bận rộn giống như phong khuyến (?), căn bản không có thời gian tiến hành hoạt động giải trí chân chính, sau này vào đại học, càng là bị vây trượng thái bán thần ẩn, cho nên lúc này hoàn toàn xem như gương mặt mới ở trường hợp này.

Lục Ninh lúc này mới ý thức được, mình đời này căn bản không giống đời trước a!

Đời trước tuy rằng bộ dạng y không kém, thế nhưng trong loại trường hợp tuần nam mỹ nữ hội tụ này, thực dễ dàng bị phai mờ với mọi người, dưới tình huống không ai chú ý, vui chơi giải trí thư thư phục phục ngồi đến khi tiệc rượu chấm dứt, đời này lại căn bản làm không được!

Diện mạo như y cùng Lục Viễn, cho dù là trong giới giải trí tuần nam mỹ nữ tụ tập, kia cũng là thuộc về tương đối xuất chúng, lúc này ở tiệc rượu, đương nhiên đồng dạng hấp dẫn ánh mắt, hưởng chi bọn họ đôi

song sinh giống nhau như đúc, khi đứng một chỗ đẹp mắt thẳng tắp bay lên theo cấp lũy thừa, khó trách chỉ là đi qua đã gợi ra một trận rối loạn.

Tiệc rượu lần này là hình thức tiệc đứng, thời tiết HongKong tháng 3, tháng 4 thực thích hợp, còn chưa tới lúc nóng, gió nhẹ bên ngoài quất vào mặt, vô cùng thoải mái, tốt hơn trong nhà bao nhiêu, trong viện đèn đuốc sáng trưng, mà Lục Ninh Lục Viễn tới đó mới phát hiện –

Mẹ nó đây là một bể bơi phái đối!

Người đi vào đều mặc lễ phục ngay ngắn chỉnh tề, sau khi vào lại được bồi bàn trực tiếp dẫn vào phòng thay quần áo!

Sắc mặt Lục Ninh coi như bình tĩnh, lại cẩn thận nói, “Chung Du Bạch đây là cố ý?”

“Không biết.” Lục Viễn nhìn cũng thực mất hứng, bọn họ không có chuẩn bị quần bơi, dùng trực tiếp là đồ dự bị cho khách ở nơi này, may mắn bọn họ không phải nữ, không so đo đồ bơi như vậy, chọn hai cái quần bơi tương đối kín đáo, bên ngoài lại mặc vào một cái quần đùi hoa, rửa mặt xong mới đi ra ngoài.

Trong viện nhà lớn của Khổng gia có một bể bơi xa hoa, bốn phía đặt bàn ăn thủy tinh chế tác đặc biệt, trên bàn cơm đặt các loại điểm tâm, hoa quả, rượu cùng đồ uống, chén đều là cốc thủy tinh chân cao, đĩa đều là khắc hoa mạ bạc, dụng cụ cực kỳ tinh xảo không nói, điểm tâm cùng hoa quả cũng là mới mẻ xinh đẹp.

Bể bơi rộng rãi gợn sóng lấp lánh, mỹ nữ bikini xinh đẹp, các loại người mẫu ngôi sao cao lớn tuần tú, dàn nhạc diễn tấu hiện trường, buổi tiệc rượu này của Khổng gia làm tương đối “sinh động”.

Trái ngược với những kẻ đã lẫn lộn rất lâu trong giới này, khi Lục Viễn đối mặt trường hợp này là ngây ngô rõ ràng, đời trước Lục Ninh cũng rất ít đến trường hợp như vậy, cảm thấy cả người đều có chút không được tự nhiên.

“Hai người đến rồi!” Nghê Phỉ Lâm mặc bikini, bên ngoài che một tấm khăn lụa mỏng dần thay đổi màu sắc, cười dài đi lên đón, đánh giá bọn họ một chút nói, “Như trường hợp này mới tương đối thích hợp loại người trẻ tuổi như hai cậu đâu!”

Không sai, kỳ thật Lục Ninh cùng Lục Viễn dạng này là rất dễ nhìn, khi bọn họ mặc quần áo sẽ có một chút dạng thanh niên tiềm gãy, sau khi cởi quần áo, lộ ra nửa người trên rắn chắc, làn da trắng nõn, đường cong tuyệt đẹp, nhất là đường eo xinh đẹp, so với rất nhiều người mẫu ở đây còn hấp dẫn ánh mắt người hơn.

Lục Ninh cũng thấy được Tạ Nhược Gia, cô ngược lại không thân thiện với bọn họ như khi thi đấu, mà là vẫn theo bên cạnh một người đàn ông tuổi trẻ thanh tú, cũng không quay ra nhìn bọn họ.

“Vị kia là công tử Đồng thị.” Nghê Phỉ Lâm cười nói, “Đúng rồi, ông chủ của hai người hôm nay cũng được mời –”

Nhìn theo hướng tay cô chỉ, sắc mặt Lục Viễn lập tức liền xanh.

Không vì cái gì khác, ông chủ của bọn họ tự nhiên chính là Diệp Tồn An, mà vị bạn gái cười đến ngại ngùng ôn nhu, mặc đồ bơi liền thân, bên ngoài khoác áo choàng hoa sen xanh ngọc bích bên cạnh Diệp Tồn An, không phải Cố Di thì là ai?

Đừng nhìn Lục Viễn dẫn bạn rợn mà tựa hồ dần dần không liên lạc nhiều với Cố Di, thế nhưng Lục Ninh biết, vị này là người vì một hứa hẹn có thể dùng hết toàn lực, trong lòng hấn, địa vị của Cố Di tuyệt đối không thể nghi ngờ, hẳn là thật sự coi cô như người nhà.

Nhưng là, cô lại có thể xuất hiện ở trong này?

Nhìn ý cười bỗng nhiên trở nên có chút miễn cưỡng trên mặt Cố Di, Lục Ninh nhìn về phía vị đang quần lầy Diệp Tồn An, nhướn mày, “Người kia –”

Lục Viễn đã bước qua, Lục Ninh cũng chỉ có thể đuổi kịp.

“Người này không phải cô có thể chạm.” Lục Viễn trực tiếp lạnh lùng nói.

Người phụ nữ đứng bên cạnh Diệp Tồn An tuyệt đối là vật báu, cữu đầu thân(1), trước tấn công sau phòng thủ, khuôn mặt xinh đẹp không nói, toàn thân có loại mị lực nói không nên lời, mị nhãn như tơ, môi đỏ mọng như lửa, ít người đàn ông nào có thể từ chối mỹ nữ như vậy.

Cô nhìn Lục Viễn, ngay khi Lục Ninh cho rằng cô muốn làm cái gì, cô bỗng nhiên thu hồi mị ý trên người, bữu môi liếc mắt nhìn Diệp Tồn An, “Hừ ~ sớm nói nha, yên tâm, tôi luôn luôn rất có nguyên tắc, sẽ không cướp đồ của ‘bằng hữu’, lần sau là của cậu thì giám sát chặt một chút ~”

Nói xong liền lắc lư cơ thể đi.

Lục Viễn cắn răng, “Con nhện tinh đáng chết! Ai nói hỗn đản này là của ta!”

..... Nhền nhện tinh.....

..... Thì ra là như vậy.....

Không cướp đồ của bằng hữu cái gì, Lục Ninh bỗng nhiên cảm thấy thật vi diệu.

.

(1) Tỷ lệ giữa đầu và thân thể là 1:9, được coi là tỷ lệ đẹp nhất của dáng người.

52. Chương 52

Đợi đến khi Lục Viễn xoay người lại nhìn Diệp Tồn An, trong lòng Diệp Tồn An lập tức căng thẳng.

Người khác không biết Lục Ninh cùng Lục Viễn là loại người nào, Diệp Tồn An lại biết, muốn nói nghệ nhân bình đối với ông chủ thì như thế nào cũng phải mang vài phần tôn kính, nhưng hai người này không phải nghệ nhân phổ thông, thậm chí đại bộ phận tài chính của D.A đều đến từ hai phi nhân loại trước mặt, hơn nữa, Cố Di là “chị gái” trên danh nghĩa của Lục Viễn, Diệp Tồn An liền mặc danh có chút chột dạ.

“A Viễn!” Cố Di ở trong này nhìn thấy Lục Viễn vẫn là thật cao hứng.

Có Cố Di ở, Lục Viễn cũng không thể làm quá phận, chỉ có thể thu lửa giận, “Chị, chị tới nơi này làm cái gì?”

Cố Di có chút bất an, lại vẫn là thực bằng phẳng nói: “Lúc trước Diệp tổng giúp chị rất nhiều, thật vất vả tìm chị hỗ trợ, chị liền theo anh ấy đến đây.”

“Thân phận như Diệp tổng còn có thể thiếu bạn gái?” Lục Ninh mỉm cười nhìn về phía Diệp Tồn An.

Diệp Tồn An thanh thanh yết hầu, bất đắc dĩ nói: “..... Thân phận như tôi vậy, chỗ nào có thể có bạn gái thâm giao a.”

Lục Ninh giật mình, Lục Viễn nhăn mi.

Bọn họ đều nghe hiểu, Diệp Tồn An không phải CEO công ty giải trí phổ thông, công ty của bọn họ rất đặc biệt, thân phận của hắn không phải bình thường, thâm giao với người thường mà nói, quả thật có chút phiền toái, bởi vì người ngoài chỉ sợ rất khó lý giải vì sao hắn phải đối với nghệ nhân dưới trướng đặc thù như vậy.

Nhưng ở trong mắt Lục Viễn, đây căn bản không phải lý do Diệp Tồn An tiếp cận Cố Di, tuy rằng thần kinh Cố Di thô một chút, nhưng cô cũng là người bình thường có được không.

Bên này còn đang nói chuyện, Nghê Phỉ Lâm đã đi chào hỏi người quen, mà cách đó không xa, có mấy người đang hí hóp mắt đánh giá Lục Ninh cùng Lục Viễn.

“Đạo diễn Trương, ngài cảm thấy thế nào?”

“Cậu nói vị kia? Không được, điều kiện thân thể không đạt được yêu cầu, người tôi muốn là phải gầy, thể nhưng không phải gầy như cậu ta, còn phải làm hậu kỳ, rất phiền toái, hơn nữa cậu biết rõ, tôi không thích để trong điện ảnh của mình dùng thể thân — hai người kia là ai?”

“Ngài là nói?”

“Bên kia, đôi song sinh đứng bên bể bơi.” Đôi song sinh kia rất cao, ở trường hợp không có giày hay kiểu tóc tăng chiều cao như bể bơi phái đối, thân cao thật sự của mọi người nhìn một cái không sót gì, hai người trẻ tuổi này nhìn chẳng qua mới khoảng hai mươi, thân cao cũng có khoảng 1m84, 1m85, dáng người còn mang theo vài phần khí chất thiếu niên trẻ con thanh thuần, cũng đã là hình dáng người trưởng thành, vai rộng eo thon, hai chân thẳng tắp, mặc quần áo có lẽ có vẻ hơi gầy, như vậy nhìn lại thấy cơ nhục căng đầy, đường cong cực kỳ dễ nhìn, tràn ngập lực lượng cùng mị lực của nam tính xinh đẹp.

Bên cạnh vị Trương đạo đầu đầy tóc bạc này có một vị trợ lý trẻ tuổi thái độ cung kính, nghe vậy nhìn thoáng qua nói, “Là người mới mới ra mắt hai năm trước, gọi Lục Ninh cùng Lục Viễn, trước kia quay qua mấy bộ điện ảnh, trong [Hắc Sa] từng hợp tác với Tạ Tri Bác bọn họ, làm diễn viên chính trong điện ảnh [Kiếm Tiên] của Trần Đạt, gọi Lục Ninh còn là diễn viên chính của [Ba ba đơn thân], gọi Lục Viễn lúc trước đã diễn [Lục quang].”

“Chỉ trình độ ra mắt hai, ba năm?”

“Vâng.”

“Vậy thành tích ngược lại cũng không tệ lắm.” Trương đạo tuy rằng tuổi rất lớn, tinh thần lại đặc biệt quắc thước, một đầu tóc bạc, vốn vẹn xem mặt mà nói lại dường như chỉ có năm mươi, “Người đại diện của bọn họ có tới không?”

“Hình như không.” Trợ lý trả lời, “Nghe nói hiện tại bọn họ chủ yếu dành tinh lực cho học tập, ít nhận phim.”

“Đi học?”

“Vâng, bọn họ là học sinh khoa Y cùng khoa Luật của đại học Phục Đán.”

Trương đạo nở nụ cười, “Có chút ý tứ.”

Vị bên cạnh nói chuyện từ ban đầu có chút mất hứng, mở miệng nói: “Trương đạo, Trình Minh của chúng tôi hiện tại tuy rằng thân thể gầy một chút, thể nhưng có thể luyện nha, thời đại hiện tại, mọi người đều thích dùng thể võ, Trương đạo ngài cũng không tất yếu như vậy.....”

Vị Trương đạo này vung tay lên ngắt lời hắn, “Nếu Hồng Đạt mấy người không muốn đầu tư thì thôi, tôi có thể đi kéo tài trợ khác, về phần Lâm Trình Minh tiên sinh kia vẫn là thôi đi, điều kiện thân thể cậu ta thật sự không đạt yêu cầu phim mới của tôi.”

Sắc mặt người bên cạnh nọ liền có chút xanh, nhưng hắn biết vị Trương đạo Tuấn Nhạc này ở trong giới là có tiếng tính tình không xong, cố tình ai cũng phải cho ông vài phần mặt mũi, mấy chục năm trước vị này xuất thân ngôi sao đánh võ, là số rất ít minh tinh điện ảnh Trung Quốc có thành tựu nổi bật ở Hollywood, sau này lớn tuổi chuyển làm phía sau màn, hơn mười năm trước bắt đầu chính tự mình làm đạo diễn quay phim, nào biết bộ điện ảnh đầu tiên liền lấy được thành công lớn, bởi vì thanh danh bản thân ông ở Hollywood, cho nên điện ảnh xuất từ ông, đều tương đối có thị trường ở nước ngoài, ông từng sống ở nước ngoài, biết khẩu vị của bọn họ, bởi vậy phim võ thuật của ông thường thường không chỉ có thể được thị trường trong nước hoan nghênh, còn thực dễ dàng nhận được khán giả nước ngoài yêu thích.

Lúc này đây, ông lại đang hoạch quay một bộ phim mới, ngược lại không phải phim cổ trang, mà là đề tài hiện đại, nếu là phim võ thuật, liền không rời khỏi một từ “đánh”, lại nói, tình tiết của bộ phim này cũng không phức tạp, tràn ngập tình tiết chủ nghĩa anh hùng, nhân vật chính vừa vặn là một đôi anh em, Trương Tuấn Nhạc vốn tính toán dùng một diễn viên phụ trong bộ điện ảnh trước của ông đến diễn nhân vật cảnh sát chính Lưu Trạ Giang trong bộ phim này, tiểu tử kia tuy rằng không có trụ cột võ thuật, nhưng thắng ở trụ cột thân thể không tệ, coi như có thể chống đỡ được, diễn xuất cũng không phải không xong, hôm nay ông đến tiệc rượu này, chính là muốn nhìn một chút có người trẻ tuổi thích hợp một nhân vật chính khác hay không.

Yêu cầu thân thể của nhân vật này so với Lưu Trạ Giang lại càng cao, loại đồ bơi phái đối này vừa hợp ý ông.

Bộ điện ảnh [HongKong ký sự] này nhìn đề mục coi như văn nhả, cố sự nó nói lại không hề văn nhả, cảnh sát Lưu Trạ Giang bởi vì tuổi rất trẻ, làm việc không đủ khéo đưa đẩy mà đắc tội cấp trên, sau khi bị ghi

tôi thì bị cưỡng chế giao súng về nhà tự kiểm điểm, nào biết cứ như vậy quần vào trong một hồi âm mưu quỷ quyệt, một tổ chức khủng bố quốc tế đang chuẩn bị sự kiện khủng bố tại HongKong, trong đó một kẻ có liên quan đến bọn cầm đầu tổ chức khủng bố có biệt hiệu “Hoa hồng đen”, nhưng không phải nữ, mà một nam nhân trẻ tuổi từ khi nhớ việc đã bắt đầu giết người, hấn thanh tú văn nhã, thậm chí mang theo vài phần bệnh trạng, lại tâm tư kín đáo thủ đoạn cay nghiệt, mà ai cũng không biết là, vị “Hoa hồng đen” này cùng cảnh sát Lưu Trạm Giang là anh em ruột.....

Trong thiết lập kịch bản này, cũng không nhất định cần hai diễn viên có bộ dạng giống nhau bao nhiêu, cho nên Trương Tuấn Nhạc vốn cũng không tính toán tình anh em thật sự, nhưng hiện tại nhìn về đôi song sinh cách đó không xa kia, bỗng nhiên liền cảm thấy, hai nhân vật như vậy, không có người càng thích hợp so với hai người kia!

Trọng yếu nhất là, Trương Tuấn Nhạc luyện võ thuật sáu mươi năm, đừng nhìn ông còn trẻ, trên thực tế đã sáu mươi chín tuổi, ánh mắt về phương diện này ít người có thể so được, hai người trẻ tuổi kia thân thể rắn chắc, làn da căng chặt, tay cùng đường cong vai lưng nói cho ông, cho dù bọn họ không phải luyện võ, căn cốt cũng tốt đến thần kỳ, vai lưng đứng thẳng tắp, hai tay buông xuống, nhưng không phải ở trạng thái hoàn toàn thả lỏng, vừa rồi từ khi bọn họ tiến vào Trương Tuấn Nhạc đã bắt đầu quan sát, một khi bọn họ đứng vững liền khép hai chân lại, tư thái đi đường rất nhẹ, Trương Tuấn Nhạc gần như đã cho rằng bọn họ thật sự từng luyện võ.

Vì nghiệm chứng ý tưởng này, ông chậm rãi đi đến chỗ bọn họ, Trương Tuấn Nhạc là người luyện võ, cố ý che dấu mà nói, đi đường yên lặng đến một tiếng động, chờ khi ông chậm rãi vươn tay muốn vỗ lên vai một người trong đó, lập tức bị một cánh tay hữu lực bắt được!

Trương Tuấn Nhạc rõ rệt cảm giác được hấn đã khống chế sức lực, nhưng lần này lại vẫn cảm bàn tay luyện đến đây vết chai của mình sinh đau, nhất thời cười ha ha lên, “Tiểu tử giỏi!”

Lục Viễn bắt được tay Trương Tuấn Nhạc thực ngạc nhiên, nhìn về phía ông lão mặc danh kỳ diệu trước mặt này.

Lục Ninh lại là ngẩn ra, y biết Trương Tuấn Nhạc, đời trước y hợp tác với ông một lần, nhưng luận thời gian mà nói, vẫn là ở hai ba năm sau đây, danh khí của Trương Tuấn Nhạc ở đại lục so với đạo diễn danh tiếng như Trần Đạt còn cao hơn, hiện tại ông lại đối mặt bọn họ cười ha ha giống như bị thần kinh, Lục Ninh thật sự là..... Không biết lấy cái gì biểu tình đến đối mặt có được không?

“Chàng trai, đến diễn điện ảnh của tôi đi!” Đôi mắt Trương Tuấn Nhạc sáng mà hữu thần, trực tiếp nhìn Lục Viễn nói, sau đó chuyển hướng Lục Ninh, “Hai người các cậu cùng nhau, điện ảnh mới của tôi thực thích hợp tiểu tử có tinh thần như các cậu.”

Lục Ninh: “.....” Vì sao y chưa bao giờ biết Trương Tuấn Nhạc là người có thể tùy tùy tiện tiện bắt được một người liền mời đóng phim như thế này?

Lục Viễn không biết Trương Tuấn Nhạc, hấn cau mày nói: “Ngượng ngùng, cho đến tháng 6 chúng tôi vẫn đều phải lên lớp đầu.” Hấn nói thực uyển chuyển khách khí, bản thân Lục Viễn cũng không phải người hoàn toàn không biết đạo lý đối nhân xử thế.

Lục Ninh âm thầm thở dài, y cảm thấy có chút đáng tiếc, Trương Tuấn Nhạc tự mình đến mời, cơ hội tốt bao nhiêu a, nhưng là y không phản bác lời Lục Viễn nói, y rất hiểu y cùng Lục Viễn càng nghĩ muốn là cái gì.

“Ha ha, không sao, chúng ta có thể đến tháng 7 lại quay.” Trương Tuấn Nhạc cười tủm tỉm nói.

Trợ lý đứng bên cạnh Trương Tuấn Nhạc gần như không che dấu được kinh ngạc trên mặt, bởi vì hấn biết, ban đầu Trương Tuấn Nhạc dự tính bắt đầu quay [HongKong ký sự] vào đầu tháng 6, vì hai người mới này lại có thể nguyện ý lùi thời gian quay một tháng?

Hai người mới này đến cùng là thế nào, Trương đạo tự mình mời bọn họ đóng phim, thế nhưng còn là một bộ giọng điệu từ chối?! Bọn họ có biết Trương đạo đến tận cùng là ai hay không!

Nếu Trương Tuấn Nhạc đã nói như vậy, Lục Ninh mau chóng hồi nói: “Trương đạo khách khí, nếu như vậy, tôi cùng a Viễn đương nhiên thực phương tiện.”

Lục Viễn liếc mắt nhìn Lục Ninh, mới gật gật đầu nói, “Cám ơn Trương đạo.”

Trương Tuấn Nhạc nở nụ cười, “Tiểu Vu, đợi lát nữa lấy kịch bản đến đây cho ta, đưa cho hai chàng trai này đi.”

“Vâng, Trương đạo.”

“Người luyện công phu chúng ta chính là muốn sáng khoái, không biết hai vị Tiểu Lục đồng chí là luyện nhà ai?”

Lục Ninh lúc này mới phản ứng lại, thì ra Trương Tuấn Nhạc cho rằng bọn họ cũng luyện công phu..... Nhưng là, y cùng Lục Viễn thật sự không phải a.....

Khụ, có lẽ miễn cưỡng xem như?

Không đúng, luyện công phu căn bản không thể so sánh với bọn họ có được không!

“..... Chúng tôi chỉ là tự mình tùy tiện luyện qua tăng chút sức lực mà thôi.” Lục Ninh chỉ có thể nói như vậy.

Trương Tuấn Nhạc cũng liền không hỏi nhiều, quả thật theo như lời ông, thân là người luyện võ tính cách ông tương đối sáng khoái, một khi coi trọng cái gì ông nguyện ý giao hảo, kia tuyệt đối sẽ khiến người vô cùng thoải mái, ông có kiến thức có lịch duyệt, nói chuyện hài hước khôi hài, đêm nay có ông ở đây, bên Lục Ninh Lục Viễn này lại thanh tĩnh ngoài ý muốn, không có bao nhiêu người tiến lên đây đến gần, ngay cả một thiên kim tiểu thư cổ ý đến uống cùng Lục Ninh Lục Viễn một chén cũng bị Trương Tuấn Nhạc nói mấy câu mời đi, phải biết, Trương Tuấn Nhạc một thân công phu cứng rắn, hắc bạch lưỡng đạo đều có nhân mạch, cũng không phải là nhân sĩ giới văn nghệ tầm thường, luận tài sản tư lịch, ở HongKong ngược lại thật đúng là không có bao nhiêu người dám chọc.

Có một người như vậy ở bên cạnh, buổi tối bể bơi phải đối có hàm ý khác rõ rệt hôm nay, cứ như vậy bình tĩnh vượt qua, vài lần Nghê Phỉ Lâm đều là có vẻ muốn nói lại thôi, muốn nói chuyện gì đó với Lục Ninh Lục Viễn, chỉ ngóng trông Lục Ninh Lục Viễn có thể phát hiện ám chỉ của cô, bọn họ lại đều làm bộ không chú ý tới, chỉ trò chuyện nhiệt tình cùng Trương Tuấn Nhạc, Nghê Phỉ Lâm cũng ngượng ngùng không dám lại đây.

Kỳ thật Lục Ninh đại khái đoán được mục đích của cô, quanh cô có một vòng phụ nữ trang dung tinh xảo, cho dù bảo dưỡng có tốt, dáng vẻ mặc đồ bơi vẫn mang theo vài phần dấu vết của năm tháng, HongKong nhiều phú bà, những người phụ nữ này không thể nghi ngờ chính là thuộc về những nhân vật xuất thân thật dày rất có của cải, có thể hiểu được ý định của Nghê Phỉ Lâm.

Nhưng mà điều này cũng không có gì đáng tức giận, quy tắc trong giới chính là như thế, nếu người không muốn, ít người có thể miễn cưỡng, đương nhiên, có chút làm khó dễ là khẳng định, hơn nữa, này cũng không tính là việc lớn gì, rất nhiều người thông minh trong giới không muốn dây vào đều có thể thoát thân dưới tình huống như vậy, đại bộ phận phú bà dễ đối phó hơn những nhân vật nổi tiếng làm kinh doanh mà ngôi sao nữ gặp phải, trong những người có tiền có thế, nam nhân cùng nữ nhân, vẫn có khác biệt rất lớn, so sánh mà nói thì đại bộ phận nữ giới dễ khống chế hơn nhiều.

Nghê Phỉ Lâm chỉ là muốn làm người trung gian, cũng không biết cô lấy được bao nhiêu chỗ tốt, loại hành vi này thậm chí không được xưng là làm mai, nhiều lắm chỉ có thể nói là “phí giới thiệu” mà thôi.

Thế nhưng Lục Ninh vẫn thực không thích hành vi của Nghê Phỉ Lâm, y có thể không ngại cô mang tâm tư riêng như vậy, nhưng với phối hợp chuyện này thì nửa điểm y cũng không hứng thú.

Cho nên sau lần bể bơi phải đối này chấm dứt, Nghê Phỉ Lâm lại gọi tới vài cuộc điện thoại, đều bị Chung Du Bạch chặn dứt.

Đợi khi Lục Ninh lấy được kịch bản [HongKong ký sự], mới có chút giật mình, thì ra là bộ này!

Kịch bản [HongKong ký sự] thực ưu tú, đương nhiên, cứ nhìn về bảng hiệu của Trương Tuấn Nhạc, phim của ông chưa bao giờ có phòng bán vé thấp, nhưng [HongKong ký sự] lại có thể nói là tác phẩm tuyệt vời nhất của Trương Tuấn Nhạc!

Lục Ninh nhớ rõ hai vị diễn viên chính của [HongKong ký sự] đời trước vốn cũng không coi là diễn viên đặc biệt nổi tiếng gì, nhưng sau khi diễn bộ phim này, lập tức liền tiến lên một bậc thật dài, không nói khoa trương chút nào, từ hạng hai hạng ba ban đầu lập tức nhảy lên hàng ngũ hạng nhất! Thậm chí bởi vậy mà được Hollywood nhìn trúng, vị diễn vai Hoa hồng đen kia nhờ gió đông của việc này mà chiếm được một nhân vật trong một bộ phim anh hùng lớn của Hollywood.

Kỳ thật từ khi y cùng Lục Viễn ra mắt tới nay, thành tích đã coi như không tệ, phương diện phim truyền hình, tuy rằng bọn họ chỉ diễn hai ba bộ phim truyền hình, [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] thịnh hành châu Á, [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] cùng [Hạnh phúc dưới trời xanh] đều là phim cực nổi, biểu hiện trong [Khang bình thịnh thế] cùng [Hoa đào tháng sáu] đồng dạng đáng khen thưởng, lấy thành tích của bọn họ, vốn lấy diễn viên mới xuất sắc nhất cái gì có thể nắm chắc, nhưng đầu năm nay cái khối thị trường phim ảnh đại lục này luôn luôn không có nề nếp, quan hệ rắc rối phức tạp trong đó, theo Chung Du Bạch nói, vốn cũng không bao nhiêu người chú ý, không cần hiểm lạ cái cúp mạ vàng diễn viên mới xuất sắc nhất kia, nói muốn làm thì tự mình làm bao nhiêu cái cũng được.

Vì thế, ít một khoản phí quan hệ xã hội, thêm một khoản vào điện ảnh mới đầu tư.

Thành tích phương diện điện ảnh càng đáng giá người khen ngợi, bản thân [Hắc Sa] là chế tác lớn, lấy bộ phim nổi tiếng có phòng bán vé quá ức (100.000.000) ra mắt, đối với người mới mà nói là quá khó được, ở Giải thưởng Điện ảnh HongKong lấy được bốn hạng đề danh hai hạng giải thưởng lớn, nhưng bọn họ chỉ là diễn viên phụ, loại vinh dự này không có quan hệ quá lớn với bọn họ, bởi vì vấn đề thời gian, bọn họ thậm chí không tham dự lễ trao giải đó, sau đó, [Kiếm Tiên] là bộ phim đầu tiên mà D.A đầu tư, vốn ven lấy phòng bán vé mà nói đã là lấy được toàn thắng lớn, phòng bán vé trong nước buôn bán lời vài lần, nhờ nổi bật như vậy, bọn họ muốn là rèn sắt khi còn nóng, nói không chừng rất nhanh có thể thượng vị, nhưng cố tình vào lúc này, bọn họ buông tay tình thế có lợi lớn nhất, quyết định trở về đến trường.

Cho nên, người tiếc cho bọn họ không ít, chỉ có chính bọn họ thực bình tĩnh.

Sau khi [Ba ba đơn thân] công chiếu, loại thanh âm mới ít đi nhiều, phòng bán vé của bộ điện ảnh tiểu thành bản này có thể qua ức, hoàn toàn là dựa vào kịch bản ưu tú cùng tình tiết thôi lệ của nó mang đến, diễn xuất của Lục Ninh càng là chính thức tiến vào tầm mắt của rất nhiều đạo diễn có danh tiếng, [Lục quang] cũng là giống vậy, trong bộ phim lớn này, tính đặc sắc vai nam thứ Lục Viễn diễn mạnh không thua nam chính không nói, bởi vì ngoại hình của hắn đẹp, thiếu chút còn nổi bật vượt qua nam chính, nay cũng là chạm tay có thể bồng.

Cho nên, khi Trương Tuấn Nhạc tuôn ra tin tức bộ phim [HongKong ký sự] tiếp theo sẽ do anh em Lục Ninh Lục Viễn đảm đương diễn viên chính, cũng mời Tạ Tri Bác, Đường Giải, Vương Bội Hồng... vài vị diễn viên có tư lịch, thanh danh và danh vọng phái diễn xuất gia nhập liên minh đảm đương nhân vật chính, trong lúc nhất thời các tạp chí lớn đều đua nhau phát tin tức này.

Lục Ninh Lục Viễn đã bắt đầu đọc kịch bản, nếu tiếp bộ điện ảnh này, những bộ khác Chung Du Bạch vừa nhận cho bọn họ đều từ chối hết, cuối tuần kế tiếp sau khi trở về từ HongKong, Lục Ninh một mình theo đoàn làm phim [Ba ba đơn thân] đi Berlin, Liên hoan phim Berlin sắp khai mạc, [Ba ba đơn thân] làm phim tham gia triển lãm, có tư cách đi thăm dò.

Lục Viễn tiếc nuối không thể đi theo, bởi vì rất nhanh Giải thưởng Điện ảnh HongKong cũng sẽ tổ chức, [Lục quang] đứng đầu danh sách đề cử, bản thân Lục Viễn cũng được đề danh nam diễn viên phụ xuất sắc nhất lần đầu tiên trong đời, hắn không thể không tham gia.

May mắn lúc này mới cuối tháng 3, học tập cũng không gấp gáp, lại có biểu hiện rất tốt khi đến trường của bọn họ, khi xin phép hiệu trưởng cũng thực sáng khoái, nếu không bởi vì mấy giải thưởng trọng yếu này, Lục Ninh Lục Viễn là sẽ không dễ dàng xin phép.

Khác với đời trước là, [Ba ba đơn thân] đời này được kiểm duyệt với thành tích tương đối tốt, so thành tích đời trước còn tốt hơn!

Chỉ có thể nói lúc này diễn xuất của Lục Ninh quả thật tốt hơn Lục Viễn một chút, biểu hiện trong [Ba ba đơn thân] cũng càng đi sâu vào biến đổi tâm lý so với Lục Viễn.

Đức cuối tháng 3 so với HongKong thậm chí Thượng Hải cũng lạnh hơn nhiều, khi Lục Ninh đến sân bay liền cảm thấy ý lạnh đập vào mặt, khiến y không ngờ được là, vậy mà có không ít thiếu nữ trẻ tuổi canh giữ ở sân bay, trong đó có không ít thiếu nữ Đức tương đối xinh đẹp, vừa thấy Lục Ninh xuất hiện liền vây quanh tới, các cô so với fan đại lục thì tương đối hàm xúc hơn một chút, nhưng chụp ảnh ký tên cái gì vẫn là tương đối nhiệt tình, cũng tặng quà cho Lục Ninh.

Đặng Nhất Khánh mang theo cười nói, “Này bộ dạng đẹp chính là tốt a! Tôi trước kia cũng từng mang theo đoàn làm phim đến Berlin, còn chưa thấy qua tình hình như vậy đâu!”

Lục Ninh cười, đợi đến khi lên xe lấy di động ra, mới nhìn thấy ba bốn mươi tin nhắn Lục Viễn gửi cho y.....

Trạng thái trên không và vân vân, Lục Ninh theo thói quen tắt máy.

Hắn tùy tay nhấn mở một tin, “A Ninh, ta nhớ người.”

Dính đến Lục Ninh cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Thế nhưng ngón tay hắn dừng một chút, bỗng nhiên cảm thấy, Berlin tháng 3, cũng không phải lạnh như vậy.

Chung Du Bạch ngồi ở ghế trước, “Thật sự là đủ! Lục Viễn rốt cuộc là ba tuổi hay bốn tuổi a! Bây giờ làm loạn muốn tới Berlin, đầu óc bị cửa kẹt?”

Lục Ninh: “.....”

53. Chương 53

Chung Du Bạch bên này vừa cúp điện thoại do Lục Viễn Hoàng Bích gọi tới, di động lại vang lên.

Hoàng Bích tạm thời còn ở cùng Lục Viễn, nhưng là cùng không lâu, khi hắn biểu diễn ca khúc chủ đề của [Kiếm Tiên] đã xem như lộ mặt một lần, một khi [Người lữ hành] công chiếu, Chung Du Bạch khẳng định bắt đầu phối trí điều động hắn như nghệ nhân, ắt hẳn không thể lại ở chỗ Lục Viễn, nhưng những người khác Chung Du Bạch một chút cũng không yên tâm, cuối cùng quyết định để Hùng Minh Minh cùng hắn, cho nên lần này Hùng Minh Minh lưu lại HongKong, hôm nay Trình Thương Thuật lái xe.

Nói thật, tại Lục Ninh xem ra, Trình Thương Thuật người này cùng lái xe cái gì nửa điểm cũng không dính tới.

“Được, phiền toái ngài, cảm ơn.” Sau khi Chung Du Bạch gác điện thoại, nhìn về phía Lục Ninh, “Tin tức tốt, phim [Người lữ hành] đã đưa đến Cannes, xác định tham gia kiểm duyệt Liên hoan phim Cannes.”

Với tin tức này Lục Ninh cũng không bất ngờ, lấy trình độ của bộ phim cùng với ánh mắt đánh giá của Lục Ninh, chất lượng cao đến thần kỳ, vô luận là kịch bản hay diễn viên, hình ảnh đều không thể xoi mói, quan trọng nhất là, nó còn phản ánh bệnh trạng trong xã hội này, cả bộ điện ảnh tuy rằng chỉ có mười hai người, lại đầy đặn có sức dẫn, mỗi người đều đại biểu cho một tính cách riêng, vô luận là nội dung hay ý nghĩa ẩn chứa đều đến tiêu chuẩn nhất định.

Nói thật, y càng kỳ quái là, vì sao đời trước bộ phim này không xuất hiện, vị Tỳ Bà tinh kia chẳng lẽ không cho D.A kịch bản? Y cảm thấy hắn là có, nhưng lại cũng không được coi trọng nhanh như vậy mà xuất bản đúng không?

Berlin cuối tháng 3 không chỉ là có chút lạnh, đến ngày đi thăm đồ, còn có chút mưa dầm, may mắn nam nhân không giống nữ nhân, các ngôi sao nữ mặc các kiểu dáng lễ phục tranh kì khoe sắc, mà lễ phục lộ vai lộ lưng là chuyện thường, nhưng là Lục Ninh nhìn cũng cảm thấy rất lạnh.

Phương diện này thì nam nhân may mắn hơn nhiều, trên cơ bản là vẫn lấy chính trang làm chủ, bởi vì Lục Ninh còn “trẻ tuổi”, Trương Ngôn Thắng phối cho y một bộ chính trang hơi có vẻ hoạt bát, tây trang có đường vân caro mảnh màu xám nhạt, phối hợp áo sơ mi lụa màu trắng ùng giầy da màu café nhạt, hình thức áo sơ mi không có gì đặc biệt, chỉ là cúc áo vẫn cài đến cổ, cổ áo không phải cổ sơ mi gấp bình thường, mà là buộc, giầy cũng không phải hình thức phức tạp, vô cùng đơn giản, không có trang sức, áo khoác tây trang là ngắn thân, lộ ra một đoạn vòng eo tinh tế hơn nam nhân bình thường không ít cùng dây lưng màu

café tương đối tinh xảo, cùng với các nam nhân một sắc chính trang thuần đen trên thảm đỏ, người phương Đông tuần mỹ tuổi trẻ như Lục Ninh cũng không gặp nhiều, đại bộ phận người phương Tây có thẩm mỹ không giống người phương Đông, thế nhưng mỹ nam tử hình dáng lập thể như Lục Ninh lại vẫn hấp dẫn rất nhiều tầm mắt phóng viên.

Y tuổi trẻ, xinh đẹp, cao gầy, cổ tình khí thể còn thực đầy đủ, một mảnh đèn flash chợt hiện, Lục Ninh duy trì phong độ mười phần, tóc toàn bộ được chải ngược ra sau, lộ ra cái trán rộng cùng đường cong mang chút buốt lạnh, một tay cầm trong túi quần tây, mang theo mỉm cười đi tới, y không phải lần đầu tiên ứng phó loại trường hợp này, một chút cũng không co quắp không nói, thậm chí nhất cử nhất động đều mang theo vài phần tiêu sái ưu nhã, đời trước điều kiện ngoại hình của y không tốt như vậy, lại có thể hấp dẫn tầm mắt ở trường hợp này, huống chi là đời này hiện tại đã thay đổi một cái vỏ ngoài.

Toàn bộ Liên hoan phim Berlin, quần áo của Lục Ninh cũng không mang nặng, bởi vì thời tiết còn rất lạnh, y từ áo khoác da kiểu Anh phong tình đến tây trang phẳng phiu tu thân lại đến quần áo thoải mái thanh xuân dào dạt, đều mưu sát một mảng lớn phóng viên phim ngược ngoài.

Đặc biệt một tuần sau Lục Viễn cũng từ HongKong chạy tới Berlin, hai người cùng nhau ra ngoài, mặc kệ đến rạp phim nào, đều là một mảnh đèn flash, thậm chí không hề thiếu người qua đường nhìn không được cầm máy ảnh ra chụp điên cuồng một trận.

Chung quy vào giới giải trí ba năm, Lục Viễn cũng đã quen với đèn máy ảnh, Trương Ngôn Thắng tự mình ra tay hóa trang cùng phối quần áo cho bọn họ, gặp được nghệ nhân trụ cột tốt, thợ trang điểm là tương đối hạnh phúc, đáng người Lục Ninh Lục Viễn đẹp, hoàn toàn chính là giá áo, hắn còn thí nghiệm trên người bọn họ các loại trọng điểm, cho dù là quần áo đơn giản mặc trên người bọn họ đều có hương vị không tầm thường khác nhau.

Truyền thông đại lục càng nhiều là đưa tin tin tức điện ảnh về nước mình, cho nên [Ba ba đơn thân] là phim duy nhất nhập vòng Liên hoan phim Berlin năm nay, đạt được rất nhiều sự chú ý từ truyền thông đại lục, cho nên Lục Ninh vì thế mà lên trang nhất vài ngày, dùng ảnh y đi trên thảm đỏ, ảnh trên đường vân vân, thậm chí truyền thông nước ngoài cũng dùng ảnh Lục Ninh làm trang bìa một lần, bình thường cái này vốn là đặc quyền của ngôi sao nữ.

Mà Lục Viễn thành công lấy được Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của Giải thưởng Điện ảnh HongKong, mặc dù có chút nguyên nhân may mắn, trong những phim tham gia Giải thưởng Điện ảnh HongKong năm nay, có thể tranh phong cùng [Lục quang] là rất ít, Lục Viễn biểu hiện quả thật đáng khen thưởng, áp đảo mấy vị được đề cử khác lấy được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất giải không có đưa tới nghi ngờ gì.

Sau khi hắn đi Berlin, không hề thiếu truyền thông đi theo, ảnh chụp của hai người càng là điên cuồng xuất hiện trên các báo chí truyền thông lớn trong nước, cuộn lên một phong trào Lục Ninh Lục Viễn mới, không ít quá khứ của bọn họ lại một lần nữa được quan tâm đào móc ra, mà lúc này, mới có người đưa ra nghi ngờ với việc năm xưa khi bọn họ ra mắt, thành tích xuất sắc lại không lấy được giải diễn viên mới xuất sắc.

Trên diễn đàn Lục Quỳnh có một topic riêng về Lục Ninh ở Liên hoan phim Berlin, dùng tám ảnh Lục Ninh đi trên thảm đỏ bắt đầu, kiểm kê các loại ảnh chụp cùng phỏng vấn Lục Ninh tại Liên hoan phim Berlin lần này, nhất là thời gian sau khi Lục Viễn cũng gia nhập, topic càng ngày càng nổi, sau lại có rất nhiều fan mới gia nhập, trong hai tuần ở Liên hoan phim Berlin, tin tức về bọn họ chưa từng gián đoạn, mà sau khi [Ba ba đơn thân] giành được giải thưởng lớn Grand prix từ Ban giám khảo Liên hoan phim Berlin, nhiệt độ ở đại lục đạt tới đỉnh cao.

Điện ảnh Trung Quốc không phải lần đầu tiên có giải thưởng ở Liên hoan phim Berlin, nhưng anh em hai người, một lấy nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của Giải thưởng Điện ảnh HongKong, một có phim làm diễn viên chính được Grand prix của Liên hoan phim Berlin, độ tin tức của chuyện này tương đối cao.

“Thần tượng hay là thực lực? Con đường nổi dậy của Tiểu sinh mới ra đời tại đại lục.”

Một tạp chí giải trí nổi tiếng nhất đại lục lấy tiêu đề này, thêm ảnh chụp bìa tạp chí đặc biệt của Lục Ninh Lục Viễn phát hành một kì của tạp chí đó trong ngày 3 tháng 4, gần như là làm riêng cho Lục Ninh Lục Viễn một chuyên đề, ước chừng chiếm hai mươi hai trang giấy, không chỉ có ghi lại con đường diễn nghệ của

Lục Ninh Lục Viễn, còn thêm không ít đánh giá của người khác với bọn họ, mà tạp chí vừa đem bán, lập tức bán hết trong phạm vi lớn, tạo ra lượng tiêu thụ lớn nhất của tạp chí [Tinh văn] từ khi bắt đầu tới nay.

A Lục tiếp nhận tạp chí mới tinh từ trên tay bác gái trong tiệm báo, nhìn nhìn chung quanh, liền ngồi xuống băng ghế trên công viên nhỏ cách đó không xa.

Lúc này là sáng sớm, vài cụ già rèn luyện buổi sáng chậm rãi đánh Thái Cực trên con đường mòn bằng đá bên cạnh, thời tiết dần nóng lên, ý xuân dạt dào, tiếng chim chóc ca hát phá lệ dễ nghe.

Trên trang bìa, Lục Viễn mặc tây trang đen, bên trong mặc sơmi trắng cổ áo buộc, dải lụa màu đen buộc cực kỳ chỉnh tề, Lục Ninh cũng mặc tây trang đen như vậy, nhưng caravat mảnh dài không buộc hẳn hoi, cổ áo hơi rộng, lộ ra một đoạn nhỏ xương quai xanh xinh đẹp, trong hai người, Lục Ninh vắt chân ngồi trên sofa kiểu châu Âu hoa lệ, một tay chống cằm, ý cười thờ ơ trên khóe môi mang theo vài phần tà khí, Lục Viễn lại chỉ là đứng nghiêng bên cạnh sofa, hai chân thon dài, một chân hơi gập lại, xoay nửa người nhìn về phía màn ảnh, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, mi mục thanh lãng lãng, trong tuần lãng lại có ba phần buốt thấu xương.

Khuôn mặt giống nhau như đúc, cổ tình khí chất hoàn toàn khác biệt.

A Lục nhìn một hồi lâu mới chậm rãi tạp chí, tên trang sách dùng chữ màu vàng nhạt viết trên nền giấy màu đen –

“Nếu cho bạn lựa chọn, bạn nguyện ý làm phái thần tượng hay là phái thực lực?”

Tạ Tri Bác hai mươi tuổi, còn chỉ là long sáo trong phim truyền hình.

Tôn Lập Ngôn hai mươi tuổi, chỉ lộ mặt một lần trong một bộ điện ảnh có phản ứng thường thường.

Lưu Sâm hai mươi tuổi, diễn bộ phim truyền hình đầu tiên trong nhân sinh của mình, rating lại thâm đậm đến thậm chí không khiến người nhớ được mặt mình.

Vương Diệp Chu hai mươi tuổi, còn ở hầm ngầm Bắc Kinh chờ đợi kịch bản đầu tiên.

.....

Lục Ninh hai mươi tuổi, diễn viên chính bộ điện ảnh có phòng bán vé quá ức, thậm chí dựa vào diễn xuất giành được giải thưởng Liên hoan phim Berlin, giúp giới điện ảnh Trung Quốc mang về một cup Grand prix.

Lục Viễn hai mươi tuổi, diễn viên chính bộ điện ảnh đồng dạng có phòng bán vé quá ức, khi còn chưa qua sinh nhật hai mươi tuổi, đã được tại còn chưa qua hai mươi tuổi sinh nhật thời điểm, liền được đến giải Kim Tượng ưu ái, mang về cúp nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Đây là Lục Ninh cùng Lục Viễn, bọn họ là phái thần tượng trời sinh, có quang mang thần tượng không gì sánh được, lại cũng là phái thực lực, Trần Đạt nói, bọn họ là diễn viên giỏi ngay cả ánh mắt cũng đều có diễn xuất liê; Đặng Nhất Khánh nói, chỉ cần từng hợp tác với bọn họ, sẽ thấy họ diễn người nào chính là người đó, không phải diễn, mà là xem ở màn ảnh, bọn họ là; Trương Tuấn Nhạc nói, tôi muốn mời thanh niên như bọn họ vậy đến diễn điện ảnh của tôi, bởi vì trong giới rất ít nhìn thấy đứa trẻ có tình khí đầy đủ như vậy, trong ánh mắt bọn họ không lẩy dím những thứ khác, vô cùng đơn giản, thuần thuần túy túy.....”

Tên một loạt diễn viên nam trên kia, đều là ảnh đế nổi danh đại lục, diễn xuất tốt là được đại lục công nhận.

Nhìn nhìn, không biết vì sao, A Lục bỗng nhiên thấy mũi có chút cay cay.

Không phải nằng khó chịu, chỉ là vui vẻ, nhìn bọn họ đi càng ngày càng tốt đứng càng ngày càng cao, nằng thực kiêu ngạo.

Cho dù nằng là người tu chân, bọn họ là yêu ma.

Nhưng nằng lại vẫn kiêu ngạo, kiêu ngạo đến so với khi mình tu luyện tiến giai còn vui vẻ hơn, nằng thích bọn họ, không liên quan đến thân phận, chỉ là đúng như trên tạp chí nói vậy –

Bọn họ vô cùng đơn giản, thuần thuần túy túy, mặc kệ làm cái gì, đều cố gắng nghiêm túc như vậy, luôn luôn thẳng thắt lưng kiên định đi về phía trước.

A Lục thích Lục Ninh cùng Lục Viễn như vậy.

Lại lưu luyến tỉ mỉ đọc qua mấy lần, nàng mới cất quyển tạp chí, đem về khóa trong rương dưới gầm giường, dùng một cái khóa liên hoàn chín khúc khóa lên, này là bí mật của một mình nàng, ngay cả sư tỷ thân thiết nhất với nàng cũng không biết.

Mà đợi khi Lục Ninh cùng Lục Viễn từ Berlin trở lại Thượng Hải, các loại mời cùng phỏng vấn ùn ùn kéo đến, Chung Du Bạch chán vô cùng vất vả, Lục Ninh cùng Lục Viễn ngược lại trở về sinh hoạt vườn trường bình thường.

Không chỉ phải bổ sung công khóa lúc trước, còn phải bắt đầu chuẩn bị tập luyện concert lưu động sáu tháng cuối năm, lại thể hội một lần sinh hoạt mệt như cún.(=.=')

Chu Hồng Vinh cùng Khổng Vu Thần có chết cũng không hiểu được, làm sao có người mỗi ngày chỉ ngủ ba, bốn giờ, còn có tinh thần như vậy! Làm cho đám bọn họ một ngày nào đó chỉ ngủ ba giờ, tuyệt đối không đến một tuần thì không bù lại được!

Thời gian lâu, bọn họ cũng không hâm mộ ghen tị Lục Ninh cùng Lục Viễn, người khác không biết, bọn họ lại biết thật sự rõ ràng, hai người kia trả giá lớn như thế nào mới có thành tích hiện tại, trả giá nhiều hơn người khác, hai kẻ mạnh này lại có đầu óc như vậy, tự nhiên có thể có nhân sinh không giống người thường, thời gian của hai người kia hận không thể bẻ thành hai nửa mà dùng, cố gắng như vậy, nếu không thành công thì mới là không có thiên lý đúng không?

Buổi sáng 6 giờ dậy, xem sách trong chốc lát, ăn điểm tâm, lên lớp, giữa trưa ăn cơm, đi thư viện, buổi chiều lên lớp, sau giờ tan học đến công ty, buổi tối không sai biệt lắm trước 11 giờ ký túc xá đóng cửa mới trở lại, sau đó lại đọc sách sửa bút ký, cuối cùng còn phải xem kịch bản, không đến một hai giờ căn bản sẽ không ngủ.

Chu Hồng Vinh là thần kinh thô, như thế nào hấn cũng ngủ được, Khổng Vu Thần lại không dễ ngủ như vậy, cho nên hai người vì không quấy rầy Khổng Vu Thần, thường xuyên sẽ ra ngoài hành lang xem kịch bản, làm bạn cùng phòng mà nói, hai người này thật sự săn sóc, chưa bao giờ là có loại tính cách duy ngã độc tôn.

Ngày 14 tháng 5, Liên hoan phim Cannes khai mạc, [Người lữ hành] là phim dự thi nên lúc này còn chưa công chiếu trong nước, [Ba ba đơn thân] của Đặng Nhất Khánh thu được Grand prix ở Berlin, Cannes lần này đương nhiên cũng là có chuẩn bị mà đến, hẳn biết điện ảnh giống như [Người lữ hành] qua kiểm duyệt là không khó, cho dù nó là một bộ phim kinh dị, lại thiên hướng về tâm lý khủng bố huyền nghi, không có bất cứ cảnh huyết tinh hoặc là cố làm ra vẻ thần bí nào, ngược lại sắc màu rực rỡ đầy đủ thể hiện phong tình Tây Tạng độc đáo, nhưng loại phim này ở đại lục cũng không quá khiến người thích, trong mắt người đại lục, loại đề tài này căn bản không có tính đại chúng, nếu có thu hoạch ở Cannes, tuyệt đối sẽ kích thích phòng bán vé đại lục, mà thời gian công chiếu [Người lữ hành] ở đại lục đã định tại tháng 6.

Tổ chức Liên hoan phim Cannes vì có được biển rộng, mỹ nữ cùng ánh mặt trời đặc sắc mà trở thành một trong ba lễ điện ảnh cuồng hoan tương đối được hoan nghênh ở châu Âu, lần này đến Cannes không chỉ có Lục Ninh Lục Viễn, còn có Thời Thúy Trân vân vân, trong mười hai vị diễn viên, trừ Tỳ Bà tinh Đỗ Thúy Ánh ra, bao gồm Hoàng Bích đồng loạt trình diện, có thể nói ánh sao lấp lánh, bởi vì những người trong bọn họ này, không thiếu lão ảnh đế lão ảnh hậu, còn có ảnh hậu mới như Thời Thúy Trân, nữ nhân trên thảm đỏ đã định trước là chói mắt hơn nam nhân, quanh mang của Lục Ninh Lục Viễn khó tránh khỏi ít một chút, hơn nữa trong bộ điện ảnh này, trừ vai nam chính Hoàng Bích ra, các diễn viên khác không thể nói rõ ai là nhân vật chính hơn ai, chỉ có thể nói toàn bộ đều là diễn viên chính.

Khi cùng nhau đi thảm đỏ, có yêu nghiệt như Thời Thúy Trân, cô mặc một thân sườn xám nhỡ tay áo màu xanh lơ cổ điển, trước ngực có thêu mẫu đơn tinh xảo, hầu như hấp dẫn toàn bộ màn ảnh của phóng viên, Lục Ninh Lục Viễn cũng liên mừng rỡ thoải mái.

Bộ điện ảnh [Người lữ hành] này là ưu tú không thể nghi ngờ, khán giả xem xong không chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, bệnh trạng của xã hội phản chiếu lên mười một người trong điện ảnh, sau khi phóng đại vô hạn những khuyết điểm có lẽ mọi người đã quen này, sẽ trở nên đáng sợ như vậy, bất luận là kịch bản hay là diễn viên biểu hiện, đều rất xuất chúng, mới cấu thành một bộ điện ảnh như vậy, nhưng là nhất định

không thể bình luận ra vị diễn viên nào càng ưu tú, bởi vì tất cả mọi người đều biểu hiện loại điên cuồng này đến cực hạn.

Bất cứ một diễn viên nào trong bộ điện ảnh này gần như đều không có khuyết điểm, duy nhất được xưng ngậy ngô chỉ có Hoàng Bích, nhưng bằng hoàng cùng không biết làm sao còn có hoàn toàn bị áp chế khi đối mặt những người của hắn lại là điều nhân vật của hắn cần.

Loại diễn xuất va chạm diễn xuất này, thật sự là rất phấn khích!

Vì thế, sau khi Liên hoan phim Cannes xem qua bình luận của không ít nhà phê bình điện ảnh chuyên môn viết về bộ phim này, [Người lữ hành] không hề nghi ngờ trở thành phim đứng đầu Liên hoan phim Cannes đang tiến hành.

“Nếu có một ngày thế giới của chúng ta biến thành như vậy, ta nên như thế nào?” Một nhà phê bình điện ảnh nổi danh nước ngoài đã viết, “Đại khái đã có rất nhiều năm không xem được điện ảnh khiến tôi bất ngờ như vậy, khi tôi đi ra từ rạp chiếu phim, rõ ràng là là mặt trời rực rỡ cao chiếu, tôi lại thiếu chút nữa lạnh đến mức phát run, thì ra thế giới của chúng ta thế giới, bất tri bất giác, đã trở nên đáng sợ như vậy.....”

Truyền thông đại lục đăng lại mấy bài bình luận của những nhà phê bình nước ngoài, liền có không ít người bắt đầu cảm thấy hứng thú với bộ điện ảnh này, bởi vì [Người lữ hành] trở thành phim đề cử đứng đầu, đại lục cũng liền đặc biệt chú ý Liên hoan phim Cannes đang được tiến hành, đại lục từ sau những năm 2000, đã không có một bộ điện ảnh có thể mang về Cành Cọ Vàng (Palme d’Or), tiếng hô của [Người lữ hành] lần này cao như vậy, khó tránh khỏi cho người ta ôm hy vọng chờ đợi!

Mà không phụ mọi người sở vọng, [Người lữ hành] quả nhiên lấy được giải Cành Cọ Vàng năm nay!

Giới điện ảnh đại lục đều bị chấn động, Đặng Nhất Khánh bởi vậy triệt để bước vào hàng ngũ đạo diễn hạng nhất, khi truyền thông bốn phía đưa tin [Người lữ hành] giành được giải thưởng, nhờ làn gió đông này, [Người lữ hành] cuối cùng cũng công chiếu trong nước, mà bởi vì bộ điện ảnh giành được giải Cành Cọ Vàng của Liên hoan phim Cannes, không ít người tràn vào rạp chiếu phim, điện ảnh có đề tài không tính đứng đầu như [Người lữ hành] trong lúc nhất thời lại là một vé khó cầu.

“Nếu giới điện ảnh đại lục quay nhiều bộ phim tốt như vậy một chút, mà không phải làm ra mảnh lối tác phẩm lớn xx đầu tư mấy chục triệu như vậy, tôi nghĩ nghiệp điện ảnh đại lục sẽ càng phát triển tốt.”

Đây là bài post của admin trên web Lục Quỷ trong khu bình luận điện ảnh, trong vài ngày ngắn ngủi đã có mấy nghìn bình luận, mà bình luận điện ảnh này càng là được đăng lại vô số.

Cô bé áo đỏ do Đỗ Thúy Ảnh diễn trở thành đề tài đứng đầu diễn đàn, càng quý dị là, nơi nơi điều tra lai lịch của bé mà không được, trừ một cái tên viết trên danh sách diễn viên, bé gái này hoàn toàn không có nửa điểm tin tức khác, biểu hiện của bé trong điện ảnh rất xuất chúng, nhất là ánh mắt, một cận cảnh cho khán giả trong rạp chiếu phim cảm giác áp bách gần không thở nổi.

Có vài người cho rằng đây là thủ đoạn tuyên truyền đặc biệt của điện ảnh, nhưng mà làm người ta không ngờ được là, bé gái gọi Đỗ Thúy Ảnh này, là thật nơi nơi đều hoàn toàn không có tung tích.

“Lột xác từ ca sĩ đến hoàng tử, từ hoàng tử đến diễn viên chân chính — trong bộ điện ảnh này, tôi quên hai người gọi Lục Ninh Lục Viễn kia, quên tôi thích bọn họ đã ba năm, chỉ biết, bọn họ một là Phùng Lý, một là Phùng Văn, bọn họ khiến tôi kinh hoàng, lại cũng khiến tôi kinh hãi.”

Người có tâm phát hiện, người đăng bài post này chính là chủ blog nói về Lục Ninh Lục Viễn từ thời [Nhất xương thành danh], từ tổng nghệ [Nhất xương thành danh] đến điện ảnh nổi tiếng như [Người lữ hành], bọn họ chỉ đi ba năm.

Tầm ảnh vị lâu chủ này đăng là một ảnh trong phim [Người lữ hành], bối cảnh là núi cùng hồ cực kỳ xinh đẹp ở Tây Tạng, hai người trẻ tuổi song song đứng, mái tóc mềm mại nhẹ nhàng bay trong gió nhẹ.

Áp lực, băng lãnh, khiến người hít thở không thông.

Bọn họ là diễn viên Lục Ninh cùng diễn viên Lục Viễn — tất cả fan đều có thể chỉ vào bọn họ kiêu ngạo mà nói cho bọn bè.

Không hề chỉ là thần tượng kiểu hoàng tử, bọn họ là diễn viên, diễn viên ưu tú.

54. Chương 54

[Người lữ hành] vinh diệu không chỉ là Lục Ninh Lục Viễn vinh diệu, bọn họ là diễn viên chính không sai, chiếm được không thiếu thừa nhận cũng không sai, nhưng triệt để tấn thân vì bộ phim này lại là Đặng Nhất Khánh, mà nếu không có D.A cho hắn kịch bản tốt, Đặng Nhất Khánh vô duyên vô cớ cũng không đi được đến độ cao như vậy, cho nên quan hệ giữa hắn cùng D.A không tệ, cũng thích nhắc đến Lục Ninh Lục Viễn trong khi nói chuyện.

Tuổi trẻ thành danh, vừa không kiêu căng, vừa có thực lực, càng dễ dàng bị truyền ra không coi ai ra gì, ngắn ngủi ba năm, bọn họ đạt được thành tích như vậy, cũng không phải không có người hâm mộ ghen tị hận, cứ lấy ngay một đám ra mắt từ [Nhất xướng thành danh] cùng bọn họ, hoặc là mấy người mới như Hàn Dục cùng tiến vào giới văn nghệ không sai biệt lắm với bọn họ mà nói, Hàn Dục còn đỡ, xem như quen thuộc với bọn họ, những người khác thậm chí chưa bao giờ gặp mặt bọn họ, trong đáy lòng cũng sẽ không rất thoải mái, nhìn vết tích một đường diễn nghệ của bọn họ, diễn một bộ lại một bộ phim lớn, còn đều là phối trí cao như vậy, bộ phim làm diễn viên chính đầu tiên còn tìm Thời Thúy Trân làm phối hợp diễn cho bọn họ, loại vận cứt chó này cũng quá khiến người khó chịu.

May mà có một lần tiệc khoa niên lần đó, khiến cho rất nhiều người có tâm tư khác hơi chút suy xét hậu quả, người ngoài giới xem náo nhiệt, người trong giới xem môn đạo, người ngoài giới chỉ nhìn ra truyền thông nào đó dụng tâm kín đáo cố ý bôi đen, người trong giới lại biết loại tin tức này mỗi ngày đều phát sinh, thành công nhiều thất bại ít, trong đó vận tác bôi đen hoặc tẩy trắng người nào đó một chút cũng không tính khó, nhưng cố tình vừa động thủ với Lục Ninh Lục Viễn, liền đưa tới hậu quả như vậy, chỉ có thể thuyết minh một việc.

Người đại diện cùng đội quan hệ xã hội sau lưng bọn họ là không thể khinh thường.

Nếu bọn họ biết việc này toàn bộ đều do một người vận tác, chỉ sợ sẽ càng kinh ngạc.

Ngày hôm sau Lục Ninh Lục Viễn đã phải quay về Thượng Hải, nhưng Cannes đêm nay tổ chức Liên hoan phim Cannes, lại có một hồi cuồng hoan.

Bờ cát, biển lớn, sân khấu dựng lên không có bao nhiêu tinh xảo, live hiện trường lâm thời quyết định cũng không bán vé, mà là chọn trong dạng trường hợp công khai này, Cannes nơi nơi đều là người tới tham gia Liên hoan phim, ngôi sao cùng fan các quốc gia, bờ biển ban đêm càng là có rất nhiều du khách, nhìn thấy nơi này sắp có biểu diễn, mọi người đều vây tụ lại đây.

Có dũng khí mở biểu diễn ca hát trong trường hợp công khai này, lại còn ở đất khách nước Pháp, không ít người đều bội phục dũng khí của cặp anh em này, hướng chỉ bởi vì Liên hoan phim Cannes, bọn họ đang đứng trên đỉnh bình luận của mọi người, có phóng viên tin tức linh thông sớm lấy được tin, thủ ở chỗ này hơn phân nửa là phóng viên đại lục, đương nhiên, khi ở bên ngoài, một khối châu Á trong mắt Âu Mỹ xem ra thường thường sẽ đặt ở cùng nhau, tin tức [Người lữ hành] lấy được giải thưởng, truyền thông Nhật Hàn cũng sẽ đưa tin, Lục Ninh Lục Viễn ở vài quốc gia này vốn cũng đã có danh khí nhất định, cho nên vây quanh ở đây cũng không ít phóng viên Nhật Hàn.

7:30 tối, live show loại nhỏ này đúng giờ bắt đầu.

Khi pháo hoa hoa mỹ bùng nổ trên bờ cát, mọi người kinh hô đều mang theo ý cười, bia, bông, âm nhạc kích động nhân tâm, hội tụ thành cuồng hoan dậy sóng.

Năm nay, Lục Ninh cùng Lục Viễn hai mươi tuổi lấy ca khúc [I'm not twenty] của một thiên hậu nhỏ người Pháp mở màn, ta không phải hai mươi tuổi, ta đã sớm trưởng thành thành thực.

Phiên bản tiếng Anh của ca khúc này càng là ai cũng biết tới, thế nhưng ở Cannes của Pháp, Lục Ninh Lục Viễn riêng học phiên bản tiếng Pháp của ca khúc này, càng nghênh đón du khách khán giả dưới sân khấu hợp xướng.

Bao nhiêu người vốn cũng không biết hai thanh niên đến từ Trung Quốc này, thế nhưng trải qua đêm nay, cũng rất khó quên tiếng ca của bọn họ.

Bọn họ đứng trên sân khấu, mặc áo sơ mi lửng ống tay màu trắng phối với caravat màu đỏ thẫm, thân dưới là quần bò bó sát người thêm giày cổ thấp màu đỏ thẫm, vừa phát sáng lại tươi mát, sức nóng dưới ngọn đèn bắn ra bốn phía.

Bởi vì là live show cuồng hoan ngoài trời loại nhỏ, bọn họ chọn ca khúc không ngoại lệ đều là ca khúc có tiết tấu nhanh, hai ca khúc tiếng Pháp, còn có [Beautiful world], [It's my life] đã từng biểu diễn, thêm [Moonlight] trong album đầu tiên của bọn họ cùng [Nếu], [Sunday] trong album thứ hai là ba ca khúc tiếng Trung, live show loại nhỏ này không thể so với live show sân khấu chính, bọn họ chỉ hát bảy ca khúc, từ đầu đến cuối không quá một giờ, cho dù ngôn ngữ không thông, âm nhạc lại là không có biên giới, hai ca khúc qua đi, mảnh bờ cát này đã biến thành biển vui vẻ, mọi người hoan hô theo tiếng ca, cùng người trên sân khấu vùng hi tay vẫy vẫy thân thể.

Trước khi bắt đầu còn chỉ có hơn mười phóng viên ở, khi đến hơn quá nửa, phóng viên các quốc gia đều vây tụ mà đến, đèn flash không ngừng sáng lên, bọn họ khiến Cannes đêm nay không chỉ trở thành cuồng hoan điện ảnh, còn mang đến âm nhạc vui vẻ như vậy cho mọi người!

Chung Du Bạch ôm hai tay nhìn hai người đang ca hát trên sân khấu, bên cạnh thò lại một cánh tay trắng nõn, trên tay là một chai bia đã mở ra.

Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn về phía khuôn mặt mang cười của Trình Thương Thuật.

“Thời điểm như thế này làm sao có thể không uống rượu?”

“Tôi không thích uống rượu.” Chung Du Bạch không cho mặt mũi nói.

“Cho nên a, tôi lấy riêng cho em rượu hoa quả.” Trình Thương Thuật vô tình nói.

Chung Du Bạch: “.....”

“Yên tâm đi, tôi nhìn bọn họ đâu, sẽ không hỏng việc.”

Chung Du Bạch: “.....” Ngộ tào, ai nói cho người uống rượu liền sẽ hỏng việc! Rượu hoa quả độ cồn không quá 2% mà thôi!

Được rồi, hắn là hoàn toàn không có tử lượng, song như thế thì sao, đó căn bản không tính là khuyết điểm, không uống không phải được rồi.

Hắn tiếp nhận lon bia, uống một ngụm liền cảm thấy thoải mái ngấm từ đầu lưỡi vào trong lòng, khô nóng vì đứng giữa biển người mang đến lập tức bị xua tan không ít.

Chính theo như lời Trình Thương Thuật nói, đây là một chai rượu trái cây, uống vào hoàn toàn là hương vị nước trái cây.

Trong hoàn cảnh nóng như vậy, hát xong bảy ca khúc, cả người Lục Ninh Lục Viễn đã hoàn toàn ướt đầm giống như vừa vớt từ trong nước ra, mà các phóng viên cũng cảm thấy mỹ mãn rời đi sân khấu, đợi khi trở về khách sạn, Chung Du Bạch liền cảm thấy có chút không thích hợp.....

Uống quá nhiều rượu.....

Mà rất nhanh hắn liền biết tên Trình Thương Thuật tim đen phổi đen này tuyệt đối là dụng tâm kín đáo sớm có dự mưu! Hắn đã có một thời gian không cho vị này gần người, lần này hắn tuyệt đối là cố ý!

Chung Du Bạch thở dài, hắn ước chừng đoán được Trình Thương Thuật dụng tâm, chỉ là hắn không rõ, như vậy chẳng lẽ còn không đủ sao?

Vì cái gì hắn vẫn còn –

Cho dù là lúc đậm tình nhất, ánh mắt Chung Du Bạch cũng không hoàn toàn mất đi thanh minh, hắn ôm bờ vai rộng lớn hữu lực của người trước mặt, lại chưa bao giờ có một khắc cảm thấy người này chân chính thuộc về mình.

Từ Cannes trở lại sân bay Thượng Hải, Lục Ninh Lục Viễn lại một lần nữa bị vây truy chặn đường, bởi vì live show ngoài trời sôi động ở Cannes kia, truyền thông các quốc gia đến Cannes hướng về phía Liên hoan phim đều nhân tiện đưa tin một phen, không thể không nói an bài này của Chung Du Bạch vô cùng lợi hại, một chiêu như vậy không chỉ có độ đề tài, cũng triệt để khai hỏa độ nổi tiếng cho Lục Ninh Lục Viễn, tuy là nhờ gió Đông của Liên hoan phim Cannes, nhưng là phải có thực lực mới làm được đến điểm này.

Không phải ai cũng có năng lực như Lục Ninh Lục Viễn vậy, chỉ trông vào live hiện trường mà có thể ngưng tụ nhiều người mang đến một hồi vạn người cuồng hoan như vậy.

Đêm bọn họ ở Cannes, cũng mang đến một đợt bạo hồng mới.

Truy phủng đến loại trình độ này, đời trước Lục Ninh cũng chưa từng trải qua, y lại không có tâm tư lãng lãng cái gì, không vì điều gì khác, y không phải tiểu tử hai mươi tuổi chân chính, cũng thật sâu hiểu biết quy tắc trong giới này, ngôi sao làm bằng sắt mà fan là dòng nước chảy, vòng được một bộ phận người, cũng không tỏ vẻ các cô sẽ vẫn như vậy, người từng nổi tiếng mà hiện tại phải vất vả không phải chỉ có một hai người, nếu như vậy mà đã bị mê muội đầu óc, cũng chẳng qua chỉ là một ngôi sao rơi mà thôi.

Y muốn làm không phải lưu tinh, mà là hằng tinh.

Về phần Lục Viễn? Hắn ở trên máy bay từ Thượng Hải về đã bắt đầu gặm cuốn [Bệnh lý học] thật dày của hắn.

Ở phương diện này, hắn có bình tĩnh khiến Lục Ninh cũng cảm thấy khó có thể tin tưởng, vị này luôn luôn đều không bị giới giải trí phồn hoa mê mắt.

Cũng mặc kệ nói như thế nào, Lục Ninh cũng thâm thâm cảm giác được, y cùng Lục Viễn là thật nổi tiếng, hợp đồng quảng cáo chỗ Chung Du Bạch nhận được đã có một chồng dày, trong đó không thiếu nhãn hiệu lớn, thậm chí còn có bảy nhãn hiệu quốc tế đưa hợp đồng mời bọn họ, làm đại diện phát ngôn chính cho chi nhánh châu Á của bọn họ, cuối cùng bọn họ chỉ chọn một nhà nam trang, một nhà nước hoa, một nhà đồ uống.

Vì thế sinh hoạt ngoại khóa của bọn họ an bài lại càng tràn đầy, so với mấy tháng trước còn bận rộn hơn, ngay cả bạn cùng ký túc xá Chu Hồng Vinh cùng Khổng Vu Thần cũng rất khó nhìn thấy bọn họ, bởi vì bọn họ vốn chính là khác ngành.

Nhưng bạn học cùng một lớp vẫn thấy bọn họ mỗi ngày kiên trì xuất hiện ở phòng học, dưới loại cường độ công tác cao như thế này, khi bọn họ lên lớp lại chưa bao giờ có người thấy bọn họ ngáp ngủ.

Trong thời gian Lục Ninh Lục Viễn cắm đầu học tập, có một ngày về ký túc xá ăn cơm trưa, căn tin bọn họ hơn phân nửa là không đi, dễ gây nên vây xem rối loạn, vì thế bình thường đều là về ký túc xá ăn, vừa vặn Khổng Vu Thần cũng ở, không biết nhìn thấy cái gì mà đang vỗ bàn cười, nhìn thấy Lục Ninh Lục Viễn trở về, vội vàng nói, “Nhanh đến xem nhanh đến xem!”

Lục Ninh tò mò: “Cái gì?”

Lục Viễn cũng nhìn qua, tuy rằng cách khá xa, nhưng lấy thị lực của hắn lại vẫn rõ ràng nhìn được tiêu đề tin tức trên màn hình máy tính Khổng Vu Thần.

“Phú hào vì con gái duy nhất mở bảng giá năm trăm vạn, chỉ cầu cùng Lục Ninh Lục Viễn ăn một bữa tối.”

Lục Ninh: “.....”

Lục Viễn: “.....”

Kết quả của sự nổi tiếng chính là các loại đề tài kỳ quái sẽ lên tin tức, ví dụ như loại này.

Nhưng Khổng Vu Thần cười thành như vậy đương nhiên không phải bởi vì tiêu đề này, hắn kéo màn hình xuống xem bình luận, Lục Ninh liếc mắt liền nhìn thấy một cái phía dưới:

“Không cần năm trăm vạn, chỉ cần cho tôi năm nghìn tệ, tặng kèm bản thời khóa biểu hoàn chỉnh của Lục Ninh Lục Viễn, một đoạn bài giảng hai giờ, cũng không kém bữa tối nhiều, từ trước đến nay bọn họ chưa từng vắng mặt, sau khi trả tiền cam đoan vị trí bên cạnh, phụ tặng một đoạn chương trình học chất lượng ưu tú của khoa luật hoặc khoa y đại học Phục Đán.”

Buồn cười nhất là bên dưới thật có fan trả lời, “Đại ca, cầu đến một đoạn, ps, không phải học sinh Phục Đán mọi người cũng có thể lên lớp sao?”

“Đương nhiên có thể, lúc bạn đi nhớ rõ đến báo đáp xxx.”

“Bạn biết khoa y đại học Phục Đán chúng tôi có bao nhiêu khan hiếm học sinh nữ sao, nếu toàn bộ học sinh đổi thành nữ, phỏng chừng giáo sư nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.”

“Lầu trên quả thực tang thi.”

“Xí, là tự cậu hiểu sai, em gái đương nhiên đẹp mắt hơn mấy tên con trai rồi!”

“..... Vị trí bên cạnh Lục Ninh chỉ sợ không dễ mua chuộc a, vị trí quanh chỗ ngồi của cậu ấy mỗi lần đều phải trải qua một hồi tinh phong huyết vũ mới có thể quyết ra hoa lạc nhà ai, nữ sinh khoa luật chúng tôi vốn có tiếng hung hãn có được không, ps, đàn chị năm hai năm ba nào đó, các chị là lưu ban hay như thế nào, đã lên lớp với bọn em sắp được nửa học kỳ rồi.”

“.....”

Phía dưới tin tức này cứ nhiên xuất hiện không ít học sinh Phục Đán bình luận, gây ra rất nhiều nghị luận náo nhiệt, may mắn hình tượng của Lục Ninh Lục Viễn hiện tại cũng không tệ lắm, phần lớn đều là chính diện, gần như không thấy được bao nhiêu bình luận phản diện.

Vì thế, Lục Ninh tro mắt nhìn Khổng Vu Thần đánh lên một câu, “Năm nghìn/tháng cho thuê một giường ngủ đối diện Lục Ninh Lục Viễn, có cần có thể liên hệ ha ha ha ha.....”

“Ngọa tào, lầu trên là cùng phòng ngủ Lục Ninh Lục Viễn?”

“Ngọa tào, nhanh chóng kéo ra ngoài quét một chút, đừng có kéo cừu hận như thế.”

“Anh em, có thể nói chuyện làm ăn không, tôi thuê trước lại qua tay cho thuê mấy người sẽ không để ý đi?”

“.....”

Lục Ninh: “.....”

Đương nhiên cũng có người bất mãn, nói cái gì “Nếu đã nổi tiếng như vậy, làm gì còn ở trường học, quấy rầy mọi người học tập” linh tinh, nhưng rất nhanh phía dưới liền có người nói: “Bọn họ là học sinh Phục Đán, vì cái gì không thể ở trường học? Quấy rầy cậu học tập? Anh em, cậu xác định cậu lên lớp có giống như người ta, trừ khi tình huống đặc thù mới xin phép, bằng không tiết nào cũng đến sao?”

Đây chính là tình hình bên dưới hoàn cảnh lớn của Trung Quốc, người bình thường dù sao vẫn sẽ nghiêm túc với học tập, nhìn đứa trẻ là học sinh ngoan sẽ nhiều vài phần khoan dung, mà loại ẩn tượng “học sinh giỏi” này một khi hình thành, trước mặt đại chúng liền hoàn toàn là hình tượng chính diện.

Đương nhiên, đối với Lục Ninh Lục Viễn mà nói, sự thật vốn là như thế, tâm học tập nghiêm túc của bọn họ luôn luôn đều không phải giả dối.

Sinh hoạt bận rộn như vậy vẫn kéo dài đến cuối kỳ một năm nhất, thi cuối kỳ vừa chấm dứt, bọn họ liền đuổi tới đoàn làm phim [HongKong ký sự] báo danh.

Tính cách Trương Tuấn Nhạc sang sảng, nhưng ở phương diện điện ảnh là nghiêm khắc hạng nhất, [HongKong ký sự] là điện ảnh ông chuẩn bị vài năm mới quay, khó tránh khỏi muốn yêu cầu cao một chút, Lục Ninh Lục Viễn vừa đến đoàn làm phim cũng không phải bắt đầu quay ngay, ngược lại bị Trương Tuấn Nhạc ném cho hai chỉ đạo võ thuật, trên thực tế bản thân Trương Tuấn Nhạc tổng chỉ đạo võ thuật, nhưng bộ phim hành động này chỉ riêng chỉ đạo võ thuật đã là một đội, cũng không phải điện ảnh bình thường có thể sánh bằng.

Trong bộ điện ảnh này, nhân vật của Lục Ninh cùng Lục Viễn đều có số màn đánh nhau rất nhiều, phim hành động hiện đại không giống cổ đại, không thể có quá nhiều động tác khoa trương, động tác trong phim của Trương Tuấn Nhạc không quá giống phim của những người khác, không chỉ cần động tác đúng chỗ, hơn nữa còn cần trong dứt khoát lưu loát lộ ra vài phần tiêu sái, tuyệt không thể dây dưa lằng nhằng, đã từng

có nam diễn viên trẻ vì đóng phim của Trương Tuấn Nhạc phim, nửa đường bị biến thành mặt mũi bầm dập rời đi.

Bởi vì Trương Tuấn Nhạc không thích dùng thể thân, phim của ông là nổi tiếng, nhưng muốn đóng phim của ông, lại cũng cần trả một cái giá lớn.

Lần này khiến Trương Tuấn Nhạc cảm thấy kinh hỉ là, hai tiểu tử này quả nhiên là có một chút trụ cột, mặc kệ là động tác gì đều là đã biết một chút liền thông suốt, rất nhanh đã bắt đầu chính thức khởi quay.

Lục Viễn đổi xong quần áo vừa đi ra, Trương Tuấn Nhạc liền cười ha ha, “Tiểu tử giỏi!”

Nam nhân mặc hai loại quần áo chung quy sẽ có vẻ đặc biệt đẹp trai, một là chính trang, hai là đồng phục.

Lục Viễn mặc đồng phục cảnh sát phẳng phiu, sơmi trắng caravat đen áo khoác đồng phục đen, dây lưng buộc eo, quần dài, giày da, cộng thêm cái mũ trên đỉnh đầu, không thể nghi ngờ là hiện rõ vóc người vô cùng đẹp của hắn.

Lưu Trạ Giang hần diễn, chính là một cảnh sát.

Mà Lục Ninh bên cạnh vừa vận hóa trang xong, từ ban đầu Trương Tuấn Nhạc đã nói qua, chọn người đóng nhân vật phản diện này là có yêu cầu đáng người nhất định, muốn gầy, lại không phải gầy, mà là muốn gầy phải có cường độ.

Trong cảnh đầu tiên, nhân vật tinh anh trong tổ chức khủng bố này mặc áo da bó sát người, quần da, giày da, bên ngoài là một chiếc áo gió màu đen, Lục Ninh vì diễn nhân vật này, còn riêng đi nổi tóc, lúc này tóc dài đến giữa lưng, buộc ngay ngắn chỉnh tề ở sau đầu, lại cho dù là bóng dáng cũng sẽ không bị nhận sai thành nữ, bởi vì huyết khí tiêu điều xơ xác toàn thân người này, khó nén buốt thấu xương.

Nhưng vừa quay người lại, trên mặt mang theo hơi cười, mi mục tuần tú lại mang theo ba phần lạnh lẽo, giữa đôi mắt lưu chuyển có loại ý tứ hàm xúc nói không nên lời.

Hắn đang vắt chân ngồi hút thuốc trên ghế sofa xấu xí, màn ảnh cho ngón tay trắng nõn thon dài của hắn một đặc tả, giữa hai ngón tay mang theo điệu thuốc lá, điểm màu đỏ trên đỉnh lúc sáng lúc tối, sương khói lượn lờ, cho dù là cách màn ảnh, giống như cũng có thể ngửi được mùi thuốc lá.

Mà sương khói bốc lên, đem khuôn mặt mỉm cười của hắn càng trở nên mờ lung tuần lệ.

Hắn là “Hoa hồng đen”, có độc, mang gai, lại mê người như hoa hồng bình thường, thậm chí bởi vì biệt hiệu này, một lần khiến cảnh sát cho rằng này người là nữ, đây chính là thiết lập nhân vật phản diện thứ nhất trong cả bộ điện ảnh.

Màn đầu của Lục Ninh chính là cảnh đánh võ, hắn xuất hiện trong chung cư đơn xơ này hiển nhiên không phải đến nghỉ phép, mà là đến diệt khẩu, đối tượng muốn diệt khẩu là một lính đánh thuê biết quá nhiều mà bản sự cũng không nhỏ, đành phải để hắn tự mình động thủ mới yên tâm.

“Kẹt kẹt” một tiếng, cửa phòng mở, chỉ là trong nháy mắt, ý cười của Lục Ninh biến mất trong bóng đêm gia tăng, chậm rãi nói: “Răng Độc, đã lâu không gặp.”

Người tới lập tức cứng đờ, hắn biết, chính mình bây giờ lại rời khỏi cửa khải định cũng đã không còn kịp, Hoa hồng đen nếu đã ở trong này, khải định không phải đến một mình, hai tên thủ hạ chó săn kia của hắn nhất định đã bịt kín đường lui.

“Thuởng thức của ngươi vẫn không xong như vậy, thuốc này thật sự là thấp kém.” Nói, Lục Ninh thậm chí ho khan hai tiếng, khuôn mặt liền mang theo hai phần bệnh trạng đỏ bừng.

Người tới trầm mặc, nếu không phải vị này hút thuốc của mình, mũi của hắn thính như vậy, ngửi tới mùi thuốc lá làm sao sẽ không phát hiện trong nhà có người lạ đến? Nguyên nhân vì mùi thuốc lá này rất quen thuộc, là thuốc lá hắn hút hàng ngày, nên chỗ ở lâm thời này cũng tràn ngập loại mùi này, gần đây hắn biết tổ chức muốn diệt khẩu mình, tâm tình nôn nóng, khó tránh khỏi hút nhiều thuốc một chút.

Cho dù hơn phân nửa đã không có cơ hội, hắn lại vẫn muốn liều mạng một lần, nơi này là tầng sáu, phía dưới cửa sổ phòng khách là một con sông nhân tạo, vận khí tốt mà nói, nhảy xuống hoàn toàn không có vấn đề, tổng không đến mức ngay cả trong nước bọn họ cũng coi chừng đi?

Vì thế, hấn chọt vọt về phía người trước mắt!

Lục Ninh cười lạnh, một quyền hung hăng đánh vào bụng người lao tới –

Một đường ánh đao, áo da của hấn bị vạch ra một lỗ hổng, nếu được xưng là Răng độc, vị này đương nhiên không phải dễ chọc.

Trên bàn tay trắng nõn của Lục Ninh lại hơn một cây súng màu ngân bạch tinh xảo, y cũng không biết vì cái gì, khối thân thể sau trùng sinh này, mỗi lần cầm lấy súng, luôn luôn có loại cảm giác kỳ diệu rằng y có thể hoàn toàn khống chế loại vũ khí này.

Nhưng làm phim hành động, súng vĩnh viễn chỉ là phụ trợ, quan trọng vẫn là đánh!

Màn đánh võ này có tiết tấu tương đối nhanh, độ thích ứng của Lục Ninh rất tốt, hoàn toàn là một lần đã qua, chờ khi hấn một súng bắn chết vị Răng độc này đi xuống dưới lầu, quả nhiên có hai người mặc đồ đen đang chờ dưới lầu, bọn họ một nam một nữ, nam cao to cường tráng, nữ một đầu tóc ngắn lưu loát tú lệ.

Mà Lục Ninh vào chiếc Mercedes-Benz màu đen, cứ như vậy kéo khóa cởi chiếc áo khoác da màu đen!

..... Không sai, đây chính là nguyên nhân nhân vật này cần đáng người... hấn không chỉ phải đánh, còn có..... tiết mục *** như vậy.....

Lục Viễn hơi mím môi, vẻ mặt mất hứng, Chung Du Bạch xê dịch tầm mắt từ laptop lên trên người Lục Viễn, “Kiểm chế một chút.”

Lục Viễn liếc liếc hấn.

“Lại không cởi quần, cậu lo lắng cái gì.”

Lục Viễn hừ lạnh một tiếng không nói chuyện.

Chung Du Bạch cảm thấy phân kịch bản ra rồi đưa cho Lục Ninh cùng hấn là một quyết định chính xác, bởi vì Lục Viễn hình như còn chưa biết, trong bộ phim này, Lục Ninh là có cảnh hôn a.....

Nhưng mà thế thì đã sao, chính hấn không phải cũng từng quay cảnh hôn trong [Hoa viên bí mật của Hoàng tử]?

Xuy, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa không cho dân chúng đốt đèn.

Thích tức giận như vậy, Lục Viễn hấn quả nhiên ngây thơ chỉ có bốn tuổi đi.

Chung Du Bạch vô tình nghĩ, tiếp tục phát tin tức trên Blog:

“Oa oa oa, Ninh Ninh ở trong [HongKong ký sự] ở trần ngao ngao ngao!!!”

Phụ tặng một tấm ảnh “chụp lỏa” không rõ ràng.

.

Mercedes-Benz

tải xuống

55. Chương 55

HongKong tháng 7 tháng 8 chính là thời gian nóng đến đòi mạng, Lục Ninh mặc áo da đánh một trận cả người đều sắp ướt đẫm, áo da theo kịch bản bị Răng độc rách ra một vết, y liền trực tiếp cởi áo da trên xe, bên ngoài trực tiếp mặc một chiếc áo gió, máy quay phim quay chính là y ở trần nửa người nghiêng sang một bên, có thể nhìn thấy rõ ràng đường cong bả vai cùng cơ thịt cánh tay.

Lục Viễn rất rõ ràng bọn họ nếu đã làm cái nghề này, loại màn ảnh này là khó có thể tránh khỏi, nhưng không để hấn nhìn thấy thì thôi, cho hấn nhìn thấy, sinh ra khó chịu là bình thường.

Cho nên Chung Du Bạch mới có thể cười nhạo hấn ngây thơ, bởi vì trừ tự sinh ra khó chịu, hấn cũng không có biện pháp nào khác.

Rất nhanh đến phiên hần lên diễn, Lục Viễn lập tức thu sắc mặt, hần vẫn là rất đạo đức nghề nghiệp, chưa bao giờ mang cảm xúc vào trong công tác.

Đối với nhân vật Lưu Trạm Giang này, Lục Viễn diễn vẫn là tương đối thoải mái, so với [Lục quang], Lưu Trạm Giang trong [HongKong ký sự] hoàn toàn là nhân vật chính phái, một chút khuyết điểm nhỏ không đáng nhắc tới, tốt xấu cũng đóng phim ba năm, Lục Viễn diễn nhân vật như vậy có thể nói là thành thạo.

Nhân vật của hần cùng Lục Ninh đều có nhiều màn đánh võ, màn đầu tiên của Lục Viễn chính là tiết mục chạy nhanh truy bắt kẻ bắt cóc, đợi Lục Viễn mặc đồng phục cảnh sát vừa đi đến trên đường lớn, bên đường liền có fan phát ra một tiếng hét kinh hãi, cầm máy ảnh di động chụp không ngừng.

Nhờ bộ phim truyền hình [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] đầu tiên ban tặng, bọn họ ở HongKong vẫn là thực nổi tiếng, fan tương đối nhiều.

Ngay cả Lục Ninh vừa diễn xong cũng không khỏi cảm thán, Lục Viễn mặc đồng phục cảnh sát nhìn rất đẹp, nam nhân, nhất là nam nhân dáng người tốt, mặc đồng phục như vậy vào, cho dù diện mạo chỉ có bảy phần cũng có thể mặc ra hiệu quả chín phần tuần láng, hướng chỉ bộ dáng Lục Viễn vốn đã rất tốt.

“Cut!” Trương Tuấn Nhạc hô một tiếng, sau đó nói với diễn viên quần chúng diễn kẻ bắt cóc kia: “Cậu không thể chạy nhanh thêm một chút nữa hay sao!”

Diễn viên quần chúng kia rất oan ức, kia cái gì, vì sao tiểu tử đuổi người này chạy nhanh như vậy, này không khoa học a!

Hần chỉ là một diễn viên quần chúng có được không, hần đã rất cố gắng có được không.....

Lục Viễn nhanh chóng nói: “Tôi sẽ chú ý không chế tốc độ.”

Trương Tuấn Nhạc gật gật đầu, “Chạy đến chỗ rào chắn phía trước kia mới có thể động thủ.”

“Được, Trương đạo.”

Lục Viễn không chế tốc độ một chút, một màn này mới xem như thuận lợi quay xong.

Một khi đã hợp tác cùng Lục Ninh Lục Viễn, vô luận là đạo diễn hay nhân viên công tác, đều sẽ phát hiện công tác trở nên rất bớt lo, bọn họ diễn xuất có lẽ không được gọi là tốt nhất trong giới giải trí, nhưng phản ứng lại rất nhanh, đặc biệt quay phim hành động như vậy, chỗ khó quay của phim hành động chính là ở những pha đánh nhau, có đôi khi NG hơn mười lần đều là bình thường, bởi vì muốn đánh ra hiệu quả không phải dễ dàng như vậy, cho nên mới sẽ có “ngôi sao võ thuật” chuyên nghiệp, rất nhiều phim hành động sẽ trực tiếp tìm những người có trụ cột võ thuật đến quay, chính là bởi vì điều này, người bắt người thường đi quay phim hành động đặc sắc, thường thường sẽ là song trọng tra tấn với đạo diễn cùng diễn viên.

Vì thế, lúc này thể thân võ thuật chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng đạo diễn Trương Tuấn Nhạc không được tự nhiên này cố tình lại không thích dùng thể thân võ thuật, ông thích khi đang quay cảnh đánh võ có động tác đặc tả, càng thích khi quay cũng quay luôn cả biểu tình của diễn viên, loại yêu cầu cao này dẫn đến mỗi lần điện ảnh của ông đều khiến người vừa yêu vừa hận, thậm chí có diễn viên vì diễn một nhân vật nào đó trong điện ảnh của ông phải đặc biệt đi học võ hai tháng mới đến quay phim.

Cố tình Lục Ninh Lục Viễn không có vấn đề như vậy, năng lực phản ứng cùng năng lực học tập ở phương diện này của bọn họ quá mạnh mẽ, diễn viên đối diễn với bọn họ vừa đến một chiêu, dù không thiết lập tốt động tác cho bọn họ, bọn họ cũng có thể lưu loát chặn lại, nếu nói bọn họ chưa từng luyện qua, Trương Tuấn Nhạc là không tin, chỉ là này cặp anh em này luyện khẳng định không phải một môn phái chính thống nào, ngược lại càng có khuynh hướng tôi luyện ra từ thực chiến, cái này có khác với người tập võ từ nhỏ như ông, nhưng mà bọn họ không nói, Trương Tuấn Nhạc thực tôn trọng riêng tư của người khác, cho nên cũng liền không hỏi.

Trong [HongKong ký sự] trừ hai diễn viên tuổi trẻ là Lục Ninh cùng Lục Viễn ra, những người khác đều là diễn viên gạo cội, bao gồm hai vị ngôi sao võ thuật, một vị ảnh đế Liên hoan phim HongKong, phối trí diễn viên rất mạnh mẽ, lại nói tiếp, tư lịch của Lục Ninh Lục Viễn cũng không tính nông, tuy rằng trẻ tuổi, số lần diễn tác phẩm lớn cũng không ít, hướng chỉ còn trải qua nhận giải thưởng tương đối xinh đẹp, sau

khi [Người lữ hành] phát ra, trong nước cũng là một mảnh khen ngợi tán thưởng hai người diễn xuất, nếu không có [Người lữ hành], bọn họ đảm đương nhân vật chính trong [HongKong ký sự] khó tránh khỏi sẽ có vài người trong lòng không quá sáng khoái, bởi vì phim của Trương Tuấn Nhạc là một khối băng hiệu phim hành động tại đại lục.

Mà ở phương diện này, yêu cầu của mọi người đối với nữ chính sẽ ít hơn một chút, [HongKong ký sự] cũng có hai vị nữ chính, một vị hơi lớn tuổi, trong thiết lập là bà chủ câu lạc bộ đêm phong tình vạn chủng của HongKong, cũng là nhân vật đứng đầu trong tổ chức khủng bố, vai diễn của vị này rất nặng, trên cơ bản là nhân vật nữ chính, có khúc mắc nhất định với vai diễn Hoa hồng đen của Lục Ninh, muốn diễn tốt nhân vật này cũng không dễ dàng, cho nên Trương Tuấn Nhạc riêng mời ảnh hậu Lưu Khả Khanh có giao tình cũ với ông đến diễn, vị này là nữ diễn viên có tiếng có dung mạo có diễn xuất ở đại lục, trùng hợp là, cô không sai biệt lắm cùng thời gian với Thời Thúy Trân, thậm chí bởi vì Thời Thúy Trân còn bỏ lỡ ảnh hậu hai lần, hoàn toàn có thể nói là đối thủ cạnh tranh từ ban đầu.

Ngược lại là bạn gái trong phim của Lục Viễn, một vai diễn nữ cảnh sát xinh đẹp tươi mát nhỏ xa xa không nặng được bằng vị nữ nhân vật phản diện nữ kia, cô cũng là cảnh sát, phụ thân còn là sở trưởng, là người lãnh đạo trực tiếp của Lưu Trạm Giang do Lục Viễn diễn, nhân vật này chỉ cần xinh đẹp là được, cho nên Trương Tuấn Nhạc dùng là nữ diễn viên mới Tiết Tư Khiết do bên đầu tư yêu cầu, coi như là cho bên sản xuất chút mặt mũi.

Tiết Tư Khiết cũng không phải giống như vai nữ chính trong [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] dựa vào quy tắc ngầm thượng vị, nguyên nhân bên đầu tư đề cử cô rất đơn giản, bởi vì bị vị Tiết đại tiểu thư này vốn chính là cháu gái của một vị thương nhân bất động sản đầu tư nhiều nhất cho bộ phim này.

Lại nói tiếp gia thế của Tiết Tư Khiết so với người đầu tư này còn tốt hơn một chút, cha mẹ tuy rằng là người kinh doanh, cùng lứa với ông nội lại có vài người sống trong vòng chính trị, loại trên đầu có người có thân phận này so với loại tiểu minh tinh bị bao dưỡng đương nhiên hoàn toàn không giống nhau.

Chính là Trương Tuấn Nhạc cũng phải cho vị đại tiểu thư này vài phần mặt mũi, nhưng mà may mắn Tiết Tư Khiết cũng không phải loại người nhõng nhẽo ngang ngược không nói lý, ngược lại gia giáo tương đối tốt, ở phương diện diễn xuất tuy rằng không có bao nhiêu tốt, lại cũng có một chút thực đáng giá được ca ngợi, cô nguyện ý khiêm tốn xin chỉ bảo, đạo đức nghề nghiệp coi như không tồi.

Trừ mỗi lần đến đoàn làm phim đều phải mang sáu trợ lý, ba bốn thợ trang điểm ra, cô không có gì không tốt, toàn bộ đoàn làm phim còn rất thích cô, bởi vì vị đại tiểu thư này thực thích mời người đi ăn, vừa mời chính là cả đoàn làm phim.

Nhân vật của Tiết Tư Khiết cùng nhân vật của Lục Viễn trong phim là người yêu, bọn họ có càng nhiều cơ hội đối diễn, cố tình vị đại tiểu thư này lại càng có hứng thú với Lục Ninh diễn nhân vật phản diện hơn, này không thể không nói là vấn đề khẩu vị cá nhân.

Chung Du Bạch dùng tư thái chế giễu nhìn Tiết Tư Khiết lần thứ ba mời Lục Ninh ra ngoài uống cà phê mà bị Lục Ninh uyển chuyển từ chối, vị Tiết đại tiểu thư này cũng không nổi giận không nói, ngược lại có loại khí thế càng làm càng hăng.

Thẳng đến có một ngày, rốt cuộc Lục Ninh cùng Tiết Tư Khiết cùng nhau đi ra ngoài, đều ở trong một đoàn phim, cho nên chỉ chốc lát sau Lục Viễn cũng biết, sắc mặt đen như đáy nồi không nói, một buổi chiều đặc biệt NG bảy tám lần, Trương Tuấn Nhạc cũng kì quái, vị này luôn luôn biểu hiện rất tốt a, một cảnh đơn giản như vậy mà NG? Ngay cả cười cũng sẽ không cười?

Đến hơn 3 giờ khi Lục Ninh trở lại, Lục Viễn mới trở lại bình thường, sau khi diễn xong lập tức hùng hổ kéo Lục Ninh vào phòng hóa trang riêng của bọn họ.

Người khác đều thấy nhưng không thể trách, cảm tình hai anh em nhà này luôn luôn rất tốt.

Một nụ hôn dài chấm dứt, Lục Viễn mới trừng Lục Ninh, “Người dám thay lòng đổi dạ ta nhất định cần chết người!”

Lục Ninh buồn cười nói: “Cần chết ta? Người đánh được ta sao?”

“Đánh không lại cũng muốn cần chết người!” Lục Viễn hung tợn nói.

Lục Ninh gãi gãi tóc Lục Viễn, gần như bật cười, “Người cũng không phải người sói, người là quỷ hút máu, cần chết được ai!”

Lục Viễn phồng má nhìn y, “A Ninh, người một chút cũng không thích ta!” Hắn đã giận như vậy, a Ninh còn không coi là gì, thật sự là tức chết hẳn!

Có đôi khi Lục Ninh cảm thấy, phần lớn là Lục Viễn ngẫu nhiên vô cùng trưởng thành, đối với phương diện nào đó, thật sự là ngây thơ chết, nhưng cố tình khiến y cảm thấy ngây thơ đến có chút đáng yêu.

“Này, nếu người cũng đã nói, ta dám ‘thay lòng đổi dạ’ như thế nào như thế nào, nói đến thay lòng đổi dạ, đương nhiên là vì tâm của ta hiện tại ở trên người người a.” Lục Ninh thở dài, “Ta đã nói rõ ràng với Tiết tiểu thư, ta có người trong lòng, loại sự tình này càng kéo dài càng là không tốt cho đối phương, ban đầu ta từ chối cô ấy cũng không phải lấy lùi làm tiến cái gì, nói ra sau, đối với cô ấy hay đối với ta đều là chuyện tốt.”

Lục Viễn lập tức thở ra một hơi.

Chung Du Bạch nhìn thấy Lục Ninh Lục Viễn từ trong phòng hóa trang đi ra, vẻ mặt Lục Viễn toàn bộ đều là ánh mặt trời sáng lạn, nhất thời bội phục thủ đoạn của Lục Ninh, người này lại có thể dễ dàng như vậy? Này hoàn toàn bị a Ninh ăn gấu gao a!

Quả nhiên là ngây thơ ngu xuẩn.

Nhưng nhìn vẻ ảm áp nhàn nhạt giữa mi nhân z Ninh, chỉ sợ y thích chính là a Viễn như vậy đi? Nếu có một ngày a Viễn thay đổi chơi tâm cơ thủ đoạn cái gì với y, chỉ nói thôi cũng phải quanh ba vòng, trừ bỏ lời ngon tiếng ngọt, cảm xúc gì cũng không lộ ra trước mặt y, chỉ sợ a Ninh sẽ thật sự không thích hẳn.

Loại người như a Ninh này, trên thực tế tâm giấu rất sâu, y muốn chính là người yêu như a Viễn, mặc kệ bình thường tính cách như thế nào, trên tình yêu lại cực kỳ đơn giản, thuần thuần túy túy, mặc kệ yêu cũng được hận cũng thế, ghen tị, tức giận, thích ***, biểu hiện ra càng trắng trợn càng tốt, cho nên a Viễn cầu kính y lại căn bản sẽ không tức giận.

A, nhưng mà a Viễn thật sự không biết a Ninh thích loại người này sao?

Chung Du Bạch hơi hơi nheo mắt, nhìn về phía Lục Viễn mang theo gương mặt tươi cười, hắn cảm thấy cái tên nhóc bảy tám tuổi đã đùa giỡn đầu óc với mình này khẳng định là biết.

Đây cũng chưa chắc đã là một tính toán thông minh đúng không?

Chỉ là bọn họ một nguyện đánh một nguyện chịu, như vậy ngược lại rất tốt.

Chung Du Bạch không hề quản hai người này, Lục Viễn không phải hai mươi tuổi thực sự, cho dù có ghen, cầu kính cũng sẽ biết đúng mực, Lục Ninh càng là trưởng thành đến kỳ cục, thực biết làm sao bók lông Lục Viễn mà một chút cũng không có việc gì, hắn bận tâm sự nghiệp của hai tên này cũng đã đủ bận rộn, phương diện này — theo bọn họ đi, dù sao ai cũng không nhúng tay vào được.

Làm người đại diện làm đến mức này, Chung Du Bạch cảm thấy mình thực sự là người đại diện xứng chức vĩ đại nhất thế giới a!

[HongKong ký sự] sở dĩ là tác phẩm tốt nhất của Trương Tuấn Nhạc, không chỉ là bởi vì những màn đấu võ hay cùng tình tiết phần khích của nó, còn do hàm nghĩa ẩn chứa trong cả bộ phim, đương nhiên, điện ảnh hiện tại, nhất là điện ảnh hành động, chỉ cần đánh hay đã đủ cho rất nhiều khán giả đi vào rạp chiếu phim, càng đừng nói tình tiết của [HongKong ký sự] thật phần khích, hoàn toàn lột ra từng tầng nút thắt, mang theo chút ước số huyền nghi, xem đến cuối cùng mới có thể biết, thân thể của Lưu Trạ Giang cùng Hoa hồng đen từ hai mươi mấy năm trước cũng đã chôn xuống toàn bộ mồ lửa của sự kiện.

Điện ảnh này là có nguyên tác, nguyên tác là một truyện dài hai mươi vạn chữ, nó nói không phải là cổ sự về một anh hùng cứu vớt thế giới, mà là một cổ sự có liên quan đến đạo nghĩa, lương tri, hi sinh, tình yêu cùng với thân tình cứu thực, cho nên cuối cùng Lưu Trạ Giang chết, Hoa hồng đen cũng chết, người nên được cứu rồi thì sống, hai anh em họ cùng chết đi, một súng cuối cùng kia của Lưu Trạ Giang không chút do dự, viên đạn xuyên qua ngực Hoa hồng đen, nhưng một phát đạn của Hoa hồng đen kia lại chưa bắn ra,

đôi mắt với khuôn mặt giống mình như đúc, cuối cùng hắn chọn buông tay, chỉ là Lưu Trạh Giang lại vẫn hi sinh, dùng một mình hắn đối lấy mọi người sinh tồn.

Rất nhiều người không thích xem bi kịch, cho nên kịch bản [HongKong ký sự] đã trải qua sửa chữa, theo Lục Ninh nói, sau khi sửa chữa ngược lại không có ý nhị bằng trong nguyên tác, nhưng điện ảnh là điện ảnh, tiểu thuyết là tiểu thuyết, thiết lập Lưu Trạh Giang tìm được đường sống trong chỗ chết cũng không khiến người ngoài ý muốn, hoàn toàn bi kịch ở trong giới điện ảnh rất không khiến người thích.

Bọn họ ở HongKong quay đại bộ phận màn ảnh, còn phải bay ra nước ngoài lấy cảnh, quay phim cũng không phải phát triển dựa theo tình tiết, mà là ở một nơi quay hết tình tiết phát sinh ở đó xong lại đổi một nơi khác, cho nên có thể vừa quay đến một nửa đã phải quay đoạn cuối trước.

Lục Viễn lại vẫn là bộ đồng phục cảnh sát kia, lưng hắn thẳng tắp, chân cũng thẳng tắp, càng thêm có vẻ anh tư hiên ngang.

Lục Ninh mặc chính trang màu trắng, tây trang trắng không nhiễm một hạt bụi nhỏ, áo sơmi lụa màu đen, caravat màu đỏ, giày da đen, túi ngực trên áo sơmi cắm một bông hồng đỏ tươi đẹp ướp át, khoe môi hắn mang theo hơi hơi cười, tóc đen rơi xuống một nửa, trong ôn nhu thậm chí mang theo vài phần ngại ngùng.

Thế nhưng, hắn là phần tử khủng bố tâm ngoan thủ lạt ý đồ khiến người cả một thành phố chôn cùng.

Trương Tuấn Nhạc vừa lòng nhìn hai anh em này trên màn ảnh máy theo dõi, quả nhiên, cảnh tượng này để cho đôi song sinh này diễn, càng thêm có lực trùng kích thị giác, so với thiết lập anh em ban đầu lại càng tốt.

Nhất là một đôi song sinh căn bản sẽ không bị nhận sai thành một người như vậy.

“Thật nhiều năm không gặp, a Giang.”

Ánh mắt Lưu Trạh Giang đồng dạng phức tạp.

Hoa hồng đen từ khi vừa hiểu chuyện đã bắt đầu giết người, năm đó hắn mới năm tuổi, nhưng vì sao lại rơi xuống vận mệnh như vậy, hắn còn ký ức mơ hồ, Lưu Trạh Giang cũng là như thế.

Bọn họ vốn là anh em, năm ấy vốn người ta muốn bắt cả hai đứa trẻ, nhưng “Hoa hồng đen” thân là anh trai hung hăng cắn người nợ một phát, mới khiến Lưu Trạh Giang tuổi nhỏ có thể chạy thoát, chính hắn từ đó về sau lại rơi vào địa ngục.

Lục Ninh Lục Viễn đã lâu không có màn đối diễn có sức dân như vậy, trong có [Người lữ hành] tuy rằng bọn họ cùng diễn, nhưng không có khi nào cần phải dùng khí thế áp đảo đối phương như vậy, trong [Hắc Sa] cùng [Kiếm Tiên] lại càng không có, lần trước, hình như còn có trong [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], nhưng Lục Ninh Lục Viễn lúc này đã hoàn toàn không giống năm đó.

Lúc này Lục Ninh mới phát hiện, tốc độ tiến bộ của Lục Viễn thật sự là nhanh kinh người.

“Oa nga!” Người bên cạnh không khỏi phát ra tiếng kinh hô, ai cũng chưa nghĩ đến, màn đánh nhau của hai anh em này có thể quay phần kịch như vậy!

Lục Ninh đã cởi áo khoác tây trang, áo sơmi lụa màu đen bao vây lấy thân thể tuổi trẻ hữu lực của y, cảnh phục của Lục Viễn lại vẫn mặc cẩn thận tỉ mỉ, “Phanh” một tiếng, thân thể va chạm vào nhau chưa trải qua hậu kỳ, đánh vào cùng nhau thân thể không có trải qua hậu kỳ, cảnh gần xa còn chưa cắt nối biên tập đã kịch liệt khiến người nín thở.

Chính là Trương Tuấn Nhạc cũng có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào, thời gian ông quay phim hành động không tính ngắn, như thật lâu không có cảnh tượng khiến ông vừa lòng như vậy!

..... Ông không biết là, Lục Ninh Lục Viễn kia đánh tới là tương đương cười xe nhẹ đi đường quen, quá khứ đã đánh qua có được không.....

Đánh tới một nửa bọn họ dừng lại, thợ trang điểm lập tức làm đặc hiệu hóa trang cho bọn họ, sau đó tiếp tục, vốn vẹn một cảnh đánh nhau này, Trương Tuấn Nhạc liền bắt bọn họ quay xấp xỉ một giờ, mà cuối cùng lên màn ảnh chẳng qua là công phu năm ba phút mà thôi.

Cảnh sát có súng, phần tử khủng bố như Hoa hồng đen, đương nhiên cũng có súng, hai cây súng sớm đã bị đá sang một bên cuối cùng cũng trở về trong tay bọn họ, hai người lấy súng chỉ vào đối phương đột nhiên không nói gì, lúc này màn ảnh cho hai người họ một đặc tả, tất cả diễn xuất đều ở biểu tình cùng ánh mắt bọn họ.

Lục Ninh đứng đối diện Lục Viễn, nhìn ánh mắt băng lãnh bén nhọn của hắn, trong lòng nhảy mất căng thẳng, y không biết là, Lục Viễn đối mặt Lục Ninh, từ khóe mắt đến đuôi lông mày đều lộ ra ôn nhu quyến luyến, phải dùng bao nhiêu cố gắng mới có thể duy trì biểu tình như vậy.

“Phanh!”

Một phát súng này, hắn gần như dùng hết sức lực toàn thân, rõ ràng chỉ là đóng phim mà thôi, nhưng bị cuốn vào trong tình cảm của cảnh tượng này, rất chân thật, muốn cho hắn nổ súng vào Lục Ninh, quá khó khăn quá khó khăn.

Bàn tay cầm súng của Lục Ninh diễn “Hoa hồng đen” chậm rãi hạ xuống.

Lục Viễn lặng lẽ nhìn, đôi mắt ửng đỏ, loại giấy dựa thống khổ này gần như không thể che dấu.

“Cut!”

Với một màn này Trương Tuấn Nhạc vô cùng vừa lòng, muốn chính là hiệu quả như vậy, nếu một súng này của Lưu Trạh Giang nổ ra rất dễ dàng, như vậy thì cảm xúc gì cũng không có, muốn chính là súng nổ được lưu loát, ánh mắt lại lộ ra giấy dựa, hắn không thấy được là, tay Lục Viễn lại run lên một chút mới buông.

Lục Viễn nhắm chặt mắt, nhìn về phía Lục Ninh đang ngồi dậy, lúc này mới cảm thấy tay chân bắt đầu ấm lại.

Có đôi khi diễn quá đầu nhập cũng không phải tốt, hắn cảm thấy loại cảm giác này rất không xong.

Đời này, vĩnh viễn viễn viễn, hắn cũng không muốn đứng trên lập trường đối địch với y Ninh như vậy.

Lục Ninh nhìn Lục Viễn yên lặng đứng bên cạnh mình, kỳ quái hỏi: “Làm sao?”

Lục Viễn lại ngồi xổm xuống, “Không có gì.” Sau đó lặng lẽ cầm tay y.

Hắn mới không phải Lưu Trạh Giang ngu ngốc, hắn không làm được anh hùng.

Dù sao, cho dù a Ninh muốn hủy diệt thế giới này thì có làm sao, mình cuối cùng sẽ cùng y.

Lục Viễn nghĩ, dù cho có ném đi hết thảy, hắn cũng muốn đứng ở bên cạnh người này, mà không phải đối diện.

Bằng không một súng này, còn không xâm nhập trái tim mình như vậy.

Hừ, hắn chán ghét diễn người tốt.

Bởi vì hắn không phải người tốt.

56. Chương 56

Một màn cuối cùng tuy rằng tuy rằng quay xong, nhưng trên thực tế tiến trình quay mới hơn quá nửa, còn lại vài còn lại vài màn lấy cảnh, phần diễn đồng thời xuất hiện cả vai diễn của Lục Ninh và Lục Viễn là rất ít, cho nên Lục Viễn cũng liên may mắn bỏ lỡ bộ phận cảnh hôn của Lục Ninh — lúc ấy hắn đang quay cảnh đối diễn cùng Tiết Tư Khiết ở sở cảnh sát.

Đời trước Lục Ninh cũng đã từng quay không ít cảnh hôn, đặc biệt người đối diễn là ảnh hậu như Lưu Khả Khanh, không cần tốn bao nhiêu thời gian, tiến hành tương đối thuận lợi.

Lưu Khả Khanh không giống Thời Thúy Trân, Thời Thúy Trân là dạng mỹ nhân dịu dàng đoan trang truyền thống, lớn lên có một khuôn mặt người tốt, vừa thấy chính là nhân vật chính, Lưu Khả Khanh lại là loại hình hoàn toàn khác, trên thực tế, khi Lưu Khả Khanh còn chưa hóa trang, thậm chí không thể xưng là mỹ nhân.

Khuôn mặt của cô rất nhạt, khuôn mặt hình hạt dưa nhiều nhất chỉ có thể nói là thanh tú, nhưng là cô có một điểm tốt, tính tạo hình rất mạnh mẽ, hóa trang đậm liền có thể phong tình vạn chủng, đồ trang sức trang nhã cũng có thể thanh lệ hợp lòng người, khi để mặt mộc, thậm chí có vài phần hương vị người nhạt như cúc.

Muốn Lục Ninh nói, cô cũng không kém Thời Thúy Trân, vô luận là diễn xuất hay là cái gì, nhưng đối với khán giả mà nói, tính tạo hình như vậy ngược lại khiến cô mất điểm ký ức, thiếu chút đặc sắc cá nhân, nhưng đối với diễn viên mà nói, loại tính tạo hình này lại được đạo diễn thích nhất.

So sánh tư lịch, Lục Ninh lúc này là không thể so với Lưu Khả Khanh, trong giới này thường xuyên sẽ xuất hiện tình trạng như vậy, nửa chai nước lắc lư sẽ có một vài mắt mọc trên đỉnh đầu, không có việc gì liền thích đùa giỡn đại bài, có thể leo lên được đến địa vị trình độ nhất định, phần lớn là biểu hiện khiêm tốn có lễ, hòa khí ân cần, cho dù chỉ là mặt ngoài. Đóng phim nhiều như vậy, nếu chút ít như vậy cũng không làm được, sẽ rất khó sống được sinh phong thủy khởi trong giới này, trừ khi vốn đã có hậu trường rất cứng rắn.

Lưu Khả Khanh cũng là như vậy, cô cùng Lục Ninh rất nhanh đã quen thuộc, bởi vì hai người có ít tiết mục thân thiết, cô còn sợ thanh niên vẫn là trẻ con trong mắt cô này không được tự nhiên, thái độ với y cực kỳ ôn hòa thân thiết, giống như chị gái nhà bên, một chút cũng không khiến Lục Ninh chịu áp lực.

Khiến cô kinh ngạc là, Lục Ninh hoàn toàn không giống những người trẻ tuổi đối diễn cùng cô trước kia, ngay từ đầu vì có thể quay phim thuận lợi cô mới đối với Lục Ninh như vậy, sau này khi ở cùng Lục Ninh ngược lại thật sự mang theo vài phần thưởng thức.

Ở cái tuổi này mà có thể làm đến trình độ này, thật sự là có chút quá khó được.

Bởi vì không phát hiện, cho nên Lục Viễn cũng không cầu kính, ban đầu dự tính quay [HongKong ký sự] cần ba tháng, nhưng bởi vì tất cả cảnh hành động của Lục Ninh Lục Viễn mặc kệ quay bao nhiêu lần đều không có NG gì, lập tức khiến cho tiến độ của cả bộ phim nhanh hơn, hơn nữa độ hòa hợp của tất cả diễn viên rất cao, chưa đầy hai tháng, đã không sai biệt lắm hoàn thành toàn bộ cảnh quay, Lục Ninh Lục Viễn sớm quay xong phần của bọn họ, không đợi đến khi sát thanh kết thúc đã vội vàng chạy về Thượng Hải, một vài cảnh quay nhỏ không đáng kể còn lại thì Trương Tuấn Nhạc còn cần tạo hình một chút, bọn họ chào hỏi trước rồi rời đoàn.

Bởi vì cuối tháng 8 đầu tháng 9 này, bọn họ nhận được thư thông báo huấn luyện quân sự.

Huấn luyện quân sự của Phục Đán luôn luôn tiến hành trước khi khai giảng năm hai đại học, kế hoạch ban đầu của Lục Ninh Lục Viễn là chỉ có thể vắng mặt huấn luyện quân sự, bởi vì sợ rằng lúc đó còn chưa quay xong [HongKong ký sự], không ngờ lại thuận lợi hơn kế hoạch vốn có nhiều, bọn họ cũng chạy ngay về trường học.

Chung quy huấn luyện quân sự đại học, cả đời cũng chỉ có một lần mà thôi.

Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần cùng ký túc xá khi nhắc tới huấn luyện quân sự đều là mặt ủ mày chau, không có biện pháp, vừa nhắc đến huấn luyện quân sự thì phản ứng đầu tiên chính là — vất vả.

Hơn nữa không biết bọn họ là đi cái vận cứt chó gì, huấn luyện quân sự loại nhỏ những năm trước bị kéo đến địa điểm huấn luyện chuyên môn, từ lúc trên xe bus xuống, luồng khí nóng đập vào mặt gần như muốn chùng người đến ngất xỉu, Thượng Hải cuối tháng 8 là cái nhiệt độ gì a, không có điều hòa còn phải huấn luyện quân sự, Chu Hồng Vĩnh còn đỡ một chút, người từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ như Khổng Vu Thần, chưa bắt đầu huấn luyện quân sự sắc mặt đã có chút trắng bệch.

Điều kiện cư trú trong nơi huấn luyện quân sự chuyên môn đương nhiên không thể so với trường học, may mắn là chỗ ngủ vẫn có điều hòa, chỉ là giường chung lớn, một gian phòng phải ở đến hai mươi người, điều hòa có bao nhiêu hiệu quả sẽ rất khó nói.

Hơn nữa lần này an bài nơi cư trú không hề là lẫn lộn các khoa, mà hoàn toàn là phân chia dựa theo khoa, sở dĩ lần huấn luyện quân sự này kéo tất cả bọn họ đến, cũng là có ý muốn cho học sinh các lớp trong một khoa thân thiết với nhau hơn một chút.

Lục Ninh là khoa luật, Lục Viễn là khoa y, bọn họ vốn là làm sao cũng không thể phân đến cùng một chỗ, nhưng may mắn là chuyện thật sự rất khó nói, nam sinh khoa y vượt số lượng nghiêm trọng, khi phân ký

túc xá cần có hơn mười gian giường lớn mới có thể bỏ vào, cuối cùng vẫn là thừa ra bảy tám người, khoa Luật lại hoàn toàn ngược lại, tuy rằng không đến tình cảnh mất cân đối tỉ lệ nam nữ nghiêm trọng như khoa y, tân sinh khoa Luật lần này lại có 2/3 đều là nữ, nam sinh tương đối ít, cuối cùng sắp xếp ký túc xá cũng thừa ra bảy tám, lại thêm khoa máy tính cũng nhiều ra bảy tám người, vừa vặn gộp lại với khoa y cùng khoa luật, vốn Lục Ninh bị phân đến trong phòng gộp chung, Lục Viễn thì không, sau đó Lục Viễn trực tiếp đi tìm phụ đạo viên của bọn họ “thương lượng” một chút, lập tức được điều chỉnh đến trong gian phòng gộp chung này.

..... Cái gọi là thương lượng, Lục Ninh cảm thấy vị phụ đạo viên này khẳng định không ý thức được rằng mình bị ám chỉ.

Đợi đến khi Lục Ninh Lục Viễn mang theo hành lý vào phòng, giường ngủ cạnh điều hòa đã sớm bị chiếm, bọn họ ngược lại cũng không quan trọng, khi quay phim, hoàn cảnh có gian khổ bọn họ cũng có thể chịu được, giữa mùa hè mặc quần áo mùa đông cũng không phải lần đầu tiên, hướng chi loại nghỉ ngơi ở giường chung lớn này, lại nói, cho dù hiệu quả điều hòa không tốt, đó cũng là có điều hòa.

Bọn họ mang theo ba lô trực tiếp chọn hai cái giường ở góc tường.

Toàn phòng tổng cộng có học sinh của ba khoa, khoa máy tính, khoa y, cùng khoa luật, nói thật, sau khi trải qua một năm học, học sinh khoa y cùng khoa luật, nhất là nam sinh, độ hứng thú với Lục Ninh Lục Viễn đã giảm xuống trên diện rộng, ngôi sao cái gì, sau khi người nhìn thấy mỗi ngày, cũng sẽ mất đi cảm giác mới mẻ, nhưng vẫn có rất nhiều người mới nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ lần đầu tiên, bình thường chỉ nhìn thấy một, hiện tại lập tức có hai, trình độ phát sáng là tăng lên gấp đôi.

Học sinh khoa máy tính lại vẫn cực kỳ cảm thấy mới lạ với bọn họ, lại bởi vì không quen thuộc, gần như mỗi người đều âm thầm liếc nhìn bọn họ.

Lúc này mọi người còn chưa thay trang phục thuần một màu rắn ri, Lục Ninh mặc T-shirt nhạt màu, quần kaki thường, trên chân là một đôi giày chống bắn đế cứng, Lục Viễn cùng y không sai biệt lắm, chỉ là nửa người trên mặc một cái áo sơ mi ngắn tay, không thể không nói, diện mạo của bọn họ quả thực có thể đánh kích lòng tự tin của nam sinh bình thường, kỳ thực nam sinh càng dễ tự kỷ hơn nữ sinh, mỗi khi nhìn thấy bạn học có ngoại hình đẹp như vậy, cũng sẽ có cảm giác tương đối không vừa mắt, chỉ là đại đa số sẽ không biểu hiện triệt để như nữ sinh mà thôi.

Bọn họ vừa mới thu xếp xong đã nghe thấy ngoài cửa sổ có giọng nữ sinh, một nam sinh vóc người cao cười nói, “Ai nha, ở cùng một gian với Lục Ninh Lục Viễn cũng có chỗ tốt này a, nhìn đi!”

Không biết ai ở ngoài cửa sổ nhét vào một túi đồ ăn vặt lớn, ngoài túi còn mang theo một tờ giấy nhỏ, chữ viết bên trên thanh tú dễ nhìn –

“Mời mọi người ăn mấy thứ, ps, nhờ chiếu cố Lục Ninh cùng Lục Viễn nhà tôi ~”

Nữ sinh tặng đồ không để lại tên, nhét xong đồ vào cửa sổ liền chạy đi nhanh như chớp, chỉ chừa lại một bóng dáng coi như thướt tha.

Một đám nam sinh ghé vào cửa sổ nhìn nữ sinh thỉnh thoảng lượn qua bên ngoài, cảm thán nói, “Đẹp trai chính là tốt.”

“Người ta không chỉ đẹp trai lại còn là idol, khiến chúng ta triệt để làm nổi bật nhật nguyệt vô quang”

“Xí! Nhật nguyệt vô quang dùng như vậy sao?”

“Ai u, tôi cũng không phải học sinh khoa văn, nghiền ngẫm từng chữ một như vậy làm cái gì?”

“.....”

“Xuyết, nhẹ một chút –” Có người bỗng nhiên nói.

Ba khoa va chạm cùng một chỗ, nhất định sẽ náo nhiệt hơn ký túc xá khác một chút.

Lúc này Lục Ninh cùng Lục Viễn căn bản lại bất chấp những chuyện này, lúc trước vì chạy tiến độ quay phim, buổi tối ngày hôm trước khi lên máy bay bọn họ còn quay phim đến 3 giờ sáng, bay lại đây trực tiếp

đến trường học báo danh, sau đó lập tức lên xe bus đến huấn luyện quân sự, hiện tại bọn họ mệt sắp chết rồi.

Thừa dịp còn chưa chính thức bắt đầu, bọn họ trực tiếp trèo lên giường ngủ một giấc nhỏ, khôi phục chút tinh thần.

“..... Huấn luyện quân sự cũng không phải đến ngủ” Có nam sinh khoa máy tính nói thầm.

Bất luận là học sinh khoa y hay khoa luật đều có trình độ hiểu biết nhất định về bọn họ, phải nói, ngay từ đầu bọn họ cũng nhìn hai người này không quá thuận mắt, thế nhưng một năm qua đi, bọn họ chưa từng thấy “ngôi sao” giống hai người kia, lên lớp nghiêm túc hơn bất kỳ ai, bút ký làm cũng tốt hơn bất cứ kẻ nào, hẳn là nói như vậy, học sinh khoa luật cùng khoa y cũng không có mấy người không dùng qua bút ký của Lục Ninh Lục Viễn!

Có câu gọi bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, đặc biệt trước mặt người khoa khác, không che chở người của mình làm sao được.

“Hiện tại lại chưa bắt đầu huấn luyện, làm sao lại không thể ngủ!” Một nam sinh khoa y bộ dạng thanh nhả chộp đồ ăn vặt trên tay nam sinh đeo kính mắt vừa nói thầm lấy lại, “Huấn luyện quân sự cũng không phải cho cậu đến ăn cái gì!”

Nam sinh này nhớ tới túi đồ ăn vặt này vẫn là nhờ phúc hai người đang ngủ kia mới được ăn, không khỏi có chút ngượng ngùng, ngược lại là một nam sinh có vóc dáng nhỏ trên mặt đầy mụn bên cạnh hắn cười lạnh một tiếng, “Không ăn thì không ăn!” Nói xong ném túi đồ ăn đóng gói chân không đã mở túi trên tay lại.

“Xi,” Một nam sinh cao gầy khoa luật liếc mắt nhìn hắn, “Bạn học, nếu cậu không mở túi thì lời này còn có chút lực thuyết phục, mặt khác, nếu nói không ăn, xin cậu lau sạch sẽ mảnh vụn bên miệng mình trước, cảm ơn.”

Muốn so sánh miệng lưỡi? Nói đùa! Khoa luật có thể một chấp ba với đám tử trạch khoa máy tính bọn họ có được không!

Chỉ là còn chưa đến phiên bọn họ phun nước miếng đại chiến ba trăm hiệp, đã có người đến thông tri bọn họ đi nhận quần áo chuẩn bị luyện tập.

Giấc ngủ của Lục Ninh cùng Lục Viễn đều rất nhẹ, lấy thính lực của bọn họ, loại khắc khẩu này cho dù thanh âm không lớn, vẫn đầy đủ để cho bọn họ nghe được rõ ràng thấu đáo, chẳng qua chút tranh chấp nhỏ ấy, bọn họ một chút cũng không để trong lòng mà thôi.

Đợi đến khi nhận quần áo xong, lại xếp hàng riêng theo khoa của mình đội mặt trời chói chang nghe động viên huấn luyện quân sự dài dòng, vì thế, bọn họ tiếp tục tu luyện ngủ đứng thần công.

Dưới khán đài tự nhiên có không ít người lặng lẽ nói.

“..... Cậu nói, bọn họ cũng đã như vậy, cần gì phải tới đây chịu loại khổ này a.”

“Nếu là tôi, tôi nhất định không đến.”

“Đúng vậy.”

“Tôi nói, các cậu có xem tin tức không, nghe nói một quảng cáo của bọn họ đã có thu nhập sáu bảy số 0.”

“Ngọa tào, tôi mà có thể kiếm được nhiều như vậy, đi học làm cái quái gì!”

“Hứ! Cậu cho rằng ai cũng tục như cậu chắc, người ta là có theo đuổi ~”

“Theo đuổi cái gì? Làm luật sư hay là làm bác sĩ a, rất có khả năng một năm cũng chưa kiếm được nhiều bằng một ngày của bọn họ bây giờ.”

“Nói không chừng đi, y học cùng luật học này mới là tình yêu thực sự của bọn họ a.”

“Tình yêu thực sự em gái cậu!”

“.....”

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, có người cho rằng bọn họ là đồ ngốc, có người làm sao cũng nghĩ không rõ vì sao bọn họ lại tự ngược như vậy, Lục Ninh nghe nghe liền khẽ cười.

Bọn họ sẽ không biết y cùng Lục Viễn đến tột cùng vì sao lại như vậy, Lục Ninh cảm thấy, Lục Viễn đối y học đương nhiên không phải tình yêu thực sự, chỉ là hấn giống như bọt biển vậy, hy vọng hấp thu càng nhiều những thứ hấn không hiểu, hấn coi công việc trong giới giải trí là công tác, lại không phải toàn bộ sinh mệnh hấn.

Sinh mệnh của quỷ hút máu dài hơn nhân loại bình thường biết bao nhiêu, giới giải trí đã định sẵn không thể là nghề nghiệp cả đời, hấn không thể già đi, sau khi thời gian trôi qua, hấn không muốn sinh mệnh chỉ còn lại có hư không, hấn cần thứ gì khác đến nhét đầy sinh mệnh của mình.

Còn bản thân mình?

Y chỉ là hoài niệm những thứ đời trước chưa bao giờ được đến, mà một khi làm, y muốn làm được tốt nhất, y chưa bao giờ là tính cách bỏ dờ giữa chừng, cho dù trên thực tế luật học tương đối vô vị, nhưng y lại vẫn có thể từ giữa tìm đến thứ gì đó khiến bản thân cảm thấy hứng thú, làm diễn viên chẳng lẽ rất thú vị sao? Người ngoài có lẽ cảm thấy chức nghiệp này vừa ngán nấp lại có thú, còn có thể lĩnh hội những cuộc sống khác nhau, đặc biệt, có thể hưởng thụ vinh vạn người truy phủng, trên thực tế, công việc diễn viên này được đến nhiều, trả giá cũng không ít, muốn làm một diễn viên tốt, ban đầu khi xem kịch bản, học lời thoại, tuyệt đối sẽ không cảm thấy có bao nhiêu thú vị, đang mùa đông bị tưới nước xuống sông, mùa hè mặc áo bông quay phim, người có thể cảm thấy vui vẻ sao?

Huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu từ ngày hôm sau, Lục Ninh Lục Viễn đều là tham gia huấn luyện quân sự lần đầu tiên trong cuộc đời, khó tránh khỏi có chút mới lạ, hơn nữa quá trình huấn luyện quân sự huấn luyện đối với bọn họ mà nói quả thực là nửa điểm khó khăn cũng không có, càng cảm thấy thú vị.

Học sinh hiện đại lại không có bao nhiêu người có khí lực tốt như bọn họ, ngày đầu tiên chỉ là quân tư (tư thể quân đội), đội ngũ, đi đều bước đơn giản, có người gục ngã, nhưng mà đều là nữ sinh, phần lớn nam sinh đều không muốn ném mặt mũi như vậy, có cần rằng cũng phải chống đỡ cho xong, không chỉ phải huấn luyện, ngay cả khi ăn cơm cũng hoàn toàn là quân sự hóa, phải đợi cấp trên ra lệnh một tiếng mới có thể bắt đầu ăn, nói thật, thức ăn nơi này thực không xong, có vài người tuy rằng mệt sắp chết rồi nhưng lại vẫn ăn không vào cơm như vậy, ngược lại, Lục Ninh Lục Viễn chậm rãi cũng đã ăn xong, nửa điểm không xoi mói.

Đến ngày hôm sau, vài nam sinh kiêng ăn kia lập tức sửa tật xấu, một đám bắt đầu lang thôn hổ yết, có thể thấy được người đều là phải khổ một chút mới không yếu ớt.

Hạng mục thú vị của buổi chiều ngày hôm sau là chạy trốn vào hầm trú ẩn, mười hai người phải trốn vào trong một cái động 2m, sáu nam sáu nữ, trong ba mươi giây toàn bộ đều ra ngoài mới thành công, đội ngũ thành công đầu tiên có thể về nghỉ ngơi trước, mọi người vừa nghe lời này, tinh thần lập tức nâng cao lên, phải biết hiện tại mới 3:30 chiều, theo huấn luyện ngày hôm qua thì ít nhất phải huấn luyện đến 5:30 mới có cơm tối mà ăn, nếu trở về trước hai giờ, ít nhất không cần tranh giành vòi sen tắm với mọi người, còn có thể hảo hảo nghỉ ngơi trong chốc lát.....

mười hai người chen trong một cái động quả thực chính là người dán người, kỳ thực Lục Ninh không quen dựa gần người khác như vậy, hơn nữa nữ sinh bên cạnh y cũng đỏ mặt sắp chảy luôn rồi đi?

Hầm trú ẩn cao 2m, nam sinh vươn tay chẳng qua cũng vừa vặn chạm tới mép mà thôi, nam sinh có thể tự đi ra ngoài cũng ít ỏi không có mấy, lại càng không cần nói nữ sinh, Lục Ninh: “Để nữ sinh giẫm lên chân nam sinh đi lên trước.”

Phương án này lập tức thông qua, ở thời điểm này thử thách nhất chính là năng lực hợp tác, mọi người đều muốn thắng, vì thế, trong lần đầu tiên ném thử, tuy rằng bọn họ còn tay chân vụng về, lại đại khái hoàn thành nhiệm vụ chạy ra trong ba mươi giây, thanh âm Lục Ninh vẫn trầm ổn, trong đám sinh viên coi như ngày ngọ này, đương nhiên thành người lãnh đạo.

Sáu nữ sinh đi lên trước, sau đó là ba nam sinh, các cô ở bên trên đồng tâm hiệp lực kéo bọn họ lên, người phía dưới đẩy một phen, cuối cùng là kéo ba nam sinh làm bàn đạp còn lại lên, Lục Ninh chính là một bàn đạp trong đó.

Khiến y hắc tuyến là, kỳ thật y cũng không cần người, cao 2m mà thôi, chính y có thể tự đi lên, nhưng tay y vừa đưa lên, lập tức liền có người bắt lấy tay y, sức lực của nữ sinh kia không đủ, ngược lại trì hoãn thời gian.

“Đội lát nữa mấy người kéo Cao Việt cùng Tào Nhậm Bình lên là được, tôi có thể tự đi lên.”

Mặt nữ sinh kéo tay y lúc trước kia lập tức càng đỏ.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực, khiêu chiến này kỳ thực một chút cũng không khó, sau khi một tổ Lục Ninh bọn họ này lấy được quán quân, tất cả mọi người hưởng thụ vui vẻ.

Lục Ninh thống thống khoái khoái tắm rửa trở lại ký túc xá, bởi vì ít người, điều hòa mở ra làm toàn bộ bên trong đều mát mẻ rất nhiều.

Mà đúng lúc này, chuyên mục bát quái trên diễn đàn Lục Quỷ xuất hiện một bài post rất nhanh được chú ý.

“Anh anh anh, lúc nào huấn luyện quân sự cũng trở thành điều hạnh phúc rồi, khuê mật thậm chí được kéo tay còn giẫm lên đầu gối Lục Ninh a a a a, tôi hận không thể hiện tại tiến lên bóp chặt cổ cậu ấy nói, cậu lăn sang một bên, tôi đến!”

Bài post này được chú ý rất nhanh chóng là bởi vì bên trong không hề thiếu ảnh chụp Lục Ninh Lục Viễn, thực hiển nhiên đều là bọn họ, khi huấn luyện quân sự bị người chụp ảnh, công cụ chụp lén cơ bản đều là di động, cho nên rất nhiều ảnh chụp độ rõ ràng có hạn, lại ngẫu nhiên cũng có tấm độ rõ không tệ –

Trong học sinh có không ít người điều kiện gia đình không kém đã dùng di động âm thanh rõ ràng hình ảnh màu sắc chân thực, bây giờ còn chưa tới niên đại di động internet hoàn toàn thông dụng, nhưng MMS đã tương đương phổ biến, cho nên truyền tin tức vẫn là rất nhanh.

Đứng đầu trong bài post kia chính là một ảnh chụp Lục Ninh Lục Viễn mặc trang phục rằn ri, hai người ngồi nghỉ bên cạnh bồn hoa, bốn cái chân dài đưa ra, rõ ràng là rằn ri giống mọi người, mặc trên người bọn họ lại đặc biệt tinh thần, hai khuôn mặt hơi hơi đỏ mề hôi dưới vành mũ được rằn ri màu lục đậm làm nổi bật càng thêm có vẻ xinh đẹp tuần mỹ bức người.

Đặc biệt Lục Ninh đang cầm một lọ nước khoáng, Lục Viễn lại gần uống, cảnh tượng hai người nhìn nhau cười có loại khí tràng làm người ta thét chói tai.

Kéo xuống dưới sẽ phát hiện không ít ảnh chụp khi bọn họ đang huấn luyện, khi luyện tập tư thế, đội ngũ, đi đều, đi nghiêm, chẳng qua phần lớn vẫn là thời gian nghỉ ngơi, chung quy chụp lén cũng cần phải có cơ hội, đại bộ phận thời gian bọn họ đang huấn luyện thì chính các cô cũng đang huấn luyện, nhưng mà bởi vì là lớp khác nhau cho nên được phân vào đội khác nhau, mới có ảnh do học sinh khoa khác chụp được khi bọn họ đã nghỉ mà Lục Ninh Lục Viễn còn chưa nghỉ ngơi.

Phía dưới có một người bạn trên mạng bỗng nhiên nói:

Lầu 356, vòng tự nhiên: Mọi người có phát hiện không, Lục Ninh cùng Lục Viễn rõ ràng không phải cùng một khoa, trong thời nghỉ, chỉ cần khoa y được nghỉ, khoa luật cũng được nghỉ mà nói, hai người bọn họ khẳng định đều ở cùng một chỗ! Dù cho có là anh em, có cần dính như keo thế không a!”

.....

.....

Lầu 371, Mặc Thủ: Tổng cảm thấy vị lầu 356 kia chân tướng là chuyện gì xảy ra.....

.....

Lầu 373, bạch thủ không phân li.: Lầu 371, tiết tháo của cậu đâu?

Lầu 374, yêu Ninh: Rơi, phỏng chừng không nhặt lại được.

.....

Bài post đổi mới hàng ngày này kèm theo toàn bộ quá trình huấn luyện quân sự, mà trong một ngày nào đó bỗng nhiên bạo phát cao trào.

Bởi vì một ngày này, Lục Ninh cùng Lục Viễn tiến hành huấn luyện bắn bia kỳ hạn nửa ngày, ai cũng biết, bắn bia trong huấn luyện quân sự, thuần túy chính là làm bộ.

Nhưng tấm ảnh Lục Ninh cầm súng ở trên mạng giấy sát một mảng lớn không nói, còn có người tuôn ra thành tích kinh người bắn mười phát thì có bảy phát 10 điểm, hai phát 9 điểm cùng một phát 7 điểm của y.

..... Bọn họ không biết là, đây vẫn là kết quả do Lục Ninh cố ý kiềm chế.

Một tấm ảnh Lục Viễn nổ súng đồng dạng chụp được rõ ràng, loại biểu tình trên mặt hắn này, có loại cảm giác nói không nên lời, rốt cuộc là hoàn toàn khác với đám sinh viên ngây ngô bên cạnh kia.

Hai tấm ảnh chụp này rơi vào trong mắt một người, ông neho mắt, liên hệ trợ lý của mình, “Có thể giúp tôi liên hệ người đại diện của hai người bọn họ không?”

“Cặp song sinh Lục Ninh cùng Lục Viễn này?”

“Ừ.” Người này thở dài, “Năm đó hắn là không nên để Tiểu Chu đi, cái thái độ kia của hắn, khẳng định người ta xem cũng sẽ không xem đã ném kịch bản hắn đưa sang một bên, có thể nói với hắn hai câu lại uyển chuyển từ chối phỏng chừng đã là nể tình, lần này có thành ý một chút.”

“Nhưng mà Điền đạo, giá trị của bọn họ hiện tại cũng không thấp a.”

“Tôi biết, hiện tại bọn họ đều diễn điện ảnh, chỉ sợ không có nhiều thời gian như vậy.” Vị đạo diễn này chậm rãi nói, “Cho nên tôi chuẩn bị đặt tới mùa hè năm sau mới bắt đầu quay.”

Vị trợ lý này cả kinh, “Không phải nói tháng 5 quay sao?”

“Tháng 6 lại bắt đầu đi, về thời gian cũng phù hợp, không phải bọn họ còn phải đến trường sao?” Điền đạo nói, “Nói cho bọn họ, bên trên hiện tại rất coi trọng bộ phim này.”

“Vâng, Điền đạo.”

Trợ lý thả nhẹ bước chân rời khỏi văn phòng.

Vị đạo diễn này không giống những đạo diễn khác, hai mươi năm trước ông chính là một quân nhân, sau này các chiến hữu khác đều chuyển nghề, ông lại từ chối nghề nghiệp bên trên an bài cho, tự mình bắt đầu làm đạo diễn, vậy mà lại thật sự làm ra chút thành tựu.

Trên bàn của ông đang đặt một kịch bản, nếu Lục Ninh có ấn tượng mà nói, có lẽ là trước đây y đã xem qua kịch bản này, chỉ là lúc ấy bị Chung Du Bạch trực tiếp đặt ở bên cạnh, nguyên nhân chính là đối phương không có thành ý, thái độ rất tùy tiện, một khi đã như vậy thì bọn họ cũng không cần nhân nhượng đối phương.

Kịch bản tên gọi [Thiết huyết đao găm], đề tài quân lữ, bên trên còn có một dấu đỏ, nó không phải một bộ phim truyền hình phổ thông, mà là một bộ phim truyền hình do quân đội tham dự đầu tư, cũng được phép đến bộ đội chân chính tiến hành quay chụp, là phim đặc biệt dành tặng cho dịp kỷ niệm 80 năm thành lập quân đội.

Lấy tư lịch cùng thanh danh của Lục Ninh Lục Viễn hiện tại, đã rất ít lại sẽ nhận phim truyền hình, nhưng Điền Minh Thắng vẫn tin tưởng bọn họ sẽ nhận, bởi vì đây là một bộ kịch bản thực sự tốt, trong vài năm gần đây đại lục đều rất ít xuất hiện kịch bản phim truyền hình chất lượng cao.

Mà ông tính, trừ hai diễn viên ông nhìn trúng này ra, tất cả các diễn viên khác trong cả bộ phim truyền hình bắt đầu dùng người mới, ông lo vài diễn viên tuổi trẻ tầm thường kia ăn không hết khổ như vậy!

Lục Ninh Lục Viễn sở dĩ có thể lọt vào mắt ông vẫn là xuất phát từ người bạn cũ Trương Tuấn Nhạc đề cử, theo hắn nói, hai tiểu tử này là có luyện qua, ít người có tố chất thân thể càng tốt so với bọn họ.

Điền Minh Thắng chỉ hy vọng bọn họ không cần khiến mình thất vọng mới tốt.

Ngưng thần nhìn hai tấm ảnh chụp trên bàn, ông khép lại cặp văn kiện tên là [Thiết huyết đao găm].

Mà ba ngày sau, Phùng Lâm, trợ lý của Điền Minh Thắng, cũng xuất thân từ cùng chức nghiệp, đứng trước cổng lớn của công ty giải trí D.A, hắn đã hẹn tốt thời gian với người đại diện của Lục Ninh Lục Viễn.

Rõ ràng chỉ là một công ty giải trí thoát nhìn tương đối bình thường mà thôi, vì sao sẽ khiến hắn có một loại cảm giác không hiểu sao lòng tự lại dựng thẳng?

..... Nhất định là hắn nghĩ quá nhiều.....

57. Chương 57

Phùng Lâm không phải quân nhân phổ thông, năm nay hắn ba mươi hai tuổi, làm lính từ mười bảy tuổi, làm mười hai năm, đợi đến khi xuất ngũ rõ ràng có thể đi nơi càng tốt hơn, nhưng cố tình hắn lại đắc tội người không nên đắc tội vào thời điểm mấu chốt, không chỉ bị đẩy khỏi vị trí được an bài ban đầu không nói, còn kém chút trực tiếp bị sung quân đến nơi thâm sơn cùng cốc, Phùng Lâm quyết định thật nhanh, làm xuất ngũ trước thời hạn, vòng vèo khước từ đãi ngộ vốn nên dành cho hắn, chạy tới cùng lẫn lộn với đội trưởng Điền Minh Thắng lúc trước.

Tuy rằng hiện tại là niên đại hòa bình, nhưng Phùng Lâm lại vẫn từng làm không ít nhiệm vụ cũng không hòa bình, hắn chà xát cánh tay nhẵn lại mi, sự từng trải mang đến trực giác mãnh liệt nói cho hắn, nơi này đúng là có chỗ nào không thích hợp.

D.A Entertainment ở Thượng Hải tắc đất tắc vàng, có thể có được chính một tòa cao ốc như vậy, đã xem như bút tích tương đối lớn, khi Phùng Lâm đến chính là giữa trưa, hắn nhìn thấy hai nam nữ trẻ tuổi dung mạo tú lệ đi vào tòa nhà, còn có vài thiếu nữ canh giữ ở cửa lớn cách đó không xa.

Cửa lớn của tòa cao ốc này là thuần thủy tinh, Phùng Lâm mới vừa đi tới gần, cửa đã tự động cảm ứng mở ra, điều hòa trong cánh cửa mở đầy đủ, cảm giác mát mẻ đập vào mặt, đầu óc Phùng Lâm nhất thời thanh tĩnh.

“Xin chào, hoan nghênh ngài quang lâm D.A Entertainment.” Tiểu thư ở quầy tiếp tân mang theo nụ cười thoải mái nói.

D.A Ent. bắt đầu bồi dưỡng người mới theo lời Lục Ninh nói, mà những người mới lên chương trình học biểu diễn, dáng vẻ, cách nói năng ở D.A có một hạng trọng yếu nhất chính là đến quầy tiếp tân của công ty làm người tiếp đón tạm thời.

Công ty giải trí cũng không giống công ty phổ thông, khách hàng tiếp đãi mỗi ngày trừ khách tới thăm chân chính, cũng có trợ lý của ngôi sao, liên quan đến đạo diễn, còn có fan có ý đồ trà trộn vào, trong những fan này có một vài người thực có khí thế, còn giỏi phô trương thanh thế, cho nên quầy tiếp tân này cũng không phải dễ làm.

Trong đại sảnh dưới lầu cũng có bảo an, nhưng những bảo an này sẽ không dễ dàng động thủ với người, phán đoán thân phận cùng ý đồ của khách đến thăm, cũng là cho những người mới này lên một lớp quan trọng nhất, bình thường một tháng bọn họ chỉ có hai đến ba ngày phải đứng ở quầy tiếp tân, hai người một tổ, trong đại sảnh có camera ghi hình trong mọi thời gian, dễ dàng cho công ty làm tư liệu tham khảo.

Chung Du Bạch cảm thấy, người mới D.A bọn họ muốn bồi dưỡng, chỉ ít phải là người thông minh, hắn một chút cũng không muốn bồi dưỡng mấy nghệ nhân chỉ có bộ mặt lại không có đầu óc kia, trừ Lục Ninh Lục Viễn ra, hắn không muốn giải quyết hậu quả cho bất cứ kẻ nào.

Nhưng mà, Lục Ninh Lục Viễn cũng chưa cho hắn cơ hội giải quyết hậu quả gì, hai gia hỏa này ở phương diện đạo đức nghề nghiệp trong giới giải trí, ổn trọng đến căn bản sẽ không khiến hắn chân chính bận tâm.

Cho nên người tiếp đãi Phùng Lâm ở quầy tiếp tân ngày hôm nay chính là hai người trẻ tuổi trong đám người mới, phối hợp một nam một nữ, diện mạo đều tương đối xuất chúng, chỉ là so với thiếu nữ nhiệt tình thân thiết, thiếu niên không khỏi ngại ngùng một chút.

Nhưng mà cũng phải, dùng nam tính làm quầy tiếp tân vốn đã rất ít, thiếu niên này vào chương trình học bồi dưỡng người mới của D.A mới chưa được nửa tháng, còn chưa thích ứng chương trình học đặc thù như vậy, hắn làm tiếp tân còn có chút ngượng ngùng.

Đại sảnh D.A bố trí vẫn là tương đối xinh đẹp, dùng lượng lớn thủy tinh, lấy màu trà, màu đen, màu xám nhạt làm chủ, mời chuyên gia thiết kế hiện đại phong cách giản lược hiện đại, vô cùng đại khí, trên một

vách tường dùng lưu ly bán trong suốt nung thành chân dung Lục Ninh Lục Viễn, phía dưới có ký tên của bọn họ, tấm ảnh chụp này là ảnh tuyên truyền album thứ hai của bọn họ, hai người mặc áo lông mỏng màu xanh nhạt giống nhau, thân dưới là quần bò đen, dáng cười sạch sẽ, bộ dạng cầm micro mang theo u buồn nhàn nhạt.

Một mặt khác chính là poster điện ảnh mới của Thời Thúy Trân, D.A tương đối bỏ được phí tổn, loại trang trí này làm được cũng không rẻ, cổ tình bọn họ còn cách một thời gian đổi mới một lần, ở điểm này, bọn họ chưa bao giờ hẹp hòi.

Phùng Lâm càng thêm cảm thấy lúc trước bản thân nhất định là gặp ảo giác, hắn đưa lên danh thiếp, “Tôi cùng Chung Du Bạch Chung tiên sinh đã hẹn 2 giờ gặp.”

Thiếu nữ vội vàng nhiệt tình nói, “Ah, Chung ca đã nói qua với chúng tôi, ngài đi lên từ nơi này –” Sau đó dưới chân đá thiếu niên một cái, thiếu niên vội vàng hồi phục tinh thần, “Tôi mang ngài đến văn phòng Chung ca.”

Phùng Lâm cùng thiếu niên đi lên trên, lại không biết vì sao cảm giác lông tơ dựng thẳng lại trở lại, hắn nhìn không được nhìn nhìn thang lầu xoay tròn cảm giác vô cùng hiện đại trước mặt, giữa trưa như thế này mà tại sao lại có cảm giác không thích hợp như vậy?

Đối diện đi tới một thanh niên cao gầy anh tuấn, hắn chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn quét đến, Phùng Lâm lại theo trực giác lập tức sờ sờ bên hông, sau đó mới giật mình, hắn đã xuất ngũ ba năm, nơi này đã sớm không còn sủng!

Nhưng hắn không có biện pháp hình dung loại cảm giác này, chỉ là cảm giác có cái gì kích thích đến hắn thiếu chút nữa nhìn không được nhảy dựng lên, cơ nhục cả người đều buộc chặt lên.

Thật nguy hiểm!

Nam nhân thật nguy hiểm!

Hắn chỉ là không chút để ý liếc mắt nhìn mình như vậy liền thu hồi ánh mắt.

“Trình ca.” Phùng Lâm nghe được thiếu niên bên cạnh mình mang theo vài phần ngại ngùng cung kính gọi.
“Ừ.”

Người nọ lên tiếng, giọng điệu thực lãnh đạm.

Thiếu niên vừa muốn mang theo Phùng Lâm đi lên, liền nghe đến nam nhân kia nói: “Hôm nay cậu cùng Thôi Văn Hân một ban?”

Thanh âm nam nhân rất lạnh, lại cực kỳ dễ nghe.

“Vâng.”

“Chuyển lời cho cô ta, cách Chung Du Bạch xa một chút.” Nam nhân nói một câu như vậy, liền rời đi về phía trước.

Phùng Lâm cảm thấy người này chỉ đi sát qua mình, cơ nhục cả người đều kéo căng đến cứng ngắt, chờ người đi qua, hắn mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Lại nghe được hắn nói, “Đừng căng thẳng như vậy, tôi sẽ không ăn người.”

Phùng Lâm: “.....”

Người nọ đi, Phùng Lâm ở phía sau nhìn nhìn, sau lưng không tự giác đều ướt, “Người nọ là ai?” Hắn hỏi thiếu niên bên cạnh.

Thiếu niên khó hiểu, “Anh nói là Trình ca?”

“Ừ.”

“Anh ấy là trợ lý của Ninh ca, ah, chính là Lục Ninh.” Thiếu niên này gọi Phó Sâm, năm nay mới mười tám tuổi, gọi Lục Ninh một tiếng Ninh ca vẫn là có thể.

Trợ lý? Trong lòng Phùng Lâm rung mình, nam nhân nguy hiểm như vậy làm trợ lý?

Quý mới tin hần!

Chờ khi hần đến văn phòng của Chung Du Bạch, nhìn người trẻ tuổi thanh tú văn nhã đầy mặt mang cười trước mặt, trong lòng ngược lại là thoải mái rất nhiều, thái độ thân thiết ôn hòa như vậy khiến hần đỡ xuống phòng bị vừa rồi.

– chỉ là, luôn cảm thấy còn có chỗ nào không đúng.....

Nói chung mỗi học sinh đều là như vậy, tâm lý trước khi huấn luyện quân sự vô cùng mâu thuẫn, trong quá trình huấn luyện quân sự mệt chết mệt sống oán trời oán đất, nhưng đồng thời với vất vả mỗi mệt không thoải mái, lại cũng có thời điểm đặc biệt, loại cảm tình cùng nhau chảy mồ hôi này so với cùng ngồi trong phòng học lên lớp một năm càng dễ dàng thân cận, buổi tối cùng nhau hát, cũng dễ dàng sinh ra cảm giác vinh dự tập thể.

Tỉ như ban đầu Lục Ninh Lục Viễn cùng bạn học trong lớp không phải rất quen thuộc, trong quá trình huấn luyện quân sự lại nhanh chóng thân cận, tuy rằng không phải cố ý, nhưng bọn họ dù sao cũng là ngôi sao, đừng nói là diễn viên ca sĩ, chính là người bình thường bộ dạng dễ nhìn đều sẽ có chút cảm giác xa cách, mà vừa mới qua vài ngày, bọn họ đã không có ngăn cách với bạn học cùng lớp như trước kia nữa.

Nhất là khi cùng hát với nhau, bọn họ cũng dám trêu đùa Lục Ninh Lục Viễn, đội ngũ khoa y cùng khoa luật thường xuyên không ở cùng nhau, mà có đôi khi trong khi hát đội thua phải ra khỏi tiết mục, có đôi khi cũng sẽ biểu diễn cùng các đội khác, mỗi khi đối phương đưa ra nữ sinh, bên này liền lôi đại sát khí Lục Ninh Lục Viễn đến đối phó các cô, mà thường thường giết cho đối phương trọc lông mà về.

Một lần buồn cười nhất là khoa luật ra Lục Ninh, khoa y ra Lục Viễn, làm cho hai anh em bọn họ “tự giết lẫn nhau”.

Khi huấn luyện quân sự dần dần tiến vào kết thúc, gần như tất cả học sinh lần này đều dần dần quen thuộc bọn họ, ngay cả nam sinh khoa máy tính cùng một ký túc xá với bọn họ ngược lại cũng đối với bọn họ hữu hảo hơn nhiều.

Nửa tháng huấn luyện quân sự tựa hồ nhoáng một cái đã qua, đến khi trở lại trường học, mặc kệ nam nữ, đại bộ phận người đều bị phơi đen hơn một tầng, làn da vẫn trắng nõn của Lục Ninh Lục Viễn lúc này liền đặc biệt dễ khiến người chú ý.

Đặc biệt khi trở về ký túc xá, Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần nhìn thấy, quả thực sắp ghen tị chết.

Làn da Chu Hồng Vĩnh vốn đã không trắng, vừa phơi như vậy, toàn bộ đều thành than đen, ngược lại Khổng Vu Thần lại rất trắng, đáng tiếc sau khi huấn luyện quân sự xong bị phơi đen hơn rất nhiều, đừng tưởng rằng nam sinh sẽ không để ý bị phơi đen, rất nhiều nam sinh hiện đại vẫn là thực chú ý cái này, tỷ như Khổng Vu Thần, liền thật sự buồn bực.

Mà lúc này Lục Ninh Lục Viễn lại không có tâm tình chú ý điều này, bọn họ đang chú tâm đầu nhập vào chuẩn bị cho tour lưu diễn châu Á lần thứ hai.

Lần lưu diễn đầu tiên cũng không phải concert riêng của bọn họ, mà là nhờ gió đông của [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], nghiêm khắc theo ý nghĩa mà nói, tour lưu diễn lần này, mới là concert riêng đầu tiên của bọn họ.

Cho nên gần đây Chung Du Bạch vẫn là tương đối bận rộn, bởi vì muốn kéo dài hình thức lần trước, concert lần này được đặt tên là “Green, Yêu cùng Hy vọng”, hàng hóa ăn theo đã bắt đầu sản xuất, sau khi ảnh tuyên truyền được in ra, liền bắt đầu tuyên truyền phô thiên cái địa.

Ở phương diện này D.A vẫn là thực bỏ được tiền vốn, trừ internet cùng giấy, trên ti vi cũng thường thường có thể nhìn thấy tuyên truyền về concert, chịu tiêu tiền tự nhiên có thể thông suốt ở phương diện này, khi đưa lên quảng cáo vô cùng thuận lợi, không có gặp tình huống bất ngờ nào.

Tấm poster lớn được kéo ra, Lục Ninh Lục Viễn trên poster mặc áo lông mỏng màu xanh nhạt, đứng ở trong một mảnh phê tích, toàn bộ hình ảnh đều là màu xám trắng, chỉ có quần áo trên người bọn họ là màu lục

vô cùng bắt mắt, không có trang dung gì, bọn họ cứ như vậy để khuôn mặt mộc, tóc đen như mực, tươi cười trên khóe môi ấm áp mà kiên định.

Trên đỉnh poster là chữ viết tay “Green, Yêu cùng Hy vọng”, bên dưới là “Lục Ninh · Lục Viễn” cùng kiểu chữ, phía dưới cùng mới là chữ in viết “– tour lưu diễn châu Á, Thượng Hải ngày 5 tháng 10, Nam Kinh ngày 12 tháng 10, Bắc Kinh ngày 16 tháng 11”.

Thời gian cấp bách, từ tháng 9 đến ngày 12 tháng 10, Lục Ninh cùng Lục Viễn chỉ còn lại thời gian tập luyện hơn một tháng, cho nên gần như mỗi ngày bọn họ đều phải đi tới đi lui giữa trường học cùng cao ốc của D.A Ent., thường thường có fan canh giữ ở cửa công ty, mặc kệ là tặng quà hay là chỉ vì thấy bọn họ một lần, khiến cho cửa công ty giải trí D.A chưa bao giờ thiếu thiếu nữ trẻ tuổi.

Ngay khi bọn họ đang chuẩn bị cho concert, trên mạng bỗng nhiên tuôn ra một tin tức:

“Thần tượng phái thực lực ra mắt ba năm, điệu thấp làm từ thiện đến mấy trăm vạn nguyên?”

Nhìn đầu đề tin tức này có lẽ còn chưa nhận ra là ai, thế nhưng phụ đề lại một chút cũng không mờ mịt nói thẳng vô cùng rõ ràng – “Lục Ninh Lục Viễn điệu thấp quyên tặng là thật hay giả?”

Ban đầu chuyện tuôn ra là bởi vì một người bạn trên mạng đăng lên hóa đơn quyên tặng, hẳn là nhận cuồng hóa đơn, viết người quyên tặng là Lục Ninh, còn có một tấm là Lục Viễn, nếu chỉ là một cái tên, có lẽ có thể là trùng tên trùng họ, bởi vì hai cái tên Lục Ninh Lục Viễn này đều không đặc biệt, phỏng chừng người trùng tên trùng họ không ít, nhưng khi hai cái tên này luôn luôn xuất hiện có đôi có cặp, xác suất trùng tên trùng họ liền tương đối nhỏ.

Hiện tại chính là thời đại tin tức internet phát triển tốc độ cao, hai năm này lưu hành một từ gọi “lục soát thịt người”, chính là để mọi người thân thiết cảm nhận được thời đại sau khi có internet, mọi người là không có bí mật, cho nên không đến hai ngày, rất nhiều chứng cứ đều được tìm ra.

Không tra không biết, vừa tra đã bị dọa nhảy dựng!

Theo công tác thống kê không đầy đủ, hai cái tên Lục Ninh Lục Viễn này, bao gồm so sánh ngày tháng năm sinh cùng chứng minh thư, số tiền quyên tặng được ghi chép lại đã vượt quá ba trăm vạn tệ, thậm chí bao gồm đại lượng vật tư không ký tên quyên tặng cho tiểu học Ái Tâm trên vùng núi nghèo khó, trải qua dân mạng kéo tơ bóc kén, xác định ngày quyên tặng, lại thêm mấy thứ này gửi đi từ Thượng Hải mà xác định người gửi hàng lúc đó, một người bạn mạng công tác ở xí nghiệp nào đó đăng lên đơn đặt hàng vật tư ở xưởng bọn họ, bên trên ký chính là tên người đại diện của Lục Ninh Lục Viễn.

Không chỉ có các tạp chí lớn đưa tin mới nhất này như gió lốc, các trang mạng lớn cũng thảo luận kịch liệt!

Nói thật, gần đây Chung Du Bạch bận rộn hơn vài lần, ngược lại thật đúng là không chú ý tới luồng sóng gió mới nhắc lên trên mạng trong vài ngày gần gũi này, thẳng đến khi điện thoại của D.A sắp bị gọi nổ!

Các truyền thông đều muốn thông qua Lục Ninh Lục Viễn điều tra một chút độ chân thật của việc này, cho dù không tìm thấy Lục Ninh Lục Viễn, có thể nói chuyện với người đại diện của bọn họ một chút cũng là tốt.

Lục Ninh Lục Viễn ở trường học không hiểu sao bị phóng viên vây truy chặn đường, đơn giản xin nghỉ vài ngày, trốn ở trong công ty.

Chuyện này ah, thật đúng là “bí mật” do dân mạng tự phát đào ra.

Trên diễn đàn Lục Quỷ, bài post nhằm vào chuyện này có rất nhiều, cuối cùng admin không thể không tập trung tất cả những tin tức này tập trung trong một bài post, sau đó tạm thời khóa lại mới không tạo thành xoát bản.

Giọng điệu của chủ bài post còn lưu lại này tương đối bình tĩnh, vừa không kích động giống như fan vậy, đương nhiên lại càng không phải mấy kẻ ngốc nghếch bôi đen, hẳn tập hợp tất cả “chứng cứ” lại cùng một chỗ, bắt đầu từ tấm hóa đơn sớm nhất vào năm 2005, từng tấm từng tấm ảnh bày ra, thêm công tác thống kê phân tích của bản thân, cuối cùng tính ra trong khoảng thời gian hơn ba năm gần gũi này, số tiền Lục Ninh Lục Viễn lục tục dùng cho từ thiện không sai biệt lắm có mỗi người khoảng một trăm tám mươi vạn tệ, nếu tính cả hai đợt quyên tặng vật tư “không ký tên” bị phát hiện ra kia, cộng vào không sai biệt lắm

ba trăm tám mươi vạn, nhưng không loại trừ có còn quyền tặng không được ghi lại nên chưa bị phát hiện hay không, nhất là quyền tặng vật tư không ký tên, lấy trình độ điều thấp làm từ thiện của bọn họ, khẳng định không chỉ có hai khoản này, mặt khác, hiện tại tạm thời phát hiện bọn họ cùng nhau giúp đỡ ba mươi bảy học sinh nghèo tiếp tục việc học, còn có bao nhiêu chưa phát hiện cũng không rõ ràng.

Đại bộ phận bình luận trong bài post vẫn là chính diện, chung quy điểm đen trong chuyện này cũng tương đối ít.

Lầu 1472, chiến vô không thánh: Không phải Lục Ninh cùng Lục Viễn sắp mở concert sao? Chuyện này có phải chỉ để tuyên truyền hay không vậy.

Bình luận này vừa xuất hiện, lập tức bị tấn công ác liệt.

Lầu 1475, giờ Tỵ tự Thập Tứ chủ: Ha ha, tuyên truyền rất lợi hại, đã bắt đầu từ năm 2005..... này cần có tâm cơ nặng như thế nào? Hai năm trước đã bắt đầu tuyên truyền cho concert năm nay?

Lầu 1476, yêu Ninh: Ha ha ha, tuyên truyền, cậu có bản lĩnh tiêu mấy trăm vạn đi làm từ thiện, cho dù là tuyên truyền tôi cũng sẽ dựng ngón tay cái!

Lầu 1477, loveline: Tầng cao nhất, lên!

Lầu 1478, mị lực tư bản: Nói đến tuyên truyền, tôi chỉ biết trên tin tức mỗi ngày đều có đưa tin ngôi sao nào lại quyền tặng bao nhiêu tiền, tốn bao nhiêu tiền làm từ thiện, tham dự cái tiệc từ thiện gì, rơi lệ vì trẻ em bệnh máu trắng cái gì, trước khi tin tức này của Lục Ninh Lục Viễn bị tuôn ra, có từng xuất hiện cho dù là một lần tin tức như vậy sao?

Lầu 1479, 1.2 3 hướng bên trái: Muốn tuyên truyền thì sẽ không ngay cả quyền tặng đều là nặc danh.

Lầu 1480, Viễn Viễn chọc người yêu: Nói rất hay, ngôi sao nào đó đánh rầm lớn một chút, quyền mấy vạn tệ cũng hận không thể đưa tin cho toàn thể giới đều biết, đây mới là tuyên truyền, Lục Ninh Lục Viễn kiên trì làm từ thiện như vậy, còn chưa dùng hành vi này mà nói cái gì đầu, hiện tại nói bọn họ đang tuyên truyền, tôi mới không tin.

Lầu 1481, tình yêu duy hộ trạm: Từ thiện chân chính, chưa bao giờ là nói, mà là làm.

Lầu 1482, tịch mịch ‘thành nghiện’: Tôi không biết thu nhập người mới của Lục Ninh Lục Viễn là bao nhiêu, tôi chỉ biết, mỗi ngày bọn họ liều mạng học tập, liều mạng công tác, còn nhớ rõ dành ra bó lớn tiền đi giúp người khác, nhớ rõ trước kia Lục Ninh hay là Lục Viễn gì đó đã nói qua trong phỏng vấn, bọn họ từng khổ, cho nên bọn họ biết khổ là cái dạng gì, cũng bởi vậy đặc biệt quý trọng hiện tại, không biết có phải bởi vì điều này hay không, bọn họ mới có thể muốn giúp càng nhiều người cũng thực khổ như vậy?

Lầu 1483, love Ninh Viễn: Lầu trên đừng nói nữa, tôi đều khóc.....

.....

Đợi khi Chung Du Bạch mở bài post này ra, bài post “hot” này đã có trên vạn bình luận, ngoài 90% đều là bình luận chính diện, ngẫu nhiên có mấy fan đen chanh chua bình luận đều sẽ lọt vào vòng tấn công của mọi người.

Chủ yếu là chuyện này rất ra ngoài ý liệu.

Ngôi sao là nhân vật công chúng, rất nhiều việc làm là tạo dựng hình tượng cho mình, nhất là những việc chính diện như thế này, nếu dùng tiền làm việc lại có trợ giúp cho hình tượng của mình, làm gì phải che che lấp lấp, rất nhiều ngôi sao có ý nghĩ như vậy chẳng có gì đáng trách, cũng chưa nói tới sai trái, chỉ cần là thật dùng tiền làm việc, những người khác ngược lại thật đúng là không có lập trường chỉ trích.

Nhưng chuyện của Lục Ninh Lục Viễn này rất đặc thù, trước khi bị tuôn ra, thậm chí không có bất cứ tin tức là bọn họ đã từng làm từ thiện, bọn họ chưa từng tham gia cái gọi là tiệc từ thiện, không ở trên ti vi ra về đi thăm trẻ em bệnh nặng, chưa từng tham dự hoạt động từ thiện do thiên vương nổi danh khởi xướng.

Nhưng thì ra, bọn họ yên lặng, trả giá nhiều như vậy.

Chung Du Bạch nhúu mày, khép laptop lại.

Lục Ninh Lục Viễn quyền tiền a quyền tặng vật tư a cái gì, hần đương nhiên biết, còn từng ký tên giúp bọn họ dấu, nhưng nói thật, Chung Du Bạch căn bản không để việc này trong lòng, chút chuyện nhỏ như vậy mà thôi, được cho là cái gì, càng không nghĩ tới lấy việc này tuyên truyền.

Ah, hình như hiện tại mọi người đều có xu thế coi bọn họ là người tốt a?

..... Trên thực tế, nguyên nhân chuyện này là như vậy –

Đời trước Lục Ninh đã có thói quen như vậy, khi y đã kiếm được rất nhiều tiền, y mua căn nhà lớn, mua xe tốt, một mình y ở, y luôn luôn không có hứng thú gì với những hàng hóa xa xỉ, y có tiền tiêu không hết.....

Y thật sự không phải người tốt nhiệt tình công ích thích làm từ thiện, chỉ là lần đó nhìn thấy một tin tức trên báo, cảm thấy hình như y có thể bổ khuyết vắng vẻ tịch mịch nhợt nhạt của bản thân một chút, vì thế, y gửi khoản tiền đầu tiên.

Nhưng đời trước y làm từ thiện năm năm, giúp đỡ một trăm linh ba học sinh nghèo, lại không có một người phát hiện, khi đó rõ ràng y cũng coi như nổi tiếng, nhưng y không phải thần tượng, tên Lục Ninh này đặt một mình một chỗ, nửa điểm cũng không khiến người chú ý.

Đời này, khi y xuất phát từ thói quen gửi ra khoản tiền đầu tiên đã bị Lục Viễn phát hiện, Lục Viễn cũng liền làm cùng y, lúc ấy bọn họ thu được tiền bán trang sức từ đồng đá quý Lục Ninh lấy ra, Lục Viễn nhìn thấy Lục Ninh làm như vậy, tiền này hần lấy được vốn cũng hơi chột dạ, hơn nữa sau khi catse một lần quảng cáo của bọn họ đã là năm sáu số 0, Lục Viễn đã không còn là tiểu tử lông vàng mười hai vạn đã khiến hần kích động lúc trước nữa, cho nên tán ra ngoài một chút hần cũng không đau lòng.

Tiền bọn họ lấy ra, chẳng qua là chút không đáng kể trong khoản bọn họ kiếm được mà thôi, D.A vốn là sản nghiệp của bọn họ, tiền bọn họ kiếm được so với mọi người tưởng tượng nhiều hơn không biết bao nhiêu lần?

Tiền tiêu không hết thì kiếm nhiều có ích lợi gì?

Về mặt tâm tính, Lục Ninh rộng rãi hơn người bình thường rất nhiều, mà Lục Viễn? Hần đã từng nghèo, sau khi đủ dùng, hần luôn luôn không coi tiền quá quan trọng, bằng không cũng sẽ không cố ý về trường học mà buông tay cơ hội kiếm tiền cực tốt, phải biết, những thời gian đi học kia mà dùng để quay phim thương mại, tiền kiếm đủ tăng gấp đôi!

Chung Du Bạch đi đến cửa phòng huấn luyện, Lục Ninh Lục Viễn đang tập luyện cho concert, hai người đều mặc trang phục vận động, một thân mồ hôi luyện một điệu nhảy không tính là đơn giản.

Hừm, nên nói như thế nào đây, yêu ma bọn họ này cũng không phải người tốt, Lục Viễn lấy máu tươi của nhân loại mà sống, Lục Ninh dùng huyết nhục chi khu(1) làm thức ăn, cố tình nhân loại lại có người sẽ vì một chút thiện ý mỏng manh hiện lên như thế mà cảm động.

Nhìn bên trong bài post kia nói, “Hiện đại còn có bao nhiêu người giống như Lục Ninh Lục Viễn?”

Thế đạo thay đổi a.

Chung Du Bạch yên lặng nghĩ, rất nhiều nhân loại hiện nay, có lẽ còn không bằng yêu ma.

.

(1) Máu thịt con người

58. Chương 58

Cách tour lưu diễn cũng không còn nhiều thời gian, sau khi Lục Ninh biết chuyện này bị sáng tỏ còn rất kinh ngạc, chung quy đời trước mình làm chuyện này năm năm, nhưng mà không có đến nửa người phát hiện, cho nên y căn bản không nghĩ tới sẽ có người phát hiện vấn đề này.

..... Phái thần tượng cái gì, quả nhiên không giống a, hơn nữa một người cùng hai người vẫn là có phân biệt, khi y một người, cái tên đại chúng hóa như vậy, cố tình khi tên y đặt cùng Lục Viễn, xác suất đó là bọn họ liền đạt tới 9/9.....

Ngay từ đầu liền không nên để cho Lục Viễn cùng y, nói thật, Lục Viễn chỉ là lười, Lục Ninh gửi đi nơi nào hẳn cũng gửi đi nơi đó, lười tự mình bận tâm mà thôi, nào biết cứ như vậy, ngược lại bại lộ.

Lục Ninh xoát trang web một chút, “Lúc này chúng ta điệu thấp một chút, đỡ phải có người nói chúng ta cố ý tuyên truyền.”

Kỳ thật, đối với việc này y cũng không thấy quan trọng, vốn khi làm đã không nghĩ về tạo thanh danh cái gì.

Nhưng bọn họ không ngờ là, bọn họ càng điệu thấp, truyền thông lại càng đưa tin kịch liệt, đặc biệt còn lôi tất cả mọi việc từ thiện các loại ngôi sao làm từ hai năm trước ra mà nói, Lục Ninh cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, bọn họ không đắc tội cũng phải bị bắt đắc tội với người

Không có biện pháp, bọn họ chỉ có thể chọn một đài truyền hình tiếp nhận phỏng vấn.

Phỏng vấn thực ngắn gọn, tiến hành ngay tại D.A, bọn họ vừa tập luyện đi ra, thậm chí không thay quần áo, liền mặc trang phục vận động gần như ướt đẫm, một đầu mồ hôi, sắc mặt lại rất tốt.

Đặc biệt mặt cười ở trước màn ảnh như vậy, toàn bộ là thanh xuân dạt dào, việc trẻ tuổi ngẫu nhiên cũng là có thể trở thành sát khí lớn.

“Lúc này che che lấp lấp ngược lại giống như chúng tôi đang chột dạ vậy.” Lục Ninh lau tóc, cười nói, “Đúng, chúng tôi là đang làm từ thiện, nhưng mà nói thật, không nghĩ phải sáng tỏ cái gì, mọi người cũng đừng hỏi chúng tôi là tốn bao nhiêu tiền cái gì –”

“Nó căn bản nhớ không rõ đi.” Lục Viễn cũng cười, “Kỳ thật tôi cũng không nhớ rõ, công tác thống kê của mọi người so với chúng tôi còn chi tiết hơn, kỳ thật thật sự không tốn bao nhiêu, đại bộ phận chỉ là một chút linh linh toái toái mà thôi.”

Lục Ninh gật gật đầu, “Chúng tôi vẫn cho rằng, chuyện giống như từ thiện này, chỉ cần làm, mặc kệ là tuyên dương hay là không tuyên dương, đều không việc không sai, chúng tôi không tuyên dương, cũng có người vui vẻ tuyên dương, chỉ cần chân chính làm, đều là việc tốt, chúng tôi rất bận, cũng không cách nào làm từ thiện như Dư thiên vương bọn họ vậy, kỳ thật bọn họ làm được rất tốt, tôi cùng A Viễn kỳ thật chỉ là không có thời gian, chỉ có thể như vậy.”

“Có phần tâm này là được rồi.” Khuôn mặt Lục Viễn ở trước màn ảnh cười đến dương quang sáng lạn, “Chúng tôi có thể trả giá cũng chỉ có bấy nhiêu.”

Lục Ninh liếc mắt nhìn Lục Viễn, “Đúng, trên đời này người đáng giá giúp đỡ còn rất nhiều, chúng tôi chỉ là trong phạm vi mình có thể, hy vọng giúp được một vài người đáng giúp, không phải việc gì đáng giá thổi phồng, trong nước có rất nhiều người làm càng tốt so với chúng tôi.”

“Đúng vậy, chúng tôi không có thời gian nha, duy nhất có thể làm cũng chỉ có một chút tâm ý như vậy.”

Cuối cùng, hai người cùng nhau nói, “Hy vọng tất cả mọi người có thể trong sinh hoạt làm một vài việc mà năng lực của mình có thể làm được, giúp một ít người có thể giúp!”

Phỏng vấn này lập tức gọi ra sóng to gió lớn, từ cặp song sinh này đi ra từ phòng huấn luyện, chỉ mặc trang phục vận động bình thường phổ thông hơi cũ, không có hoá trang, không có kiểu tóc, giọng điệu thành khẩn, nói ra một đoạn lời nói hoàn toàn có thể nói là mộc mạc như vậy, vừa không có vì vậy mà kiêu ngạo tự đắc, cũng không có kiêng dè đề tài này, bọn họ thẳng thắn thành khẩn chuyện này, bọn họ cho rằng đây chỉ là bọn họ lấy phương thức mà mình đủ khả năng trong sinh hoạt giúp một vài người hẳn là nên được giúp đỡ.

Nhẹ nhàng băng quơ như vậy, lại chân thành giản dị, không có quá nhiều thổi phồng, không có câu nói phiến tình, căn bản không đề cập quá khứ từng vất vả của bọn họ, thậm chí đến cuối cùng cũng chưa nói cho mọi người, bọn họ đến cùng dùng bao nhiêu tiền, đến cùng làm bao nhiêu việc, đối với bọn họ mà nói, này chỉ phổ thông tâm thường giống như đỡ một cụ già ở trên đường vậy, giống như truyền thông cùng dân mạng mới là người quá đại kinh tiểu quái với chuyện này.

Trên Lục Quỷ có người nói: “Trong bảy năm qua, tôi thích rất nhiều ngôi sao, được rồi, tôi là một người có thói quen theo đuổi ngôi sao, năm trước mới bắt đầu cơm Ninh Viễn, nhưng tôi tất yếu phải nói, tôi về sau

cũng chỉ thích bọn họ, tôi chưa từng nghĩ tới có ngôi sao sẽ khiến mình cảm thấy thích bọn họ vĩnh viễn sẽ không khiến mình thất vọng như vậy.”

Bởi vì phản ứng với sự kiện này, tin tức về Lục Ninh Lục Viễn không chỉ lên trang nhất truyền thông giải trí, thậm chí một số truyền thông có lực ảnh hưởng tới công chúng đại lục, đều dùng khung báo tương đối lớn tiến hành đưa tin chuyên đề, báo chiều, nhật báo, tạp chí phát hành lượng lớn nhất đại lục gần như đều có đưa tin chuyện này.

Có thể nào Lục Ninh cũng sẽ không nghĩ đến, một việc vô tâm của bọn họ, sẽ khiến bọn họ triệt để tiến vào tầm mắt của người dân cả nước, rất nhiều quần chúng căn bản không chú ý ngôi sao, chú ý giới giải trí đều biết có hai thanh niên đẹp trai, đóng phim đóng được tốt, ca hát hát được hay không nói, còn là cao tài sinh của đại học Phục Đán, rõ ràng là ngôi sao đi, làm việc tốt không để tên, giúp rất nhiều người khó khăn, nhất là bọn trẻ vùng núi nghèo khổ.

Chỗ Chung Du Bạch, thậm chí bởi vậy nhận được một chồng kịch bản lớn, quả thực khiến hắn không biết nói cái gì mới tốt.....

Có đôi khi, kỳ thật hắn cũng rất không hiểu nhân loại, hay là nói như bây giờ “người” tốt đã quá ít, cho nên yêu ma như bọn họ vậy thoáng “tiện lương” một chút, là có thể khiến người cảm động thành như vậy?

Nhưng cuối cùng tâm mắt hắn vẫn dừng lại ở trên bản [Thiết huyết đao găm] trên đỉnh kia, kịch bản này muốn từ chối rất khó khăn, có chút ít nhân tố chính trị ở bên trong, tuy rằng Lục Ninh từng nói về sau bọn họ tận lực nhận điện ảnh, nhưng người ta đã có thành ý đến riêng vì Lục Ninh Lục Viễn mà điều chỉnh lịch chiếu, khiến hắn rất khó tìm được lý do để đẩy đi.

Vì thế, chỉ có thể trực tiếp thương lượng cùng Lục Ninh Lục Viễn.

“[Thiết huyết đao găm]?” Lục Ninh có chút kinh ngạc, y không nghĩ tới kịch bản này sẽ xuất hiện ở đây.

Y đương nhiên biết bộ phim truyền hình này, phải nói trong năm 2008, cũng rất ít có người không biết nó, nhưng mà trong ấn tượng của y, bộ phim truyền hình này là tháng 8 sang năm đã truyền bá ra, hiện tại chuyển thời gian quay đến tháng 6, như vậy kịp truyền sao?

Nhưng mà bộ phim truyền hình này rất đặc thù, phỏng chừng căn bản không cần xét duyệt, có thể trực tiếp lên sóng, nhưng thời gian này vẫn là rất gấp.

Chung Du Bạch không biết Lục Ninh kinh ngạc vì cái gì, hắn giải thích nói, “Lần này đối phương rất có thành ý, hơn nữa kịch bản này có chút ít nhân tố chính trị ở bên trong, đẩy không tốt lắm.” Cũng không phải nói yêu ma quỷ quái bọn họ này sợ bên trên, nhưng đây là một cái thang mà bên trên đưa qua, muốn đẩy cũng cần chú ý phương pháp, quá mức thô bạo mà nói, đối với phát triển về sau của D.A là không có lợi.

Trong thế giới hiện tại này, bất luận là yêu ma quỷ quái bọn họ hay vài người tu chân kia, muốn tự do tự nhiên có thể tiêu dao tự do, nhưng muốn nhập thế, lại cũng cần tuân thủ quy tắc trò chơi mới có thể.

Lục Ninh thực hiểu, bộ phim truyền hình này có thể đến quân khu quay, đạo cụ trong phim đều là súng thật đạn thật, bao gồm xe tăng máy bay trực thăng xuất hiện, đều là chuyên dụng cho quân đội, vốn cũng đã rất đặc thù, này cũng không phải là đạo diễn hoặc là mặt mũi của ai, mà vốn chính là quân đội sau lưng muốn quay, hơn nữa — bản thân kịch bản quả thật xuất sắc.

Muốn nói thị trường phim truyền hình, hiện tại một năm so một năm bão hòa, không còn có kỳ tích một bộ phim truyền hình có thể tạo thành muôn người đổ xô ra đường như năm xưa, nhưng [Thiết huyết đao găm] lại vẫn sáng tạo một rating thần thoại, ảnh hưởng tạo thành cũng không thể đánh giá trước, tỷ như năm đó Lục Ninh liền nhìn thấy tin tức nói, thời gian trong nước trưng binh, công tác thống kê số người báo danh đi nghĩa vụ quân sự năm 2009 so với năm 2008 năm tăng lên vài lần.

Bộ phim truyền hình này không chỉ gọi lên mộng làm binh của rất nhiều người trẻ tuổi, còn khơi dậy dự vọng đưa con cái vào quân đội của nhiều bậc cha mẹ, có thể thấy được chỗ lợi hại của nó, nếu không phải có một kịch bản tốt, căn bản không làm được điểm này.

Lục Viễn đang lật sách gốc thật dày để làm bút ký, nghe vậy vô tình nói: “Kịch bản thế nào?”

Chung Du Bạch nhìn về phía hần, “Lật qua một chút, chất lượng rất cao.”

Đương nhiên cao, không cao cũng sẽ không được quân đội coi trọng.

“Vậy thì nhận đi.” Lục Ninh nhún vai, “Chỉ là cứ như vậy, một năm kế tiếp chúng ta sẽ đều không có thời gian đóng phim.”

Lục Viễn ngẩng đầu lên, “Vậy khi nghỉ đông chúng ta đi nghỉ phép đi A Ninh!”

Đến một nơi không ai quấy rầy! Ngao ngao, ngẫm lại ánh mắt Lục Viễn đều sáng.

Chung Du Bạch lạnh lùng nói, “Nghĩ hay quá nhỉ! Có phải cậu quên hay không, lúc trước đã nói cho cậu, [Người lữ hành] sẽ tham gia Oscar.”

Mặc kệ có nhận được giải thưởng hay không, có thể đi vào đề danh cho giải Oscar, đối với điện ảnh đại lục đã là thành công tương đối lớn, hơn nữa Chung Du Bạch tin tưởng, lấy chất lượng của [Người lữ hành], không có khả năng ở giải Oscar khăn gói mà về.

Oscar sang năm vào đầu tháng 2, vừa vặn gần với tết âm lịch, nghỉ đông của bọn họ bị sự kiện lớn này chiếm cứ, tự nhiên không có thời gian nhận điện ảnh hay công tác gì, nhưng Chung Du Bạch lại vẫn an bài cho bọn họ hành trình tương đối đầy.

Lục Viễn nghe vậy lập tức lại yên.

“Đúng rồi, có phải tôi quên nói với các cậu hay không, tiệc khoa niên tết âm lịch cố ý mời các cậu đi, chỗ tốt khi nhận được [Thiết huyết đao găm] rất có khả năng còn không chỉ là cái này.” Chung Du Bạch nói thẳng.

Lục Ninh ngược lại là vô tình gật gật đầu, “Ngày mai tôi cùng A Viễn về trường học, thứ sáu trở về.”

“Bây giờ còn trở về?” Chung Du Bạch nói, “Tuyên truyền đã không sai biệt lắm, các cậu trở về rất có khả năng sẽ có phóng viên chặn lại.”

Lục Ninh uống một ngụm nước, nhún vai nói, “Không có việc gì.”

Y cùng Lục Viễn đã không phải ngày đầu tiên trốn phóng viên, Lục Viễn cũng gật gật đầu, “Muốn về trường học lấy chút đồ.”

..... Trên thực tế, ký túc xá ở Phục Đán của bọn họ bởi vì chất đông những thứ fan đưa, đã sắp tràn ra, bọn họ muốn trước lấy đi một chút, đỡ cho Chu Hồng Vĩnh cùng Khổng Vu Thần tiếng oán than dầy đặc.

Nhân tiện cũng đưa cho bọn họ bốn tấm vé, đã sớm nói chuyện tốt tổng không thể lật lọng.

Đã là năm hai đại học, Chu Hồng Vĩnh có bạn gái, Khổng Vu Thần không có, nhưng hần có em gái ruột là fan cuồng nhiệt của Lục Ninh Lục Viễn, cho nên đã nói tốt đưa cho bọn họ bốn tấm vé.

Vườn trường Phục Đán lại vẫn yên tĩnh, đặc biệt hiện tại là nghỉ Quốc khánh dài hạn, trong trường học không có rất nhiều người, rất nhiều học sinh đều trở về nghỉ lễ, dưới sự tập luyện điên cuồng gần đây, ngay cả Lục Ninh cũng cảm thấy cả người có chút đau nhức, lúc hoàng hôn bọn họ mới đến, gió đêm vừa thổi, liền cảm thấy đầu óc thanh tỉnh thoải mái hơn.

Mà bởi vì độ nổi tiếng hiện tại đề cao thêm một bước, bọn họ ở vườn trường ngẫu nhiên cũng có thể nghe được một hai tiếng hét, sau khi thói quen chẳng qua cũng chỉ là như thế.

Chỉ là, đường đi ngắn ngủi từ cổng trường đến ký túc xá, trên tay bọn họ đã bị nhét mười gói to, mùi bánh ngọt bánh mì ẩn ẩn bay ra.

Ngày 5 tháng 10, sân vận động Thượng Hải triệt để biến thành biển vui vẻ.

Muốn nói lần tour lưu diễn đầu tiên, đại bộ phận người đều là fan của bọn họ từ [Nhất xướng thành danh] cùng fan của bộ phim thần tượng [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] này, bây giờ bọn họ lại có số lượng fan điện ảnh lớn.

Đúng vậy, bọn họ liên tiếp sáng lên trên màn hình điện ảnh, hấp dẫn không riêng chỉ là một chút thiếu nữ.

Hình thức như concert này, vốn phần lớn là độc quyền của người trẻ tuổi, đặc biệt là ở đại lục, người không có bao nhiêu thói quen cùng kinh nghiệm xem concert.

Nhưng một ngày này, lại có không ít nam nữ ba bốn mươi tuổi quanh quẩn ở phụ cận, phần lớn bọn họ sinh hoạt đầy đủ, cũng không thiếu chút tiền một buổi concert, bên trong bọn họ có lẽ là bà chủ thích điện ảnh của Lục Ninh Lục Viễn, nghe qua bọn họ ca hát, tới nghe một buổi biểu diễn cũng rất lãng mạn, có lẽ là tiên sinh tuy rằng thích điện ảnh của lb Lục Viễn, nhìn thấy bọn họ vậy mà muốn bắt đầu concert, xuất phát từ tò mò cũng liền đi mua một tấm vé.

Thậm chí, còn có không thiếu một nhà ba người, chuyện này ở ngoài cửa concert của ca sĩ trẻ như Lục Ninh Lục Viễn vẫn là tương đối hiếm thấy, có vợ chồng mang theo con trai vừa đầy tám tuổi, có cha mẹ có con gái đã lên trung học đi cùng nhau.

Đủ loại tuổi tác, đủ loại tổ hợp, bạn bè, khuê mật, người yêu, người nhà, thần kỳ nhất là một nhà năm người cùng nhau đến xem concert.

Chỉ riêng trong những nữ nhân đến đây, có nữ sinh trẻ tuổi, cũng có thành phần lao động trí thức trang dung tinh xảo, có thiếu nữ ngại ngùng thanh tú, cũng có mỹ nữ khoảng ba mươi tuổi khí chất xuất chúng, đủ loại kiểu dáng, lại mang tâm tình giống nhau đi đến nơi này.

Khinh khí cầu cực lớn là fan trong một trang web của bọn họ góp vốn mua, các cô thậm chí còn cung cấp cho tất cả người đến xem concert gây huỳnh quang màu trắng, quyết định buổi tối cho Lục Ninh Lục Viễn một kinh hỉ.

Chất lượng gây huỳnh quang của quan phương D.A lại vẫn thực không tệ, lần này vì làm nổi bật chủ đề, phát là gây huỳnh quang màu xanh lục, tay cầm trong suốt có chốt mở làm thành hình dạng logo của concert lần này.

Có đầu nhập mới có sản xuất, tuy rằng rất nhiều fan hướng về phía ngôi sao, cũng sẽ mua vài sản phẩm ăn theo kia, nhưng D.A càng muốn các cô bỏ tiền mà bỏ một cách cam tâm tình nguyện, cho nên sản phẩm ăn theo đều dùng tài liệu tốt nhất làm, tuy rằng đắt hơn giá phổ thông một chút, lại cũng tuyệt đối không khiến cho các cô sinh ra ý tưởng tiêu tiền mua một đồng rác rưởi.

7:30 tối, bên trong sân bỗng nhiên tối sầm, hai vạn người chen đầy sân vận động, mà tiếng thét chói tai đình tai nhức óc gần như muốn xóc lên trần nhà!

“Phanh!” Pháo hoa hoa mỹ dẫn đầu bùng nổ.

Trong tiếng thét chói tai, VCR cực lớn trên sân khấu sáng lên.

Xuất hiện đầu tiên là một mảnh lông vũ màu đen, thuần đen, chậm rãi bay xuống trong màn tuyết lớn, nhẹ nhàng rơi xuống trên nền tuyết.

Hình ảnh chuyển tới một hoa viên mỹ lệ, lập tức khiến khán giả trong sân hoan hô lên.

Bởi vì bên trong màn ảnh xuất hiện một bàn tay, còn là một bàn tay rất xinh đẹp thon dài trắng nõn.

Ánh mặt trời rơi xuống, trong hoa viên phong cách châu Âu này, hai người lưng tựa lưng nhắm mắt lại giống như đang ngủ, bọn họ mặc áo trắng đơn giản cùng quần đen, chân trần không mang giày, chờ khi bọn họ mở to mắt, hình ảnh bắt đầu thoát phá, sau lưng bọn họ sinh ra cánh chim màu trắng cực lớn.

Giống như hai thiên sứ thuần khiết.

Trong tiếng kinh hô của khán giả, cặp cánh trắng kia dần dần bị nhuộm đen từng điểm từng điểm.

Đợi đến khi cánh của Lục Ninh Lục Viễn trong hình ảnh triệt triệt để để biến thành màu đen, bọn họ bắt đầu từ không trung rơi xuống, một thành thị đổ nát không có màu sắc xuất hiện trong tầm mắt.

Lục Ninh cùng Lục Viễn là diễn viên, trong màn ảnh, bọn họ ngay cả ánh mắt biến hóa cũng đều suy diễn vô cùng đúng chỗ, khi đôi cánh thuần trắng biến thành màu đen, cứ việc trên người bọn họ còn mặc áo trắng, nhưng không ai hoài nghi –

Bọn họ giờ khắc này, là ác ma.

Một mảnh mờ mịn, ác ma cánh đen ngay cả quần áo cũng đã biến thành màu đen đặc, Lục Ninh vươn ra đôi tay óng bạch, bỗng nhiên cứ như vậy khẽ nhấc một cái.

Một điểm xanh đậm như một giọt lệ đang rơi.

Màu xanh bắt đầu nhuộm khắp đại địa, “phanh” một tiếng, trên sân khấu bắn ra pháo hoa chói mắt, khán giả lúc này mới phản ứng lại, trong tiếng hoan hô, Lục Ninh cùng Lục Viễn treo wire chậm rãi rơi xuống sân khấu từ phía trên khán giả.

Bọn họ mặc áo da màu đen bó sát người, áo không tay, lại rất ngắn, quần da phía dưới bó gọn hai chân thon dài của bọn họ, xuống chút nữa là một đôi giày Martin màu đen rất dày, thiết kế kim loại cùng da khiến cho bộ quần áo này mặc trên người bọn họ có loại cảm giác ma mị khác.

Trong nháy mắt, tất cả ngọn đèn tắt.

Sau đó, liền có hai luồng ánh sáng chiếu lên trên sân khấu, bao phủ bọn họ ở trong đó.

Khúc nhạc dạo của [Moonlight] vang lên, hai chiếc micro màu ngân bạch được bọn họ cầm ở trong tay.

“I love you tonight.....” thanh âm trầm thấp của Lục Viễn truyền ra qua micro, tiếng kêu trong toàn sân vận động thật lâu không thể bình ổn.

Chân chính nhìn thấy bọn họ, nghe được bọn họ ca hát, rất khó sẽ không yêu bọn họ, mị lực của live thường thường còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng.

Ca sĩ live tốt có thanh âm câu dẫn người giống như ma quỷ, tỷ như Lục Ninh cùng Lục Viễn.

A Lục ngồi ở dưới sân, một đôi mắt sáng rực như sao.

Đến cuối đời, chỉ cần bọn họ hát, nàng liền sẽ tới nghe, cho dù có lẽ bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn thấy nàng ngồi trong bóng đêm ở dưới sân khấu.

Vốn cho rằng giống như các sư tỷ nói vậy, nếu là sa ngã vào bóng tối, liền sẽ có tâm ma, như vậy tự nhiên tu luyện sẽ khó có tiến thêm.

Nhưng từ khi nàng nghĩ thông suốt, từ khi ánh mắt dõi theo bọn họ, ngược lại từ đó về sau chưa bao giờ tu luyện có lúc trở ngại.

Bởi vì nàng cảm thấy, hai người trước mắt cho nàng dũng khí cùng sức mạnh, bọn họ cũng không phải ác ma, mà là ánh mặt trời của nàng.

Yêu ma thì sao, người lại thể nào, thiện chính là thiện, ác chính là ác.

Cho dù là một bên tình nguyện, nàng lại vẫn tin tưởng bọn họ, vĩnh sẽ không nảy sinh hoài nghi điều này.

Nhẹ nhàng hát cùng bọn họ, bình tĩnh mà vui vẻ.

Lại bỗng trong giây lát, sắc mặt nàng trở nên đại biến!

Lục Ninh đang ở trên giàn giáo trải dài lảo đảo một cái, thiếu chút nữa cách rào chắn ngã xuống từ giàn giáo mở rộng cao ba tầng lầu!

Khán giả cách ngọn đèn quá xa phỏng chừng không nhìn rõ lắm, nhưng lấy thị lực của a Lục, rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt của Lục Ninh tái nhợt trong nháy mắt, lập tức tim cũng thất lại.

Gần như không có chút do dự, nàng lấy camera tùy thân mang theo đảo qua phương hướng nào đó, chuẩn xác ghi lại dáng vẻ mang chút kích động của một người đang thu hồi một thứ giống như mặt gương trong bóng đêm!

Biểu tình trên mặt người này cùng hai người bên cạnh hẳn đều có thể gọi là cực kỳ kinh ngạc, bọn họ có nghĩ thể nào cũng không nghĩ đến, lấy ra sát khí lớn như vậy, yêu ma này lại vẫn có thể là dáng vẻ nhìn không có việc gì, thậm chí còn không ngã xuống!

Mẹ nó đây là cái loại yêu ma gặp quỷ cường hãn gì!

Ánh sáng đều chiếu lên người Lục Ninh Lục Viễn, thính phòng gần như tối tăm hoàn toàn, bọn họ lại có thể lợi dụng điểm này! Đừng nói bị khán giả phát hiện, có thể nhìn ra Lục Ninh khác thường chỉ sợ cũng chỉ có một bộ phận khán giả rất nhỏ mà thôi, ngay cả chỗ ngồi của bọn họ cũng đã tính toán tốt rồi đi! Không biết người điều khiển giàn giáo có phải cũng có liên quan đến bọn họ hay không?

Khi a Lục tức giận, Lục Ninh ở trên giàn giáo cảm thấy cả người đều có chút choáng đầu hoa mắt, một câu lời ca cũng không hát tiếp được, Lục Viễn phản ứng rất nhanh, lập tức hát tiếp, hần lập tức phát hiện Lục Ninh không thích hợp, mặt nhất thời trầm xuống.

Trên thực tế, tình huống của Lục Ninh không có nghiêm trọng như a Lục cùng Lục Viễn nghĩ, y chỉ là — choáng váng đầu một chút, sau đó thanh máu hạ xuống đại khái khoảng 1/10 mà thôi.

Lấy khả năng khôi phục của y, trong thời gian chốc lát đại khái đã không có chuyện gì.

Thế nhưng thiếu chút nữa ngã từ trên giàn giáo xuống lại là sự thật.

Tiếp theo ca khúc vừa vặn là thời gian hay quần áo, ở hậu trường, Lục Viễn kéo Lục Ninh lại, “Xảy ra chuyện gì!”

Lục Ninh thật sâu hít vào một hơi, vừa thay quần áo vừa vội vàng nói: “Vừa có người tấn công ta, ở trong số khán giả.”

Chung Du Bạch quyết định rất nhanh, “Hủy bỏ giai đoạn giàn giáo của ca khúc tiếp theo, gọi người điều khiển giàn giáo lại đây cho tôi!”

Trên mặt hần hiện lên một tia cười lạnh, hần đã nói những kẻ trong chính đạo kia gần đây sao lại an phận như vậy! Bọn họ có lúc nào đã từng an phận!

Chờ coi đi, bởi vì ở trong bóng tối cho nên không có người thấy?

Chuyện này thao tác thật tốt mà nói..... Cũng nên khiến những người này nhìn xem một chút cái gì gọi là sức mạnh của fan, cái gì gọi là “lục soát thịt người” khủng bố!

“Là tôi sai.” Trình Thương Thuật đứng lên, phạm vi phòng hộ của hần có hạn, chỉ có phạm vi sân khấu, hần quả thật không suy xét đến chuyện kéo dài ra ngoài giàn giáo, “Tôi sẽ không để cho bọn họ chạy.”

Chung Du Bạch lại nhìn về phía hần, “Coi như hết, tôi thấy là người Phi Kính tông, quan hệ giữa bọn họ cùng Chiêu Minh kiếm phái các anh không phải rất mật thiết sao! Minh, cậu đi.”

“Được.” Hùng Minh Minh đi ra ngoài.

Trình Thương Thuật bắt đắc dĩ, “Tiểu Bạch, vì sao thế nào em cũng không tin tưởng tôi.”

“Anh nói mà có thể tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây!”

Lục Viễn gắt gao nắm tay Lục Ninh, giận chó đánh mèo nói với Trình Thương Thuật, “Đều là đám chính đạo bệnh thần kinh không có việc gì làm thích đi tìm yêu quái phiền toái các người!”

Lục Ninh: “.....”

Ngọa tào, bị thương là y a! Các người cãi nhau như vậy là muốn nháo loại nào a!

59. Chương 59

Kỳ thật thời gian vào hậu trường thay quần áo là tương đối khẩn cấp, thời gian của VCR ở trước sân khấu cũng không có dài như vậy, đoạn VCR này quay xong từ khi ở Tây Tạng, hình ảnh tương đối tươi mát xinh đẹp, Lục Ninh Lục Viễn mặc áo lông mỏng, dưới bối cảnh này, đặc biệt tươi mát long lanh, tuổi của bọn họ vốn cũng không lớn, chỉ là bất luận đóng phim hay làm việc đều hiện ra vẻ trầm ổn, mới có thể khiến người thường xuyên quên tuổi của bọn họ, cười đến sáng lạn như vậy, mới giống như thanh niên song thập niên hoa(1).

Thời gian quá ngắn nên bọn họ cũng không có thời gian nói gì nhiều, rất nhanh lại lên trên sân khấu.

Bọn họ đổi châm dệt sam màu trắng rộng rãi, quần đen, giày bình thường, đơn giản đến không thể đơn giản hơn, lại khiến cho bọn họ nhìn qua tăng thêm vài phần thanh tú, thuần túy đến không dính bất cứ tạp chất.

Âm nhạc mềm nhẹ chậm rãi vang lên, sắc mặt Lục Ninh đã hoàn toàn khôi phục bình thường.

A Lục giãn ra một hơi, buông ánh mắt, lúc này nàng mới phát hiện, nàng quen biết ba người kia, có lẽ không có gì so với sư tỷ muội trong môn thương tổn người mình thích làm nàng càng đau lòng.

Mà lúc này, sắc mặt ba người kia trở nên dị thường khó coi, người đứng giữa dùng pháp khí vừa nãy, sắc mặt so với Lục Ninh khi nãy còn trắng hơn.

Phi Kính tông lấy phi kính làm tên, đương nhiên không phải tất cả đệ tử trong tông đều dùng pháp khí dạng kính, mà là Phi Kính tông có bảo vật trấn tông, chính là một cái gương, gọi Phi Tiên Kính, vốn là pháp khí thành danh của một vị nữ tu mấy trăm năm trước, cực kỳ lợi hại, nhưng hiện tại linh khí mỏng manh, người tu chân sống không tốt, Phi Kính tông cũng mai một dần dần, Phi Tiên Kính này tuy rằng lợi hại, nhưng đẳng cấp của người sử dụng có hạn, uy lực phát huy ra tự nhiên cũng có hạn.

E rằng vị kia cố sức được đến mức này, chính hắn cũng không chịu nổi.

Mà nhìn bộ dạng không có việc gì của a Ninh, bọn họ sắp tức chết rồi đi?

Hơn nữa, cấp trên đã nói qua, thế lực a Ninh a Viễn này không dễ chọc, không được tùy tiện ra tay, mấy người này sao còn có dũng khí như vậy? Càng làm cho a Lục kinh ngạc là, sư tỷ muội trong môn tại sao lại cấu kết cùng với người ngoài? Nếu nàng không nhìn lầm, người sử dụng gương này hình như là một tu sĩ Hàm Anh môn! Vì sao phi kính lại ở trong tay hắn? A Lục hơi hơi nhăn mày, nhớ tới một tin tức gần đây –

Phi Kính tông các nàng vốn có quan hệ thân mật với Chiêu Minh kiếm phái, đạo lữ của đại sư tỷ trong môn chính là đệ tử Chiêu Minh kiếm phái, nhưng là từ sau khi Tử Thần chân nhân đi về cõi tiên, đại sư tỷ lại vẫn ở tại tông môn, không còn đi qua Chiêu Minh kiếm phái.

Phi Kính tông ở Giới Tu chân tuy không phải tông môn lớn mạnh gì, nhân số lại thật không ít, nếu lấy số lượng đệ tử trong môn mà nói, cũng có thể sắp xếp trước mười, nhưng thực lực của nó không mạnh, nguyên nhân chính là ở chỗ Phi Kính tông chỉ lấy nữ đệ tử, làm việc thiếu vài phần khí phách, hơn nữa chưa bao giờ đại đoàn kết.

Cái này có liên quan đến lịch sử Phi Kính tông, nó vốn là một liên minh tán tu, thời điểm huy hoàng nhất có mấy vị nữ tu mạnh mẽ, nhiều năm phát triển như vậy, tự nhiên cũng đều có phe phái, mà cho dù nhân số phần đông, lại cũng không thể so sánh cùng một vài môn phái lớn tự có truyền thừa. Gần đây có quan hệ ái muội với Hàm Anh môn chính là người bên phe Thẩm sư bá kia, con gái của Thẩm sư bá, Lộ Hà sư tỷ sắp cùng con trai của môn chủ Hàm Anh môn kết thân.....

Chẳng lẽ, bên trong này có bóng dáng Thủ Dật chân nhân sao? Nghe nói, a Ninh a Viễn bọn họ nhưng là đã từng hung hăng tước mặt mũi Thủ Dật chân nhân đâu.....

A Lục không còn dám nghĩ tiếp, không khỏi thở dài, Giới Tu chân các nàng, kỳ thật một chút cũng không thái bình, còn không được sống tự do như yêu ma bọn họ.

Nhưng mà, nếu là người bên Thẩm sư bá kia của các nàng, a Lục ngược lại là có áy náy gì, cũng không sợ đắc tội các nàng, bởi vì sư phụ cùng Thẩm sư bá luôn không hòa thuận, phe Thẩm sư bá các nàng thế lớn, luôn luôn ức hiếp mấy sư tỷ muội mình không ít, có thể tìm cho các nàng chút phiền toái, a Lục mới sẽ không do dự.

Một mình vận dụng phi kính, nếu là bị vạch trần ra, lại không thực sự thương được đến a Ninh bọn họ, a Lục khẳng định trăm phần trăm các nàng sẽ không có trái cây gì ngon mà ăn!

Nếu là a Lục hai ba năm trước, căn bản sẽ không nghĩ nhiều nghĩ sâu như vậy, cũng không biết vì sao, hai ba năm thích Lục Ninh Lục Viễn này, so với quá khứ, nàng càng thích lên mạng, mới phát hiện thế giới bên ngoài lớn như vậy phức tạp như vậy, nàng đã lớn đến hai mươi tám tuổi, nhân sinh lại vẫn thuần túy như một tờ giấy trắng, nàng phải cảm tạ Lục Ninh Lục Viễn, nếu không phải bọn họ mang nàng nhìn thấy thế giới bên ngoài, có lẽ nàng vĩnh viễn sẽ không chân chính trưởng thành.

Giới Tu chân, sớm không phải giống như trăm năm trước, chỉ dựa vào tư chất cùng chăm chỉ là có thể đi được xa.

Nếu không phải hai người chói mắt trên sân khấu kia, nàng căn bản sẽ không trưởng thành nhanh như vậy.

Mạng internet là cực kỳ phức tạp, yêu bọn họ, hận bọn họ, xem náo nhiệt, tăng bốc hay bôi đen cũng rất nhiều, lúc trước nàng còn mang vài phần ngây thơ, cho tới bây giờ, kỳ thật rất nhiều thứ nàng vẫn là xem mà không hiểu ý đồ chân chính, nhưng nàng cũng sẽ không giống như ban đầu, ngây thơ tự cho là đúng.

Lục Ninh Lục Viễn căn bản không biết a Lục dưới sân khấu đáy lòng trăm vị tạp trần, bọn họ nhận nhận chân chân hát, Lục Ninh đã hoàn toàn khôi phục, có một khối thân thể trò chơi, nghịch thiên nhất có lẽ chính là năng lực khôi phục đáng sợ này, huyết tộc vốn là chủng tộc có tốc độ khôi phục nhanh nhất trên thế giới, thể nhưng thân là thân thể trò chơi, phương diện này so với huyết tộc còn mạnh mẽ hơn, y thậm chí không cần uống thuốc khôi phục cũng chẳng qua là trong giây lát đã không có việc gì.

Khi hát nhạc nhanh thì kích tình bắn ra bốn phía, khi hát tình ca, thâm tình chân thành.

So với album đầu tiên, chỉnh thể nhạc đạo của album [Lục] này càng nhu hòa một hơn một chút, hơn phân nửa đều là ca khúc nhạc chậm, trừ ca khúc chủ công ra, hai khúc phó công, một là tình ca tiết tấu hơi nhanh mang theo vài phần trên tức, một lại là thuần túy bi thương, dùng tiếng mưa rơi cùng với tiếng piano nhỏ vụn xa xôi làm nhạc đạo, câu đầu tiên vừa ra đã mang theo bi ai khiến trái tim run rẩy.

Lục Viễn ngồi ở trước piano, đàn piano màu trắng, thanh niên áo trắng đánh đàn piano, lại thêm tiếng mưa rơi tí tách kia, đèn chiếu màu xanh lam dừng trên sân khấu, màn hình lớn là một màn mưa mờ mờ, thanh lãnh đến cực hạn.

Sau đó, một luồng ánh sáng mới dừng ở giữa sân khấu, Lục Ninh lẳng lặng đứng, hát ra câu hát đầu tiên mang chút khàn khàn.

“Nếu chúng ta không có gặp, người có hạnh phúc hơn hiện giờ hay không.”

Ca khúc này có gần một nửa là ở giọng trầm, kỳ thật cũng chẳng dễ hát hơn giọng cao, âm vực cao nếu hát rất tê tâm liệt phế, sẽ khiến cảm giác của cả ca khúc giảm đi một cấp bậc, Lục Ninh uyển chuyển hát cao dần lên, cử trọng nhược khinh, thanh tuyến nhẹ bay, ngược lại nhuộm đắm bầu không khí đau thương đến cực hạn.

“Ta yêu người, ta thật sự yêu người, vì cái gì người lại luôn luôn không tin.”

Lục Viễn hơi hơi nhắm mắt lại, mỗi lần hát “i love you”, lênh đênh như mưa, tựa hồ như không nghe thấy.

Bỗng nhiên, khán giả dưới sân khấu ồ lên một tiếng, bởi vì từ trên sân khấu bỗng nhiên hạ xuống dòng nước như mưa, tí ta tí tách chậm rãi tưới ướt Lục Ninh đứng ở giữa sân khấu cầm micro ca hát, tóc đen dán vào gò má trắng nõn, trên lông mi thật dài cũng dính giọt nước trong suốt.

Bởi vì mặc châm dẹt sam rất mỏng, nước vừa ngấm vào liền dính sát lên người, đường cong xinh đẹp trên thân y nhìn không sót một chút gì, nhưng mọi người nhìn thấy lại không phải gợi cảm, mà là một loại bi thương lộ từ trong ra ngoài.

“Please believe me.....” thanh âm của Lục Ninh thấp đến gần như không nghe thấy, âm thanh trầm thấp của Lục Viễn truyền đến từ trong micro, không phải hát, mà giống như nỉ non nói một câu, “Ta yêu người.”

Ngọn đèn tắt, vài thiếu nữ dưới sân khấu rơi lệ đầy mặt, có đôi khi nghe một bài hát sẽ khóc, chỉ là bởi vì hát đến trong tim cô, khiến cô nhớ tới chuyện cũ mà thôi.

Khi ngọn đèn lại sáng lên một lần nữa, trên sân khấu chỉ còn lại một mình Lục Viễn, một ca khúc này, là hân solo, [Tình yêu một đời].

Tiếng piano thanh thấu tươi mát, lời của bài hát này là do chính Lục Viễn viết, nhạc là của một nhà soạn nhạc tình ca nổi danh trong nước, giai điệu tương đối dễ nghe, cho dù chỉ là tiếng piano, cũng sẽ không khiến người cảm thấy đơn bạc.

“Lần đầu tiên gặp người, đã biết lúc này là tình yêu một đời của ta,

Chỉ nhìn người, chỉ thích người, chỉ cùng người,

Chỉ biết cho người tâm của ta.

Chỉ cần người nguyện ý, ta có thể cùng người đi đến một ngày cuối cùng của sinh mệnh,

Vĩnh không ruộng bỏ.”

Lời ca trắng ra, Lục Viễn học khoa tự nhiên vốn cũng không phải có thể viết ra lời hát có bao nhiêu ưu tú, thế nhưng trắng ra như vậy, lại thuần túy đến đáng yêu, ca khúc này lại có giai điệu đơn giản, dưới sân khấu có không ít người đã bắt đầu có thể hát cùng.

Ca khúc này là muốn hát cho Lục Ninh nghe, đáng tiếc hiện giờ Lục Ninh đang ở hậu trường nhanh chóng lau sạch sẽ thân thể thay quần áo.

Bài tiếp theo, là y solo.

Những ca khúc Lục Ninh hát luôn phức tạp hơn Lục Viễn, y mặc áo sơmi đen cùng quần tây đen, áo khoác gile màu xám nhạt may viền màu ngân bạch, trên chân là một đôi giày da đế mỏng, đội một cái mũ viền mảnh đỉnh tròn xuất hiện trên sân khấu, trên tay còn ôm một bó hoa hồng lớn!

Ca khúc này là tác phẩm lạ của một nhà soạn nhạc đại lục, là nhạc jazz thuần túy hiếm thấy trong nước, muốn hát ra ý vị của nó là tương đối khó.

Nhưng điều này căn bản không làm khó được Lục Ninh, y vừa mặc như vậy, lại càng thêm có vẻ eo nhỏ chân dài thon dài cao gầy, nổi bật lên khuôn mặt oánh bạch như ngọc, khi mỉm cười, càng có tà khí nói không ra lời.

Thậm chí trong tiếng hoan hô của khán giả, y đưa toàn bộ hoa hồng trong tay, một đóa một đóa tặng cho khán giả cạnh sân khấu, những thiếu nữ kia một đám bị mê hoặc đến thét chói tai, mặt đỏ bừng, Lục Ninh hát ca khúc này đẹp trai đến khó hình dung, vị trí mà a Lục ngồi cách sân khấu khá xa, nàng lại tựa như ngửi thấy mùi nước hoa trí mạng trên người Lục Ninh.

Kỳ thật làm fan thích bọn họ lâu như vậy, mọi người đều biết Lục Ninh căn bản không có thói quen dùng nước hoa, đương nhiên loại mùi nước hoa này chỉ là ảo giác, nhưng Lục Ninh lúc này, lại thực sự cho người ảo giác này.

Trước kia các cô đều không biết, thì ra khi ánh mắt một người nhìn qua, có lẽ rõ ràng không phải nhìn mình, lại có một loại ảo giác đang chân thành thâm tình đối diện.

Khóe mắt đuôi mày đều phiếm đào hoa mị hoặc như vậy khiến trái tim người ta bình bịch đập thật nhanh.

Bên cạnh sân khấu, có một người đang đợi lên sân, cô hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy may mắn vì mình ký hợp đồng với D.A.

Cô Bắc phiêu đã bốn năm lại không thu hoạch được gì, nhìn thấy tin tức D.A phỏng vấn trên mạng, nghĩa vô phần cố dùng chút tiền cuối cùng mua một tấm vé xe lửa từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, khi đứng ở cửa D.A, cô gần như đã là không xu dính túi.

Nhưng hiện tại, cô lại có thể hợp tác cùng hai người lợi hại như vậy.

Nếu là nữ nhân bình thường, thực dễ dàng bị nam nhân diện mạo xuất chúng như Lục Ninh Lục Viễn mê hoặc, thiếu nữ gọi Vương Tân Trạch này lại sẽ không, bởi trong kế hoạch cuộc sống của cô, đàn ông chưa bao giờ là cái tồn tại quan trọng gì, cô chỉ muốn thành công, cô khát vọng sân khấu, khát vọng đi đến nơi cao nhất.

Cô đối Lục Ninh Lục Viễn có, chỉ là kính nể, vài ngày bọn họ tập luyện ở D.A cô cũng tận mắt nhìn thấy, cũng âm thầm lấy điều này đến khích lệ chính mình, bọn họ đã nổi tiếng như vậy, còn cố gắng như vậy, chính mình lại có lý do gì để lười biếng?

Vương Tân Trạch tôn kính Lục Ninh cùng Lục Viễn, lại cũng chỉ là tôn kính mà thôi.

Lục Viễn cũng đổi xong quần áo, cùng loại với quần áo trên người Lục Ninh hiện giờ, chỉ là không có áo gile, chỉ có áo sơ mi lụa mỏng manh màu đen, mà trước khi ngọn đèn trên sân khấu tối đi, Lục Ninh đã ném áo gile trên người mình đi.

“A, thật mệt a, quả nhiên vẫn là hai người hát tương đối thoải mái.” Ngọn đèn lại một lần sáng lên, Lục Ninh một bàn tay chống eo nói.

Lục Viễn đi lên sân khấu, ném cho Lục Ninh một chai nước, cười nói, “Đúng không, lúc này đã phát hiện tầm quan trọng của em chưa?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Lục Ninh uống một ngụm nước, cố ý giọng điệu có lệ.

Lục Viễn thở dài, ra vẻ ủy khuất, “Xem đi, quá quen thuộc chính là như vậy, nếu chúng tôi không phải anh em mà là đồng nghiệp, ảnh nhất định sẽ không đối với tôi như vậy.”

“Anh đối xử với em như thế nào?”

“Chính là như vậy a.” Lục Viễn nói, “Xem xem, xem xem, lúc nói chuyện nhìn cũng không nhìn em.”

“Có cái gì đẹp mà nhìn, bộ dạng của em có khác gì với anh?”

Khán giả dưới sân khấu đều cười ra tiếng, một mảnh sung sướng.

Lục Viễn nửa nghiêng thân thể, “Ai~, a Ninh anh thật sự là rất khiến em thương tâm, một chút cũng không yêu em.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Lục Ninh tiếp tục có lệ.

Lục Viễn cố ý làm một bộ dáng bị đả kích không ít, sau đó trong giây lát đi lên ôm lấy cổ Lục Ninh, “Nhưng mà a Ninh, em yêu anh a!”

“Wow ~” Khán giả đều kêu lên.

Lục Ninh tách tay hấn ra, tức giận nói, “Yêu anh nên muốn siết chết anh?”

Dưới sân lại là cười vang.

Một đoạn đối thoại ngắn gọn qua đi, Lục Ninh cười nói, “Được rồi, hiện tại cần nói chính sự, thời gian qua thật nhanh, chúng tôi cũng ra mắt một, hai, ba năm... A, vậy mà đã lâu như vậy!”

“Hiện tại chúng tôi cũng là tiền bối!”

“Đúng, D.A chúng tôi cũng có nghệ nhân mới, người có tài hoa rất nhiều a.”

“Đúng, cho nên ở trên sân khấu của chúng tôi nhìn thấy những người khác mà nói, trăm ngàn không cần kinh ngạc.” Trên mặt Lục Viễn là cố ý nghiêm túc, ánh mắt lại vẫn lộ ra ý cười.

Lục Ninh cũng giống vậy, giả nghiêm mặt nói, “Trăm ngàn lần đừng yêu cô ấy hơn chúng tôi, không thì chúng tôi sẽ ghen!”

“Tiếp theo là ca khúc – [Shoot my heart]!”

Đây là một ca khúc tiết tấu không tính chậm, mỗi một câu kết thúc đều tương đối dứt khoát lưu loát, khiến cho nó càng có cảm giác tiết tấu, kỳ thật các ca khúc tiếng Trung đại bộ phận tình huống cũng không thích hợp thêm vào rap, không giống ca khúc Anh Mỹ được yêu thích, rap ở tiếng Trung cũng không lưu hành, nhạc hip-hop ở đại lục căn bản không thể xem như một loại hình âm nhạc rất đại chúng.

Ca khúc này lại có rap.

Một chùm ánh sáng chiếu vào bên cạnh sân khấu, một thân ảnh cao gầy đi ra, hiển nhiên người cầm micro là một thiếu nữ, cô rất cao, đeo giày cao gót 11 – 12cm liền cao xấp xỉ Lục Ninh Lục Viễn, tóc dài buộc lên thật cao, đuôi ngựa buộc lại gần như rơi xuống eo, tối đen nồng đậm.

Trên khuôn mặt trắng nõn, hàng mi anh khí mười phần không giống với nghệ nhân nữ hiện nay, hợp với đôi mắt phượng cực kỳ có thần, sau khi vẽ lên màu khói có vẻ đặc biệt xinh đẹp, mũi của cô rất thẳng, giống

như Lục Viễn, cô cũng có 1/8 huyết thống Bắc Âu, môi lại có chút mỏng, cũng không trơn bóng, cô dùng màu khối đậm hóa trang, lại không dùng son môi, thần sắc thanh đạm.

Vương Tân Trạch là một rapper xuất sắc, cô biết hát, có thể hát, đặc biệt cảm giác tiết tấu vô cùng tốt, nhưng bởi vì tiếng nói trong trầm thấp mang theo khàn khàn mang màu sắc cá nhân đặc biệt này của mình, khiến cho cô rất khó nổi bật trong các nữ ca sĩ.

Cô không phải loại phụ nữ mềm mại đáng yêu, cô mặc áo da quần da mang găng tay da, dáng người thực sự tốt, cổ tình sẽ không khiến người cảm thấy cô có bao nhiêu mị lực của phái nữ, bởi vì khí thế của cô quá mạnh mẽ.

Hơn nữa, là loại khí thế đẹp trai, bá đạo, lưu loát này.

Rõ ràng xinh đẹp giống như hoa hồng màu đen, khi đứng cùng một chỗ với Lục Ninh Lục Viễn, lại sẽ không khiến người ghen tị.

“Thật đẹp trai!” Đã có fan nhện không được nói.

Nói không phải Lục Ninh Lục Viễn, mà là người mới chưa bao giờ gặp qua này.

Vương Tân Trạch là loại nữ nhân từ khóe mắt đến đuôi lông mày đều lộ ra vẻ đẹp lạnh lùng, nhưng khí chất toàn thân, lại là tuần lễ trung tính.

Cô là người mới mà D.A sắp đẩy ra, Chung Du Bạch cũng cảm thấy chút tiếc nuối cho cô, bởi vì cô vốn hẳn là đề tài lớn nhất của buổi concert lần này, nhưng hôm nay, nhất định bị một sự kiện khác che lấp.

Quả nhiên, sau concert, trên Lục Quỷ có hai bài post nhanh chóng được rất nhiều phản hồi, một chính là về Vương Tân Trạch, còn một cái khác, tiêu đề lại càng kích thích –

“Là ai muốn ‘mưu sát’ Lục Ninh? Concert trở về tôi cảm thấy quá tức giận!”

Chung Du Bạch nhấn mở bài post, không ngoài dự liệu của hắn, khẳng định có người phát hiện Lục Ninh lúc đó không thích hợp, những kẻ trong chính đạo này cũng quá xem nhẹ mấy “người thường” kia rồi, bọn họ căn bản sẽ không biết, khi người thường liên hợp lại sẽ có bao nhiêu mạnh mẽ, hơn nữa khi các cô đối mặt với việc người mình thích bị làm tổn thương, sức quan sát nhất định sẽ mạnh vượt quá dự liệu của những đạo sĩ tự cho là đúng này.

Chủ bài post này nói rằng chỗ ngồi của cô ngay ở khu vực phụ cận giàn giáo mở rộng, lúc ấy Lục Ninh đang ca hát trong tầm mắt của cô, lại không biết từ nơi nào chiếu đến một luồng ánh sáng, trực tiếp chiếu lên mặt Lục Ninh, mà Lục Ninh thì nhũn mày, dưới chân lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã xuống từ giàn giáo cao đến ba tầng lầu!

“Sắc mặt Lục Ninh lúc ấy trắng bệch, tôi thiếu chút nữa thì bị dọa đến phát bệnh tim!”

Fan này phần nộ nói, hơn nữa lấy một tấm ảnh hiện trường làm chứng cứ, trên tấm ảnh này, một tay Lục Ninh cầm micro, một tay còn lại chống lên rào chắn giàn giáo, sắc mặt tái nhợt, mày nhũn chặt lại.

Lầu 213, có chút. Cô đơn: Ngạo tào, lúc ấy tôi cũng thấy được! Tôi còn quay video, đợi một chút!

Lầu 214, love Viễn: Lầu trên mau thả video, đến cùng là kẻ nào thiếu đạo đức, nếu Ninh Ninh ngã xuống thì phải làm sao! Đây tuyệt đối là có ý định thương tổn, giết người chưa thành a!

Lầu 215, An cẩn niên: Nói là giết người chưa thành thì có chút quá, thế nhưng có ý định thương tổn là không chạy được, là dùng cái gì chiếu, đèn laser hay là cái gì? Lúc người ta đứng ở trên đài cao mà chiếu vào mắt người ta cái gì, đây tuyệt đối là không có ý tốt, may mà Lục Ninh không có việc gì.

Lầu 216, có chút. Cô đơn: Link đăng video, mọi người có thể đi xem xem, lúc ấy quả thật có một luồng ánh sáng chiếu qua, xem đoạn này.

Lầu 217, hi ngữ du đồng: Mẹ nó, loại ngốc x này tuyệt đối là muốn lục soát thịt người a!

Lầu 218, Trung Quốc thức... kiêu ngạo: Cầu thịt người!

Lầu 219, hồi ức sa lộ: Cầu thịt người!

.....

Lầu 577, xa không thể thành.: Cầu thịt người!

.....

Lầu 986, leslie: Đợi đã, tôi đang sưu tập một vài video do fan tự quay ở hiện trường, từ góc độ quay mà nói, đại khái là ở vị trí này.....

Vị bạn mạng này dán lên một tờ sơ đồ vị trí khán giả trong sân vận động, vòng ra một khu vực nhỏ trong đó.

Lầu 992, Lilith: Ủ, từ trong bốn video tự quay này hẳn là có thể nhìn thấy khu vực này, tôi đang xem xét từng cái một.

Lầu 997, leslie: Có phát hiện trọng đại, không sai biệt lắm chính là ghế mười bảy khu D, mọi người nhìn thấy không? Có ảnh chụp khu vực này rõ chút hay không?

Lầu 1011, yêu ngư chủ: Tôi phát hiện một video, hình như quay rất rõ ràng.

Khi Chung Du Bạch nhìn thấy video kia cũng có chút kinh ngạc, cái này rốt cuộc là ai quay, tuy rằng hình ảnh chỉ là nhoáng lên mà qua, lại thật giống như vì quay ba người kia!

Ah, mặt cũng rất rõ ràng.....

Rất nhanh, một trong ba người này đã bị tìm ra.

Trùng hợp là, hai trong ba người này, đều có thân phận trong thế tục, đặc biệt là vị sử dụng Phi Tiên Kính kia, hẳn còn có một phần công tác tương đối về vang.

Chung Du Bạch lạnh lùng cười, đừng tưởng rằng như vậy đã tính xong!

Lầu 2917, aal: Tôi từng nhìn thấy người này nói chuyện với Từ Trạch ở ngoài hội trường concert! Có ảnh chụp làm chứng, lúc ấy tôi nhìn thấy Từ Trạch cũng đến xem concert của Lục Ninh Lục Viễn còn kích động, đặc biệt chụp một tấm.

Lầu 3002, Lilith: Ngọa tào, lưới trời tuy thưa a!

Lầu 3003, leslie: Từ từ, vừa nói như vậy tôi mới nhớ ra, mọi người còn nhớ khi Lục Ninh Lục Viễn tham gia tiết mục tổng nghệ ở Bình đài lúc trước không?

Lầu 3004, love Viễn: Nhớ rõ! Lúc ấy Từ Trạch này thật giống như nhìn Ninh Ninh cùng Viễn Viễn nhà chúng ta không vừa mắt!

Lầu 3115, xa không thể thành.: Tôi vừa xem lại, thực sự là thật, các loại ra tay độc ác cùng ngăn chân.....

Lầu 3180, yêu ngư chủ: Mẹ nó, nam căn bã Từ Trạch đối bạn như thay quần áo kia? Cũng chỉ Bình đài mới dám dùng hẳn!

.....

Chung Du Bạch nghiêng ngả cười cười, hai tay lướt trên bàn phím laptop –

Hắn cảm thấy, sự tình âm ỉ còn chưa đủ lớn!

.

(1) Thanh niên trẻ 20 tuổi

60. Chương 60

Bởi vì sự kiện này coi như là nghiêm trọng, ở trên mạng tự nhiên càng loạn càng hot, không thiếu phóng viên truyền thông trực tiếp cắm chốt trong bài post, để thu hoạch tin tức mới nhất.

Mà các fan cũng bắt đầu nhấc lại lên trang chủ của D.A, yêu cầu công ty giải trí D.A lấy tội danh cố ý thương tổn chưa thành công khỏi tổ người đã bị đào ra thân phận.

Đương nhiên, nước trộn lẫn ở trong đó cũng không thiếu, lúc này, có một bình luận lại gọi ra mọi người chú ý.

Lầu 8162, RabbitB: Tôi phân tích mấy tấm hình cắt, phát hiện một việc rất kỳ quái.

Lầu 8165, cười: Ah, vị lầu trên thân mến kia có quan hệ gì với RabbitA?

Lầu 8166, RabbitB: Quan hệ duy nhất là, tôi cùng cậu ta đều là vua kỹ thuật, xem ảnh cắt đã qua xử lý của tôi [link], nhìn thấy không, tuy rằng hình ảnh không rõ ràng, thế nhưng sau khi trải qua photoshop xử lý, là có thể trở nên rõ hơn, tôi phóng đại chi tiết một vùng này, phát hiện một việc khiến người khiếp sợ!

Lầu 8171, zêro linh: Tôi cũng đi mời học trưởng của mình đi xử lý đoạn ảnh cắt này một chút!

Lầu 8223, miếu sát thiên hạ: Đồng sự của tôi chính là xử lý ảnh chuyên nghiệp, đã đang khôi phục hình ảnh như ban đầu.

Lầu 8229,|| lệ Khuynh Thành: Ngoa tào, đó là thứ gì!

.....

Gần như không có người phát hiện, sau khi RabbitB tiên sinh đi ra phát một tấm hình, cũng không có xuất hiện lại, nhưng mà, này đã không quan trọng, những thứ bị mọi khán giả nhẹ lúc trước lập tức bị lỗi ra.

Đó chính là mấy người này rốt cuộc định dùng cái gì làm Lục Ninh bị thương.

Vốn dân mạng đều suy đoán là một loại chiếu xạ như đèn laser chiếu vào mắt Lục Ninh, không ít fan ở hiện trường chú ý tới có cái gì đó chợt lóe rồi tắt trước mặt Lục Ninh, rất nhanh, trong chớp mắt thật giống như có một luồng ánh sáng mà thôi, nhưng cụ thể là cái gì, căn bản không thấy rõ lắm.

Thế nhưng sau khi chậm rãi cắt từng hình ảnh trong video fan tự quay vừa vặn quay đến góc độ kia xuống, lại làm hình ảnh rõ ràng, hình ảnh làm người ta kinh ngạc xuất hiện.

Trên tay người kia, là một mặt gương đồng cổ quái, một người đàn ông, cầm một cái gương trang điểm của nữ nhân thời cổ, điều này nhìn quỹ dị thể nào không nói, biểu tình trên mặt hắn cũng gọi ra mọi người chú ý.

Lầu 9377, yên tĩnh tĩnh: Chị là nghiên cứu sinh học vật lý, mẹ nó, đây căn bản không có nguồn sáng chiếu lên trên gương, gương này làm sao có thể phát sáng!

Lầu 9379, niệp hoa cười nhẹ : Mẹ nó dọa chết người, đây là đang dùng tà thuật gì đi!

Lầu 9381, miếu sát thiên hạ: Mọi người chẳng lẽ không phát hiện, bộ dáng hai người phụ nữ bên cạnh người cầm gương này cũng siêu cấp kỳ quái sao? Đây là cái thủ thế gì?

Vì thế, rất nhanh liền có người mở trang thảo luận nhiệt liệt, từ các loại chú thuật dân gian, vu cổ đến pháp thuật truyền thuyết có liên quan đến gương, tuy rằng cũng có người không tin, thế nhưng có ảnh có sự thật, khó tránh khỏi khiến người không có cách nào phản bác, hơn nữa thiếu chút là Lục Ninh ngã xuống là thật, điểm này cũng không phải làm bộ, đương nhiên cũng có người bôi đen cho rằng đây có thể là tuyên truyền của D.A Ent. hay không, nhưng cách nói này bị một câu nói phá hỏng.

“Nhà cậu có mặt mũi tuyên truyền như vậy, có thể tìm đến kiểm sát trưởng trẻ tuổi tài cao của viện kiểm sát đến giúp mình làm loại tuyên truyền thần thần quỷ quỷ khác người này?”

Không sai, vị nhân huynh dùng Phi Tiên Kính ở giữa kia có một phần công tác tương đối danh giá ở thể tục, hắn làm kiểm sát trưởng của một viện kiểm sát nào đó đã sắp ba năm.

Ở thời đại tin tức kỹ thuật internet phát triển với tốc độ cao như hiện tại, người đến xem bài post này càng đến càng nhiều, người tham dự thảo luận trong này càng là đủ loại, cái gì cũng có, thậm chí còn có người tự xưng là đạo sĩ từ Mao Sơn đến, kiên trì nói đây là một môn chú thuật có hiệu quả nguyên rủa của Mao Sơn.

Mà bài post trên Lục Quỷ này rất nhanh trở thành bài post có lượt bình luận cao nhất từ trước tới nay, không có một trong!

Phần triết học trong sách chính trị của trung học nói cho chúng ta biết, vạn sự vạn vật đều có liên quan đến nhau, vì thế, từ kiểm sát trưởng nam cầm gương, đến một MC nữ bên cạnh hắn, tuy rằng thân phận người phụ nữ còn lại chưa bị tìm ra, song khuôn mặt này mọi người đều rất quen thuộc, lại sau này, chính là có người bùng nổ các loại sự kiện kỳ dị trong cuộc sống của kiểm sát trưởng nam.

Không sai, khi người không chú ý, mỗi người mỗi việc bên cạnh đều thực phổ thông bình thường, mà nếu sau khi người cảm thấy có người không bình thường, người sẽ có thể thường xuyên phát hiện điểm “không bình thường” trong hành vi cùng việc xảy ra.

Lại sau đó, khiến người bất ngờ là, liên lụy đến vợ của vị kiểm sát trưởng tiên sinh này.

Lầu 31739, ngôi phố ‘ hồi ức: Nữ nhân này rất quý dị, tôi nhớ rõ mỗi khi cô ta đến viện kiểm sát, trên người đều có một hương vị là lạ, giống như thuốc Đông y, thể nhưng sức khỏe của cô ta rõ ràng rất tốt, cũng không làm việc liên quan đến Đông y, còn một lần khác mà tôi có ấn tượng rất sâu, là vào giữa mùa đông đến phòng làm việc, cô ta nắm tay tôi, nóng giống như lò sưởi luôn, bên ngoài tuyết đang rơi lớn nha, cô ta lại chỉ mặc một cái áo khoác nỉ.

Lầu 31740, thiện biến linh hồn : Ngọa tào, càng nói càng đáng sợ!

Lầu 31741, lily: Nữ nhân này là đồng nghiệp của tôi, không chỉ cô ấy, hai người bạn của cô ấy trước kia cũng từng đến, thực quý dị được không, trong đó có một nữ nhân mới mười bảy, mười tám tuổi? Lạnh lùng không thích để ý đến người khác còn chưa tính, động tay liền đụng hỏng một bức tượng gỗ điêu khắc làm trang trí trong văn phòng chúng tôi... Lúc ấy cảm thấy không có gì, thể nhưng bây giờ nghĩ lại, hình như là bị bóp vỡ?

Lầu 31742, Alice nhi: Lầu trên cậu là đồng nghiệp của người phụ nữ này sao? Tôi còn ở ngay phụ cận nhà cô ta ha, tôi phát hiện mỗi tháng đều sẽ có một cuối tuần cô ta không ở nhà, nói là đi ra ngoài du lịch, có một lần cô ta nói đi Ô Trấn du lịch, hai ngày đó Ô Trấn hạ mưa to, dù sao bạn học của tôi cũng chơi không thành, cô ta còn nói với hàng xóm là chơi rất vui vẻ.....

.....

Chung Du Bạch nhìn buồn cười không chịu được, nhìn đám chính đạo kia ngã ngựa cái gì, vui vẻ nhất! Trình Thương Thuật bất đắc dĩ thở dài, “Người này tuy là dùng pháp bảo Phi Kính tông, lại không phải người Phi Kính tông, hẳn là Trình Lương của Hàm Anh môn, hai người bên cạnh ngược lại là người Phi Kính tông, chỉ là một người xuất thế, một người phải luôn ở tông môn.”

Mà theo thông báo D.A Ent. phát ra: “Đã đưa đơn khởi tố Trình Lương tiên sinh, Triệu Uyển Nhược nữ sĩ, nhưng bọn họ từ chối, nơi ở tổ ý không tra ra người này, hy vọng tất cả mọi người phát hiện tin tức của Trình Lương tiên sinh, Triệu Uyển Nhược nữ sĩ có thể đúng lúc báo lại cho công ty, cảm ơn. Khác, đã điều tra rõ Chu An Sơn tiên sinh điều khiển giàn giáo có liên quan đến sự kiện cố ý thương tổn lần này, nhưng Chu An Sơn tiên sinh hiện cũng đã mất tích, kính mong người phát hiện hành tung của những vị này liên hệ với công ty.”

Thông báo này vừa ra, đưa tới một mảnh náo động, mã chuyên mục tin tức xã hội cũng bắt đầu truyền bá tin tức này, phần lớn quay quanh chuyện có người có ý định thương tổn ngôi sao ở trong concert này, tránh đi bộ phận quý dị, nhưng độ chú ý đối với bộ phận quý dị ở trên mạng rất cao.

Bình đài không chịu được áp lực, đuổi việc Từ Trạch đã có chút danh tiếng, hẳn làm một MC vẫn là tương đối lợi hại, xuất thân trường có danh tiếng, trong bụng vẫn là có chút này nọ, phản ứng lâm thời cũng thực không tệ, Bình đài vốn đang chuẩn bị trọng điểm bồi dưỡng hắn, nhưng sinh hoạt cá nhân hỗn loạn của Từ Trạch bị đào ra bốn phía ở trên mạng, sau khi chuyện hắn đổi bạn gái một tuần một lần bị tuôn ra, bị phong là nam nhân cận bã hoa tâm nhất trong lịch sử –

Mặc kệ là nghệ nhân hay là MC, hình tượng đều là rất trọng yếu.

Ừ, Chung Du Bạch ngược lại là rất hiểu hắn, nếu hắn cố định bạn gái mà nói, những nữ nhân phổ thông này làm sao chịu được hắn thả lỏng?

Nhưng mà, loại thủ đoạn thiên môn(1) này của Hợp Hoan tông, quả thực so với tà ma ngoại đạo bọn họ còn tà ma ngoại đạo hơn.

Nhưng đây cũng là số ít, đại bộ phận tông môn vẫn thực cần thể diện, cho nên Hợp Hoan tông ở trong đó mới có vẻ không ăn khớp.

Nhưng chính đạo cần thể diện lần này... mất hết mặt, ngay cả Trình Thương Thuật cũng cảm thấy ngượng ngùng cho bọn họ. Lần này, Thủ Dật thực sự là nhấc cục đá đập chân mình, muốn đẩy tất cả cho Phi Kính tông lại cũng không phải việc dễ dàng như vậy — hẳn luôn luôn được xưng là trí giả, theo Trình Thương Thuật nói, nên đổi thành ngu xuẩn mới phải.

Một đồng nhân vật bị liên lụy ra, không thể không tạm thời rút khỏi thế tục không nói, muốn xóa đi nghi ngờ của những dân mạng không sợ cho thiên hạ không loạn trên internet, Giới Tu chân luồng cuồng tay chân bắt đầu mở đại hội, triệt để ném việc đệ tử điều khiển giàn giáo Chu An Sơn không quan trọng của môn nhỏ phái nhỏ nào đó qua sau đầu, không sai, hẳn thật sự là “mất tích”, mà không phải trở về trong tông môn của mình.

Ảnh hưởng của chuyện này quá tồi tệ, làm cho bằng hữu của Triệu Uyển Nhược ở Phi Kính Tông cùng đệ tử trong môn của hai môn còn lại đều bị liên lụy vào, lại càng không cần nói tới Hàm Anh môn đứng mũi chịu sào, đừng tưởng rằng đệ tử Giới Tu chân nhập thế đều chỉ đại biểu bản thân, bọn họ là quân cờ quan trọng để liên hệ với thế tục, ngẫu nhiên còn có tác dụng đặc thù che giấu cho tông môn như vậy, Trịnh Lương có thể trở thành kiểm sát trưởng trong thế tục, cũng không phải bởi vì tư chất của hắn kém không thể tiềm tu trong môn, mà là tư chất bản thân hắn xuất chúng, lại đến thời điểm đột phá, môn chủ Hàm Anh môn lệnh hắn đi vào thế tục tu hành, nào biết ngược lại lại xảy ra chuyện.

Chuyện này đối với Trịnh Lương vốn sắp tới lúc đột phá, được trong môn kỳ thác kỳ vọng cao mà nói, làm một đả kích tương đối trí mạng.

Giới Tu chân thường tự cho mình là chính đạo, càng tất yếu vâng theo quy tắc lưu lại từ hơn một nghìn năm trước, nay linh khí trên thế giới mỏng manh, tự nhiên cũng không thể so sánh với đại năng trong Giới Tu chân ngày xưa, mấy luồng ý niệm chi lực kia vẫn còn treo ở đỉnh đầu bọn họ, nếu người thế gian thật sự biết bọn họ tồn tại, loại trừng phạt này tuyệt đối không phải bọn họ muốn đối mặt. Tử Thần có thể không sợ, có gan một kiếm khiêu chiến ý niệm chi lực kia, tuy bị thương mà về lại có tiến bộ, nhưng đại đa số người vẫn là sợ.

Làm cho bọn họ càng thêm học máu là — Lục Ninh căn bản không có việc gì.....

Trong khi internet cùng truyền thông làm chuyện này náo loạn càng lúc càng lớn, những kẻ thuộc chính đạo bị khoanh cho gà bay chó sủa, vội vàng che dấu, đồng tâm hiệp lực giúp Hàm Anh môn, Phi Kính tông xóa đi dấu vết, hành trình của Lục Ninh Lục Viễn lại không nhận được bất cứ ảnh hưởng gì, bọn họ đã bay sang Nhật Bản, bắt đầu trạm nước ngoài đầu tiên của tour lưu diễn châu Á.

Fan Nhật Bản luôn luôn nổi danh vì tình yêu kéo dài, năng lực mua sản phẩm ăn theo cũng là thuộc hạng nhất, các cô chưa bao giờ keo kiệt tiêu tiền ở phương diện này, đây vốn cũng là điểm khác biệt với quan niệm tiêu dùng trong nước.

Hơn nữa, người Nhật Bản cực kỳ coi trọng giải thưởng quốc tế, ví dụ như [Ba ba đơn thân] cùng [Người lữ hành], trên thực tế cũng không phải đề tài người Nhật Bản đặc biệt thích, thế nhưng bởi vì chúng nó đều là tác phẩm giành được giải thưởng quốc tế, vẫn là có không hề ít người Nhật Bản nguyện ý đến rạp chiếu phim xem, ngược lại là bộ điện ảnh HongKong [Lục quang] này, cứ cho là nó không lấy được giải thưởng gì, chỉ cần đội hình diễn viên mạnh mẽ cùng tình tiết khiến người cảm thấy hứng thú của nó, ở Nhật Bản vốn đã có thị trường nhất định.

Theo độ nổi tiếng của Lục Ninh Lục Viễn tăng cao lên, so với lần trước đến Nhật Bản mở biểu diễn, hợp báo lần này liền có nhiều hơn một nửa truyền thông.

Nhưng vẫn còn ở trong phạm vi có thể hiểu, fan Nhật Bản coi như là kín đáo.

Nhưng khi đến Hàn Quốc, ngay cả bản thân Lục Ninh Lục Viễn cũng bị dọa sợ thật lớn!

Fan tụ tập ở sân bay với số lượng lớn, bọn họ vừa xuống máy bay đã bị bao vây lại trong vòng tròn, ngay cả đám Hùng Minh Minh, Trình Thương Thuật đi theo phía sau bọn họ cũng không phản ứng kịp.

Không chỉ là fan, truyền thông tập trung ở nơi này cũng khoa trương hơn Nhật Bản nhiều, đèn flash sáng đến khiến bọn họ gần không mở nổi mắt.

Hàn Quốc có văn hóa fan độc đáo, trong mắt bọn họ, địa vị của diễn viên vốn đã cao hơn ca sĩ, càng đáng giá tôn kính, mà địa vị của diễn viên điện ảnh cao hơn diễn viên truyền hình không chỉ hai cái bậc thang, trên thực tế điều này cũng có liên quan đến giới giải trí độc đáo của Hàn Quốc, so với phim Hàn cùng nhóm nhạc thần tượng Hàn Quốc tấn công thị trường châu Á vài năm sau, giới điện ảnh Hàn Quốc gần như là một thế giới khác, không giống trào lưu văn hóa Hàn Quốc rực rỡ lại ngấn ngùi như bong bóng xà phòng, điện ảnh chất lượng cao của Hàn Quốc cũng không tính là ít, hơn nữa thích châm biếm thời sự, không ít điện ảnh Hàn Quốc thích châm chọc hiện trạng xã hội Hàn Quốc.

Đáng tiếc những thứ có đặc sắc cùng kín đáo của châu Á này, lại rất ít có thể được thị trường phương Tây chấp nhận, cho nên điện ảnh Hàn Quốc gần như không đi ra, lại vẫn khiến người trong nước coi như bảo vật quý giá.

Nhưng người giải trí bọn họ hơi mang không khí khuếch trương cũng mang đến phương diện truyền thông, tuy rằng thời gian Lục Ninh Lục Viễn ở phương diện đóng phim không dài, lịch sử đoạt giải lại cũng xem như có, điện ảnh làm diễn viên chính đều có thành tích khá tốt, thậm chí đạt được Liên hoan phim Berlin cùng Liên hoan phim Cannes tán thành, dưới loại vòng sáng này, bọn họ đến mở concert ở Hàn Quốc, gần như tất cả toàn bộ truyền thông lớn nhỏ vừa nghe tin lập tức hành động.

..... Đứng ở sân bay Hàn Quốc, Lục Ninh gần như cho rằng mình là siêu sao quốc tế.....

Hoan nghênh đến loại trình độ này, rất khoa trương đi!

Rất nhiều fan giơ bảng chữ, biểu ngữ viết tên bọn họ cùng màu với màu sắc chủ đề của concert lần này, bóng bay màu xanh lục lấp kín toàn bộ sân bay, làm hại Lục Ninh Lục Viễn gần như không thể ra khỏi sân bay.

Mà cùng với nghi thức hoan nghênh long trọng như vậy, là concert đông nghịt người!

Không ít fan không mua được vé thậm chí cùng nhau tụ tập ở ngoài trời tháng 10 đã tương đối rét lạnh nghe xong cả buổi concert, mà fan ở bên trong nghe bọn họ ca hát, tỉ lệ vui quá mà khóc gần như so với đại lục và Nhật Bản cộng lại còn nhiều hơn.

Thậm chí các cô còn chuẩn bị tiết mục đón tiếp đặc sắc hơn, sau khi hát xong ba bài hát, khi Lục Ninh Lục Viễn uống nước dự định bắt đầu giai đoạn nói chuyện phiếm, các fan phía dưới bỗng nhiên bộc phát tiếng la tương đối chỉnh tề –

“Lục Ninh Lục Viễn, chúng em yêu các anh, xin đến Hàn Quốc nhiều hơn.”

..... Rõ ràng là tiếng Trung, hơn nữa là câu không tính ngắn.

Tuy nói không được đạt tiêu chuẩn, Lục Ninh Lục Viễn vẫn là nghe hiểu, Lục Ninh có chút kinh ngạc, y chưa bao giờ biết, thì ra fan còn có thể làm được đến tình trạng này.

Lúc trước ở hậu trường, bọn họ thấy được fan làm hậu cần cho buổi concert này, đặt đầy toàn bộ sản phẩm ngoài là lẵng hoa không nói, đưa đến hậu trường các loại thực vật, hoa quả tươi mới, bánh ngọt, đường quả, chocolate, sản phẩm bảo vệ sức khỏe, vân vân, thậm chí còn mang theo phần cho nhân viên công tác, càng đừng nói các loại đồ chơi nhỏ dán hình q bản của bọn họ, cùng với hai bó 999 đóa hồng gói tương đối xinh đẹp, một bó đỏ rực, một bó thuần trắng, kỳ thật những thứ không có gì đặc biệt đắt giá này, lại cực kỳ tri kỷ.

Chẳng qua người Hàn Quốc hoặc quốc gia Hàn Quốc này ra làm sao, nhưng fan quốc gia này, quả thật rất độc đáo.

Ngôi sao mà bọn họ không thích, sẽ tấn công đến hận người đó không thể chết đi, ngôi sao họ thích, lại cực giới nâng người lên trời.

Mà lúc này, trên diễn đàn fan lớn nhất đại lục của Lục Ninh Lục Viễn, có người từ Hàn Quốc chuyển đến ảnh chụp fan làm hậu cần lần này.

“A, thật sự thật là lợi hại.”

“Đúng vậy, lần sau chúng ta làm hậu cần cũng phải làm càng tốt.”

“Bánh ngọt này nhìn qua ăn thật ngon.”

“Ninh Ninh cùng Viễn Viễn của chúng ta phải vừa lòng nha ~”

“.....”

Ở phương diện fan này, luôn luôn đều là không có biên giới.

“Cám ơn, cám ơn mọi người.” Lục Ninh dùng tiếng Hàn nói, vì concert lần này, y cùng Lục Viễn đều học tiếng Hàn đơn giản.

Không giống ngôi sao khác lâm thời nước tới tròn mới nhảy, bọn họ đúng là rút thời gian học tập tiếng Nhật cùng tiếng Hàn, chung quy hiện tại cơ hội bọn họ đến Nhật Hàn vẫn là không tính ít, Nhật Hàn thường xuyên có hợp đồng gửi tới D.A, Chung Du Bạch có kế hoạch sau này để cho bọn họ ngẫu nhiên đến Nhật Hàn vớt tiền.

Mà giống như tiếng Anh, khi bọn họ học ngôn ngữ, chưa bao giờ là cường điệu học viết, ngược lại càng coi trọng khẩu ngữ.

Cho nên tiếng Hàn nói ra lúc này đã tương đối giống kiểu mẫu.

Fan dưới sân khấu hét chói tai gần như phá vỡ lỗ tai bọn họ, vô số bóng bay màu xanh lục bay múa trong này.

Gần đây thứ năm mỗi tuần Lục Ninh Lục Viễn bay đi bắt đầu concert, ban ngày thứ hai đến thứ sáu vẫn là lên lớp bình thường, chú ý học nghiệp và sự nghiệp là cực kỳ cực kỳ mệt, thế nhưng mỗi buổi concert mở ra đều sẽ vừa mỗi mệt lại vừa thỏa mãn.

Cho dù là người có tâm tính bình tĩnh nữa, khi nhìn thấy nhiều người ủng hộ người như vậy, mỗi một trên thân thể vĩnh viễn so ra kém sung sướng trên tâm hồn.

Khi mở xong biểu diễn ở Hàn Quốc trở lại đại lục, sự kiện có ý định thương tổn Lục Ninh ở Thượng Hải lại vẫn chưa trần ai lạc định, ngược lại trên mạng càng ngày càng nghiêm trọng, Giới Tu chân đã đang do dự có cần dùng thủ đoạn cuối cùng hay không, thế nhưng muốn ngăn chặn miệng nhiều người làm sao dễ dàng như vậy –

Thời đại internet không thể so với năm xưa, tốc độ tin tức lưu thông nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng.

Nếu không phải vừa mới tuôn ra sự kiện Lục Ninh Lục Viễn lặng lẽ thâm lặng làm từ thiện không lâu, lại có hình tượng tốt thời gian dài lúc trước làm trụ cột, chỉ sợ dân mạng cũng sẽ không muốn miệng một lời đứng về phía bọn họ như vậy.

Với việc này, Chung Du Bạch cảm thấy vô cùng vừa lòng, thật sự là nghĩ cái gì đến cái đó, tự chính đạo đâm đầu vào lưới, vậy cũng đừng trách mình không khách khí, không tìm cho bọn họ chút phiền toái, bọn họ liền ngày ngày muốn tìm mấy người mình phiền toái.

Bên trong công ty giải trí D.A lại tương đối bình tĩnh, đã có chuyên gia thay thế bắt đầu bày ra kế hoạch ra mắt cho Vương Tân Trạch, cô ngược lại không vì thời vận của mình không tốt mà có câu oán hận gì, chỉ là nghĩ không rõ vì sao sẽ có người có ý định thương tổn Lục Ninh?

Trong mắt cô, hai thanh niên còn nhỏ hơn cô một tuổi này làm người không thể tốt hơn, hoàn toàn không có tính cách đặc biệt khiến người chán ghét như một vài ngôi sao.

Chung Du Bạch gọi Lục Ninh Lục Viễn vào phòng họp, “Trước khi đi lễ trao giải Oscar, còn có một chút thời gian.”

“Cho nên, chúng tôi có thể đi nghỉ phép?” Mắt Lục Viễn sáng lên.

Chung Du Bạch mỉm cười nói, “Có thể.”

Lục Ninh nheo lại ánh mắt tràn đầy hoài nghi, giáo huấn xương máu nói cho y, tin tưởng Chung Du Bạch tuyệt đối là quá ngây thơ rồi!

Lục Viễn lại tràn đầy hoài nghi nhìn Chung Du Bạch, “Anh lại đang tính toán cái gì?”

“Năm nay các cậu ‘hai mươi tuổi.’”

“Cho nên?”

“Nghe nói, con người trong khi còn sống, thời điểm thân thể đẹp nhất chính là tuổi hai mươi, bất kể nam nữ.”

“..... Nói hươu nói vượn.” Lục Ninh nói thẳng, “Thiếu nữ thì không sao, nam nhân hai mươi tuổi rõ ràng vẫn là tiểu tử lông vào có được không!”

Chung Du Bạch liếc mắt nhìn y, “Tôi nói phải là phải.”

Lục Ninh: “.....”

Lục Viễn kiên nhẫn nói: “Cho nên?”

“Cho nên, hai người có thể quay một bộ chân dung kỷ niệm trưởng thành.”

“..... Cho nên?” Lục Ninh trừng mắt.

Chung Du Bạch cười tủm tỉm nói, “Cho nên, tiêu chuẩn có thể hơi lớn một chút, ah, đương nhiên sẽ không vượt qua trình độ tiếp nhận của một số người đại lục, nửa che nửa hở mới là dụ hoặc nha.”

Lục Ninh: “.....”

Lục Viễn: “.....”

.

(1) Thủ đoạn được cho là quang minh chính đại, ngược vs tà môn

61. Chương 61

“Vì cái gì nhất định phải chụp chân dung?” Trên thực tế Lục Ninh cũng không phải rất thích chụp chân dung, nếu là tạp chí thì cũng thôi, loại chân dung này y vẫn không quá có thể hiểu cách thức, đương nhiên, đối với công tác Chung Du Bạch bố trí cho hắn, bình thường Lục Ninh là rất ít có dị nghị.

Nếu là Lục Viễn hỏi, hơn phân nửa là Chung Du Bạch sẽ không để ý hắn, nhưng nếu là Lục Ninh hỏi, hắn thực nghiêm túc giải thích, nói: “Chân dung kỷ niệm hai mươi tuổi chỉ là một mảnh lời, tôi muốn xem xem một hình thức khác có thể đi thông ở đại lục không.”

“Hình thức gì?” Lục Viễn tò mò hỏi.

Chung Du Bạch liếc mắt nhìn hắn, “Nước ngoài thường xuyên có bán một số album có hạn lượng, chân dung vân vân, ví dụ như một tập album làm đẹp một chút, phí tổn đại khái gấp năm lần album phổ thông, giá lại có thể tăng cao đến hai, ba lần chẳng hạn, bởi vì nó là số lượng có hạn.”

Lục Ninh có chút dăm chiêu, “Loại hình thức này rất ít gặp ở đại lục.”

“Đúng, tuy rằng những thứ số lượng có hạn gì đó cũng không thiếu, một vài loại hàng xa xỉ số lượng có hạn vẫn là rất có thị trường đại lục, đại lục cũng có người từng phát album số lượng có hạn, nhưng bọt nước quá nhỏ, tôi vẫn muốn xem có thể gọi ra phản ứng càng lớn hơn hay không.” Chung Du Bạch nói, “Bộ chân dung tôi chuẩn bị này chỉ có một vạn bản.”

Lục Ninh nhăn mi, “Vậy định giá thì sao?”

“Đại khái gấp khoảng năm lần album chân dung bình thường, hiện tại tôi dự tính là hơn một nghìn một chút.” Chung Du Bạch bình tĩnh nói.

Lục Viễn: “.....” Độc như vậy.....

“..... Một bộ chân dung đắt như vậy sẽ có người mua?” Lục Ninh hoài nghi.

Chung Du Bạch cười tủm tỉm, “Có thể thử xem nha.”

Trong khi nhóm nhân sĩ chính đạo đang bị “lục soát thịt người” làm cho sứt đầu mẻ trán, concert của Lục Ninh cùng Lục Viễn cuối cùng thuận lợi chấm dứt, lần này không có người đến gây phiền phức nữa.

Mà chạy về trường học cũng đã bước vào giai đoạn ôn tập cuối kỳ, đến khi thật vất vả thi xong, Lục Ninh Lục Viễn trực tiếp bay đến thắng địa nghỉ phép Maldives nổi tiếng.

Đại lục đã là thời tiết trời đông giá rét, Maldives lại vẫn ấm áp như hè, vừa xuống máy bay, Lục Ninh Lục Viễn hô hấp không khí tươi mát, ném đi quần áo dày cộm nặng nề, nhìn cảnh đẹp bờ cát, biển xanh biếc, trời xanh thẳm, mặc kệ có phải đến công tác hay không, đều cảm thấy vô cùng thần thanh khí爽.

Cái gọi là tiêu chuẩn mà người đại lục có thể tiếp thu, Chung Du Bạch lựa chọn nơi này vốn đã tương đối thích hợp chụp ảnh mặc tương đối ít, thứ như chân dung này, nếu là quá mức phơi bày, chưa nói đến không thích hợp với hình tượng Lục Ninh Lục Viễn, chắc chắn sẽ rơi xuống hạ thành, gọi cảm chưa bao giờ là dựa vào mặc nhiều mặc ít để phán xét.

Thanh niên “hai mươi” tuổi, chính là thời kỳ dung mạo đang ở đỉnh cao nhất, cho dù tuổi càng lớn có lẽ sẽ càng có thêm vài phần mỹ lực do năm tháng lắng đọng lại, nhưng chỉ đơn thuần lấy dung mạo, làn da cùng vóc người mà nói, thanh xuân tinh thần phần chần của cái tuổi này cũng sẽ không kém so với thời kỳ “trưởng thành.

Lục Ninh cảm thấy, giữ một phần kỷ niệm như vậy cũng không hẳn là không tốt, tuy rằng y không phải hai mươi tuổi thật sự, hơn nữa nếu y nguyện ý mà nói, có thể vẫn luôn duy trì đáng về này.

Nhưng Lục Viễn không phải a — Lục Viễn thay đổi mà nói, mình tất nhiên cũng phải điều chỉnh cùng hắn, trạng thái đáng về lúc này, sau này lại cũng không về được.

Người Chung Du Bạch mời đến chụp là một vị nhiếp ảnh gia nổi tiếng đại lục, cô vẫn giúp một tạp chí thời trang có lượng tiêu thụ rất lớn chụp ảnh bìa, lấy cấu trúc màu sắc tươi đẹp có sáng ý mà nổi tiếng trong giới thời trang.

Mà Lục Ninh vừa nhìn thấy vị này — nhìn thật quen mắt.....

Lục Viễn lại lập tức mở to hai mắt nhìn, “Cô —”

“Hả?” Nhiếp ảnh gia tiểu thư một thân quần bò T-shirt đơn giản, toàn bộ tóc buộc sau đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú trắng nõn, không tính là có bao nhiêu xinh đẹp, khí chất lại tương đối tốt.

Lục Ninh cảm thấy cô nhìn quen mắt, suy nghĩ trong chốc lát lại giật mình!

Cô chính là nhện tinh ngày đó từng có ý đồ câu dẫn Diệp Tồn An!

Chung Du Bạch nhìn thần sắc hơi cổ quái của bọn họ, “Hai người quen biết Diệp Bích Ti?”

“Không biết!” Đây là Lục Viễn trả lời.

Lục Ninh ngược lại khách khí nói, “Từng gặp mặt một lần.”

Vị nhiếp ảnh gia gọi Diệp Bích Ti này một chút cũng không hoa lệ lóa mắt như khi ở tiệc rượu Khổng gia ngày đó, thân quần áo phổ thông này hoàn toàn che lấp dáng người đẹp kiêu ngạo của cô, Lục Ninh không ngờ cô không phải người mẫu, mà là một vị nhiếp ảnh gia.

Diệp Bích Ti cũng không để ý Lục Ninh không khách khí, “Xí ~ nhỏ mọn như vậy, không phải mơ ước bạn trai của cậu một chút thôi sao, tôi còn chưa có động thủ đâu đã bị cậu phát hiện, yên tâm, tôi làm người luôn luôn có nguyên tắc.”

Lục Viễn: “.....” Một lúc lâu mới nói: “Bạn trai em gái cô! Hắn mới không phải bạn trai tôi!”

Lục Ninh thanh thanh yết hầu, “Kia cái gì, anh ta là chấp hành CEO ở công ty chúng tôi.”

Diệp Bích Ti ngạc nhiên, “Như vậy vì sao hôm đó cậu ta biểu hiện giống như bắt gian tại giường thế?”

Lục Ninh: “.....” Hắn bắt không phải gian giữa cô và Diệp Tồn An có được không, mà là chị gái hắn cùng Diệp Tồn An.....

Ah, không đúng, nói như vậy càng kỳ quái!

Diệp Bích Ti là nhện tinh, giống như Đỗ Thúy Ảnh, đều có thể nói là nhân sĩ liên ngành trong giới giải trí, Diệp Bích Ti lẫn lộn giới thời trang, có chút danh khí, cũng không tính bắt mắt nhất, hơn nữa thân là nhiếp ảnh gia, dùng màn ảnh ghi lại không ít người, chính cô lại xuất hiện trước màn ảnh cực ít, phần công tác này cũng liên tương đối an toàn, Đỗ Thúy Ảnh chỉ phụ trách biên kịch, trừ trong [Người lữ hành] cô có ý muốn tham dự một chút, những thời điểm khác gần như đều ngủ đông không ra.

Lại càng đừng nói đến mấy người viết ca khúc cùng làm hậu trường kia, lại nói tiếp, nhóm yêu quái đã càng ngày càng ít, thế nhưng kỳ quái là, ở trong giới giải trí này, yêu ma quỷ quái ngược lại thật đúng là không thiếu, chung quy bọn họ bị buộc đến không thể nào đi làm những loại công tác ban ngày ổn định kia, chỉ có thể lựa chọn chui vào những công tác tương đối tự do lại có thể ru rú trong nhà này.

Maldives rất đẹp, thời điểm tới gần tết âm lịch cũng chưa xem như mùa ít khách, vẫn là có không ít du khách, du khách đại lục đến cũng không ít, mà lúc này Lục Ninh Lục Viễn mới đầy đủ phát hiện độ hot của cái tên mình.....

Bởi vì những du khách Trung Quốc này hầu như đều có thể nhận ra bọn họ, chỉ cần có người trẻ tuổi ở, thậm chí lập tức có thể gọi ra tên của bọn họ.

Đừng nói là du khách Trung Quốc, châu Á bao gồm Nhật Hàn cũng không thiếu du khách tuổi trẻ, đều có vẻ không hề xa lạ với bọn họ.

Máy quay đi theo trong cả quá trình chụp album chân dung, Lục Ninh đối xong bộ quần áo đầu tiên của bộ chân dung này, cũng không phải là chỉ mặc một cái quần bơi như y vẫn nghĩ, trên thực tế, quần áo chuẩn bị cho bọn họ, thế nhưng không có xuất hiện riêng quần bơi.

Bộ quần áo này là một bộ y phục mỏng nhẹ đến gần như trong suốt, sắc thuần trắng, vài dẹt bông mềm mại, áo không có cúc, phía trước buộc dây, quần là tương đối thoải mái rộng rãi.

..... Nhưng là quần áo như vậy vừa ngấm nước, mặc cùng không mặc có khác nhau sao?

Theo Diệp Bích Ti nói, muốn, chính là hiệu quả như vậy.

Bộ quần áo này vừa có một tấm ảnh chụp ra, chính bản thân Lục Ninh cũng có chút cảm giác làn da tê dại

—

Đó là một tấm ảnh chụp dưới biển thực đặc biệt, y cùng Lục Viễn giãn thân thể, quần áo vải bông nhẹ nhàng mở rộng trong nước, theo gợn sóng nhộn nhạo, nước biển u lam trong veo xẹt qua trong mái tóc đen mềm mại của bọn họ, bọn họ hơi nghiêng đầu mỉm cười với đối phương, lộ ra sườn mặt xinh đẹp, mà tay phải Lục Ninh cùng tay trái Lục Viễn chặt chẽ nắm lại với nhau.

Tấm ảnh này chụp rất dễ nhìn, không cần hậu kỳ chỉnh sửa cũng đã có một loại cảm giác đặc biệt, thẳng khiến người chỉ xem một chút liền khó có thể dời mắt nhìn.

Bộ quần áo thứ hai là quần bò trễ eo phối cùng áo sơmi trắng, lưng quần bò rất thấp, rộng rãi treo bên hông, dây lưng tăn ra một nửa, giống như chỉ cần thấp xuống một chút thì quần sẽ rơi xuống! Cố tình lại là dáng vẻ muốn rơi lại không rơi được — hơn nữa xem ra, bọn họ không có mặc quần lót. Áo sơmi cũng không đóng cúc, gió biển thổi đến, phần bụng không có một chút thịt thừa nhìn một cái không sót gì. Bọn họ như vậy chân trần chậm rãi đi qua trên bờ cát, một số fan tụ tập ở bốn phía nhìn không được hết râm lên!

Rõ ràng chỉ là chụp ảnh mà thôi, nội tiết tố bọn họ tăn mát ra khiến người hoàn toàn không thể chịu đựng được a! Chỉ nhìn một cái, chỉ cười một cái cũng đã rất trí mạng, hoàn toàn làm tim người ta đập gia tốc!

Bộ quần áo thứ ba của Lục Ninh là áo may ô màu đen bó sát người, Lục Viễn là màu trắng, mặc áo may ô, làm tốt kiểu tóc, đường cong thân thể xinh đẹp của bọn họ được phác thảo không thể nghi ngờ, thân dưới là quần bò bó sát, cho dù không đeo giày, bốn chân lại vẫn thon dài thẳng tắp, quần bò này hợp thân vô cùng, nhìn từ su lưng, có thể nhìn thấy đường cong mông thực căng của bọn họ.

Bộ quần áo thứ tư là chính trang, tây trang ngay ngắn chỉnh tề, caravat, giày da, bọn họ mặc tây trang cắt may theo người không chỉ một lần, bộ tây trang này không phải là trang phục sân khấu, mà là tây trang phổ thông cắt may khéo léo, bọn họ mặc dạng quần áo này dùng cơm ở nhà hàng lộ thiên trên biển, cơm Tây tinh tế, rượu đỏ cùng nền bạc, lại thêm cảnh biển cùng hoa tươi mỹ lệ.

Chỉ có một bộ cuối cùng là chụp ở trong phòng, phòng tắm, bồn tắm lớn, sương mù mông lung, áo tắm, khăn tắm chỉ quấn quanh thân dưới — tất cả ảnh chụp đều không có bất cứ điểm nào lộ, nhiều lắm là đường cong thân thể cùng phần lưng trần mông lung của bọn họ, nhất là đường cong lưng hồ điệp cốt xinh đẹp.

Hết thấy mọi thứ đều cho người đầy đủ không gian mơ màng, lại sẽ không trần trụi đến mức khiến người cảm thấy dung tục, nam nhân vốn không giống nữ nhân, cho dù bọn họ chỉ cần mặc một cái quần bơi xuất hiện trong chân dung, vẫn có thể qua thẩm tra trong nước như thường, thế nhưng bọn họ không có.

Đến khi chụp xong toàn bộ, Lục Ninh còn chưa nhìn thấy thành phẩm, lại có cảm giác bộ ảnh này chụp nhất định sẽ thực không kém, bởi vì tiêu chuẩn của Diệp Bích Ti rất cao, một số bức ảnh cô chụp ra, hoàn toàn chưa có hậu kỳ cũng đã thực xuất sắc.

Tỷ như tấm ảnh lúc mặc bộ quần áo thứ hai, khi y cùng Lục Viễn sóng vai đứng ở bờ biển, nước biển vỗ lên tấm ướt ống quần bò của bọn họ, bọn họ đứng rất nhẹ nhàng, trong màn ảnh Diệp Bích Ti chụp được, ngay cả khoe mắt đuôi mày của bọn họ cũng lộ ra vài phần ý nhị phong lưu, tương đối thú vị là y vươn tay ra, Lục Viễn đặt một con ốc mượn hồn nhỏ lên lòng bàn tay y.

Đó là một cận cảnh, hoàng hôn yên tĩnh, tươi cười trên mặt bọn họ ấm áp mà tươi đẹp.

Lại ví tỷ như tất cả ảnh chụp của bộ quần áo thứ tư đều cực có khuynh hướng cảm xúc, bộ quần áo thứ năm càng là đem ái muội gợi cảm bày ra vừa đúng.

Mà lúc này Lục Ninh còn chưa ý thức được bộ chân dung này xuất hiện sẽ tạo thành hậu quả như thế nào, lúc này y cùng Lục Viễn đã đâm một tầng cửa sổ giấy cuối cùng, bọn họ sẽ hôn môi, make love, làm tất cả những chuyện mà người yêu sẽ làm, mà ở Maldives xinh đẹp, Lục Viễn căn bản sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Cho nên, trong khi Lục Ninh căn bản không phát hiện, ánh mắt, biểu tình, ngôn ngữ thân thể giữa y cùng Lục Viễn, đều có chỗ không giống với anh em bạn bè bình thường –

Đây là một loại cảm giác chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời, từ ánh mắt đối diện, bàn tay nắm, dáng vẻ cùng nhau cười, dáng điệu nói chuyện của bọn họ, loáng thoáng để lộ ra.

Bởi vì, bọn họ yêu nhau.

Mặc kệ phần yêu này là sâu là cạn, là đậm là dày, tóm lại là yêu nhau.

Màn ảnh của Diệp Bích Ti trung thực ghi lại điểm này, hai đương sự lại giống như không thấy.

Từ đầu đến cuối tết âm lịch, bọn họ kết thúc công tác quay chụp, lại ở lại Maldives nghỉ ngơi hai ngày, liền trực tiếp bay đến Los Angeles Mỹ.

Sự kiện điện ảnh trọng đại nhất toàn cầu là Lễ trao giải Oscar sắp khai mạc.

[Người lữ hành] cùng [HongKong ký sự] lọt vào giải Oscar được truyền thông đại lục đưa tin bốn phía, bởi vì thu hoạch Cành Cọ Vàng Cannes, so với [HongKong ký sự] còn chưa công chiếu, bọn họ càng kỳ vọng cao vào bộ phim [Người lữ hành] này lấy được thành tích tốt ở giải Oscar, mà [Người lữ hành] tổng cộng đạt được ba hạng đề danh ở Oscar, biên kịch xuất sắc nhất, quay phim xuất sắc nhất, cùng phim nói tiếng nước ngoài hay nhất, [HongKong ký sự] cũng vào vòng tranh giải phim nói tiếng nước ngoài hay nhất, có hai bộ phim đại lục lọt vào cùng một kỳ Oscar vốn chính là cực kỳ hiếm thấy.

Trong mấy bộ điện ảnh được đề danh phim nói tiếng nước ngoài hay nhất, không thể nghi ngờ, [Người lữ hành] là một bộ có lực cạnh tranh nhất, mà giải thưởng nó đạt được ở Liên hoan phim Cannes càng tăng

thêm lợi thế cho nó, cho nên truyền thông đại lục cũng đặc biệt chú ý tới giải Oscar đang tiến hành.

So với Maldives cảnh sắc mỹ lệ, ánh nắng tươi sáng, khí hậu hợp lòng người, Los Angeles tháng 2 vẫn là tương đối rét lạnh.

Cùng ngày xuất hiện bên cạnh đôi song sinh châu Á này trên thảm đỏ, còn có Thời Thúy Chân mặc lễ phục màu vàng sáng, luận trình độ đẹp mắt đó là tương đối cao, Thời Thúy Chân có dáng vẻ mỹ nữ truyền thống Trung Quốc, vàng sáng thực tôn màu da của cô, khiến cô vừa đoan trang tú lệ lại tăng thêm vài phần minh diễm, mà chính trang màu đen ỗn trọng của Lục Ninh Lục Viễn, đứng chung một chỗ với Thời Thúy Chân, hoàn toàn không trở thành lá xanh phụ trợ hoa hồng, mà tự có chỗ đoạt ánh mắt người của riêng bọn họ.

Đối với ngôi sao đại lục mà nói, bản thân chuyện có thể đi lên thảm đỏ lễ trao giải Oscar đã là một loại vinh dự, mặc kệ có giành giải thưởng hay không, có thể đứng ở trong này đã đủ để khinh thường đại bộ phận diễn viên điện ảnh trong nước.

Lần này đoàn làm phim [Người lữ hành] không đến đông đủ tất cả các thành viên, trừ ba người Thời Thúy Chân, Lục Ninh, Lục Viễn đi thảm đỏ ra, cũng chỉ có ba người nữa, đương nhiên, bé gái váy hồng thần bí mà truyền thông đại lục chờ đợi vẫn không xuất hiện, thân phận của cô bé phỏng chừng vĩnh viễn trở thành một điều bí ẩn của [Người lữ hành].

So với đoàn phim [Người lữ hành], đoàn làm phim [HongKong ký sự] càng thêm tinh quang rạng rỡ, bản thân Trương Tuấn Nhạc đã là khách quen của thảm đỏ Osar từ rất lâu về trước, lần này dắt toàn bộ đoàn phim đến, gọi ra chú ý trên đất Mỹ này còn nhiều hơn [Người lữ hành].

“Đạt được phim nói tiếng nước ngoài hay nhất là –” trái tim Lục Ninh nhất thời nâng lên, muốn nói không có trông đợi, đó là không có khả năng, thế nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, dành cho một bộ phim của Áo.

Đặng Nhất Khánh ngồi bên cạnh y hiển nhiên cũng thực thất vọng, rất nhanh lại rộng rãi nói: “Chúng ta có thể ngồi ở chỗ này một lần cũng đã rất thành công rồi.”

Lục Ninh cũng cười, “Nói phải.”

Nhưng may mắn là, bộ điện ảnh này cũng không phải không thu được cái gì ở Oscar, dựa vào thủ pháp quay chụp tinh tế cùng cảnh đẹp độc đáo của Tây Tạng, [Người lữ hành] bỏ giải quay phim xuất sắc nhất vào túi.

Đáng tiếc là, [HongKong ký sự] không đạt được bất cứ giải thưởng gì.

Nhưng vào giải Oscar vẫn dắt một tầng vàng cho [HongKong ký sự], mang theo một chút tiếc nuối, Lục Ninh Lục Viễn kết thúc hành trình Oscar đầu tiên của bọn họ, trong khi bọn họ ở lễ trao giải Oscar, [HongKong ký sự] đứng đầu lịch công chiếu dịp tết âm lịch tại đại lục!

Bộ phim hành động đầu tư không tính ít này tương đối có đặc sắc HongKong, mang theo đặc sắc cá nhân rõ nét của Trương Tuấn Nhạc, mà lần đầu làm diễn viên chính phim hành động với Lục Ninh Lục Viễn mà nói, đánh có đủ đặc sắc hay không cũng là chỗ mà rất nhiều người chờ mong.

Vào năm 2007, độ đề tài trên người Lục Ninh Lục Viễn mãi cho đến hiện tại vẫn chưa bao giờ giảm xuống, một sự kiện tiếp một sự kiện, từ [Người lữ hành] giành giải thưởng, tiếp đến quay [HongKong ký sự], sự kiện từ thiện, bị tập kích quỹ dị ở lưu diễn châu Á, lễ trao giải Oscar.....

Mà cùng một năm hai bộ phim đóng vai chính đồng thời được đề danh phim nói tiếng nước ngoài hay nhất, bản thân chính là một việc trước nay chưa từng có!

Vì thế, điểm này cũng thể hiện phòng bán vé của [HongKong ký sự], mặc kệ là mọi người xuất phát từ mục đích gì, hai tiểu tử lúc đầu chẳng qua chỉ là “người mới” trong mắt trợ lý của Trương Tuấn Nhạc, mang đến lực kêu gọi phòng bán vé làm cho người ta kinh ngạc.

Trang nhất tin tức giải trí trong nước cùng ngày cho Lục Ninh Lục Viễn tám chữ:

“Thiên vương chi thế, vừa lộ tranh vanh.” (*)

Trong tin tức viết như thế này: “Đại lục đã từng có ngôi sao như vậy hay chưa, thời gian ba bốn năm, có thể mở tour lưu diễn châu Á, có được hơn mười vạn tiền bán vé concert, đóng bộ phim truyền hình đầu tiên đã cuộn lên gió xoáy ở châu Á, mà ở phương diện điện ảnh, trải qua Liên hoan phim Berlin, đi lên Liên hoan phim Cannes, còn đi tới thăm dò Oscar, bọn họ tựa hồ chưa bao giờ thất bại.”

“Từ trên người bọn họ, chúng ta thấy được sức mạnh khiến người ta hăm hở tiến lên, bọn họ không có bối cảnh để khinh người, có, chỉ là dựa vào một đôi tay cùng hai cái đùi, kiên định bước từng bước về phía trước. Bình tĩnh như vậy, có trưởng thành, ổn trọng, thanh tĩnh khác với tuổi của bọn họ. Bọn họ cố gắng học tập, chăm chỉ khắc khổ, bọn họ làm từ thiện, lại chưa từng nghĩ tới dùng việc này để nổi danh. Mặc kệ là sinh hoạt hay sự nghiệp, bọn họ giống như vĩnh viễn không có sai lầm, trong giới giải trí kỳ quái này, bọn họ chưa bao giờ có một khắc lạc mất chính mình.”

“Tên của bọn họ nay người nào không biết? Bọn họ vừa mới hai mươi một tuổi, một gọi Lục Ninh, một gọi Lục Viễn, bọn họ là một đôi anh em, bọn họ cùng nhau tiến lên, chạy song song với nhau, chưa bao giờ đồng ý rơi lại phía sau một bước.”

“Thiếu niên như thế, có thể tôn xưng thần tượng kiểu mẫu của thế hệ mới Trung Quốc –”

“Mà Thiên Vương chỉ thế thuộc về bọn họ, đã vừa lộ ra tranh vanh.”

.

Thiên Vương chỉ thế, vừa lộ tranh vanh: tư thái cao chót vót, ý chỉ địa vị của hai anh bây giờ rất là cao

Ốc mượn hồn

tải xuống

62. Chương 62

Sau khai giảng học kỳ hai đại học, chính là năm mới, năm mới thì phần lớn sinh viên đều về nhà nghỉ ngơi một tháng, vừa trở về có chút mệt lử, ở tháng này Lục Ninh Lục Viễn lại rất bận rộn, nửa điểm cũng không được nhàn, hơn nữa dự tính sau khi đến năm ba đại học, việc học sẽ trở nên càng nặng, cho nên bọn họ chỉ có thể đặt càng nhiều tinh lực vào học tập.

Không giống với năm nhất khi vừa mới vào trường học, độ nổi tiếng của bọn họ hiện giờ cao hơn nhiều, giảng viên mới tới đều coi bọn họ như sinh vật quý hiếm mà nhìn.

Nhưng bọn họ lại chỉ là một lòng một dạ học tập, ngay cả người lúc đầu tràn ngập cảm xúc hâm mộ ghen tị hận với bọn họ cũng không thể không bội phục bọn họ có thể bình tĩnh.

Lúc vừa mới bắt đầu, không ít truyền thông tuyên truyền bọn họ là thần tượng tích cực hướng lên phía trước mới xuất hiện tại đại lục, còn có người âm thầm châm biếm, liền chờ xem cái mặt nạ học sinh tốt này của bọn họ có thể đeo được trong bao lâu, hiện tại xem ra, lại không phải đeo mặt nạ, không ai có thể vì một hình tượng mà không tiếc tiền vốn buông tha lượng lớn công tác có triển vọng như vậy, trong giới này người nguyện ý không bị cản trở ngược lại thật đúng là không nhiều.

Có người nói bọn họ ngốc, không thừa dịp đang hồng mà nhanh chóng thượng vị, dù cho đi học học tới giáo sư thì như thế nào, tốt nghiệp có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Nói không chừng vất vả mười năm cũng không bằng catse nhận một bộ phim đầu!

Không sai, catse của Lục Ninh Lục Viễn hiện tại đã tăng thật sự cao, thành công bước vào hàng ngũ ngôi sao nam hạng nhất trong nước, đây là nhờ liên tục được tán thưởng lại ăn khách mang đến, mà một khi catse này tăng lên cũng đại để sẽ không dễ dàng hạ xuống như vậy.

Khi bao nhiêu người đổ xô catse của bọn họ cao, bọn họ cố tình lại đẩy nhiều bộ điện ảnh như vậy, điều này sao có thể không khiến người muốn cây đầu bọn họ ra xem bọn họ rốt cuộc suy nghĩ cái gì!

Nhưng chính là loại kiên trì này, ngược lại giành được tôn trọng của rất nhiều người cũng không phải trong giới giải trí, bao gồm rất nhiều dân chúng, bọn họ cảm thấy cho dù hai thanh niên này là ngôi sao, lại còn kiên

trì đi học, là tấm gương tốt, so với một ít ngôi sao ô tào cả ngày chỉ biết tạo quan hệ nam nữ gây scandal cái gì tốt hơn nhiều, con cái trong nhà thích ngôi sao như thế này, chung quy làm cho người yên tâm hơn so với mấy kẻ chỉ có bộ mặt kia.

Khi Lục Ninh Lục Viễn tham gia Giải thưởng Điện ảnh HongKong năm 2008, ở trên thảm đỏ cũng giành được tối đa tiếng hét chói tai cùng hoan hô, hai thanh niên đi đường lưng vĩnh viễn thẳng tắp này, ánh mắt vĩnh viễn kiên định, so với chút thần tượng bề ngoài ngấn nấp lượng lệ, ngằm lại có bao nhiêu xấu xa là không giống nhau.

Mặc dù [HongKong ký sự] mặc dù không có thu hoạch gì từ lễ trao giải Oscar, nhưng Giải thưởng Điện ảnh HongKong cũng sẽ không cho mặt mũi như vậy, tuy rằng Lục Viễn được đề danh nam diễn viên chính xuất sắc nhất ở Giải thưởng Điện ảnh HongKong, nhưng phần thắng vốn cũng không lớn, bại bởi một vị diễn viên HongKong có danh tiếng, ngược lại Lục Ninh lại thành công lấy được nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Trong tiệc rượu sau lễ trao giải, có phóng viên hỏi Lục Ninh: “Hiện tại có người phong cho hai người là thần tượng kiểu mẫu của thế hệ mới tq, với việc này hai người cảm thấy thế nào?”

Lục Ninh cười trả lời, “Chúng tôi vào giới này chưa bao giờ là vì làm thần tượng, chỉ là làm điều mà chúng tôi muốn, trải qua sinh hoạt chúng tôi nghĩ tới, đương nhiên, tôi không phủ nhận lúc ban đầu là muốn cải thiện sinh hoạt của mình.”

Lục Viễn ở bên cạnh tiếp nhận câu chuyện, “Chúng tôi rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại.”

“Đúng vậy, hiện tại đã rất tốt.” Lục Ninh mỉm cười.

Phóng viên này quay đầu liền phát một phần tin tức, lại còn đào ra cả quá khứ của Lục Ninh Lục Viễn cho nổi bật, bao gồm căn nhà ở thành phố C của bọn họ, còn có chỗ ở hiện tại ở Thượng Hải, càng nhấn mạnh nói căn nhà ở Thượng Hải để cho chị gái ở, từ khi bọn họ học đại học tới nay, vẫn là ở ký túc xá Phục Đán, cũng vì vậy mà nói đến cấu trúc phòng bốn người ở ký túc xá, chẳng những không được nói là rộng rãi, càng miễn bàn thoải mái xa hoa, lấy thu nhập hiện tại của Lục Ninh Lục Viễn, rõ ràng bọn họ có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ sinh hoạt càng tốt hơn, nhưng bọn họ không.

Một học kỳ này bình tĩnh bất ngờ, so với học kỳ trước bận rộn, học kỳ này quả thực nhàn nhã, bọn họ thực tự giác bỏ thêm nhiệm vụ học tập gấp đôi cho mình, thẳng đến khi album chân dung được đặt tên [Bích Hải Lam Thiên, Ninh Tĩnh Trí Viễn] bắt đầu đem bán.

Số lượng có hạn một vạn bộ, một bộ định giá một nghìn bốn trăm tám mươi tệ, đại lục chưa từng có chân dung đắt như vậy!

Lập tức liền có truyền thông nhảy ra nghi ngờ, “Một bộ chân dung bán giá nghìn rưỡi, thần tượng đang có tài năng tỏa sáng cũng thích vợ vét của cái?”

Bộ chân dung này cực kỳ có mách khỏe, là chân dung số lượng có hạn hai mươi tuổi của Lục Ninh Lục Viễn, chất lượng cực cao, đáng giá cất giữ, nhưng chỉ có hạn một vạn bộ.

Đầu năm nay tq là nơi sách lậu tràn lan nhiều nhất, mà một khi bộ chân dung này được bán ra, tự nhiên có fan thích “cùng người chia sẻ”, vì thế, chụp ảnh, scan vân vân, chung quy sẽ có phương pháp truyền bá ra ngoài, mà sau khi scan HD, chân dung lậu cũng liền có đầu nguồn.

Chung Du Bạch tổn không ít tâm tư phương diện này, lần này hấn thêm vào giấy in chân dung một vài thứ nhỏ, kỳ thật kỹ thuật phòng chụp ảnh cùng scan cũng không tính mới, có một vài vấn kiện cơ mật là có thể dùng một loại giấy đặc thù chống chụp ảnh chống scan, nhưng phí tổn tự nhiên xa xỉ, hơn nữa không thông qua con đường đặc thù thì căn bản không lấy được loại đồ chơi này, Chung Du Bạch định giá bộ chân dung này cao như vậy, phí tổn này liền ở trong phạm vi hấn có thể nhận, cũng là bởi vì loại giấy này vốn không dễ làm.

Hấn nói là một vạn, đương nhiên cũng chỉ có một vạn bộ. Không có in thêm, không có tăng giá, bán xong là xong việc, ngược lại khiến vài truyền thông tuyên truyền đây là vợ vét của cái ghen bốc lửa.

Trên Lục Quỳ có người mở topic chuyên về bản chân dung này, vị chủ topic nói rất buồn cười:

“Được rồi, tôi là cướp được bộ chân dung này, thật là cướp, vốn cũng tính toán chia sẻ ảnh đẹp của Ninh Ninh Viễn Viễn với mọi người, thế nhưng tôi phát hiện một việc kỳ lạ..... Mặc kệ là máy ảnh hay là máy scan cũng đều vô dụng là thế nào! Ảnh chụp ra đều rất mờ hồ, scan ra càng là không thể nhìn, sai lệch thực nghiêm trọng a! Thì ra là vẻ đẹp của Ninh Ninh cùng Viễn Viễn nhà tôi đã đến trình độ máy ảnh cùng máy scan đều không thể nhận sao?!”

Rất nhanh, điểm này liền gợi ra thảo luận nhiệt liệt, không ít người mua được album chân dung cũng bắt đầu thảo luận điểm này:

Lầu 219, yêu Ninh: Là thật, hình máy ảnh cùng máy scan làm ra đều sẽ không rõ ràng, a a a, tôi vốn đang nhìn trúng một tấm muốn lấy lên máy tính làm màn hình, hiện tại xem ra không được.....

Lầu 220, leslie: Trách không được đắt như vậy, đây là kỹ thuật gì mới sao?

Lầu 221, Lilith: Có lẽ, như vậy hẳn là sẽ không có hàng lậu.

Lầu 222, thói quen hai kia : Ha ha ha ha, không mua được khẳng định sẽ hối hận một đời! Mẹ nó trong bộ chân dung này quả thực là tình yêu tràn đầy!

Lầu 223, cute tịch liêu: Lầu trên cầu chi tiết!

Lầu 224, thói quen hai kia : Không thể nào chi tiết! Dù sao xem xong bộ chân dung này, tôi kiên trì Ninh Ninh cùng Viễn Viễn nhà tôi là tình yêu thực sự!

.....

Nhưng là không có ảnh không có sự thật, có tò mò nữa cũng chỉ có thể gãi đầu gãi tai mà thôi, máy scan quét ra một mảnh mờ hồ, căn bản không thể thành hình, máy chụp ảnh ngược lại không phải hoàn toàn vô dụng, chỉ là độ rõ ràng không phải rất tốt, loại giấy được sử dụng này không biết khảm hoa văn ngầm gì, tóm lại ảnh sau khi chụp ra thì nhân vật thực sai lệch, chỉ có thể nhìn ra hình dáng đại khái, làm fan Lục Ninh Lục Viễn, nhìn thấy hình ảnh như vậy căn bản không thể nào thỏa mãn a!

Hơn nữa, người trông cậy vào nhìn thấy tình yêu thực sự cái gì từ trên những ảnh chụp mờ hồ này?

Chân chính cầm bộ chân dung này trên tay, nhìn những ảnh chụp chất lượng cao kia, nhìn khoeo mắt đuôi mày bọn họ lộ ra tình ý ái muội, gần như sẽ khiến người ngay cả đầu ngón tay cũng có điểm phát tê.

Nhưng sẽ mua bộ chân dung này đều là fan hâm mộ trung thực của Lục Ninh Lục Viễn, cho dù các cô thảo luận tình yêu thực sự trong ảnh, nhưng là trong mắt người ngoài xem ra, chẳng qua lại vẫn là các cô YY bổ não mà thôi, căn bản không coi là thật.

Ngược lại khiến Chung Du Bạch bất ngờ là, vừa mới đem bán một tháng, trên web bán đấu giá của Nhật Hàn, một bộ chân dung [Bích Hải Lam Thiên, Ninh Tĩnh Trí Viễn] mỗi bộ bán đấu giá ít nhất đã tăng lên tới gấp năm sáu lần giá gốc, một bộ thành giao mới nhất trên Yahoo Nhật Bản có giá tương đương một vạn bốn nghìn tệ, gần như gấp mười lần giá gốc!

“Ah, xem ra về sau có thể bán càng đắt một chút.” Chung Du Bạch vừa lòng khép máy tính.

Lúc này Lục Ninh Lục Viễn lại đang phải vội vàng chuẩn bị dự thi.

Bởi vì tháng 6 sẽ phải vào đoàn làm phim [Thiết huyết đao găm], bọn họ tất yếu phải chuẩn bị trước thời gian, đến lúc đó khẳng định không có nhiều thời gian như vậy, chỉ có thể trở về gấp trước lúc dự thi mà thôi.

Tin tức về bộ phim truyền hình này cực kỳ điệu thấp, thẳng đến khi tuôn ra một tin tức Lục Ninh Lục Viễn đẩy hết toàn bộ lời mời điện ảnh lúc nghỉ hè, nói là lịch trình đã đầy, mọi người đều biết hai người này là phải đến trường, vì thế bản thân điện ảnh đến mời bọn họ đều không sai biệt lắm là quay vào kỳ nghỉ hè, kết quả còn bị đẩy cả, tự nhiên có người tò mò, rốt cuộc bọn họ nhận phim gì?

Lúc này [Thiết huyết đao găm] mới tiến vào tầm mắt mọi người, bộ phim truyền hình có bối cảnh chính trị đặc thù này rất nhanh đã gợi ra chú ý, mà bởi vì tin tức mời Lục Ninh Lục Viễn diễn bộc phát ra, sau đó chính là đội hình đạo diễn biên kịch mạnh mẽ, rất nhanh gợi ra tranh luận.

Điền Minh Thắng không phải đạo diễn phổ thông, bộ phim truyền hình này cũng không cần tuyên truyền, đến lúc quay xong công chiếu, tự nhiên sẽ không có đài truyền hình nào không đặt nó vào khung giờ vàng mà phát, mặc kệ là trung ương hay là địa phương đều giống nhau, cho dù nó là một bộ phim thường thường, dưới loại điều kiện này, đều xác định vững chắc có thể gọi ra chú ý.

Càng đừng nói nó không phải.

Cho nên lúc này bùng nổ làn sóng thảo luận chỉ làm cho ông cảm thấy đau đầu mà thôi, rất nhanh đã có người nhờ vào quan hệ đến hy vọng nhét vài người vào đoàn làm phim.

“Lão Trương, không phải ta nói a, quay bộ phim này là không thành vấn đề, thế nhưng quá trình là tương đối khổ, tôi chỉ sợ tiểu tử mấy người đề cử đến kia da mỏng thịt mềm, không chịu nổi a!”

“Không có, thân thể tiểu tử kia rất tốt! Lại nói, hai anh em ông mời kia, chẳng lẽ không da mỏng thịt mềm?” Người kia cũng không chịu lép vế.

Điền Minh Thắng bắt đầu dè dặt, nhưng cho dù thế lực sau lưng bộ phim truyền hình này có mạnh mẽ, ông lại cũng không thể hoàn toàn không bán mặt mũi cho người ta, vị lữ đoàn trưởng họ Trương trước mặt này nhưng là xuất thân quân khu đại viện Bắc Kinh, người ông đề cử đến là một con cháu của mình, rõ ràng là một quân nhân đời thứ ba, làm gì phải vào lẩn lộn giới giải trí này của bọn họ đâu, nói thật, cái chảo nhuộm lớn này một chút cũng không dễ sống.

Nhưng mà đó chỉ là một đứa nhỏ trong nhà người ta, người trong nhà cũng mặc kệ, càng không tới phiên Điền Minh Thắng nói cái gì, chỉ có thể nhận.

Không chỉ có vị này, còn có một tiểu tử nhét vào thông qua bên sản xuất, cũng là điều kiện trong nhà cực kỳ không tệ, hoàn toàn là phú đời hai.

Một người cuối cùng ngược lại không nhìn ra lai lịch gì, chỉ là xe jeep quân dụng điện báo đưa tới, chỉ sợ cũng không đơn giản.

Trong lòng Điền Minh Thắng liền có chút ít không thoải mái, không khỏi nghĩ, đến lúc vào doanh trại, cho các người kêu! Bộ phim truyền hình này của bọn họ, chính là đặt biển hiệu súng thật đạn thật, đến lúc đó ngại khổ thì cũng không oán được ai.

Chủ ý ông đã quyết định, trước khi mở đầu cho mấy tên này một cái oai phủ đầu, nếu bọn họ không chịu đựng được, vừa vặn có thể đương nhiên mà đổi người.

Nhưng lại có chút lo lắng nếu Lục Ninh Lục Viễn không chịu nổi thì làm thế nào. Điền Minh Thắng nhìn trúng đôi anh em này không chỉ riêng do Trương Tuấn Nhạc đề cử, cũng bởi vì hai người bọn họ là diễn viên có diễn xuất tốt thực sự, Điền Minh Thắng làm đạo diễn, thật sự không nỡ buông tha cho hai diễn viên tốt này ở trong phim.

[Thiết huyết đao găm] có đề tài quân lữ, nếu dựa theo đầu mối chính của cố sự đến xem, là có một vị nam chính, mà nếu luận vai diễn, vài nam nhân vật chủ yếu đều không kém quá nhiều, nhân vật của Lục Ninh Lục Viễn, không sai biệt lắm chính là nam thứ và nam ba, không giống thiết lập chỉ là anh em trong [HongKong ký sự], trong bộ phim truyền hình này, thiết lập nhân vật của bọn họ vốn chính là đôi song sinh.

Nam chính Điền Minh Thắng chuẩn bị là một người lính chân chính, năm nay hắn vừa xuất ngũ, trên người còn có rõ nét đặc sắc của bộ đội, bởi vì bộ phim truyền hình này liên quan đến bộ đội đặc chủng, trước khi hắn vào đoàn làm phim thậm chí chủ động yêu cầu tiến hành huấn luyện bộ đội đặc chủng nửa tháng, cho nên khí chất trên người càng thêm không giống tầm thường.

Lục Ninh Lục Viễn ngồi xe quân đội đi vào doanh trại, bởi vì phải quay phim ở địa điểm đặc thù này, bọn họ không thể mang quá nhiều người, chỉ có bốn người Chung Du Bạch, Trình Thương Thuật, Hùng Minh Minh cùng Trương Ngôn Thắng, thậm chí vị trợ lý nhỏ vẫn theo Trương Ngôn Thắng kia cũng không đến.

“Nơi này rất có ý tứ.”

Hiển nhiên, Trình Thương Thuật sống rất nhiều năm nhưng cũng chưa đến doanh trại quân đội lần nào, thân là một vị kiếm tu, hắn thích cảm giác nghiêm nghị cứng rắn này.

Chung Du Bạch nheo mắt, “Doanh trại quân đội của nhân loại a.....”

Tuy rằng yêu ma có năng lực áp đảo bên trên nhân loại, thế nhưng xã hội hiện đại phát triển đến bây giờ, vài thủ đoạn khoa học kỹ thuật kia không hẳn không khiến bọn họ cảm thấy run rẩy.

Đối với nơi này Lục Ninh ngược lại không có cảm khái gì — trên thực tế y không có cảm giác mình có cái gì khác với nhân loại, càng miễn bàn ở trước mặt người thường có cái cảm giác gì về sự ưu việt.

Lục Viễn cũng rất có hứng thú, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xem ra mặc kệ là nhân loại hay là yêu ma, chỉ cần là nam tính, liền sẽ không có không cảm thấy hứng thú với nơi tràn ngập sức mạnh này.

Xách túi xuống xe, các loại thiết bị đều đã chuẩn bị không sai biệt lắm, sau đó Lục Ninh liền thấy được hai thanh niên đang đứng cách đó không xa.

Y cùng Lục Viễn là từ trường học trực tiếp đến đây, mặc sơ mi caro cùng quần bò, không làm kiểu tóc cũng không có bất cứ trang sức linh tinh gì, dạng học sinh nhẹ nhàng thoải mái.

Hai thanh niên đứng bên kia, một người liếc mắt nhìn đã biết là vai nam chính Điền Minh Thắng giới thiệu cho bọn họ, người này gọi Từ Trạ Minh, là lính xuất ngũ, bộ dạng mày râu mắt to cao lớn kiện mỹ, diện mạo không kém còn chưa tính, đáng người của hần so với diện mạo lại càng đẹp. Sở dĩ Điền Minh Thắng giới thiệu bọn họ quen biết nhau, vẫn là muốn để Lục Ninh Lục Viễn quan tâm Từ Trạ Minh một chút, chung quy vị này chưa từng đóng phim, hơn nữa theo Điền Minh Thắng nói, vị này tuy rằng không ngu ngốc, lại hơn mười tuổi đã làm lính, cuối cùng vẫn thiếu chút kinh nghiệm xã hội, nếu nói cái gì thì làm cái đó, nhưng đừng quá để bụng, tiểu tử này một tính bướng bỉnh, có chút cố chấp, làm người lại thật sự không tồi.

Một người khác Lục Ninh cũng chưa gặp qua, nhưng xem ra khẳng định không giống Từ Trạ Minh. Bởi vì vị này mặc cực kỳ sang trọng, ngay cả giày trên chân cũng là hàng mới của Dior năm nay, bộ dạng ngược lại không tính xấu, mi thanh mục tú, chỉ là dưới mắt có quầng thâm nhàn nhạt, Lục Ninh đoán không biết có phải là tối hôm qua hần ngủ không tốt không, nếu không thì là thường thức đêm.

“Lục Ninh, Lục Viễn, hai cậu tới rồi!” Điền Minh Thắng nhìn thấy bọn họ đến thì rất vui vẻ, nhanh chóng đi lại, mà hai đôi mắt bên kia lập tức đồng loạt nhìn lại.

Từ Trạ Minh cũng rất vui vẻ, hần cùng Lục Ninh Lục Viễn xem như quen biết, hơn nữa biết tính cách hai người bọn họ rất tốt, không có “bệnh ngôi sao”.

Có lẽ là vì biết Lục Ninh Lục Viễn thực nổi tiếng, thái độ của thanh niên từ đầu đến chân đều thu xếp rất cao cấp kia vẫn là lễ phép, “Xin chào, tôi là Lý Thâm.”

Cho dù là lễ phép, Lục Ninh vẫn nhìn ra vị này có vài phần ngạo khí, vì thế chào hỏi xong liền nói chuyện với Từ Trạ Minh, không đợi lâu lắm, lại đợi đến hai thanh niên nữa.

Từ khi ra mắt đến nay, bộ phim này hần xem như bộ phim thứ hai mà Lục Ninh Lục Viễn nhận có người trẻ tuổi nhiều nhất, bộ đầu tiên đương nhiên là [Hoa viên bí mật của Hoàng tử] năm đó, nhưng nhóm diễn viên chính của bộ phim lúc đó đều là người mới, hơn nữa cũng chưa có bao nhiêu bối cảnh, xuất thân cũng thực bình thường, cho nên có thể cư xử giống như anh em, rất nhanh Lục Ninh liền cảm thấy đoàn làm phim hiện tại này chỉ sợ không quá có thể hài hòa như vậy.

Từ Trạ Minh là nam chính, Lục Ninh Lục Viễn là diễn viên hạng nhất còn không có nghi vấn gì, trong ba vị khác thì lại có hai người không quá chịu phục.

Rất nhanh Lục Ninh đã biết, Lý Thâm là con trai của một vị kinh doanh bất động sản lớn ở Bắc Kinh, có thể làm bất động sản ở Bắc Kinh, bản thân bối cảnh này đã không tầm thường. Thanh niên cuối cùng đến gọi Viên Trường Giang, hồng đời ba, lớn lên trong quân khu đại viện, chỉ còn lại thanh niên kia khiến Lục Viễn nhìn không hiểu lắm, vị này gọi Hạ Xuy, tên có chút kỳ quái, bộ dạng nhẹ nhàng thoải mái mi mục tú lệ, tính cách cũng thực im lặng, cổ tình theo Điền Minh Thắng nói, vị này còn không biết là bối cảnh gì, chỉ là bên trên có người đi qua nói, hần liền vào đoàn.

Lý Thâm cùng Viên Trường Giang không quá tin phục vai nam chính của Từ Trạ Minh, Hạ Xuy không tỏ vẻ gì, một câu cũng không nói, Từ Trạ Giang lại là một gương mặt tính tình quá nghiêm túc –

Lục Ninh trực giác bầu không khí của đoàn làm phim lần này nhất định sẽ không rất hợp lòng người.

Đợi sau khi mọi người đổi xong quần áo đi ra, ít nhất vào thời điểm này, vài thanh niên một thân quân trang(1) đứng song song vẫn là tương đối đẹp mắt.

Chung quy lúc nam nhân mặc tây trang cùng đồng phục có thể đề cao diện mạo lên vài phần.

Lục Ninh nghĩ bộ phim này đại khái không dễ quay, không ngờ tới là, Điền Minh Thắng lại trực tiếp muốn động thật!

.....

Hay là nói, ông là đang đuổi người mới làm như vậy?

Tóm lại, nhìn bên ngoài mưa ào ào cùng doanh địa được thanh lý ra, Lục Ninh thật sâu cảm thấy bị ai cho nhóm người nào đó.

Nhìn Lục Viễn đầy mặt nóng lòng muốn thử, Lục Ninh khẽ cười cười.

Lại một lần cảm tạ thân thể phi nhân loại của y đời này.

Nếu là y đời trước, là tuyệt đối không làm được như vậy.

Trùng sinh một lần, thành ma, là họa của y, cũng không hẳn không phải là phúc của y.

Ít nhất, đời này y có thể ném thử càng nhiều.

Y không bao giờ sợ hãi bất cứ khiêu chiến nào!

.

(1) Trang phục quân đội

Bích hải lam thiên, Ninh tĩnh Trí viễn: trời xanh biển xanh, sự yên lặng gửi về phương xa

63. Chương 63

Lục Ninh đời trước — không phải chưa từng quay phim gian khổ, một bộ khổ nhất, y là vừa đánh từng chút vừa quay xong, quay xong lập tức vào ở bệnh viện hơn hai tháng, y một chút cũng không thích bệnh viện cùng cái loại mùi ở trong đó, cố tình y đã sớm quen với điều này. Hơn nữa sau khi y bị bệnh, trừ người đại diện cùng trợ lý coi như có quan hệ khá tốt với y, ai cũng sẽ không đến thăm y.

Rốt cuộc đời này không còn phiền não như vậy nữa, đây là chuyện khiến Lục Ninh cảm thấy may mắn nhất.

Điền Minh Thắng là không quá thích Lý Thâm, Viên Trường Giang cùng Hạ Xuy cố gắng nhét thêm vào sau đó, vốn ban đầu vai này ông cũng đã tìm được người, người ông muốn dùng đều là binh lính, cũng là người mới trong ngành giải trí, để tránh ngôi sao không ăn hết khổ này, tìm Lục Ninh Lục Viễn vẫn là nể mặt Trương Tuấn Nhạc đề cử cùng quả thực trong phim cũng cần một đôi song sinh.

Bộ phim truyền hình này rất đặc thù, quay phim trong doanh trại quân đội không nói, tất cả diễn viên quần chúng đều là binh lính thực sự, bởi vì bên trên coi trọng, tìm tất cả đều là một đám lính tốt thân cao đứng chỗ, tuy rằng không phải bộ đội đặc chủng chân chính, lại cũng tuyệt đối không phải loại dơ bẩn lệch gì, vậy nên vừa lòi ra đứng, dù cho là Viên Trường Giang lớn lên ở trong quân khu đại viện cũng nhất thời cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Không có gì khác, khí chất của mấy người bọn họ căn bản không hợp với những binh lính này, một điểm rõ ràng nhất là bọn họ quá trắng.

Lục Ninh cùng Lục Viễn đã sớm suy xét đến điểm này, Trương Ngôn Thắng tinh tế thoa cho bọn họ một tầng phấn, không phải tăng trắng, mà là tăng đen, khiến cho bọn họ nhìn qua rốt cuộc không quá trắng nõn

thủy nhuận, Lý Thâm cùng Viên Trùng Giang hiển nhiên không nghĩ tới điểm này, rất nhanh đã bị Điền Minh Thắng đánh quay về yêu cầu hóa “trang” xong lại ra, bọn họ chỉ có thể buồn bực lui trở về.

Khiến Lục Ninh ngoài ý muốn là, Hạ Xuy cũng nghĩ đến điểm này.

Hắn cho Lục Ninh một loại cảm giác rất kỳ quái, giống như hiện tại, hắn cho làn da mình tăng thêm một tầng màu tối giống như Lục Ninh, vô luận là khí chất hay là hành vi, Hạ Xuy đều không quá giống như người mới trong cái giới này.

Chung Du Bạch đứng ở cách đó không xa liếc mắt nhìn Hạ Xuy, như có chút dăm chiêu.

Cảnh đầu tiên, là phần diễn quần chúng, bọn họ sẽ được xếp vào trong những binh lính này, bên ngoài mưa to ào ào hạ xuống, mà bọn họ cần đứng quân tư dưới tình huống như vậy, trước khi quay phim, Điền Minh Thắng để Từ Trạ Giang giảng cho đám Lục Ninh nội dung chính của quân tư, không qua bao lâu Lục Ninh Lục Viễn đã đều nắm giữ, ở trong huấn luyện quân sự bọn họ đều đã học qua, hơn nữa huấn luyện quân sự cũng qua chưa lâu, tốt xấu coi như có chút ít trụ cột, càng đừng nói lực lĩnh ngộ của bọn họ vốn cũng không thấp.

Ở điểm này Viên Trùng Giang cũng không có vấn đề, chưa ăn qua thịt heo thì tốt xấu cũng đã gặp qua heo chạy, bên cạnh đều là loại người này, làm tự nhiên hữu mô hữu dạng, Hạ Xuy nhìn qua thanh tú gầy yếu nhất, lại không ngờ học cũng không chậm hơn Lục Ninh Lục Viễn bao nhiêu, chỉ có Lý Thâm thực không được tự nhiên, học một lúc mới xem như có dáng.

Đặc biệt, Từ Trạ Giang người này bắt đầu dạy thực nghiêm khắc, tốt xấu ở trong quân đội cũng là đội trưởng, hắn hoàn toàn là dựa theo thói quen bộ đội mà làm, giáo huấn Lý Thâm đến trợn mắt.

“Hiện tại lập tức phải ra ngoài quay?” Viên Trùng Giang cau mày nói.

Điền Minh Thắng nhìn hắn một cái, “Đương nhiên, tôi sớm đã lưu ý, bộ phim này là không dễ quay.”

Lý Thâm nghiêng mắt nhìn nhìn Lục Ninh Lục Viễn, “Hai vị ngôi sao lớn của chúng ta cũng giống như vậy sao?”

Lục Viễn uống một ngụm nước cà chua, nghe nói như thế “xì” một tiếng nở nụ cười, “Bản thân cậu sợ thì cũng đừng kéo chúng tôi xuống nước.”

Lục Ninh mỉm cười nói, “Chút mưa ấy cũng không tính cái gì, lúc ấy khi quay [HongKong ký sự], Trương đạo thể nhưng đã từng nhốt tôi ở trong thủy lao a.”

Không sai, đây là một trong những tình tiết trong [HongKong ký sự], so với cái kia, trước mắt chẳng qua là chiến trận nhỏ.

Lục Viễn trực tiếp như vậy khiến Lý Thâm có chút thật mất mặt, nhưng bọn họ cũng không có thời gian nói cái gì nữa.

Tuy là thời tiết tháng 6, nhưng mưa to tầm tã này tưới trên người, lại vẫn lạnh đến mức khiến người run lên.

Tất cả binh lính đều đứng thẳng tắp, tùy ý cho cơn mưa cọ rửa chính mình.

Năm người Lục Ninh bọn họ bị tách ra xếp vào trong diễn viên quần chúng, camera chuyển động bốn phía, đội ngũ nhất định phải xếp ngay ngắn chỉnh tề mới được, có một người không ngay ngắn là tương đối dễ bị nhận ra, bất luận là Lục Ninh Lục Viễn hay là Hạ Xuy Viên Trùng Giang, quân tư đều không làm khó được bọn họ, khó chịu chính là hoàn cảnh ác liệt như vậy, hơn nữa, không biết Điền Minh Thắng bị làm sao, rõ ràng là màn ảnh một lúc đã có thể quay xong, lại kéo không sai biệt lắm nửa giờ!

Nửa giờ quân tư a! Lý Thâm sớm đã cảm thấy chân đều đang phát run, sắp không chịu nổi nữa rồi!

Cố tình bất luận là Viên Trùng Giang hay là Hạ Xuy, đều không có một chút dăng về gì là muốn buông tha, hai “ngôi sao lớn” Lục Ninh Lục Viễn kia cũng là như vậy, trong lòng hắn có chút hối hận đã kiên quyết muốn đến quay bộ phim này, nhưng loại thời điểm này, rơi cái gì cũng được nhưng không thể rơi mặt mũi, đánh lui trống lớn dẹp đường về phủ mà nói, vài thằng bạn từ nhỏ kia còn không biết sẽ cười hắn như thế nào đâu!

Vì thế, cho dù cần rằng cũng phải tiếp tục chống đỡ.

May mắn nửa giờ sau, Điền Minh Thắng cuối cùng “cut”, chuẩn bị cho tất cả binh lính một bát canh gừng uống, để cho những diễn viên quần chúng này đều đi xuống thay quần áo, Lý Thâm “tôm” một tiếng ngời ở trong nước bùn, nhìn về phía bốn người khác.

Từ nhỏ Viên Trùng Giang bị cha hắt giáo huấn, phạt đứng cái gì là chuyện thường, cho nên lúc này coi như thoải mái, trên mặt lại lộ ra hết sức không thoải mái, sắc mặt Hạ Xuy như thường, chỉ là nhíu mày nhìn hóa trang đều bị xối hết.

Lục Ninh hoạt động tay chân một chút, đứng nói chuyện cùng Lục Viễn cách đó không xa.

..... Lý Thâm có chút kinh dị, vì sao bọn họ đều có vẻ không mệt? Làm cứ như hẩn mệt như vậy mới là không bình thường.

Ngược lại Điền Minh Thắng có chút vừa lòng gật gật đầu, đây chỉ là một chút kiểm tra ban đầu, không ngờ mấy người này còn tốt hơn trong tưởng tượng của ông một chút, ít nhất không có người nào từ đầu đã tỏ vẻ buông tay, xem ra Lục Ninh Lục Viễn, còn có Hạ Xuy kia, tố chất thân thể vô cùng không tồi, thật sự là có chút nhìn không ra, phải biết, trong năm người, ba người bọn họ lớn lên tú lệ nhất, cũng nhìn như nho nhã yếu ớt nhất, Viên Trùng Giang cũng không tính to con, thể nhưng khung xương lớn, cao ước chừng gần 1m88, mặc trang phục binh lính vào tự nhiên rất có vài phần cường tráng, Lý Thâm cũng là vai rộng chân dài, nhìn là biết rất thường rèn luyện, nhưng đường cong thân thể do phòng tập rèn luyện ra là dễ nhìn, tố chất thân thể rõ ràng lại không được như vài người khác.

Chờ bọn họ nghỉ ngơi một lát, lại tiếp tục trải qua đợt làm khó thứ hai, lần qua nước bùn, chạy qua nước cạn, bò qua cọc gỗ, giống như muốn nhân cơ hội trời mưa to này quay cho xong tất cả những vai diễn trong mưa, bởi vì là quay phim, không thể chỉ quay một góc độ, vì thế bọn họ lần qua vũng bùn bốn lần, chạy qua nước cạn sáu lần, bò qua cọc gỗ năm lần, trọn vẹn một ngày quả thực bị ép buộc đến tinh疲力竭!

Vô số lần Lý Thâm muốn buông tay, nhưng nhìn những người khác, nhất là tiểu bạch kiểm(1) hẩn nhìn không vừa mắt cùng Lục Ninh Lục Viễn đã tương đối có danh tiếng lại vẫn hoàn hảo, bảo hẩn buông tay thì hẩn cực kỳ không phục, không sai, hẩn là phú đời hai, bình thường quả thật cũng là quần áo lụa là, nhưng luôn luôn tâm cao khí ngạo(2), bảo hẩn chịu thua những kẻ mà ngày thường hẩn không coi ra gì, thật sự là quá khó mà làm được.

Trong lòng Viên Trùng Giang nghẹn một dòng khí, gần như muốn bùng nổ ra, ông già nhà hẩn muốn cho hẩn đi làm binh, hẩn chết sống không muốn đi, hẩn muốn đóng phim, lại không ngờ thật vất vả tranh thủ được một cơ hội đóng phim, rốt cuộc lại vẫn là giống doanh trại quân đội! Nhưng hẩn đã từng vỗ ngực hứa hẹn với người trong nhà, nếu không quay tốt bộ phim này sẽ ngoan ngoãn nghe trong nhà sắp xếp! Con mẹ nó có chết cũng phải chống đỡ cho xong!

Vì thế, khiến Điền Minh Thắng triệt để bất ngờ là, đã ép buộc như vậy, trong năm người không có một nói muốn rời khỏi, cho dù là Lý Thâm cùng Viên Trùng Giang ông vốn cho rằng không chống nổi ngày đầu tiên.

Chuẩn bị cho bọn họ nghỉ ngơi là ký túc xá quân đội, Điền Minh Thắng “tri kỷ” để cho sáu diễn viên chính bọn họ một phòng, trên đất trải thảm, chăn gấp thành khối đậu, ngăn tủ không đặt được bao nhiêu thứ, mỹ danh viết: Quen thuộc hoàn cảnh nhân vật.

Đối với điều này, Từ Trầm Giang là thực thói quen, cũng rất quan tâm Lục Ninh Lục Viễn quen thuộc, về phần vài người khác, cũng chỉ có đối với Hạ Xuy đáng vẻ ôn hòa tốt một chút, cái bộ dạng không nhiễm bụi trần kia của Lý Thâm cùng Viên Trùng Giang hiện nay, Từ Trầm Giang cũng chẳng buồn để ý bọn họ.

Mà ngày hôm nay tất cả mọi người mệt muốn chết rồi, bao gồm Từ Trầm Giang trước đây vẫn quen huấn luyện, vài người vội vàng đổi qua quần áo, sau đó gục trên giường.

Lục Ninh lại cảm thấy hoàn hảo, thân thể hiện tại của y này gần như có tinh linh dùng không hết, mà một ngày ép buộc đương nhiên cũng không làm khó được Lục Viễn, bọn họ lấy xong đồ đạc liền đi đến phòng tắm mà trợ lý đoàn làm phim nói cho bọn họ lúc trước.

Nơi này vốn chính là phòng tắm công cộng của doanh trại quân đội, sau khi trải qua cải tạo thô sơ thì chất lượng tốt hơn ban đầu một chút, ít nhất có van cửa ngăn cách các gian.

Quần áo bọn họ vốn đã ướt đầm, Lục Ninh trực tiếp đi vào, vắn mở vòi nước ấm, làn nước ấm áp tưới xuống, y lập tức cảm thấy thoải mái hơn.

“A Ninh.....” Khi Lục Viễn ôm đến, Lục Ninh cũng không từ chối.

Mặc kệ là đời trước hay là đời này, ở phương diện này Lục Ninh luôn luôn bị động, hơn nữa là tương đối bị động, y cũng không khác người, mỗi lần trong tình ái cùng Lục Viễn, y cũng có thể đạt được khoái cảm –

Lục Viễn không hề bởi vì lên giường cùng y mà có thay đổi gì về thái độ, lý trí được mà nói, không có bất cứ lý do nào để từ chối.

Hơn nữa, y cũng không muốn từ chối.

Nước ấm làm thân ảnh mờ mịt, bọn họ gắt gao hôn cùng một chỗ, miệng lưỡi giao triền.

Có lẽ ở phương diện này huyết tộc có thiên phú trời sinh mạnh hơn con người, trong thời gian ngắn như vậy, Lục Ninh tin tưởng Lục Viễn chỉ lên giường cùng một mình mình, cố tình kỹ xảo tán tỉnh hay phương diện tiền diễn, đều tiến bộ cực lớn, tay hấn lưỡi hấn thậm chí là hô hấp của hắn, đều mang theo ma lực khác nào đó, nhất là răng nanh có thể mang đến cho người khoái cảm cực hạn kia.

Hôn môi cùng quỷ hút máu này, không có mùi máu khiến Lục Ninh không thích, ngược lại chỉ có vị ngọt nhàn nhạt không biết sinh ra từ nơi nào, mang theo hiệu quả thúc tình cũng không mạnh, rất có lợi cho gia tăng tình thú.

“A!” Tiếng thổ dốc của Lục Ninh bị che giấu trong tiếng nước ào ào, căn bản không thể để cho người khác nghe thấy.

Nửa người trên của y còn áo may ô rần rỉ trong phim cần mặc chưa cởi ra, quần lại sớm đã ném đi, một chân treo trên cánh tay mạnh mẽ của Lục Viễn, lưng dán lên vách tường lạnh lẽo, một chút ma sát cũng khiến cả người y mẫn cảm nổi lên một tầng da gà.

Hai ngón tay Lục Viễn đưa vào chạm đến nơi nào đó, vẫn chậm chạp đi từ dưới lên trên, cảm giác tê dại khiến phía trước của Lục Ninh càng thêm cứng rắn.

Từ trước tới nay, ở phương diện chuyện giới tính này, Lục Ninh đều không cố ý hạn chế ở bên trong, lại càng sẽ không ngưng ngừng, y cho rằng mình đã sớm qua cái tuổi vì điều này mà ngại ngừng, dục vọng phương diện này của y cũng không mãnh liệt, nhưng có tính chất lại cũng không lãnh đạm, số lần y cùng Lục Viễn lên giường giao hoan không rất nhiều, thứ nhất là vì rất bận, thứ hai là trừ khi Lục Viễn chủ động yêu cầu, bằng không Lục Ninh cũng sẽ không khơi mào tình hình.

Cho nên, với việc Lục Viễn tiến vào thân thể mình, Lục Ninh không có dị nghị gì, cũng sẽ nhiệt tình như lửa vòng quanh hông Lục Viễn, tận tình hưởng thụ loại tình ái cực hạn này.

Lục Viễn nhìn ánh mắt nửa khép của Lục Ninh, mi mắt hơi hơi rung động, hai má nhiễm lên màu *** đỏ bừng, suýt chút nữa đã nhìn không được tiết ra!

Lục Ninh căn bản không biết y lúc này có bao nhiêu mê người!

Lục Viễn thích Lục Ninh, mặc kệ y như thế nào cũng thích, Lục Ninh ôn nhu bình tĩnh lại thanh lãnh yên tĩnh trong sinh hoạt kia, hắn thích, Lục Ninh ở trên giường, triệt để mở rộng thân thể với hắn càng làm cho máu hắn sôi trào lên.

Hắn cũng không dám quá phóng túng chính mình, chính là sợ quá phóng túng khát vọng của mình sẽ nhện không được mà vĩnh viễn trôi người này lại trên giường –

Ah, đương nhiên, lấy trình độ mạnh mẽ của a Ninh, nguyện vọng này chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không thực hiện được.

Thế nhưng bất cứ lúc nào, hắn đều khát vọng Lục Ninh, hắn khát vọng thân thể Lục Ninh cùng hắn giao triền này, hắn khát vọng Lục Ninh ôn nhu, Lục Ninh mỉm cười, Lục Ninh yêu, khát vọng trái tim như gần như xa của Lục Ninh.

“Chậm một chút..... Chậm một chút.....” Lục Ninh làm cho mình tiếp nhận Lục Viễn ở trình độ lớn nhất, hai tay ôm cổ Lục Viễn, theo va chạm lần lượt của Lục Viễn mà đầu vầng mắt hoa.

Lục Viễn lại kề sát lại đây hôn y, mỗi lần hôn hôn môi y, sau đó dùng răng nanh vuốt ve khoe miệng Lục Ninh.

Lục Ninh nhin không được thở dốc, cảm thấy nước ấm chảy xuống theo thân thể run rẩy của y, toàn thân hần nóng sắp thiêu cháy, “.....Được rồi..... Chúng ta tắm lâu quá..... Sẽ có người đến xem.....”

Lục Viễn lại cảm giác còn xa xa chưa đủ.

“A Ninh.” Hần nói bên tai Lục Ninh, sau đó lại một lần tiến vào thật sâu, hần giữ eo Lục Ninh, ôm cả người y đứng lên.

Lục Ninh không phải loại người to con, nhưng mặc quần áo vào có vẻ thon gầy, cởi quần áo lại vẫn là rất có vị, y cũng không nhẹ, nhưng đối với huyết tộc sức lực rất lớn mà nói, sức nặng nhỏ như vậy thì có là cái gì?

“A Viễn,” Lục Ninh chỉ có thể ôm bả vai Lục Viễn, hơi hơi nhíu mi nói, “Chúng ta tắm lâu lắm rồi — a!”

Hậu quả của việc chỉ có thể dựa vào Lục Viễn chính là nhờ sức nặng mà y đi xuống, Lục Viễn tiến vào đến nơi càng sâu, trực tiếp khiến Lục Ninh hoảng sợ thở dốc một tiếng.

Kế tiếp y rút cuộc nói không nên lời một câu hoàn chỉnh, chỉ còn lại tiếng rên rỉ vỡ vụn, trong phòng tắm tập thể trống trải chỉ có hai người bọn họ này, bị tiếng nước ào ào che dấu, chỉ có thể mơ hồ nghe được một chút dấu vết.

Thẳng đến hơn một giờ sau khi bọn họ “tắm rửa xong” đi ra, chân Lục Ninh vẫn có chút mềm nhũn, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Lục Viễn.

Lục Viễn lại nhân cơ hội hôn lên mắt y một cái.

“A Ninh, ta thích người.”

“Ta biết!” Lục Ninh đánh lên cái tay hạnh kiểm xấu của hần, lúc này hần đã đầy đủ biểu hiện thích mình không phải sao?

Cho nên một ngày ép buộc này, vốn không mệt nhưng chân mình hiện tại lại mềm nhũn.

Chờ khi bọn họ trở về ký túc xá, bốn người khác đều đã ngủ, bọn họ tay chân rón rén nằm xuống, Hạ Xuy ngủ đối diện Lục Ninh lật người, rõ ràng hần còn chưa ngủ.

Lúc này Trình Thương Thuật từ phòng tắm đi ra nhìn về phía Chung Du Bạch đang mặc quần áo, kinh ngạc nói: “Bây giờ còn muốn ra ngoài?”

“Cứ cho là ra ngoài tôi cũng không muốn ngủ cùng anh.” Chung Du Bạch thản nhiên nói.

Trình Thương Thuật nhíu mày, “Em ngủ cùng tôi còn ít sao?”

Chung Du Bạch mới không để ý tới kiếm tu đầy mặt tiên phong đạo cốt lại nói ra mấy lời thô tục này, hần đã mặc xong áo sơmi, nhíu mày nhìn dấu răng trên xương quai xanh của mình, người này là cầm tinh con chó?

“Rốt cuộc muốn đi đâu?” Trình Thương Thuật thở dài nói.

Hần cùng một chỗ với Chung Du Bạch cũng có một thời gian, cố tình chưa từng có một khắc khiến hần cảm thấy Chung Du Bạch đặt mình ở trong lòng.

Chung Du Bạch mặc xong quần áo mới nói, “Hạ Xuy kia nhìn có chút quen mắt.”

“Có ý gì?”

“Hình như tôi đã từng gặp cậu ta.”

Tay Trình Thương Thuật đang đổ nước dùng lại, “Hình như?”

“Không quá nhớ rõ.” Chung Du Bạch hơi hơi nhắm chặt mắt, “Hình như là thật lâu thật lâu trước kia gặp qua cậu ta.”

Trình Thương Thuật trầm mặc trong chốc lát mới nói, “Em như vậy ngược lại khiến tôi có chút không an tâm.”

“Hả?” Chung Du Bạch nhìn hắn.

“Vạn nhất nhảy ra một người yêu chuyển thể cái gì, tôi mới mặc kệ hắn là ai, nhất định sẽ bỏ cho hắn một kiếm.” Trình Thương Thuật chậm rãi nói.

Ánh mắt Chung Du Bạch thanh đậm, “Thật không.”

“Tiểu Bạch, vì sao em đều không tin tôi!” Trình Thương Thuật gần như mang theo thất bại mà nói.

Chung Du Bạch lại khẽ cười, “Như vậy, không bằng chúng ta đến nói chuyện một chút.”

“Nói chuyện gì?”

“Nói ‘tình yêu’ của anh đối với tôi.”

Trình Thương Thuật bỗng nhiên giữ chặt Chung Du Bạch, hung hăng hôn môi hắn, gần như muốn đoạt đi toàn bộ hô hấp của hắn.

Trán hắn dán lên trán Chung Du Bạch, thanh âm khàn khàn, “Tiểu Bạch, tôi thật sự thích em.”

“Đúng vậy, tôi tin.” Chung Du Bạch nhìn hắn nói.

Trình Thương Thuật không hề nghĩ đến Chung Du Bạch sẽ trả lời như vậy.

Chung Du Bạch lại tiếp nói, “Vậy anh có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc vì sao anh đến bên cạnh tôi, đừng có nói cái bộ quỷ thoai bị Giới Tu chân xa lánh đuổi giết kia nữa, tôi sẽ không tin tưởng.”

Trình Thương Thuật nhìn hắn cúi đầu nở nụ cười.

“Anh một bụng nước đen, tôi lại cũng không phải dễ lừa như vậy.” Chung Du Bạch nghiêm túc nói, “Tôi thực chán ghét người khác lừa gạt mình, có thể tha thứ dễ dàng đến bây giờ đã là bởi vì tôi thích anh.”

Ngay cả khóe mắt đuôi mày Trình Thương Thuật đều lộ ra vui sướng, “Em thích tôi?”

“Đúng vậy, tôi thích anh.” Chung Du Bạch thực thản nhiên, “Sau đó, anh nói đúng rồi, Hạ Xuy kia ngược lại thật đúng là giống người tôi từng thích rất lâu trước kia, cảm ơn nhắc nhở của anh — rất có khả năng, cậu ta thật là người kia chuyển thể.”

Trình Thương Thuật: “.....”

Loại cảm giác nhắc đá đập chân mình này là thế nào!

.

(1) Những chàng trai trắng trẻo, mang nghĩa châm chọc

(2) Kiêu ngạo

64. Chương 64

Lời Chung Du Bạch nói cũng không phải nói dối, thời gian hắn sống cũng không tính ngắn, muốn nói chưa từng thích người nào đó cũng là không thực tế, hắn cảm thấy Hạ Xuy nhìn thực quen mắt, lại nhất thời không nhớ ra, là vì bộ dạng của hắn cùng người trong trí nhớ kia — giới tính không giống.

Không sai, người trong trí nhớ kia là một nữ tử tú lệ đoan trang, mà Hạ Xuy, lại thật sự là nam nhân, cho dù bộ dạng hắn như trước trắng nõn thanh tú, lại không đến mức khiến người nhận sai tính.

Kỳ thật Chung Du Bạch cũng không tin cái thuyết chuyển thể của Phật gia kia, yêu ma quỷ quái bọn họ này vừa không tu Phật cũng không tu đạo, chuyển thể hay không chuyển thể thì có thể làm sao, mạng cũng

chỉ có một, từ trước đến nay hẳn đều không suy nghĩ còn có kiếp sau hay không, đời này đã là do thú vật tu thành thân người, như vậy kiếp sau có phải con người hay không thì có thể thế nào.

Hắn tin, là một khi sinh tử như đèn tắt.

Cho nên hẳn đoán, có lẽ Hạ Xuy này, là của đời sau của nàng.

Người nọ tuy không phải nữ tử phạm tục, nhưng cũng sẽ gả cho người, cứ như vậy, Chung Du Bạch đã có chút suy đoán với thân phận của Hạ Xuy, cũng có chút nghi hoặc, vì sao hắn muốn vào giới giải trí?

Hai năm nay Chung Du Bạch vẫn thực hiểu biết giới giải trí, lúc trước Hạ Xuy chưa bao giờ xuất hiện trong giới giải trí, tự nhiên thuộc về người mới trong giới.

Khi hắn đang thất thần, Trình Thương Thuật lại hoàn toàn bất mãn, “Tiểu Bạch!”

“Ừ?” Chung Du Bạch có vẻ không chút để ý, hắn thu thập đồ xong, đeo kính mắt vào lập tức muốn rời đi.

Trình Thương Thuật kéo tay hắn.

Chung Du Bạch ngẩng đầu, giữa chân mày cau lại.

Trình Thương Thuật có chút thất bại, có đôi khi thích phải một người quá thông minh cũng không phải cái chuyện tốt gì.

Hắn biết, mấy năm trước hắn đuổi Chung Du Bạch quá chặt, hắn lui ở trong hang thỏ quá nhiều năm, thỏ khôn có ba hang, chính mình phí rất nhiều tâm tư lại vẫn không tìm thấy hắn.

Lúc ấy Trình Thương Thuật đã hiểu, nếu Chung Du Bạch cố ý trốn tránh, cả đời này mình đừng nghĩ tìm được hắn, cho nên, mượn danh nghĩa bề quan, mới rút cuộc khiến Chung Du Bạch chịu chui ra.

Nguyên thân của Chung Du Bạch là một con thỏ, lại chỉ có ranh mãnh của con thỏ, mà không có yếu của con thỏ, trừ bỏ mình, người hắn sợ trong giới Tu chân vốn cũng không nhiều, sẽ sợ chính mình vẫn là bởi vì kiếm thuật của mình vừa vặn có thể khắc chế yêu thuật truyền thừa của hắn, nếu là gặp phải người khác trong giới Tu chân, cho dù hắn đánh không lại, thoát thân lại không khó.

“Em còn chưa nghe đáp án của tôi.”

Lúc này Chung Du Bạch mới có chút kinh ngạc, “Anh sẽ nói cho tôi biết?”

..... Hắn cho rằng, lấy Trình Thương Thuật giao hoạt, là tuyệt sẽ không nói cho mình.

Phải nói Trình Thương Thuật hiểu Chung Du Bạch, Chung Du Bạch đồng dạng cũng hiểu Trình Thương Thuật, đây dựa nhiều năm như vậy, bên trong hệ đã sớm pha tạp cảm tình khác, mà chính là bởi vì loại hiểu này, khiến Chung Du Bạch căn bản không thể thổ lộ tình cảm với Trình Thương Thuật.

“Quả thật tôi không phải bị mấy tên hề nhảy nhót kia làm cho không đường để đi.” Trình Thương Thuật bình tĩnh nói, “Mấy gia hỏa đã tiêu tan lòng hăng hái cả ngày chỉ biết đấu tranh kia làm sao có thể làm tôi bị thương nặng như vậy — Tiểu Bạch, tôi ngược lại cảm thấy các em lớn mạnh lại càng tốt một chút.”

“Có ý gì?” Chung Du Bạch có chút khó hiểu.

“Trăm năm trước, Giới Tu chân cũng không phải như vậy.” Trình Thương Thuật có chút buồn bã, hắn xuất thân chính thống, Chiêu Minh kiếm phái truyền thừa nhiều năm như vậy, còn là đạo chính thống chính tông, “Chính tà chi tranh, cũng không phải là đạo phát triển mà biến mất chính là chuyện tốt, ngược lại là khi có xu hướng cân bằng, có lợi nhất cho cả hai bên, nay chính đạo thế lớn, rất — thế lớn, có người thì có đấu tranh, vốn người tu chân nên đấu cùng trời đấu cùng mình, nhưng nay linh khí mỏng manh, tu luyện khó khăn, tà đạo lại bị hãm hại đến tận đây, lúc không còn người để đấu, bọn họ lại bị áp bách bởi lực ý niệm của tiền bối lưu lại, không thể xuống tay với người phạm, cho nên chỉ còn lại một con đường, nội đấu.”

Chung Du Bạch cười lạnh, “Đáng đời! Yêu ma chúng tôi tụ hợp tinh hoa trời đất, không giống người tu chân các người trên trăm năm là được chút thành tựu, nếu không có Đế Lưu Tương, trăm năm thì ngay cả hình người cũng không tu ra được, tự nhiên không thể so được với người tu chân các người.”

Trình Thương Thuật chậm rãi nói, “Tôi chưa bao giờ bị bọn họ gây thương tích, lúc đó như thế, là vì tàu hỏa nhập ma.”

“Tàu hỏa nhập ma?” Chung Du Bạch nhướn mi, dáng vẻ không có bao nhiêu tâm đồng tình.

“Bởi vì em mà tàu hỏa nhập ma, cho nên ngày hôm sau tôi liền xuất quan tới tìm em.”

Chung Du Bạch: “.....”

Thế này thì nói cùng không nói có gì khác nhau? Dù sao, hấn vẫn là không tin.

Hơn nữa hấn có thể khẳng định, Trình Thương Thuật nhất định còn giấu diếm cái gì, cũng chưa nói ra miệng.

Đợi đến khi quay phim ngày hôm sau, tầm mắt Chung Du Bạch liền thường xuyên rơi xuống trên người Hạ Xuy.

Sát khí trên người Trình Thương Thuật tự nhiên càng ngày càng nặng, ngay cả Lục Ninh đang quay phim cũng đã nhận ra.

Hạ Xuy thì càng thảnh thơi có loại cảm giác khí lạnh tràn ra sau lưng, quay đầu lại thì cái gì cũng không thấy.

“Không được động cựa ta.” Chung Du Bạch chỉ nói một câu này.

Trình Thương Thuật cảm thấy tính tình của mình bây giờ thật sự là tốt hơn rất nhiều, nếu là năm đó, đã sớm bỏ một kiếm, quần hấn là ai!

[Thiết huyết đao găm] là một bộ phim truyền hình nói về bộ đội đặc chủng, bắt đầu từ chọn lựa bộ đội đặc chủng, đôi song sinh mà Lục Ninh Lục Viễn diễn này làm binh ở hai đội khác nhau, cũng là loại binh khác nhau, giữa bọn họ có thể không được gọi là huynh đệ tình thâm, càng giống như một loại quan hệ cạnh tranh không phục lẫn nhau, nhân vật Từ Trầm Giang diễn nói là nam chính, là vì nhân vật là xuyên suốt qua đầu mối chính trong cả bộ phim truyền hình, cốt sự của hấn tất nhiên càng nhiều hơn người khác một chút.

Bản thân nhân vật Vu Duyên Sinh đã cực kỳ thích hợp khí chất của Từ Trầm Giang, dùng diễn xuất bằng diện mạo vốn có để hình dung cũng không đủ, Vu Duyên Sinh xuất thân nông thôn, hơn mười tuổi đã tham gia quân đội, một nhân vật luôn luôn không có tiếng tăm gì, khó chịu không kêu một tiếng, trên thực tế tâm tư tinh tế có dũng có mưu, nếu là nhân vật chính, hấn tự nhiên là người dẫn đầu tiểu đội bộ đội đặc chủng mà cốt sự viết chủ yếu về này, nhưng mà đội ngũ này lại không dễ dẫn dắt.

Lý Hoan do Lục Ninh diễn là một tay súng có danh thiện xạ trong đoàn, Lý Nhạc do Lục Viễn diễn là kỹ thuật viên xuất sắc nhất của đội trinh sát, là người cực giỏi dùng kỹ thuật máy tính, Trình Phi Khắc do Lý Thâm diễn là bác sĩ chữa bệnh du học nước ngoài trở về, Tôn Nhuận Trạch do Viên Trầm Giang diễn là quán quân thi đấu vật lộn lừng năm trong bộ đội, Từ Tư do Hạ Xuy diễn càng là học sinh mũi nhọn trong trường sĩ quan, khiến nhóm người này chịu phục cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Chỗ ưu tú của kịch bản [Thiết huyết đao găm] này chính là ở chỗ tình tiết lời thoại, gần như không có bất cứ bug cùng giả tạo khiến người liếc mắt nhìn đã xem thấu, chi tiết chặt chẽ, diễn viên quần chúng đều là bộ đội, quay phim ở bộ đội, ngay cả đạn dùng khi quay cũng là thật, đương nhiên, vỏ đạn là không, vũ khí, trang bị, phương tiện kỹ thuật, đều không phải hư cấu, muốn viết ra một kịch bản như vậy, nhất định phải có kiến thức quân sự phong phú, hơn nữa trải qua khảo chứng quân sự nghiêm khắc cẩn thận.

Nó vừa nói cho mọi người bộ đội đặc chủng luyện thành như thế nào, đồng thời tuyên dương một loại năng lượng chính nghĩa tích cực hướng về phía trước không sợ gian khổ, đương nhiên, loại quan niệm chính này có liên quan tới bối cảnh bộ phim truyền hình này, nhưng mà có thể làm đến khiến người không cảm thấy lời nói rỗng tuếch, bản thân cũng rất lợi hại, càng đừng nói trong cả bộ phim truyền hình còn tràn ngập tình anh em khiến người ta cảm động.

Mà lời thoại nhân vật càng nhiều là dùng khôi hài không quá nghiêm túc trầm tĩnh đến thể hiện, bộ đội nhu hóa(1) trang nghiêm kiên cường, khiến cho tính tình tiết của phim truyền hình càng mạnh, mà mỗi nhân vật tự nhiên đều tràn ngập đặc sắc cá nhân rực rỡ, cực kỳ bắt ánh mắt người.

Chính là bởi vì muốn cầu độ chân thật này, màn ảnh bọn họ cùng diễn viên quần chúng cùng nhau tiến hành huấn luyện quân sự quay đến đến đi đi hơn mười lần, lại chung quy không đạt được hiệu quả khiến Điền Minh Thắng vừa lòng, mặt trời độc ác, Lý Thâm cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, sau khi quay liên tục ba bốn ngày, toàn thân hần đau nhức đòi mạng, hơn nữa thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày quá ít, hần vừa mệt lại buồn ngủ, so với trước kia làm ba bốn ngày không ngủ còn khó chịu hơn.

Hần muốn nửa đường bỏ cuộc, nhưng ở trong tầm mắt mọi người, hần căn bản ngược ngừng nói ra khỏi miệng, mấy ngày nay nhóm người bọn họ này đều ăn ở cùng một chỗ, quay vẫn là cảnh đông người, mỗi ngày quay xong trở về ngã đầu liền ngủ, căn bản không có cơ hội nói chuyện một mình với đạo diễn Điền Minh Thắng, nói trắng ra, vị này chính là tính cách liều chết sĩ diện mà làm khổ thân, mặt mũi còn lớn hơn trời — một bên cần răng chống, một bên hy vọng Điền Minh Thắng có thể nhìn ra rắc rối của mình.

Viên Trùng Giang cũng giống như vậy, hần chưa bao giờ biết, quay phim vậy mà không kém làm binh, như vậy thì hần muốn quay phim làm gì a! Nghe trong nhà nói đi làm binh không phải được rồi! Loại ngày khổ không nói nổi này làm cho trạng thái của hần tệ bất ngờ, may mắn bây giờ còn chưa bắt đầu quay vai diễn cá nhân của bọn họ, không cần bao nhiêu diễn xuất, bằng không phỏng chừng đã sớm bị Điền Minh Thắng giáo huấn tàn nhẫn.

Đạo diễn Điền Minh Thắng này đặc biệt chính là có tác phong người lính, nếu ai làm không tốt, ở trên đầu trên miệng ông đều không chiếm được chỗ tốt gì.

Ngược lại, Lục Ninh lại cảm thấy cũng không tệ lắm, y thích loại cảm giác tích cực hướng về phía trước này, khiến toàn thân y đều vô cùng phấn chấn, nhìn Lục Viễn cũng như vậy, sau khi bọn họ quay phim xong thậm chí còn có thời gian ôn tập bài học một giờ, chung quy qua vài ngày còn phải trở về trường học dự thi đầu.

Mà bởi vì chuyện này, Lý Thâm cùng Viên Trùng Giang đều lấy ánh mắt nhìn bệnh thần kinh hoặc là quái vật nhìn Lục Ninh Lục Viễn, Từ Trạ Giang là lòng tràn đầy khâm phục, Hạ Xuy lại vẫn đáng vẻ như thường, chỉ là khích lệ hai câu.

Lục Ninh càng thêm cảm thấy Hạ Xuy không phải bình thường, hơn nữa y quan sát được, trên bàn tay Hạ Xuy có vết chai mỏng, cũng không phải chỗ cầm bút, mà là ở chỗ sườn trong sườn ngoài các đốt ngón tay, vị này khẳng định không phải nhơ nhỡ yếu ớt như vẻ bề ngoài vậy, Lục Ninh đoán, vị này nhất định từng luyện võ.

Nếu đời trước Lục Ninh tính ra kết luận này, khó tránh khỏi phải kinh ngạc một chút, hiện tại bên cạnh bản thân Lục Ninh đều là yêu ma quỷ quái, gặp phải một người luyện võ thì có chỗ nào đáng kinh ngạc sao?

Ăn xong cơm tối ngày hôm nay, Lục Ninh đang chuẩn bị xem sách một giờ sau đó đi ngủ như ngày thường, Chung Du Bạch lại đến tìm y cùng Lục Viễn.

Trong ký túc xá chỉ có bọn họ cùng Hạ Xuy ở, Từ Trạ Giang, Lý Thâm, Viên Trùng Giang đi tắm rửa, nhìn thấy Chung Du Bạch đẩy cửa tiến vào, Hạ Xuy nao nao, hần do dự một chút mới nói: “Có phải tôi đã từng gặp anh ở nơi nào hay không?”

Sắc mặt Trình Thương Thuật bên cạnh Chung Du Bạch lập tức đen, nhìn Hạ Xuy như hổ rình mồi.

“Hần là chưa.” Chung Du Bạch trả lời thật sự bình thản.

Hạ Xuy gật gật đầu, vô cùng thức thời cảm lấy đồ của mình, “Tôi cũng đi tắm.” Quan tâm để lại ký túc xá cho Lục Ninh Lục Viễn bọn họ.

Mà vừa đóng cửa, Hạ Xuy dựa vào trí nhớ cực kỳ ưu tú lập tức nghĩ tới, hần thấy một bức tranh trong thư phòng ở nhà, cho dù lối vẽ tinh vi hiện tại xem ra cực kỳ không tả thực, lại vẫn có thể thấy được một chút khí chất hình dáng, cùng người kia, rất giống.

Hạ Xuy lắc đầu cười cười mới xoay người rời đi, đây chỉ là trùng hợp đi.

Tâm tình Trình Thương Thuật bên trong cánh cửa cực kỳ không tốt, Chung Du Bạch lại vẫn bình tĩnh như trước, hần rút ra một chồng kịch bản, đặt một quyển kịch bản tiếng Anh ở trên đỉnh, “Vốn nghĩ để vài ngày

nữa bàn lại, thế nhưng có hai nhà còn tiếp tục kéo dài nữa thì không tốt, tôi nghĩ hai ngày này sẽ cho đối phương câu trả lời thuyết phục, nhất là kịch bản này.”

Lục Ninh kinh ngạc, “Phim lớn Hollywood?”

Thôi được rồi, y nghĩ tới, nam diễn viên vốn diễn nhân vật phản diện trong [HongKong ký sự] kia, cũng lấy được cơ hội diễn vai phụ này, thế nhưng chỉ có thể nói là không có kỹ thuật không có kinh nghiệm, không tính là có bao nhiêu rộng mở.

Bộ phim lấy người sói làm nhân vật chính này, yêu cầu dáng người giống như nhân vật “Hoa hồng đen” kia, hơn nữa..... chất lượng bề ngoài của diễn viên trong cả bộ phim tương đối cao.

Ở nước ngoài, quỷ hút máu cùng người sói là sinh vật cùng tồn tại trong bóng tối, nhưng so với quỷ hút máu, bất luận là ở trình độ được hoan nghênh hay ở phương diện phim điện ảnh cùng truyền hình, người sói đều kém hơn quỷ hút máu nhiều, chính là bộ [Wolf] này khiến người sói đánh một màn xoay người xinh đẹp.

Năm nay là năm 2008, trong năm 2009, bộ điện ảnh này còn có thể có season 2, năm 2010 season 3 cùng năm 2012 season 4, nó nổi tiếng khiến cho [Wolf] trở thành một hệ liệt kinh điển Hollywood.

“Đối phương mời a Ninh diễn người sói phương Đông Lee trong đó, tôi đã xem, vai diễn không tính nặng, nhiều nhất một tuần là có thể quay xong, nếu lịch chiếu vào tháng 10, a Ninh vừa vặn có thể dùng lễ quốc khánh đi quay.” Tôn trọng của Chung Du Bạch với Lục Ninh Lục Viễn cũng ở trong sắp xếp lịch trình cho bọn họ.

Lục Ninh gật gật đầu, cơ hội này mà bỏ qua là không có, không ngờ lịch chiếu còn đúng dịp như vậy, thật sự là cầu còn không được, “Được, bộ phim này tôi nhận.”

Có nói như thế nào, cũng phải biểu hiện càng xuất sắc hơn vị đời trước kia mới được.

Lục Viễn bĩu môi, “..... Đi diễn người sói cái gì.....”

Thân là một Huyết tộc, hẳn cùng người sói đương nhiên là hoàn toàn không có mâu thuẫn, thế nhưng chủng tộc người sói này trời sinh đã khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

“Còn có, hai người có thể nói cho tôi biết kế hoạch về phương diện đóng phim sau này của hai người một chút hay không?” Chung Du Bạch nghiêm túc nói.

Lục Viễn nhìn về phía hắn, “Kế hoạch? Cố gắng chọn một vài phim chất lượng cao quay, thà thiếu không ầu.”

Lục Ninh lại lập tức nghe hiểu ý của Chung Du Bạch, “Có thể thích hợp phát triển ra nước ngoài, ở trong phạm vi chúng ta có thể làm được.”

Lục Viễn cũng là nhân vật một chút liên thông, lập tức hiểu, “Ừ, giống như a Ninh nói.”

“Như vậy, tôi đề nghị hai người nhận lời mời này.”

Lục Ninh nhìn thứ Chung Du Bạch đẩy tới, toàn tiếng Anh, y mới nhìn mấy hàng đã cực kỳ kinh ngạc, “.....Truyền hình thực tế?”

Bình thường truyền hình thực tế là không có liên quan gì đến những ngôi sao bọn họ, ngôi sao truyền hình thực tế trong một loại hình nào đó là thực nổi tiếng, nhưng cuối cùng cũng không giống như diễn viên ca sĩ chính thống bọn họ.

“Truyền hình thực tế [Người sống sót].” Chung Du Bạch thần nhiên nói, “Nếu không phải thời gian đúng dịp, tôi cũng sẽ không lấy đến cho hai khán giả, chính là ở đầu năm sau, ngày 7 tháng 2 bắt đầu, tổng cộng ba mươi chín ngày, bởi vì tiết mục này cực kỳ vất vả, rất nhiều nghệ nhân cũng không chịu nhận, đối phương là muốn chuẩn bị một quý nổi bật không phải toàn ngôi sao như vậy, một nửa người có kinh nghiệm đã từng tham gia chương trình truyền hình thực tế này, một nửa là ngôi sao chân chính, diễn viên hoặc là ca sĩ đều được, hơn phân nửa nghệ nhân đang nổi tiếng ở Mỹ không chịu tham gia, nhận được lời mời này gần như đều là những ngôi sao hiện tại có chút thanh danh, đương nhiên cũng nghe nói có hai diễn viên cùng ca sĩ chỉ đơn thuần là thấy hứng thú với tiết mục, số người còn lại ở bên trong, vì công bằng, người chế tác quyết

định mời vài vị ngôi sao châu Á, hai người các cậu là lựa chọn hàng đầu của bọn họ, bởi vì hai người đã đi qua thảm đỏ Oscar, ở Mỹ cũng có chút nhân khí.”

Có nghĩ thế nào Lục Ninh cũng không nghĩ đến đề án này sẽ xuất hiện trước mắt mình, Lục Viễn cũng đã đọc qua phần giới thiệu tiết mục này, hẳn hưng phấn nói: “Hình như rất có ý tứ!”

“Là rất có ý tứ.” Lục Ninh thở dài, “Tiết mục này không chỉ khảo nghiệm năng lực sinh tồn, còn có năng lực kết giao quan hệ xã hội, lại cũng không phải giao hảo với mỗi người là có thể đi đến cuối cùng, thử thách là năng lực nhiều phương diện của mỗi người.”

“Chúng tôi tham gia!” Lục Viễn thực thích loại hình thức này, tới tới lui lui nhìn giới thiệu cùng quy tắc tiết mục, thậm chí hỏi mượn laptop của Chung Du Bạch tìm tòi các quý tiết mục trước.

Lục Ninh lại vẫn có nghi vấn, “Để cho ngôi sao thực sự đi chỉ là mảnh khoe?”

“Ừ, vì rating, cũng là đánh tên tuổi ‘Cho khán giả nhìn thấy một mặt chân thật của ngôi sao’ như vậy.”

Lục Ninh giật mình, sau đó chợt mỉm cười, “Đại khái là muốn cho khán giả xem mấy ngôi sao bình thường nhìn ôn hòa lương thiện khiêm tốn kia, trên thực tế khi bắt đầu ở chung với người khác rốt cuộc có khiến người chán ghét hay không, rốt cuộc có chịu được khổ hay không, hoặc là, rốt cuộc năng lực có phải giống như bề ngoài hay không –”

“Ừ, thần tượng biểu diễn có hai loại khả năng, sớm bị đấu loại, không có gì chút ký ức gì; lưu lại, hào quang thần tượng tan biến, hoặc là trở nên càng thêm nổi tiếng.” Chung Du Bạch nói, “Tôi tin tưởng hai người có thể làm tốt.”

Lục Ninh gật gật đầu, “Được rồi.”

Lục Viễn hưng trí bừng bừng, “A Ninh, đến lúc đó chúng ta biến thành người cạnh tranh a!”

“Không bằng xem xem đến cuối cùng ai có thể lấy quán quân?” Lục Ninh cũng có chút hứng thú.

“Được a!”

Chung Du Bạch trực tiếp nở nụ cười, “Tôi cảm thấy nhất định là a Ninh.”

Lục Viễn không phục, “Vì cái gì!”

Tâm tình Trình Thương Thuật đang không xong đâu, nghe vậy cười lạnh: “Chỉ bằng cái chỉ số thông minh bốn tuổi của cậu?”

Lục Viễn bị ghen một chút, hung hăng trừng Trình Thương Thuật.

Trình Thương Thuật lại không sợ hãi.

Lục Ninh ha ha cười, đồng tình vỗ vỗ bả vai Lục Viễn.

Chung Du Bạch chậm rãi nói, “Ừ, về điểm này tôi ngược lại rất đồng ý với anh.”

Lục Viễn: “.....”

Nói đùa, chính Lục Viễn cũng phát hiện, ở việc kết giao quan hệ với mọi người, Lục Ninh càng thuần thực hơn hẳn, thể nhưng đâu, hẳn không hẳn đã không có cơ hội.

Hừ, chờ coi!

Ghen một hơi, hạng mục huấn luyện trong quá trình quay phim ngày hôm sau, Lục Viễn đều đặc biệt ra sức, Lục Ninh lại chỉ buồn cười nhìn.

Ánh mắt mang theo ôn nhu chính y đều chưa từng phát hiện.

Có đôi khi, mấy thứ có thể xưng là tình yêu gì đó kia, chính là ở trong dạng thời gian tế thủy lưu trường này, một ngày đậm hơn một ngày.

Bởi vì làm bạn, vốn là một loại sủng ái.

.

(1) Mềm mại nhu hòa hơn

65. Chương 65

Thật vất vả chống đỡ qua bộ phận diễn quần chúng, đến phần quay cá nhân, vài người mới thoải mái lại, Lý Thâm cùng Viên Trường Giang cuối cùng cũng cảm thấy làm diễn viên cũng không phải vất vả như vậy, đặc biệt là khi có đoạn thời gian vất vả lúc trước làm nền.

Mà vừa thả lỏng, Lý Thâm lập tức bệnh một trận, Viên Trường Giang nhìn cũng có chút lão đảo, ngược lại là trạng thái của Lục Ninh, Lục Viễn cùng Hạ Xuy nhìn đều tương đối tốt.

Nói là phần cá nhân, lại vẫn phần lớn là sáu người bọn họ cùng diễn với nhau, chỉ là không có nhiều diễn viên quần chúng như lúc trước mà thôi.

“Đây là đường đi lên tốt nhất.” Hạ Xuy diễn vai Từ Tư ngưng thần nói, vươn tay xẹt qua một con đường trên màn hình laptop của Lục Viễn diễn vai Lý Nhạc, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Từ Trạ Giang diễn Vu Duyên Sinh.

Chiến tranh thời đại mới chính là có rất nhiều thiết bị công nghệ cao, cũng không giống như thời đại cũ ngày xưa.

Mồ hôi trên đầu Lục Viễn chảy xuống, dưới tình huống cực nóng như thế này lại còn mặc áo rằn ri dày, trên mặt còn có ngụy trang, dưới tác dụng của thiết bị quay chụp cùng ánh sáng vây quanh bốn phía, chỉ nóng thôi cũng đã khiến người rất khó chịu.

Nhưng dáng vẻ của hắn lại vẫn hết sức chăm chú.

“Cut!” Điền Minh Thắng bỗng nhiên gọi dừng, “Lý Thâm! Lúc này cậu lại mất tập trung cái gì! Cho dù không có lời thoại của cậu, cậu cũng ở trong màn ảnh không biết sao?”

Giọng điệu của ông rất ác, mấy ngày nay Lý Thâm bị ông tra tấn ngoạn, nhất thời rõ ràng không có tâm tư chống đối, hơn nữa hắn vốn đã có chút phát sốt, khí thể lại càng yếu ớt, hắn vừa muốn nói thực xin lỗi, trước mắt liền tối đen, may mà Từ Trạ Giang bên cạnh đỡ được hắn.

“Đạo diễn, cậu ta xỉu rồi!” Từ Trạ Giang vốn không quá thích Lý Thâm, thế nhưng tiểu tử này có thể chịu được đến hiện tại, ác cảm của Từ Trạ Giang với hắn đã biến mất rất nhiều, hiện tại lại thấy hắn té xỉu, trong lòng nhất thời có chút thương hại hắn.

Điền Minh Thắng vung tay lên, lập tức có nhân viên y tế chạy qua, thời tiết nóng như vậy mà phải quay phim, cường độ quay lại lớn, cho nên vẫn luôn có nhân viên y tế đợi bên cạnh, chỉ sợ có người cảm nắng linh tinh, Lý Thâm chẳng những bị cảm nắng, còn đang phát sốt nhẹ, Điền Minh Thắng chỉ có thể bỏ dở quay chụp ngày hôm nay.

Vì thế đám Lục Ninh Lục Viễn đều chạy về ký túc xá nghỉ ngơi, hảo hảo ngủ một giấc thật sâu, buổi tối tinh thần mọi người đều tỉnh táo, qua mấy ngày này, quan hệ giữa vài người cũng thân cận hơn nhiều, Lý Thâm truyền nước biển ở ký túc xá, một bên tán chuyện với mọi người.

“..... Mấy người không biết, mấy anh em trước kia của tôi, nghĩ tôi không biết bọn họ coi tôi là coi tiền như rác chắt.” Lý Thâm nói, “Trong nhà tôi có tiền, bọn họ tự nhiên nguyện ý thổi phồng tôi, tôi quả thực là chán ngấy. Đúng vậy, nhà tôi là có tiền, thế nhưng quanh năm suốt tháng tôi đều không được thấy cha mẹ một lần, một đám vội vàng làm ăn a, kết bạn a, có thời gian thì chơi mạt chược với bạn a, chỉ không có thời gian cùng ăn bữa cơm với tôi.”

Từ Trạ Giang liền cười, “Cậu như vậy đã không tệ, nào giống tôi, trong nhà sáu anh chị em, tôi đi nhiều năm như vậy mà ba mẹ cũng chưa từng hỏi tôi sống thế nào.”

Ngay khi đang nói chuyện phiếm, Hạ Xuy bỗng nhiên nói: “Viên Trường Giang đâu?”

Mọi người ngẩng đầu, Lục Ninh nói, “Hình như tôi thấy cậu ấy cầm điều thuốc đi ra ngoài.”

Viên Trùng Giang là hồng đời ba, bình thường trong sáu người là kiêu ngạo nhất, không quá thích nói chuyện cùng mọi người, tính tình vừa thấy đã biết chẳng tốt đi đâu, thế nhưng phương diện gia giáo lại không tệ, hẳn hút thuốc, thế nhưng chưa bao giờ hút trong ký túc xá.

Hạ Xuy nhìn nhìn sắc trời đã thành đêm đen bên ngoài, “Tôi đi xem xem.”

Chuyến đi này một lúc lâu cũng chưa trở về, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng vang mà người thường tuyệt đối không nghe thấy, có chút xa, Lục Ninh Lục Viễn liếc nhau, bọn họ đều nghe được.

“Chúng tôi cũng đi ra ngoài xem xem.” Lục Ninh đứng dậy.

Từ Trạm Giang “a” một tiếng, “Yên tâm, trong doanh trại sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cái này thì không nhất định.

Thừa dịp đêm tối chạy ra ngoài, Lục Ninh Lục Viễn trực tiếp chạy về phía âm thanh truyền tới, lấy tốc độ của bọn họ, chỉ qua một lúc đã thấy được bóng người mơ hồ.

Bọn họ trong chốc lát chưa đi qua.

“..... Đây là, võ công?”

Lục Ninh cho rằng chính mình đang xem phim võ hiệp, còn là cái loại rất thấp kém.

Nhưng mà không có hậu kỳ đặc hiệu, cứ như vậy mà đã có thể đánh, cũng không phải người thường có thể làm.

Viên Trùng Giang bị hai người giữ trong tay, hai người kia mặc còn phách lối hơn cả người tu chân, một thân trang phục học võ bằng tơ lụa màu đen, sợ người khác không biết bọn họ luyện võ hay sao?

Hạ Xuy đang đánh cùng một người tuổi còn trẻ, lấy ánh mắt của Lục Ninh, khụ, y chưa từng luyện võ, nhiều lắm cũng chỉ là lúc quay [HongKong ký sự] học đại khái một chút quyền cước thô thiển, cho nên hẳn không nhìn ra bên nào lợi hại hơn, chỉ là có thể nhìn được Hạ Xuy rõ ràng đánh rất bó tay bó chân.

Lục Viễn cau mày nói, “Bọn họ dùng Viên Trùng Giang uy hiếp Hạ Xuy đúng không?”

Lục Ninh gật gật đầu, “Đại khái là vậy.”

“Thật không phải cái gì tốt.” Lục Viễn cảm thán.

Lục Ninh: “.....” Kia cái gì, bản thân chúng ta cũng là yêu ma quỷ quái nha.

Lại không ra tay không được, Hạ Xuy lập tức bị đá đi ngoài, Lục Ninh cũng thấy đau thay hẳn.

Khi Lục Viễn vọt qua, tốc độ nhanh đến gần như chỉ để lại một vệt tàn ảnh.

Trong yêu ma quỷ quái, tốc độ của quỷ hút máu đều là nhanh số một số hai.

“Rầm!”

Thanh niên đang đánh cùng Hạ Xuy kia bị Lục Viễn một phát chop được trực tiếp ném ra ngoài!

Mà Lục Ninh thì trực tiếp lấy ra súng phối hợp nhân vật trò chơi của y chỉ vào hai người đang bắt giữ Viên Trùng Giang kia.

Nhân vật trò chơi của y sử dụng hai súng, hai súng ma lực này tinh xảo tuyệt luân không nói, ở trong bóng đêm còn lóe lên tia sáng nhàn nhạt, vừa vặn một khẩu súng ngắm chuẩn một người, hai người kia tuy tự an ủi mình nói súng cũng không nhất định đã đánh được đến bọn họ, lấy thân thủ của bọn họ không hẳn là không tránh được viên đạn, thế nhưng trực giác của người luyện võ nói cho bọn họ –

Người đang cầm súng này rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần hơi có hoạt động một chút, bản thân nhất định không thoát được.

Nhất thời mồ hôi lạnh chảy ra đầy đầu.

Người tới tổng cộng có sáu, trừ người bị văng ra cùng hai người bị Lục Ninh tập trung, ba người còn lại đều có chút ngạc nhiên.

Bọn họ căn bản không nghe được bất luận tiếng vang nào, thậm chí ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe được! Đây không khoa học! Lấy thánh lực của bọn họ..... Hai thanh niên này tuyệt đối không phải người thường!

“Không biết bằng hữu đây là anh em nhà ai, Hạ gia Hà Nam chúng tôi xử lý việc nhà, còn xin bằng hữu tự đi cho tiện.” Một rõ ràng lớn tuổi nhất trong sáu người thanh âm bình tĩnh nói.

Lục Ninh cười lạnh, “Hạ gia các người? Xin hỏi vị trên tay các người này cũng là người Hạ gia?”

Một người tuổi trẻ bên cạnh vị bắt đầu nói chuyện kia lạnh lùng nói, “Cậu ta là bạn của tên phản bội, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo!” Hắn cũng không sợ hai người mới tới này, nhìn còn nhỏ tuổi hơn mình đâu, bên mình này lại có sáu người, bọn họ hai thêm Hạ Xuy cũng mới được ba, sợ làm cái gì!

Lục Ninh quả thực bị tức vui vẻ, “Ha ha, chúng tôi đây cũng là bạn của cậu ấy, có phải ngay cả chúng tôi cũng muốn giải quyết luôn một thể hay không?”

Y đã nhìn ra, sáu người đến, trên người mỗi người đều có bọc một tầng huyết quang, chẳng qua là vấn đề đậm hay nhạt, thuyết minh trên tay sáu người này đều có mạng người, mà Hạ Xuy lại không có, chỉ riêng dựa vào cái này phán đoán, vài người này đã không mang cho y một chút hảo cảm.

Lục Viễn lại vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, “A Ninh, từ khi đến đây quay phim, ta đói bụng đã lâu a.”

Lục Ninh kéo kéo khoe miệng, “Vài tên này đều ăn tươi thì có chút nhiều đi?”

“Làm sao có thể, ta rất nhanh là có thể ăn xong, lại thêm a Ninh người hấp thu hết bọn họ, cũng có thể bồi bổ tinh thần nha.”

Hạ Xuy: “.....”

Nghe bọn họ nói mình là bạn của bọn họ vẫn rất khiến người cảm động, thế nhưng đối thoại này... Vì sao nghe lại quỷ dị như vậy a?!

“Giữa buổi tối mà nóng quá nhỉ.” Thanh âm của Chung Du Bạch truyền đến, Trình Thương Thuật theo thường lệ cùng hắn.

Sắc mặt sáu người kia tự nhiên càng ngày càng khó coi, lúc trước hai tiểu tử kia đến không nghe thấy tiếng bước chân thì thôi đi, hai kẻ vừa tới này, cũng lại vô thanh vô tức!

Bọn họ tuyệt đối có luyện võ, hơn nữa hiển nhiên là cao thủ!

Lúc này người cầm đầu nói chuyện kia lại càng mềm nhũn, “Thật sự xin lỗi, hôm nay là chúng tôi đường đột, Hạ gia Hà Nam chúng tôi –”

Trình Thương Thuật có hứng thú, “Không ngờ lại có thể là Hạ gia kia a.”

Chung Du Bạch lắc đầu, “Sa ngã như vậy, cứ cho là mất truyền thừa trở thành thế gia võ đạo cũng không đến mức như thế.”

Trình Thương Thuật không vui, “Lại nghĩ tới cố nhân kia của em?”

“Đúng thì sao,” Chung Du Bạch thản nhiên nói, “Chỉ là không nghĩ tới Hạ gia rời khỏi Giới Tu chân, lại trở nên không ra hồn như vậy.”

Người cầm đầu nọ mở to hai mắt nhìn, nháy mắt sắc mặt tái nhợt như người chết, hắn lập tức hiểu rõ, thân là đích hệ đích chi của đường chủ Trùng giới đường Hạ gia, hắn là biết một vài bí tân của Hạ gia, chỉ là người trong nhà đều cho rằng qua mấy trăm năm, cái gọi là giới Tu chân đại khái đã hồi phi yên diệt từ lâu mà thôi! Cho nên bọn họ mới dám làm việc bá đạo ngạo khí như vậy.

Năm đó chính tà chi tranh còn chưa đến mức như bây giờ, Hạ gia luôn luôn là lấy võ nhập đạo, không hoàn toàn xem như đạo gia chính thống, không ít danh môn chính phái xưng là võ ma đạo, sau này dần dần suy thoái, lại không ngờ đến đời sau Hạ gia mấy trăm năm sau lưu lạc đến trình độ này, tính tình bại hoại còn chưa tính, lại còn một thân hắc đạo phỉ khí, chẳng trách Chung Du Bạch chướng mắt.

“Vừa vặn tôi đói bụng, vài người này đều cho tôi cùng a Ninh đi.” Lục Viễn nói.

Chung Du Bạch phát phát tay, “Tùy tiện các cậu.”

Ánh mắt Lục Ninh trầm tĩnh, súng ma lực trên tay bắn ra đạn ma lực không tiếng động, hai người còn giữ chặt Viên Trường Giang kia lớn tiếng kêu: “Không được động thủ, bằng không liền giết –”

Tiếp sau đó liền không nói ra được nửa chữ nào nữa, lúc ngã xuống thật giống như sơn dương không hề có sức chống cự.

Người còn lại lập tức biết mình đang đối mặt với người khủng bố như thế nào, không nói một tiếng lập tức chạy loạn ý đồ chạy trốn, nhưng Lục Viễn làm sao sẽ để bọn họ chạy, ánh mắt hắn đã hiện ra màu đỏ như máu, răng nanh xuyên ra, thân hình hoàn toàn biến thành một bóng đen mơ hồ.

Lục Ninh chỉ là cầm súng, khuôn mặt lạnh lùng, bình tĩnh ngắm chuẩn tới người đang nhanh chóng chạy trốn kia.

Nhiếp hồn xạ kích.

Người nọ kêu cũng không kịp kêu một tiếng đã ngã trên mặt đất.

Súng ma lực có hai chỗ tốt, một là vô thanh vô tức, hai là thương tổn do đạn ma lực tạo thành nhìn qua sẽ không máu tươi văng khắp nơi, sẽ có miệng vết thương, lại tuyệt đối sẽ không nhìn thấy mà phát hoảng giống như thương tổn do súng ống phổ thông tạo thành, thế nhưng thương tổn cực cao, tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của người. Càng đừng nói súng ma lực một khi đã nhắm chuẩn, xác xuất trúng đích cao đến kinh người, hầu như không phát nào trượt.

Đối phó kẻ thù ở trình độ này, Lục Ninh thậm chí không cần sử dụng kỹ năng cao cấp gì, tùy tiện bắn cho bọn họ một phát đã có thể lấy mạng bọn họ.

Sáu người, một cũng không chạy thoát.

Trình Thương Thuật chưa từng thấy Lục Ninh Lục Viễn ra tay, rõ ràng đã ở bên cạnh bọn họ lâu như vậy. Lúc này hắn mới phát hiện, hai thanh niên giống như cần Chung Du Bạch bảo vệ này, trên thực tế lợi hại tới trình độ nào, người tu chân bình thường gặp phải bọn họ, tuyệt đối không chiếm được cái gì tốt, chẳng trách — chẳng trách ngay cả Phi Tiên Kính của Phi Kính Tông cũng chỉ có thể tạo thành thương tổn có hạn với bọn họ.

Toàn bộ máu được tồn trữ trong ba lô trò chơi của Lục Ninh, Lục Viễn cầm một túi máu uống, tinh thần lập tức tốt hơn trước không ít, sáu thi thể bị Lục Ninh hấp thu không còn một mảnh, ngay cả chút vết máu cũng không để lại.

..... Hạ Xuy đã nhìn ngu mắt.....

Ngọa tào, đây rốt cuộc là cái gì!

Chung Du Bạch nhìn về phía hắn, “Có phải rất đáng sợ hay không?”

Hạ Xuy thành thực gật gật đầu, nhưng không có hoảng hốt lo sợ.

Trên mặt Chung Du Bạch hiện lên ý cười nhàn nhạt, “Được rồi, nếu bí mật như vậy đã bị cậu nhìn thấy, vậy hiện tại chúng ta đến nói một khoản giao dịch đi.”

Hạ Xuy: “.....” Hắn có thể từ chối sao?

“Cậu xem, cậu bị người ta tìm phiền toái, chúng tôi cứu cậu một mạng, ơn cứu mạng này đừng tuyên tương báo(1) nha, tôi cảm thấy cậu có thể ký hợp đồng D.A Ent. chúng tôi, điều kiện hợp đồng cụ thể, chúng ta nói chi tiết một chút như thế nào?”

Hạ Xuy: “.....”

“Còn có cậu, tiểu tử trên đất kia! Có thể giả vờ bất tỉnh ở thời điểm này, tố chất tâm lý không tệ đâu, đến, dứt khoát nói xong đi.” Chung Du Bạch liếc về phía Viên Trường Giang, “Yên tâm, D.A chúng tôi đối với nghệ nhân của mình luôn ấm áp như mùa xuân.”

Lục Ninh cười lên tiếng.

Chung Du Bạch cũng cười, lộ ra răng nanh trắng nõn xinh đẹp, “Đương nhiên, đối đãi kẻ thù tựa như mùa đông rét lạnh, về phần kết cục của bọn họ nha, các cậu cũng nhìn thấy không phải sao?”

Hạ Xuy cùng Viên Trường Giang rùng mình.

Quả thực khóc không ra nước mắt có được không!

Cổ tình đợi khi Lục Ninh Lục Ninh khí sắc cực tốt cùng Hạ Xuy Viên Trường Giang sắc mặt xám xanh trở về ký túc xá, Lý Thâm nhìn về phía bọn họ, “Lục Ninh Lục Viễn, hai người là D.A Ent. phải không?”

“Ừ, chúng tôi là công ty nhỏ mà thôi.” Lục Ninh hàm súc nói.

Lý Thâm lại cảm thấy rất hứng thú, “Thế nhưng công ty các cậu rất lợi hại nha, mỗi bộ phim các cậu nhận hầu như đều không có thất bại.”

“Đó là đương nhiên.” Lục Viễn có chút kiêu ngạo trả lời, sau đó nói, “Hạ Xuy cùng Viên Trường Giang cũng tính toán gia nhập công ty chúng tôi này.”

Sắc mặt hai quỷ xui xẻo này càng không xong.

Lý Thâm lại không nhìn ra, “Vốn một người bạn muốn tôi ký giải trí Hoa Lệ, tôi nghĩ mình làm cũng không có gì quan trọng, có người đại diện là được, thế nhưng mấy người lại đều biến thành một công ty rồi, không biết D.A Ent. có phúc lợi thế nào?” Hắn để ý, không phải tiền, mà là trình độ tự do.

“Đương nhiên rất không tệ a, nhìn tôi cùng a Viễn vì đến trường mà công ty cũng đáp ứng đầy đủ nhiều công việc như thế là biết.” Lục Ninh dễ dàng nắm giữ tâm lý Lý Thâm, cười tủm tỉm nói, “Đúng rồi, hợp đồng của Hạ Xuy bọn họ còn ở đây, cậu muốn xem hay không?”

“Được a được a.” Lý Thâm cảm thấy hứng thú nói.

Viên Trường Giang muốn nói lại thôi, nhưng mà Lục Ninh cùng Lục Viễn ở đây, hắn có năng lực nói cái gì đâu, chỉ có thể dùng ánh mắt “Cậu quả thực là trẻ người non dạ” nhìn Lý Thâm, đáng tiếc Lý Thâm lại không phát hiện được.

Người mới giống Viên Trường Giang cùng Lý Thâm vậy, kỳ thật D.A cũng không nhất định cần bọn họ, kỳ thực người mới hoàn toàn không biết gì về tình huống “chân thật” của công ty giống như Vương Tân Trạch cũng là không tệ, vừa chịu khó lại nghe lời, lúc mới bắt đầu Chung Du Bạch thật là nửa điểm cũng không đánh chủ ý lên bọn họ.

Ngược lại là lần quay phim này, Chung Du Bạch nhìn ra mặc dù hai người kia có chút tật xấu nhỏ, thuộc về loại nghệ nhân có góc cạnh cũng chẳng phải nghe lời, thế nhưng bản chất lại không xấu, nuông chiều từ bé như vậy mà còn có thể chịu đựng được, đã nói lên khả năng tiếp thu rất mạnh, tố chất tâm lý coi như qua cửa, cho dù Lý Thâm kiêu căng sĩ diện, lại thật sự rất đơn thuần, Viên Trường Giang ngạo mạn xấu tính, trên thực tế rất quật cường lại có thể nhẫn nhịn, Chung Du Bạch mới mặc kệ hai người này có bối cảnh thân phận gì, hắn cảm thấy hai người này không tệ, tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp nhận được hai “người mới” này.

Nếu đã thành “người của mình”, Chung Du Bạch cũng cho chút vật nhỏ, Lục Viễn lặng lẽ thả vào trong nước trà của Lý Thâm, ngày hôm sau cơn bệnh nhỏ của hắn liền khỏi hẳn, công tác quay chụp lập tức tiến hành thuận lợi.

“Mọi người cảm thấy đi đường này thế nào?” Cả người Từ Trạm Giang đều đã bị mồ hôi thấm ướt, vẻ mặt lại vẫn nghiêm túc cẩn thận như trước.

Đây là một buổi diễn tập thực đặc biệt, mà tiểu đội đặc chủng “Chim Sẻ” này của bọn họ là tiểu đội không được coi trọng nhất trong bảy tiểu đội, tiểu đội còn lại như là “Lôi Đình”, như là “Nanh Sói”, như là “Huyết Nhận(2)”, tên có bao nhiêu khí phách a, bọn họ lại..... gọi Chim sẻ!

Trong dự tính của cấp trên, khả năng đạt được thắng lợi của tiểu đội bọn họ này là thấp nhất.

Từ Tư do Hạ Xuy diễn càng cùng loại với nhân vật tham mưu, “Muốn lập kế hoạch đường đi này mà nói, có mấy chỗ hơi khó, nơi này là khu đặt mìn của đối phương, mà con đường này có đội tuần tra.....”

Trong rừng cây vừa oi bức vừa nóng, còn có muỗi linh tinh, cho dù trước đó đoàn làm phim đã chuẩn bị, lại vẫn không thể may mắn thoát khỏi rất nhiều tình huống không xong.

Lục Ninh tập trung tinh thần, Lý Hoan do hấn diễn là tay bắn tỉa trong tiểu đội, “Tôi có thể lợi dụng gò cao này xử lý đội tuần tra nơi này trước.”

“Cậu có nắm chắc?” Từ Trạm Giang diễn Vu Duyên Sinh là tiểu đội trưởng, cau mày nói.

Lục Ninh gật đầu, nằm ở trong bụi cỏ dè thấp âm thanh, “Ở cự ly này tuyệt đối có nắm chắc!”

“Được! Vậy cứ thế mà làm!” Tính cách “Vu Duyên Sinh” từ trước đến nay luôn không dây dưa lằng nhằng, lập tức ra quyết định.

Vài người khác trong tiểu đội cũng kêu lên nói, “Làm!”

Bí quá hoá liều, đây là một nước cờ rất hiểm, nhưng bọn họ muốn đoạt được thắng lợi, không có quá nhiều lựa chọn.

Bọn họ muốn ở lại, bọn họ chỉ có thể thắng lợi, không cho phép thất bại.

“Cut!” Điền Minh Thắng dùng kịch bản phẩy phẩy, thời tiết này oi bức không có một tia gió, “Đoạn này làm lại một lần!”

Lý Thâm lập tức kêu rên một tiếng, trợ lý bên cạnh nhanh chóng đưa nước đá sang.

Lục Ninh nở nụ cười, “Biết rồi chứ, diễn viên cũng không phải dễ làm như vậy.”

Mặt ngoài ngăn nắp lượng lệ, rất nhiều vất vả thật sự lại chỉ có bản thân mới biết được.

Quay phim vào thời tiết nóng bức của tháng 7 tháng 8 vốn chính là một loại tra tấn, càng đừng nói bọn họ quay loại phim có số cảnh vận động lớn, lại phần lớn ở ngoài trời này, thời tiết đã có thể ép người diễn lên, lại thêm cảnh trong mưa cùng cảnh trong rừng, đây đúng là tiết tấu muốn mạng người.

Lúc nghỉ giữa giờ thường xuyên có thể nhìn thấy sáu thanh niên cời trần ôm cốc kem ngồi thành một hàng, mọi người thường nói cùng hoạn nạn càng dễ bồi dưỡng cảm tình, sáu người bọn họ cũng là như vậy, từ không hài hòa lúc đầu đến anh em tốt bây giờ, bọn họ chỉ dùng hơn một tháng.

Không có biện pháp, có người chịu tội cùng mình, loại tốc độ kéo gần cảm tình này nhanh hơn bạn bè xấu trong sinh hoạt nhiều.

Chung Du Bạch ngồi ở một bên, thản nhiên truyền một tấm ảnh chụp lên:

“Hắc hắc hắc hắc, trên đường quay phim, Ninh Ninh cùng Viễn Viễn trần nửa thân, cộng thêm bốn người..... [nước miếng] thật đẹp trai! Về mặt căn kem thật đáng yêu a hắc hắc,

p/s: nghe nói ba người trong đó đều ký hợp đồng D.A Ent. nhaaaa! Thật chờ mong [Thiết huyết dao găm] ngao ngao ngao, loại tiêu chuẩn khuôn mặt này, loại trình độ cơ tình này!”

Hừm, gần như không đến mười phút đã có người đăng lại tấm ảnh chụp này lên trên diễn đàn, tất nhiên lại phải mở ra một hồi “gió tanh mưa máu”.

Trình Thương Thuật ngồi chợp mắt bên cạnh hấn, vô tình nhìn lướt qua, vẻ mặt lập tức liền vận vẹo.

..... Tiểu Bạch em thật sự là một nhân tài..... Mặt không chút thay đổi đánh ra cái đoạn nói này cái gì..... Rất có cảm giác không thích hợp!

.

(1) Nguyên văn “tích thủy chi ân dũng tuyên tương báo” nghĩa là ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp

(2) Dao máu

66. Chương 66

Lục Ninh ghìem súng sắc mặt trầm ngưng, khi cầm súng, không hiểu sao y có loại cảm giác đặc biệt quen thuộc cùng thân cận với loại vũ khí này.

Đời trước hẳn tuyệt đối không có loại cảm giác này.

“Bùm!”

Một mảnh phấn màu tẩn ra trên người binh lính diễn vai lính tuần tra, khiến mọi người kinh ngạc là, Lục Ninh lại thật sự có thể bắn trúng vị diễn viên quần chúng này trong phạm vi ngắm bắn.

Hạ Xuy kéo kéo môi, đối với người đã từng thấy Lục Ninh nổ súng vào người trong tộc như hắn mà nói, thuật bắn súng của Lục Ninh có nghịch thiên nữa hẳn cũng sẽ không rất kinh ngạc, phải biết, súng bình thường rất khó có thể thương đến đám người trong tộc kia, nhưng mà Lục Ninh một súng một chuẩn, đó lại còn là mục tiêu di động, bây giờ bìa tĩnh cho hắn bắn..... Bắn không trúng Hạ Xuy mới có thể thấy kỳ quái một chút.

Mặc kệ nam hay nữ, ở loại thời gian cực kỳ có tính công kích này đều sẽ có một loại khí tràng cực kỳ đặc biệt, nếu không vì cái gì lại nói người tập võ tư thế oai hùng hiên ngang đâu, khi Lục Ninh cầm súng, sẽ có vẻ đặc biệt đẹp mắt.

Giống như hân trời sinh đã nên như vậy.

Kỳ thật trong [Hắc sa] Lục Ninh cũng đã từng dùng súng ngắm, nhưng lúc ấy y cũng không phải nhân vật chính, màn ảnh này chẳng qua cũng chỉ là nhoáng một cái mà qua, xa xa không có mị lực như nhân vật hiện tại này.

Thật ra tình tiết trong [Thiết huyết đao găm] căn bản không phức tạp, cũng không phải truyền kỳ kinh tâm động phách bách chuyển thiên hồi gì, nói trắng ra chính là cổ sự trưởng thành hoàn thiện của vài người bộ đội cho đến khi đủ tư cách làm bộ đội đặc chủng, nó mạnh là mạnh ở chi tiết bắt người, thiết lập nhân vật cực kỳ lợi hại, mới có thể khiến người cảm sáu nam chính người người sinh động.

Lý Hoan do Lục Ninh diễn là tay bắn tỉa của “Chim Sẻ”, hẳn có tất cả tố chất của một tay súng bắn tỉa, bình tĩnh, kín đáo, cẩn thận, tay rất ổn, tâm cũng ổn, quan hệ giữa hắn và em trai Lý Nhạc lúc đầu không được tốt, lại cũng không phải thể hiện ở việc tranh cãi âm ỉ như đàn bà, không hợp nhau cũng không phải đặt ở trên mặt.

Quay phim khép kín gần ba tháng, tính tình có thể nhẫn nhịn như Lục Ninh cũng có chút ít không chịu nổi, may mà Lý Thâm cùng Viên Trường Giang cắn răng kiên trì được, đợi đến khi quay xong, Hạ Xuy, Lý Thâm cùng Viên Trường Giang đều đen thêm một tầng, trạng thái tinh thần toàn thân hoàn toàn không giống lúc trước, đều nói bộ đội là nơi rèn người, nhưng không có hai ba năm, cũng không cải tạo được người, bọn họ quay một bộ phim trong ba tháng ngắn ngủi như vậy, mới thật là cái gì khổ cũng thử qua, mỗi ngày chỉ có thể ngủ năm sáu giờ không nói, thời tiết nóng như thiêu như đốt, còn phải nghiền ngẫm nhân vật, khi một lần không qua hai lần không qua phải quay đến lần thứ bảy thứ tám, không chỉ là tra tấn trên thân thể, trên tâm lý cũng đồng dạng là một loại tra tấn.

Lục Ninh tự hỏi đã đóng phim lâu như vậy, có thể so sánh về trình độ vất vả với bộ này lại gần như không có, vì thế khi trở về trường học, cho dù nhiệm vụ học tập của năm ba trở nên nặng nề hơn, bọn họ lại vẫn cảm thấy rất là hạnh phúc!

Hạ Xuy, Lý Thâm cùng Viên Trường Giang vừa ra mắt đã gặp loại rèn luyện này, khiến cho bọn họ căn bản không giống người mới bình thường, chẳng qua với D.A mà nói, hoàn toàn là một chuyện tốt.

Hiện tại D.A đã không phải chỉ có hai nghệ sĩ là Lục Ninh Lục Viễn, Chung Du Bạch tự nhiên sẽ không lại canh cánh trong lòng với việc bọn họ cố ý muốn đi học nữa, thậm chí hắn nhay bén nhìn ra, vì loại kiên trì này của Lục Ninh Lục Viễn, khiến cho bọn họ tạo ra hình tượng tốt đẹp chưa từng có ở đại lục, các hãng sản phẩm tìm bọn họ làm người đại diện tăng hơn trước vài lần, mà sau khi nhận quay [Thiết huyết đao găm], đài truyền hình quốc doanh càng là ào ào đưa tới.

Quả nhiên, không hẳn thất chi đông ngưng không thể không thu chi tang du(1).

Hơn nữa nhóm nghệ sĩ đầu tiên D.A huấn luyện đã có thể đẩy ra, bao gồm cả Hoàng Bích, Vương Tân Trạch, sau khi ký hợp đồng với đám Hạ Xuy, cũng không thể cứ bỏ đó mà mặc kệ, may mà kịch bản đã chọn không sai biệt lắm, đầu tư tài chính cũng rất đầy đủ, sáu tháng cuối năm là có thể bắt đầu đưa vào hoạt động.

Cho nên Chung Du Bạch rất bận, bận đến mức Trình Thương Thuật cảm thấy bản thân mình quả thực sắp cô đơn lạnh lẽo như tuyết rồi.

Ngày nghỉ quốc khánh tháng 10, Lục Ninh phải đi Mỹ quay [Wolf], khoa y đến năm ba quả thực là tiết tấu bận rộn thành chó, Lục Viễn vẫn ngâm mình trong phòng thí nghiệm không thể đi ra, Chung Du Bạch bận rộn đến mức không thấy bóng người, cuối cùng cùng Lục Ninh đến Mỹ chỉ có Trình Thương Thuật cùng yêu mào Alice vẫn giúp đỡ Cố Di lúc trước.

Mà lúc này, [Thiết huyết dao găm] đã đang truyền bá rộng rãi, gợi ra phản ứng rất lớn trong phạm vi cả nước, các đài truyền hình lớn đều đặt bộ phim này ở khung giờ vàng mà phát sóng, mà yêu cầu cao của Điền Minh Thắng cũng phản ứng trên bộ phim truyền hình chất lượng cao này.

“Lúc mới bắt đầu xem tôi còn lo lắng, mấy tên tiểu bạch kiểm này có thể diễn tốt vai bộ đội đặc chủng? Xem đến đoạn sau tôi lại cảm thấy, cho dù chỉ nhìn bóng dáng đầy người bùn đất của bọn họ, lại vẫn đẹp trai đến không thể nào hình dung.”

Trên mạng thảo luận lại càng nhiệt liệt, phim truyền hình còn chưa phát hết, các loại dự đoán tình tiết phim cùng bình luận về vũ khí, trang bị, chiến lược trong phim cũng đã khá nhiều.

Nếu nói một diễn viên có thể cho điện ảnh và truyền hình có điểm sáng, như vậy hai người ba người diễn viên ưu tú chủ yếu tập hợp cùng nhau, chỉ cần kịch bản này không phải rất không xong, sẽ tự có điểm bắt người của nó.

Đóng phim không phải một chuyện dễ dàng, nhưng ở cái tuổi của Lục Ninh Lục Viễn này mà có thể có diễn xuất không dư thừa khuếch đại như vậy, đây là điểm đặc biệt khiến Điền Minh Thắng không tiếc lời khen ngợi, mà vì Lục Ninh Lục Viễn ảnh hưởng, diễn xuất của bốn người mới Hạ Xuy, Viên Trùng Giang, Lý Thâm cùng Từ Trầm Giang trong bộ phim truyền hình này đồng dạng có thể nói giản dị tự nhiên, không có gì đó quá phiến tình, không quá cố sức cũng không quá nhẹ nhàng, cho dù còn mang theo một chút ngây ngô, so với mấy người mới diễn xuất khoa trương kia lại vẫn tốt hơn nhiều.

Trong loại phong trào sôi nổi này, Lục Ninh bay từ Thượng Hải qua Los Angeles, rõ ràng y chỉ là khách mời một chút, đại lục lại đưa tin bốn phía, chung quy đầu năm nay ngôi sao đại lục tham gia vào tác phẩm lớn của Hollywood vẫn là tương đối ít.

Thật vất vả tránh thoát fan ở sân bay cùng truyền thông vây đuổi chặn đường, Lục Ninh lên máy bay rồi mới nhẹ nhàng thở ra, thẳng đến khi đối phó xong với nhóm tiếp viên hàng không sắp sửa xin ký tên chụp ảnh chung, y mới có thể thanh tĩnh lại, mở kịch bản [Wolf] ra.

Nhân vật của Lục Ninh chỉ là khách mời, thời gian vài ngày là có thể quay xong toàn bộ vai diễn, nhưng nhân vật người sói phương đông trong kịch bản này lại là không thể thiếu.

Nam diễn viên đóng [HongKong ký sự] đời trước không lấy được giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất trong Giải thưởng Điện ảnh HongKong, càng chưa từng đến Liên hoan phim Berlin, Liên hoan phim Cannes, đối phương vẫn mời hẳn diễn nhân vật này, nhưng Lục Ninh lại miễn cưỡng nhận ra, trong kịch bản trên tay mình này, vai diễn của nhân vật Lee này nhiều hơn so với vị đời trước kia một đoạn.

Có lẽ là xuất phát từ tôn trọng với mình?

Lục Ninh cũng không quá hiểu, nhưng này đối với y mà nói là việc tốt, chung quy [Wolf] đời trước, thời gian Lee xuất hiện có cộng hết vào cũng chưa tới vài phút, lời thoại lại càng ít, kịch bản trên tay ta nói cho Lục Ninh, nhân vật này là được tăng phân diễn, nhưng mà cho dù sau khi tăng lên vai diễn lại vẫn rất nhẹ.

Kỳ thật trong season 2 season 3 thậm chí season 4, Lee vẫn sẽ xuất hiện, bởi vì cảm giác tồn tại của nhân vật này ở season 1 không cao, mấy season sau lại vẫn là thuộc về trạng thái xem nào nhiệt, Lục Ninh thực hy vọng có thể thay đổi loại tình huống này, vì thế thái độ xem kịch bản của y lại càng nghiêm túc.

Trình Thương Thuật nhảm chán nhắm mắt chớp mắt, thân là một kiếm tu, tâm chí hấn luôn luôn kiên định, nhưng ngẫu nhiên hấn cũng sẽ có hoài nghi — đến bên cạnh tiểu Bạch như vậy chính là điều hấn muốn sao? Có vẻ như tiểu Bạch chưa bao giờ đặt mình ở vị trí quan trọng, xếp trước mình còn có quá nhiều người quá nhiều chuyện.

Nhưng hấn căn bản không có lập trường đi hỏi, bởi vì hấn biết, hấn lừa gạt càng nhiều, hấn vốn — cũng không nghĩ có thể vẫn luôn cùng người này.

Nhất định tiểu Bạch cũng đoán được đúng không? Trình Thương Thuật yên lặng nghĩ, lấy thông minh của hấn, chắc chắn đã đoán được tám chín phần mười.

Chỉ là giữa bọn họ, ai cũng không đi chọc thủng tầng cửa sổ giấy này mà thôi.

Khi giả vờ như không biết thì còn có thể hôn môi lên giường như tình nhân bình thường, nhưng đây chung quy không phải điều Trình Thương Thuật muốn.

Hấn nghĩ nghĩ, ánh mắt dần dần trở nên kiên định.

Nếu tiếp tục như vậy, chẳng qua là lãng phí thời gian mà thôi, lại có ý nghĩa gì.

Sau khi đến Los Angeles, tự nhiên có người trong đoàn phim đến đón.

Lần này Lục Ninh đến không chỉ để quay [Wolf], đồng thời cũng muốn bàn bạc với nhà sản xuất tiết mục truyền hình thực tế [Người sống sót] một chút, ký hợp đồng, dù sao bọn họ không phải ngôi sao truyền hình thực tế bình dân phổ thông, về trình tự cần phức tạp hơn những người đó một chút.

Người phương đông trong tưởng tượng của người phương tây luôn luôn mang theo vài phần chủ nghĩa thần bí, nhân vật Lee này là một nhân vật phản diện, lại không phải nhân vật phản diện thuần túy độc ác, lý do đạo diễn coi trọng Lục Ninh rất đơn giản, thực tán thưởng y trong [HongKong ký sự] có thể diễn một nhân vật phản diện thực sự có sức hấp dẫn, [Wolf] cần, chính là một nhân vật người sói phản diện như vậy, hấn nhìn xa trông rộng, thần bí, tao nhã, lại thật sự đứng ở mặt đối lập với nhân vật chính.

Hình thức chế tác điện ảnh Hollywood không quá giống đại lục, tuy rằng đời trước Lục Ninh cũng từng quay phim nước ngoài, rốt cuộc lại vẫn là ít, vào đoàn làm phim vẫn có chút không thích ứng, loại cảm giác không hợp nhau này khiến y không điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, sau khi tập trung tinh thần, mới xem như miễn cưỡng khiến bản thân vừa lòng.

“Cám ơn ngài khoản đãi.” Một thanh niên mặc tây trang đen đeo kính không gọng khẽ mỉm cười, ngay sau đó, hấn liền vươn bàn tay trắng nõn thon dài ra, trực tiếp vịn gáy cổ người trước mắt.

Diễn viên phụ nhỏ chỉ có vài màn diễn mềm nhũn ngã xuống, thanh niên tháo kính mắt, dung mạo vừa mới còn ôn hòa thân thiết tuy rằng vẫn thanh lệ nho nhã, lại chợt trở nên lạnh bạc lãnh lệ, cổ tình, hấn vẫn đang mỉm cười.

Lục Ninh từng được khích lệ nói “ngay cả trong mắt cũng đang diễn”, hấn hiện tại càng là như vậy, hấn đang cười, lại sẽ không có nửa phần ấm áp.

So với người phương tây, diễn xuất như hấn có vẻ càng nội liễm thâm trầm, bản lĩnh tuyệt đối không phải dễ luyện như vậy.

Đạo diễn Brady hô “Cut”, một cảnh này qua, lúc đầu hấn còn không cảm thấy, đợi đến khi quay lại xem màn ảnh vừa rồi, nhất thời ngẩn ra.

Lúc này mới có chút chân chính coi trọng diễn viên Trung Quốc tuổi trẻ này.

Thời gian vài ngày chớp mắt đã qua, Lục Ninh cũng xem như đã gặp ảnh đế Hollywood, tình huống không khác đại lục cho lắm, ngược lại phần lớn diễn viên đại bài thân thiết hiền hòa hơn một chút, tuy rằng không phải tuyệt đối, thế nhưng loại tình huống này cũng không hiếm thấy, nhân duyên của vị ảnh đế này trong đoàn làm phim rất tốt, cho dù trước mặt diễn viên tuổi trẻ đến từ Trung Quốc như Lục Ninh, lại không có nửa phần phách lối, trái lại là mấy diễn viên Mỹ nửa hồng không tím, cảm đều sắp vênh lên tận trời, rõ ràng có thể thấy được sự coi rẻ người Trung Quốc như Lục Ninh.

Lục Ninh căn bản không thêm để ý, những cái này đời trước y đã từng trải qua, có chút chiến trận thể này tính là cái gì? Cho nên đối phương càng quá đáng, y càng lễ phép có tu dưỡng, vì thế tự phân biệt cao thấp, tự nhiên không có người ngu xuẩn vẫn đến tìm không thoải mái.

Lúc về nước, mặc kệ truyền thông đại lục có thổi Lục Ninh lên trời thể nào đi nữa, bản thân y lại im lặng về trường đi học.

Truyền thông chính là như vậy, khi yêu người thì nâng người lên trời là chuyện thường ngày, mà nếu người không nổi, bọn họ căn bản lười phản ứng người, một khi xảy ra chuyện gì, bọn họ đồng dạng cực kỳ thích đập người mấy phát bỏ đá xuống giếng.

Hí như nhân sinh nhân sinh như hí, truyền thông là một vòng tròn quan trọng trong giới giải trí, nói, cho tới bây giờ lại không phải tình người ý vị cái gì.

Một học kỳ vất vả lại nói tiếng kết thúc, Lục Ninh quay đầu mới phát hiện, thời điểm vào đại học còn thoáng như hôm qua, mà hiện tại năm ba lại đã kết thúc một nửa, thời gian qua nhanh như vậy! Học kỳ này bận rộn đến mức ngay cả thời gian chuẩn bị album mới bọn họ cũng không có, chỉ sợ kế hoạch lại phải kéo đến sang năm.

Mà Lục Ninh Lục Viễn thậm chí không đợi đến khi có kết quả thi, đã trực tiếp bay sang Mỹ, [Người sống sót] sắp bắt đầu thu.

“Kế hoạch thay đổi?” Lục Ninh nhìn về phía Chung Du Bạch.

Chung Du Bạch gật gù đầu, “Kỳ thật cũng không coi như thay đổi lớn gì, chỉ là ngôi sao hiện tại mời đều là diễn viên.”

Lục Ninh nhú mày, lập tức hiểu, “Diễn viên biết diễn kịch mà.”

Không sai, muốn sinh tồn đến cuối cùng trong tiết mục truyền hình thực tế [Người sống sót] này, không chỉ là thể lực, nhẫn nại cùng vấn đề năng lực sinh tồn, nhiều hơn chính là thử thách EQ của mỗi người, không thì cũng sẽ không trong nhiều quý thi đấu như vậy, số lần nữ tính đoạt được quán quân lại nhiều hơn nam tính.

Ở phương diện thể lực, nữ tính là trời sinh yếu thế, trong vài vị ngôi sao truyền hình thực tế đoạt giải quán quân kia, không thiếu nữ tính EQ cực cao, dựa vào thủ đoạn cùng diễn xuất cao siêu đi tới cuối cùng.

Tìm đến một đám diễn viên chân chính pk cùng với bọn họ mà nói, sẽ có kết quả gì? Khi diễn viên nói dối, người có thể nhìn ra sao? Nếu những diễn viên này coi tiết mục truyền hình thực tế trở thành một màn diễn mà khuynh tình diễn xuất, sẽ sát ra tia lửa như thế nào?

Lục Ninh neho mắt lại, cho dù là y, cũng cảm thấy đây thật sự là một mảnh khoe tốt.

Diễn viên diễn xuất tốt, có thể sắm vai bất cứ nhân vật nào hần muốn, ba mươi chín ngày mà thôi, chỉ cần bọn họ nguyện ý, hoàn toàn có thể khiến bản thân “nhập diễn” trong khoảng thời gian này.

Lục Viễn có hứng thú nghe, “Thực sự có ý tứ.”

Đúng vậy, thực sự có ý tứ.

Địa điểm quay chụp là ở một quần đảo trên Thái Bình dương, trước khi ký hợp đồng, đoàn làm phim đã xác nhận mấy vấn đề như Lục Ninh Lục Viễn có biết bơi hay không vân vân, là kỹ năng sinh tồn cơ bản, muốn tham gia chương trình thì điểm này là tất yếu.

Tham gia chương trình quý này tổng cộng có mười tám người, chín người có kinh nghiệm từng tham gia [Người sống sót], chín diễn viên chân chính, vừa vặn có ba người da vàng, trừ Lục Ninh Lục Viễn ra, còn có một vị người Nhật quốc tịch Mỹ, hần đã từng là vai diễn cố định trong một bộ phim Mỹ, ở Mỹ xem như có chút danh khí nhỏ, tuổi tác vị này lớn hơn Lục Ninh Lục Viễn nhiều, nay đã là đầu ba, vóc dáng tuy không tính cao, đáng người lại tương đối không tệ, có thể thấy được là bình thường cũng hay rèn luyện, trong sáu vị diễn viên khác, bốn người là diễn viên bản thổ Mỹ, một người đến từ Anh, người còn lại đến từ Tây Ban Nha.

Bình thường nước Mỹ luôn thích dùng người da đen làm nhân vật chính chỉ để tỏ vẻ mình không kỳ thị chủng tộc, mà đối với chương trình thực tế bản thổ Mỹ [Người sống sót] này, tìm vài ngôi sao châu Á cũng là mục đích tương tự không sai biệt lắm, cho nên có hai vị trí đã là tương đối khách khí, nếu không phải bởi vì nằm trước Lục Ninh Lục Viễn liên tiếp xuất hiện ở các lễ trao giải lớn, gọi ra chú ý nhất định ở phương tây, khẳng định tiết mục này sẽ không mời bọn họ, tìm vài diễn viên da vàng ở Mỹ cũng không phải quá khó khăn.

Đương nhiên, có thể xuất hiện ở trong này, điều kiện hàng đầu chính là tiếng Anh phải qua cửa.

MC Jeff nhìn về chín ngôi sao truyền hình thực tế đã đứng vững, “Hoan nghênh mọi người đến với [Người sống sót]!”

Mọi người đều lần lượt chào hỏi với MC.

Jeff mỉm cười: “Mọi người nhất định đang nghi hoặc, nói một quý này là toàn bộ ngôi sao thi đấu, vì sao lại chỉ có chín người các vị đứng ở chỗ này.”

“Đúng vậy, chẳng lẽ để cho mấy người chúng tôi quyết một trận thắng thua sao?” Quán quân Liz của một quý trước nào đó vuốt tay nói.

“Liz, điều này đương nhiên là không có khả năng.” Jeff dừng một chút, “Nếu là toàn bộ ngôi sao thi đấu, đương nhiên quý này mời đều là ngôi sao”

Người phía dưới trợn to ánh mắt, Breton đã đoán được cái gì, không khỏi che miệng lại rướn cổ sang một chút, “Thượng đế của tôi, điều đó không có khả năng!”

chín người nhìn về phía tầng đá cách đó không xa.

“Không sai, một quý này, sẽ có ngôi sao chân chính hoàn thành khiêu chiến lần này với mọi người!” Jeff lớn tiếng tuyên bố.

Trước khi đến, Lục Ninh bọn họ đều ký thỏa thuận giữ bí mật, cho nên những người tham dự này cũng không biết toàn bộ ngôi sao thi đấu lần này trên thực tế là hình thức như vậy.

“Oa!”

“Rất khốc!”

Phần lớn trong chín người đều kêu ra tiếng, lại cũng có người chau mày, không phải bọn họ đã qua tuổi thích ngôi sao, chỉ là lo lắng những ngôi sao được “nâng niu từ nhỏ” này rốt cuộc có thể thích ứng được với loại hoàn cảnh sinh tồn ác liệt của [Người sống sót] hay không?

“Tiếp theo xin mời các ngôi sao tham gia quý [Người sống sót] lần này!”

Từ lúc đến nơi này, Lục Ninh đã bắt đầu quan sát những đồng bạn này, rất nhanh đã phát hiện có hơn một nửa trong chín người kỳ thật cũng không hoan nghênh những tuyển thủ ngôi sao như bọn họ này, chỉ có bốn người trẻ tuổi biểu hiện ra thái độ nhiệt liệt, đương nhiên, độ chân thật trong thái độ này có bao nhiêu vẫn là cần xem xét thêm.

Mục đích của bọn họ rất rõ ràng, chính là hướng về phần thưởng một trăm vạn đô la Mỹ kia mà đến, vì một trăm vạn này, bọn họ sẽ dùng tất cả thủ đoạn, thậm chí dùng phương pháp lừa đảo để đi đến cuối cùng.

Đây là một tiết mục khiêu chiến tràn ngập khắp nơi, khiêu chiến đến từ hoàn cảnh tự nhiên, khiêu chiến đến từ đối lập giữa người với người, mỗi người đều là kẻ địch của người, lại cần phải thông qua hợp tác làm cho mình đứng ở vị trí tương đối an toàn.

Lục Ninh cảm thấy y bắt đầu thích loại bầu không khí này, y chưa bao giờ khiếp sợ khiêu chiến, huống chi, hiện tại y cũng có điều kiện tham gia các loại khiêu chiến.

Nhân sinh luôn phải trải qua các loại phong cảnh không giống nhau mới có thể có vẻ đặc biệt xinh đẹp, Lục Ninh hít một hơi thật sâu, mùi hương độc đáo của biển tràn ngập chớp mũi, không căng thẳng như những người nào đó –

Y không chỉ cảm thấy thoải mái, mà còn vui vẻ.

(1) Thất chi đông ngưng, thu chi tang du: mất cái này, được cái kia

67. Chương 67

Mười tám người được chia thành ba bộ lạc, Ciaper, Alaoya, Otubic, mỗi bộ lạc sáu người, ba người có kinh nghiệm [Người sống sót], ba ngôi sao, hơn nữa tỉ lệ nam nữ cũng rất cân đối, vừa vặn ba nam ba nữ, Lục Ninh Lục Viễn đã bị tách ra từ khi mới bắt đầu phân nhóm, trên thực tế, hai người bọn họ thêm vị ngôi sao Mỹ gốc Nhật kia bị phân vào ba bộ lạc khác nhau.

Lục Ninh ở bộ lạc Alaoya, hẳn từng cẩn thận quan sát năm người cùng đi với hắn, rất nhanh đã có một phát hiện, trong bộ lạc bọn họ, có vẻ nữ tính càng cường thế hơn nam tính. Trong ba người có kinh nghiệm, Liz, quán quân quý thứ ba, tuy rằng là nữ, thể lực lại không kém nam bình thường, nghề nghiệp ban đầu vốn là quản lý tiêu thụ, lanh lợi hay không chưa nói đến, đặc biệt giỏi thuyết phục người khác; Tammy, một người phụ nữ da đen, khoảng bốn mươi tuổi, nhìn vô cùng ôn hòa, nhưng Lục Ninh đã xem quý tiết mục trước, tuy cô chỉ lấy được vị trí thứ tư, nhưng năng lực là mạnh thật sự, nếu không phải bị phản bội, rất có thể lấy được quán quân. Jesse, nam tính duy nhất trong ba người, người da trắng, dáng người khỏe mạnh, lại không giỏi nói năng, lúc trước tham gia tiết mục, nếu không phải đối tượng liên minh đầu tiên đã cực kỳ đáng tin cậy, dựa vào chính hắn mà muốn đi đến cuối cùng thật sự là rất khó, lúc ấy vị này điệu thấp khiến cho những người khác cảm thấy cảm giác uy hiếp của hắn rất thấp, thậm chí đến khi thi đấu cá nhân, hắn mới đại phóng quang thải, lấy được quán quân quý đó, lần này muốn đi đường cũ là không rất có khả năng, năng lực cá nhân mạnh mẽ của hắn khẳng định sẽ khiến những người khác kiêng kỵ.

Mà trong ba ngôi sao, Lục Ninh trẻ tuổi nhất, người phương Đông vốn đã có vẻ nhỏ, ở đại lục thì diện mạo của y vẫn tương đối bình thường, là dáng vẻ thanh niên khoảng hai mươi tuổi, thể nhưng trong mắt người phương Tây, hắn mi thanh mục tú, dáng vẻ tươi cười ngại ngùng, nói mười sáu, mười bảy tuổi cũng có người tin. Trừ y ra, vị tên Barry là một trong những diễn viên cố định của một bộ phim Mỹ nổi tiếng đã ra đến season 7, hắn cũng là người da đen, cười lộ lên lộ ra một hàm răng trắng, Lục Ninh không biết hắn, chỉ biết ở trong phim hắn đóng một nhân vật tương đối thận trọng nhìn xa trông rộng. Vị tên Cora cuối cùng tương đối đặc biệt, cô là sweetheart nổi danh nước Mỹ bây giờ, mấy bộ phim truyền hình đều diễn vai ngọt động lòng người, gần đây vừa là diễn viên chính của một bộ điện ảnh tình yêu tiểu thành bản, phản ứng coi như không tồi, rõ ràng trừ Lục Ninh ra thì hai vị nam tính đều tương đối quan tâm đến vị mỹ nhân tóc vàng mắt xanh này.

[Người sống sót] là mười tám người đi tranh một trăm vạn đô la, giữ được bản thân, loại bỏ người khác, mà loại bỏ tuyển thủ có uy hiếp nhất được rất nhiều người lựa chọn, nhưng vì bộ lạc mình có thể giành chiến thắng trong trận đấu, không ít người cũng lựa chọn loại bỏ tuyển thủ yếu nhất bộ lạc, tăng cường thực lực của bộ lạc mình, khiến bản thân càng thêm an toàn, nhưng mà sau khi bộ lạc sáp nhập, tuyển thủ quá mạnh sẽ sinh ra uy hiếp với mình, cho nên, liên minh phản bội cũng là chuyện thường.

Ở nơi có hoàn cảnh sinh tồn cực kỳ tồi tệ như thế này, muốn đi đến cuối cùng không phải một chuyện dễ dàng, nhưng có thể xác định, biểu hiện quá phách lối hoặc quá yếu đuối đều là không thể thực hiện.

Lục Ninh nhíu mày, rất nhanh có bước đầu định vị cho bản thân.

Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, Liz sẽ tranh thủ vị trí lãnh đạo, cô cùng Tammy đều coi như tuyển thủ tương đối trí tuệ, duy nhất khiến Lục Ninh không xác định là Barry, vạn nhất hắn cũng đến tranh thủ một chút, nói không chừng sẽ có thể áp qua Liz, mà hiện tại khiến Liz kiêng kỵ, khẳng định cũng là Barry.

“Hi, Lu, cậu thật sự đã hai mươi một tuổi?” Liz nhiệt tình nói.

Lục Ninh gật gù đầu, “Đúng vậy.” Trong tươi cười âm áp của y mang theo vài phần ngây ngô, dựa vào khuôn mặt xuất sắc như vậy, thực dễ dàng khiến người sinh ra hảo cảm.

Trên thực tế khả năng phân biệt người phương Đông của người phương Tây rất thấp, nhưng khuôn mặt của Lục Ninh hiện tại giống như Lục Viễn, bản thân Lục Viễn có máu lai Tây Âu, đường nét lập thể hơn người

phương Đông bình thường một chút, cho nên cho dù trong mắt người phương Tây, diện mạo như Lục Ninh lại vẫn có thể xem như rất đẹp trai.

Trẻ tuổi tuần tú, thái độ lại không có nửa điểm ngạo khí, vẫn luôn là mang theo cười.

Sách lược đầu tiên y đặt ra cho mình là phải khiêm tốn, lại không nhất gan, ngại ngùng, ôn hòa, chăm chỉ, vô hại, khiến năm người khác cảm thấy y không có uy hiếp, cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy chán ghét.

Người châu Á ở trong quần thể này vốn đã nhược thế, càng đừng nói bản thân Lục Ninh không phải quốc tịch Mỹ, mà là đến từ Trung Quốc.

Quần thể nhỏ sáu người rất nhanh là có thể phân ra xa gần thân sơ, Jesse cùng Barry vẫn vây quanh trái phải mỹ nữ Cora, Liz cùng Tammy đối với Lục Ninh rất hữu hảo, đương nhiên loại hữu hảo này cũng là bị bắt buộc, bởi vì Barry vừa bắt đầu đã mượn sức Jesse thực lực mạnh mẽ, bọn họ lại bảo vệ Cora ở bên cạnh, nếu bây giờ Liz cùng Tammy không nhanh chóng làm cho Lục Ninh tham gia vào phe của các cô, khi bỏ phiếu loại trong hội nghị bộ tộc lần đầu tiên, các cô sẽ bị nằm vào thế yếu, giống vậy, Barry đối với Lục Ninh cũng không coi là tệ, một khi bốn người bọn họ kết thành liên minh, như vậy Liz cùng Tammy sẽ tuyệt đối rơi vào nguy hiểm.

Nhưng hiện tại điều càng quan trọng hơn của bọn họ là dựng được nơi ngủ buổi tối.

Liz, Tammy cùng Jesse đều là tuyển thủ ngôi sao đã từng tham gia người sống sót, mà trong đó bản thân Tammy chính là làm ngành nghề tương quan đến kiến trúc, muốn xây tốt một nơi ở cũng không tính quá khó khăn.

Lục Ninh chưa từng học tâm lý học, nhưng y từng đóng rất nhiều phim, từng nghiền ngẫm rất nhiều tâm lý nhân vật, y biết, mỗi lần khi đưa ra ý kiến, nếu dùng giọng điệu khẳng định thậm chí mệnh lệnh, cảm giác cho người khác chính là người này muốn quyền lãnh đạo, mà làm một lãnh đạo, loại giọng điệu này tự nhiên không thể thiếu, nhưng lúc người không phải lãnh đạo, nói như vậy sẽ chỉ khiến người bị người phản cảm.

Cho dù thân thể đời này của y không phải bình thường, y cuối cùng vẫn không phải vạn năng, chuyện như dựng nơi ở này, y thật sự không hiểu lắm.

“Thời tiết nơi này rất không tốt, buổi tối rất có thể sẽ có bão.” Liz nói, mà Barry gật gật đầu, “Chúng ta nhất định phải xây xong nơi ở trước khi trời tối.”

Liz nhú mày không nói gì.

Lục Ninh cầm đầu chặt gãy trúc, lúc ban đầu, công cụ bọn họ có được chỉ có một con dao chặt, một cái thau sắt, đơn sơ đến không thể đơn sơ hơn.

“Tối đây, cái này đặt ở chỗ này.” Tammy không phải loại người chỉ biết sai khiến, thế nhưng nữ nhân cuối cùng vẫn kém nam nhân thể lực, cô vừa nói cho mọi người làm thế nào vừa bỏ quả dừa Jesse tìm được ra, đây là bữa tối nay của bọn họ, ở nơi như thế này, có thể có thứ này đã là không tệ.

Sắc trời dần dần tối, nơi ở của bọn họ cũng đã xây không sai biệt lắm, Lục Ninh ném lá cọ thật lớn lên đỉnh, quả nhiên giống như Liz nói, trên trời mây đen dày đặc, một cơn bão sắp tới.

Nơi ở bọn họ dựng cũng chẳng được xưng là tốt bao nhiêu, thế nhưng ánh mắt của Tammy ở phương diện này rất tốt, lựa chọn địa điểm không đến mức bị nước ngập vào, vị trí tương đối cao, dùng thanh trúc làm nền, bè tre lơ lửng làm một cái giường ngủ cho mọi người, nóc chữ V, Lục Ninh chăm chỉ trải thêm vài tầng lá cọ, ngăn nước hắt cũng không tệ, ba mặt nhà trúc nhỏ khép kín ghim rất chặt, một mặt Lục Ninh để thông khí, nghĩ ra cách dùng lá cọ xoắn lại thành dây thừng bện lá cọ rồi ghim lại, vắt ngang ở mặt ra vào kia, vừa có khả năng giữ ẩm lại phòng mưa to gió lớn, mảnh như vậy thông khí thông gió, hiệu quả tương đối tốt.

“Thật sự là quá thông minh! Vì sao lúc đó tôi không nghĩ tới.” Tammy tán thưởng nói.

Trong quá trình quay tiết mục sẽ có bộ phận phỏng vấn riêng tuyển thủ nào đó, mà lúc đó không có tuyển thủ khác nghe được, trừ khi đội tiết mục được phát sóng, tuyển thủ khác cũng sẽ không biết tuyển thủ này nói cái gì trong phỏng vấn.

Liz: Theo ý tôi, hiện tại có thể tin tưởng chỉ có Tammy. Cora, ha ha, cô ta tự cho là đem Jesse cùng Barry đùa giỡn xoay quanh, rất nhanh cô ta sẽ biết, trong [Người sống sót], dựa vào bộ mặt là điều không thể nào. Lu là đứa nhỏ không tệ, tuy rằng đến từ tq, thế nhưng cậu ấy cùng chúng tôi đều ở chung rất khá, cùng là người trẻ tuổi, Cora lười nhác đến cái gì cũng không làm, Lu lại không như vậy, cậu ấy rất chăm chỉ, hơn nữa hiểu chuyện thông minh, đứa bé như vậy tôi nghĩ không có người không thích.

Tammy: Điều tôi muốn làm hiện tại chính là tận lực kéo Lu vào phe mình và Liz, hiển nhiên cậu ấy có chút do dự, oh, đây chẳng qua là bình thường thôi, cậu ấy chỉ là một đứa trẻ, có thể không bị Cora mê hoặc, cô ta mời cậu ấy đến bên cạnh ngồi một chút, Lu uyển chuyển từ chối, ngược lại chạy tới giúp chúng tôi làm việc, như vậy cũng đã có thể thấy cậu ấy là đứa trẻ ngoan chính trực lương thiện.

Jesse: Tôi biết Liz cùng Tammy đều thực kiên kỳ tôi, cho nên tôi muốn mượn sức Barry, Cora cùng Lu còn chưa hiểu về [Người sống sót], Barry có chút kiên cường, Liz rõ ràng không thích hắn, tôi nghĩ chỉ cần tôi không nói lời nào, các cô ấy nhất định sẽ nghĩ biện pháp xử lý Barry trước, điểm này rất có lợi cho tôi.

Barry: Tôi tham gia [Người sống sót] là vì bản thân tôi cảm thấy rất hứng thú với tiết mục này, tôi thường xuyên đi cắm trại dã ngoại với bạn bè, vẫn có tin tưởng nhất định với năng lực sinh tồn dã ngoại, thực lực tổng thể bộ lạc Alaoya chúng tôi không kém, thế nhưng Liz thực thích dựa vào thân phận người có kinh nghiệm của mình mà khua tay múa chân với chúng tôi, điểm này khiến người không thích.

Cora: Tôi cảm thấy [Người sống sót] rất thú vị! Barry cùng Jesse đều là người rất tốt, bọn họ đều rất quan tâm tôi, đương nhiên, tôi chưa từng sinh hoạt trong loại hoàn cảnh này, đến tối đã cảm thấy rất đói bụng, nhưng mà khi tôi giảm béo đã từng chỉ uống nước cùng ăn chút rau rửa trong một tuần, cho nên loại đói khát này vẫn có thể chịu đựng. Tôi cảm thấy có thể loại bỏ Lu trước, bộ lạc chúng tôi cũng không giống như rất cần cậu ta, cậu ta không phải người Mỹ, hơn nữa có vẻ hoàn toàn xa lạ trong bộ lạc chúng tôi.

Khi Lục Ninh nhận phỏng vấn vuốt vuốt mái tóc còn ướt sũng một chút, vì tới nơi này mà y cùng Lục Viễn cắt tóc thực sự ngắn, thân trên mặc một áo ba lỗ đen, phía dưới là quần dài rộng rãi, muốn duy trì sạch sẽ thoải mái trong loại hoàn cảnh này là rất khó, thế nhưng Lục Ninh nhìn qua lại vẫn rất sạch sẽ, không phải bề ngoài, mà là khí chất toàn thân.

“Trước khi đến vẫn lo lắng, a, rốt cuộc [Người sống sót] là hình thức gì, sau khi đến đây mới phát hiện, thì ra chính là như vậy.” Y cười nói, “Tôi chỉ muốn cố hết sức làm được tốt nhất, đương nhiên, có thể đi đến cuối cùng thì càng tốt.”

Còn lại y hầu như cái gì cũng không nói. Trên thực tế, giai đoạn này hắn cũng không có gì đáng nói.

Các tuyển thủ phải ở nơi này quay ba mươi chín ngày, mà nội dung cuối cùng phát ra, nhìn như phong phú, trên thực tế chỉ có 4% phần đã quay, nội dung bị cắt nối biên tập lại càng nhiều.

Hảo cảm vô duyên vô cớ là khả năng không lớn, Lục Ninh lựa chọn sách lược hiện tại cũng bởi vì nhìn ra Liz cùng Barry không hợp, loại không hợp này không phải làm ở trên mặt, tỷ như Cora, cô thậm chí không có cảm giác quá lớn, Cora tự cho là mọi người đều thích mình sau khi mời Lục Ninh tấn bộ thất bại, vẫn luôn nhìn Lục Ninh không quá thuận mắt, ngược lại, cũng vì Jesse, Barry vây quanh cô mà dương dương đắc ý.

Ở mặt ngoài, Lục Ninh là hai mươi một tuổi, Cora hai mươi ba tuổi, thế nhưng dưới con mắt của Lục Ninh, tuổi tâm lý của Cora đại khái cũng chỉ là bé gái hơn mười tuổi, cô cho rằng mỗi người trong đoàn ở cùng cô không tệ, thậm chí lên nói với Lục Ninh muốn loại bỏ y đầu tiên.

Cái loại thái độ kiên cường này khiến Lục Ninh dở khóc dở cười, cô nương này thậm chí không nhìn ra kỳ thật Liz cùng Tammy đều không thích cô, Jesse cùng Barry, theo Lục Ninh đánh giá, cũng là lợi dụng cô là nhiều, nếu nói có bao nhiêu thật sự thích cô..... Đó căn bản là không thể nào. Đến nơi này vài ngày, cô gần như chưa từng làm bất cứ việc gì, mỗi ngày trừ ngủ chính là nói chuyện lúi rúi, cười, chơi đùa, đồ ăn do Liz cùng Tammy chuẩn bị, việc tốn sức ba nam nhân làm, cô chưa bao giờ muốn nhúng tay.

Lục Ninh suy đoán Liz nhất định đang do dự loại bỏ Barry hay là Cora, hiện tại ai cũng không chú ý tới, ở Alaoya, trong ba vị ngôi sao, được người thích nhất, không phải Barry đạt được rất nhiều khen ngợi trong màn ảnh, cũng không phải Cora được gọi là sweetheart nước Mỹ, mà là Lục Ninh, người trẻ tuổi thậm chí không phải người Mỹ này.

Dưới tình huống nhìn như hiền hòa này, bọn họ ngênh đón cuộc thi đấu miễn trừ lần đầu tiên.

Vài ngày không thấy Lục Viễn, khi thấy hắn theo bộ lạc Ciaper đến, Lục Ninh nhất thời nhẹ nhàng thở ra, y cũng không lo trạng thái sinh tồn của Lục Viễn, y lo là “chứng ngây thơ” của Lục Viễn phát tác, sớm đắc tội những người khác, cũng không phải tất cả người Mỹ đều sẽ hữu hảo đối xử với bọn họ.

Muốn nói Lục Ninh lo Lục Viễn bị loại? Kỳ thật..... Cũng không phải nguyên nhân đó, y hy vọng Lục Viễn có thể cùng mình đi đến cuối cùng là vì bên trong nhóm người này người y có thể tin tưởng toàn tâm toàn ý rõ ràng chỉ có Lục Viễn, mặc dù hiện tại ở bộ lạc khác nhau, nhưng đợi đến khi sáp nhập bộ lạc, hai người bọn họ chính là liên minh vững chắc nhất.

Hiện tại xem ra Lục Viễn làm cũng không tệ lắm, quan hệ giữa Lục Viễn cùng một vị tuyển thủ Ciaper trẻ tuổi, cũng là tuyển thủ [Người sống sót] quý trước, vừa nhìn đã biết là rất không tệ.

So với bộ lạc có nữ tính cường thế như Alaoya, Ciaper rõ ràng là được nam nhân lãnh đạo, đương nhiên, mặc kệ đây có phải là hiện tượng mặt ngoài hay không, ít nhất thì mới nhìn nó là như thế, Ciaper có hai vị tuyển thủ nam quý trước chiếm ưu thế về thể lực, thêm một mỹ nữ tóc vàng rất xinh đẹp, cấu thành đội ngũ ba vị có kinh nghiệm, mà trong tuyển thủ ngôi sao, chỉ có mình Lục Ninh là nam, hai nữ diễn viên khác hiển nhiên là một phe, tay kéo vô cùng thân mật.

Hai người trao đổi một ánh mắt, lấy hiểu biết của Lục Ninh về Lục Viễn, đại khái đoán được sách lược của hắn.

Không giống Lục Ninh khiêm tốn hiền hòa, trong Ciaper nam tính tương đối cường thế, Lục Viễn là đi lộ tuyển ánh mặt trời sáng sủa đơn thuần..... Kỳ thật Lục Ninh cũng cảm thấy Lục Viễn rất đơn thuần.....

Đương nhiên, nhân vật hắn sắm vai so với hắn thực tế thì càng đơn thuần hơn.

Hoàn cảnh càng tồi tệ, con người càng dễ dàng bại lộ nội tâm của mình, đặc biệt là dưới sự quấy nhiễu của đói khát cùng rét lạnh, cho dù đều là diễn viên, cũng không đại biểu mỗi người đến đây còn có thể coi nơi này như trường quay, đặc biệt là dưới tình huống không thể NG.

“..... Từ nơi này chạy qua, bơi rồi cởi chìa khóa ở dưới nước, tập hợp đủ sáu chìa khóa thì có thể mở thùng, đội ngũ hoàn thành ghép hình đầu tiên giành thắng lợi! Muốn biết bộ lạc thắng lợi có thể đạt được cái gì không?” MC cố ý dừng dừng.

“Muốn!”

MC Jeff vén tấm vải lên, “Đầu tiên, quyền miễn trừ, hai bộ lạc thắng lợi được miễn trừ, đội ngũ thua trận cần tham gia hội nghị bộ tộc vào buổi tối, loại bỏ một người thông qua bỏ phiếu. Mặt khác, bộ lạc đạt được vị trí thứ nhất có thể giành được đá đánh lửa cùng vải chống nước!”

Mọi người đều hoan hô lên.

Đời trước Lục Ninh cũng biết bơi, lúc ấy là vì rèn luyện thân thể, vì tới nơi này, y cùng Lục Viễn còn đặc biệt luyện bơi vài ngày, lấy tổ chất thân thể bọn họ..... Vận động là không nói chơi.

Cách chỗ đặt chìa khóa còn rất xa, nhìn thì không thấy, xuống nước mới cảm thấy vì sao bơi mãi còn chưa đến. Liz là người mạnh mẽ có thể cạnh tranh với nam nhân, tuy rằng Tammy tuổi lớn, ở phương diện thể lực lại cũng không yếu, ít nhất bơi qua lại một chuyến như vậy là không thành vấn đề, Jesse làm cái này chỉ có thể dùng thoải mái để hình dung, ngược lại là Barry bơi một vòng quay về về mặt đều có chút trắng bệch.

Biểu hiện bốn người đầu tiên của Alaoya đều không tệ, thế nhưng khi đến một lượt này của Cora, lập tức xảy ra vấn đề, tổ chất thân thể của cô nương này nhìn không tệ nhưng vài ngày không ăn đàn hoàng, những người khác thì ngay cả sò hên linh tinh sống cũng ăn, tốt sống bổ sung một chút năng lượng, Cora lại dính cũng không dính đến một chút, cho nên lúc này căn bản tay chân không có sức lực, đợi cô bơi một vòng quay về, vứt sạch toàn bộ lợi thế những người khác đạt được không nói, còn thua kém hai bộ lạc khác không ít.

Cho dù Lục Ninh dùng hết sức mà bơi, chỉ sợ cũng rất khó lại đuổi theo kịp, y bơi một lượt cũng coi như thoải mái, bởi vì thời gian nín thở ở dưới nước vượt xa người thường, cho dù chìa khóa có chút vướng lại, y

lại vẫn không nhanh không chậm cởi ra, căn bản không cần nổi lên rồi lại xuống lần nữa.

Ở giai đoạn bơi lội này, Alaoya xếp cuối cùng, cho dù là Barry cùng Jesse luôn luôn thích Cora thì sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

Lục Ninh tay chân nhanh nhẹn mở khóa, đối với ghép hình, y ngược lại còn có chút tin tưởng.

Ghép hình cũng không dễ dàng, 10 x 4 tổng cộng 40 hình, đời này đầu óc Lục Ninh lợi hại hơn đời trước nhiều, thế nhưng ở phương diện này, Lục Viễn cũng mạnh không kém, ở giai đoạn bơi lội bọn họ thua kém nhiều lắm, không bao lâu Ciaper bên cạnh đã truyền đến tiếng hoan hô, Lục Ninh trầm tâm tĩnh khí, ghép xong đại bộ phận, Cora hình như có chút bất an, cũng vội vàng tiến lại gần, “Mảnh này đặt ở đây sao?”

Liz nhìn ra Lục Ninh rất giỏi ghép hình, trực tiếp đẩy Cora ra, “Đừng thêm phiền!”

Vị sweetheart nước Mỹ xinh đẹp này nhất thời có chút đỏ hốc mắt.

May mắn là Otubic cũng không giỏi ghép hình, trơ mắt nhìn Alaoya đuổi theo, đến khi Lục Ninh giơ tay lên, Jeff lập tức tuyên bố, “Alaoya hoàn thành ghép hình!”

Người thua cuộc cuối cùng là Otubic, Lục Ninh nhẹ nhàng thở ra.

Tuy y cảm thấy hiện tại dù có bỏ phiếu loại cũng sẽ không loại y, thế nhưng không cần tham gia hội nghị bộ tộc vẫn luôn tốt hơn một chút.

Ciaper đoạt được đá đánh lửa cùng vài chống nước, Tammy thở dài, “Hiện tại chỉ có thể tự an ủi mình mà nói, nơi ở của chúng ta xây cũng không tệ lắm, vài chống nước cái gì không quan trọng.”

Thế nhưng đối với đá đánh lửa, luôn sẽ không không quan trọng.

Dưới loại hoàn cảnh này, muốn uống được nước không có hại cho cơ thể thì luôn phải đun sôi mới được, không có lửa, vào thời điểm đặc biệt lạnh sau khi bão táp tàn phá, thời gian sẽ trở nên rất khó chịu.

Đối với Alaoya mà nói, ít nhất buổi tối hôm nay không có người rời đi.

Cora có chút bất an, dọc đường đi cô đều nỗ lực lấy được thông cảm của mọi người, thế nhưng hiển nhiên hiệu quả không lớn.

Không lấy được thứ nhất, nhưng tốt xấu cũng không xếp cuối cùng, không khí trên đường trở về cũng không tệ lắm, đặc biệt Lục Ninh có tác dụng lớn trong giai đoạn thi đấu ghép hình hôm nay, vài người đều khen ngợi y.

“Từ bé tôi đã tương đối giỏi mấy thứ này.” Lục Ninh không muốn gợi ra cảnh giác của người khác, mỉm cười nói, “Như là chữ số này, ghép hình linh tinh này, thế nhưng giống như vận động khẳng định sẽ kém Jesse bọn họ.”

Liz nhìn nhìn thân thể nho nhỏ của Lục Ninh, nở nụ cười hai tiếng, “Cậu bé, cậu hẳn là ăn nhiều một chút!”

Kỳ thật Lục Ninh cũng không gầy, chỉ là đường cong cơ bắp kém xa Jesse cùng Barry bọn họ, chung quy y không phải loại đáng người to khỏe này.

“Ở nơi này sao?” Lục Ninh cố ý nói.

Vì thế mọi người đều lớn tiếng cười rộ lên, bọn họ đã vài ngày không thể ăn uống đàng hoàng, không có lửa mà nói, cái gì cũng phải ăn sống, làm gì có thể có nhiều thứ cho vào miệng.

Nhất định có lửa trước, cho dù không có đá đánh lửa.

Lục Ninh ngẩng đầu nhìn mặt trời, “Tôi sẽ thử xem hôm nay có thể nhóm lửa lên không.”

Ở các kỳ trước cũng không phải không có tuyển thủ nhóm lửa thành công, chỉ là chuyện này vừa cần nghị lực lâu dài lại phải có kỹ xảo nhất định, nghĩ thì đơn giản, trên thực tế một chút cũng không đơn giản.

“Cố gắng!” Liz cùng Tammy bao gồm Jesse đều cổ động tinh thần cho y, bọn họ chuẩn bị đi kiếm chút dứa, sau đó lại xuống biển xem có thể lấy được chút đồ ăn nào không.

Sau khi phân công phần việc của mình, cũng chỉ có Cora cùng Barry ở lại nơi ở.

Lục Ninh bắt đầu hết sức chuyên chú đánh lửa, rõ ràng biết Barry quanh quẩn bên cạnh mình vài lần, y lại coi như không phát hiện.

Thẳng đến khi đám Liz các cô trở lại, Liz ngồi bên cạnh hắn, đề thấp âm thanh nói, “Chúng tôi chuẩn bị loại bỏ Cora trước, cô ta rất cản trở trong trận đấu, tôi, cậu, Tammy là cam đoan ba phiếu, chỉ cần thuyết phục tại Jesse nữa là được.”

Lục Ninh tiếp tục xoay mảnh gỗ đã có chút khói mờ hồ bốc lên, gật gật đầu.

“Lu, hiện tại ở trong này tôi chỉ có thể tin cậu cùng Tammy, nhớ rõ, chúng ta có thể kết thành liên minh.” Liz nghiêm túc nói.

Lục Ninh không ngắt đầu, “Cho đến khi sáp nhập bộ lạc sao?”

“Ừ, tôi biết em sinh đôi của cậu ở Ciaper, nếu thẳng đến khi sáp nhập bộ lạc mà cậu ấy chưa bị loại mà nói, tôi hy vọng bốn người chúng ta có thể đi vào top 4.” Liz nói rất có tính mê hoặc.

Lục Ninh biết không thể hoàn toàn tin tưởng cô, bởi vì mình cùng Lục Viễn liên minh là tất nhiên, hơn nữa còn khẳng định là liên minh không thể phá vỡ, theo y suy đoán, sau khi sáp nhập bộ lạc, khẳng định Liz các cô sẽ nghĩ biện pháp loại bỏ một trong hai anh em mình, bằng không càng đi về sau, liên minh chắc chắn như bọn họ sẽ càng có tính uy hiếp.

Thế nhưng trước mắt, đây không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt, vì thế y trả lời Liz rất khẳng định, “Không thành vấn đề, tôi tuyệt đối tin tưởng chị.” Ánh mắt y vừa trong veo lại chân thành, Liz ngược lại dừng một chút, vỗ vỗ bả vai nói, “Yên tâm đi!”

Liz: Chúng tôi đã quyết định loại bỏ Cora trước, tôi cùng Tammy thương lượng trình tự loại bỏ là Cora – Barry – Jesse, Lu là đứa trẻ ngoan, tôi cảm thấy có thể tin tưởng cậu ấy, thế nhưng đợi đến khi sáp nhập bộ lạc, cậu ấy cùng anh em mình cùng nhau mà nói, liền sẽ trở nên nguy hiểm, cho nên đến lúc đó nhất định sẽ cân nhắc loại bỏ cậu ấy hoặc anh em của cậu ấy trước, xin lỗi a, Lu, đây không phải là nhằm vào cậu, cũng không phải cố ý lừa cậu, đây đều là vì thắng lợi cuối cùng.

Tammy: Tôi đã liên minh với Liz, chỉ ít phải cùng nhau vào top 3, trừ cô ấy ra, trong bộ lạc này người duy nhất có thể tin chính là Lu, ý của tôi là, cậu ấy chỉ là một đứa bé đơn thuần, hơn nữa biểu hiện trong thi đấu cũng rất không tồi, so với Cora làm người ta chán ghét, cậu ấy cho tôi cảm giác tốt hơn, thế nhưng tôi cũng hoài nghi phải chăng cậu ấy cố ý biểu hiện như vậy, chung quy, đây là một trò chơi một trăm vạn đô la Mỹ, người bên cạnh đều không đáng tin không phải sao?

Jesse: Liz tới tìm tôi kết minh, tuy rằng tôi thực thích Cora, thế nhưng không thể không nói, chỉ có loại bỏ cô ấy, bộ lạc chúng tôi mới có thể càng mạnh hơn.

Barry: Hai ngày này bọn họ vẫn luôn thần thần bí bí, Jesse nói cho tôi biết, muốn loại bỏ Cora, bởi vì biểu hiện của cô ấy ở thi đấu miễn trừ rất tệ. Kỳ thực tôi cũng không muốn loại Cora nhanh như vậy, bởi vì như vậy sẽ đánh vỡ cân bằng giữa tôi cùng Liz, rõ ràng tiểu tử châu Á kia đứng về phía mấy nữ nhân kia, tôi cần Cora để cam đoan số phiếu bên mình ít nhất cân đối với đối phương.

Cora: Tôi cảm thấy mình vẫn còn nhìn [Người sống sót] quá đơn giản, hơn nữa tôi thật sự không giỏi bơi lội, tôi rất sợ bọn họ sẽ bởi vậy mà loại bỏ mình, nhưng mà Barry đã cam đoan sẽ không loại bỏ tôi, tôi đề nghị nếu bộ tộc chúng tôi mà mở hội nghị thì loại bỏ Lu đầu tiên, thế nhưng Barry lại muốn loại bỏ Liz.

Lục Ninh cũng không biết những người khác nói cái gì trong phỏng vấn, y lớn tiếng gọi, “Liz! Tammy! Jesse! Barry! Cora! Chúng ta có lửa!” Trong thanh âm của y tràn đầy kích động.

Liz cùng Tammy vội vàng chạy tới, Jesse lập tức ôm cổ Lục Ninh, “Chàng trai trẻ! Làm tốt lắm!”

Có lửa có nghĩa là bọn họ đạt được ưu thế rất lớn ở trình độ nào đó, cuối cùng bọn họ có thể đun nồi nước hầm đầu tiên, Jesse mất một buổi chiều dùng một cây gậy trúc nhọn bắt hai con cá, tuy không lớn, thế nhưng nấu một nồi canh cs, làm cho toàn thân bọn họ đều giống như sống lại.

Lục Ninh: Có lửa, chúng tôi có thể ăn càng nhiều thứ, lần thi đấu bộ lạc sau mọi người cũng sẽ càng có sức lực.

Rất nhanh, lần thi đấu thứ hai đã tới.

“Đến, để cho chúng tôi nhìn Otubic mới một chút.” Mọi người nhìn về phía bộ lạc Otubic, mới phát hiện một người có kinh nghiệm [Người sống sót], cũng là quán quân của một quý trước nào đó là người bị loại bỏ đầu tiên.

“Wow.” Liz cúi đầu cảm thán một tiếng.

MC Jeff cười nói, “Hôm nay là thi đấu miễn trừ lần thứ hai, hai bộ lạc xếp trước lấy được quyền miễn trừ, bộ lạc thua trận sẽ loại bỏ một người qua hội nghị bộ lạc, bộ lạc đứng thứ nhất đạt được –”

“Wow, dụng cụ bắt cá! Còn có giá nướng!”

“Không sai, là dụng cụ bắt cá, Alaoya, nghe nói các bạn đã có lửa?”

“Đúng, là Lu làm ra lửa.” Liz cười nói.

Jeff nhìn về phía Lục Ninh, “Nếu như vậy, dựa theo quy định các bạn có thể lấy được đá đánh lửa, đương nhiên, bộ lạc đứng thứ nhất ngày hôm nay cũng có thể lấy được đá đánh lửa, có chẳng qua đối với Ciaper cùng Alaoya mà nói thì không có công dụng gì lớn, Otubic, đối với các bạn mà nói, chắc chắn vẫn đáng giá tranh thủ một chút.”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, Jeff bắt đầu giảng giải quy tắc trò chơi, “Sau khi ghép thuyền xong, đi đến cái bàn ở giữa kia, dùng cung tên trên bàn bắn vào bia ngắm, sau đó đốt đuốc, lại chèo thuyền quay về, dỡ boong thuyền xuống làm thành một cái giá, sau khi các thành viên trèo lên thì dùng đuốc đốt cháy dây, đội ngũ kéo được cờ bộ lạc lên giành chiến thắng, nghe rõ chưa?”

Lục Ninh rất giỏi bắn súng, bắn tên phỏng chừng cũng không làm khó được y, nơi bắn tên cũng không cách xa bia ngắm, nhưng mà, y thực hoài nghi Cora có thể làm được hay không.

Rất nhanh thi đấu đã bắt đầu, ở giai đoạn ghép thuyền ban đầu, Alaoya có Lục Ninh cùng Ciaper có Lục Viễn đều rất nhanh, gần như là cùng lên, Otubic chậm một chút, nhưng điểm thi đấu mấu chốt cũng không ở nơi này.

Quả nhiên như Lục Ninh dự đoán, điểm mấu chốt ở chỗ bắn tên.

Liz, Tammy, Jesse, Barry, đều thông qua! Đến phiên Cora, cô bắn liên tục năm sáu mũi tên đều vẫn rơi vào trong biển lớn, thậm chí không có một mũi tên nhìn có thể trúng bia!

Liz nói thẳng: “Để Lu làm trước!”

Cora mặt trắng bệch tránh ra khỏi vị trí, Lục Ninh đi lên, một kích là trúng!

“Nhanh! Nhanh! Nhanh! Chỉ còn mình cô!”

Nhưng mà càng gấp Cora càng bắn không trúng, thẳng đến khi tất cả thành viên Otubic đều đã thành công bắt đầu quay về, Cora còn đang bắn tên.

Lúc này, ngay cả Barry cũng cảm thấy không loại bỏ cô không được, cho dù đáng về vị này có đáng yêu nữa, ở trong trận đấu rất cản trở mà nói, thật sự là khiến người không chịu đựng được.

Cuối cùng vẫn là đi vận cứt chó, tên Cora bắn mới sát qua viền bia ngắm, đợi khi bọn họ quay về, Ciaper cùng Otubic đã sớm hoàn thành thi đấu.

“Như vậy, Alaoya, các bạn không lấy được phần thưởng, hơn nữa buổi tối hôm nay sẽ phải tham gia hội nghị bộ tộc loại bỏ một người, Ciaper, các bạn đạt được dụng cụ bắt cá cùng giá nướng, mặt khác, các bạn có thể chọn một người trong Alaoya đưa đến đảo Lưu Vong.”

Ciaper thảo luận trong chốc lát, sau đó trực tiếp chỉ vào Lục Ninh nói: “Chúng tôi chọn anh trai của nhóc Luny của chúng tôi.”

Lục Ninh nhún nhún vai, Lục Viễn nhe răng với y.

Hoàn cảnh trên đảo Lưu Vong càng thêm tồi tệ, không có nơi che gió che mưa, đối với tuyển thủ phổ thông mà nói, nơi đó quả thực là ác mộng, thể nhưng, nơi đó có manh mối tượng miễn trừ.

Đi đảo Lưu Vong có lợi có hại, sau khi đi, bắt luận có tìm được tượng miến trừ hay không, đều sẽ có người hoài nghi người đã tìm được, một khi tìm được, ít nhất nó có thể giữ cho người không bị loại bỏ một lần, nhưng cho dù không tìm được, người cũng bị xếp vào đối tượng hoài nghi.

Thế nhưng Lục Ninh vẫn muốn đi một lần, nếu y cùng Lục Viễn có tượng miến trừ, trong thi đấu sau này sẽ có ưu thế hơn.

Tiểu tử a Viễn này làm cũng không tệ nha! Lục Ninh biết nếu không nhờ Lục Viễn thì khẳng định Ciaper sẽ không lựa chọn mình.

Trên đường trở về, mọi người đều im lặng không lên tiếng, mà Cora đã khóc, cô còn không ngừng nói rất xin lỗi, mỹ nữ có khóc vẫn là mỹ nữ, thế nhưng mỗi người đều sức cùng lực kiệt, căn bản không ai có tâm tư an ủi cô.

Cora cố gắng hết sức, lại vẫn không thể nào thuyết phục người khác thay đổi chủ ý.

Trong hội nghị bộ tộc buổi tối, gần như mỗi người chỉ nói một câu như vậy.

“Bỏ phiếu lần này là vì bộ lạc chúng ta càng mạnh hơn.”

Bao gồm Barry lúc trước cũng không đồng ý loại bỏ Cora, cũng viết tên Cora, Cora bị loại đã thành kết cục đã định, Barry không muốn lại đắc tội mọi người, hẳn cũng cần suy nghĩ cho mình sau này, hơn nữa sau khi loại bỏ Cora cũng không nhất định không có cơ hội, mượn sức Lu mà nói, vẫn là có cơ hội cùng chống lại Liz các cô.

Người sống sót, chưa bao giờ là dựa vào khuôn mặt mà có thể đi tiếp, cho dù diện mạo có xinh đẹp, không có năng lực cùng thủ đoạn, đồng dạng sẽ bị loại bỏ, bị knock out.

Ngày thứ mười một đi vò quần đảo Fiary, số người còn lại, mười sáu người.

Lục Ninh đi một mình trên bờ cát, giấy dai trên tay viết một bài thơ câu đố bằng tiếng Anh, muốn giải được cũng không dễ, nếu là Lục Ninh đời trước, khẳng định là không giải được.

Y may mắn mình học hình học không gian cũng không tệ lắm, hơn nữa, mấy thứ học từ trung học mà bây giờ còn chưa quên.

“Ba, bốn, năm.....” Y dùng bước chân chậm rãi đo lường tính toán khoảng cách.

Mặt trời về tây, bỏ lại một bóng dáng thật dài.

Người sống sót, còn đang tiếp tục.

68. Chương 68

Đào lớp cát trắng lên, Lục Ninh quả nhiên tìm thấy một cái túi nhỏ được bọc kín, sau khi mở ra, là một bức tượng gỗ dài một ngón tay, trước khi đến Lục Ninh đã sớm có chuẩn bị, quần mặc là có túi ngầm, trực tiếp giấu tượng miến trừ này vào, nghĩ nghĩ, y tìm đến một nhánh cây từ chỗ cách đó không xa, bẻ thành một khúc dài xấp xỉ, tìm cục đá hơi sắc bén một chút bắt đầu khắc.

Kỳ thật làm giả tượng miến trừ từ rất lâu trước kia đã chẳng phải việc gì ngạc nhiên, cho nên muốn khiến người tin đây không phải hàng giả vẫn là rất không dễ dàng, càng đừng nói trong tay Lục Ninh chẳng có bất cứ tài liệu gì, rất đơn sơ.

Cho dù khắc được tinh xảo, một khúc gỗ nhỏ như vậy vẫn không quá có thể khiến người tin tưởng, tượng miến trừ chân chính không chỉ tinh xảo hơn nhiều, hơn nữa còn đủ mọi màu sắc.

Lục Ninh đứng dậy nhìn nhìn bốn phía.

Y còn có chút thời gian.

Chạy vào trong rừng cây hái một số lá cỏ có màu sắc, may mắn đảo Lưu Vong này cũng không phải hoàn toàn trống không không có một vật, sau khi tìm chốc lát, Lục Ninh lại xuống biển.

Kỳ thật Lục Ninh cũng không nhận được toàn bộ thực vật này, y nhặt vài miếng vỏ sò, tách vài thực vật cùng chút rong biển nhặt từ dưới biển lên ra, đập nát, lại xé xuống một mảnh lót túi, dùng mảnh vải bông màu trắng nho nhỏ kia làm miếng lọc.

Y rất có kiên nhẫn, không tùy tiện tiện bỏ khúc gỗ nhỏ y đã xử lý qua vào nơi y đào ra tượng miễn trừ.

Đảo Lưu Vong rất đơn sơ, y gần như không có công cụ gì, thế nhưng trong vật phẩm cá nhân của y thì một cái bút vẫn phải có, sau khi vẽ ra ánh mắt màu đen, y dùng thuốc nhuộm thật vất vả mới lọc ra được một chút bắt đầu tiến hành gia công có tượng miễn trừ giả.

Nhân viên công tác vác camera quay [Người sống sót] ở bên cạnh đầy mặt ngạc nhiên, bởi vì trước kia cũng có không ít tuyển thủ làm giả tượng miễn trừ, thậm chí có tuyển thủ dùng công cụ đặc thù làm tượng miễn trừ giả có thể đánh tráo với thật –

Nhưng đây là ở đảo Lưu Vong! Đảo Lưu Vong cái gì cũng không có, vị này thậm chí còn chẳng có công cụ gì đáng nói!

Về điểm này đương nhiên Lục Ninh rất rõ ràng, vật phẩm cá nhân của y không che che lấp lấp, người bộ lạc Alaoya đều biết trong cái túi nhỏ kia của Lục Ninh có cái, gì, một quyển vở, một cái bút, một cái áo khoác mỏng, ngoài ra cái gì cũng không có, thậm chí không có cái hộp hay cái túi nhỏ linh tinh gì khiến người khác hoài nghi, từ ngày đầu tiên y đến nơi này, đã thẳng thắn vô tư đến mức khiến người yên tâm.

Nhưng mà hiện tại, y dùng từng chút thuốc nhuộm thiên nhiên đậm đặc lọc ra từ rong biển tỉ mỉ quét qua thân thể bức tượng gỗ nhỏ này, dùng nhánh cây mài tròn đầu tháo ra phần vải xóp từ trên vai chiếc áo khoác mỏng, bắt đầu tiến hành gia công tinh cho bức tượng.

Cuối cùng lại dùng phần vải xóp kia hút từng chút thuốc nhuộm, chậm rãi lau qua bức tượng.

May mắn thời tiết cực kỳ nể tình, mặt trời thiêu đốt hừng hực rất nhanh đã làm khô thuốc nhuộm được nhuộm lên, Lục Ninh quét vài tầng, cho dù thuốc nhuộm thiên nhiên quá ít, chỉ có hai màu sắc rất bình thường, nhưng qua y pha chế vẫn được coi là tạo ra một loại màu sắc rực rỡ, thậm chí sau khi y hoàn thành còn dùng lòng bàn tay không ngừng vuốt nhẵn bức tượng miễn trừ giả này, khiến nó trở nên càng thêm trơn nhẵn, mất đi một chút cảm xúc thô ráp.

Kỳ thật Lục Ninh lại vẫn không rất hài lòng, hiệu quả của loại thuốc nhuộm thiên nhiên này có chút không xong, y quét lên cũng không đều, cái thứ như thế này là không qua nổi nhìn kỹ, chỉ có thể nói nhìn sơ qua có chút giống mà thôi.

Nhân viên công tác nhìn thấy thanh niên này dùng một khúc gỗ, trong hoàn cảnh không có bất cứ tài liệu gì, làm ra một cái “tượng miễn trừ” mà ngay cả hắn cũng phải tin tưởng.

Đến khi sắp rời đi đảo Lưu Vong Lục Ninh mới rửa thuốc nhuộm trên tay mình, đóng gói tượng miễn trừ giả này lại, vùi vào nơi y đào được tượng miễn trừ, dấu vết bên trên dùng lá cọ làm phẳng, sau đó cố ý đào hai cái hố ở chỗ khác với tốc độ nhanh nhất.

“Hoan nghênh trở về.” Những người còn lại của bộ lạc Alaoya đều ở nơi ở cách đó không xa nghênh đón y.

Barry nhìn như lơ đãng hỏi: “Đảo Lưu Vong thế nào?”

“Cực hỏng bét.” Lục Ninh cười khổ, “Tôi biết mọi người muốn hỏi tượng miễn trừ,” Y đơn giản làm rõ, “Tôi có thể nói cho mọi người manh mối tượng miễn trừ, tôi cảm thấy quá khó khăn, hơn nữa tôi thật sự không giải thích được.”

Y cứ như vậy thẩn thẩn đờ đờ mở túi tùy thân ra, lấy quyển vở của y bên trong ra, xé một tờ giấy xuống, “Mọi người xem đi!”

Liz có chút kinh ngạc, cô không nghĩ tới Lục Ninh lại vô tư như vậy.

Đây là một bài thơ câu đố tiếng Anh.

“Tiếng Anh của tôi là không kém, thế nhưng chỉ giới hạn trong nói chuyện với mọi người,” Lục Ninh nói, “Tôi cũng không phải người Mỹ, cái loại thơ ca này, nhìn đã thấy đau đầu.” Y lắc đầu thở dài, “Tôi hy vọng

người bộ lạc chúng ta có thể luôn đoàn kết cho đến khi sáp nhập bộ lạc, mặc kệ ai trong chúng ta đi đảo Lưu Vong, có thể lấy được tượng miễn trừ đều là chuyện tốt.”

Tammy cười gật gật đầu, “Manh mối này là rất khó.”

Câu đố loại này không phải nói giải là có thể giải, hơn nữa còn là một bài thơ câu đố có liên quan đến chữ số, đối với người nước ngoài mà nói khẳng định sẽ càng khó khăn.

Cô trao đổi một ánh mắt với Liz, coi như tạm thời tin Lục Ninh.

Kỳ thật Barry không quá tin tưởng, xuất phát từ trực giác của một diễn viên, đối với Lục Ninh bản thân cũng là một diễn viên ưu tú, hẳn luôn có một cảm giác nói không rõ, thanh niên trước mắt này nhất định che giấu cái gì.

sáu người biến thành năm người, Lục Ninh miễn cảm nhận thấy được quan hệ giữa Liz và Barry cùng Liz càng thêm chuyển biến xấu, điều này nói lên vị trí của mình lại an toàn một chút, đương nhiên không loại trừ khả năng vạn nhất Barry hợp tác cùng Liz, như vậy tất nhiên mình sẽ rơi vào vị trí nguy hiểm, cho nên Lục Ninh mới có thể cố hết sức khiến mọi người tin y không có tượng miễn trừ.

Nếu bọn họ tin, bất luận là phe Barry bên kia hay là Liz bên này, đều không có lý do loại bỏ mình, hơn nữa bởi vì 2:2, bọn họ đều phải tranh thủ một phiếu này của mình.

Từ khi đến nơi này Lục Ninh vẫn luôn ở trong trạng thái cực kỳ cảnh giác, y không hy vọng mình bị “ám sát” dưới tình huống bản thân không biết gì hết.

Buổi sáng ngày hôm nay là thi đấu khen thưởng.

“Đến, để cho chúng ta nhìn Alaoya hoàn toàn mới một cái, Cora bị loại bỏ trong hội nghị bộ tộc.” MC Jeff cười nói.

Mà mặc kệ là Ciaper hay là Otubic đều là một dáng vẻ “quả nhiên là thế”, trong mắt bọn họ, không loại bỏ Cora cản trở các loại trong thi đấu, người Alaoya mới là náo loạn đầu.

Mặc dù ở trong [Người sống sót], người năng lực mạnh sẽ tương đối bị kiêng kỵ, thế nhưng trước khi sáp nhập bộ lạc tiến hành thi đấu cá nhân, lợi ích của bộ lạc chính là lợi ích của cá nhân, có Cora ở, ảnh hưởng quá tệ đến thực lực toàn bộ lạc.

Kỳ thật cũng là Cora xui xẻo, những quý trước cũng không phải không có người thể lực yếu đi đến cuối cùng, cố tình hai lần thi đấu đầu tiên của quý này lại đều có liên quan nhất định đến thể năng, nhược điểm của cô bại lộ rất nghiêm trọng.

Cho đến hiện tại, Alaoya cùng Otubic đều bị loại một người, chỉ có Ciaper vẫn đầy đủ, mà bởi vì còn đủ người, sĩ khí của toàn bộ lạc này vẫn là rất cao.

Lục Ninh cùng Lục Viễn thừa dịp người khác không chú ý trao đổi một ánh mắt.

Lục Viễn lập tức biết Lục Ninh tìm được tượng miễn trừ, loại hiểu biết lẫn nhau này làm cho bọn họ thậm chí không cần nói chuyện.

“Ciaper, các bạn nhiều người, ai muốn ở bên cạnh xem thi đấu?”

Một diễn viên nữ giơ tay lên.

Thi đấu năm người, ở quần đảo có rất nhiều hạng mục trên nước, Jeff bắt đầu giải thích quy tắc thi đấu, “Muốn biết phần thưởng của trận này là gì sao?”

“Muốn!”

“Bộ lạc thắng lợi sẽ đi lên một đảo nhỏ phụ cận hưởng thụ bữa tiệc lớn, gà chiên, bia, điểm tâm ngọt, chocolate.....”

Tất cả mọi người đều kêu lên, sống trong tình huống gần như không có gì ăn này lâu như vậy, mị lực của những đồ ăn này quả thực là vượt quá tưởng tượng của mọi người!

“Tôi đến ghép hình.” Lục Ninh nói, “Cái này tôi tương đối giỏi.”

Liz gật gật đầu, “Như vậy đi, Lu cùng Tammy ghép hình.”

Thi đấu lần này cần ba người lặn vào trong nước lấy gói hình ghép, hai người chạy vượt chướng ngại vật ghép hình, Lục Ninh cũng không muốn bại lộ ưu thế thể năng của mình, chọn ghép hình vẫn là rất an toàn.

Nhìn thoáng qua bên cạnh, Lục Viễn cũng giống như y.

Sau khi phân công, yêu cầu thể lực đối với người xuống nước lấy túi cũng cao hơn, gia hỏa Barry thân thể nhìn khỏe mạnh này lập tức có chút không chịu nổi, thậm chí biểu hiện còn không tốt bằng Liz.

May mắn là, không chỉ có hân như vậy, mười tám vị tuyển thủ quý này, một nửa người có kinh nghiệm [Người sống sót] cùng một nửa ngôi sao, chín tuyển thủ quý trước năm nam năm nữ, chín ngôi sao năm nữ bốn nam, ba ngôi sao trong Alaoya là hai nam một nữ, thế nhưng Ciaper cùng Otubic lại đều có hai ngôi sao nữ, tuy [Người sống sót] đều cố gắng tìm diễn viên có ưu thế phương diện thể lực, nhưng chung quy không phải mỗi người đều có thể chịu được cường độ thi đấu cao như vậy, đặc biệt là dưới tình huống ăn không đủ no.

Vì thế, dưới tình huống hai bộ lạc khác đều có ngôi sao nữ cản trở, Alaoya thuận lợi lấy được quán quân lần đầu tiên từ khi tham gia trò chơi tới nay!

“Loại bỏ Cora quả nhiên là đúng.”

Mọi người đều cảm thán, nếu có cô ta ở, khẳng định bọn họ không thể thuận lợi đoạt quán quân như vậy.

“Bây giờ còn có một tin tức tốt,” Jeff nhìn về phía các thành viên Alaoya, “Các bạn có thể lựa chọn một người từ mỗi bộ lạc Ciaper và Otubic tới tận hưởng mỹ thực cùng các bạn! Đây là cơ hội tốt để tìm hiểu tình huống của bộ lạc khác, đồng thời cũng sẽ để cho hai bộ lạc khác tìm hiểu tình huống bộ lạc các bạn, được rồi, hiện tại các bạn có thể thảo luận một chút để chọn người.”

Lục Ninh liếc mắt nhìn Lục Viễn, tiếp tục thực vô tư nói: “Tôi hy vọng có thể để em trai của tôi đi cùng chúng ta.”

Loại tư tâm này mọi người cũng chỉ cười, nếu y không có tư tâm này mới là kỳ quái ấy. Mọi người đều không quan tâm điểm này, dù sao bọn họ cũng không có người quen nào ở Ciaper.

“Otubic thì tôi thấy chọn Emma tương đối tốt.” Barry nói, “Tôi đã từng hợp tác cùng cô ấy, có thể đánh bài tình cảm hỏi thăm chút tin tức.”

Vì thế, cứ như vậy quyết định.

Một hàng bảy người đi lên du thuyền tới đón bọn họ.

“Người đi theo chúng ta không thành vấn đề chứ?” Trên tay Lục Ninh cầm một lon coca, nhìn về phía Lục Viễn.

Lục Viễn trực tiếp ghé lên cái chén của y uống một hớp lớn, “Hắn là không thành vấn đề.”

Lục Ninh liếc liếc mắt nhìn những người khác cách đó không xa, đề thấp âm thanh, “..... Người dùng tâm lý ám chỉ sao?”

Đây là ăn gian a!

Trận trước Lục Ninh mới nghĩ đến, nói là muốn xem xem mình với y ai có thể lấy được quán quân, thế nhưng Lục Viễn chỉ cần gian lận một chút, Lục Ninh liền.....

Đây là kỹ năng thiên phú của người ta a!

Chung quy Lục Ninh không thể cầm súng ma pháp ra chỉ vào đầu người ta để lúc bỏ phiếu người ta viết tên người khác đúng không!

“Ta nói không dùng người tin không?”

Lục Ninh trả lời kiên định: “Không tin!”

“Ta không dùng.” Lục Viễn cầm gà chiên, cắn.

Lục Ninh: “.....”

Nhìn hai anh em bên kia vừa nói vừa cười ha ha, không chỉ biểu tình trên mặt là hoàn toàn gần gũi, ngôn ngữ thân thể cũng thân mật, những người khác ngồi bên cạnh bàn liền bắt đầu trêu chọc.

“Cặp song sinh dù sao cũng là cặp song sinh a.” Emma đến từ Otubic cố ý nói, cô là gây xích mích rõ ràng.

Liz cười tủm tỉm, “Cảm tình của bọn họ tốt là bình thường, nếu như sau khi đến đây mà còn làm ra vẻ không quá thân thiết mới khiến người hoài nghi đi?”

Mặc kệ hiện giờ trong lòng cô nghĩ những cái gì, ít nhất không thể khiến người bộ lạc khác nhìn ra được.

Bất luận là phe Barry hay là Liz, đều rất thân thiết với Lục Ninh, kéo theo đối với Lục Viễn cũng không kém, Lục Viễn không khỏi có chút bội phục Lục Ninh, theo hắn nhìn thấy, tình huống của Alaoya chỉ sợ còn phức tạp hơn Ciaper bọn họ, có thể là vì từ khi thi đấu đến nay còn chưa có thất bại, trong Ciaper không có quá nhiều vấn đề, mọi người tin phục một người có kinh nghiệm tên là Jacob, thậm chí từ lúc bắt đầu đã nói, một khi muốn loại bỏ mà nói, sẽ bắt đầu từ hai diễn viên nữ, thế nhưng ngoài mặt bọn họ đối với hai diễn viên nữ kia không tệ, cho nên các cô không hề phát hiện ra.

Sau khi bọn họ ăn no trở về, chính là một đợt thi đấu miễn trừ mới.

“Hiện tại, xin bộ lạc Otubic tháo khăn trùm đầu của các bạn xuống.” MC Jeff bỗng nhiên nói.

Ba bộ lạc phía dưới ồ lên một mảnh!

Nhanh như vậy đã sáp nhập bộ lạc!

“Trừng phạt của thi đấu khen thưởng lần trước, bộ lạc Otubic xếp cuối cùng sẽ sáp nhập vào bộ lạc Ciaper cùng Alaoya.” Jeff nói thẳng, “Hiện tại mời mỗi người bộ lạc Otubic đến chỗ tôi rút khăn trùm đầu, bên trong có hai khăn màu vàng của Ciaper cùng ba khăn màu đỏ của Alaoya!”

Lục Ninh phát hiện, cứ như vậy, Alaoya cùng Ciaper bọn họ lại về đến trạng thái số người cân bằng, mỗi tổ đều là tám người, mà trùng hợp là, hai người đã bị loại bỏ, vừa vặn là một ngôi sao cùng một tuyển thủ quý trước.

Nhưng cứ như vậy, số người tăng lên nhất định sẽ dẫn đến kết cấu bộ lạc phát sinh thay đổi, 5 thành viên ban đầu của Alaoya lại chia ra hai phe, Lục Ninh tạm thời liên minh cùng Liz, lại cũng không trở mặt với Barry, hiện tại gia nhập thêm ba người của Otubic — bọn họ cũng có ba người!

Tình thế hiện tại của Alaoya bọn họ khó tránh khỏi sẽ càng thêm khó bề phân biệt.

“Bộ lạc giành được thắng lợi thi đấu miễn trừ hôm nay sẽ được miễn loại bỏ, đồng thời bộ lạc thua trận sẽ có một người bị đưa đến đảo Lưu Vong, tuyển thủ bị đưa đến đảo Lưu Vong cũng sẽ được miễn loại bỏ!”

Tất cả tuyển thủ ở đây đều có chút dăm chiêu, điểm này không phải không thể lợi dụng đúng không?

Ciaper trong thi đấu gần đây vẫn là khí thế tăng vọt, Lục Ninh nhìn hai diễn viên nữ rút đến bộ lạc mình, liền có một loại dự cảm rất không rõ.

Quả nhiên, Lục Ninh thật sự không có một chút bất ngờ Alaoya bọn họ thua trận đấu, chẳng qua nhìn dáng vẻ kiêu ngạo phách lối của Lục Viễn, thật đúng là khiến y có chút khó chịu.

“Chúng tôi quyết định đưa Emma đi đảo Lưu Vong.” Jacob của Ciaper nói.

Lục Ninh nhíu mày, liếc liếc mắt nhìn nam nhân cao lớn khỏe mạnh kia, người này không giống Jesse bên bọn họ, không chỉ có năng lực, còn có đầu óc, lựa chọn Emma thật là một sách lược tương đối không tồi.

Bởi vì Emma rõ ràng là người yếu nhất trong Alaoya mới, giữ lại một người yếu nhất của bọn họ với Ciaper mà nói là cực kỳ có lợi, hơn nữa còn có thể làm yếu đi thực lực của bên diễn viên này.

Sau khi ba người Otubic sáp nhập vào Alaoya, trong tám người hiện tại, diễn viên cùng tuyển thủ quý trước vừa vặn là tỉ lệ 4:4, thậm chí tỉ lệ nam nữ vừa vặn cũng là 4:4, giữ lại một diễn viên yếu nhất, ở trình độ nào đó là làm bên diễn viên yếu đi, nếu mấy diễn viên kia ôm đoàn muốn tiếp tục sinh tồn mà nói, nhất định sẽ nghĩ hết mọi biện pháp loại bỏ một người có kinh nghiệm [Người sống sót].

Thông qua hành động này, lại phân tích cuối cùng người bị loại bỏ là ai, Jacob có thể suy đoán đại khái tình huống liên minh trong Alaoya bọn họ.

Người này là một nhân vật a!

Chỉ chốc lát sau Lục Ninh đã nhìn thấu tâm tư Jacob.

Sau khi trở lại nơi ở, bởi vì lần này thất bại, cảm xúc của mọi người rõ ràng có chút mất mát, trong ba người vừa gia nhập Alaoya chỉ còn lại hai người, Emma đi đảo Lưu Vong, Nelly luôn có quan hệ tốt với cô liền khiêm tốn hơn rất nhiều, mà một người khác gọi ALục Viễnin, là một tên to con râu quai nón, nhìn giống như nông dân trong những nông trường Mỹ.

Lục Ninh cực kỳ tự giác bắt đầu đi tìm dừ, Jesse đi bắt ít cá, ALục Viễnin chủ động yêu cầu đi cùng y, Nelly mệt mỏi ngồi bên cạnh đốt lửa, cô cũng là tuổi trẻ xinh đẹp, chỉ là so với Cora mà nói thì yên tĩnh hơn một chút.

Liz: Không thể nghi ngờ sau khi gia nhập người mới, Alaoya chúng tôi lại trở nên càng phức tạp, vốn muốn đá Barry ra trước, hiện tại không thể không suy xét loại bỏ một vài người càng yếu hơn ở trong bộ lạc, tỷ như Nelly, tôi cảm thấy cô ta chính là Cora thứ hai.

Tammy: Tôi nhìn thấy Barry đang có ý đồ mượn sức ALục Viễnin, nếu Barry cùng Jesse có ALục Viễnin, tôi cùng Liz sẽ trở nên càng nguy hiểm, hiện tại cần làm là chắc chắn ba người, tôi, Liz cùng Lu liên minh, tôi đang suy xét có cần mượn sức Nelly trước hay không, sau khi đuổi được Barry thì bộ lạc chúng ta mới có thể càng tốt hơn một chút.

Lục Ninh ở xa xa nhìn thấy Tm đang vẽ mặt ôn hòa nói chuyện cùng Nelly, không thể không nói, tuổi cùng bề ngoài ôn hòa của Tammy mà thuyết phục thiếu nữ trẻ tuổi, vẫn là rất có ưu thế, cô rất rõ làm thế nào có thể khiến đối phương sinh ra cảm giác tin tưởng với mình.

Barry: Tôi cùng Jesse muốn mượn sức ALục Viễnin, ba người chúng tôi cung cấp thức ăn cho những người khác, sau khi tạo thành liên minh chắc chắn, là có thể đá nữ nhân tên Liz tự cho là đúng kia ra trước, thế nhưng bộ lạc chúng tôi lại có hai diễn viên nữ nhỏ yếu, ít nhất phải đuổi một trước, bằng không trận đấu kế tiếp chúng tôi không có khả năng chiếm ưu thế.

Jesse: ALục Viễnin là người rất đáng giá tin tưởng, trước kia khi hắn chơi trò này chưa từng phản bội liên minh, cho nên tôi cảm thấy có thể tin tưởng hắn, sáp nhập bộ lạc với tôi mà nói là việc tốt, nếu không sớm mượn gì Liz cũng sẽ đuổi tôi cùng Barry đi. Chẳng qua Barry tự cho mình là người lãnh đạo trong liên minh chúng ta, nếu có thể, tôi nghĩ mình tùy thời sẽ rời khỏi liên minh cùng Barry, hiện tại xem ra tôi, ALục Viễnin cùng Lu có lẽ càng tốt hơn một chút.

ALục Viễnin: Đầu tiên, tôi cảm thấy mình đã thu được tin tưởng của Jesse, nhưng mà tôi không quá thích Barry, chuyện gì hắn cũng ngồi mát ăn bát vàng, lại rất thích ra lệnh cho tôi cùng đều Jesse. Vì an toàn của bản thân, tôi không thể không liên minh với hắn trước, Nelly hình như đã gia nhập vào phe nữ nhân bên kia, tôi cảm thấy chúng tôi rất cần tranh thủ tiểu tử châu Á kia một chút, Jesse cũng cho là như vậy.

Nelly: Tôi cảm thấy cảm giác Alaoya cho mình tốt hơn Otubic một chút, Tammy rất hòa nhã, Liz cũng rất lợi hại, thế nhưng không có Emma ở đây, Vic lại sang bên kia, liên minh ba người chúng tôi chỉ còn lại một, mà hiện tại tôi là người yếu nhất Alaoya, cho nên thực lo lắng bọn họ sẽ loại bỏ mình, xem ra liên minh cùng Tammy các cô ấy là lựa chọn tốt nhất, nhưng tôi vẫn đi nói chuyện với ALục Viễnin một chút, chứng tỏ tôi sẽ trung thành với Otubic ban đầu, đương nhiên, đây chỉ là nói dối. Tôi chỉ muốn bình an vượt qua đêm nay trước, ít nhất đợi Emma trở về.

Lục Ninh: Mấy người Liz hy vọng tôi có thể kiên trì duy trì liên minh ba người, Jesse cũng đi tìm tôi, thế nhưng luận người mà nói, tôi cũng không rất thích Barry, cho nên tạm thời hắn là vẫn sẽ cùng mấy người Liz.

Trong loại phỏng vấn này, thái độ của Lục Ninh luôn luôn ôn hòa hơn những người khác một chút, y gần như chưa từng dùng câu nói tương đối kịch liệt nào đi đánh giá người khác.

Nhưng mà nói thật, so với mấy người Liz, y quả thật lại càng không thích Barry, đây chỉ thuần túy là nguyên nhân tính cách.

“Hiện tại, tôi đến kiểm phiếu.” Jeff cầm lấy thùng phiếu.

“Phiếu đầu tiên, Barry, phiếu thứ hai, Nelly, phiếu thứ ba, Liz.....”

Lục Ninh cực kỳ kinh ngạc, hiển nhiên có chuyện mà y không biết đã xảy ra.

Liz cùng Tammy nói cho y, lần này bỏ phiếu Barry, tạm thời giữ Nelly lại, cố gắng làm suy yếu sức mạnh của đối phương trước, bằng không sau khi loại Nelly, sẽ vô cùng không có lợi cho liên minh của mình bên này, lợi dụng Nelly loại bỏ Barry trước là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, Jesse từng đến tìm y, nói bọn họ sẽ bỏ phiếu loại bỏ Nelly yếu nhất bộ lạc trước.

Lục Ninh vốn cho rằng, số phiếu sẽ là 4:3, Barry bị loại, bởi vì Liz, Tammy, Nelly cùng mình đều sẽ bầu Barry, mà Barry, Jesse cùng ALục Viễnin sẽ bỏ phiếu Nelly, hiện tại xem ra, lại không phải như vậy.

Y nhìn người bên cạnh một lát, lập tức liền phát hiện Nelly thực bất an.

Cô phản bội, cô không ghi tên Barry, mà viết Liz.

“Barry, ba phiếu, Nelly ba phiếu, Liz một phiếu.”

Kết quả như vậy thì Lục Ninh chỉ cần hơi suy nghĩ một chút đã hiểu vì sao, Barry liên minh vì lừa Nelly, nói cho cô bọn họ sẽ bỏ phiếu Liz, mà trong kế hoạch của Barry, bọn họ có ít nhất ba phiếu bỏ cho Nelly, thậm chí Jesse từng đến mượn sức Lục Ninh, ALục Viễnin còn từng đi tìm Tammy, Barry tự cho là đã thỏa thuận xong, mọi người nhất trí loại bỏ Nelly.

Không ngờ được là, Tammy chỉ giả ý lừa bọn họ, liên minh ba người bên này kiên định muốn loại bỏ Barry.

Nelly biết Liz cùng Tammy muốn loại bỏ Barry, Barry bên kia muốn loại bỏ Liz cô còn thật sự rất vui, cần nhắc một chút, cô phát hiện bên Liz này chiếm ưu thế, như vậy với bản thân cô mà nói cũng không phải rất tốt, một khi loại bỏ Barry, khẳng định sẽ chọc giận liên minh Jesse bọn họ kia, mà sau khi Emma trở về, các cô cũng chỉ có thể gia nhập Liz bên này, như vậy tình cảnh của các cô vẫn là tùy thời có thể bị Liz loại bỏ, chung quy cô, Emma cùng ALục Viễnin đều đến từ Otubic, xét về sức mạnh, bên Barry bọn họ mạnh hơn.

Thế nhưng cô có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, bên Barry bọn họ lại có thể muốn loại bỏ cô đầu tiên!

Không thể không nói, xét về mưu lược, Barry hoàn toàn kém Liz cùng Tammy một bậc, trên bản chất hẳn không quá coi trọng hai nữ nhân này, mới có thể làm ra quyết định như vậy, từ ban đầu Lục Ninh đã nhìn thấu điểm này, cho nên y đã sớm quyết định đứng ở phe Liz bên kia.

Barry căn bản là không đấu lại Liz.

“Barry cùng Nelly bằng phiếu, hiện tại trừ hai người bọn họ ra, tiến hành đợt bỏ phiếu thứ hai, chỉ có thể viết tên hai người bọn họ.” Có vẻ Jeff cũng thấy được kết quả này vô cùng thú vị.

Barry tức giận nhìn Lục Ninh cùng Tammy, Lục Ninh nhún vai, đại ca, từ ban đầu ta đã chưa từng đáp ứng gia nhập các ngươi có được không.

Về phần Tammy, cô hoàn toàn không có chút gánh nặng tâm lý nào với việc lừa Barry, ở trong [Người sống sót] lý, liên minh cùng phản bội không phải vốn chính là chuyện thường hay sao.

Nelly càng là tức giận đến đòi mạng, cô hoàn toàn không hề nghĩ đến kết quả này!

Kết quả lần bỏ phiếu thứ hai khỏi cần nói cũng biết, Barry 3: Nelly 2, Barry bị loại.

Lục Ninh cong cong khóe môi, trải qua chuyện này, Nelly hẳn là sẽ không lại đồng ý liên minh cùng Jesse bọn họ, sau khi Emma trở về, phe mình bên này liền sẽ đứng ở vị trí ưu thế tuyệt đối.

Trong [Người sống sót], phản bội tùy thời tồn tại.

Ngày hôm sau lại vẫn thi đấu khen thưởng.

“Đến xem Alaoya hoàn toàn mới nào, Barry bị loại bỏ trong hội nghị bộ tộc đêm qua.”

“Wow.” Hiển nhiên, với kết quả này, Ciaper có chút bất ngờ, bọn họ cho rằng Nelly sẽ bị loại trước.

Jeff duỗi tay, “Emma, hoan nghênh trở lại bộ lạc.”

Hoàn cảnh đảo Lưu Vong cực kỳ không xong, Emma hiện tại giống như phấn viết lên quả cà, cả người đều lảo đảo.

Vì thế, sau khi mất đi Barry, gia nhập hai kẻ yếu là Emma cùng Nelly, trận thi đấu khen thưởng này bọn họ thua một chút cũng không bất ngờ.

“Ciaper, các bạn quyết định đưa ai đi đảo Lưu Vong?”

Jacob cười nhìn qua, “Nelly.”

Trừ lần đầu tiên là Lục Viễn thuyết phục bọn họ cho Lục Ninh đi đảo Lưu Vong ra, lựa chọn người yếu nhất của đối phương đi đảo Lưu Vong là sách lược không sai, cho dù đối phương có thể tìm được tượng miễn trừ cũng có cơ hội loại bỏ hẳn.

Lúc này đi đảo Lưu Vong không giống lúc trước, trước trận đấu miễn trừ sẽ được đưa về, vẫn là có khả năng sẽ bị loại, hơn nữa không có thời gian ở chung với những người khác, rất có khả năng những người khác thương lượng xong muốn loại bỏ người, lúc đó người lại ở đảo Lưu Vong mà không hề biết gì.

Sắc mặt Nelly thực không xong.

Ngày hôm sau là thi đấu miễn trừ.

Lục Ninh phát hiện sắc mặt Lục Viễn không quá dễ nhìn.

Hắn hơi hơi chau mi, thế nhưng bị phân vào hai bộ lạc khác nhau, y thậm chí không có cơ hội trao đổi với Lục Viễn.

Rất nhanh y đã phát hiện không đúng, cho dù người khác không phát hiện, Lục Ninh lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Lục Viễn đang cố ý thua trận.

Không chỉ là y, người Mỹ gốc Nhật gọi là Vic kia cũng vậy.

Thế nhưng Vic làm càng rõ ràng hơn Lục Viễn một chút, trong thi đấu lúc trước Lục Viễn vốn cũng không biểu hiện ra thể năng rất mạnh, hắn vẫn có phần giữ lại, cho nên hiện tại biên độ loại giữ lại này càng lớn một chút, nhưng cũng không quá mức.

Chỉ là Lục Ninh biết năng lực của hắn tới trình độ nào, mới có thể dễ dàng phát hiện hiện tại hắn đang nường tay.

Đây chính là nguyên nhân mà sắc mặt Lục Viễn nặng nề như vậy?

Hắn muốn loại bỏ người nào đúng không?

Chỉ có bộ lạc thua cuộc ở thi đấu miễn trừ mới có thể tham gia hội nghị bộ tộc loại bỏ một người.

Lúc trước Lục Viễn ở Ciaper vẫn là rất tốt, vấn đề nhất định là ở trên người hai người mới gia nhập.

Ánh mắt Lục Ninh dừng trên người mỹ nữ tóc vàng kia, cô là á quân một quý [Người sống sót] nào đó –

Lục Ninh tự cho rằng trí nhớ của mình không kém, y bỗng nhiên nghĩ đến, nữ nhân gọi Dena này hình như cực kỳ không có hảo cảm với người da vàng.

Khó trách, Vic này lúc trước ở Otubic chỉ sợ sống cũng không được tốt, chống đỡ qua một lần hội nghị bộ tộc, hiện tại sau khi sáp nhập bộ lạc, chỉ sợ cũng muốn đá rơi Dena.

Cố ý nường tay thua trận đấu.....

Lục Ninh thở dài, lấy cái tính cách hiếu thắng của Lục Viễn, có thể làm đến tình cảnh vì cô mà buông tha thi đấu, xem ra vị này đắc tội Lục Viễn, còn đắc tội không ít a!

Y chỉ là may mắn, Lục Viễn vẫn là lý trí, biết dùng quy tắc trò chơi để đối phó nữ nhân này, bằng không, miếu sát cô cũng chỉ việc trong chưa đến một phút.

A Viễn thật đúng là trưởng thành. Lục Ninh vui mừng nghĩ.

69. Chương 69

Dưới tình huống đối phương cố ý nường tay, Alaoya vẫn thiếu chút nữa thì thua trận đấu, Lục Ninh thật sự là có chút không nói gì, nếu không nường tay mà nói, chẳng phải bên mình đây phải thua không thể nghĩ ngờ?

Sau khi Ciaper thua, sắc mặt Jacob rõ ràng rất khó coi, hẳn ngược lại không đi khó xử Lục Viễn, chung quy Lục Viễn liên minh với hắn đã lâu, hơn nữa Lục Viễn nường tay cũng tương đối không để lại dấu vết, ngược lại là Vic người Mỹ gốc Nhật kia bị hắn chỉ trích.

Nhưng mà Vic cũng chỉ bình tĩnh nói xin lỗi, Lục Ninh nghe được một chút, hẳn quả thật rất bình tĩnh. Trào phúng trên mặt Dena Lục Ninh nhìn thấy rõ ràng thấu đáo, tuy rằng nữ nhân này không nói rõ, nhưng rõ ràng có kỳ thị người da vàng.

Trên thực tế, ở Âu Mỹ, bộ phận người như vậy cũng không tính rất ít.

Lục Ninh có thể khẳng định là, buổi tối hôm nay vị này nhất định sẽ bị loại bỏ, cô tuyệt đối cực kỳ chọc giận Lục Viễn.

“Cuối cùng hôm nay chúng ta có thể thắng lợi a.” Trên đường về nơi ở, Emma muốn phát triển bầu không khí.

Cô thể nào cũng chưa nghĩ đến, người bị loại lại có thể là Barry, ở Alaoya, người duy nhất cô quen thuộc là Barry, hơn nữa khi cùng Alaoya đi ăn tiệc lớn đã lên bí mật thương lượng xong với Barry, cố tình hiện tại Barry bị loại bỏ, Emma lập tức ý thức được tình huống của cô cùng Nelly rất không xong.

Emma muốn tiếp tục sinh tồn, nhưng qua thi đấu ngày hôm nay, cô phát hiện một khi cho Alaoya cơ hội loại bỏ người, gần như khẳng định sẽ loại bỏ cô cùng Nelly.

Phát hiện này khiến cô cảm thấy rất không tốt, hiện tại cô cùng Nelly có thể làm chính là xem xem có thể khơi ra mâu thuẫn lớn hơn hay không, thế nhưng Barry đi, mục tiêu này cũng trở nên khó có thể thực hiện.

Khi trở lại nơi ở bắt đầu chuẩn bị bữa tối, Liz lặng lẽ đi tới nói với Lục Ninh, “Chúng ta loại bỏ Nelly trước.”

Lục Ninh gật gù đầu, y biết, Liz là cảm thấy tức giận với sự phản bội của Nelly.

Bởi vì từ ban đầu Alaoya đã biểu hiện không tốt ở thi đấu, trừ một lần thi đấu khen thưởng ra, bọn họ chưa từng giành được thứ nhất, trước có Cora sau có Emma cùng Nelly, bọn họ gần như không có cơ hội lấy được bất cứ đồ vật thưởng thêm nào, không có dụng cụ bắt cá, không có vải chống nước, không có thảm, không có giá nướng vân vân, lửa vẫn là Lục Ninh làm ra, cho dù hôm nay thắng, không khí trong bộ lạc lại vẫn không xưng được có bao nhiêu tốt.

Jsses mang theo ALục Viễnin đi bắt cá, Emma cùng Nelly cố gắng giúp đỡ Liz cùng Tammy, thế nhưng tay chân vụng về chẳng làm tốt được cái gì.

Lục Ninh bò ở trên cây, một bên chém dừa xuống, một bên nhìn ra biển lớn ở xa xa, phương xa một mảnh mây trôi, phỏng chừng buổi tối hôm nay lại muốn đổ mưa.

Thời tiết không tốt cùng đối khát rét lạnh khiến tâm tình mọi người đều cực xấu.

Đây là [Người sống sót], khó chịu trên thân thể cùng căng thẳng trên tâm lý rất có khả năng sẽ phá hủy tinh thần tiếp tục kiên trì của một người.

Nelly đã có chút muốn buông tay, Emma còn đang giúp Tammy xử lý dừa, cô ngồi một mình trên bờ cát, ôm cánh tay nhìn biển lớn mênh mông.

Cô cảm giác cô hiện tại muốn về nhà ngay lập tức, muốn hảo hảo tắm một lần, hảo hảo ăn mấy thứ thật ngon, cô sắp không chịu nổi nữa.

Phần thưởng của thi đấu khen thưởng ngày hôm sau có gia vị, dụng cụ cắt gọt cùng hai bình rượu đỏ, nhìn thái độ tiêu cực của Nelly, Lục Ninh cảm giác bọn họ lại vẫn không thắng được.

Dưới loại thái độ tiêu cực này, muốn thắng quá mức khó khăn.

Thế nhưng khiến y không nghĩ tới là, trong trận đấu, Jesse gần như là liều mạng mà làm, năng lực của bản thân hẳn ở phương diện thi đấu thể năng là rất mạnh, lúc này liều mạng đuổi theo chênh lệch do Nelly gây ra, vậy mà lại có xu thế đuổi kịp, Emma xuất phát, hiển nhiên cô cũng liều mạng, phát huy trình độ vượt qua năng lực của mình.

Lục Ninh nhíu mày, “bùm” một tiếng nhảy xuống nước.

Lúc trước y vẫn che dấu thực lực, nhưng lúc này Jesse còn biểu hiện như vậy, y cũng có thể hơi buông lỏng một chút.

“Cố gắng!” Liz cùng Tammy ở trên bờ lớn tiếng hô.

Alaoya thắng!

Dưới tình huống rõ ràng có hai diễn viên nữ thể nhược, thắng!

Cuối cùng mọi người đều ôm cùng nhau hoan hô lên, Emma thậm chí còn khóc, Liz vỗ vỗ bả vai cô an ủi.

“Được rồi, hiện tại Alaoya các bạn có thể quyết định đưa ai ở Ciaper đi đảo Lưu Vong?”

Liz liếc mắt trái phải, “Chọn kẻ yếu đi? Câu đố tượng miễn trừ rất khó, có lẽ đến bây giờ còn chưa có người lấy được.”

Hiện tại từng đi đảo Lưu Vong chỉ có Lục Ninh, Emma cùng Nelly, mà lần đầu tiên Lục Ninh trở về đã đưa câu đố tượng miễn trừ cho mọi người, cho nên đây cũng không phải bí mật.

Kẻ yếu trong Ciaper? Bọn họ cũng có hai diễn viên nữ, thế nhưng hai người này có thể lực tương đối tốt nhất trong các diễn viên nữ, Dena đã bị loại bỏ trong hội nghị bộ tộc lần trước, hiện tại trong bảy người Ciaper, bốn nam ba nữ, gần như không có nhân vật đoản bản đặc biệt yếu.

“Vita!” Đây là quyết định cuối cùng của mọi người.

Jacob có chút thất vọng, hiển nhiên hẳn vẫn là có chút muốn đi đảo Lưu Vong, càng về sau này thì càng không có khả năng lấy được tượng miễn trừ, Lục Ninh là người đầu tiên đến đảo Lưu Vong, nhưng không có mấy người cho rằng người đầu tiên đã có thể lấy được tượng miễn trừ.

Sử dụng tượng miễn trừ mà nói, số phiếu bỏ vào người này sẽ không còn giá trị, được có số phiếu cao thứ hai sẽ bị loại bỏ.

Liz: Hôm nay mọi người đều rất cố gắng, Jesse liều mạng, Emma cùng Lu cũng vậy, mọi người đều không muốn thua nữa, Alaoya chúng ta đã thua quá nhiều lần, như vậy rất tốt. Cho nên lần bỏ phiếu tiếp theo hẳn là loại bỏ Nelly, cô ta vốn tốt hơn Emma một chút, hiện tại xem ra yếu đuối hơn Emma rất nhiều, nhưng mà vì phòng ngừa cô ta có tượng miễn trừ, tôi cảm thấy chúng tôi hẳn là phân phiếu, thế nhưng tôi không có cách nào khẳng định Jesse bọn họ sẽ đứng về phe mình, cho nên vẫn là có nguy hiểm nhất định.

Tammy: Liz nói không sai, nếu Nelly có tượng miễn trừ sẽ có chút phiền toái, cho nên chúng tôi thương lượng với Jesse, hẳn cùng ALục Viễnin viết Nelly, dù sao bọn họ cũng đắc tội Nelly đủ triệt để, Lu bên chúng tôi cũng viết Nelly, tôi cùng Liz viết Emma, nếu Nelly có tượng miễn trừ, như vậy loại bỏ chính là Emma.

Jesse: Bộ lạc chúng tôi quá yếu, nếu không đá Nelly cùng Emma đi, chúng tôi thậm chí không được đến sáp nhập bộ lạc, sẽ kém Ciaper rất rất nhiều, đây chính là lý do tôi viết tên người kia ở hội nghị bộ tộc tiếp theo.

ALục Viễnin: Kỳ thật tôi cũng không muốn đuổi Nelly cùng Emma đi, các cô ấy cùng tôi đều đến từ Otubic, thế nhưng vì bộ lạc, không thể không bỏ qua các cô.

Lục Ninh biết lúc này mình tạm thời được an toàn, Nelly có vẻ biết mình sắp bị loại bỏ, chuyện gì cũng không tích cực, y cảm giác Nelly hẳn là không có “tượng miễn trừ” do mình làm giả, ngược lại Emma có chút khả nghi.

Emma: Kỳ thật tôi không lấy được tượng miễn trừ, thế nhưng tôi muốn làm cho bọn họ cho rằng tôi có, như vậy đối với tôi mà nói tạm thời là có lợi, Nelly, thực xin lỗi, tuy rằng cậu là bạn của tớ, nhưng mà tớ so với cậu, càng muốn đi được đến cuối cùng hơn.

Mặc kệ trong lòng nghĩ những gì, bọn họ lại vẫn sửa sang lại nơi ở một chút trước khi bão táp tiến đến, trải càng nhiều lá cọ, sau khi trời tối, tất cả mọi người ôm thân thể ở trong căn phòng đơn sơ, cho dù Lục Ninh bện lá cọ thành màn, lại vẫn có gió thổi vào, tiếng mưa rơi bên ngoài ầm ầm, thực sự rất lạnh.

Nhưng mà vẫn nhất định phải ngủ, ngày hôm sau còn có thi đấu miễn trừ.

Ngày hôm sau lại vẫn hạ mưa lớn, sau khi mọi người thức dậy ăn chút ít bữa, còn có chút canh cá lạnh lẽo đêm qua thừa lại, loại thời tiết này thì không thể làm lửa cháy lên được, Nelly cảm thấy dạ dày của mình đều đau đến co rút.

Đội mưa to, mọi người chạy tới địa điểm thi đấu.

“Đêm qua mọi người ngủ thế nào?” MC cũng cứ như vậy mà đứng trong mưa to, cả người đều bị xối cho ướt đầm.

Tất cả mọi người nở nụ cười.

Loại thời tiết không xong này, ai có thể ngủ ngon.

“Ciaper, nghe nói ngày hôm qua nơi ở của các bạn bị ngập nước?”

“Ah, đúng vậy.” Jacob nói, “May mắn cũng không tính là quá nghiêm trọng.”

MC Jeff cười nhìn lại đây, “Nghe nói trạng thái nơi ở của Alaoya cũng không tệ lắm?”

“Đúng vậy, thế nhưng không có thảm, mọi người đều lạnh đến đòi mạng.” Liz thần nhiên nói.

Jeff cười đến ý vị thâm trường, “Hiện tại, xin mọi người tháo khăn xuống!”

Lục Ninh kinh ngạc, làm sao hiện tại đã có thể sắp nhập bộ lạc, bọn họ còn có mười bốn người cơ mà!

“Trong thùng trên tay tôi có hai màu khăn trùm đầu, mỗi người đến rút một cái, màu đỏ, là thành viên Alaoya mới, màu vàng, sau khi kết thúc thi đấu hôm nay sẽ đến bộ lạc Ciaper!”

Lục Ninh cùng Lục Viễn đưa mắt nhìn nhau.

Như vậy sẽ hoàn toàn thay đổi tình huống liên minh ban đầu, thay đổi tính toán cùng kế hoạch đã định sẵn của rất nhiều người.

Lục Ninh đi lên trước, rút một cái khăn trùm đầu ra, lại vẫn là khăn trùm đầu màu đỏ, y nhún vai, sau đó liền nhìn thấy Lục Viễn đi ra phía trước.

Màu đỏ!

Lục Viễn cầm nắm tay “yes” một tiếng, xông lên liền ôm chặt lấy Lục Ninh!

Sắc mặt Liz bên cạnh khó coi đến đòi mạng, bởi vì cô rút được khăn trùm đầu màu vàng, mà đồng minh vững chắc nhất của cô Tammy lại vẫn ở Alaoya.

Rút thăm chẳng qua là việc trong thời gian ngắn, Lục Ninh nhìn đồng bạn hiện tại của mình một lúc, Lục Viễn cuối cùng cũng đến cùng y, sau đó là Jacob vốn thuộc về Ciaper, Tammy vốn là đồng minh của y, Nelly đáng vẻ cam chịu, ALục Viễnin cùng Jesse quan hệ không tệ, những người này đều coi như quen thuộc, còn có Vita vừa bị Alaoya đưa đi đảo Lưu Vong lần trước, dưới cái loại thời tiết không xong này, cô một mình ở đảo Lưu Vong một đêm, trạng thái rất không tốt.

Gần như người ở hai bộ lạc ban đầu đều bị xáo trộn.

Đối với nhóm người nào đó mà nói, đây quả thực là đả kích trí mạng, tỷ như Liz, quan hệ giữa cô cùng Jesse vốn đã không lạnh không nóng, Tammy cùng Lục Ninh liên minh với cô đều không ở, cô đến bên kia nhất định phải bắt đầu xây dựng lại liên minh, hơn nữa dưới loại hoàn cảnh này, lại muốn tạo thành liên minh kiên định như ban đầu quả thực rất khó.

Lục Ninh thật vui vẻ, có Lục Viễn cùng Jacob, khả năng bọn họ giành được thắng lợi trong trận đấu sẽ cao hơn ban đầu!

“..... Đập vỡ một khối có thể được một điểm, bộ lạc được 5 điểm trước sẽ chiến thắng, có thể đạt được quyền miễn trừ, bộ lạc thua trận đêm nay sẽ tham gia hội nghị bộ tộc loại bỏ một người thông qua bỏ phiếu.”

Phương thức này với bọn họ mà nói là cực kỳ có lợi.

Lục Ninh liếc mắt nhìn Lục Viễn, Lục Viễn cười lộ ra một hàm răng trắng.

Trong bộ lạc Alaoya mới lần này, tỉ lệ nam nữ tuy coi như cân đối, thế nhưng thực lực của bốn nam nhân đều mạnh, Tammy cùng Vita cũng không tính yếu, Nelly yếu nhất ở trong loại thi đấu tính điểm này thì cũng không ảnh hưởng quá lớn, đặt cô ở cuối cùng là được.

“Lu trúng!” Jeff lớn tiếng nói, “Sau đó là Luny, ah, anh em bọn họ ở điểm này vẫn biểu hiện thật sự ưu tú!”

Không sai, ở mặt chính xác, Lục Ninh cùng Lục Viễn vẫn biểu hiện vượt trội, cho dù bọn họ cố ý giảm đi một chút, có lẽ ở tổ chất thân thể sẽ khiến người ta cảm thấy không bằng mấy người Jesse, ALục Viễn, Jacob, thế nhưng ở con số, kỷ ức cùng độ chuẩn xác, lại luôn luôn biểu hiện rất tốt.

“Người thắng, Alaoya!” Jeff tuyên bố kết quả cuối cùng, “Ciaper, các bạn có nửa ngày làm xong quyết định, buổi tối tham gia hội nghị bộ tộc, sẽ thông qua bỏ phiếu loại bỏ một người.”

Với Lục Viễn đến, Lục Ninh cực kỳ vui vẻ, vừa về nơi ở, Lục Viễn liền nói: “Wow, phòng ở của mấy người thật không tồi.”

Jacob đi dạo khắp nơi một vòng, “Tốt hơn chỗ chúng tôi nhiều.”

“Đều là công lao của Tammy.” Lục Ninh cười nói.

Tm cũng cười lên, “Chúng tôi không có giá nướng, không có dụng cụ bắt cá cũng chẳng có thảm, nếu ngay cả phòng ở cũng kém Ciaper, vậy phải làm thế nào a!”

Mọi người đều cười ha ha lên, hiển nhiên sau khi tạo thành bộ lạc mới, giúp thành viên Alaoya ban đầu rót vào sức sống mới.

“Tôi cùng nó đi bắt cá.” Lần đầu tiên Lục Ninh đưa ra yêu cầu đi bắt cá.

Tm nhìn qua, “Xem ra hai anh em các cậu ở cùng nhau thì ngay cả khả năng cũng khác nha!”

“Bởi vì tôi tương đối giỏi bắt cá!” Lục Viễn nửa thật nửa giả nói.

Jacob vỗ Lục Viễn một chút, cười lớn nói, “Mau đi đi tiểu tử!”

Lục Ninh cùng Lục Viễn lập tức chạy đi.

“..... Ta bên này có thể liên minh cùng Jacob, hẳn ở đây không có đồng minh khác, Vita là bên kia.” Lục Viễn nói.

Lục Ninh gật gật đầu, “Ta bên này là Tammy, liên minh bốn người ở hiện tại là đã ở vị trí ưu thế tuyệt đối.”

“Ta có thể mượn sức Vita, thêm Jacob, tạo thành cô ta cho rằng người, ta, Jacob, còn có cô ta, liên minh bốn người.”

“Ta bên này cũng vậy, ta sẽ đi tìm ALục Viễn.”

Lục Ninh bỗng nhiên cảm giác, chỉ cần có Lục Viễn cùng một chỗ, hai người bọn họ liền vô cùng mạnh mẽ.

“A Ninh, cùng nhau vào top 3 đi.”

“Ừ.”

“một trăm vạn đô la Mỹ..... Kỳ thật cũng không quá nhiều nha.”

“Đúng, cho nên không cho người gian lận!”

“Ta mới không có gian lận.”

“Chúng ta chỉ là đến chơi trò chơi.”

“Ta biết a!”

“Chơi vui vẻ.”

“Đó là đương nhiên!”

“.....”

“.....”

Hai người vừa nói vừa gọt xong cành cây sắc bén, chuẩn bị xuống biển đi bắt cá, không có Jesse, ALục Viennin ở phương diện này căn bản không được, Jacob cũng không có biện pháp bắt được cá dưới trạng thái không có dụng cụ bắt cá, lúc trước ở Ciaper, vẫn là Lục Viễn làm.

“Chúng tôi về rồi!”

Tammy nhìn một sâu cá Lục Viễn xách trên tay, quả thực kinh sợ.

Bọn họ không có dụng cụ bắt cá có được không! Một buổi chiều mà bắt được nhiều cá như vậy?! Ngọa tào, năng lực này quả thực còn mạnh hơn Jesse n cấp bậc a!

Lục Ninh biết lúc này bọn họ biểu hiện ra năng lực hơn người mà nói sẽ rất nguy hiểm, nếu Tammy liên hợp Jacob, Vita cùng ALục Viennin muốn loại bỏ một trong hai người y cùng Lục Viễn, cũng không phải không làm được.

Nhưng mà ở bên Jacob kia, loại bỏ mình là phù hợp lợi ích của hắn nhất, mà Tammy bên này, loại bỏ Lục Viễn càng phù hợp lợi ích của cô, bọn họ muốn đạt được nhất trí cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Hơn nữa đi đấu càng đi về sau, bọn họ vẫn che giấu năng lực mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Thời gian ba mươi chín ngày đã đi qua gần nửa, thể lực của mọi người đều sắp đến một điểm giới hạn, nếu lại ăn không đủ no, trong thi đấu kế tiếp sẽ rất bất lợi.

Tammy: Không thể nghi ngờ Lu cùng em trai cậu ấy sẽ là liên minh vững chắc nhất, tôi từng suy xét có nên nghĩ biện pháp loại bỏ một người trong đó trước hay không, liên minh như vậy càng đi về sau lại càng nguy hiểm, thế nhưng xem ra hiện tại còn chưa đến thời điểm, chúng tôi không có Jesse, tất yếu phải dựa vào bọn họ lấy được thức ăn, hơn nữa, tôi không cho rằng cần loại bỏ Lu trước, Jacob cũng không chịu loại bỏ Luny trước, cho nên chúng tôi không thể nhất trí được.

Jacob: Nơi ở của Alaoya thật sự là quá tuyệt vời! Liên minh của tôi gần như bị phá thành hai nửa, may mà Luny còn cùng một chỗ với tôi, thế nhưng so với tôi, khẳng định cậu ấy lại càng thân thiết với anh trai mình hơn, cho nên tôi nhất định phải có một chút tâm cảnh giác với cậu ấy, đương nhiên, cho đến bây giờ cậu ấy vẫn rất đáng tin, nếu có thể cùng anh em họ vào top 3 mà nói, tôi cảm thấy có thể nhận.

Nelly: Tôi cảm giác mặc kệ tôi làm cái gì cũng sẽ bị loại bỏ, bọn họ đã buông tha tôi.

ALục Viennin: Tammy tới tìm tôi, nói muốn để tôi, cô ấy cùng đôi song sinh kia nữa, tạo thành liên minh bốn người, loại bỏ rơi người khác, hiện tại tôi có thể làm chỉ là tin tưởng bọn họ.

Vita: Ai cũng không biết, tôi lấy được tượng miễn trừ! Hiện tại Jacob đưa ra thêm Luny bọn họ tạo thành liên minh bốn người, tôi cảm thấy đề nghị này không tệ, thế nhưng tôi sẽ không hoàn toàn tin tưởng bọn họ, đến lúc cần thiết, tôi sẽ sử dụng tượng miễn trừ này.

Lục Ninh đang nấu canh cá, bởi vì trong thi đấu khen thưởng lúc trước bọn họ lấy được gia vị, cho nên một nồi canh cá này nấu được đặc biệt ngon mê người.

Khóe mắt y đảo qua, vừa vận nhìn đến khi Vita đang sắp xếp lại ba lô, một mảnh màu sắc xẹt qua.

..... Tượng miễn trừ y làm giả đương nhiên y chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra.....

Thật vất vả tìm được một cơ hội, Lục Ninh Lục Viễn cùng Jacob, Tammy nói chuyện riêng.

“Vita có tượng miễn trừ.” Lục Ninh dè dặt thanh âm nói.

Jacob ngạc nhiên, “Ồ chỗ cô ta?”

“Đúng, tôi nhìn thấy.” Lục Ninh nghiêm túc nói.

Tammy nhăn mi, quyết định thật nhanh nói, “Các cậu nhất định phải khiến cô ta hoàn toàn tin tưởng các cậu cùng cô ta bốn người liên minh, khiến khi cô ta chưa kịp dùng tượng miễn trừ đã bị loại bỏ.”

“Hoặc là khiến cho cô ấy cho rằng chúng ta muốn loại bỏ cô ấy, trên thực tế lại loại bỏ một người khác.” Lục Ninh đưa ra một loại phương pháp khác.

“Như vậy tiếp theo chúng ta loại bỏ ai trước?”

“Nelly.” Jacob khẳng định nói, “Chúng ta loại bỏ Nelly trước, sau đó sẽ loại bỏ Vita.”

Vì thực lực của toàn bộ lạc, Nelly không thể lại để lại, cô ta cả ngày lười nhác ăn ngủ ngủ ăn trong nơi ở, ai cũng không nhìn được.

Rất nhanh lại đến một đợt thi đấu khen thưởng mới.

“Phần thưởng hôm nay rất đặc biệt.” MC Jeff vén tấm vải caro đang che trên cái rổ, “Hot dog, bia, gà chiên!”

“Wow!”

“Sau thi đấu hôm nay, bất luận thắng thua, từng bộ lạc đều phải bỏ phiếu loại bỏ một người, sau khi bộ lạc thắng lợi bỏ phiếu xong, có thể vừa hưởng thụ mỹ thực vừa xem bộ lạc khác bỏ phiếu, đây là một cơ hội tốt để thấy rõ bộ lạc đối phương, đương nhiên, cũng có thể xem một chút xem đồng minh lúc trước hiện tại đang ở vị trí có lợi hay bất lợi.”

Lục Ninh nhìn thoáng qua Lục Viễn, hẩn gật gật đầu.

Tiến trình thi đấu phải nhanh hơn, qua ngày hôm nay, cũng chỉ còn lại mười hai người, từ mười tám người lúc đầu cho tới hôm nay, loại bỏ 1/3 tuyển thủ.

Sau khi lập lại bộ lạc, thực lực của Alaoya tăng cường rất lớn, cho dù có Nelly cản trở, lại vẫn không ảnh hưởng được đến tình huống chung, bộ lạc Alaoya giành được thắng lợi cùng nhau hoan hô lên, đối lập là bộ lạc Ciaper mất mát.

Kết cục buổi tối hôm nay không cần nói cũng biết, Nelly bị bỏ phiếu loại bỏ, bị knockhôngut.

Hot dog, gà chiên, bia!

Vào thời điểm này mà ăn mấy thứ này quả thực là mỹ vị vô thượng, người bộ lạc Ciaper ngồi ở phía dưới căn bản không thể khống chế tầm mắt mình nhìn về phía bên kia.

Đây căn bản là một loại tra tấn!

Kết quả bộ lạc Ciaper bỏ phiếu, 4:3, Emma vậy mà không bị loại, ngược lại là người Mỹ gốc Nhật Vic kia bị knockhôngut.

mười tám tuyển thủ, chỉ còn lại có mười hai người, hai bộ lạc, mỗi bên sáu người.

Trò chơi đến lúc này, liên minh cần tạo thành đã cố định, rất nhiều lúc bỏ phiếu đã không có trì hoãn được như lúc đầu nữa, đặc biệt Alaoya một đường cường thế, thắng liên tiếp hai trận thi đấu miễn trừ, mà bộ lạc Ciaper bắt đầu cực kỳ vẻ vang lại chỉ còn bốn người.

Bốn đối sáu, tình thế cực kỳ bất lợi cho bọn họ.

“Xin mọi người buông vật phẩm cá nhân.” Jeff cười nhìn qua, “Thi đấu miễn trừ ngày hôm nay là — đấu cá nhân!”

“Wow!” Mắt mọi người đều sáng lên.

“Đây là trận đấu cá nhân đầu tiên, sau khi chấm dứt thi đấu hôm nay, người chiến thắng trong hội nghị bộ tộc buổi tối sẽ được miễn loại bỏ, hơn nữa chọn một người đi đảo Lưu Vong, người này có thể ở bộ lạc mình cũng có thể ở bộ lạc đối phương, bất luận là ai bị đưa đi đảo Lưu Vong, cũng có thể miễn bị loại bỏ, đêm nay hai bộ lạc đều sẽ loại bỏ một người.”

Ciaper bên kia lập tức khe khẽ nói nhỏ, đêm nay lại loại bỏ một người, bọn họ cũng chỉ còn lại ba người, mà gần như không ngoài ý muốn, rất nhanh sẽ sáp nhập bộ lạc!

Chống đỡ qua đêm nay là được — đây là ý tưởng của Liz.

“Thi đấu cá nhân hôm nay sẽ thử thách tất cả trí nhớ của mọi người từ khi tham gia dự thi tới nay, trước cần phải lấy được toàn bộ gói câu đố trong nước lên, sau đó bắt đầu giải đề, sau khi giải đề thì thông qua phép tính cộng trừ mà tính ra con số chính xác, cầm chìa khóa ra mở thùng hình ghép, sau khi hoàn thành ghép hình thì chém đứt dây thùng nâng rào chắn lên, người chạy qua chướng ngại vật đứng trên bàn bên kia đầu tiên là thắng lợi!”

Lục Ninh liếc nhìn Lục Viễn bên cạnh, Lục Viễn cười, lộ ra răng nanh trắng như tuyết.

“Chuẩn bị — chạy!”

Thi đấu cá nhân, cho dù là thi đấu cá nhân khi chưa sáp nhập bộ lạc, vẫn cứ đáng giá tranh thủ một chút, bởi vì qua đêm nay, thi đấu chỉ còn lại tám người, sáp nhập bộ lạc là chuyện tất nhiên.

“Jesse thu hồi gói đầu tiên!”

“Luny thu hồi gói đầu tiên!”

“Lu bắt đầu xuất phát lấy gói thứ hai!”

“.....”

Không thể không nói, phương diện thể năng năng lực cá nhân của Jesse trong đám người bình thường này tuyệt đối là số một.

Đương nhiên, tiền đề là “nhân loại bình thường”.

Lục Ninh cùng Lục Viễn vẫn là có giữ lại sức, không tới trạng thái quá mức, bọn họ càng có tự tin ở giai đoạn tìm ra lời giải.

“Jesse bắt đầu tìm ra lời giải! Lu bắt đầu tìm ra lời giải! Luny bắt đầu tìm ra lời giải! Jacob mở gói lời giải.....”

“Wow, tốc độ giải đề của Lu cùng Luny tương đối nhanh! Jesse tạm thời còn chưa có đầu mối. Mấy vấn đề này sẽ thử thách năng lực ghi nhớ của tuyển thủ trong tất cả quý [Người sống sót] này, tỷ như ngày thứ chín tới nơi này, thời tiết là nắng hay mưa, ngày đầu tiên tôi đến đây là mặc quần áo màu gì, thi đấu miễn trừ lần thứ hai, ghép hình tổng cộng có mấy mảnh.....”

Nói thật, khi người đang tiến hành thi đấu, MC Jeff ở bên cạnh càng không ngừng lải nhải sẽ khiến người cảm thấy thực phiền, đã từng có tuyển thủ bảo Jeff câm miệng, bởi vì thật sự rất đáng ghét.....

“Luny đã hoàn thành ghép hình! Ah, Lu cũng đã hoàn thành ghép hình! Bọn họ ở phương diện con số, ghép hình, ký ức có năng lực tương đối làm người khác phải kinh ngạc!”

Không sai, Lục Ninh cùng Lục Viễn rất nhanh đã kéo ra chênh lệch với tuyển thủ khác ở giai đoạn ghép hình, khi bọn họ chạy qua chướng ngại vật, Jesse bắt đầu giải đề còn sớm hơn bọn họ mới tiến hành được một nửa.

“Người thắng! Luny!” Jeff kinh dị tuyên bố.

Bởi vì tốc độ của Lục Viễn thật sự quá nhanh, trên thực tế Lục Ninh cũng chỉ chậm hơn hắn một bước nhỏ mà thôi.

Jeff tán thưởng nói: “Quả nhiên là cặp song sinh, năng lực ở phương diện này thật sự khiến người không lời nào để nói.”

Nhìn vẻ mặt đặc ý của Lục Viễn, Lục Ninh cảm thấy rằng nanh có chút ngứa.

Kỳ thật làm đồng minh của Lục Ninh Lục Viễn, tỷ như đám Tammy, Jacob, bọn họ rất kinh ngạc, chủ yếu là hai người bọn họ quá nhanh! Những người khác còn chưa hoàn thành một nửa, bọn họ cũng đã kết thúc.

Đây là đầu óc lợi hại như thế nào?

Không thể nghi ngờ, tất cả mọi người bắt đầu hoài nghi có phải từ ban đầu bọn họ đã che giấu hay không.

“Luny, cậu muốn đưa ai đi đảo Lưu Vong?”

Lục Viễn nở nụ cười, “A, bỏ phiếu loại tôi hôm nay là rất máu chốt a, vì bảo trụ của anh em của mình, xin lỗi, em lại muốn đưa người đi đảo Lưu Vong rồi! Hy vọng anh có thể tìm được tượng miễn trừ.”

Lục Ninh bóp cổ Lục Viễn rồi lắc lắc mấy cái, dứt khoát lưu loát nói: “Hẹn gặp lại!”

Vì thế tất cả mọi người đều cười ha ha.

Đưa Lục Ninh đi đảo Lưu Vong là một loại bảo vệ, để cho y không bị loại bỏ, mà trong những người còn lại, đêm nay sẽ bị loại bỏ hai người.

Một mình đứng trên đảo Lưu Vong, Lục Ninh bắt đầu tự hỏi đối sách, sau hôm nay, y cùng Lục Viễn khẳng định đã gọi ra người khác kiêng kị, mà sau khi sáp nhập bộ lạc kế tiếp khẳng định đều là thi đấu cá nhân, y cùng Lục Viễn nhất định phải có một người lấy được quán quân, nếu như vậy tình thế sẽ có lợi hơn rất nhiều, thế nhưng người không lấy được quán quân kia khẳng định sẽ có nguy hiểm nhất định.

Bọn họ tất yếu còn cần mượn sức một người, chỉ cần một người là được, một khi người này phản bội, y cùng Lục Viễn sẽ nguy hiểm, vì thế, là Tammy vẫn là Jacob?

Ở trong [Người sống sót], không có người đáng giá tuyệt đối tin tưởng, đối với Lục Ninh mà nói, duy nhất có thể tin, chỉ có Lục Viễn.

Đợi đến khi Lục Ninh từ đảo Lưu Vong trở về, Vita của Alaoya bị loại bỏ, Lục Viễn kể lại tình cảnh khôi hài khi cô lấy ra “tượng miễn trừ”.

“Jeff nói: Thật đáng tiếc, đây cũng không phải tượng miễn trừ, tuy rằng nó có thể lấy giả đánh tráo.” Lục Viễn bắt chước giọng điệu của Jeff nói, sau đó cười đến nghiêng trước ngã sau, “A Ninh, người thật tài tình, cái bức tượng kia làm rất lợi hại a!”

“Cứ như vậy đã bại lộ tượng miễn trừ nhất định ở trong tay ta.” Lục Ninh bình tĩnh nói.

Lục Viễn ngẩn ra một chút mới kịp phản ứng lại, “Đúng vậy, trên tay Vita là giả, tất nhiên tượng miễn trừ đã không còn từ trước, mà người từng đi qua đảo Lưu Vong lúc trước..... Trừ người ra, đều đã bị loại.”

“Không sai.” Lục Ninh khẳng định nói, “Hiện tại cần quyết định, là Tammy hay là Jacob.”

Lục Viễn tự hỏi một chút, “Hai người đều đi mượn sức, đều nói cho bọn họ là ba người chúng ta liên minh vào top 3, một phản bội thì chúng ta còn có người khác, nếu đều phản bội, vậy cứ coi như chúng ta xui xẻo.”

“Ừ, ít nhất một trong hai người chúng ta phải vào chung kết.”

“Được!”

Bàn tay Lục Ninh cùng Lục Viễn nắm thật chặt cùng một chỗ.

Những người khác trong bộ lạc Alaoya đều thấy Lục Ninh Lục Viễn ngồi nói chuyện cùng nhau, không ai cảm thấy kỳ quái, hai người bọn họ vốn là một phe.

Jacob: Tôi biết nhất định phải loại bỏ một trong hai người, Luny hoặc anh trai cậu ấy, bằng không càng về sau sẽ càng bất lợi cho chúng tôi, hơn nữa lúc trước căn bản không chú ý tới, kỳ thực tổng hợp thực lực cá nhân của hai người bọn họ rất mạnh, ở trong đoàn thể rõ ràng bọn họ cũng không có che giấu quá nhiều, cố tình lại không thu hút, thật sự là một chuyện kỳ quái.

Tammy: Tôi không biết có nên tiếp tục liên minh cùng Lu, còn có em trai cậu ấy hay không, bởi vì tôi cảm thấy hai anh em họ rất nguy hiểm, tượng miến trừ nhất định ở trong tay Lu, này thực phiền toái, kế tiếp sau khi sáp nhập bộ lạc, chúng tôi tổng cộng có tám người, trừ bỏ hai người bọn họ chỉ còn sáu, nếu bất cứ một trong hai người bọn họ tiếp tục lấy được miến trừ cá nhân, như vậy hai người bọn họ bỏ phiếu cho bất cứ người nào cũng có thể làm cho người này lấy số phiếu cao thứ hai mà bị loại bỏ, trừ khi sáu người chúng tôi chia đều 3-3 bỏ phiếu hai người, ba phiếu trong đó có thể bỏ một trong hai anh em này, mà bỏ phiếu khác đương nhiên bỏ một trong sáu người, điểm này quá khó làm.

ALục Viễnin: May mà sắp sáp nhập bộ lạc, bằng không tôi cảm giác bị loại bỏ kế tiếp nhất định là mình, đôi song sinh kia quá lợi hại, trong thi đấu cá nhân chỉ có Jesse mới có thể liều mạng với bọn họ một chút.

Ăn xong cơm chiều, Lục Ninh bỗng nhiên cảm thấy, y có thể thử một chút liên minh cùng ALục Viễnin.

Sáng sớm hôm sau, Lục Ninh cùng Lục Viễn theo thường lệ đi bắt cá, ALục Viễnin vừa vặn không có việc gì, liền đi cùng bọn họ, Jacob cùng Tammy đều không có hoài nghi gì.

“ALục Viễnin, anh cảm thấy mình có thể vào top 3 sao?” Nhìn Lục Viễn nhảy vào trong nước, Lục Ninh bỗng nhiên hỏi hắn.

ALục Viễnin sửng sốt, yên lặng không đáp lại.

“Vốn trong kế hoạch của chúng tôi, sau khi loại Vita sẽ đến phiên anh, anh cũng biết đúng không?”

Lúc này ALục Viễnin mới nói, “Tôi đoán được, mấy ngày nay Tammy vẫn luôn cùng một chỗ với Jacob.”

Lục Ninh nở nụ cười, “Không chỉ là Tammy, Jacob, còn có Liz, Jesse, Freda trong bộ lạc sắp sáp nhập, gần như mỗi người đều có cơ hội hơn anh.”

Vậy mà ALục Viễnin lại gật gật đầu, “Quả thật là như vậy.” Trên thực tế ALục Viễnin cũng chưa nghĩ đến bản thân có thể đi vào top 8, chẳng qua ai cũng đều đến vì một trăm vạn đô la Mỹ kia, cũng không tỏ vẻ ALục Viễnin hiện tại đã muốn buông bỏ trò chơi này.

“Tôi cùng em trai tôi, ít nhất có thể có một người ở lại.” Lục Ninh kiêu ngạo nói, “Trong thi đấu cá nhân, cơ hội chúng tôi lấy được miến trừ cá nhân là cực kỳ lớn, hơn nữa tôi còn có tượng miến trừ, cho dù loại bỏ một trong hai người chúng tôi, người còn lại tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp lưu lại, đến lúc đó, khả năng anh bị loại bỏ sẽ là rất lớn.”

ALục Viễnin không thể không thừa nhận lời Lục Ninh nói có tính mê hoặc rất lớn, bởi vì trong tất cả mọi người, hắn quả thật là thuộc về cái dạng dễ dàng bị loại bỏ kia.

“Hợp tác cùng chúng tôi đi, chúng ta cùng nhau vào top 3.” Lục Ninh chân thành nói.

ALục Viễnin hỏi lại: “Tôi dựa vào cái gì tin tưởng cậu?”

“Không tin tôi mà nói, anh căn bản không có cơ hội bước tiếp vào top 3, tin tưởng tôi mà nói, ít nhất có khả năng này không phải sao?” Lục Ninh nhìn về phía hắn.

Lúc này ALục Viễnin mới trầm mặc xuống, thật lâu sau, hắn mới trả lời: “Được rồi.”

Đối với hắn mà nói, đây không thể nghi ngờ lựa chọn tốt nhất.

Lục Ninh nở nụ cười, y có thể phán đoán được, ALục Viễnin nói, là nói thật lòng.

Quả nhiên không ra ngoài dự đoán của mọi người, trước khi thi đấu miến trừ ngày hôm sau, sáp nhập bộ lạc, bộ lạc mới thành lập tên là Alaper, thành viên chỉ còn lại có tám người.

“Thi đấu miến trừ hôm nay cực kỳ đơn giản, nhìn thấy cây cột ở trên biển kia không? Chỉ đủ cho hai chân đứng thẳng trên đỉnh, người kiên trì đến cuối cùng người đạt được miến trừ cá nhân!”

Lục Ninh ngẩng đầu nhìn mặt trời cực nóng, đây không thể nghi ngờ là một trận thi đấu vô cùng vất vả.

Tiến hành đến bây giờ, chín diễn viên tham gia [Người sống sót] lần này chỉ còn lại Lục Ninh, Lục Viễn cùng một nữ diễn viên tên Freda, mà chín người có kinh nghiệm [Người sống sót] quý trước lại còn dư năm người, có thể thấy ở trong trò chơi này, diễn viên diễn xuất cao siêu cũng không nhất định sẽ giữ ưu thế.

Sau khi đứng lên đỉnh, phía dưới là nước biển xanh biếc, đỉnh đầu là mặt trời hừng hực, Lục Ninh hít vào một hơi thật sâu, ngưng thần tĩnh khí, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Gió thổi chậm chậm trên biển, thổi tới trên người cũng mang theo vài phần nóng bức, may mắn hơi nước phía dưới khiến người cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Xa xa truyền tới tiếng hải âu kêu, Lục Ninh tĩnh lại tâm.

Một giờ, hai giờ, ba giờ, một người tiếp một người nhảy xuống biển.

Thăng đến màn đêm buông xuống — bão táp tiến đến, gió lớn tàn sát bờ bãi, mưa to tầm tã.

“Người thắng, Lu!” Jeff tuyên bố kết quả.

Lục Ninh nhin không được lắc lư một chút, y đứng ở trên đỉnh cái cột này ước chừng mười hai giờ!

Lục Viễn hất tóc, nói thầm: “Chịu cái phần tội này thật là.....”

Y lấy được miễn trừ cá nhân, Lục Ninh phát hiện ánh mắt những người khác nhìn Lục Viễn đều có chút thay đổi.

Những người này muốn loại bỏ Lục Viễn.

Lục Ninh đi tìm Tammy, y bình tĩnh nói cho cô: “ALục Viễnin đã liên minh với chúng tôi, cho nên các chị chỉ có năm người, nếu chị gia nhập chúng tôi, ít nhất có thể vào top 4, bằng không tiếp theo chúng tôi nhất định sẽ loại bỏ chị.” Y nhìn vào mắt Tammy, “Chị nên biết, tôi có miễn trừ cá nhân, chúng tôi còn có tượng miễn trừ, trận này nhất định sẽ không bị loại, một đợt tiếp theo, trong bảy người thì chúng tôi có ít nhất ba phiếu, chỉ cần chúng tôi lại lấy được miễn trừ cá nhân một lần nữa, lại mượn sức một người muốn vào top 4, liên minh của các chị căn bản không thể nào cam đoan không ai phản bội.”

Tammy không thể không nói Lục Ninh nói rất đúng, “Các cậu làm sao cam đoan ALục Viễnin sẽ không phản bội?”

“Bởi vì trừ chúng tôi, không có người thật sự muốn mang anh ta vào top 3, anh ta nằm ở vị trí yếu, anh em chúng tôi cũng như thế, anh ta tinh tường biết lựa chọn như thế nào là tốt nhất cho bản thân.” Lục Ninh nở nụ cười, “Tammy, chị rất thông minh, cho nên tôi nghĩ chị cũng biết nên chọn lựa thế nào.”

Tammy trầm mặc xuống dưới.

Sau đó, Lục Ninh lại tìm thời cơ nói chuyện cùng Liz, Jesse.

Mà bên kia, Lục Viễn cùng Jacob, Freda cũng nói giống như vậy.

Phân chia, tiêu diệt từng bộ phận, trong những người bọn họ này, không có người xác định sẽ không phản bội liên minh giống như Lục Ninh cùng Lục Viễn, đây chính là nhược điểm của bọn họ.

Nếu năm người còn lại bọn họ vô cùng vững vàng mà nói, như vậy cơ hội ba người Lục Viễn, Lục Viễn cùng ALục Viễnin có thể vào top 3 gần như là không có.

Trong kế hoạch của Lục Ninh chính là muốn lợi dụng tư tâm của mỗi người, bọn họ đều sợ bị phản bội, sau đó sớm bị loại bỏ.

Cho dù qua được thêm một đêm cũng là tốt.

Buổi tối, hội nghị bộ tộc.

“Lần bỏ phiếu này rất quan trọng, Lu, cậu có miễn trừ cá nhân, cậu cảm thấy lần bỏ phiếu này sẽ như thế nào?”

Lục Ninh nhún vai, “Tôi cảm thấy anh em hai người chúng tôi hôm nay cũng sẽ không bị loại bỏ, cho nên tâm tình rất nhẹ nhàng a.”

“Vậy sao? Cả hai anh em các cậu?”

“Đúng!” Giọng điệu của Lục Ninh thực bình tĩnh.

Jeff cười, “Có vẻ như tất cả mọi người đều không có hoài nghi với lời cậu nói nha.”

“Đúng vậy, ở chỗ Lu có tượng miễn trừ nha!” Liz bình tĩnh nói.

“Hả? Tượng miễn trừ giả trên tay Vita là Lu cậu làm?”

“Đúng.” Lục Ninh sáng khoái thừa nhận, “Làm mấy cái loại thuốc nhuộm thiên nhiên kia không dễ chút nào.”

Mọi người đều nở nụ cười.

Vita làm bồi thẩm đoàn ở bên cạnh nhìn không được oán giận nói: “Cậu này làm cũng quá chân thật, lại có thể dùng cả thuốc nhuộm!”

Bắt đầu từ người bị loại thứ chín sẽ trở thành thành viên của bồi thẩm đoàn, cuối cùng khi quyết ra top 3, sẽ do thành viên bồi thẩm đoàn bỏ phiếu chọn ra người thắng, cho nên trong quá trình chơi trò chơi, đùa giỡn thủ đoạn tất nhiên là có thể, lại cũng không thể quá mức đắc tội với người, bởi vì thành viên chín bồi thẩm đoàn đều không thích người mà nói, gần như sẽ không có khả năng sẽ lấy được quán quân.

[Người sống sót] chính là một trò chơi rất đặc biệt như vậy, không cần thủ đoạn rất khó lấy được quán quân, dùng quá nhiều thủ đoạn cũng rất khó lấy được quán quân, cần chính là một mức độ.

“Được rồi, hiện tại bắt đầu bỏ phiếu.”

Jeff cầm thùng phiếu sang, “Lu, cậu có quyền được miễn trừ cá nhân, như vậy hiện tại tượng miễn trừ ở trong tay ai?”

Lục Viễn nâng nâng tay, “Tôi.”

“Vậy Luny cậu muốn sử dụng tượng miễn trừ không?”

Tất cả mọi người nhìn về phía Lục Viễn.

Cổ tình Lục Viễn lại lộ ra một tươi cười sáng lạn, “Không!”

Mọi người: “.....”

Shit, bị lừa!

Bởi vì trận này chính như lời Lục Ninh nói, y cùng Lục Viễn có thể nằm ở vị trí tuyệt đối an toàn, cho nên bọn họ phân chia liên minh phát huy hiệu quả.

Tất cả mọi người đều không muốn đặt mình vào vị trí nguy hiểm, nếu Lục Ninh lấy được quyền miễn trừ cá nhân, trong tay Lục Viễn lại có tượng miễn trừ, liên minh bọn họ đã có ba phiếu, làm không tốt một chút thì người bị loại sẽ là chính mình, muốn làm hỏng tượng miễn trừ của Lục Viễn, ít nhất phải có bốn phiếu bỏ Lục Viễn, như vậy số phiếu cao thứ hai tất nhiên là liên minh Lục Ninh – Lục Viễn – ALục Viễnin, ba phiếu..... Vì để cho chính mình không quá nguy hiểm, bọn họ hầu như đều phản bội sách lược đã nói lúc trước.

Trên mặt Jesse tràn đầy kinh ngạc, bởi vì hắn làm sao cũng không nghĩ đến, tám người bỏ phiếu, vậy mà hắn có đến bảy phiếu! Kết quả này rất khiến người kinh ngạc!

Trừ hắn ra, tất cả mọi người đều bỏ phiếu cho hắn! Bao gồm Liz cùng Tammy lúc trước đến nói cho hắn khẳng định bỏ Lục Viễn, chỉ ít phải loại được tượng miễn trừ của cậu ta.

Thực rõ ràng, liên minh của bọn họ cũng không ổn định, dễ dàng đã bị Lục Ninh phân chia ra.

Thanh kiếm lần này đi lệch, bọn họ không sử dụng tượng miễn trừ, an toàn toàn vượt qua một lần hội nghị bộ tộc nguy hiểm nhất.

Bởi vì qua hôm nay, chỉ còn lại bảy người, bọn họ còn có tượng miễn trừ hộ thân, ưu thế của liên minh ba người càng lúc càng lớn, những người còn lại rất khó lại nhảy ra làm cái sóng gió gì, đặc biệt Jacob cùng Freda là một nhóm, Liz cùng Tammy là một nhóm, giữa bọn họ cũng không rất đồng lòng.

Đội đến tình huống bộ lạc chỉ còn lại sáu người, liên minh Lục Ninh – Lục Viễn – ALục Viễnin thắng là dễ dàng.

Tm bắt đầu hối hận, nếu ngay từ đầu cô không do dự, quyết đoán gia nhập vào liên minh đôi song sinh kia, ít nhất có thể cùng bọn họ vào top 3 a! Như bây giờ ngược lại tiện nghi ALục Viễnin.

Bộ lạc chỉ còn lại bảy người, một lượt thi đấu miễn trừ cá nhân tiếp theo trở nên rất quan trọng, chỉ cần đôi song sinh kia không lấy được miễn trừ cá nhân, bọn họ có thể loại bỏ ít nhất một trong hai! Bọn họ vẫn còn cơ hội!

Đáng tiếc, lúc này cặp song sinh này mới bại lộ ra năng lực cá nhân cực mạnh, làm cho bọn họ cũng không có cơ hội lật bàn.

Quán quân lần thi đấu miễn trừ cá nhân lần này — Lục Viễn.

Tammy: Tôi cảm thấy cơ hội của chúng tôi đã thực xa vời, thế nhưng đến bây giờ, không thể lại có tâm lý may mắn, lại giống như lần trước vậy, chúng tôi phải thua không thể nghi ngờ.

Liz: Không ngờ hai anh em kia thông minh như vậy, chúng tôi hẳn là từ lúc bắt đầu đã nên loại bỏ ít nhất một người trong bọn họ, loại tình huống hiện tại này là kết quả không xong nhất.

Jacob: Thật sự không hề nghĩ đến sẽ có thời điểm khiến tôi cảm thấy khó giải quyết như vậy, nhưng mà cho dù hiện tại loại bỏ một người trong chúng tôi, cũng nhất định phải hợp lại liều mạng, hy vọng bọn họ có thể lại tự đại một lần nữa thì tốt.

Freda: Cùng là diễn viên, tôi không thể không bội phục diễn xuất của Lu cùng Luny, bọn họ che dấu quá tốt, lúc đầu tôi cùng Luny ở cùng bộ lạc, làm sao cũng không nhìn ra được cậu ta có năng lực cá nhân mạnh như vậy.

ALục Viễnin: Liên minh cùng đôi song sinh kia, tôi nhìn thấy hy vọng đi vào top 3, tôi biết mình là một người yếu nhất trong tất cả mọi người, nhưng tôi vì có thể càng gần quán quân một chút, không có lựa chọn khác tốt hơn.

Buổi tối, hội nghị bộ tộc Alaper.

“Chỉ còn lại có bảy người.” Jeff cười, “Lu, cậu có gì muốn nói?”

“Tôi muốn nói, hôm nay tôi rất cuộc muốn sử dụng thứ này.” Y lấy tượng miễn trừ từ trong túi áo ra.

Jeff cố ý nói: “Sẽ không lại là tin tức giả đi, lần trước cũng nói muốn dùng, cuối cùng lại không dùng a.”

“Đã đến bây giờ còn giữ nó lại làm cái gì?” Lục Ninh cũng cố ý biểu tình kinh ngạc.

Lục Viễn cười lên tiếng, ALục Viễnin cũng đang cười, những người khác lại đều không cười nổi.

“Được rồi, hiện tại tôi đến kiểm phiếu, Lu, cậu muốn sử dụng tượng miễn trừ sao?” Lục Ninh đứng lên, “Tôi sử dụng tượng miễn trừ.”

Sắc mặt bốn người Liz nhất thời trở nên có chút khó coi, bọn họ không còn có bất cứ tâm lý may mắn nào.

“Lu bốn phiếu, không tính vào kết quả, Jacob, ba phiếu, bộ lạc làm ra quyết định, Jacob, lấy cây đuốc của anh lên.”

Đập tắt lửa trên ngọn đuốc, Jacob bị loại bỏ trong hội nghị bộ tộc lần này.

Bộ lạc chỉ còn lại sáu người, ba nam ba nữ, toàn bộ liên minh ba người Lục Ninh – Lục Viễn – ALục Viễnin đều là nam, mà trong thi đấu miễn trừ cá nhân, nam nhân không thể nghi ngờ là giữ ưu thế càng lớn.

ALục Viễnin càng không có lý do gì hợp tác với người khác, bởi vì kết quả tốt nhất chẳng qua cũng là mang theo hẳn vào top 3, phần bội Lục Ninh Lục Viễn chỉ sẽ làm điểm của hẳn trong lòng bồi thẩm đoàn giảm xuống, hẳn việc gì phải làm vậy,

Vì thế, [Người sống sót] quý này, gần như đã thành kết cục đã định.

Liz trở thành người thứ mười ba bị loại bỏ.

Tammy trở thành người thứ mười bốn bị loại bỏ.

Freda trở thành người thứ mười lăm bị loại bỏ.

Top 3 [Người sống sót] lần này, Lục Ninh, Lục Viễn, ALục Viễnin.

Kết quả bồi thẩm đoàn bỏ phiếu, Lục Ninh [4] Lục Viễn [3] ALục Viễnin [0], Lục Ninh giành được quán quân quý [Người sống sót] này!

Có đôi khi, âm mưu quỷ kế cũng không phải lựa chọn tốt nhất, Lục Ninh từ khiêm tốn lúc đầu, đến dương mưu sau này, không có dùng bao nhiêu thủ đoạn lừa gạt, cố tình người khác chỉ có thể nhìn y bước đi từng bước về phía trước, bởi vì y từ trước đến nay không coi thường, cũng không đắc ý vênh váo.

Lục Viễn cũng là như thế, nhìn như đơn thuần sáng sủa, kỳ thực xử lý công việc rất thông minh.

Bọn họ thông minh, trầm ổn, đã có tính toán xong từ trước như vậy, ở trong [Người sống sót] biểu hiện ra thủ đoạn xã giao không khiến người chán ghét, tính toán, thuyết phục, EQ cao hơn người thường, mặc kệ có cắt nối biên tập như thế nào, vẫn sẽ là một nét bút đậm trong lịch sử [Người sống sót].

Năm nay, bọn họ vừa mới hai mươi một tuổi.

Tuổi trẻ, lại nhìn xa trông rộng như vậy.

.

Hải âu

1308680729_img_3787-1600×1200-chim-hai-au_1 haiau3_7988

70. Chương 70

Rõ ràng tham gia [Người sống sót] cũng chỉ có thời gian ba mươi chín ngày, thế nhưng khi Lục Ninh Lục Viễn trở lại Thượng Hải, lại gần như có cảm giác đã trôi qua mấy đời.

Căn bản không thể nào hình dung, chỉ có chân chính trải qua mới có thể biết.

Lục Ninh Lục Viễn bỏ qua điện ảnh catse cao đến sáu số 0 đi tham gia một chương trình truyền hình thực tế nếu không lấy được quán quân mà nói thì căn bản không có bao nhiêu thu nhập, đây vốn chính là một chuyện khiến người khác rất kinh ngạc.

Nhưng mà hiện tại Lục Ninh đoạt giải quán quân, tự nhiên có lợi hơn quay một bộ điện ảnh, nhưng bọn họ vốn cũng không nhìn điểm này.

Hiện tại tiền hai người bọn họ kiếm được đã đủ cho bọn họ thông thả ung dung dùng tới vài chục năm, thậm chí còn nhiều hơn một số người kiếm cả đời nhiều, các loại đại diện quảng cáo mới là phần kiếm tiền chính của bọn họ, nhờ hình tượng chính diện tốt đẹp của hai người ban tặng, hợp đồng đại diện quảng cáo tăng vài lần so với hai năm trước.

Thế cho nên Lục Ninh Lục Viễn rõ ràng không tốn bao nhiêu thời gian ở giới giải trí, cố tình trên ti vi lại thường niên có thể nhìn thấy hình ảnh của hai người bọn họ... nhờ quảng cáo ban tặng.

Bởi vì ký hợp đồng bảo mật với [Người sống sót], trước khi chính thức hoàn thành cùng phát sóng, bọn họ là không thể tiết lộ nội dung tiết mục, truyền thông đại lục cũng chỉ có thể suy đoán mà thôi, ngược lại bởi vì Lục Ninh Lục Viễn tham gia [Người sống sót] mà cuộn lên làn sóng xem truyền hình thực tế ở đại lục, lập tức có đài truyền hình nhân cơ hội này đưa tiết mục truyền hình thực tế vào, coi như là cho tiết mục này tiền lãi đặc biệt.

“Tháng sau bộ trang sức cao cấp dùng mắt mèo kim lục sẽ ra mắt ở hội đấu giá Paris,” Chung Du Bạch buông một chồng kịch bản, “Bởi vì rất chú ý phần gia công, cho nên tốn tương đối nhiều thời gian, cho nên đến bây giờ mới lấy ra, nhưng mà tần suất như vậy cũng bình thường, rất thường xuyên mà nói sẽ quáy nhiều cao tăng thị trường trang sức.”

Lục Ninh miễn cảm phát hiện trong vẻ mặt của Chung Du Bạch che giấu một chút không kiên nhẫn, “Làm sao, có người nào chọc giận anh?”

“Còn không phải Trình Thương Thuật!” Chung Du Bạch tức giận nói, “Tôi đã bận đến mức sắp bay lên luôn rồi, thật sự không có thời gian nói trắng nói sao nói lý tưởng nhân sinh với hần!”

Lục Ninh: “.....”

Lục Viễn trực tiếp cười ha ha lên, cười đến quả thực muốn đập bàn.

May mà Trình Thương Thuật không ở đây, bằng không không thẹn quá thành giận không được.

“Các cậu nhanh chóng chọn một kịch bản trước, tôi cảm thấy những kịch bản này nhiều hơn trước nhiều, ngược lại không dễ chọn, hơn nữa hai năm nay đại lục lưu hành phim lớn đầu tư cao, nhưng ngược lại chất lượng không tốt như điện ảnh lúc trước.”

Nghe được lời Chung Du Bạch nói, Lục Ninh không khỏi gật gật đầu, y đã từng trải qua hai năm này một lần, khiến y kinh ngạc là Chung Du Bạch nhìn thấy tình huống rõ rệt như vậy, mà trong giới điện ảnh lại chậm chạp không nhìn ra, cho đến hai ba năm sau, phong trào rầm rộ này mới dần dần hạ nhiệt độ, hai năm này, đạo diễn nổi danh đại lục mặc kệ có mình có thích hợp hay không, ào ào đi quay cái gì mà phim lớn, ném vào không ít tiền, tuy phòng bán vé tuyệt đối không coi là kém, thế nhưng nói đến chất lượng điện ảnh... Lục Ninh quả thật không muốn nhắc đến.

Quả nhiên, lật chồng kịch bản này, phần lớn Lục Ninh chỉ tùy tiện lật một chút lại để sang bên cạnh.

Lục Viễn ở một bên múa bút thành văn, lật sách gốc thật dày.

Chương trình học của khoa y đến năm thứ ba thứ tư đã trở nên tương đối nặng nề.

Có kinh nghiệm đời trước làm trụ cột, Lục Ninh rất nhanh đã chọn điện ảnh đời trước mình có ấn tượng ra, catse của bọn họ tăng tới mức này, phần lớn điện ảnh mời bọn họ đều là tác phẩm lớn có phần khích, hiện tại điện ảnh ít vốn gần như đã không lại đưa đến trước mắt bọn họ, bởi vì catse của bọn họ không phải điện ảnh ít vốn có thể gánh được.

Có địa vị có giá trị, Lục Ninh cùng Lục Viễn đã không còn là ngôi sao nhỏ tùy tiện ỷ giời giải trí đại lục, lấy cái tuổi vừa hai mươi của bọn họ mà nói, quả thực trẻ tuổi đến quá phận.

“Mặt khác, sau khi chọn xong kịch bản, nửa đầu năm nay các cậu nhất định phải ghi xong album mới.” Chung Du Bạch cầm bảng kế hoạch đã sắp xếp tốt, “6 tháng cuối năm tiến hành tour lưu diễn châu Á thứ ba.”

Lục Viễn dừng dừng bút, “Này này này, đừng có áp bức quá đáng –”

“Đã rất khách khí!” Chung Du Bạch trừng hần.

Kỳ thật D.A hiện tại không thể so với vài năm trước, sau khi ký hợp đồng mấy người Thời Thúy Trân, Hoàng Bích, Hạ Xuy, Viên Trùng Giang, Lý Thâm, lại có ngôi sao mới bồi dưỡng Vương Tân Trạch vân vân, rất có dáng vẻ mạnh mẽ phát triển. Hai bộ phim thần tượng đầu tư đã bắt đầu quay, trong thời kỳ như thế này chẳng trách Chung Du Bạch nói hần bận sắp bay lên luôn rồi.

Lục Ninh nhanh chóng nhân nhượng cho khỏi phiền, “Được được, kịch bản cứ để đấy trước, tôi cùng a Viễn chọn một chút lại nói.”

Lúc này Chung Du Bạch mới gật đầu, “Đúng rồi, các cậu chuẩn bị một chút, tháng sau sẽ chuyển ra ngoài, thủ tục trong trường đã làm hết cho các cậu, phòng ở thì trang hoàng theo yêu cầu của các cậu, yên tâm đi, lấy nhân khí hiện tại của hai người, tuyệt đối cả ngày đều có paparazzi cầm điểm dưới lầu, không có người dám đến quấy rầy cái gì.”

Lục Ninh cùng Lục Viễn liếc nhau, ở ký túc xá lâu như vậy, bỗng nhiên muốn chuyển ra ngoài thật là có chút không quen.

Khi Chung Du Bạch rời đi vừa vặn gặp phải Khổng Vu Thần mang cơm về cho Lục Ninh Lục Viễn, vì thế Khổng Vu Thần đẩy cửa, quả nhiên nhìn thấy một chồng kịch bản cực kỳ cao.

Lần đầu tiên nhìn thấy còn khiếp sợ một chút, hiện tại Khổng Vu Thần đã hoàn toàn bình tĩnh, ký túc xá chông đầy kịch bản cái gì, có khiến người ngạc nhiên bằng hai người thân là ngôi sao lớn lại vừa ngồi học vừa ăn đĩa cơm thịt bò khoai tây không?

Kỳ thật Khổng Vu Thần hoàn toàn không hiểu, vì sao bọn họ còn muốn ở lại trường học, nếu mình kiếm được nhiều tiền như bọn họ vậy, đã sớm chuyển ra ngoài ở!

Hiển nhiên, Khổng Vu Thần còn chưa biết cái lý do kỳ ba rằng bọn họ ở trường học phần đông người thường lại càng an toàn.

“Tháng sau chúng tôi sẽ chuyển ra ngoài, cậu cùng Chu Hồng Vĩnh cuối cùng cũng có thể một người ngủ hai cái giường.” Lục Ninh nói giống như đùa.

Khổng Vu Thần nhất thời cảm thấy mình có khuynh hướng thần côn, vừa nghĩ đến cái này, kết quả Lục Ninh liền nói đến, “Muốn chuyển ra ngoài?”

“Ừ, học tập càng ngày càng nặng, chúng tôi còn có rất nhiều công tác, ở lại nơi này ngược lại không tiện, cũng dễ dàng quấy rầy cậu cùng Chu Hồng Vĩnh.” Lục Viễn ăn ngay nói thật.

Khổng Vu Thần nhin không được hỏi: “Các cậu vì sao muốn làm cho bản thân vất vả như vậy?”

“Vất vả?” Lục Viễn kỳ quái nhìn qua, “Chúng tôi không cảm thấy vất vả a.”

Khổng Vu Thần: “.....”

Lục Ninh nhếch nhếch khóe môi, đây chính là Lục Viễn, cho dù trên nhiều phương diện hắn không đủ trưởng thành, ở phương diện tâm tính lại ưu tú hơn rất nhiều người, hắn là thật sự chưa bao giờ cảm thấy vất vả, cho dù có muốn áp bức tinh lực đến mức tận cùng, ngay cả thân thể phi nhân loại của y cũng sẽ cảm giác mỗi mệt, Lục Viễn lại vẫn không biết mệt.

Lục Viễn thực nguyện ý nâng cao bản thân như vậy.

“Anh em họ Lục chuyển vào chung cư cao cấp, ba năm cuối cùng cũng rời ký túc xá Phục Đán.”

Tin tức này vậy mà lại thành đầu đề giải trí thứ bảy, ngày 9 tháng 3 năm 2009, Tôn Lập Ngôn xem báo, nhin không được vô tổ báo thành một cục.

Chẳng qua là chuyển nhà mà thôi! Vậy mà cũng có thể lên trang nhất!

Hít vào một hơi thật sâu, hắn vẫn cảm giác ngực còn đau, hô hấp khó chịu.

“Được rồi, cậu đi đi!” Hắn không kiên nhẫn nói với một thiếu niên cao gầy tú lệ.

Thiếu niên nhất thời có chút tủi thân, liếc mắt nhìn nhìn Tôn Lập Ngôn mặc áo ngủ, lại vẫn ngoan ngoãn mặc quần áo vào rồi đi chung cư của Tôn Lập Ngôn.

Hai năm này Tôn Lập Ngôn thật sự trôi qua không tốt, đương nhiên, tất xấu phương diện kia của hắn đã sớm tốt, thế nhưng hôm đó bị dọa rất ác, sau đó ở phương diện này liền có chút khó khăn, hắn còn trẻ, lại khó lên giống như ông lão năm sáu mươi tuổi, đáng giận là, ngay cả một chút tâm tư trả thù hắn cũng không dám có.

Những người đó đều không phải người thường.....

Sau khi trở về Tôn Lập Ngôn từng lặng lẽ ở HongKong tìm không ít đại tiên xem qua, tiền tiêu bó lớn, bọn họ lại ngay cả chút tật xấu cũng không nhìn ra, ngược lại là có một người giống như nhìn ra cái gì, tránh hắn giống như nước lũ mãnh thú không bằng.

Tôn Lập Ngôn liền biết, đời này hắn đều không báo được thù.

Lăn lộn giới này, hắn rất biết đạo lý cơ được dân được, chỉ là nhìn hai tiểu tử kia sống phong sinh thủy khởi, trong lòng hắn làm sao có thể thoải mái?

Kịch bản [Thần hồn nát thần tính] trên bàn vừa lật được hai cái đã bị hắn hung hăng ném xuống đất.

Mà Tôn Lập Ngôn không biết là, lúc này Lục Ninh đang xem kịch bản [Thần hồn nát thần tính].

Bộ chung cư này là bọn họ đã mua từ khoảng một năm trước, sau đó thuê chuyên gia tinh trang, lúc nào đến trên tay bọn họ không có nửa điểm mùi sơn.

Thiết bị lắp đặt phong cách đơn giản sạch sẽ, đen trắng bạc thêm chút đại màu vàng cấu thành toàn bộ màu sắc trong căn phòng, vốn là kết cấu năm phòng ở ba phòng làm việc một bếp, hiện tại hai phòng ngủ một phòng khách một phòng sách thêm một phòng thay quần áo, trong ba phòng làm việc thì một lớn một nhỏ thông với nhau, còn một phòng nhỏ làm thành phòng đón nắng, cả một mặt là cửa sổ sát đất, đàn piano, guitar, violin, trống, còn có một bộ thiết bị âm nhạc, tạo thành một phòng công tác nhỏ cho bọn họ.

Bởi vì ban công rất lớn, một mặt là cái giá mây tre đan, đặt đầy các loại hoa cỏ, mặt khác là hai xích đu màu lam, Lục Ninh chỉ mặc một cái áo lông trắng mỏng manh, co trên xích đu tròn xem kịch bản, Lục Viễn thì ngồi trong một xích đu khác, ôm một quyển sách vừa xem vừa dùng bút đỏ đánh dấu, xem sách chuyên nghiệp cũng có thể xem ngon lành như vậy cũng chỉ có Lục Viễn.

Hai người không nói chuyện, không khí lại tương đối yên tĩnh tốt đẹp.

“Bộ phim này thế nào?” Lục Ninh quyết định, [Thần hồn nát thần tính] là một bộ phim tình báo chiến tranh, đời trước Lục Ninh đã từng đi xem điện ảnh này, từng nhân vật bên trong diễn xuất đều có thể xưng là kinh điển, là một bộ điện ảnh chất lượng cao, nhưng muốn so cùng phim như [Người lữ hành], tất nhiên là không thể, cũng không phải không có bug, chỉ là lại vẫn có thể được gọi là một bộ phim hay.

“Đi!” Lục Viễn cũng không ngẩng đầu lên.

Lục Ninh bắt đắc dĩ, “Chính ngươi cũng phải xem những kịch bản này a!”

“Ta tin tưởng A Ninh,” Lục Viễn cắn đầu bút, “Cũng không phải ta không coi trọng đóng phim hay là cái gì, chỉ là ta cảm thấy mặc kệ là nhân vật như thế nào, ta cũng có tin tưởng diễn tốt, hơn nữa ta tin tưởng ánh mắt Ninh.”

Nhìn nốt Lục Ninh xong, Lục Viễn lại tiếp tục đầu nhập vào trong sách chuyên nghiệp của hắn.

Lục Ninh chỉ có thể cứ như vậy quyết định giúp hắn, nhưng lại vẫn nhịn không được thở dài.

Y hiểu Lục Viễn, người nọ là nhân vật càng có tính khiêu chiến càng có thể kích phát tiềm lực của hắn, tỷ như [Lục quang], Lục Ninh vốn tưởng rằng hắn sẽ diễn không tốt, nào biết hắn biểu hiện còn tốt hơn so với tưởng tượng của mình nhiều, Lục Viễn cũng chính là dựa vào này bộ phim này mà lấy được nam diễn viên phụ xuất sắc nhất trong Giải thưởng Điện ảnh HongKong.

Nếu [Thần hồn nát thần tính] đã cho Lục Viễn, Lục Ninh cũng tự tìm cho mình một bộ phim tình yêu từ trong vài kịch bản còn lại.

Bộ phim tình yêu này lên sóng vào lễ tình nhân sang năm, Lục Ninh nhớ rõ lúc ấy nó là điện ảnh quét ngang phòng bán vé, nhưng bản thân Lục Ninh cũng không xem qua, đời trước y cũng rất ít xem qua phim tình yêu thuần túy, bản thân cũng rất ít xem, lần này coi như là một thử nghiệm mới.

“[Yêu không ngủ]?” Lục Viễn bay thẳng đến cạnh Lục Ninh nhìn qua, “Phim tình yêu?”

Lục Ninh gật gật đầu.

Lục Viễn liền nói thầm nói: “Phim tình yêu có ý tứ gì.....”

Lục Ninh quả thực dở khóc dở cười, đang định nói cái gì, điện thoại của Chung Du Bạch liền gọi tới.

“Đi thôi, đến công ty ghi âm mấy ca khúc mới.”

Hai người đến phòng thay đồ thay quần áo.

Phòng thay đồ này là nơi thiết kế xuất sắc nhất trong cả bộ chung cư này, nhấn nút một cái, tất cả quần, áo, giày, dây lưng, bao gồm cả đồng hồ trang sức vân vân thẳng hàng kéo dài mở ra, gian phòng thay đồ này là lấy phòng lớn nhất trong nhà cải tạo thành, những thứ để bên trong tự nhiên đều là số lượng lớn.

Lục Viễn thích nơi không có người quấy rầy hắn cùng với Lục Ninh này, bọn họ tùy thời có thể ôm, hôn môi, hắn có thể muốn kéo tay Lục Ninh lúc nào thì đi kéo tay hắn lúc đó, muốn như thế nào cũng sẽ không có vấn đề gì.

“Làm sao?” Lục Ninh thay xong quần áo ngẩng đầu nhìn qua phía Lục Viễn.

Lục Viễn cười cười, “A Ninh, người thật xinh đẹp!”

Lục Ninh tức giận, “Được rồi, đừng tự kỷ!”

Hai người thay xong quần áo đi xuống dưới lầu, tới đón bọn họ lại vẫn là Hùng Minh Minh.

“Bên kia có hai paparazzi ngồi.” Hùng Minh Minh báo cáo nói, “Hai tiểu tử này nhìn ngồi rất lâu a, tôi vừa thấy bọn họ đi mua McDonald.”

Lục Ninh không có hứng thú gì với chuyện này, nhưng rất nhanh y liền mở to mắt, dùng cánh tay đung Lục Viễn một chút, “Nhìn chỗ kia!”

“Hư Không lão đạo!” Lục Viễn quả thực không thể che dấu kinh ngạc của mình.

Lục Ninh cau mày, “..... Loại khu vực nhà ở xa hoa như thế này mà cũng sẽ ký hợp đồng bảo vệ cửa già như vậy sao?”

“Ta cảm thấy chúng ta có thể đi khiếu nại vật nghiệp một chút, bọn họ sử dụng bảo vệ cửa lớn tuổi như vậy, chúng ta làm chủ nghiệp hoàn toàn không thể yên tâm.” Lục Viễn nghiêm túc nói.

Lục Ninh gật gật đầu, “Hoàn toàn đồng ý.”

Hùng Minh Minh nhin không được nở nụ cười, “Để ý đến hắn làm cái gì, ở nơi này có thể thu được cái gì!”

Nhìn hai paparazzi kia đi theo, Hư Không trừ gương mặt nhìn ra thì còn có thể làm cái gì?

Sau sự kiện “Phi Tiên Kính” ở concert, chính đạo kiểm soát lại càng nghiêm, gần đây người tu chân xuất hiện trước mặt Lục Ninh Lục Viễn ít đi rất nhiều, thật sự là một chuyện may mắn.

Nơi này cách D.A cũng chỉ có mười phút ngồi xe, bọn họ vừa xuống xe liền nhìn thấy ngoài cửa D.A vây tụ không ít fan, có lẽ vì là thứ bảy, không hề thiếu học sinh đều ở cửa công ty, vừa thấy xe của bọn họ đến đều thét chói tai chạy tới, Chung Du Bạch lập tức tay nhanh mắt lẹ kéo bọn họ vội vàng chạy về phía phòng ghi âm, trên đường lại đề thấp thanh âm nói: “A Ninh, Mithril kia rốt cuộc là đồ chơi gì.”

“..... Tôi cũng không biết.” Lục Ninh nói lời thật.

Chung Du Bạch nhìn trái nhìn phải, “Tôi chỉ là ôm tâm tư xem thử thả tin tức lên một diễn đàn giao dịch vật phẩm đặc thù, nước ngoài có người muốn mua, ra giá cao thái quá, tôi tạm thời còn chưa đồng ý.”

Có thể khiến Chung Du Bạch nói ra lời như cao thái quá này, Lục Ninh tuyệt đối có lý do tin tưởng giá tương đối cao, “Bao nhiêu?”

“Mười vạn bằng Anh –”

Lục Ninh đang muốn nói cũng không bao nhiêu nha, kết quả Chung Du Bạch tiếp tục nói: “..... một gam.”

“Bao nhiêu?!” Lục Ninh bị hoảng sợ.

“Mười vạn bằng Anh một gam.” Về mặt Chung Du Bạch cũng rất cổ quái, “Hơn nữa đối phương tự xưng là phù thủy.”

Phù thủy... Ta còn là Harry Potter đâu!

Nhưng mà, nước Anh, phù thủy! Thế giới này có người tu chân có yêu ma quỷ quái có huyết tộc có người sói, có phù thủy thì có gì mà phải kỳ quái đâu!

Lục Ninh cảm thấy mình không tất yếu ngạc nhiên, “Khối lúc trước kia nặng bao nhiêu?”

“Một khối quặng Mithril cậu đưa xấp xỉ hai ba cân.”

Ngọa tào, này là được bao nhiêu tiền!

Từ từ, đám phù thủy trong tiểu thuyết kia cũng không giàu có như vậy, hẳn là sẽ không gạt người đi?

Ah, không đúng, nếu là phù thủy trong Harry Potter, người ta căn bản sẽ không lên mạng có được không.

“Nếu có thể mà nói, bảo bọn họ đến Thượng Hải giao dịch, trước bán ít một cho bọn họ, cũng nói cho bọn họ có thể trường kỳ giao dịch.” Lục Ninh cũng rất ngạc nhiên phù thủy rồi cuộc là bộ dáng gì.

Chung Du Bạch gật gật đầu.

Trong phòng ghi âm, Vương Tân Trạch đang ghi âm, trong album thứ ba của Lục Ninh Lục Viễn lần này, lại vẫn có bộ phận rap của Vương Tân Trạch, cô gái cố gắng lại thành khẩn này gần đây đã có chút nhân khí, nhưng không kiêu ngạo, lại vẫn giản dị giống như ngày đầu tiên đến D.A vậy, cô không giống những cô gái trẻ tuổi khác, thời gian Bắc phiêu nhiều năm như vậy đã bào mòn góc cạnh sắc bén của cô, cô tự tin, nhưng không kiêu ngạo.

Khi thấy Lục Ninh Lục Viễn đến, cô lễ phép chào hỏi bọn họ.

Đợi đến sau khi ghi xong một ca khúc, Lục Viễn tương đối không tình nguyện tách khỏi Lục Ninh, Lục Ninh phải đến HongKong tham gia lần tuyên truyền đầu tiên của [Wolf], nhân tiện ghi một chương trình tổng nghệ Đài Loan tuyên truyền bộ điện ảnh này, vừa vận dụng phải Viên Trùng Giang cùng Hạ Xuy ở cửa công ty.

Gần đây [Thiết huyết đao găm] đang tiến hành phát sóng lần hai lần ba, rating lại vẫn không kém, dưới tình huống như vậy, Viên Trùng Giang, Lý Thâm cùng Hạ Xuy chính là thời điểm chạm tay có thể bỏng, bọn họ vừa vận xong việc trở về công ty.

Lục Ninh thế mới biết vì sao có nhiều người vây ngoài cửa như vậy, xem ra là tới theo đuổi mấy người Hạ Xuy, đợi đến mình cùng Lục Viễn chỉ là trùng hợp.

Hạ Xuy cảm giác mệt sắp chết được, sau khi vào D.A hẳn hoàn toàn có loại cảm giác lên thuyền giặc, bọn họ biết mình là người luyện võ, sắp xếp công tác cho hẳn vừa vận trong phạm vi người khác không chịu được mà hẳn lại có thể thừa nhận, đáng buồn là, thuyền giặc này nếu đã lên thì căn bản không xuống được, biến thành hẳn tương đối buồn bực.

“A Ninh, không thì ta đưa người đi.” Lục Viễn lôi kéo tay Lục Ninh nói.

Lục Ninh nhìn về phía hắn, “Không phải người đồng ý ngày mai đến phòng thí nghiệm với bạn học?”

“Người một chút cũng không để ý ta.” Lục Viễn tủi thân nói.

Lục Ninh: “.....”

Lại bắt đầu lại bắt đầu! Người này gần đây đặc biệt thích giả vờ tủi thân, này xem như cái gì, di chứng [Người sống sót]? Trong sinh hoạt cũng đóng phim đóng kịch?

Hạ Xuy trừng mắt nhìn nhìn về phía hai người dính sền sệt cách đó không xa.

Hắn luôn cảm thấy hắn phát hiện một bí mật.

Chờ một chút, tú ân ái tú rõ ràng như vậy còn là bí mật sao?

71. Chương 71

Mặc kệ mạng internet sao phần hồng của Lục Ninh Lục Viễn lửa nóng như thế nào, người thường vẫn chỉ cho là tình cảm hai anh em bọn họ tốt mà thôi, người bình thường có thể nhìn ra chẳng qua cũng chỉ có như thế, căn bản sẽ không nghĩ đi đâu khác, nhưng bản thân Hạ Xuy cẩn thận mẫn cảm, từ một chút dấu vết để lại là có thể nhìn ra manh mối, nhưng mà, cũng chỉ là nhìn ra manh mối mà thôi.

Lục Ninh không để ý ánh mắt Hạ Xuy, y vội vã đáp máy bay đi Đài Loan, [Wolf] công chiếu đầu tiên ở Đài Loan, đại lục thì chậm khoảng một tuần mới công chiếu, bởi vì muốn cắt giảm bớt cảnh bạo lực đẫm máu không cho phép, nhân vật của Lục Ninh tuy không có nhiều vai diễn, nhưng ở trong khu người Hoa thì y xem như tương đối có danh tiếng, đoàn làm phim mời y tham gia tuyên truyền cũng không kỳ quái, đặc biệt vòng tuyên truyền châu Á thì trong đoàn làm phim cũng không đến mấy người.

Loại hành trình vốn chỉ có một hai ngày theo Lục Ninh thấy hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì, đi cùng y chỉ có Hùng Minh Minh cùng Alice, sáng thứ hai Lục Ninh sẽ ngồi máy bay sớm về Thượng Hải lên lớp.

Đoàn làm phim sắp xếp cho bọn họ ở một khách sạn bốn sao tại Đài Loan, Lục Viễn không ở, Lục Ninh phát hiện mỗi lần chỉ có một mình y, ngược lại không tự tại bằng khi Lục Viễn cũng bên cạnh, thói quen thật sự là một chuyện đáng sợ.

Ghi thông cáo xong quay trở lại khách sạn, Lục Ninh vội vàng tắm rửa một chút liền chuẩn bị đi ngủ một giấc, hiện tại đã là rạng sáng 4 giờ, 2 giờ chiều hôm nay y còn phải tham gia lễ ra [Wolf] tại Đài Loan.

Mà lúc này, thế nhưng có người gõ cửa.

Lục Ninh nhắm mi lại, trong phòng này chỉ có một mình y, Hùng Minh Minh ở cách vách, Alice ở cùng với trợ lý đoàn làm phim, cách nơi này ba bốn phòng, lại cũng không quá xa.

Trực giác nói cho Lục Ninh, sự tình hình như không quá tốt, đặc biệt là sau khi y gọi điện thoại cho Hùng Minh Minh mà lại không có ai nghe.

Tuy Hùng Minh Minh không sâu sắc có thủ đoạn như Chung Du Bạch, nhưng cũng không thật sự hàm hậu ngốc nghếch như bề ngoài, nếu thật sự không thông minh, căn bản là không thể nào còn sống tốt trong cái loại tình hình hiện tại này.

Hắn chưa bao giờ là người khinh địch liều lĩnh dễ bị lừa, hiện tại hắn không nhận điện thoại, Lục Ninh đoán hắn nhất định là gặp phiền toái.

Cửa lại kiên nhẫn vang lên lần nữa, Lục Ninh nhanh chóng mặc quần áo, y hơi híp mắt mở bản đồ ra, bởi vì cũng không quen thuộc với trò chơi, tài khoản này cũng không phải tài khoản trò chơi của y, cho nên với loại chức năng này kỳ thật y cũng không quá hiểu biết, lại kinh ngạc phát hiện dùng tốt hơn trong tưởng tượng của y nhiều.

Y tìm được Hùng Minh Minh, hắn đang ở nơi cách khách sạn không tính xa, nhìn thanh máu của Hùng Minh Minh, sắc mặt Lục Ninh trầm ngưng, hắn bị thương!

Tuy thanh máu chỉ giảm một chút, thế nhưng bị thương là chuyện không thể nghi ngờ, bọn họ làm thế nào mà có thể dẫn Hùng Minh Minh đi còn khiến hắn bị thương?

Lục Ninh cảm thấy lúc này y tất yếu phải quyết định thật nhanh.

Ngoài cửa tổng cộng có bốn điểm đỏ, vây quanh Hùng Minh Minh có ba, còn có hai nắp ngoài cửa của Alice, thế nhưng bởi vì ở cùng Alice là người thường, hắn là bọn họ sẽ không dễ dàng đi vào.

Lục Ninh mở cửa sổ, tòa nhà cao mười bảy tầng ở thời tiết đầu tháng 3, gió lập tức thổi ngược vào, vẫn là tương đối rét lạnh.

Y nhảy ra ngoài không chút do dự.

Rạng sáng 4 giờ, thời tiết đầu tháng 3 vẫn là một mảnh tối đen, Lục Ninh mở rộng đôi cánh lớn màu đen, lướt đi trên thành phố nhân số dày đặc này.

Mà lúc này, một trong bốn người ở ngoài cửa phòng hắn biến sắc, “Hắn chạy!”

Sắc mặt một cô gái khác mặc đồng phục khách sạn rất khó coi, “Tôi đã nói đừng gõ cửa, hắn là trực tiếp xông vào!”

“Không lấy được thẻ phòng mà trực tiếp xông vào nhất định phải phá hỏng cửa! Sau đó sẽ để lại dấu vết!”

“Hắn cũng không ngốc như vậy, có người gõ cửa hắn liền ra mở, hắn là yêu ma!” Một nam nhân tuổi hơi lớn khác thở hổn hển nói.

Cô gái kiên trì muốn gõ cửa đi vào hừ lạnh một tiếng, “Hiện tại mã hậu pháo cái gì, Kiên trì muốn gõ cửa tiến vào nữ tử hừ lạnh một tiếng, “Hiện tại mã hậu pháo(1) cái gì, lúc này tôi nói phải gõ cửa cũng không thấy mấy người phản đối! Hơn nữa yêu ma này biết bay, cho dù chúng ta xông vào, hắn vẫn có thể nhảy cửa sổ chạy trốn như thường!”

“Bây giờ còn nói cái gì, nhanh đuổi theo a! Muốn chờ tới lúc bọn họ xé lẻ thì phải chờ đến lúc nào nữa!”

Cơ hội như vậy thật sự rất ít gặp, bởi vì lần này là một mình Lục Ninh tới tham gia tuyên truyền điện ảnh, gần đây phần lớn người trong D.A đều bận đến đòi mạng, ngay cả Trình Thương Thuật cũng bị Chung Du Bạch sai khiến xoay quanh, lại không giống như đi quay phim, nơi nơi là thành viên cùng trợ lý đoàn phim, hơn nữa vì bên Mỹ có yêu cầu tương đối cao, bọn họ lựa chọn một khách sạn rất có phép tắc, còn dặn dò riêng khách sạn chú ý fan cùng phóng viên, cho nên hiện tại chỗ này không có vây tụ bao nhiêu phóng viên cùng thợ ảnh.

Huống chi, hiện tại là rạng sáng 4 giờ.

Cơ hội như vậy, quả thật là chỉ có thể gặp mà không thể cầu!

Vì linh khí mỏng manh, người tu chân thời đại này tu luyện đặc biệt khó khăn, bọn họ chém tận giết tuyệt yêu ma như vậy, một phương diện là vì phi tộc ta loại, kỳ tâm tất dị(2), một phương diện khác chính là bởi vì tu luyện tiến giai quá khó khăn, trong tay các môn phái gia tộc ngược lại còn có chút tài nguyên, thế nhưng chút ít tài nguyên ấy cho ai mới tốt đây? Rất nhiều đệ tử muốn liều mạng cố gắng liều mạng lập công, đầu năm nay muốn chém yêu trừ ma cũng không phải là một việc dễ dàng, công lao khó lấy tự nhiên mọi người tranh đoạt, càng đừng nói trong cơ thể của một bộ phận yêu ma còn có nội đan, yêu ma bây giờ còn tồn tại ở thế gian phần lớn đều không phải tiểu yêu, nội đan chính là tinh hoa tu luyện của bọn họ, nếu được một viên nội đan này, luyện khí luyện đan đều được, bởi vì yêu ma càng ngày càng ít, thứ này hiện tại cũng được xưng là báu vật vô giá trong Giới Tu chân.

Nếu Lục Ninh biết nguyên nhân chỉ sợ sẽ đỡ khóc đỡ cười, bởi vì y cùng Lục Viễn đều là yêu ma loại khác, căn bản không có cái đồ chơi như nội đan linh tinh.

Y chạy ra ngoài đương nhiên không phải vì sợ bốn người ngoài cửa, mà là y cảm giác Hùng Minh Minh có nguy hiểm.

Nhân sĩ chính đạo muốn đợi được một cơ hội như vậy là không dễ dàng, cho nên lần này là hạ vốn gốc, ba người vây công Hùng Minh Minh này đều là cao thủ có danh khí lớn trong giới Tu chân trong nước, Diệt Thiện đạo nhân phái Quân Sơn, Vân Nhân tử Lam Hoa cốc, tam tiểu thư Nam Cung Bội Xuân Nam Cung gia. Kỳ thật vốn bốn người ở ngoài cửa của Lục Ninh kia càng lợi hại hơn, đám người của Hàm Anh vốn đã có thù oán với mấy người Lục Ninh, người đến là trưởng lão Vũ Anh – một trong ba trưởng lão trong môn, thêm Lục Hân tiên tử – đệ tử thân truyền của trai chủ Từ Ly trai, La Thiệu Hoa – trưởng nữ của gia chủ La gia, Đông Phương Duật – chủ sự giả(3) Chấn Pháp đường của Đông Phương gia, bàn về bản lĩnh, càng tốt hơn ba người bên chỗ Hùng Minh Minh kia.

Đáng tiếc bọn họ căn bản không đợi được Lục Ninh không nói, bắt bọn họ nhảy xuống từ tầng mười bảy bọn họ cũng không làm được, phần lớn người tu chân ở thời đại này, quả thật chưa tới tình huống ngự kiếm phi hành, không phải là không có, chỉ là cực ít, những người đến đây này, hiển nhiên là còn chưa tới trình độ đó.

Hai người canh giữ bên ngoài cửa phòng Alice cũng chỉ là hai đệ tử không mạnh, bọn họ sai hai người này tiếp tục canh, những người khác thì vội vàng đi xuống dưới lầu, chỉ hận thang máy còn chưa đủ nhanh.

Bọn họ còn chưa tới lầu dưới, Lục Ninh cũng đã thấy được Hùng Minh Minh.

Cũng mệt mỏi kẻ chính đạo làm ra thế này, bọn họ chọn sân thể dục trong một trường học tư nhân, tương đối lớn, hơn nữa lại trống trải, bởi vì không phải trường học có chế độ kỷ túc, trường học ở rạng sáng 4 giờ không có một bóng người.

Nguyên thân của Hùng Minh Minh là mãnh hổ, thế nhưng Lục Ninh chưa từng có cảm giác Hùng Minh Minh có khí chất bách thú chi vương, lúc này nhìn qua mới chính thức phát hiện, vị này thật là một con hổ.

Mặc kệ lúc trước trên người Hùng Minh Minh mặc cái gì, bây giờ đều đã không cánh mà bay, nửa thân trên của hắn trần trụi bại lộ trong không khí, đường cong cơ bắp rắn chắc lưu loát, nhất là cơ bụng ngay ngắn chỉnh tề như khối chocolate, đây không phải loại cơ bắp rèn luyện ra từ trong phòng tập thể thao, mà là mỗi một khối cơ đều tràn ngập sức mạnh cực hạn.

Thậm chí, trên làn da vốn màu lúa mạch khỏe mạnh của hắn còn hiện ra vân hổ màu đen vàng tương đối xinh đẹp, khí chất toàn thân càng phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Bình thường Hùng Minh Minh vẫn luôn là mang theo tươi cười hàm hậu, thậm chí có chút ít ngại ngùng, hoàn toàn không dính chút xíu gì đến hai từ hung ác bá đạo, nhưng Hùng Minh Minh hiện tại, là hoàn toàn hung ác bá đạo!

Vị này, là bách thú chi vương.

Lam Hoa cốc tình thông trận pháp, Vân Nhân tử bày trận lớn trong toàn sơn thể dục, tài liệu hao phí khiến hắc tương đối đau lòng, nhưng hồ yêu trước mặt này chỉ cần một tiếng hồ gầm, thiếu chút nữa đã làm cho toàn bộ trận pháp hắc sắp xếp phải vỡ đi!

Nếu không có trận pháp trói buộc, chỉ sợ tiếng hồ gầm này sẽ chấn động toàn thành đều biết, yêu ma không sợ làm lớn chuyện, hắc lại không thể không sợ, thật sự là phiền toái! Đây chính là nguyên nhân mà Vân Nhân tử tương đối không thích thành thị.

Lục Ninh lơ lửng ở giữa không trung, Diệt Thiện đạo nhân ở phía dưới phát hiện thân ảnh Lục Ninh đầu tiên, biến sắc mặt to: “Mấy phệ vật vô dụng kia, vậy mà không ngăn yêu ma cánh đen này lại!”

“Không!” Sắc mặt Âu Dương Bội Xuân mạnh thay đổi, bởi vì nàng trở mắt nhìn thấy trên tay phải Lục Ninh bỗng nhiên xuất hiện một khẩu pháo, họng pháo đen sì đối diện bọn họ!

Kỳ thật Lục Ninh không thích dùng pháo, đặc biệt là sau khi phát hiện khẩu pháo màu ngân bạch có ngoại hình mèo con lần trước, nhưng sau khi thấy trong ba lô còn có khẩu pháo khác, khẩu pháo này đem so với pháo mèo con, quả thực khí phách ngời ngời, chỉ nhìn bề ngoài đã tương đối có lực uy hiếp.

Họng pháo lóng lánh ánh lửa sáng rực.

Hùng Minh Minh rất nhanh đã nhìn thấy Lục Ninh, trên mặt hắc cũng có vằn hồ nhàn nhạt, đồng tử bình thường nhìn ôn nhuận sáng rõ đã biến thành đồng tử dựng thẳng mà vàng kim, hết sức hung hãn, hai tay hắc nắm xuống đất, gầm lớn một tiếng, lực sóng âm khiến Âu Dương Bội Xuân lập tức lão đảo vài bước, mà bàn tay hóa thành móng vuốt sắc bén của Hùng Minh Minh hung tợn vỗ về phía Vân Nhân tử đứng ở bên cạnh.

Vân Nhân tử biến sắc, nếu như bị một vuốt này cào trúng, mình tuyệt đối sẽ bị thương không nhẹ, hắc chỉ phải lui hai bước, cờ trận trên tay lay động, “Khảm trung!”

Hắc đã nhìn ra khẩu pháo của Lục Ninh đối diện với vị trí mấu chốt trận pháp của mình, người này ở ngoài trận pháp, không bằng hồ yêu này ở trong trận pháp, một khi trận pháp vận chuyển, cờ trận bày trận cùng vật áp trận sẽ có oánh quang nhàn nhạt, đương nhiên không tránh khỏi ánh mắt yêu ma này!

Nhưng đá áp trận cũng giống như cửa ngõ của trận pháp, nào có thể dễ dàng bị phá vỡ như vậy.

Vân Nhân tử đang mang theo kiêu ngạo ngẫm, liền nghe đến một tiếng nổ, một viên đá trên đầu trận bị nổ nát vụn!

Lục Ninh nhẹ nhàng thở ra, thành công.

Loại pháo này tương đối đặc biệt, Lục Ninh nhìn trên phần miêu tả kỹ năng nói pháo công thành khi đối tượng tấn công là cổng thành của đối phương thì sẽ tăng thêm lượng lớn thương tổn, cho nên mới thử nghĩ lấy pháo công thành này đến đánh một trận xem xem, quả nhiên tương đối dũng mãnh!

Không hổ danh pháo công thành a, mà một mình mình lại có pháo công thành tấn công vô hạn như vậy..... Bàn tay vàng hơi sắc bén.

Đáng tiếc thế giới hòa bình này không có nhiều thành như vậy để mà công.

Chỉ là đối mặt với trận pháp của người tu chân, lại đồng dạng mang lại tác dụng không ngờ được.

Sắc mặt Vân Nhân tử tái nhợt, trận pháp vận chuyển hoàn toàn dựa vào hắc, đá áp trận bị phá, mặt hắc lập tức như giấy vàng phun ra một búng máu, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, hắc có nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến yêu ma này lại lợi hại như vậy!

“Mau bỏ đi! Trận pháp sắp vỡ!” Hắc gian nan hô lên những lời này.

Vừa phá đá áp trận, trận pháp này chỉ giống như tờ giấy bình thường, chớp mắt sẽ bị bắn phá, hiện tại không chạy chẳng lẽ còn đợi cho hổ yêu này ra khỏi trận, thật cho hấn đến gầm một tiếng, bùng tỉnh người trong toàn thành phố, đến lúc đó tuyệt đối sẽ có người biết chuyện đến truy cứu trách nhiệm sơ hở xem xét không chu đáo của bọn họ.

“Yêu ma, chạy đi đâu!”

Ngay lúc này, bốn người vốn tính toán đối phó Lục Ninh kia chạy tới.

Vân Nhân tử chỉ cảm thấy một búng máu vương giữa ngực, nuốt không xuống, phun không ra, các người tới sớm như vậy làm cái gì?!

Thời gian bay của Lục Ninh là có hạn, y dừng bên người Hùng Minh Minh, đưa cho hấn một bình thủy tinh lỏng lánh trong suốt, chất lỏng bên trong màu đỏ giống như máu tươi.

Hùng Minh Minh không có nửa phần do dự, lập tức uống hết cả bình, vết thương trên ngực do bị kiếm trong tay Diệt Thiện đạo nhân cắt ra lập tức bắt đầu khép lại, không lâu sau thì ngay cả dấu vết cũng không nhìn thấy nữa.

Sắc mặt Diệt Thiện đạo nhân trở nên vô cùng khó coi, cắn răng nói: “Yêu ma này không biết dùng yêu pháp gì, lại nháy mắt chữa trị khỏi vết thương của hổ yêu, cái này phiền toái!”

Bên Lục Ninh chỉ có y cùng Hùng Minh Minh, bên chính đạo lại có bảy cao thủ, cổ tình còn bó tay bó chân như vậy, làm sao không khiến những cao thủ ngày thường vẫn mắt cao hơn đầu này tức giận?

“Không cần sợ, ta có thu âm linh, hổ yêu này có hổ gầm cũng không ngại gì!” La Thiều Hoa mặt bình tĩnh nói.

Nàng là trưởng nữ của gia chủ La gia, khi sinh ra tự nhiên khiến gia chủ La thị vui vẻ, trên đầu làm sao không có chút thứ tốt.

“Nếu như thế, hôm nay chúng ta nhất định phải khiến hai yêu ma này bỏ mạng nơi này!” Vũ Anh lão đạo thần nhiên nói.

Lục Ninh lại cười ra tiếng, bởi vì y rõ ràng nhìn ra người trước mắt này có giọng điệu lớn nhất trong bảy người, nói chuyện rất vang, lại luôn nói đến trên người người khác, hiển nhiên, ai cũng không nguyện ý lên đầu tiên.

“Minh, chúng ta ăn người nào trước thì tốt?” Lục Ninh cố ý hỏi.

Hùng Minh Minh tự nhiên biết ý của y, ồm ồm nói: “Nữ oa oa kia nhìn không tệ.”

Lục Hân tiên tử là người trẻ tuổi nhất trong bảy người, bộ dạng tương đối thanh tú xinh đẹp, nàng là đệ tử thân truyền của trai chủ Từ Ly trai, lại rất ít đi ra ngoài, càng chưa từng chân chính giết yêu ma, nghe vậy lập tức bị dọa đến trắng mặt.

Nghe nói yêu ma ăn người là một chuyện, chính tai nghe được là một chuyện khác.

“Tiên tử đừng sợ!” Đông Phương Duật trầm giọng nói, “Bọn họ đã là nỗ lực hết đà, chẳng qua là hù dọa –” Hấn còn chưa nói dứt lời sắc mặt đã mạnh thay đổi, sử dụng thân pháp tuyệt đỉnh bí truyền, thân thể gần như hóa thành một hư ảnh nhàn nhạt, dù vậy, trên vai hấn lại vẫn tuôn ra một đóa hoa máu, hơn nữa vì xung lượng của một súng này, hấn liên tục lui về phía sau vài bước.

Lần này bảy người đều không khỏi hoảng sợ.

Đáng tiếc Hư Không lão đạo không ở nơi này, bằng không hấn nhất định sẽ nhắc nhở mấy người này, súng trên tay yêu ma cánh đen này cũng không phải súng của người phàm, cực kỳ nguy hiểm, cẩn thận bị một súng nổ đầu.

Lục Ninh có chút tiếc nuối, lúc này y mới phát hiện, sau khi trùng sinh, vài lần y dùng mi tâm thư kích, vậy mà không có một lần thực sự trúng mục tiêu mi tâm, phát hiện này khiến y sinh ra một chút bất mãn đối với kỹ năng có cái tên vô cùng dũng mãnh này.

Mồ hôi lạnh trên trán Đông Phương Duật đối diện trượt xuống theo thái dương, lúc này hắn mới phát hiện bọn họ thật sự nghĩ rất đương nhiên, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, bọn họ có quá ít hiểu biết về yêu ma cánh đen ở đối diện này, đối với hồ yêu này còn có chút tin tức, cũng có sách lược đối phó, nhưng yêu ma cánh đen này giống như trống rỗng xuất hiện, người từng giao thủ với y chỉ có Hư Không mà thôi, lão đạo này lại tính tình cố chấp, căn bản không ai nguyện ý nghe hắn nói, tự nhiên cũng chưa từng hỏi, mấy người bọn họ chỉ biết yêu ma này có thể bay, dùng súng, trừ điều này ra đúng là nửa điểm không biết.

Lúc này nếu hắn tránh chậm một chút, một súng này tuyệt đối là chính giữa mi tâm hắn.

Lục Ninh bắn một súng trúng mục tiêu, tuy không đánh trúng mi tâm, lại cũng rất cuộc khiến đối phương đổ máu, y cười đến ôn nhu nhĩ nhĩ, “Nỗ lực hết đà không phải gọi như vậy, tôi cùng Minh thân cường thể tráng, lúc nào biến thành nỗ lực hết đà? Nếu vừa rồi Minh đối phó ba lão gia hỏa kia mệt mỏi, vậy không bằng một trận chiến này để tôi đến là được.”

Mấy người nghe nói như thế quả thật đều giận tím mặt, nhất là Âu Dương Bội Xuân, Diệc Thiện đạo nhân cùng Vân Nhân tử quả thật là đáng vẽ ông già sáu mươi, tuy Âu Dương Bội Xuân tuổi không nhỏ, nhưng nhìn bề ngoài lại chỉ có ba bốn mươi, Lục Ninh trực tiếp gọi ba lão gia hỏa, nữ nhân đặc biệt mất hứng với tuổi bề ngoài, lần này đương nhiên cực kỳ mất hứng.

“Khẩu khí thật lớn!” Roi Xà lân trong tay Âu Dương Bội Xuân uốn lượn như rồng, “Để cho chúng ta đến xem bản lĩnh của yêu ma người!”

“Vốn là các người lấy nhiều khi ít, không cần lại giả mạo cái gì chính khí凛冽, ta thấy ra vẻ đạo mạo còn kém không nhiều!” Lục Ninh trả lời lại một cách mỉa mai, muốn đấu khẩu? Ai sợ ai!

Trên tay y lại lập tức cho mình thêm trạng thái tăng phúc ma lực, cường hóa đạn ma lực vân vân, lúc nhàn hạ y quyết định nghiên cứu kỹ năng của nhân vật trò chơi này, quá trình đánh nhau với Lục Viễn càng làm cho y sờ soạng ra không ít thứ, súng cùng pháo có thể dùng hai súng cùng pháo, bắn pháo thương tổn cao, nhưng thời gian tích lực quá dài, khi đối chiến với người khác cũng không thực dụng, thời gian tích lực cũng đủ để đối phương đánh cho người thực phẩm, tỷ như Lục Viễn, nếu Lục Ninh dùng pháo, lúc tích lực đầy đủ để Lục Viễn đánh y năm sáu lần, hai súng linh hoạt bạo phát cao, càng thích hợp cùng người đối chiến.

Mi tâm thư kích, ngắm chuẩn mi tâm, đạn yên lặng, lựu đạn, nhiếp hồn xạ kích, nhiễu loạn xạ kích, ngắm chuẩn bắn vân vân đều có thể di động thả ra, hơn nữa vì là kỹ năng trò chơi, tỉ lệ trúng đích cao đến kinh người, càng đừng nói còn có ma nhãn tất trúng, trong hai mươi giây gần như nhất định sẽ trúng mục tiêu.

Đối phương cũng không phải nhân vật trò chơi giống như y, bọn họ không có biện pháp nhanh chóng hồi máu hồi lam như y, không thể chuyển hóa thành bất cứ thương tổn thành lượng máu mà tính như y, tỷ như mi tâm thư kích trong trò chơi bắn trúng mục tiêu, mục tiêu lại sẽ không bởi vì mi tâm bị đánh trúng một kích này mà chết đi, chỉ là tính toán thành giá trị tổn thương cụ thể, thế nhưng trong hiện thực, mi tâm mà bị như vậy một chút, tuyệt đối là hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Súng kỳ thật từ cận đại tới nay đã xem như vũ khí tương đối nghịch thiên, pháo cũng như vậy, so với vũ khí lạnh, uy lực của súng cùng pháo đã sớm được nghiệm chứng trong lịch sử.

Kỳ thực người tu chân cũng là người, bọn họ còn chưa thành tiên đâu, bọn họ cũng là máu thịt làm nên, thậm chí không có thân xác mạnh mẽ cứng rắn như Lục Viễn, hơn nữa, cho dù binh khí của người tu chân là pháp khí, lại cũng phần lớn là do vũ khí cải tiến sử dụng mà thành, tuy rằng cũng có vũ khí tấn công tâm xa như súng hay pháo, lại kém xa so với hai súng cùng pháo trong tay Lục Ninh.

Mấy người Âu Dương Bội Xuân cũng ý đồ dùng phù lục chú pháp để trói buộc hành động của Lục Ninh, nhưng mà y cũng không phải Lục Viễn, có trói buộc y tại chỗ cũng hoàn toàn vô dụng, súng của y lại vẫn có thể đứng tại chỗ mà bắn.

Mà kéo dài chiến đấu với Lục Ninh càng là một việc vô cùng ngu xuẩn.

Súng của Lục Ninh là súng ma pháp, pháo là pháo ma pháp, chỉ cần có lam, y có đạn cùng đạn pháo bắn không hết, y còn có kỹ năng hấp thụ tinh thần lực, hấp thụ chân nguyên của những người tu chân này bổ sung cho bản thân mình.

Hùng Minh Minh cứ như vậy ngạc nhiên đứng ở một bên, nhìn Lục Ninh chạy như gió, thủy chung kéo dài khoảng cách với những người tu chân này, hai súng trên tay thay nhau bắn ra, ánh lửa ánh lên khuôn mặt bình tĩnh không một tia chấn động của y, cứ như vậy đánh một đám người tu chân này ngã xuống đất.

Vai trò của Lục Hân tiên tử cùng loại với thầy thuốc trong đội ngũ, vốn nàng đứng ở phía sau cùng, nhìn mấy người phía trước liên tiếp ngã xuống, nàng lập tức không nói một tiếng xoay người chạy, hóa thành một vệt sáng màu lục, giây lát biến mất ở đầu đường đằng kia.

Lục Ninh không để ý nàng, y không muốn chém tận giết tuyệt những người này, từ trước đến nay y luôn tuân theo quy tắc trò chơi người không chạm ta ta không chạm người.

“Minh, vì sao anh lại chạy đến nơi này?” Lục Ninh hỏi.

Hùng Minh Minh lại vẫn mang theo giạt mình không thể che giấu, nghe Lục Ninh hỏi như thế liền thành thành thật thật nói: “Bởi vì bọn họ dùng con rối biến ảo thành bộ dạng của cậu, bắt chạy nơi này chạy, tôi nghĩ cậu bị bắt, lúc ấy gọi điện thoại sang phòng cậu cậu không nhận.” Hắn cũng không phải tính cách lỗ mãng.

Lục Ninh lập tức hiểu, lúc ấy y đang tắm.

Những người trong chính đạo này là cố ý cắt đứt thời gian, hay là nói chỉ là trùng hợp?

Nhìn Hùng Minh Minh khôi phục bộ dáng hàm hậu ôn hòa, Lục Ninh có chút ít không thói quen, y vừa mới nhìn thấy “khí vương giả” bá đạo hung hãn của người này có được không, nháy mắt liền biến mất không còn một mảnh, thật sự là rất có không có cảm giác thích hợp.....

Nói đến ăn, Hùng Minh Minh đương nhiên là không ăn người, kéo túi trên người mấy người tu chân này xuống ném cho đem Hùng Minh Minh, bên trong có một chút cái gọi là linh dược linh tinh, đối với hắn xem như có chút tác dụng, sau đó, những người tu chân vừa rồi còn có vẻ uy phong này rất nhanh đã tan rã dưới tay Lục Ninh.

Thả Lục Hân đi là vì Lục Ninh cần một người truyền tin tức này về. Cái này gọi là giết gà dọa khỉ, từ trong concert đột nhiên bị tập kích đến bây giờ bị vây công, Lục Ninh cũng không phải người không tính tình, y lại càng không muốn vẫn bị quấy rầy.

Ta rất mạnh, chớ chọc ta, ừ, qua đêm nay hấp thu mấy người tu chân này, y trở nên càng mạnh, nếu mà còn có người dám đến, như vậy –

Tự gánh lấy hậu quả!

.

(1) Nói vuốt đuôi (ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì)

(2) Không phải cùng tộc thì tất sẽ có dị tâm

(3) Người trông coi công việc

72. Chương 72

So với tu chân viết trong tiểu thuyết, người tu chân thời đại này quả thật là nghèo rớt, sáu người bị xử lý cũng coi như cao thủ trong Giới Tu chân, tuy rằng những người đó mạnh nhất cũng không đến tiêu chuẩn như Trình Thương Thuật kia, nhưng tốt xấu trình độ có thể xếp trước mười trong tổng thể Giới Tu chân, cứ như vậy, sau khi Lục Ninh thu được vũ khí của bọn họ, chỉ có ba thanh pháp khí, cái khác chẳng qua chỉ là một chút ít linh khí bình khí rải rác linh tinh mà thôi, đương nhiên, so với vũ khí thường thì mạnh hơn một chút.

Nhưng mà, có chút ít còn hơn không, yêu ma quỷ quái ở phương diện này càng nghèo, bởi vì luyện đan luyện khí vẫn là pháp môn không truyền ra ngoài của tu sĩ nhân loại.

“Tôi phát hiện những tu sĩ này đối với tôi mà nói là cực bổ a.” Lục Ninh thở dài.

Từ lần nữ nhi của chương môn Hàm Anh môn bị y hấp thu y cũng đã nhận ra, hiện tại Lục Viễn không ở, Lục Ninh cũng không biết cách lấy máu, hơn nữa trời sắp sáng, cũng không còn bao nhiêu thời gian mà lần qua lần lại, đơn giản hấp thu tất, quả nhiên thực lực lại có tiến bộ rõ rệt.

Đối với thân thể trò chơi do số liệu làm ra của Lục Ninh này mà nói, y vốn đã là mãn cấp, lại hấp thu sức mạnh cũng sẽ không thể hiện ở đẳng cấp nhân vật, loại tiến bộ này là thể hiện ở tốc độ, sức mạnh bản thân y, tầm bắn súng, pháo cùng lực tấn công, loại lớn mạnh rõ ràng này rất dễ dàng khiến người ăn ngon biết mùi.

Phải nói thẳng được sáu người này, Lục Ninh cũng không nghĩ lại thuận lợi như vậy.

“Giới Tu chân một đời không bằng một đời.” Đây là đánh giá của Hùng Minh Minh, “Trăm năm trước rõ ràng bọn họ đồng lòng hài hòa, hiện nay vì sao lại biến thành như vậy.” Hấn cảm thán.

Nếu không phải có một giới Tu chân đồng lòng hài hòa, làm sao có khả năng đánh yêu ma tới cái tình cảnh thất linh bát lạc(1) như thế này, phải biết, tuy rằng yêu ma quỷ quái năm bè bảy mảng, nhưng lợi hại thật ra chẳng có bao nhiêu.

Nhưng sáu người tu chân Lục Ninh nhìn thấy hôm nay kia, không hề phối hợp lẫn nhau, rõ ràng là hợp tác tới giết mình, lại không có nửa điểm kết cấu, thậm chí có thể nhìn được rõ ràng giữa sáu người không quá hòa thuận, đều có chút ít ý tứ kiêng kỵ đối với vài người khác.

Cho nên Lục Ninh mới có thể thuận lợi xử lý hết bọn họ như vậy, kỳ thật từ Lục Hân không chút do dự bỏ lại những người khác mà chạy trốn cũng có thể thấy được, Giới Tu chân hiện tại cũng không giống ngày xưa.

Nhưng mà, dù vậy, nếu để Hùng Minh Minh nói, nếu không phải Vân Nhân tử trăm phương nghìn kế bày ra trận pháp có tác dụng hoàn toàn kiềm chế mình, hấn xử lý ba tên kia vẫn là không tính rất cố sức, tuy rằng bản thân phải trả giá một chút, lại không phải không làm được, mà Lục Ninh lập tức xử lý sáu, lại có thể nói là lông tóc không thương, loại thực lực này không thể không khiến Hùng Minh Minh cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng hấn nửa điểm cũng không biểu hiện ra ngoài, lại vẫn cười hàm hậu như vậy, chạy trước chạy sau sắp xếp công tác cho Lục Ninh.

Lục Ninh cảm thấy, yêu ma quỷ quái bên cạnh này, quả nhiên không có một bình thường.

Chuyện này đối với Lục Ninh mà nói chỉ là một nhạc đệm nhỏ, tin tức truyền lại chỗ Chung Du Bạch cùng Lục Viễn, Lục Viễn phát hỏa một trận, nhưng nghe được Lục Ninh lông tóc không thương cũng liền thôi, ngược lại là Chung Du Bạch cười hai tiếng, “Bọn họ thật sự không hiểu được cái gì gọi là rút ra bài học.”

D.A một mảnh bình tĩnh, Giới Tu chân lại cuộn lên tận trời, lúc này thực lực của Lục Ninh mới được lấy ra nói, cũng có người bắt đầu đánh giá bản lĩnh của Lục Viễn, mà Chung Du Bạch lại thả ra một liều mạnh – tin tức “Lục Hân đối mặt yêu ma bỏ lại đồng bạn chạy trốn một mình”, rất nhiều thiếu niên Giới Tu chân ôm hảo cảm với Lục Hân ngay từ đầu cũng không tin, nhưng sau khi trải qua cãi vã kịch liệt, sáu nhà có người chết khác giẫm Lục Hân vào chỗ chết, tìm các thiếu niên cho Lục Hân là nữ thần này đều nát.

Từ sau sự kiện concert suýt bại lộ Giới Tu chân lần trước, lần này lại cuộn lên sóng gió không nhỏ trong giới Tu chân, yêu ma cánh đen bị gắn lên cái nhãn đại ma đầu cực hạn hung tàn, các môn phái nhắc nhở đệ tử trẻ tuổi đừng tùy tiện đi trêu chọc y.

A Lục yên lặng nghe xong, trở về lập tức lên mạng đặt mua album mới của Lục Ninh Lục Viễn.

So với con người hung hãn được miêu tả vô cùng hư ảo kia, a Lục càng tin Lục Ninh mà mình hiểu biết.

Khiến vô số người tu chân tức giận là, phát sinh chuyện lớn như vậy, yêu ma này lại vẫn ngăn nắp lượng lệ mà xuất hiện trong ti vi buổi chiều hôm đó, hưởng thụ đãi ngộ nhiều người vây quanh.

Phàm nhân ngu xuẩn!

Lục Ninh trở về Thượng Hải, ngày 5 tháng 5, album thứ ba [Hoa nở giữa hè] của y cùng Lục Viễn cuối cùng cũng bắt đầu phát hành.

Không giống với phong cách tươi mát của hai album trước, ảnh bìa album này là từng mảng từng mảng hoa khoe sắc, tầng tầng lớp lớp, đỏ thắm tím đậm, vô cùng diễm lệ.

Bốn chữ “Hoa nở giữa hè” là chữ viết tay, kiểu chữ mảnh, mỏng manh lại tương đối xinh đẹp.

Ảnh ở bên trong Lục Ninh cùng Lục Viễn chỉ tốn thời gian một cuối tuần để chụp, bởi vì album này phong cách đặc thù, chỉ riêng nghiên cứu trang dung thôi mà Trương Ngôn Thắng cũng đã nghiên cứu thật lâu, mà Lục Ninh Lục Viễn bị lẫn qua lẫn lại phần lớn thời gian cũng ở hóa trang.

Mở trang đầu tiên bên trong đã đủ để cho người thét chói tai, Lục Ninh vẫn là lần đầu hóa trang đậm như vậy, nghệ nhân nam so với nghệ nhân nữ, vốn phong cách đã rất không thể so sánh, trang dung phục sức của nghệ nhân nữ có thể phong phú đến trình độ nhất định, nghệ nhân nam lại rất có tính cực hạn.

Tám ảnh chụp này khuôn mặt Lục Ninh được tân trang đến trình độ cực kỳ tinh tế, mà đường vân màu tím đậm trên khóe mắt càng gia tăng thêm vài phần diễm lệ, màu môi được tô tái nhợt, đồng tử thật sâu, dường như lộ ra màu đỏ nhàn nhạt, trên lông mi vẩy lên giọt nước nhỏ vun, hoa văn màu lan tràn nơi khóe mắt giống như dây leo làm nổi bật lên ánh mắt lạnh lẽo như nước của y, không khỏi lộ ra một loại mỹ lệ xiêu hồn lạc phách, đặc biệt là đôi môi tái nhợt kia của y hơi hơi cong lên, ánh mắt lạnh bạc, tươi cười lại mờ ám.

Đi xuống là đường cong cổ cùng bả vai duyên dáng, thêm xương quai xanh xinh đẹp, tám ảnh này chỉ chụp tới vai, chỉ là tóc đen hỗn độn, rõ ràng nằm ở trong bụi hoa nở rộ, trải qua gia công hậu kỳ, loại nhan sắc tương đối có lực tác động tới thị giác này phối hợp với gương mặt như vậy, toàn bộ đều khiến ánh mắt người không nhỡ ra được.

Một tấm kia của Lục Viễn lại không giống Lục Ninh, tấm của hắn là chụp nghiêng, hơi hơi ngửa đầu, tóc đen hơi dài toàn bộ chải về phía sau, hơi hơi hỗn độn dừng ở trên biển hoa, ánh mắt hắn nửa khép, trên lông mi thật dài cũng dính giọt nước tinh tế, hoa văn màu bên khóe mắt xòe ra, đường cong bên sườn mặt này quả thực đẹp mắt đến cực hạn, không có nửa phần khuyết điểm, giống với tấm ảnh kia của Lục Ninh, ảnh chụp thấp nhất cũng chỉ đến vai, cũng thật giống như không có mặc áo.

Rõ ràng Lục Ninh Lục Viễn có khuôn mặt giống nhau, fan lại rất khó nhận sai, chính là bởi vì khí chất của bọn họ không giống, thế nhưng ở trong ảnh cứng, phong cách của bọn họ thay đổi, trở nên rất khó có thể phân biệt, hai tấm ảnh chụp này các fan thiếu chút nữa nhận là một người, chỉ là trên vai hai người có hai hoa văn màu tạo thành chữ viết hoa “Ninh” cùng “Viễn”, mới có thể phân biệt ra.

Toàn bộ các trang trong album đều là phong cách đậm rực rỡ xa hoa lãng phí như vậy, Trang Dịch do cửa hàng của Cố Di đặc biệt cung cấp, chủ yếu là thủy tinh tím cùng thủy tinh vô sắc trong suốt, thêm vòng mã não đỏ thắm cùng tím đậm, cực kỳ xinh đẹp.

Tròn một năm 2008 Lục Ninh Lục Viễn đều không ra album, album này làm cho fan của bọn họ đợi thật lâu, cho dù bọn họ có thành tích ở điện ảnh truyền hình, nhưng vẫn có những người thực sự thích bọn họ ca hát vẫn đang yên lặng chờ đợi.

Phát album đồng nghĩa với thời kỳ tuyên truyền dày đặc, mà lúc này Lục Viễn bận đến gần như mỗi ngày chỉ ngủ ba giờ, nếu không phải cái thân thể phi nhân loại kia, ai có thể chịu đựng được?

Sáu tháng cuối năm của năm thứ ba đại học, bản thân chương trình học của khoa y đã bận đến biến thái, bọn họ còn phải đi các loại công tác, bọn họ thường xuyên ghi xong chương trình cũng đã rạng sáng 3 – 4 giờ, sau đó 8 giờ sáng Lục Viễn có lớp.....

Ngược lại là Lục Ninh tốt hơn một chút, chương trình học khoa luật tuy rằng cũng không tính thoải mái, thế so với Lục Viễn, đó chính là gặp sự phụ.

Thăng đến nghỉ hè, Lục Viễn mới chính thức nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng đầu tháng 7 hắn liền vào đoàn làm phim [Thần hồn nát thần tính], Lục Ninh cũng bắt đầu phải quay [Yêu không ngủ].

[Yêu không ngủ] là một bộ phim tình yêu, đời trước vì con đường diễn xuất mà gần như chưa từng quay phim tình yêu thuần túy, lại nói cố sự của [Yêu không ngủ] cũng không phức tạp, thậm chí đối cầu huyết,

rất nhiều thiếu nữ thích cố sự cô bé lọ lem gặp được hoàng tử, [Yêu không ngủ] lại là hài kịch tình yêu của một tiểu tử nghèo... cùng nữ vương.

Lục Ninh đã biết bộ điện ảnh lên sóng vào lễ tình nhân năm sau, lấy tư thế hoành tảo thiên quân thổi quét toàn quốc, phòng bán vé cao đến kinh người, sau khi xem kỹ kịch bản sẽ phát hiện, nó quả thực có nguyên nhân nổi tiếng.

Tuy rằng cố sự cũng không mới mẻ độc đáo, thế nhưng, đầu tiên, nhân vật nữ chính không phải công chúa mà là nữ vương, hơn nữa đi là con đường thoải mái khô hài, lời thoại tỉ mỉ, tình tiết kinh điển lại rõ ràng, rất nhiều chỗ Lục Ninh chỉ nhìn lời thoại đã có cảm giác sẽ cảm thấy buồn cười, càng đừng nói khán giả ngồi ở trong rạp chiếu phim.

Kỳ thật càng là loại đề tài không độc đáo mới mẻ này thì càng có thể thấy được bản lĩnh của kịch bản, biên kịch của [Yêu không ngủ] chính là biên kịch của tác phẩm lớn [Hắc Sa] lúc trước, khó trách có tiêu chuẩn này.

Ngôi sao nữ hợp tác cùng Lục Ninh y cũng không biết, đời trước cũng không có cùng xuất hiện gì với cô, vị này vừa tháo xuống vòng nguyệt quế của ảnh hậu trong Giải thưởng Điện ảnh HồngKong năm trước, người lại là người đại lục, hiện giờ chính là lúc đang nổi, lại nói tiếp, tuổi cũng không lớn, năm nay vừa mới hai mươi bảy, hơn nữa, cô là bạch phú mỹ chân chính, trong nhà rất có của cải.

Không quá giống với nam nhân đến lẫn lộn giới giải trí như Viên Trường Giang cùng Lý Thâm, nữ giới trong gia đình có tiền đi vào giới giải trí kỳ thật cũng không nhiều, trong đó còn có một số ít chỉ là tâm tư chơi trò diễn kịch, tỷ như khi Lục Ninh quay [HồngKong ký sự], Tiết đại tiểu thư Tiết Tư Khiết Tiết diễn vai bạn gái Lục Viễn trong phim, chính là hoàn toàn tính chất chơi đùa.

Chung quy nước trong giới giải trí quá sâu, mà của cải đến trình độ nhất định, những cô gái này đại thể hoặc nhiều hoặc ít nhìn trúng bề ngoài hoa lệ cùng tâm hư vinh của giới giải trí.

Kỷ Đan Phúc lại là một ngoại lệ.

Sau khi cô vào giới giải trí, chăm chỉ nghiêm túc đóng phim, cần cù chăm chỉ công tác, thái độ khiêm tốn mà ok ngạo mạn, không có chút tính tình đại tiểu thư nào, cô là thật coi diễn viên trở thành sự nghiệp của mình mà làm, tuy rằng rất có khả năng catse quay một bộ phim còn không bằng tiền tiêu vật trong nhà cho.

Tất cả đầu tư của [Yêu không ngủ], đại bộ phận đều dồn ở trên người hai nhân vật chính, catse hiện tại của Lục Ninh không thấp, Kỷ Đan Phúc cũng giống như thế.

Bởi vì chưa từng gặp qua, ngay từ đầu cần quen thuộc, đặc biệt bọn họ ở trong phim là diễn một đôi người yêu, nhưng mà may mà quay từ vai diễn bọn họ chưa quen thuộc lẫn nhau, cho nên độ thích ứng của Lục Ninh coi như cũng tốt.

Nhà sản xuất chọn trúng Lục Ninh cùng Kỷ Đan Phúc, đương nhiên là vì bọn họ đang nổi, còn có nguyên nhân là hai vị này đều là phái thực lực trong thần tượng.

Diện mạo của Lục Ninh tự nhiên không cần phải nói, bộ dạng của Kỷ Đan Phúc cũng tương đối xuất chúng, mặt mày tinh xảo đáng người cao gầy, khi chưa trang điểm đã tương đối xinh đẹp, sau khi trang điểm càng là ngũ quan diễm lệ, thuộc về mỹ nhân tương đối có khí tràng.

Bởi vì nhân vật của cô là nữ vương mà không phải công chúa, cả bộ phim liên gia tăng rất nhiều điểm cười, thân là CEO của một công ty lớn, Lâm Kiều do Kỷ Đan Phúc diễn có gia cảnh cực tốt, chỉ số thông minh hơn người, một đường đi học đều là cực kỳ ưu tú, học MBA từ nước ngoài về liên quản lý công ty của gia tộc, nhưng nữ thần mặt ngoài vô cùng ưu nhã trưởng thành như cô trên thực tế lại có một mặt ngây thơ yếu ớt không thể nói.

Lý An Chí do Lục Ninh diễn là tiểu tử nghèo đến từ nông thôn, cha mẹ đều mất, trên có anh trai và chị dâu, anh trai thành thật, chị dâu hung hãn, vì thế khoảng mười tuổi đã bị đuổi đi ra ngoài làm thuê.

Đương nhiên, trong thiết lập chính là hấn trừ “khuôn mặt đẹp” ra thì không có gì tốt, làm công trong một cửa hàng điểm tâm ngọt, nữ sinh ở trường học phụ cận vì bề ngoài của hấn mà đến là không ít.

Cửa hàng điểm tâm ngọt là do một đôi vợ chồng già mở, người chồng là hải quân ngày trước từng du học sang Pháp lại chỉ học được món điểm tâm ngọt, nói một câu có thể phun ra ba từ tiếng Pháp, nói chuyện khắc nghiệt trên thực tế tâm địa lại rất thiện lương, ông đối với Lý An Chí tương đối tốt, thậm chí coi hắn như đồ đệ mà đối đãi, người vợ là một bà cụ già mặt mũi hiền lành, ôn nhu khoan dung, trên mặt luôn luôn mang theo cười, mỗi ngày Lý An Chí đều ở trong cửa hàng, ngửi mùi hương ngọt ngào làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc mà tỉnh lại.

Trong [Yêu không ngủ] có tuần nam có mỹ nữ, có ánh mặt trời ấm áp, có tình cảm ấp áp, có điểm tâm ngọt mê người, có tình yêu khiến người ngọt vào trong tim, khó trách nó có thể có thành tích như vậy ở phòng bán vé.

Lục Ninh đã thay quần áo, nhân vật Lý An Chí hần diễn làm được lâu nhất trong cửa hàng điểm tâm ngọt nho nhỏ kia, bà cụ chuẩn bị riêng cho hắn áo sơmi trắng nơ đen cùng quần dài đen, cài thêm tạp dề màu đen, sáng sớm hắn đã dậy mở cửa hàng bắt đầu nấu café.

Rõ ràng cửa hàng rất nhỏ, thế nhưng ông cụ chủ hàng lại kiên trì “thường thức phong cách”, cứng rắn muốn Lý An Chí mặc quần áo như vậy.

“Buổi sáng tốt lành!” Thiếu nữ cười xe đạp đi qua trước cửa hướng về phía trường học vẫy ra một chuỗi tiếng cười.

Lục Ninh quay đầu, “Buổi sáng tốt lành!”

“Cut!” Đạo diễn hô một tiếng, cực kỳ vừa lòng.

Tìm tuần nam mỹ nữ trong giới giải trí cũng không khó, cái khó là tìm được tuần nam mỹ nữ diễn xuất xuất chúng, mà không thể nghi ngờ Lục Ninh cùng Kỷ Đan Phúc đều khiến hắn rất vừa lòng.

Nhân vật Lý Chí An này đối với Lục Ninh mà nói tuyệt đối không tính khó, hắn thành thật, cần lao, hàm hậu, là “ngu xuẩn ngu ngốc” trong miệng Lâm Kiểu, lại có một phần kiên trì của bản thân, có lẽ hắn không thích nói chuyện, thậm chí không biết nói gì, nhưng ánh mắt hắn nhìn Lâm Kiểu lại luôn là ôn nhu bao dung, hắn có thể dễ dàng tha thứ hết thảy tính xấu của Lâm Kiểu, không phải bởi vì cô có tiền, cũng không phải bởi vì cô xinh đẹp, chỉ là bởi vì hắn thích cô, đơn giản thuần túy như vậy, không có nửa điểm công danh lợi lộc.

Hắn không có tiền, nhưng mà hắn nguyện ý cho cô tất cả mà hắn có.

Tất cả vui vẻ, hạnh phúc, tốt đẹp.

Hắn ngốc đến đòi mạng, hắn không hiểu lãng mạn, hắn vắt hết óc cho Lâm Kiểu kinh hỉ, lại chỉ là tạo ra rất nhiều chuyện cười.

Đối mặt bạn bè cùng người thân của Lâm Kiểu khinh miệt, Lý Chí An khổ sở trong lòng, thế nhưng khi đối mặt Lâm Kiểu lại vẫn mỉm cười.

“Tôi sẽ không chia tay Lâm Kiểu,” Trong cửa hàng điểm tâm ngọt, lại vẫn tràn ngập hương vị ngọt ngào, nam tử tây trang giày da đối mặt Lục Ninh mi thanh mục tú đến cực hạn, chỉ mặc một cái áo sơmi trắng lại vẫn mặc ra hiệu quả làm người ta kinh diễm.

Ánh mắt Lục Ninh trong veo, “Bởi vì bây giờ cô ấy còn thích tôi, tôi không muốn chia tay cô ấy, cô ấy sẽ thương tâm.”

Nam nhân cười lạnh, “Hiện tại chẳng qua là con bé nhìn trúng mặt của mày, một ngày nào đó con bé sẽ không thích mày nữa!”

“Như vậy đến lúc đó tôi sẽ rời cô ấy đi.” Giọng điệu của Lục Ninh một chút cũng không phiền tình, thường thường thản nhiên nghiêm túc đến thành khẩn.

Nam nhân sững sốt, nhả lại mi, “Xem ra mày cũng không có bao nhiêu thích nó, rời đi mà nói được dễ dàng như thế!”

“Không, tôi yêu cô ấy.” Lục Ninh nói, “Tôi vẫn sẽ yêu cô ấy.” Ánh mắt hắn yên tĩnh lại kiên định như vậy, nam nhân thậm chí nhất thời không tìm được lời nào để phản bác.

“Cut!” Đạo diễn vừa lòng gật gật đầu, “Được rồi, đoạn này làm lại một lần!”

Kỷ Đan Phúc cầm kịch bản ở bên cạnh nhìn cũng có chút giật mình, cô biết Lục Ninh diễn xuất không kém, cô từng xem điện ảnh Lục Ninh diễn, bất luận là [Người lữ hành] hay là [HongKong ký sự], đều có thể thấy được Lục Ninh là diễn viên cực kỳ ưu tú.

Thế nhưng cô không biết, khi Lục Ninh đóng phim lại xuất sắc như thế này.

Ngồi đối diện Lục Ninh cũng là một diễn viên lâu năm, hắn diễn vai anh trai Lâm Kiều, vị này đã ba mươi bảy tuổi, lớn hơn Lục Ninh chừng mười tuổi, thế nhưng màn diễn vừa rồi kia, khí tràng của hắn hoàn toàn bị Lục Ninh ngăn chặn, hoàn toàn bị diễn xuất của Lục Ninh mang theo mà diễn.

Trong lòng Kỷ Đan Phúc cảnh giác, lập tức sẽ là đối diễn của cô cùng Lục Ninh, cô nhưng là không muốn thua.

Lâm Kiều vẫn sai trợ lý cho mua bánh ngọt cho mình, hôm nay trợ lý lại vừa vặn xin nghỉ, cô nhìn nhìn PDA(2), công tác hôm nay hầu như đều đã hoàn thành, cho nên tự mình đi mua nhân tiện về nhà.

Cô ăn bánh ngọt trong cửa hàng kia một năm, lại chưa từng tự mình đi qua.

Màn đêm buông xuống, đèn đường trước cửa hàng kia hạ xuống ánh sáng màu cam.

“Đinh linh linh”, đẩy cửa gỗ ra, tiếng chuông gió dễ nghe êm tai.

“Cho ta lấy một hộp bánh ngọt, chocolate, hạt dẻ cùng dâu tây ngâm mỗi loại hai –” Kỷ Đan Phúc diễn Lâm Kiều nói thẳng.

Nam nhân đang lau quầy trường thân ngọc lập quay lưng về phía cô, cứ như vậy xoay người lại mỉm cười, “Hoan nghênh quang lâm.”

Nụ cười kia, giống như hình ảnh dừng lại thành vĩnh viễn.

Lấy trình độ tâm tính cùng kiến thức rộng rãi của Kỷ Đan Phúc, lại vẫn không khống chế được tim đập gia tốc trong nháy mắt.

Cô nói không nên lời, tươi cười dưới ngọn đèn kia.

Làm sao sẽ đẹp mắt như vậy.

.

(1) Rải rác

(2) Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân (Personal Digital Assistant) là các thiết bị cầm tay vốn được thiết kế như một cuốn sổ tay cá nhân và ngày càng tích hợp thêm nhiều chức năng. Một PDA cơ bản thường có đồng hồ, sổ lịch, sổ địa chỉ, danh sách việc cần làm, sổ ghi nhớ, và máy tính bỏ túi.

Thủy tinh tím

1816_P_1439187410147

Mã não đỏ

935944_598300890216369_96330614_n

Mã não tím

2pcs-lot-irregular-font-b-purple-b-font-crazy-font-b-lace-b-font-font-

73. Chương 73

Có đôi khi, một hai kinh màn ảnh kinh điển, vài câu lời thoại kinh điển đã đủ cho người nhớ kỹ một bộ điện ảnh.

[Yêu không ngủ] là một bộ điện ảnh tình yêu, quay đầu nhìn thì tiệm đồ ngọt cũng không phải hình ảnh kinh điển, nhưng đủ để cho người nhớ kỹ nụ cười của một người.

Mặc dù phương diện đầu tư của bộ điện ảnh này không cao, cả bộ điện ảnh cũng chẳng qua chỉ quay trong thành phố này, thế nhưng ít có người biết, dưới thành phố lớn hoa lệ phồn vinh, cũng có góc yên tĩnh tốt đẹp như vậy, cổ sự rất đáng cười, cảnh tượng rất xinh đẹp, rõ ràng là người yêu cũng không xứng đôi, lại có thể càng làm càng mạnh dưới tầng tầng ngăn trở, thậm chí nghĩ xong xây dựng một tương lai nhìn như hạnh phúc.

Lục Ninh cảm thấy, nếu y nhận bộ phim này trước khi gặp được Lục Viễn, muốn diễn đến một trình độ khiến người vừa lòng có lẽ không khó lắm, nhưng nếu nói diễn rất tốt, cũng tuyệt đối sẽ có chênh lệch.

Thứ như tình yêu, kỳ thực không thể đoán.

Mà chính vì quay bộ điện ảnh này, y mới chính thức đụng tới tình yêu rõ ràng thì ra là như vậy.

Trong khi y quay [Yêu không ngủ], [Người sống sót] cuối cùng cắt nối biên tập xong hết, bắt đầu phát sóng ở Mỹ.

Nói đến truyền hình thực tế, kỳ thật rating đã xa xa vượt qua đại bộ phận phim truyền hình, [Người sống sót] là truyền hình thực tế đứng đầu nước Mỹ, sau khi thả ra mảnh lời “Diễn viên phải thực lực với ngôi sao truyền hình thực tế, ai mới là “người sống sót” chân chính”, quý [Người sống sót] từ kỳ phát sóng đầu tiên đã lập cao trào rating.

Nhờ [Người lữ hành], [HongKong kí sự] ban tặng, Lục Ninh cùng Lục Viễn ở nước Mỹ được một bộ phận nhỏ người nhận biết, đặc biệt ở trong vòng người Hoa, bọn họ có được không ít fan, bởi vì người Hoa vẫn là có không ít người thích xem sản phẩm điện ảnh cùng truyền hình đại lục, bao gồm [Nhất xướng thành danh], cũng có một số fan nước ngoài, mà sau [Wolf], cho dù Lục Ninh chỉ diễn một nhân vật phụ, diễn xuất cùng diện mạo của y lại vẫn khiến cho rất nhiều người kinh điển.

Trong thảo luận về bộ điện ảnh này trên diễn đàn nước ngoài thậm chí có người châm chọc nói: “Một người nước ngoài trẻ tuổi vừa mới hơn hai mươi, hơn nữa là một diễn viên ra diễn không đến mấy phút, quang mang trong điện ảnh thậm chí bao phủ cả Mitchell cùng Chad, tôi muốn biết, bọn họ trừ bộ mặt ra còn có cái gì?”

Muốn nói diễn xuất, Lục Ninh thật đúng là nghiền vài ngôi sao nam trẻ tuổi anh tuấn trong [Wolf] kia.

Kỳ thật không đặt chung một chỗ còn không thấy được, khi ở trong cùng một màn ảnh, Lục Ninh quả thực rất xuất sắc.

Nguyên nhân vì loại thảo luận lúc trước này, dẫn đến sau khi danh sách người tham gia [Người sống sót] truyền ra, số lượng khán giả lại có gia tăng, này đối với tổ tiết mục [Người sống sót] mà nói chính là vui mừng bất ngờ, khi bọn họ quyết định mời Lục Ninh Lục Viễn đến tham dự, cũng không biết Lục Ninh đã nhận làm diễn viên khách mời trong [Wolf].

Nhưng mà, khán giả có hứng thú với diễn viên khiến cho rating bay lên một khúc, coi như là thu hồi phí tổn, chung quy mời diễn viên đến tham gia, catse phải trả cao hơn nhiều so với ngôi sao thực tế phổ thông.

Truyền hình thực tế có hậu kỳ cắt nối biên tập như [Người sống sót] này, kỳ thật vẫn là sẽ nhằm vào tuyển thủ đi đến cuối cùng mà có điều chỉnh phân lượng tin tức phát ra trên trình độ nhất định, phải biết ban đầu vẫn chiếu đến hình ảnh người nào đó, kết quả người đó lại không chống qua đợt thứ hai đã bị loại bỏ, vậy còn xem đầu làm cái gì?

Cho nên, kết quả cuối cùng cắt nối biên tập ra, màn ảnh của Lục Ninh cùng Lục Viễn đều không ít.

Cổ tình phần trước bọn họ đều đi con đường khiêm tốn, vì thế mọi người nhìn thấy chính là Lục Viễn đẹp trai ánh mặt trời sáng sủa thậm chí có chút đáng yêu cùng Lục Ninh thanh tú ôn hòa chăm chỉ thông minh, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, những tuyển thủ tham gia người sống sót kia không phát hiện sức uy hiếp của đôi song sinh này do bọn họ cố ý điều thấp, khán giả lại có thể nhìn ra bọn họ có thể năng không kém hơn tuyển thủ đứng đầu, cùng với đầu não tuyệt đối vượt qua bọn họ.

Trên diễn đàn [Người sống sót], rất nhanh liền tập trung rất nhiều fan.

Fan của ngôi sao truyền hình thực tế kỳ thật cũng rất nhiều, mà diễn viên tham gia [Người sống sót] quý này ít nhiều đều có chút danh khí, rất nhanh tạo thành hiệu ứng còn có tính bùng nổ hơn quý trước.

Myron: Hẳn là không ai có thể cự tuyệt mỹ mạo của Cora đúng không?

Vito: Tôi cảm thấy Freda xinh đẹp hơn Cora.

Kerr: Tôi là fan Barry, thế nhưng xem trong tiết mục anh ta làm người hình như không quá khiến người thích.

Drew: Không sai, hơn nữa chính anh ta cũng không phát hiện những người khác không thích mình.

Ira: Ha ha, Barry a, đây không phải phim truyền hình anh làm diễn viên chính!

Betsy: Đôi song sinh kia thật dễ thương a! Cười lên cảm giác siêu cấp dễ thương!

Myra: Đúng vậy! Hơn nữa cảm giác rất thông minh! Tượng miễn trừ kia thật sự làm quá lợi hại, này có thể làm ví dụ kinh điển cho [Người sống sót], có thể thấy sau này sẽ có người bị lừa, tôi đã bắt đầu chờ mong đáng về người bị lừa khi lấy “tượng miễn trừ” giả này ra.

Eden: Bọn họ là người dự thi nhỏ tuổi nhất đúng không? Cảm giác so với Jacob tôi thích nhất còn chói mắt hơn a ha ha.

Afra: Điểm nhìn chính của quý này chính là diễn viên, đến hiện tại xem thì mấy diễn viên vẫn biểu hiện khá tốt, ít nhất tốt hơn trong tưởng tượng của tôi.

Đương nhiên, đây chỉ là thảo luận tương đối ban đầu, càng đi về sau, thảo luận trên diễn đàn càng trở nên kịch liệt.

Elsie: Ah không, Barry vậy mà lại bị ám sát! Một lòng vì bộ lạc suy nghĩ ngược lại biến thành đứa ngốc.....

Anna: Tôi cảm thấy Barry bị ám sát một chút cũng không oan uổng, anh ta rất tự đại, hoàn toàn không để cho những người khác thích.

Paq: Mọi người không phát hiện sao, ở bộ lạc Alaoya, mỗi người đều có nguy cơ bị loại bỏ, chỉ có một người từ đầu đến đuôi đều ở khu an toàn, Lu.

Trista: Đôi song sinh kia quá thông minh, kết hợp với nhau quả thực vô địch a!

Chloe: Quả thực là có ưu thế về chỉ số thông minh.....

Tess: Thật mẹ nó nghịch thiên! Nhìn đến đoạn thi đấu miễn trừ cá nhân đó tôi thật sự là quá hết chỗ nói rồi, đôi anh em này che giấu thực lực cũng che giấu quá lợi hại đi?

Delia: Hình như cũng không hẳn, trong thi đấu lúc trước bọn họ chỉ là không phát sáng như vậy.

Yedda: Phương diện thi đấu thể năng khẳng định bọn họ có che giấu thực lực, không toàn lực thi đấu, từ trong thi đấu miễn trừ cá nhân có thể nhìn ra được.

Betsy: Đây là phá kỷ lục đi, thi đấu miễn trừ cá nhân bọn họ không mất một trận, đây là nhân vật đại biểu vừa có thể lực cũng có đầu não thậm chí ngay cả các loại vận động cũng tương đối giỏi, tổng hợp thực lực cá nhân quá mạnh.

Eden: Tôi cảm thấy bọn họ không phải thuộc đội diễn viên kia, thực lực tổng hợp hoàn toàn nghiền ép người có kinh nghiệm trong [Người sống sót] a!

Elsie: Người châu Á quả nhiên âm hiểm.....

Paq: Mặc kệ có phải bọn họ dùng thủ đoạn hay không, nhưng đi đến thời điểm hiện tại cũng không khiến người ngạc nhiên a, thực lực bản thân quá mạnh, cảm giác những người khác căn bản không phải đối thủ, nghe nói đôi song sinh này còn là cao tài sinh trong đại học nổi danh ở Trung Quốc?

Ira: Đúng vậy, tôi đã tra xét rồi, ở Trung Quốc cạnh tranh kịch liệt, có thể thi đỗ ngôi trường đại học kia là thực không đơn giản.

Vito: Thật là lợi hại a, từ đầu đến cuối cũng không có một người nói bọn họ không tốt, ngược lại hình như tất cả tuyến thủ đều đánh giá bọn họ không tệ, liên minh với bọn họ, loại bỏ những ai ai khác, loại năng lực này hẳn là mị lực nhân cách đi?

Myra: Nhìn đến đoạn Dena đắc tội Luny tôi liền biết cô ta xong rồi, rõ ràng Jacob, Vic bọn họ đều đứng ở bên Luny kia, bộ dạng Dena xinh đẹp, miệng lại thích nói lung tung, thật sự là rất khiến người chán ghét.

Chồn lưcoe: Ha ha ha ha, nhìn đến màn Vita lấy “tượng miễn trừ” ra không? Tất cả mọi người đều tưởng thật, ha ha ha ha, ngay cả Jeff cũng phải xác nhận một lúc mới nói nó là giả ha ha ha.....

Delia: Đôi song sinh quả thật lợi hại, chỉ số thông minh cao, hơn nữa thể lực mạnh, đoạn tượng miễn trừ đó tôi cũng cười chết, đây cũng có thể làm một màn kinh điển trong [Người sống sót] đi?

Yedda: Đây là quý [Người sống sót] xem thích nhất trong mấy quý gần đây, bất luận là trình độ đẹp mắt hay là các loại hình thức, diễn viên cũng không nhất định là sẽ lừa người nha!

.....

.....

Lục Ninh là không có thời gian xem những cái này, ngược lại Chung Du Bạch có chút chú ý phản hồi về [Người sống sót], mà thấy Lục Ninh Lục Viễn nhắc lên một làn sóng mới ở Mỹ, hẳn mới cảm thấy để cho bọn họ đi quay [Người sống sót] quả nhiên không thiệt.

Phải biết, rating không phải lừa người, tiết mục truyền hình thực tế này ở đất Mỹ tương đối có trụ cột quần chúng, thậm chí cũng cực kỳ có danh tiếng ở nước ngoài, ba mươi chín ngày vất vả kia của Lục Ninh Lục Viễn tuyệt đối xứng với giá trị của nó.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Chung Du Bạch lại âm trầm xuống, tiểu tử Lục Viễn này, chỉ có biết gây họa!

Quy tắc ngầm trong giới giải trí này chưa bao giờ là cái gì mới mẻ hay bí mật, đương nhiên không phải tất cả đều như vậy, thế nhưng xác suất gặp phải thật đúng là rất cao, không ít nghệ nhân đều đã quen, chẳng qua chỉ là ngủ một chút mà thôi, một lần lạ hai lần quen, cái thứ trình tiết này ở trong giới là không đáng giá tiền.

Bản thân Tôn Lập Ngôn lẫn lộn trong giới không ít năm, nhân mạch tài chính đều có, còn có rất nhiều hàng mới muốn tự đưa tới cửa, đương nhiên cũng có một số hẳn coi trọng nên dùng chút thủ đoạn lấy đến tay, năm đó coi trọng Lục Ninh Lục Viễn, là vì bọn họ thật sự lớn lên quá đẹp.

Đạo diễn bộ điện ảnh [Thần hồn nát thần tính] này là bạn tốt trong giới của Tôn Lập Ngôn, cho nên định ra đầu tiên chính là nhân vật của Tôn Lập Ngôn, chuyện mời Lục Viễn diễn, vị đạo diễn Hà này cũng không nói qua với Tôn Lập Ngôn, cho nên trước khi Tôn Lập Ngôn vào đoàn căn bản là không biết.

Muốn nói chân chính chơi được tốt với Tôn Lập Ngôn, bình thường đều là mấy người trong cái vòng nhỏ hẹp kia của bọn họ, cho nên vị Hà đại đạo diễn quay phim có trình độ, của cải cũng có trình độ này, không sai biệt lắm cũng là người như Tôn Lập Ngôn vậy, thậm chí bộ dạng hẳn còn không được tốt như Tôn Lập Ngôn, không phong độ nhẹ nhàng tao nhã như hẳn, không cần ném cái gì cũng có thể câu được tiểu nam sinh trẻ người non dạ.

Bộ tình báo chiến tranh [Thần hồn nát thần tính] này tổng cộng có năm nhân vật chính, trừ Tôn Lập Ngôn ra, bốn người khác cũng đều không phải người mới, đại bài muốn quy tắc ngầm là tương đối khó, thế nhưng có hai nữ diễn viên chính trong đó đều không phải lần đầu tiên hợp tác với Hà đạo, một người trong đó hiện tại lẫn lộn lên cao, thanh danh địa vị đều có, kim chủ hiện tại Hà đạo cũng không thể trêu vào, một người khác lại vẫn có chút quan hệ không rõ ràng với Hà đạo. Những diễn viên nam khác trừ Lục Viễn ra, diễn viên nam kia là tiểu sinh hiện tại tương đối nổi danh đại lục, thế nhưng muốn đến điện ảnh chế tác lớn như vậy, còn là diễn viên chính, đương nhiên không thể không trả chút giá lớn.

Hà đạo Hà Thụy Thân là nam nữ đều ăn, điểm ấy Tôn Lập Ngôn biết, Lục Viễn không biết, Tôn Lập Ngôn càng không biết là Lục Viễn được mời đến diễn nhân vật Lý Thanh Xuyên này, hơn nữa bạn tốt của mình còn tìm chết muốn đi trêu chọc hẳn.

Phải nói, Lục Ninh Lục Viễn ở trong giới giải trí coi như đã lặn lội đến năm thứ năm, lại gần như không có scandal, quả thực có thể xưng là kỳ tích!

Kỳ thật điều này có liên quan đến chuyện sau khi bọn họ liên kịch liệt giảm bớt công việc, không nhận nhiều phim, tự nhiên không có khả năng có bao nhiêu tin tức đường viên hoa, bọn họ thành thành thật thật đến trường, đương nhiên không bắt được điểm bùng nổ gì.

Vài đạo diễn hợp tác sau này coi như là vận may của bọn họ, dù sao Trần Đạt là không dám trêu chọc bọn họ, mấy người Trương Tuấn Nhạc, Điền Minh Thắng ở trong vòng lại có tiếng sạch sẽ, tự nhiên không có cái gì không tốt.

Kỳ thật, người thêm nhỏ dải cặp song sinh bọn họ này thật đúng là không ít, thứ nhất là bọn họ có ngoại hình đẹp, thứ hai là hiện tại thanh danh của bọn họ rất tốt, thứ ba là vì bọn họ nổi tiếng.

Rất nhiều kẻ có tiền muốn quy tắc ngôi sao nói trắng ra chính là bởi vì bọn họ là ngôi sao, giống như Lục Ninh v, chính là diễn hình nhìn được mà không ăn được, có một số người ôm bao nhiêu tiền tìm đến D.A chỉ cầu ăn cùng bọn họ một bữa cơm, nhưng Chung Du Bạch là loại người nào, che chở bọn họ rất cẩn thận.

Tin tức lưu thông trong giới vẫn là tương đối nhanh, bất quá người bên ngoài không biết, người trong giới lại không có mấy ai không hiểu, vì thế, Lục Ninh Lục Viễn “sạch sẽ” cũng khiến người rất rõ ràng, bọn họ còn là cao tài sinh ở Phục Đán, làm sao không khiến trong lòng Hà Thụy Thân ngứa ngáy.

Khi Hà Thụy Thân gọi Tôn Lập Ngôn đến ghé lô tầng ba, Tôn Lập Ngôn là ôm tâm tình thả lỏng một chút mà đi, hẳn biết Hà Thụy Thân gọi tất cả diễn viên chính, Tôn Lập Ngôn không hỏi, nghĩ nhìn là biết, nghe nói Hà Thụy Thân lại coi trọng ngôi sao nam, Tôn Lập Ngôn cũng không cảm thấy rất kinh ngạc.

Đêm nay Lục Viễn vốn không muốn đến, hảo hảo quay phim là được, hẳn nào có thời gian luôn xã giao ăn cơm như ở nước Mỹ kia a! Nhưng mà nghĩ đã vào một đoàn làm phim, quan hệ giữa các diễn viên hòa hợp một chút thì tiến độ quay cũng có thể thuận lợi hơn, đi thì đi đi.

Vừa vào cửa hẳn đã cảm thấy không đúng, cái gọi là mời toàn đoàn làm phim đi ăn cơm, kết quả là chỉ có mấy người bọn họ?

Chẳng qua, mấy vị diễn viên chính ngược lại đều ở.

Khi Tôn Lập Ngôn đẩy cửa vào, Lục Viễn nửa điểm cũng không sợ hãi, nói thật, lúc Tôn Lập Ngôn lựa chọn kịch bản đương nhiên không biết Tôn Lập Ngôn cũng quay bộ phim này, sau Chung Du Bạch lại nói cho Lục Viễn, Lục Viễn cảm thấy không quan trọng, về phần Tôn Lập Ngôn có cái cảm giác gì hay không thì liên quan gì đến hắn?

Tôn Lập Ngôn vừa vào cửa, Hà Thụy Thân liền đi lên nhiệt tình đón tiếp, “Lập Ngôn cậu tới rồi!” Nói xong còn nháy mắt ra hiệu với hắn, liếc mắt nhìn về phía Lục Viễn đang bình tĩnh dùng bữa.

Đến khi Tôn Lập Ngôn thấy rõ người nọ là ai, sắc mặt lập tức xanh mét, hận không thể trực tiếp đập cửa đi liền.

Khi hắn quen biết Lục Viễn, Lục Viễn vẫn còn là thiếu niên, khi đó hắn đáng người cao gầy lại mang theo một chút tinh tế của thiếu niên, mặt mày tinh xảo tú lệ, còn chưa có tuấn mỹ xuất chúng gần như lóa mắt giống bây giờ.

Diện mạo của Lục Viễn, cho dù là Lục Ninh đời trước cũng từng cảm thán, trong giới giải trí mà tuấn nam mỹ nữ thành bó lớn này, chỉ lấy diện mạo mà nói, Lục Viễn tuyệt đối thuộc về thượng thừa, Lục Viễn năm nay mới hai mươi, chính là cái tuổi dung mạo tốt nhất, trẻ tuổi, tuấn mỹ, khí chất lồi lạc, vài năm rèn luyện này khiến cho hắn trầm ổn hơn hai năm mới ra mắt kia rất nhiều, nhuệ khí trên mặt rõ ràng hơi lui vài phần, lại thêm một chút ưu nhã khí định thần nhàn.

Khí chất của hắn vốn đã thiên về ánh mặt trời, không thấy nửa điểm tối tăm, nay nhìn qua càng thêm trong sáng xuất sắc, cũng khó trách Hà Thụy Thân lại động tâm tư với hắn.

Nhưng mà nghĩ đến đây sắc mặt Tôn Lập Ngôn lại càng không coi –

Mẹ nó người nọ là người có thể động? Người muốn chết cũng đừng lôi kéo ca cùng nhau!

Tôn Lập Ngôn tự thấy đã chịu đủ giáo huấn!

Đặc biệt Lục Viễn cười như không cười nhìn qua, Tôn Lập Ngôn lập tức biết vị này đã nhìn ra tâm tư Hà Thụy Thân.

Đây là muốn tìm chết a!

Tôn Lập Ngôn cũng không phải người không nói nghĩa khí như vậy, vì thế hắn trực tiếp lôi Hà Thụy Thân đi, giải tán bữa tiệc này.

“Người anh không thể động.” Tôn Lập Ngôn khuyên hắn.

Hà Thụy Thân kinh ngạc, “Vì sao không thể động? Tôi đã tra, anh em bọn họ không có hậu trường gì a, D.A Ent. cũng là một công ty mới, có tiền là có tiền, nhưng cũng chỉ là có tiền mà thôi.”

Tôn Lập Ngôn quả thực một bụng khổ tâm, hắn phải nói với Hà Thụy Thân như thế nào, đó là một nhà yêu ma quỷ quái, không trêu chọc được?

“Tóm lại anh nghe tôi, người kia anh không thể trêu vào!”

Hà Thụy Thân nhăn mi, “Là bị ai bao sao? Nhưng mà không nghe nói a!”

Tên nào dám bao quỷ hút máu!

Tôn Lập Ngôn thật không biết nói cái gì cho phải, thế nhưng đã nhắc nhở Hà Thụy Thân, hắn coi như là hết tình hết nghĩa, “Tôi đã nhắc nhở anh, trêu chọc cậu ta, hậu quả anh tự chịu, bộ phim này nể mặt anh tôi quay, về sau nếu phim có anh em họ quay trăm ngàn đừng tìm tôi.”

“Người anh em cậu từng có biết bọn họ?” Hà Thụy Thân trong lòng vừa động, bưng tỉnh đại ngộ, “Mấy năm trước cậu từng hợp tác cùng bọn họ, lúc ấy... vị này vẫn là thiếu niên đi?” Hắn vẫn là rất hiểu sở thích của Tôn Lập Ngôn.

Cho nên, hắn lập tức hiểu thành, Tôn Lập Ngôn từng đi trêu chọc bọn họ, thế nhưng đá đến tằm sắt.

Tiệc rượu hôm nay tuy rằng cứ như vậy tan, Hà Thụy Thân lại vẫn có chút chưa từ bỏ ý định, hắn nghĩ khi đó Tôn Lập Ngôn đá đến tằm sắt cũng không có nghĩa bây giờ vẫn là như thế a?

Chung quy đã bốn năm năm qua đi.....

Nội tâm Hà Thụy Thân lại sống dậy, hắn vẫn là muốn thử xem, mỗi ngày nhìn một người như vậy đảo qua trước mắt, câu đến tim hắn ngứa.

Bộ điện ảnh [Thần hồn nát thần tính] này là chế tác đầu tư lớn, lại là một bộ chiến tranh tâm lý ngầm, chủ yếu dựa vào vài vị diễn viên chính khởi động, sau khi diễn viên nhập diễn bắt đầu quay vẫn là rất nhanh, không đến hai tháng là có thể quay xong.

Sau đó, giới giải trí liền tuôn ra một tin tức động trời.

Vừa quay xong [Thần hồn nát thần tính], Hà đạo diễn Hà Thụy Thân hà hắn — chết! Hơn nữa chết vì tiêm thuốc phiện quá lượng! Có một số người trăm phương nghìn kế muốn che giấu nguyên nhân tử vong của hắn đi nhưng cũng không che giấu được!

Truyền thông các ngả vừa nghe tin lập tức hành động, trong nước một mảnh náo động, đồng thời còn rất nhiều paparazzi cùng phóng viên muốn đào móc chân tướng.

Mà lúc này, Tôn Lập Ngôn nghe được tin tức này, sợ tới mức hung hăng run một cái, càng quyết định đời này đều phải cách xa anh em họ Lục này mới tốt.

Tốt nhất vĩnh viễn cũng không thấy được.

Khi Chung Du Bạch xông lại đây tìm Lục Viễn, hắn còn đang ôm sách chuyên nghiệp thật dày, trên mũi là một kính mắt không gọng, nhìn qua muốn bao nhiêu tao nhả liền có bấy nhiêu tao nhả.

“Cậu gây chuyện lớn như vậy làm gì!” Hấn còn phải giải quyết hậu quả sạch sẽ có được không! Đừng tưởng rằng làm sạch sẽ lắm, chuyện này muốn biến thành một chút dấu vết để lại cũng không có vấn đề là rất phiền toái.

Lục Viễn ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: “Tôi cho hấn đủ mặt mũi, hai tháng quay phim, hấn liền cho tôi đủ các loại đồ uống bỏ thuốc phiện hai tháng, kể cận bã như vậy không biết đã làm loại chuyện này với bao nhiêu người, ngay cả máu của hấn tôi cũng không dính, bởi vì ngại bẩn.”

Chung Du Bạch không nói, lấy tính tình của Lục Viễn, có thể nhịn hấn hai tháng quả thực khiến Chung Du Bạch cảm thấy ngạc nhiên! Nếu là Lục Ninh làm như vậy, ngược lại còn bình thường chút.....

Lục Viễn đây là trưởng thành?

Lục Ninh ở sau lưng đẩy cửa đi vào, mỉm cười, “A Viễn, làm tốt lắm.”

Lục Viễn lúc này mới nở nụ cười, toàn thân đều nháy mắt trở nên tươi mới sinh động, “Đáng tiếc a, thuốc phiện đối với quý hút máu chúng ta không có nửa điểm tác dụng! Ta vừa ngủ đã ngủ ra được cái loại hương vị khiến cho người ta chán ghét này — rất khiến ta ghê tởm!”

Chung Du Bạch thở dài, đi ra ngoài giải quyết tốt hậu quả cho Lục Viễn.

Trong cuộc sống chất chứa dơ bẩn, bọn họ không phải nhân sĩ chính đạo phải tuân thủ quy tắc không thể động thủ với những “người thường” dơ bẩn này, bọn họ là yêu ma quỷ quái, là lấy –

Trăm một hai nhân loại tâm như ác quỷ khoát mặt nạ con người kia, thật sự là nửa điểm gánh nặng tâm lý cũng không có.

74. Chương 74

Tuy rằng Chung Du Bạch vẫn luôn trào phúng Lục Viễn ngây thơ, kỳ thật so sánh với thanh niên hai mươi tuổi phổ thông, Lục Viễn xem như tương đối trưởng thành, chỉ là có vật tham khảo là Lục Ninh cấm ở bên cạnh, khó tránh khỏi cảm giác Lục Viễn ngây thơ một chút.

Chung Du Bạch nghĩ không sai, nếu chiếu theo tính cách ban đầu của Lục Viễn, phỏng chừng là không cần nhịn đến khi bộ điện ảnh này quay xong, hấn chưa bao giờ là cái loại tính cách biến nên giận.

Hà Thụy Thân cũng không phải nhân vật nhỏ gì, xuất thân của hấn không kém, trong tổ tông coi như ra vài vị danh nhân, đến đời Hà Thụy Thân này tuy rằng không nói có bao nhiêu quyền thế, thế nhưng ở Giang Nam có tòa lâm viên chính là nhà hấn quyền cho quốc gia, nội tình thâm hậu, khi hấn vừa mới vào giới điện đã có tài nguyên tương đối tốt cũng là vì phần của cái này, đương nhiên, bản thân hấn quả thật cũng có thiên phú trong điện ảnh, nhưng mà cho dù có thiên phú, có mấy đạo diễn mà bộ phim đầu tiên đã nhận được đầu tư hơn một nghìn vạn?

Cho nên nói, Hà Thụy Thân chết thật sự là một việc lớn, hơn nữa chết không rõ ràng như vậy, khiến cho mọi người kinh ngạc là, chết kiểu này còn không áp chế được.

“Nhất định phải điều tra rõ ràng!” Cấp trên ngành công an hạ tối hậu thư, khiến người phía dưới kêu khổ không ngừng.

Này có thể tra ra cái gì? Tất cả chứng cứ đều chỉ về phía bản thân vị này hút thuốc phiện quá liều a!

Trong mọi người cũng có một công an hình sự nhìn rất tầm thường, hấn nhìn đại khái ba bốn mươi tuổi, khóe môi lại mang theo nụ cười bất đắc dĩ.

Hấn thật sự là không muốn khiến mọi người lãng phí thời gian, hấn biết là ai làm.

Thân là đệ tử nhập thế của phái Lộc Sơn, Đỗ Tấn Minh là có tiếng khôn khéo khéo đưa đẩy, đương nhiên, là so với các đệ tử lánh đời khác trong môn mà nói.

Người ta tâm tâm niệm niệm muốn chém yêu trừ ma, bản thân Đỗ Tấn Minh công tác trong hệ thống công an lại chưa bao giờ muốn làm chuyện này, gặp nhiều chuyện, tự nhiên không coi loại chuyện này ra gì, người

làm người thường thì tốt lắm? Đừng ngây thơ, nhân loại còn đáng sợ hơn yêu ma, thân là công an hình sự, Đỗ Tấn Minh hẳn thấy rất nhiều!

Hà Thụy Thân này, hẳn cũng chẳng phải người tốt gì! Cho nên cứ coi như yêu ma ra tay với hắn, Đỗ Tấn Minh lại vẫn cảm thấy làm không xấu, loại cặn bã này chết đi mới khiến lòng người hả hê.

Nhìn bộ mặt nghiêm túc của cục trưởng, tươi cười của Đỗ Tấn Minh tăng lên, có thể tra được cái gì mới có quý, một khi tra được lên đầu người ta..... Đó tuyệt đối là tự mình tìm chết! Những yêu ma quỷ quái này cho tới bây giờ đều không phải cái gì hiền lành, không nghe nói mấy cao thủ kia đi mà còn bị đùa giỡn một chọi bảy chết sáu chỉ chạy thoát một sao?

Đối với vị cục trưởng bụng đầy ruột già này, Đỗ Tấn Minh hoàn toàn không có hảo cảm, nếu yêu ma có thể nhân tiện cũng xử lý hắn luôn thì tốt rồi, để cho phó cục trưởng thanh liêm mộc mạc lên vị trí đó có bao nhiêu tốt a.

Đáng tiếc, bọn họ có quy củ, có thể nào cũng không thể động thủ với người thường, Đỗ Tấn Minh cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Bên này trong hệ thống công an hạ áp cao, giới giải trí bên kia cũng bị hạ lệnh cấm, nhưng năm 2009 internet đã phát triển tương đối mạnh, càng cấm, trên mạng thảo luận càng nhiệt liệt, đóng một thì một lầu cao lại dựng ở chỗ khác, quả thực là cấm cấm liên tục không ngừng, mà rất nhiều bất quá lịch sử đen của Hà Thụy Thân cũng bị đào ra.

Nội dung hứng thú nói chuyện của mọi người về giới giải trí không ngoài mấy điểm kia, cảm thấy hứng thú nhất tự nhiên là quy tắc ngầm.

Hà Thụy Thân hít thuốc phiện, mấy người giao hảo với hắn liền bị đào móc ra, nhiều ngôi sao được đề cập trong đó bao gồm hai vị ảnh đế ba vị ảnh hậu, người nằm cũng trúng đạn càng là vô số, may mắn trước kia Lục Viễn chưa từng hợp tác cùng vị Hà đại đạo diễn này, bởi đen mới tương đối ít, nhưng lại vẫn không hề thiếu những kẻ e sợ cho thiên hạ không loạn hết sức giảm cho Lục Viễn một phát.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Chung Du Bạch đau đầu giải quyết hậu quả cho Lục Viễn.

Bản thân hắn là hacker giỏi, hắn tinh tường biết lợi dụng internet ra sao, đồng thời cũng biết internet thời đại mới đủ để phá hủy thanh danh của một nghệ nhân ưu tú.

So với mười năm trước, loại đầu nhập này thậm chí cực kỳ thấp, vài “nguyên liệu” đen, một đám thủy quân, làm được dễ dàng.

Chung Du Bạch phát một blog cuối cùng trên cái blog đã có trên trăm vạn fan kia, “Từ hôm nay trở đi vào ở Weibo, cảm ơn mọi người đã dành thời gian dài như vậy chú ý, tôi sẽ tiếp tục cung cấp các loại tin tức của Ninh Ninh cùng Viễn Viễn cho mọi người! ^^”

Là một trong những người vào đóng quân ở Weibo, Chung Du Bạch có con đường nói chuyện càng dễ dàng hơn với fan của Lục Ninh Lục Viễn, đồng thời, hình tượng tốt vất vả khổ cực duy trì mấy năm mới coi như ổn định của Lục Ninh Lục Viễn tuyệt đối không thể ném đi như vậy.

“Phát một lần duy nhất, các loại ảnh chụp tiểu Viễn nghiêm túc học tập trong [Thần hồn nát thần tính]~”

Ảnh kèm theo hầu như đều là chụp ở trường quay, nhưng không phải ảnh trong phim, không liên lụy tiết lộ bí mật của điện ảnh, may mà trước đó Chung Du Bạch đã bảo Trương Ngôn Thắng chụp những ảnh chụp này, đối với phương diện có lợi cho hình tượng của Lục Ninh Lục Viễn, Chung Du Bạch chưa bao giờ bỏ qua, chẳng qua có phát ra hay không còn phải xem tình huống, chung quy tốt quá hóa lớp, đắp nặn bọn họ thành hoàn mỹ vô khuyết phỏng chừng cũng chẳng có ai tin.

Cổ tình lại xảy ra chuyện này, Chung Du Bạch đành phải lấy cái này để vận tác.

Tấm ảnh đầu tiên chính là chụp Lục Viễn ôm một quyển sách chuyên nghiệp rất dày trong khi rảnh không phải quay phim, trên sách có các loại ghi chép dày đặc viết bằng bút đỏ, nam nhân nghiêm túc vẫn luôn là có mị lực, dáng vẻ này của Lục Viễn vừa nhìn là biết không phải đang giả vờ.

Hơn nữa trình độ chụp ảnh rất cao, vừa nhìn là biết chụp lén, góc độ gần như đều ở phía sau, chỉ nhìn được non nửa khuôn mặt Lục Viễn cùng nửa tờ giấy trên sách, chất ảnh cũng không rõ ràng.

Mấy tấm ảnh sau có gần có xa, tấm gần nhất lại không gần đến mức làm cho người khác cảm thấy là cố ý chụp, phần lớn đều có chút khoảng cách, thậm chí có một tấm chụp được rất nhiều người, Lục Viễn chỉ là một bóng người nhỏ trong đó, thế nhưng bộ dạng co vào trong góc múa bút thành văn, lại cố tình bắt mắt như vậy.

Tiện thể trộn lẫn ảnh chụp của mấy ngôi sao khác, phối thêm một dòng thể này, “Mặc dù Hà đạo có vấn đề cá nhân, nhưng mà làm đạo diễn vẫn là không tệ, thường xuyên mời mọi người đi ăn khuya liên hoan nha! Chẳng qua... tiểu Viễn một lần cũng không đi ~o[]o ~ trong đoàn làm phim có người nói Tiểu Viễn ngạo mạn không để ý tới người khác, kỳ thật mới không phải như vậy..... Cậu ấy chỉ là việc học bận rộn T^T”

Coi như ngày đầu tiên phát tin lên Weibo, lại là tin tức có tính bùng nổ như vậy, lập tức ngưng tụ rất nhiều tâm mắt các fan từ blog cùng tới.

Tân Lãng cũng phát hiện hộ khách lớn tiềm tàng này, bởi vì vốn vẹn một ngày, người cùng Weibo này đến đăng ký đã có mấy vạn!

Tính dẫn hướng của Weibo quả thực mạnh đến mức khó có thể đánh giá, sau khi Tân Lãng trọng điểm đề cử Weibo này, vài ngày ngắn ngủi, số lượng fan Weibo của Chung Du Bạch liền vượt qua blog, loại sân nhà đã định trước sẽ khuếch trương mở rộng này dùng tốt hơn blog.

“Sắp lên năm bốn rồi, việc học ở khoa y của tiểu Viễn cực kỳ vất vả, đúng rồi, kỳ trước cậu ấy lại lấy được học bổng hạng nhất nha, dưới tình huống cần chú tâm quay phim, mọi người có nhìn thấy thời khóa biểu của tiểu Viễn không? Dày đặc thật là khủng khiếp đâu!”

Ảnh kèm theo đương nhiên là một thời khóa biểu cực kỳ dày đặc.

Sau đó, còn có mấy tấm chụp khi Lục Ninh quay [Yêu không ngủ], nhìn thì chỉ là tán gẫu tin tức về hai anh em họ như bình thường, lấy giọng điệu của fan mà không phải quan phương, thậm chí tất cả ảnh chụp đều là “chụp lén”, so với tin tức quan phương càng hợp fan cùng khẩu vị bất quá của quần chúng.

Người chính là như vậy, thứ gì càng đặt ở mặt ngoài càng không quá muốn tin tưởng, càng che che lấp lấp hoặc vụng trộm làm ra càng giống như chân tướng khiến rất nhiều người tin tưởng trăm phần trăm.

Rất nhanh trong các bài post trên những diễn đàn có chuyện xấu của Hà Thụy Thân, một khi có người giẫm Lục Viễn, nói Lục Viễn diễn trong điện ảnh của Hà Thụy Thân, phỏng chừng cũng chẳng sạch sẽ cái gì, liền lập tức có fan đem mấy ảnh chụp cùng nội dung Weibo kia của Chung Du Bạch đến phản bác –

“Lục Viễn ở đoàn phim [Thần hồn nát thần tính] cũng không được hoan nghênh, Hà Thụy Thân cũng từng lên oán giận nói cậu ấy ngạo mạn không để ý tới người khác, có chút đùa giỡn đại bài, hơn nữa nhân viên công tác đều nói, Hà đạo mời ăn cơm liên hoan vân vân, Lục Viễn đều lấy lý do không rảnh từ chối, muốn nói không sạch sẽ, tôi cảm thấy trong đoàn làm phim [Thần hồn nát thần tính], người sạch sẽ nhất chính là cậu ấy.”

“Lần đầu tiên tôi cảm thấy, loại ngạo mạn không cho mặt mũi này cũng là chuyện tốt, con người Hà Thụy Thân cặn bã như vậy, cho hấn mặt mũi cẩn thận rơi vào trong hố không bò ra được!”

Dư luận là cần dẫn đường, muốn đen thì chung quy phải theo dật có hai ba phần thật mới có người tin, thuần túy tin tức xấu cũng chỉ có thể dẫn đường một phần nhỏ người, Chung Du Bạch cần phải làm là dần dần xoay hướng phát triển của loại dư luận này.

Thời gian Hà Thụy Thân tử vong ồn ào một trận, ngôi sao xuống ngựa không ở số ít, vô số nước bắn té lên người bọn họ, bao nhiêu tin xấu cũng nói được thật sự chân thành, may mà Lục Viễn cùng hấn giao thiệp rất ít, muốn kéo đến trên người Lục Viễn tương đối khó, gần như tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều biết trong quá trình quay phim Lục Viễn từ chối bất kỳ lần nào Hà Thụy Thân mời, cho nên muốn bôi đen hấn, cho dù chỉ là tin đồn cũng quá khó khăn, chung quy Hà Thụy Thân không thể nào nói toạc ra chuyện hấn hạ độc cho Lục Viễn với người khác, người biết được cũng chỉ có hai trợ lý của hấn.

Nhưng mà sau khi Hà Thụy Thân gặp chuyện không may, hai trợ lý của hắn cũng rất nhanh không biết tung tích.

Chung Du Bạch không giết chết bọn họ, để lại bọn họ còn có tác dụng.

Quả nhiên, ngay khi đang làm âm ỉ ồn ào huyền não, trợ lý của Hà Thụy Thân bỗng nhiên đi lên phát ra một cuốn sổ ghi chép màu đen thuộc về Hà Thụy Thân, qua phương thức chụp ảnh, làm sáng tỏ chuyện Hà Thụy Thân từng quy tắc ngầm ngôi sao cùng các loại ghi chép.

Hà Thụy Thân có thói quen ghi chép sổ, trong hai trợ lý này có một người theo Hà Thụy Thân gần hai mươi năm, biết tất cả lịch sử đen của Hà Thụy Thân, bao nhiêu phòng khách sạn đều là hắn đặt giúp, thậm chí bởi vì cùng Hà Thụy Thân, chính hắn cũng ném qua không ít canh thịt Hà Thụy Thân uống còn lại.

Cho dù không có bản ghi chép này, Chung Du Bạch cũng sẽ tạo cho hắn một quyển, hướng chi, người này thật đúng là có.

Chữ viết là chính Hà Thụy Thân ghi, thậm chí hắn còn có đam mê thu thập ảnh chụp, tuy rằng không giống một số người có thói quen ghi hình lại rồi tự mình xem, lại thích chụp ảnh, cứ việc không phải chụp ảnh thân mật tiêu chuẩn cực cao, nhưng cũng là lên ôm ôm ấp ắp, mọi người luôn luôn giàu trí tưởng tượng, loại tiêu chuẩn này là sẽ không bị hài hòa, lại đủ để xem như chứng cứ nào đó.

Chung Du Bạch một chút cũng không ngại quấy đục ao nước này, chứng cứ trên tay vị trợ lý này không chỉ có thể, chỉ riêng ảnh chụp lưu trong máy tính đã có hơn một nghìn tấm! Đây còn chỉ là mấy năm gần đây.....

Chuyện này được gọi là sự kiện “cửa đạo diễn”, khi nội dung sổ ghi chép cùng trăm tấm ảnh chụp thân mật bị tuôn ra, ngôi sao bị kéo xuống nước ước chừng có hơn mười người, từ ảnh đế ảnh hậu đến ngôi sao nhỏ hạng hai hạng ba, nâng không nâng được, có vài ngôi sao vốn không lạnh cũng chẳng nóng, ngược lại bởi vì sự kiện này mà..... hot.....

Vì thế, Lục Viễn là triệt để ngắt ra rõ ràng, bởi vì bất luận là nội dung trên sổ ghi chép màu đen hay những ảnh chụp kia đều không có liên quan đến hắn.

Ngược lại là lúc này, nhân mạch cùng sức mạnh của ngôi sao lập tức được biểu hiện ra, nội dung nào đó trong sổ ghi chép dần dần bị hài hòa trên mạng, bao gồm ảnh chụp có liên quan đến ngôi sao nào đó rất nhanh đã không tìm thấy, nhưng lại vẫn không thiếu người nhanh tay nhanh chân tải xuống, giấu toàn bộ trong ổ cứng máy tính của mình.

Nhờ danh tiếng bộ phim cuối cùng cùng sự kiện cửa đạo diễn của Hà đạo ban tặng, [Thần hồn nát thần tính] quả thực không cần tuyên truyền, Chung Du Bạch cảm giác nó nhất định có thể bán lớn.

Mà lúc này, Lục Ninh Lục Viễn lại im lặng về đến trường học.

Đến năm thứ tư, bài vở của Lục Ninh Lục Viễn kỳ thật đều coi như thoải mái, thế nhưng Lục Viễn quyết định muốn thi nghiên cứu sinh, đại học lại là năm năm liền, Lục Ninh cũng quyết định muốn thi nghiên cứu sinh, cho nên mỗi ngày hai người vừa dầy là đi từ chỗ ở đến trường học, sau đó tùy tiện tìm một phòng học ôn tập, âm ào hỗn loạn bên ngoài ngược lại không liên quan đến bọn họ.

Có ba năm tích lũy, Lục Ninh vẫn tương đối chắc chắn với thi nghiên cứu sinh, thậm chí y chuẩn bị tham gia dự thi tư pháp quốc gia trước một chút, Lục Viễn còn gắng sức hơn y, khoa y này học chính quy kỳ thực chỉ học trụ cột mà thôi, cho nên sách hắn xem càng ngày càng sâu, thậm chí rất nhiều còn là sách tiếng gốc, Lục Ninh lật lật thôi cũng cảm thấy có chút quá mắt, nhưng y cũng chậm chậm bắt đầu thử xem một số sách luật học tiếng gốc của nước ngoài, gặm lên rất khó khăn, may mà trụ cột tiếng Anh cũng không kém lắm, mới không tính rất không xong.

Năm nay [Wolf] bắt đầu quay season 2, kịch bản đã sớm đến trên tay Lục Ninh, so với season 2 ban đầu, vai diễn của nhân vật Lee trong kịch bản này quả thực không chỉ tăng ba bốn lần! Đời trước trong [Wolf] season 2, Lee gần như chỉ đi ra xem náo nhiệt, lúc này lại có thể xem như một phối hợp diễn quan trọng –

Lục Ninh cảm giác, đây là do [Người sống sót] cực nổi tại Mỹ, y lấy được quán quân, ở đất Mỹ đang chạm tay có thể bóng.

Đọc qua kịch bản một lần, y nhìn về phía Lục Viễn đang khép sách lại, “Đi về đi?”

Lục Viễn nhìn ánh mặt trời hoàng hôn dừng lại trên khuôn mặt mang cười ôn hòa của Lục Ninh, trái tim cũng trở nên mềm mại, “Được.”

Bọn họ sống vai trở về, Lục Ninh cầm kịch bản cùng một quyển luật học tiếng gốc nước ngoài đang găm dở trên tay, Lục Viễn cũng ôm ba bốn quyển sách chuyên nghiệp, trong ánh chiều tà, hai thanh niên cao gầy thon dài một áo sơ mi caro thêm quần kaki thường sát người, một T-shirt đen đơn giản phối quần bò màu nhạt, đều là một thân nhẹ nhàng thoải mái không có trang sức, lại cố tình khiến người không nhận được mà dừng tầm mắt trên người bọn họ.

Mới vừa đi tới cửa, Lục Ninh chợt ngẩn ra.

Bởi vì nơi ở cách Phục Đán cũng không tính là xa, đi bộ cũng không quá hai mươi phút, bọn họ luôn luôn đi đường này, hơn một tháng này ngày ngày đều như vậy, bình thường cũng có hai ba fan phát hiện điểm này, cùng đi một đường với bọn họ cũng không ít, thế nhưng hôm nay –

“Sinh nhật vui vẻ!” Một đám thiếu nữ bỗng nhiên vây tụ lại đây, “bụp” một tiếng đập vỡ những cái hộp nhỏ chứa đầy ruy băng cùng bóng kính.

Ngay ở cửa Phục Đán, tụ tập hơn một nghìn fan, các cô thậm chí còn mặc T-shirt từ thời album thứ hai của bọn họ, từng khuôn mặt tuổi trẻ mà nhiệt tình dào dạt, nhưng không phải cuồng nhiệt đến khiến người khó có thể chịu đựng.

Các cô thậm chí có thể chú ý không hoàn toàn chặn cổng lớn Phục Đán, còn chừa lại riêng một con đường có thể đi vừa một chiếc xe ở phía trước, sau đó, các cô cứ như vậy đứng ở bên cạnh bọn họ, bắt đầu ca hát tập thể.

Trong ngoài Phục Đán rất nhanh bị đổ chật như nêm cối, không thiếu học sinh Phục Đán đều lại đây vây xem, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy fan hoạt động với quy mô lớn như vậy.

Từ [Sinh nhật vui vẻ] đến [Mối tình đầu], lại đến [My lover] trong album thứ hai, các cô hát tổng cộng năm bài hát của Lục Ninh Lục Viễn, thanh âm cực kỳ chính tề.

Đám đông tách ra, hai thiếu nữ diện mạo tú lệ bưng một chiếc bánh gato ra, mặt trên cắm hai cây nến rất khác biệt, bên trên là một con số 2, bên dưới một cây viết hai chữ Lục Ninh, một cây viết hai chữ Lục Viễn, hợp lại với nhau, chính là con số 22 cùng với tên hai người bọn họ.

“Chúc các anh sinh nhật vui vẻ! Chúc các anh sinh nhật vui vẻ! Chúng em yêu các anh! Vĩnh viễn yêu các anh! Các anh nhất định phải hạnh phúc!”

Các cô hô lên từng câu từng câu, nói từng chữ từng chữ, lớn tiếng như vậy, lại còn nghiêm túc.

Lục Ninh cảm giác hốc mắt cũng có chút chua xót.

Kỳ thật, sinh nhật y cũng không phải hôm nay, mặc dù sinh nhật âm lịch của y đời trước cách Lục Viễn khá gần, cũng tuyệt đối không ở cùng nhau, bởi vì bọn họ cũng không phải cùng năm sinh, âm lịch không giống nhau, ngày sinh trên chứng minh thư lại chỉ kém một ngày, đây coi như là một chuyện rất thần kỳ đi.

Sinh nhật của Lục Viễn là 29 tháng 9, của Lục Ninh là 30 tháng 9, chỉ chậm hơn Lục Viễn một ngày.

Mấy năm nay bọn họ bận rộn đến mức căn bản cũng chẳng nhớ được sinh nhật của mình, Lục Ninh càng gần như đã quên chuyện này.

Đời trước, y cũng đã thật lâu thật lâu không có người nhớ rõ sinh nhật mình.

Thật lâu thật lâu.

Lục Ninh cảm giác mình giống như có chút hiểu vì sao có rất nhiều ngôi sao sau khi đi lên vị trí nhất định lại sợ bị ngã xuống như vậy, đã quen ánh đèn flash cùng cuộc sống nhiều người yêu người như vậy, phải điều chỉnh tâm tính như thế nào mới có thể bình thường?

Nhiều người yêu bọn họ như vậy a.

Lục Ninh nghĩ, bản thân có lẽ còn làm chưa đủ, cho dù là vì người thật tâm thích bọn họ, y cùng Lục Viễn cũng nên làm được càng tốt mới đúng.

“Được, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc.” Lúc này, Lục Viễn lại giữ chặt tay Lục Ninh, nghiêm nghiêm túc túc lớn tiếng nói.

Lục Ninh: “.....”

Các fan cũng cười đồng thanh kêu nắm tay lại.

Lục Ninh rất muốn đem bánh gato trước mặt ấn lên mặt Lục Viễn!

Đừng hỏi y vì cái gì, y chỉ là có chút ngứa tay!

Vì thế, y liền làm như vậy.....

Lục Viễn:

Fan: o

Trong ánh trời chiều, Lục Ninh lớn tiếng cười, Lục Viễn mặt đầy bánh gato kinh ngạc trợn mắt, các fan cũng đều vui vẻ cười rộ lên.

Hạnh phúc chưa bao giờ có.

Y cảm ơn rất nhiều người, cảm ơn nhất, vẫn là Lục Viễn.

Cảm ơn đời này có một người yêu y như vậy.

75. Chương 75

Fan đến làm sinh nhật cho bọn họ đương nhiên không phải chỉ có một bánh gato, còn có hoa hồng, chocolate cùng mấy cái hộp đóng gói rất đẹp, loại thời điểm này cũng không nên từ chối thì, thế nhưng điều khiến cho Lục Ninh cảm động là chiếc hộp nhỏ fan đưa tới, bên trong có ba tấm giấy chứng nhận quyền tặng, đây là do các fan thông qua phương thức góp vốn, quyền tặng cho trường tiểu học Ái Tâm hai nghìn cuốn sách, quyền tặng cho vùng núi nghèo khó hai vạn khối vật tư, còn có cho quỹ từ thiện năm vạn tiền.

Số tiền không phải quá lớn, lại có thể nhìn ra dụng tâm, bởi vì những nơi này đều là nơi mà Lục Ninh Lục Viễn từng quyền tặng, các cô đi cùng bước chân Lục Ninh Lục Viễn, nhất định sẽ không sai.

So với dùng số tiền này mua cái gì đấy xa xỉ cho bản thân, Lục Ninh cảm thấy như vậy càng tốt.

Mãi cho đến khi sắc trời tối đi, các fan mới tán đi.

Đây xem như sinh nhật tốt nhất mà Lục Ninh trải qua, mãi cho đến sau khi trở về vẫn đang nằm trong trạng thái tương đối vui vẻ phấn khởi, Lục Viễn đi tắm, hai người thuận lý thành chương làm một hồi, lại khiến cho phòng tắm ngập nước, sau đó mới mặc T-shirt cùng quần vận động nằm trên sàn nhà luyện hát.

Không sai, luyện hát.

Tour lưu diễn châu Á của bọn họ sắp bắt đầu, hơn nữa vì năm 2008 bọn họ giành giải thưởng điện ảnh cùng nhân khí [Người sống sót], Chung Du Bạch còn tặng thêm cho bọn họ hai trạm diễn, một ở Anh một ở Pháp, thật sự biến lưu diễn châu Á thành lưu diễn thế giới.

Đương nhiên, ở nước ngoài thì trừ ở Mỹ là lớn một chút, những nơi khác đều là show nhỏ.

Hai người cứ nằm như vậy hát một bài lại một bài, sau đó Lục Viễn đứng lên bắt đầu đánh đàn, Lục Ninh thì ngồi dưới đất ôm guitar.

Ngoài cửa sổ sát đất là đèn màu sáng chói rực rỡ, Thượng Hải vốn chính là một tòa thành không có đêm tối.

Bọn họ hát ca, tiếng piano thanh lệ uyển chuyển, tiếng Guitar cũng từ tính mê người, loại cảm giác này yên tĩnh đến cực hạn, làm cho bọn họ yên lòng lại thoải mái.

Cho đến rạng sáng, bọn họ mới bò lên giường ngủ một giấc.

Chung Du Bạch có chìa khóa phòng bọn họ, trực tiếp mở cửa đi vào liền nhìn thấy vỏ chocolate vứt đầy đất, khóe miệng rút rút không thèm nghĩ hai tên này hôm qua ăn chocolate thế nào, vừa thấy đã biết là không phải phương thức đứng đắn gì, nếu không thì tại sao sẽ vứt đầy kẹo chocolate đủ màu sắc rực rỡ trên mặt đất.

Phòng bật điều hòa đầy đủ, Chung Du Bạch đứng ngoài gõ gõ cửa.

Hai người tỉnh lại rất nhanh.

Nếu fan mà nhìn thấy hai thân thể xinh đẹp vào sáng sớm như vậy nhất định sẽ hét ầm lên, nhưng Chung Du Bạch lại trực tiếp nhìn bọn họ, “Có phải hai người quên cái gì hay không?”

Lục Ninh còn có chút mệt mỏi, y cảm giác bọn họ mới ngủ được chốc lát...

Lục Viễn xoa xoa mắt, “Cái gì?”

“8 giờ sáng, đã nói là ở công ty tập luyện cho concert.” Chung Du Bạch ôm cánh tay đứng ngoài cửa nói, “Mà hiện tại –” Hắn cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, “9 giờ 37 phút.”

Lục Ninh lập tức ngồi dậy.

“Tôi thiếu chút nữa nghĩ rằng hai người xảy ra chuyện gì, gọi điện thoại hai người cũng không nghe.” Chung Du Bạch tiếp tục nói, “Ah, đương nhiên, tôi vừa nhìn thấy, di động của hai người hẳn là bị cả hai ném trong túi quần vứt bên ngoài.”

Lục Ninh: “.....”

Rốt cuộc thì da mặt Lục Viễn vẫn dày hơn một chút, bình tĩnh nói: “Bây giờ chúng tôi dậy, anh không muốn vậy xem chúng tôi thay quần áo đấy chứ?”

Vì thế Chung Du Bạch bình tĩnh nói: “Nếu có thể cho hai người các cậu nhanh một chút, tôi không ngại vậy xem.”

Lục Ninh nhanh chóng nói: “Chúng tôi sẽ rất nhanh!”

Lúc đó Chung Du Bạch mới đóng cửa lại.

Chờ khi bọn họ mặc xong quần áo cùng Chung Du Bạch vội vàng chạy tới công ty, trên đường Chung Du Bạch liếc mắt nhìn bọn họ, “Ngày hôm qua huyền não rất lớn a.”

“Cái gì?”

“Sinhs nhật a.” Chung Du Bạch ném cho bọn họ một tờ tạp chí, “Đầu đề!”

Có thể lên trang nhất đối với ngôi sao nhỏ hạng hai hạng ba nào đó mà nói gần như là chuyện chỉ có thể gặp mà không thể cầu, vì chút bùng nổ mà bọn họ thậm chí không tiếc tuyên truyền theo hướng xấu, lại cũng không thể cam đoan được lên trang nhất, mà Lục Ninh Lục Viễn bên này, fan chỉ là tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho bọn họ lại dễ dàng được lên đầu đề.

Hơn nữa vì ba tờ giấy chứng nhận quyền tặng kia được fan truyền lên mạng, lại thêm thanh danh Lục Ninh Lục Viễn cũng không kém, có câu gọi thần tượng dạng gì thì có fan dạng đó, đương nhiên những lời này cũng không tuyệt đối, trong một quần thể lớn không có khả năng tất cả mọi người đều tốt, đặc biệt fan Lục Ninh Lục Viễn thật sự quá nhiều, phần chuột cũng là có, thế nhưng hình tượng một cái chính thể là tích cực chính diện mà nói, đối với bọn họ vẫn rất có lợi.

[Hoa nở giữa hè] là một album có phong cách rất tươi đẹp, tour lưu diễn lần này bọn họ đầu nhập nhiều hơn lần trước không biết bao nhiêu, ngay ở chỗ muốn làm nổi bật phong cách cả album, hoàn toàn là phong cách hoa lệ, từ quần áo, trang sức phối hợp đến bố trí toàn sân biểu diễn đều dùng rất nhiều tâm tư, Cố Di cũng ở D.A chờ bọn họ, trong concert lần này cô lại tự thân thiết kế cho bọn họ một bộ trang sức phối hợp trên dưới, vì thế Lục Ninh lại đóng góp mấy khối thạch anh, bạch kim cùng kim cương nguyên thạch.

Bất luận Lục Ninh có bao nhiêu tin tưởng với ca hát, thậm chí bọn họ có bao nhiêu thực lực trong phương diện này, chèo chống một buổi concert cũng không phải chỉ đơn giản như mặt ngoài, chỉ riêng bọn họ, thời gian tốn cho luyện tập ở giai đoạn trước cũng đã rất nhiều, hơn nữa thực vất vả, bọn họ yêu cầu bản thân mình rất cao, nếu đã muốn làm một chuyện, vậy phải cố trăm phần trăm tâm, bọn họ không có thói quen chỉ làm 80%.

Hơn nửa tháng sau sinh nhật Lục Ninh Lục Viễn, buổi tối thứ bảy ngày 17 tháng 10, trạm đầu tiên tour lưu diễn của bọn họ sắp bắt đầu ở Thượng Hải.

Ngoài sân vận động là một tấm poster concert cực lớn, bên trên là những khóm hoa đỏ rực tím sẫm tạo thành mảng lớn, kỳ thật nam nhân rất khó dung nhập màu sắc lóa mắt như vậy, thứ nhất là dễ tục, thứ hai là dễ khiến người cảm thấy kỳ quái, thế nhưng hai thanh niên trên poster lại sẽ không khiến người có cảm giác như vậy.

Bọn họ mặc áo trắng rộng rãi, cứ như vậy đứng trong bụi hoa, khuôn mặt rõ ràng, khóe môi mang cười, bối cảnh có bao nhiêu đậm rực rỡ, bọn họ liền có bấy nhiêu trắng trong thuần khiết, hình ảnh tương phản, hoa văn dây leo màu uồn lượn quanh khóe mắt cũng sẽ không đoạt đi thần thái trong mắt bọn họ, ngược lại làm cho ánh mắt bọn họ trở nên càng thêm rực rỡ sáng chói.

Bốn chữ “Hoa nở giữa hè” có đủ loại dây leo hoa quấn quanh, dây dưa ở góc poster, cho dù là người không biết Lục Ninh Lục Viễn, nhìn thấy một tấm poster như vậy cũng đủ để hấp dẫn tầm mắt bọn họ.

“Ah, kia không phải là Lý Hoan cùng Lý Nhạc sao?” Một bác gái đi qua chỉ vào poster nghi hoặc hỏi hàng xóm cùng đi mua đồ ăn về với mình.

Hàng xóm là một bà cụ còn lớn tuổi hơn, cụ híp mắt tỉ mỉ nhìn poster kia thật lâu mới trả lời, “Không sai, là bọn họ.”

Lý Hoan cùng Lý Nhạc là nhân vật của Lục Ninh Lục Viễn trong [Thiết huyết đao găm], mà bộ phim truyền hình này đã phát lại trên ti vi năm sáu lần, lại vẫn có người thích xem, tỷ như bác gái cùng bà cụ đi ngang qua này, còn có một số nam nhân tuổi hơi lớn một chút, những người tuổi trẻ lại càng không phải nói, chỉ cần thích xem điện ảnh thì ít người không biết đôi anh em song sinh này.

Cho nên trạm thứ nhất “Hoa nở giữa hè · tour lưu diễn thế giới” ở Thượng Hải của bọn họ năm nay, tỉ lệ nam tính ở bên ngoài sân vận động so với lưu diễn năm kia thì cao hơn rất nhiều, đặc biệt là tỉ lệ nữ tính quả thực cao đến thần kỳ, thỉnh thoảng còn nhìn thấy đôi người yêu thậm chí vợ chồng đến xem concert của bọn họ.

Năm trước Lục Ninh Lục Viễn không phát album mà chỉ chuyên tâm đóng phim, không thể nghĩ ngờ rằng diễn xuất của bọn họ hấp dẫn không ít fan nam, mà fan nữ của bọn họ vốn đã chiếm đại đa số, cứ như vậy, liền có rất nhiều cặp người yêu bởi vậy mà đạt thành nhất trí đến xem concert của bọn họ, phải biết, rất nhiều khi concert của “ca sĩ thần tượng” như Lục Ninh Lục Viễn có trên 80% chỗ ngồi đều là nữ tính, lưu diễn lần trước cũng là như thế, nhưng mà năm nay lại phát sinh biến hóa, tỉ lệ nam tính đã đạt xấp xỉ 40%.

Tuy rằng nói chuyên tâm làm ca sĩ hoặc chuyên tâm làm diễn viên thì tốt hơn một chút, thế nhưng sự nghiệp trong giới giải trí này, hai hạng mục này cũng không tính xung đột, đặc biệt là người có thiên phú cả về ca hát cùng diễn xuất như Lục Ninh Lục Viễn, so với những nghệ nhân chỉ biết ca hát lại muốn đi đóng phim, hoặc là rõ ràng đóng phim lại cố tình chạy đến ca hát thì cũng không giống nhau, bọn họ ở hai mặt này là thật sự ưu tú, cho nên mới có thể tạo được hiệu quả lôi kéo lẫn nhau như vậy.

So với dĩ vãng, buôn bán sản phẩm ăn theo năm nay lại vẫn bùng nổ, một số người nhân cơ hội mở hàng nhỏ bán hoa hồng ở bên ngoài này cũng rất tốt.

A Lục lại vẫn đến xem concert một mình, nàng lấy được một tấm vé khán đài tương đối tốt từ chỗ sư tỷ công tác trong Bộ văn hóa, tuy đã xem concert đến lần thứ ba, nàng lại vẫn không có cách nào che dấu tâm tình kích động.

7:30 tối, đèn trong sân lập tức tắt.

Tất cả mọi người lập tức hoan hô lên.

Bốn vạn người cùng nhau la hét tên Lục Ninh Lục Viễn, gây huỳnh quang của quan phương năm nay chia thành hai loại màu đỏ cùng màu tím, khi vào trong sân thì phát, trên khán đài tương đối có trật tự, màu tím nhàn nhạt rồi đậm dần, màu đỏ cũng như vậy, khiến cho khán đài xếp thành một mảng biển hoa hoa mỹ, bốn ô vuông bên trong, hai tím hai đỏ, tương đối xinh đẹp.

Trong phòng VIP trên đài cao, Elson cùng Jordanne ghé vào trên bàn nhìn xuống, bọn nhỏ đã bảy tuổi, so với vài năm trước, lúc này trẻ con hỗn huyết đang ở trong thời kỳ đáng yêu nhất, mái tóc bạch kim rất có độ bóng, hai đôi mắt to đen như lưu ly, cực kỳ xinh đẹp.

“Cẩn thận một chút!” Cố Di nhắc nhở bọn nhỏ, cô mặc một thân váy màu vàng nhạt, năm nay Cố Di đã hai mươi tám tuổi, nếu là vài năm trước, cô căn bản không thể tưởng tượng mình đến tuổi này mà vẫn chưa kết hôn, càng không tưởng tượng được sinh hoạt tự do thích ý như bây giờ.

Diệp Tồn An đứng bên cạnh nhìn cô chăm sóc hai đứa trẻ, trên thực tế, thời gian của Cố Di cũng không quá nhiều, cô còn có một cửa hàng châu báu cần quan tâm, cho nên Elson cùng Jordanne càng nhiều là do thủ hạ của Di Thu Ý – Từ Tố Nguyệt trông, thêm Alice khi không có việc bận, đương nhiên Lục Ninh Lục Viễn cũng sẽ ngẫu nhiên trở lại xem bọn nhỏ, hai nhóc này vốn không phải trẻ con phổ thông, cho dù không cha không mẹ chúng vẫn có thể sống thật sự vui vẻ, ở trong trường bị ức hiếp? Đùng đùng, bọn nó không ức hiếp người khác đã là tốt lắm rồi!

Gây huỳnh quang dưới sân khấu biến thành một biển hoa mỹ, hai tiểu gia hỏa không khỏi “wow” một tiếng.

“Chú thật lợi hại.” Elson nói, “Nhiều người như vậy.”

Jordanne nghi hoặc nhìn về phía Elson, “Người nói một người đáng ghét như chú Viễn làm sao lại có nhiều người thích thú ấy như vậy? Những người này hẳn là đều đến vì chú Ninh đi?”

“Nhưng mà ta nghe được có người đang gọi tên chú Viễn.”

“Thưởng thức của những người này thật không xong.” Jordanne nghiêm túc nói.

Cố Di nhin không được nở nụ cười, “Ha, a Viễn làm gì đến nỗi không tốt như vậy!”

“Nếu lần sau chú ấy đến mà không cười nhạo chúng con, con liền thừa nhận chú ấy tốt hơn xấu một chút.” Elson không nhin được mà phản bác.

Jordanne gật gật đầu, so với chú Ninh, chú Viễn quả thực xấu tệ! Mỗi lần đều phải cười nhạo mình cùng Elson một trận mới có thể cho bọn mình ăn.....

Đương nhiên là không phải đồ ăn bình thường mà là thứ tuyệt đối không thể để cho Cố Di nhìn thấy, bọn họ có thể ăn thức ăn của người bình thường, thế nhưng đặc biệt vào khi trăng tròn, cực kỳ cần máu, bằng không sẽ có chút phiền toái, may mà có chú Ninh cùng chú Viễn ở, trong vài năm này bọn họ mới không đụng tới phiền phức.

Bên này đang nói chuyện, màn hình LED cực lớn dưới sân khấu đã sáng lên, VCR mở màn bắt đầu phát.

Màn ảnh đầu tiên mà đoạn VCR này sử dụng chính là hình ảnh trong album chân dung mà bọn họ chụp khi ở Maldives.

Trong làn nước xanh sẫm, bọn họ lẳng lặng trôi nổi, quần áo mềm nhẹ trên người hơi hơi lung lay, màn ảnh kéo gần, bọn họ chậm rãi mở mắt.

Đi ra từ trong nước, chân trần giẫm trên đường trải kín hoa tươi, cảnh sắc Maldives xinh đẹp cùng biển hoa nhân tạo, sắc màu tươi đẹp đến cực hạn, khi Lục Ninh trong VCR lộ ra nụ cười, Lục Viễn vươn tay, hoa văn màu điểm lệ dần dần lan tràn trên làn da trên mặt bọn họ, mà vô số khóm hoa dần dần bao phủ bọn họ –

“Phanh!”

Pháo hoa bùng nổ, ngọn đèn đất đỏ hơn năm kia hai ba lần chiếu xuống dưới, giống như chiếu toàn bộ sân khấu thành một biển hoa.

Giàn giáo dần dần đi lên phía trên, Lục Ninh cùng Lục Viễn đứng lưng tựa lưng, bọn họ mặc sơ mi trắng như tuyết, chỉ là nhìn có chút không hợp thân, rộng hơn số đo của bọn họ một số, áo sơ mi tự nhiên có vẻ

trống không, mà quần bò bó sát người bên dưới, nhìn đơn giản, nhưng thủy tinh lấp lánh đính trên quần lại là thạch anh thượng hạng trong suốt, có thể khúc xạ ra ánh sáng tương đối xinh đẹp dưới ánh đèn, phối hợp giày buộc dây màu trắng, toàn bộ tóc chải ngược lên, không giống quần áo mộc mạc, mắt bọn họ hóa trang giống như trong VCR, khóe mắt vẽ hoa văn vài nhánh dây leo.

“Mùa hè thuộc về ta đã qua đi,

Nhưng mà,

Tâm của ta lại vĩnh viễn ở lại mùa hè hoa nở kia,

Không thể trở về, không thể trở về,

Vì sao người còn chưa trở về liếc mắt nhìn ta.....”

Ngay từ lúc đầu, thậm chí còn chưa có tiếng nhạc, âm sắc trong trẻo của Lục Ninh cứ như vậy vang lên trong sân vận động.

Cả sân vận động vừa rồi còn ồn ào náo động yên tĩnh lại trong nháy mắt, giống như lập tức chìm vào bóng đêm thăm lạnh.

Ca khúc mở màn là một bài hát tiết tấu không nhanh lắm nhưng lại tương đối khó hát trong [Hoa nở giữa hè] – [Hoa mùa hạ ngày xưa], album này còn có một điểm đặc biệt, đó là tất cả các ca khúc đều có từ “hạ” hoặc “hoa”, ca khúc này bắt đầu từ âm tương đối thấp, tiếp theo càng hát càng cao, bộ phận âm vực cao chiếm gần như nửa bài ca, có thể nói là tương đối khó hát, nếu để đến phần sau của concert, yêu cầu cổ họng rất cao như vậy ngược lại dễ xảy ra vấn đề, cho nên bọn họ lấy ca khúc này mở màn.

Người chưa từng đứng trên sân khấu vĩnh viễn sẽ không biết những ngọn đèn kia chiếu vào trên người có bao nhiêu nóng, chẳng được bao lâu Lục Ninh đã cảm thấy bản thân mồ hôi đầm đìa.

Đặc biệt ngọn đèn trong concert lần này rất đặc thù, chiếu vào dưới chân bọn họ, ngưng tụ thành hình ảnh giống như hoa tươi, cực kỳ xinh đẹp, đợi đến khi bọn họ đi đến trung tâm sân khấu, trên trụ giàn giáo dùng đèn LED làm thành hiệu ứng đặc biệt khiến mọi người sợ hãi than, giống như vô số hoa tươi nở rộ ở giữa không trung, một đóa lại một đóa, muôn hồng nghìn tía, đẹp không sao tả xiết.

Đây ắt hẳn là một bữa tiệc lớn cho thính giác cùng thị giác, ngay cả phóng viên đi vào concert này cũng có chút kinh ngạc, máy ảnh trên tay bọn họ không ngừng sáng lên, rõ ràng mới mở màn không đến mười phút, bọn họ cũng đã nhét vào máy không ít ảnh chụp.

“Chẳng trách có nhiều người thích bọn họ như vậy.” Một phóng viên mới cảm thán.

Phóng viên đã ba bốn mươi tuổi bên cạnh nghiêng mắt nhìn nhìn hắn, “Chàng trai, người mới đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Tôi bắt đầu đuổi đường Lục Ninh Lục Viễn này từ năm trước, phải nói, mấy năm trước có ai ngờ được hai thằng nhóc này một không dựa vào bối cảnh hai không dựa vào quy tắc ngầm mà có thể bò được nhanh như vậy, quả thực là khó có thể tin tưởng.”

“Thật sao?”

“Muốn tôi nói, D.A nhưng không đơn giản a.” Vị phóng viên có tuổi này cảm thán một tiếng, nếu nghệ nhân gặp được đúng công ty, đó cũng là cơ duyên cùng gặp gỡ của nghệ nhân, loại may mắn này là không cầu được.

“Ngài nói cụ thể cho tôi nghe một chút?” Phóng viên mới kia nổi hứng thú, hắn chỉ nghe nói gần đây D.A phát triển rất không tệ, lúc trước quay hai bộ phim thần tượng đều có chất lượng tương đối cao, còn riêng tìm thợ quay phim Hàn Quốc đến quay, nói về cổ sự thì ta chướng mắt Hàn Quốc, thế nhưng thủ pháp quay phim lại có thể học, quay được hình ảnh càng tinh tế một chút và vân vân mới là pháp bảo tất thắng cho phim thần tượng, nhưng D.A còn có ưu thế phương diện khác sao? Hay là nói có bối cảnh lớn gì?

Phóng viên lớn tuổi cuối cùng cũng không chịu mở miệng, trên thực tế hắn cũng không biết, hắn chỉ là dựa vào gần hai mươi năm kinh nghiệm của mình trong giới này mới đoán ra một chút cửa ngõ –

D.A có lẽ không đơn giản.

Bọn họ chẳng qua hàn huyên hai câu, concert lại vẫn đang tiếp tục.

Lục Ninh khép nửa con mắt hát ca, y cảm giác tiếng ca của mình cùng Lục Viễn giao hòa cùng nhau, ở phương diện này, ăn ý giữa bọn họ càng tốt hơn, cho dù có một người quên từ, người kia cũng có thể tiếp được thiên y vô phòng, đây là một loại ăn ý nói không rõ, tả không được.

Khi âm nhạc trở nên nhẹ nhàng, Lục Ninh cùng Lục Viễn bắt đầu cởi cúc áo, khán giả dưới sân khấu hét rầm lên.

“Mọi người — buổi tối tốt lành!” Lục Viễn hô to một tiếng, ném áo sơ mi trên người, lộ ra áo may ô trắng bên trong.

Áo may ô trắng bó sát người phác thảo thân thể tuổi trẻ xinh đẹp của hai người, vai rộng eo thon, xuống chút nữa là cái mông với độ cong tương đối duyên dáng cùng hai chân thon dài thẳng tắp, tràn ngập mùi lực thanh xuân.

Nhịp trống vang lên, bọn họ bắt đầu nhảy, ánh sáng làm ra đặc hiệu cánh hoa bắn tung tóe, vô số ánh sao bắt đầu tứ tán, “[Black summer]!” Lục Ninh đề thấp âm thanh nói, đem cánh hoa hồng trên tay cho một thiếu nữ trẻ tuổi trên khu khán đài.

Thiếu nữ nhìn ánh mắt mê người của Lục Ninh, cảm giác bản thân sắp hạnh phúc ngắt!

Lục Viễn lại đột nhiên chạy tới, cũng cầm hoa hồng trong tay đưa cho cô.....

Thiếu nữ cảm thấy hôm nay nhất định chính là ngày hạnh phúc nhất của mình!

..... Thế nhưng, cái loại cảm giác hai nam thần đều tặng hoa người rồi cuối cùng hai nam thần nắm tay chạy là cái cảm giác quái quỷ gì đây.....

Lục Ninh cảm thấy, dưới ánh sáng mạnh mẽ, y gạt mồ hôi, hần nhảy, cười, rồi hát –

Y hiện tại, một ngày càng hạnh phúc hơn so với một ngày.

“Love you,” Y hát, bước nhảy nhẹ nhàng, tươi cười ôn nhu, “Cho dù đây là mùa hè màu đen, chỉ cần có người, ta không sợ hãi.”

Chỉ cần có người, ta không sợ hãi.

76. Chương 76

[Black summer] là một ca khúc rất thích hợp làm nóng không khí, vì tập vũ đạo của bài hát này Lục Ninh Lục Viễn đã luyện rất lâu, kỳ thật Lục Ninh không giỏi vũ đạo, nhưng đầu óc y cùng Lục Viễn đều rất giỏi nhớ động tác, tập vũ đạo vẫn là tương đối nhanh.

Gậy huỳnh quang đang đưa theo tiết tấu biến thành một biển màu tím màu đỏ mỹ lệ, Elson cùng Jordanne ở bên trên vừa cảm thán vừa thò đầu xuống xem, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười vui vẻ.

Lục Ninh Lục Viễn đứng ở trên sân khấu có chút xa, nhìn không rõ lắm, song hai người này lại thật giống như đang phát ra ánh sáng vậy.

Thật lợi hại a.

Bọn họ đứng ở độ cao như vậy, nhìn toàn trường phía dưới vô cùng rõ ràng, hiệu quả ánh sáng thật sự rất tốt, các loại giàn giáo gắn đèn LED cũng không phải hàng rẻ, những đóa hoa được tạo ra tuyệt đối có thể dùng xa hoa để hình dung.

Hát xong [Lưu hỏa nhất hạ], Lục Ninh chạy sang bên cạnh đi lấy hai chai nước, ném cho Lục Viễn một chai, uống một hớp mới nói, “A, nóng quá!”

Khán giả dưới sân khấu đều nở nụ cười.

“Đầu tiên phải cảm ơn mọi người đến xem concert của chúng tôi –” Lục Viễn ra vẻ nghiêm túc nói.

Lục Ninh một tay xoa eo, nhìn hần cười.

Sau đó Lục Viễn rất nhanh liền nói không nổi nữa, “Này, cứ nhìn em làm cái gì!”

“Bởi vì em đẹp mắt a!” Lục Ninh học giọng điệu trước kia của Lục Viễn, nói.

Kết quả là bốn vạn fan ở phía dưới đồng thời hét lên.

Lục Viễn lập tức không nhịn được, cũng cười, “Anh cần tự kỷ như vậy sao? Bộ dạng em thì có gì khác anh?”

Dưới sân khấu lập tức bùng nổ một trận tiếng cười.

Lục Ninh mới không để ý tới hần, “Mọi người cảm thấy sân khấu này đẹp không?”

“Đẹp!” Khán giả kêu.

Đây là nói thật lòng, sân khấu tiêu chuẩn như thế này tự nhiên là đầu nhập xa xỉ, các concert đại lục ít có đạt tới hiệu quả ánh sáng nhảy múa xinh đẹp như thế này, chung quy ai cũng không muốn mở một concert lỗ vốn. Mọi người đều nhìn ra được, cho nên nói lưu diễn lần này của Lục Ninh Lục Viễn vẫn là tốn rất nhiều tâm tư, cũng không phải chỉ là kiếm tiền, nói thật, nếu chỉ vốn vụn dựa vào bán vé mà nói, loại trình độ ánh sáng này, khó lắm mới xấp xỉ thu hồi vốn, không có lợi nhuận gì, thế nhưng, bọn họ dựa vào là buôn bán sản phẩm ăn theo làm phần kiếm tiền chính.

Các loại hàng hóa ăn theo lần lưu diễn này không chỉ có thể mua ở hiện trường, cũng có thể mua qua mạng, thế nhưng mỗi buổi đều có một loại hàng số lượng có hạn không xuất hiện trên mạng, loại hình thức marketing này cũng dẫn đến rất nhiều công ty khác hứng thú.

Hiển nhiên, không ít người đều nhìn ra trình độ tiêu thụ kiếm tiền của loại sản phẩm ăn theo này.

Thế nhưng, không phải tất cả “thần tượng” đều có loại lực kêu gọi này, cũng không phải tất cả fan đều nguyện ý lấy ra nhiều tiền như vậy vì thần tượng.

So với phần lớn ngôi sao đại lục, Lục Ninh Lục Viễn bọn họ đã vượt lên trước một bước dài.

Vài câu nói chuyện phiếm qua đi, Lục Ninh cầm micro nhìn về phía khán giả, “Bài hát tiếp theo, [Phụ thân].”

Trừ các ca khúc trong album [Hoa nở giữa hè] này ra, bọn họ còn chọn ba bài hát từ album thứ nhất và thứ hai thêm vào danh sách biểu diễn, [Phụ thân] chính là một bài trong số đó.

Từ lần bọn họ tham gia khoa niên hát bài hát này, bài hát này cũng đã xem như ca khúc kinh điển của Lục Ninh Lục Viễn, vừa mở miệng, lập tức chính là toàn trường hợp xướng.

Gây huỳnh quang đong đưa, bốn vạn người hợp xướng, đợi đến khi âm nhạc chấm dứt, hốc mắt Cố Di ở bên trên cũng có chút ướt.

Ngọn đèn trên sân khấu tối đi, VCR thứ hai bắt đầu phát, Lục Ninh Lục Viễn nhanh chóng chạy xuống thay quần áo.

Trương Ngôn Thắng mang theo trợ lý nhanh chóng tẩy trang mắt hiện tại cho bọn họ, tóc cũng dùng nước vuốt một lần.

Trong thời gian sáu phút ngắn ngủi của VCR, bọn họ phải hoàn thành ba nhiệm vụ thay quần áo, đổi trang, làm tóc, nhanh đến gần như là đang chiến đấu.

Nhân viên công tác hỗ trợ hai người bọn họ ở hậu trường đã có gần hai mươi mấy!

Muốn tiến hành một buổi concert hoàn mỹ, bọn họ nhất định phải tính toán trọn vẹn loại thời gian này ở bên trong, bằng không hiện trường xảy ra vấn đề mới là phiền toái.

Đợi đến khi ngọn đèn trên sân khấu sáng lên lần thứ hai, bọn họ trực tiếp thăng lên từ đài giàn giáo ở giữa, các cột giàn giáo có gắn rất nhiều đèn LED, làm nổi bật giàn giáo dưới chân bọn họ giống như ánh sao lấp lánh.

Ánh sáng hạ xuống, giống như một đóa sắc vi ngân bạch nở rộ dưới chân bọn họ.

“Đêm đêm, ta ngủ thấy được hương hoa, ta không tìm thấy thân ảnh người.

Thân ái, ta chờ người.

Thân ái, ta vẫn ở nơi này chờ người.”

Tiếng ca vang lên trong âm thanh violin duyên dáng, hát xong một đoạn, tiếng Harmonica du dương uyển chuyển êm tai.

Bọn họ đổi một bộ quần áo, so với bộ lúc trước kia, bộ này quả thực chói mắt, khán giả dưới sân khấu ồ lên một trận sau đó mới hết rầm lên.

Mái tóc đen của bọn họ được phun một nửa thành màu ngân bạch, khóe mắt đính mấy viên đá kim cương hình giọt nước, khuyên tai thủy tinh tím trên tai khúc xạ ra vàng sáng đậm nhạt.

Kỳ thực bọn họ không có lỗ tai, cho nên khuyên tai linh tinh mà Cố Di chuẩn bị cho bọn họ đều là cặp vào, bên trên là hai khuyên tai thủy tinh tím, Lục Ninh tai trái Lục Viễn tai phải, một sợi dây thật dài hình xoắn ốc kéo rơi xuống, đính thêm mắt viên thủy tinh nhỏ, hoa lệ rực rỡ.

Quần áo bên dưới đồng dạng không tầm thường, trang phục phong cách Gothic nổi tiếng vì thần bí quỷ dị, bộ quần áo này của bọn họ có phong cách Gothic nhất định, nhưng cũng không hoàn toàn giống, áo sơ mi màu đen trên người cũng không chỉ là áo sơ mi, mà là áo sơ mi dài tới bắp chân, trước ngực có dây lụa phức tạp màu đen, cổ tay áo gấp như đóa hoa, thêm thập tự giá bằng thủy tinh đen treo trước ngực, sau đó là áo khoác gió chiết eo bó sát người màu đen cùng găng tay da, trên chân là một đôi giày Martin màu đen nặng nề, từ áo khoác đến áo sơ mi, từ đầu đến chân, từ trang dung đậm hơn lúc trước một chút đến khuôn mặt càng thêm lập thể dưới sự phụ trợ của màu sắc đậm này, cả bộ quần áo, trang sức bạc, trang sức thủy tinh đính đinh đang đang cùng mặc nhiều màu tối làm cho bọn họ nhìn qua thon gầy lại cao gầy, khí chất cũng triệt để khác biệt, tràn ngập cảm giác cấm dục, khí tức trang nghiêm lạnh khốc.

Nhưng mà trang phục như vậy rất rõ ràng, dưới ngọn đèn chiếu sáng, khí thế toàn thân trở nên quá mạnh mẽ, chói mắt đến gần như khó có thể nhìn gần.

Trang phục sân khấu trong concert đương nhiên không giống trang phục hàng ngày, muốn Lục Ninh nói, trong cuộc sống thì có thể nào y cũng không quen mặc loại quần áo như vậy.

Thế nhưng ở trên sân khấu, không thể nghi ngờ, như vậy có trăm phần trăm lực trùng kích thị giác.

“Lưu diễn của Lục Ninh Lục Viễn, ca hát đứng đầu, hai tầng trùng kích thị giác thính giác!”

Đây là tin tức đầu đề của [Hội giải trí] – một trong những báo giải trí phát hành số lượng lớn nhất đại lục, ảnh kèm theo chính là một tấm Lục Ninh Lục Viễn đứng ở chính giữa giàn giáo, mặc bộ quần áo tràn ngập phong cách Gothic này, đèn LED lóe ra như biển sao, dưới chân bọn họ giống như có hoa tươi nở ra, rất hấp dẫn tầm mắt người.

Đồng thời, một số fan còn do dự có nên đi xem concert của bọn họ hay không lập tức hạ quyết tâm.

Loại concert phấn khích này mà không đi nhất định sẽ hối hận a!

Mà ảnh chụp trong concert lưu truyền lên trên mạng đã dẫn đến thảo luận kịch liệt, bất luận là ánh sáng phức tạp lóa mắt trong concert lần này, hay là Lục Ninh Lục Viễn có một phong cách quần áo riêng, trừ cái quần đính thủy tinh lúc đầu kia ra, đến bộ thứ hai style Gothic, thậm chí là áo lông rộng màu đỏ thứ ba, cổ áo mở thật sự rộng, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp cùng một phần nhỏ ngực, bộ tây trang thứ tư có một nửa diện tích là thêu thủ công tinh xảo, thêu mảnh lớn phong tín tử xum xuê, hay là bộ T-shirt tím nhạt cùng quần bò thấp eo bạc phéch gần như treo trên hông cuối cùng.

Vô luận là truyền thông chụp hay là fan chụp, đều có số lượng lớn ảnh chụp có thể gọi là tiêu chuẩn poster hoặc chân dung được truyền ra.

Lầu 1479, chủ y: Concert lần này mà không đi nhất định sẽ hối hận chết...

Lầu 1480, vi quân túy: Mẹ nó này cũng quá đẹp đi, ánh sáng này!

Lầu 1481, nể. Nhận không đến: So với hiện trường concert này, concert UU tôi đi xem tuần trước quả thực kém khùng, tuy rằng tôi không phải fan Ninh Viễn.

Lầu 1482, đỉnh băng chi tâm: Tôi chuẩn bị đi mua vé, thần vật cần thiết lấy lòng nữ sinh.

Lầu 1483, gia qua hỏa vô ngân: Shizz, mặc kệ có hát tốt hay không, ánh sáng nhảy múa xinh đẹp như thế cũng đáng giá hồi phiếu.....

Lầu 1484, kia quý hoa khai: Cái gì cũng không cần nói, quả thực lô cốt!

Lầu 1485, appl: Đây mới là concert lương tâm ở đại lục có được không

Lầu 1486, – dưa dưa dưa: Ảnh chụp quả thật rất xinh đẹp, nhìn những ảnh fan chụp này quả thực tim ngứa muốn chết a a a a a, tôi muốn xem concert a a a a a, vì cái gì lúc đó cũng đang thi a a a a

Lầu 1487, hứa thệ.: Mấy người có chút rất khoa trương đi? Xem concert cũng không phải xem, tôi cảm thấy là nghe hát tương đối quan trọng đi, thần tượng chỉ là thần tượng, chỉ biết làm trình độ ngoài mặt.

Lầu 1488, love Ninh: Ý của lầu trên là Lục Ninh Lục Viễn hát không được? Đừng đùa thân! Cậu cho rằng bọn họ thật là phái thần tượng? Có quá nhiều video có thể ném lên mặt cậu biết sao!

Lầu 1489, ai u ai: Cầu lầu 1487 đưa video live hiện trường của thần tượng phái thực lực, để chúng tôi nghe xem có bao nhiêu “thực lực.”

Lầu 1490, Leslie: Tôi coi như xem tương đối nhiều concert, live hiện trường của Ninh Viễn không thể chê, ở trình độ nào đó còn lợi hại hơn trên CD vài lần.

Lầu 1491, Lilith: Concert đại lục làm đến loại trình độ này, nói thật tôi còn chưa từng thấy, hoàn toàn cảm giác tăng lớn, rất rung động!

Lầu 1492, ước qua xích đu giá chủ: Một câu, rất đẹp.

.....

Mặc kệ buổi tối thảo luận nhiệt liệt như thế nào, Lục Ninh cảm giác, xong một buổi concert thể lực tuyệt đối gần như khô kiệt, khi trên sân khấu cùng hưng phấn không cảm thấy, đi xuống rồi mới cảm thấy toàn thân đều có chút đau nhức, thật giống như lúc đang vận động thì không cảm giác, đợi khi vận động xong rồi thì các loại không thoải mái liền tìm đến người.

Đây mới chỉ là buổi concert đầu tiên mà thôi, bọn họ còn buổi diễn đang chờ phía sau, đưa ra mảnh lối tour lưu diễn thế giới, cái này không phải nói chơi.

Toàn bộ sáu tháng cuối năm 2009, bọn họ cứ ở trong không khí nhiệt liệt rực rỡ như vậy, Lục Ninh còn phải tới Mỹ quay [Wolf] season 2, lại vẫn chỉ là vai diễn một tuần, nhưng lần này toàn đoàn làm phim đối với y rõ ràng thân thiết hơn rất nhiều, cũng không không hợp giống như khi qua season 1, lẫn lộn trong cái vòng này, bất kể là ở quốc gia nào, bất kể là màu da gì tình trạng gì, đều không có EQ quá thấp, mà nổi tiếng cùng không nổi tiếng, ở nơi nào cũng đều khác nhau.

Năm trước, Lục Ninh chỉ có thể nói có chút danh tiếng, ở nước ngoài cũng không có bao nhiêu người biết, mà hiện tại, nhờ [Wolf] season 1 cùng [Người sống sót] ban tặng, Lục Ninh thậm chí còn có danh tiếng hơn vài diễn viên trẻ tuổi trong đoàn làm phim ở nước Mỹ, hơi có chút EQ đều biết phải cho y vài phần mặt mũi, cho dù là vốn không quá coi trọng Lục Ninh cũng biết che giấu loại cảm xúc này đi, ít nhất ở mặt ngoài thoạt nhìn thì thân thiết hơn rất nhiều.

Sau đó, trung tuần tháng 7, còn trong quá trình lưu diễn của bọn họ, Chung Du Bạch giao cho Lục Viễn một kịch bản, “Có người nhìn thấy biểu hiện của cậu trong [Người sống sót], riêng phái người đến công ty ở đại lục liên lạc, cậu xem xem.”

Lục Ninh thò đầu qua, vừa thấy tên biên kịch cùng đạo diễn liền cả kinh, “[VeLục Việnet paw]!”

Không thể trách y kinh ngạc, [VeLục Việnet paw], đại lục phiên dịch [Tiểu lý tàng đao], bộ phim Hollywood lớn này không chỉ quét ngang phòng bán vé trên quốc tế, hơn nữa được công nhận là điện ảnh Hollywood

vừa có chất lượng lại có phòng bán vé, trong những năm phim thương nghiệp đại hành kỳ đạo này, [VeLục Viënet paw] càng được nhiều thừa nhận.

Đúng, nam thứ bộ điện ảnh này chính là một vị Hoa kiều, Lục Ninh nhớ rõ ban đầu là do một người Mỹ gốc Hoa diễn, mang tới cho hần nhân khí trước nay chưa từng có không nói, thậm chí còn giành được đề danh nam diễn viên phụ xuất sắc nhất trong giải Oscar!

Nhưng mà, đời trước Lục Viënet chưa từng tham gia [Người sống sót].

Trong mắt Lục Ninh, thiết lập nam thứ trong bộ điện ảnh này quả thực rất thích hợp Lục Viënet, tươi cười sáng sủa ánh mặt trời mê người cái gì.....

“Cậu biết?” Chung Du Bạch kỳ quái nhìn qua.

Lục Ninh cũng không che lấp, hào phóng gật đầu, “Tôi từng xem tiểu thuyết này.”

Bộ điện ảnh này chính là do tiểu thuyết cùng tên cải biên, cho nên Chung Du Bạch cũng không lại nói cái gì.

“Tôi đề nghị là nhận, loại cơ hội này rất khó có được.” Chung Du Bạch khuyên y.

Lục Ninh gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Lục Viënet lấy kịch bản qua, “Được rồi, tôi biết.”

“Mặt khác, A Ninh cũng có ba lời mời từ Hollywood, thế nhưng nhân vật đều không phải quá quan trọng, hiện tại tranh thủ nhiệt độ của [Người sống sót], ngược lại là có một số nhà sản xuất có ý định mời, nhưng mà tôi vẫn cảm thấy vài kịch bản trong nước kia càng tốt hơn một chút.” Nếu nói chuyện, Chung Du Bạch cũng đơn giản nói xong xuôi với Lục Ninh.

Lục Ninh gật gật đầu, y nhìn kịch bản trước mặt, gần như không do dự liền lấy một trong số đó, điện ảnh tốt không phải vợ một cái là có được, tỷ như [Yêu không ngủ] cùng [Thần hồn nát thần tính] lúc trước, tuy rằng coi như điện ảnh thương nghiệp không kém, thế nhưng muốn giành giải thưởng thì còn kém chút, bộ điện ảnh [Cổ sự Tây Song] y lấy ra này là một bộ điện ảnh rất đặc biệt, Lục Ninh nhớ rõ đời trước Lục Viënet từng diễn bộ điện ảnh này, hơn nữa mang đến cho Lục Viënet giải nam chính xuất sắc nhất đầu tiên trong đời, đến từ một trong ba giải thưởng điện ảnh lớn nhất đại lục, Kim Kê Bách Hoa.

Nhưng hiển nhiên [VeLục Viënet paw] đối với Lục Viënet mà nói, là cơ hội càng tốt hơn.

Lục Ninh thở dài, cánh hồ điệp là y đây đã tạo thành quá nhiều thay đổi, thế nhưng y có thể khẳng định là, đời này Lục Viënet sẽ đi được càng xa càng thành công hơn đời trước.

Đương nhiên, bản thân cũng vậy.

“Còn có, a Viënet phải tham gia lễ công chiếu lần đầu [Thần hồn nát thần tính], bởi vì Hà Thụy Thân chết, [Thần hồn nát thần tính] không bán lớn mới kỳ quái, các diễn viên khác cũng tham dự toàn bộ, cho nên a Viënet nhất định phải đi.” Chung Du Bạch nhìn Lục Viënet nói.

Lục Viënet không quan trọng gật gật đầu, sau đó nhướn mi, “Tôn Lập Ngôn cũng sẽ đi?”

“Đúng.”

Lục Ninh thú vị cười cười, “Không phải hiện tại hần tránh chúng ta như rắn rết sao?”

“A Ninh người đi cùng ta đi.”

Lục Ninh gần như không do dự, “Được a!”

Chung Du Bạch lật lật cuốn sổ trên tay, “Hai người có thể cùng đi, sau đó điện ảnh vừa chấm dứt chúng ta trực tiếp bay đến Los Angeles.”

Đợi đến khi đã nhắc nhở xong mọi chuyện, lúc Chung Du Bạch đang định rời đi, bỗng nhiên lại dừng bước, “Ah, quên nói cho hai người một chuyện.”

“Chuyện gì?” Lục Viënet nhìn qua.

“Lúc này tôi nhìn thấy Diệp Tồn An cùng Cố Di hôn mê ở cửa thang máy, sau đó Diệp Tồn An đeo cho cố một cái nhẫn.”

Lục Ninh: “.....” Lời này chẳng lẽ không phải nên nói sớm sao?

Lục Viễn: “.....” Mẹ nó tên Diệp Tồn An hôn đản này!

“Là cầu hôn sao?” Lục Ninh bỗng nhiên mở miệng.

Chung Du Bạch nhún vai, “Làm sao tôi biết, cậu có thể tự mình đi sang hỏi bọn họ.”

Sau đó trực tiếp đóng cửa lại đi ra ngoài.

Lục Ninh coi như nhìn ra, tâm tình của Chung Du Bạch hiện tại rất không xong.

Trình Thương Thuật đã không xuất hiện khoảng một tháng, chẳng trách.

Trong khi mình cảm thấy hạnh phúc, hy vọng người khác cũng có thể hạnh phúc, cho nên y cảm giác, Diệp Tồn An cùng Cố Di nói không chừng cũng là một trang duyên phận đẹp?

“Chung ca là tâm tình không tốt?” Lục Ninh quyết định tìm một đề tài an toàn.

“Hừ, ta thấy anh ta là dục cầu bất mãn đi!” Lục Viễn nói thẳng, hẳn biết mình không nên can thiệp hạnh phúc của Cố Di, thế nhưng từ sau chuyện của Phí Xuân Lâm qua đi, hẳn luôn cảm thấy ánh mắt Cố Di rất không đáng tin, Diệp Tồn An coi như là người “bên trong” bọn họ, nếu dám giống như Phí Xuân Lâm, hẳn không ngại cho người này chảy chút máu –

Nghẹn khuất là, đến bây giờ Cố Di lại vẫn chưa nói cho hẳn chuyện này.

Nhưng mà, bản thân bận rộn như vậy, Cố Di muốn nói cũng không có cơ hội đi?

Đang nói, cửa lại một lần nữa bị mở ra, Chung Du Bạch mặt không chút thay đổi đứng ở cửa, “Cuối cùng còn có một việc, phù thủy nước Anh kia ngày mốt sẽ đến Thượng Hải, tiến hành giao dịch Mithril lần đầu tiên, chỉ là thông báo cho hai người một tiếng.

Lục Ninh: “.....” Y cảm thấy Chung Du Bạch nhất định nghe được.

Lục Viễn đầy mặt nghiêm túc, “Chúng tôi biết.”

Giấu đầu hử đuôi.

Lục Ninh thiếu chút nữa nhịn không được cười ra tiếng.

Lục Viễn vẫn là như vậy, trầm ổn lại ngẫu nhiên ngây thơ, thông minh lại có lúc sẽ phạm chút ít ngu ngốc, mặc kệ bề ngoài ưu nhã xuất chúng cỡ nào, bản chất bên trong lại vẫn là gia hỏa có chút ít tính tình nhỏ, cố chấp kiên định kia.

Hắn không phải một quỷ hút máu hoàn mỹ, nhưng lại chân thật đến đáng yêu.

Lục Ninh nghĩ có lẽ nếu cuộc sống cứ tiếp tục qua thế này, bản thân sẽ một ngày so với một ngày càng thích hẳn.

Nhưng mà Lục Ninh lại không chán ghét loại cảm giác này một chút nào.

.

Harmonicar

harmonica tremolo

Phong tín tử (hoa dạ hương)

article-new_ehow_images_a08_bm_83_care-white-hyacinth-800×800 phongtintu

Cái này chỉ là để dễ tưởng tượng thôi, chứ ko đúng đâu

Đá kim cương hình giọt nước

77. Chương 77

Trình Thương Thuật là không từ mà biệt.

Cho nên Chung Du Bạch cảm thấy rất tức giận, chưa nói tới thương tâm, hẳn sớm đoán trước được loại tình huống này, nhưng, lại vẫn có chút mất mát.

Hắn biết, Trình Thương Thuật tu luyện gặp bình cảnh, thấy trong tiểu thuyết của người phàm cũng từng nhắc đến, người tu chân chú trọng tâm tính, tình kiếp cũng không phải cái từ gì khó hiểu.

Trình Thương Thuật đại khái chính là loại tình huống này.

Hắn là tâm kiếm phách mà Tử Thần lão đạo thiên tân vạn khổ đào tạo ra, một thân kiếm khí buốt thấu xương, từ lúc mới bắt đầu tu luyện đã mạnh hơn người tu chân khác quá nhiều, hẳn vốn là trong tim chỉ có kiếm, lại không phải những người ngoài thế giới không biết thế sự kia, kiếm thuật của Tử Thần lão đạo vốn không phải kiếm thuật rời xa hồng trần, cho nên Trình Thương Thuật từ nhỏ chu du thế giới, luyện thành kiếm thuật sắc bén ở trong hồng trần.

Chung Du Bạch nghĩ tới vì sao hắn sẽ đặt mình trong lòng, có lẽ bởi vì mình là đối thủ duy nhất khiến hắn cảm thấy hứng thú đi?

Cho dù là yêu quái mạnh mẽ như Chung Du Bạch, cũng tất yếu thừa nhận, luận đánh nhau, hẳn đánh không lại Trình Thương Thuật, thế nhưng thổ khôn có ba hang, hẳn đánh không lại, chạy trốn đi, Trình Thương Thuật cũng không làm gì được hắn, thẳng đến khi Trình Thương Thuật càng ngày càng lợi hại, tuy rằng có mấy lần cực nguy hiểm, hắn lại vẫn buông tha mình, lại sau này, Chung Du Bạch triệt để ẩn nấp.

Kiểm tu rèn luyện tâm tính cũng không dễ dàng hơn người tu chân phổ thông bao nhiêu, Trình Thương Thuật tẩu hỏa nhập ma, lần trước đột phá thất bại, là vì hắn dụng phải khúc mắc.

Chung Du Bạch đoán, đây chính là cái gọi là tình kiếp.

Thế nhưng, bản thân không muốn vô duyên vô cớ trở thành công cụ để cho hắn tiêu trừ tâm ma, cho nên khi Chung Du Bạch sai khiến Trình Thương Thuật chưa bao giờ có áy náy trong lòng.

Một ngày nào đó người này sẽ đi, hắn chỉ vì đột phá cảnh giới mới đến bên cạnh mình.

Miệng đầy lời nói dối, những tình ý kia, có lẽ là thật, nếu không đúng, cũng không thành được tâm ma, lại càng sẽ không khiến Trình Thương Thuật đứng ở bên cạnh mình như vậy, nếu không đúng, cũng không dẫn được mình rơi vào lưới tình, tâm ma của hắn tự nhiên không thể giải, nhưng tâm tính kiếm tu kiên định, nếu muốn đi, Chung Du Bạch cảm thấy, Trình Thương Thuật cũng có thể đi không quay đầu lại.

Biết là một chuyện, cũng không có nghĩa hẳn thật muốn như vậy, Chung Du Bạch cũng không tức giận.

Trên thực tế hắn tức chết rồi.

Nhưng hắn lại cảm giác có chút không đúng, nếu điểm mấu chốt trong lòng dễ qua như vậy, cũng sẽ không có nhiều người tu chân gục ngã trước cửa ải này như vậy.

Nhưng mà hiện tại hắn cần bận tâm tạm thời không phải cái này.

D.A càng làm càng lớn, tuy rằng phần lớn đều do Diệt Tồn An bọn họ đi quản, thế nhưng người đại diện chuyên nghiệp dùng tốt trong tay quá ít, Chung Du Bạch mới có thể bận rộn như vậy, hắn cảm giác, hẳn cần đến công ty khác đào chút nhân sĩ chuyên nghiệp đến –

Ừ, không chịu đến mà nói, cùng lắm thì chính là một chiêu đe dọa cảm dỗ vậy thôi, dù sao gần đây tâm tính hắn đang không tốt, không cần khách khí như vậy, sau khi đủ người, hắn cũng có càng nhiều thời gian đến làm chuyện mình muốn làm.

Chung Du Bạch đứng giờ đến tiệm café đã hẹn, Lục Ninh Lục Viễn thuộc về loại hình đi nơi nào cũng dễ dàng bị người vây xem, ra mắt năm sáu năm, độ nổi tiếng của bọn họ ở đại lục đã tương đối cao, nhưng xuất phát từ sự tò mò về phù thủy, bọn họ lại vẫn rút chút thời gian chạy ra ngoài.

May mắn là mùa đông, bọn họ có mặc nhiều cũng không quá khiến người khác chú ý, vòng khăn quàng cổ cùng đội mũ vào càng khó nhìn ra được hình dáng.

Đến tiệm café bọn họ mới bỏ mũ cởi khăn quàng cổ cùng áo khoác vừa dày vừa nặng.

Sofa trong tiệm café này rất cao, khiến cho mỗi bàn đều giống như được ngăn ra một không gian riêng, nơi Lục Ninh Lục Viễn ngồi xuống vừa vặn có thể nhìn chéo sang vị trí đối diện Chung Du Bạch.

Bên ngoài rơi xuống mưa đông, thật lạnh, một nam nhân cao lớn đẩy cửa đi vào, hần mặc một bộ áo bành tô lông dê màu xám bạc tương đối tinh xảo, giày da trên chân trong loại thời tiết này vậy mà còn có thể không nhiễm một hạt bụi nhỏ, hiển nhiên vô cùng không thích hợp.

Lục Ninh chưa từng gặp qua phù thủy, có chút tò mò với bọn họ cũng là đương nhiên, nam nhân đang đi tới lại khiến Lục Ninh có thất vọng, bởi vì bộ dạng nam nhân này cực kỳ phổ thông, trừ quần áo ra, diện mạo khí chất đều không có chỗ nào thần kỳ, chính là diện mạo tiêu chuẩn của đàn ông nước Anh rất bình thường, duy nhất có thể xưng là đặc biệt cũng chỉ có đôi đồng tử màu xám nhạt kia, hơn nữa tuy rằng người này cao, lại rất gầy, tóc cũng cắt thực sự ngắn, nhìn qua thậm chí có chút không đủ dinh dưỡng, hình thành đối lập rõ ràng với quần áo tương đối tinh xảo của hần.

“Mr.Rabbit?” Hần trực tiếp đi đến trước mặt Chung Du Bạch.

Chung Du Bạch gật gật đầu.

Mithril thứ này, Lục Ninh kỳ thật chỉ gặp qua trong tiểu thuyết, Lục Viễn cũng là như vậy, ngay cả kiến thức rộng rãi như Chung Du Bạch cũng chưa từng nghe nói qua, có lẽ là thứ gì đó quý hiếm, đối phương ra giá cao mười vạn bằng Anh một gam đã có thể nhìn ra khát cầu của bọn họ đối với thứ này.

Mithril chất rất nhẹ, nhưng có nhẹ nữa, năm mươi gam lần này Chung Du Bạch mang đến cũng chẳng qua là một khối nhỏ nhỏ bằng lòng bàn tay.

Năm mươi gam, năm trăm vạn bản Anh, chỉ riêng khối lúc trước Lục Ninh cho Chung Du Bạch kia đã nặng hai – ba cân, hơn một nghìn hai trăm gam, mà trong ba lô Lục Ninh còn có hơn một trăm khối quặng Mithril, đây là một khoản tài phú lớn bao nhiêu!

“Xin chào.” Chung Du Bạch đối đãi hần coi như khách khí, trên thực tế khi hần làm ăn buôn bán luôn luôn khách khí, “Bartholomew tiên sinh?”

Hai người bắt tay qua rồi mới ngồi xuống nói chuyện.

Lục Ninh cùng Lục Viễn chỉ là tò mò bộ dạng phù thủy mới chạy tới xem, sau khi thật sự thấy được lại có chút thất vọng, bởi vì vị phù thủy này vừa không mặc áo choàng đen cũng không mang theo đũa phép, vì thế căn bản không có gì đáng xem, chờ sau khi bọn họ trở lại công ty tiếp tục tập luyện cho concert, Cố Di vừa vặn tìm đến Lục Viễn, Lục Ninh liền đơn giản ngồi trong phòng nghỉ chốc lát, không bao lâu Chung Du Bạch cũng trở lại.

“Đã bán năm mươi gam, tôi nói có thể trường kỳ giao dịch, hần bắt tôi đồng ý không bán cho một phe phù thủy khác, có thể cho tôi tăng thêm chút giá, tôi từ chối.” Chung Du Bạch tựa vào trên cửa nói, “Việc buôn bán chính là người ra giá cao thì được.”

Lục Ninh gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, “Tôi lại cho anh hai khối?”

Chung Du Bạch dường như có suy nghĩ, “Nghe nói loại vật liệu này rất tốt, ngay cả lão Tam cũng chưa từng thấy loại kim loại này, cậu lấy hai khối đến, tôi bảo ông ta chuẩn bị cho các cậu vài thứ.”

“Được!” Lục Ninh đáp ứng vô cùng sáng khoái.

Khi Lục Viễn trở về sắc mặt không được tốt, trên tay hần vậy mà cầm một tấm thiệp mời, Lục Ninh nhìn qua, “Cố Di muốn kết hôn?”

“Ừ.” Lục Viễn cau mày nói, “May mà Diệp Tồn An nhìn qua coi như có thành ý.”

“Sao lại không được?” Lục Ninh vỗ vỗ vai hắn, “Mấy năm nay Cố Di cũng trưởng thành rất nhiều, nếu cô ấy quyết định gả cho Diệp Tồn An, vậy người cũng chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của cô ấy, hơn nữa có chúng ta ở đây, Diệp Tồn An có thể lật người ra khỏi lòng bàn tay sao?”

Sắc mặt Lục Viễn lúc này mới tốt lên nhiều, nở nụ cười, “Nói cũng phải.”

“Một ngày nào đó chúng ta sẽ rời đi.” Lục Ninh bỗng nhiên nói.

Lục Viễn ngẩn ra, sau đó thu lại ý cười, hắn hiểu ý Lục Ninh.

Lục Ninh nhìn hắn, “Chúng ta không phải người bình thường không phải sao? Một ngày nào đó sẽ rời đi, người là quỷ hút máu đời hai, thế nhưng sau khi thân thể hoàn toàn trưởng thành, cũng sẽ không già đi giống người bình thường, chúng ta đã định trước là không thể vẫn luôn sống cùng một chỗ với bọn họ.”

“Người nói đúng.” Lục Viễn nhẹ nhàng nói, “Như vậy đối với chị tốt hơn.”

“Không sai, chung quy nên có người cùng cô ấy.”

Một ngày nào đó bọn họ nhất định phải rời khỏi hoàn cảnh quen thuộc đi đến một nơi xa lạ, bởi vì bọn họ không thể nào già đi.

“Đến lúc đó chúng ta có thể đi vòng quanh thế giới a!” Lục Ninh cười nói.

Lục Viễn nhìn về phía y, giữ chặt tay y, “Được, đến lúc đó, ta cùng người đi vòng quanh thế giới.”

“Ừ.”

Khi một người vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi luôn là đáng sợ cỡ nào, nhưng khi có một người có thể vẫn làm bạn người, hình như điều đó lại trở nên không còn đáng sợ, bọn họ có thể ở một trấn nhỏ xinh đẹp ở Bắc Âu nửa năm, lại chuyển đến bờ biển Sri Lanka, có thể mua một nông trường xinh đẹp, có thể trồng một ruộng hoa lớn ở Hà Lan.

Tương lai, bỗng nhiên trở nên sáng sủa mà tràn ngập hy vọng.

Chỉ cần có một người khác ở.

Thứ sáu Lục Ninh cùng Lục Viễn tham gia lễ công chiếu lần đầu [Thần hồn nát thần tính].

Bởi vì Hà Thụy Thân qua đời, [Thần hồn nát thần tính] trở thành bộ điện ảnh cuối cùng của hắn, mặc dù Hà Thụy Thân có vấn đề về đạo đức cá nhân, thế nhưng ở phương diện điện ảnh lại có thể nói là rất có thiên phú, toàn bộ đoàn làm phim đều đến hiện trường lễ công chiếu lần đầu [Thần hồn nát thần tính] hôm nay, bao gồm một số thân hữu của Hà Thụy Thân.

Mà trong đám người ở đây, trừ Lục Ninh Lục Viễn ra, chỉ có Tôn Lập Ngôn có chút suy đoán về cái chết của Hà Thụy Thân, đáng tiếc là, hắn một chữ cũng không dám nói, không có chứng cứ là một chuyện, tuy rằng bản thân Tôn Lập Ngôn đã từng tìm chết, lại không phải người ngốc đến mức muốn thực sự làm đến chết.

Hội trường trải thảm đỏ, gần như tất cả ngôi sao nam đều là một thân chính trang màu đen, ngôi sao nữ đồng dạng ăn mặc đơn giản, chung quy có thân hữu của Hà Thụy Thân ở đây, ai cũng không muốn trang điểm xinh đẹp ở nơi này.

LincoLục Ninh bản dài dừng ở cửa, Lục Ninh Lục Viễn đều là tây trang cắt may theo người, đi về phía hội trường lễ công chiếu lần đầu.

Các fan mới sẽ không quan tâm cái gì Hà Thụy Thân hay không Hà Thụy Thân, bọn họ chẳng có bao nhiêu cảm tình với đạo diễn hít thuốc phiện quá liều mà tử vong này, cũng không cần kiêng dè mặt mũi gì, nhìn thấy thân ảnh Lục Ninh Lục Viễn lập tức hét lên.

Lục Ninh Lục Viễn cũng không phải ngôi sao có độ sáng tỏ rất thấp, trên thực tế hàng năm bọn họ đều có tác phẩm mới ra mắt, càng đừng nói còn có album cùng concert, còn có những quảng cáo phô thiên cái địa kia.

Thế nhưng trừ điều này ra, thân ảnh của bọn họ lại rất khó tìm thấy ở nơi khác, tỷ như thương diễn, tỷ như tiệc nguội, tỷ như tiết mục ti vi, hiện tại trừ cần thiết tuyên truyền, ngay cả trên ti vi truyền thông cũng rất ít thấy bọn họ, nhưng nhân khí của bọn họ không vì vậy mà nhận đến một chút ảnh hưởng.

Trên ti vi lại truyền phát [Thiết huyết đao găm] một lần nữa, thậm chí hai ba bộ truyền hình phát lại trong năm rồi, ngẫu nhiên vẫn có thể nhìn thấy bọn họ, càng đừng nói bọn họ gần như không có điện ảnh thất bại, mỗi bộ phim đều lấy được phòng bán vé tương đối cao, không xuất hiện ở trường hợp khác ngược lại giúp bọn họ thắng được danh tiếng tốt.

Có thực lực, diễn xuất tốt, làm từ thiện không để lại tên, chuyên nghiệp, khiêm tốn, trường có danh tiếng, lại thêm [Người sống sót] cho bọn họ thêm hai tầng ánh sáng thể năng cùng trí lực, hình tượng của bọn họ rất chính diện, trừ bỏ một số truyền thông ngẫu nhiên sẽ đưa mấy tin hai đường bọn họ cao lãnh ngạo mạn không để ý tới người đùa giỡn đại bài không ảnh hưởng tới tin tức toàn cục linh tinh, ngay cả scandal cũng không có, thần tượng sạch sẽ như vậy quá ít thấy ở đại lục, cho nên cũng khiến fan thích bọn họ càng thêm liều chết hết lòng.

Trong lễ công chiếu lần đầu, Tôn Lập Ngôn tránh Lục Ninh Lục Viễn giống như rắn rết, cho dù lấy diễn xuất sắc sảo của hắn cũng không thể hoàn toàn che dấu loại vẻ mặt này, mà ở ngoài mặt hắn lại là người từng có hợp tác cùng Lục Ninh Lục Viễn sớm nhất, cố tình phải có truyền thông muốn bọn họ cùng nhau chụp ảnh.

Mặt Tôn Lập Ngôn sắp xanh mét.

Thật vất vả nhẫn nại qua một buổi lễ công chiếu lần đầu, ngày hôm sau truyền thông hầu như đều quay chung quanh bộ điện ảnh [Thần hồn nát thần tính] này cùng ánh sao lấp lánh trong hội trường lễ công chiếu, chỉ có một nhà trực tiếp đánh ra tiêu đề Tôn ảnh để cùng đôi tiểu Thiên vương song sinh bất hòa.

Không sai, hiện tại đại lục đã bắt đầu gọi Lục Ninh cùng Lục Viễn thiên vương đời mới, xưng hô này trừ bọn họ, giống như cũng không có người khác đảm nhận được tốt hơn.

Lấy cái tuổi hai mươi hai của bọn họ mà nói, đã xem như tuổi trẻ đến quá phận.

Một tin tức bất hòa như vậy, phối thêm ảnh chụp Tôn Lập Ngôn tránh Lục Ninh Lục Viễn như rắn rết, lại có người lật lại ảnh chụp Tôn Lập Ngôn cùng bọn họ từ [Hắc sa], nhìn cũng có chút quan tâm bọn họ, nhất thời lại có người bắt đầu nói đầu đề Lục Ninh Lục Viễn đùa giỡn đại bài.

Nhưng mà trừ điểm này ra, bọn họ cũng không có đưa tin tức mặt trái gì về Lục Ninh Lục Viễn.

Nghệ nhân rất hoàn mỹ là không tồn tại, cho nên Chung Du Bạch cũng hoàn toàn không thèm để ý đến loại tin tức này.

Trong tour lưu diễn của Lục Ninh Lục Viễn lần này, toàn bộ vài người mới đều có cơ hội lộ mặt, bao gồm tiếp chương trình khi Lục Ninh Lục Viễn thay quần áo, hoặc hợp tác hát đệm, bắt mắt nhất vẫn là Vương Tân Trạch đọc rap cho Lục Ninh Lục Viễn.

Trên máy bay bay sang Mỹ, Vương Tân Trạch nhìn đến Lục Ninh đeo kính mắt lật một cuốn Luật học chuyên môn, Lục Viễn đồng dạng đặt bút viết ghi nhớ, không khỏi hít sâu một hơi, chính mình còn phải càng cố gắng hơn mới được!

Nghệ nhân nổi tiếng như Lục Ninh Lục Viễn còn chăm chỉ như vậy, bản thân thật sự là không có lý do lười biếng!

Đi Mỹ lần này, ca sĩ của D.A bất kể là đã ra mắt hay là còn chuẩn bị, gần như toàn bộ đều điều động, trừ Hoàng Bích chuẩn bị tham gia tuyển tú trong nước.

Thời gian Hoàng Bích ra mắt cũng không ngắn, tiếng ca của hắn rất đặc biệt, thực lực lại đầy đủ, thế nhưng tính cách không cho lực, hấp dẫn fan chung quy là có hạn, Lục Ninh liền đề nghị hắn đi tham gia tiết mục tuyển tú trong nước năm nay, tiết mục này tương đối lợi hại, nhắc lên cao trào rating tại đại lục, chỉ dùng âm thanh quyết định thắng thua, thật sự là rất thích hợp Hoàng Bích, người xuất sắc trong tiết mục ca hát này gần như đều là một đêm thành danh nổi khắp toàn quốc.

Mùa đông Los Angeles vẫn là rất lạnh, Lục Ninh không nghĩ tới là, y cùng Lục Viễn vừa xuống máy bay lập tức có tiếng thét chói tai truyền đến, không giống như trong quá khứ, sau khi [Người sống sót] phát sóng, bọn họ vẫn là lần đầu tiên xuất hiện trên đất Mỹ, mà lúc này, nhân khí mà [Người sống sót] mang đến cho bọn họ mới chính thức thể hiện ra!

Bọn họ cũng không biết có bao nhiêu người đón máy bay ở sân bay Los Angeles, đến không chỉ có có fan, còn có truyền thông, hầu như đổ sân bay chật như nêm cối, không ít người gọi tên của bọn họ, còn có “em yêu anh” tiếng Trung âm điệu cổ quái.

Trong [Người sống sót], nhân vật Lục Ninh cùng Lục Viễn thật sự là rất hấp dẫn fan, vô luận là thể năng mạnh mẽ cùng trí tuệ xuất chúng, hay là dương mưu cùng EQ tương đối cao, thậm chí là khuôn mặt đẹp cùng dáng người của bọn họ, đều khiến rất nhiều dân chúng Mỹ thích truyền hình thực tế yêu phải hai thanh niên anh tuấn đến từ này.

Thế nhưng bọn họ lại rất ít đến Mỹ.

Buổi concert ở Mỹ lần này của bọn họ, toàn bộ vé gần như chỉ bán hết trong một giờ, có thể nhìn ra được mị lực của bọn họ.

Lục Ninh thật vất vả mới tìm được đường lên xe, lúc này mới cảm giác mu bàn tay mình có chút đau đớn, y vừa nhìn, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Trên mu bàn tay có một hình vẽ kỳ quái, một mảng màu đỏ trên làn da trắng nõn cực kỳ rõ rệt, giống như là vết rạn, hình dạng có vẻ là chữ tiếng Anh viết hoa.

Lục Viễn bắt được tay y, “Người cũng có!”

“Là có người trong đám đông lúc này làm đi.” Lục Ninh bình tĩnh nói, người quá nhiều, y thật đúng là không chú ý nhìn.

Lục Viễn nhìn y, “Là những người đó.”

“Ừ, hình vẽ giống vòng cổ mang trên người Elson, Jordanne như đúc.” Trí nhớ của Lục Ninh không kém.

Chung Du Bạch kéo tay trái Lục Ninh cùng tay phải Lục Viễn qua, “Sinclair,” Hắn nheo mắt, “Tôi tra qua, là một thể lực quỷ hút máu, bản lĩnh không tính nhỏ, tôi cho rằng bọn họ đã sớm buông tha Elson cùng Jordanne rồi, không ngờ còn có lá gan này mà đến khiêu khích.”

“Làm cái trò xiếc căn bản vô dụng này với tôi cùng a Viễn, đây xem như cảnh cáo?” Lục Ninh cười như không cười.

Chung Du Bạch đơn giản nở nụ cười, “Tuyên bố cảm giác tồn tại của bọn họ rõ một chút? Hay là nói sẽ gây chuyện trong concert? Ah, nghe nói người sói quỷ hút máu nước ngoài không chú ý nhiều như người tu chân đại lục, bọn họ không có nhiều quy củ như vậy, cho nên người phạm ở nước ngoài này, có tâm lý sùng bái với người sói cùng quỷ hút máu thật đúng là không ít, đại lục lại căn bản không có bao nhiêu người tin người tu chân tồn tại.”

“Đó là do những người tu chân kia che giấu rất tốt, nước ngoài hình như có người trong chính phủ giải quyết hậu quả đi.” Lục Viễn bĩu môi.

Chung Du Bạch gật đầu, “Không sai, cho nên lần này không biết bọn họ muốn ồn ào cái gì, Minh, đợi đến nơi chú ý bốn phía một chút, nhưng mà ta nghe nói thủ lĩnh Sinclair này là một quỷ hút máu công tước, a Viễn cậu có thể đối phó?”

Lục Viễn kiêu ngạo mà nói, “Tuy rằng chưa từng đánh qua, thế nhưng sức mạnh của tôi hẳn là sẽ không thua quỷ hút máu công tước! Nhưng mà nếu gặp phải quỷ hút máu thân vương, tôi cảm thấy chúng ta bây giờ tạm thời vẫn là chạy đi thì tốt hơn, a Ninh thêm tôi thêm cả anh, chỉ sợ cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt.”

Chung Du Bạch cười nhạo, “Yên tâm đi, vài lão gia hỏa kia sẽ không dễ dàng đi ra.”

Hắn nói tự nhiên là mấy quỷ hút máu thân vương kia, những nhân vật ở đỉnh kim tự tháp trong tộc quỷ hút máu.

“Tôi muốn biết là, bọn họ rốt cuộc có tự tin như thế nào mới có thể chống qua uy áp của a Viễn cậu, đến gần khiêu khích hai người.” Chung Du Bạch thản nhiên nói.

Phải biết, Huyết tộc là sinh vật đẳng cấp rõ ràng, mạnh đến trình độ Lục Viễn này, tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác áp bách tương đối lớn với phần lớn Huyết tộc.

Lục Ninh lại may mắn không sợ, mỉm cười, “Thực sự có tự tin.”

Trên xe, Chung Du Bạch, Hùng Minh lái xe, bao gồm Lục Viễn, đều ý vị thâm trường nở nụ cười.

Bọn họ cho rằng chỉ có một quỷ hút máu Lục Viễn thôi sao?

Thật sự là quá ngây thơ rồi.

.

Sri Lanka

dg_150723_srilanka

Lincoln dài

DSC6375_57ac6

78. Chương 78

“Nhìn bên kia!” Lục Viễn bỗng nhiên nói.

Lục Ninh nhìn qua theo phương hướng mà hắn chỉ, bọn họ ngồi xe Suv khá lớn, cửa kính xe là màu tối, bên trong có thể nhìn rõ ràng bên ngoài, bên ngoài lại không thấy rõ bên trong.

Người kia là phù thủy Bartholomew vừa giao dịch Mithril cùng bọn họ hai ngày trước.

“Hắn không phải người Anh sao?” Lục Ninh kỳ quái hỏi.

Chung Du Bạch cũng nhăn lại mi, đương nhiên hắn biết vị kia là người Anh, thân là người Anh, còn là một phù thủy, bỗng nhiên xuất hiện ở Los Angeles tuy rằng không tính rất kỳ lạ, thế nhưng khi Lục Ninh lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ở đầu đường, hắn cảm thấy đây khẳng định không phải trùng hợp.

Người nọ là một trong những người sói đuổi theo Elson cùng Jordanne khi bọn họ xuất hiện lúc trước.

Lúc này Lục Ninh mới ý thức được, phù thủy không nhất định là loại phù thủy mặc áo choàng đen dùng đũa phép mà y xem trong tiểu thuyết, mà là phù thủy chính thống, một trong ba thành viên của tam giác sắt trong truyền thuyết thế giới bóng tối phương Tây – quỷ hút máu, người sói, phù thủy, quỷ hút máu cùng người sói là thiên địch, phù thủy lại tự do ở ngoài hai tộc, đồng dạng tương đối dũng mãnh.

Trên ngã tư đường Los Angeles, bọn họ thấy được quỷ hút máu, người sói cùng phù thủy, còn có một số người mà chỉ cần riêng khí tức, Lục Ninh đã biết bọn họ chắc chắn cũng là một trong ba tộc lớn này.

Chung Du Bạch cau mày nói, “Xem ra cần tra một chút, gần đây ở Los Angeles khẳng định có chuyện, có lẽ tôi có thể hỏi Bartholomew tiên sinh một chút.”

Chung quy bọn họ cùng người sói, quỷ hút máu đều có tranh cãi, chỉ có cùng phù thủy tiên sinh còn có làm chút tình kinh doanh mặt mũi.

Bởi vì thấy được những người này trên đường, tâm tình mọi người khó tránh khỏi có chút chán nản, mấy tên người nước ngoài này không thể so với đại lục, mọi người chung quy có chút kiêng kỵ, mặc kệ là chính đạo hay tà đạo, đại khái cũng sẽ không làm quá khoa trương, bất luận là thế lực bóng tối hay là giáo hội, làm việc cũng kiêng kỵ hơn đại lục nhiều.

Tỷ như tộc Sinclair muốn đối phó bọn họ, cũng không cần làm rất nhiều chuyện, chỉ cần khiến trong concert của Lục Ninh Lục Viễn xảy ra chuyện liên quan đến mạng người, đó đối với bọn họ mà nói, chính là một chuyện tương đối phiền toái.

Đợi đến khách sạn, Lục Ninh cùng Lục Viễn nghỉ ngơi trong chốc lát, buổi chiều còn phải đến sân diễn tập, không bao lâu, Chung Du Bạch cũng đến.

“Lễ tế bóng tối năm năm một lần, kỳ thật tương đương với hội nghị bí mật của thế giới bóng tối nước ngoài.” Chung Du Bạch nói cho bọn họ, “Trên cơ bản thì đều là phù thủy, người sói cùng với quỷ hút máu đến, trong thời gian lễ tế bóng tối, bọn họ sẽ đình chiến, trao đổi tình báo, vật phẩm cùng tổ chức hội nghị bóng tối,, cũng không cần làm rất nhiều sự, Bartholomew kia vội vã mua Mithril cũng là vì lễ tế bóng tối lần này.”

“Hội nghị bí mật?” Lục Ninh nâng mi, “Bọn họ cứ quang minh chính đại xuất hiện ở trên đường cái như vậy!”

Chung Du Bạch gật gật đầu, “Không sai, quy định này đã tiến hành mấy trăm năm, mỗi lần đều ở một thành thị khác nhau, giáo hội cũng đã bao vây diệt trừ, thế nhưng bởi vì trong khoảng thời gian lễ tế bóng tối, sức mạnh bóng tối trong thành thị này sẽ ngưng tụ trở nên mạnh chưa từng có, cho nên đã gần một trăm năm giáo hội không tới gây sự, gần như là mở một con mắt nhắm một con mắt đối với loại tụ hội này.”

“..... Tốt như vậy?” Lục Ninh nhẹ nhàng cười, “Nếu mà tất cả yêu ma quỷ quái ở đại lục đều ngồi lại cùng nhau họp, phỏng chừng mấy kẻ chính đạo kia nằm mơ cũng phải cười tỉnh, cơ hội tốt bao nhiêu a, bọn họ cho dù có hi sinh nhiều cũng phải nghĩ hết biện pháp tiêu diệt chúng ta.”

Chung Du Bạch lại bỗng nhiên mỉm cười đứng lên, “Bọn họ phỏng chừng căn bản sẽ không để ý —”

“Thế nào?” Lục Ninh vừa thấy nụ cười này của Chung Du Bạch, liền cảm thấy khẳng định hẳn lại đang tính toán cái gì.

“Tôi có nghiên cứu chút Twitter địa khu Los Angeles một tuần gần đây,” Chung Du Bạch quay mặt laptop đối diện với bọn họ, “Sau đó phát hiện một hiện tượng thú vị, có tất cả một trăm bảy mươi hai tweet nhắc tới, khi bọn họ đi lễ ở nhà thờ, người ở nhà thờ trở nên nhiều hơn, bảy mươi hai tweet đặc biệt tả vế các cô thấy được nam nhân đặc biệt anh tuấn ở trên đường, bọn họ có mái tóc vàng cùng đôi mắt màu xanh da trời, thân hình cao lớn phong độ hơn người, hơn nữa còn là mấy nam nhân đi cùng nhau, xem tám ảnh chụp này.....”

“Lúc chụp lên đối phương vừa vặn quay đầu lại a,” Lục Viễn nhìn người này, “Đây là — kỳ sĩ?”

“Không sai, không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hẳn là kỳ sĩ Quang minh giáo hội.” Chung Du Bạch cười lạnh, “Mặt khác còn có một tweet chơi rất hay, đăng tweet là một tài xế xe khách, nói ba ngày trước hẳn chạy đường dài chở một đám khách kỳ quái, bọn họ mặc áo choàng mục sư, nhưng đến khi sắp đến Los Angeles lại đổi mặc quần áo bình thường, vị tài xế tiên sinh này còn cho rằng bọn họ là đoàn mục sư tới du lịch đâu.”

Lục Ninh trầm mặc trong chốc lát mới nói, “Lễ tế bóng tối lần này có phiền toái.”

Lục Viễn kỳ quái nói, “Vậy mà bọn họ không ai phát hiện ra?”

“Phỏng chừng là trên trăm năm vẫn chưa từng xảy ra chuyện, bọn họ đã sớm thả lỏng cảnh giác,” Chung Du Bạch nói, “Tôi dùng là một phần mềm mới nhất, may mà lúc trước vì Weibo tôi tốn tròn hai ngày viết ra lập trình này, có thể dùng để bắt những từ mấu chốt trong Twitter hoặc Weibo, những tweet bị bắt ra này đại khái làm thống kê một chút là có thể phát hiện manh mối, đáng tiếc đám phù thủy, quỷ hút máu cùng người sói này căn bản không hề nghĩ đến chú ý tin tức phương diện này một chút nào.”

“Lâu lắm chưa từng xảy ra chuyện nha.” Lục Ninh mỉm cười nói.

Chung Du Bạch khép laptop lại, “Được rồi, các cậu đi diễn tập trước, tôi cùng Minh buổi chiều đi ra ngoài vòng quanh một chút, có chuyện gì tìm Alice.”

“Được.”

Alice là một miêu yêu may mắn, cô không có bản lĩnh gì khác, nhưng lại có năng lực đặc thù trong phương diện tìm người, bất cứ bản đồ nào, cô chỉ cần xem một lần là có thể nhớ kỹ trăm phần trăm, hơn nữa một khi đã nhớ mùi một người, người này sẽ rất khó chạy khỏi theo dõi của cô.

..... Cho nên, Lục Ninh thường thường có một loại ảo giác, cô không phải mèo, mà là một con chó.

Tour lưu diễn thế giới lần này, buổi ở Los Angeles cũng không phải rất lớn, tính toán đầu ra đây cũng chỉ có thể nhét vào một vạn người, sân khấu xây bên trong tự nhiên cũng nhỏ hơn đại lục một số, thế nhưng các loại hiệu ứng ánh sáng cũng không thể vì thế mà suy giảm, cho nên khi diễn tập, các chuyên gia thiết kế ánh sáng vẫn đang bận rộn điều chỉnh các loại hiệu quả.

Đối với hiện tượng quỷ dị lần này, những người khác trong D.A cũng không biết, thậm chí có người nhìn thấy Chung Du Bạch cùng Hùng Minh Minh không ở thì còn có chút nghi hoặc, nhưng mà Chung Du Bạch là người đại diện đứng đầu D.A, Hùng Minh Minh cũng là “nhân viên cao tầng” tiếp sau Lục Ninh Lục Viễn, cho nên bọn họ nhiều lắm cũng chỉ dám tò mò một chút mà thôi.

Dần dần, màn đêm bắt đầu buông xuống, Lục Ninh nhìn xuyên thấu qua cửa sổ phòng nghỉ bên trên khách sạn, hình như chỉ là người đi đường tương đối bình thường, nhưng y lại cảm thấy có một loại không khí cổ quái đang lan tràn.

Chung Du Bạch cùng Hùng Minh Minh còn chưa trở về.

Cách concert còn nửa giờ.

“Đi!” Lục Viễn đề thấp thanh âm.

Cửa sổ mở rộng, gió lạnh đổ vào, Alice canh giữ ở cửa, nhìn Lục Ninh nhảy xuống từ cửa sổ, mở đôi cánh lông vũ cực lớn, Lục Viễn hóa thành một đám bóng đen, biến mất ở ngoài cửa sổ.

“Cốc cốc”, có người gõ cửa.

Alice vô cùng lễ phép đáp lời: “Ai vậy?”

“Đã chuẩn bị sắp xếp xong không sai biệt lắm rồi, còn có điều gì cần dặn dò sao?” Người đến là trợ lý D.A vừa tuyển dụng, đương nhiên, người thường, gần đây có xu thế muốn dựa vào bên cạnh Lục Ninh Lục Viễn.

Alice mở cửa, mỉm cười nói, “Không cần, bọn họ hiện đang nghỉ ngơi.”

“Oh.” Thiếu nữ ở ngoài cửa nhìn nhìn vào bên trong, không thấy được người.

Alice kiên nhẫn nói: “Xin lỗi, bọn họ không muốn để người quấy rầy.”

Lúc này thiếu nữ mới có chút xấu hổ nói: “Được rồi, ngưng ngưng!”

Nhìn cô rời đi, Alice mới đóng cửa lại, mang cái ghế sang rồi canh giữ ở cửa.

Mà trên thực tế, hai vị Lục đại minh tinh “đang nghỉ ngơi”, đã sớm chẳng biết đi đâu.

Lục Ninh cùng Lục Viễn đứng trên mái nhà, nhìn nhìn tình hình phía dưới, nơi này cách hội trường concert chỉ có hai dãy phố.

Chung Du Bạch chậm rãi nói: “Tôi chỉ là tiết lộ tin tức người giáo hội đến cho Bartholomew, hẳn quả nhiên không khiến tôi thất vọng.”

“Bartholomew người này ngoài mặt thì nặng nề, trên thực tế tính cách rất khéo đưa đẩy đúng không?” Lục Ninh nói.

“Không sai, tuy rằng tôi chỉ từng làm ăn với hắn một lần, nhưng cũng đã phát hiện tính cách hắn cũng không giống ngoài mặt,” Chung Du Bạch mỉm cười, “Người khéo đưa đẩy như vậy, là sẽ không để ý khiến nhóm người nào đó nợ hắn một chút nhân tình.”

Lục Viễn cũng cười lên, “Sau đó, bọn họ liền muốn chạy sao?”

“Đúng, sau đó liền muốn chạy, giáo hội đành phải vội vàng chạy đến chặn.” Chung Du Bạch sờ cằm nói, “Thực sự có ý tứ, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chính tà phương Tây đại chiến thực sự, gây ra động tĩnh lớn như vậy, thế nhưng còn chưa có người xuất hiện, xem ra công tác đối ngoại của chính phủ phương Tây làm không tồi.”

“Nhìn chỗ kia.” Lục Ninh chỉ chỉ cách đó không xa, “Cấm đường, toàn nhà này còn chưa hoàn toàn hoàn thành căn bản không có người ở, tòa nhà cao tầng đối diện lại là văn phòng công tác, hiện tại cũng đã sắp

tan tằm, cấm đường hai bên, nơi này liền trở thành một không gian độc lập, cho dù có người chạy ra, cũng sẽ có cảnh sát cùng — những người đó là FBI?”

“Đúng, FBI tiếng tăm lừng lẫy,” Lục Viễn cũng có hứng thú, “Bọn họ sẽ chặn người lại, sau đó sẽ coi như vụ án hình sự phổ thông mà xử lý đi!”

Chung Du Bạch nhìn trong chốc lát lại thở dài, “Xem ra thể lực bóng tối này cũng chẳng tốt hơn đại lục bao nhiêu, cũng không đoàn kết như những kẻ trong chính đạo kia.”

Không sai, người trong giáo hội tiến lui có độ, nghe theo chỉ huy, hơn nữa không sợ chết, phe quỷ hút máu, người sói cùng phù thủy kia lại yếu hơn bao nhiêu, quỷ hút máu cùng người sói vốn không hợp, chỉ hận đối phương không chết càng nhiều một chút, phù thủy cũng không có bao nhiêu hảo cảm với quỷ hút máu cùng người sói, trong lịch sử cũng không biết có bao nhiêu nợ máu với hai tộc này, cho nên càng chỉ mang theo lạnh lùng việc không liên quan đến mình, chỉ cần giữ mạng mình mà thôi, ba phe như vậy, cho dù chiếm ưu thế về số lượng, lại vẫn liên tục bại lui trong chiến đấu, nhưng giáo hội cũng có một yếu điểm, tin tức đối phương rút đi rất làm cho bọn họ không kịp trở tay, cho nên người đuổi tới có hơi ít, hơn nữa cũng không có bao nhiêu tính kế hoạch.

“Đi!” Lục Ninh nói một tiếng, đã lao xuống phía dưới mà đi.

Khi y vỗ đôi cánh lông vũ cực lớn xuất hiện giữa không trung, người trong giáo hội lập tức khiếp sợ nhìn qua.

Không vì cái gì, hình tượng Lục Ninh như vậy thật sự là rất giống “ác ma” trong truyền thuyết, thế nhưng giống như trên đời không có thiên sứ thật sự vậy, bọn họ vốn còn tưởng rằng đương nhiên cũng không có ác ma.

Kỳ thật có mấy người sói cùng quỷ hút máu từng gặp Lục Ninh ở dạng này, thế nhưng thân là sinh vật bóng tối, bất luận là người sói, quỷ hút máu hay là phù thủy, trên bản chất lại không có bao nhiêu tâm lý sùng bái ác ma, cho nên bọn họ ngược lại là hoàn hảo, giáo hội lại tương đối thành kính, cho nên mấy mục sư cùng kỵ sĩ quang minh kia gần như đều không có biện pháp che giấu kinh ngạc trên mặt.

Cũng giống như thiên sứ mạnh mẽ thuần khiết, trong tín ngưỡng giáo hội, đó đều là trong truyền thuyết mới có thể xuất hiện, ác ma cũng bị giao cho những nhân tố cực kỳ truyền kỳ, như là mạnh mẽ, tà ác, khó có thể chiến thắng, cho nên Lục Ninh vừa xuất hiện, giáo hội lập tức co cụm lực lượng, cảnh giác nhìn về phía y.

Tiếng cười của Lục Viễn vang lên, hần trực tiếp nhảy xuống từ mái nhà, dựa vào thực lực thân thể mạnh mẽ, khi hạ xuống trực tiếp làm vỡ nát mặt đất trải xi măng bằng phẳng, đập ra một cái hố nông.

“Tôi cùng anh em của mình từ phương Đông đến, vốn không có ý tham gia sự kiện này.” Lục Viễn thần nhiên nói.

Người giáo hội nhăn mi, đến từ phương Đông? Vị này rõ ràng là quỷ hút máu a! Một quỷ hút máu cùng một ác ma nói mình đến từ phương Đông? Đây là nói đùa sao!

Lục Ninh cũng khẽ mỉm cười nói, “Chỉ là chúng tôi vừa đến sân bay đã có người khẩn cấp đến khiêu khích, đáng tiếc a, chúng tôi cũng không phải người tính tình tốt, nhưng mà các người yên tâm, làm xong chuyện muốn làm chúng tôi sẽ lập tức rời đi, bữa tiệc lớn này chúng tôi một chút hứng thú cũng không có, nhưng nếu ai muốn chơi cùng chúng tôi một lúc, anh em chúng tôi đây cũng sẽ không để ý.”

Trên không trung bay tới một pháp khí hình tròn màu ngân bạch có những điểm lấp lăm lấp ánh bạch như tuyết cực kỳ xinh đẹp, Chung Du Bạch khoanh tay đứng trên pháp khí, một đầu tóc đen bay múa trong gió, Hùng Minh Minh giống như Lục Viễn, trực tiếp nhảy xuống từ mái nhà, chỉ là hình thể hần lớn hơn Lục Viễn, lại đang ở trong trạng thái nửa hình hổ, cơ bắp toàn thân phồng lên, trên mặt trên người xuất hiện vân hổ tương đối khí phách, như vậy nên khi nặng nề rơi trên mặt đất đập vỡ một mảng sàn vẫn là tương đối có lực chấn động.

Lúc này người giáo hội cũng tin bọn họ đến từ phương Đông, phương Đông thần bí bọn họ có biết đến, cũng không phải không có người từng có ý đồ bước vào phương Đông, thế nhưng mục sư bình thường thì không

sao, những mục sư cùng kỳ sĩ nhận truyền thừa chính thống của giáo hội như bọn họ này mà bước vào địa giới phương Đông, cuối cùng sẽ chết đến vô thanh vô tức –

Đương nhiên, bọn họ cũng không biết quy củ không cho phép xuống tay với người thường của người tu chân, những pháp mục sư cùng kỳ sĩ quang minh khác thường này đương nhiên không phải người thường, người tu chân giết bọn họ là tương đối thoải mái.

Cho nên người trong giáo hội chung quy vẫn có vài phần sợ hãi như vậy với phương Đông, sau khi nhìn thấy Chung Du Bạch cùng Hùng Minh Minh, tâm cảnh giác lại càng tăng lên.

Lục Viễn bĩu môi, nhìn thoáng qua Chung Du Bạch, cái tư thái trang bức này...

“Người Sinclair, nếu mấy người đã dám khiêu khích, vậy xin đứng ra đi.” Lục Ninh thản nhiên nói.

Mấy quỷ hút máu rõ ràng rung một cái, thậm chí nhìn không được lui về phía sau hai bước.

Lục Viễn lập tức nhìn về phía bọn họ, uy áp của quỷ hút máu cấp cao làm cho bọn họ bị bắt dừng bước.

Người cầm đầu quả nhiên là một quỷ hút máu công tước, chỉ có hắn không chịu ảnh hưởng, thanh âm bình tĩnh nói: “Cùng là huyết tộc, làm gì tự giết lẫn nhau!”

Lục Viễn cười với hắn, “Lời này vì sao không tự nói với các người trước?”

Lục Ninh cũng không vô nghĩa cùng bọn họ, súng ma pháp trong tay ngấm chuẩn vị công tước tiên sinh kia.

Từ sau khi hấp thu năm người tu chân kia, đây vẫn là lần đầu tiên y ra tay, ngay cả bản thân y cũng cảm giác được thực lực của mình có điểm khác trước.

Súng ma pháp không phải súng phổ thông, quỷ hút máu không phải nhân loại bình thường, một súng mi tâm thư kích chính giữa mục tiêu, đối phương cũng sẽ không ngã xuống đất mà chết giống như nhân loại.

Sinh mệnh lực của quỷ hút máu là có tiếng mạnh mẽ, giống như Lục Viễn, cũng là rất khó giết.

Thế nhưng rất khó giết chết cũng không có đại biểu không thể giết chết, người giáo hội tự nhiên sẽ không cứu quỷ hút máu, bọn họ thậm chí rất thích với bỏ đá xuống giếng, giữa thế lực bóng tối vốn cũng không đoàn kết, vì thế phát sinh loại hiện tượng quỷ dị này –

Một đám người vây xem thế lực quỷ hút máu Sinclair nước Anh này bị hai người Lục Ninh cùng Lục Viễn ám sát!

Thậm chí Chung Du Bạch nổi ở giữa không trung cùng Hùng Minh Minh đứng ở bên cạnh cũng chưa ra tay.

Chín quỷ hút máu, bao gồm vị quỷ hút máu công tước kia, toàn bộ ngã xuống đất không dậy, cũng sẽ không bởi vậy tử vong, nếu cho bọn họ thời gian trên trăm năm nghỉ ngơi lấy lại sức, bọn họ có thể sống lại như thường, thế nhưng, hiện trường còn có người trong giáo hội.

Một mục sư nhanh tay lẹ mắt dùng một thánh giá đóng đinh quỷ hút máu công tước Charles Sinclair tại chỗ.

Lúc này bỗng nhiên có một giọng nữ kêu lên, “A! Hai người là Ninh Viễn! Tôi còn mua vé concert của hai người a! Thế nhưng papa không cho tôi xem xong concert của hai người rồi mới đi...”

Lục Ninh: “.....”

Lục Viễn: “.....”

Em gái, người vẽ phong cảnh không đúng a!

Xem ra đây là một phù thủy nhỏ tuổi trẻ, tuổi không quá hai mươi, cô vừa hô lên câu này, một nam một nữ bên cạnh lập tức sắc mặt xanh trắng giữ chặt cô.

..... Một nhà đều là phù thủy.....

“Nếu chuyện đã giải quyết, mọi người có thể tiếp tục.” Lục Ninh mỉm cười, phẩy phẩy cánh, trực tiếp đáp không khí bay lên, Lục Viễn cũng hóa thành một đám hơi bay lên trời cao, Chung Du Bạch cũng bắt đầu lên không, duy nhất không thể bay là Hùng Minh Minh, thế nhưng hắn có pháp khí lấy được từ chỗ người

tu chân lần trước, tay trái biến thành vuốt sắc duỗi ra, trên mặt đất thoáng hiện một ngũ hành trận chói mắt, thân ảnh hần liền biến mất.

Lục Ninh nhìn phía dưới, nói với cô phù thủy nhỏ kia, “Hoan nghênh đến xem concert của chúng tôi~”

Sau đó nhanh chóng rời đi.

Sau hôm nay phỏng chừng sẽ không lại có bao nhiêu thế lực bóng tối ngu ngốc chọc tới trên đầu bọn họ nữa.

Chẳng qua, người trong giáo hội khẳng định sẽ đề cao cảnh giác với bọn họ, nhưng vậy thì có quan hệ gì, bọn họ ứng đối người tu chân ở đại lục còn không sợ, tại sao phải sợ mấy mục sư kỳ sĩ bọn họ?

Concert chính thức bắt đầu vào 7:30 tối, tiếng hoan hô cùng thét chói tai vang lên từ trong hội trường, gây huỳnh quang sáng thành một mảng biển sao muôn hồng nghìn tía.

Giám sát viên FBI cách đó không xa nhìn video trên tay, mấy thứ này lập tức phải làm thông tin cơ mật phong tỏa trong hồ sơ quyền hạn cấp cao nhất, hần nhìn hai người xuất hiện trong video, thần sắc có chút vận vẹo, “..... Tôi không nhìn nhầm đấy chứ?”

“Hần chính là bọn họ.” Người hợp tác trẻ tuổi hơn một chút ở bên cạnh vị giám sát viên này đề thấp thanh âm nói.

Những người bên cạnh này, bao gồm cảnh sát, kỳ thật căn bản không biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ có ba bốn giám sát viên FBI bọn họ biết, trong bọn họ cũng đúng lúc có hai người sẽ xem tiết mục truyền hình thực tế.

“..... Tôi cảm thấy chúng ta hẳn là xin chỉ thị cấp trên.”

“Cái gì?”

“Tăng cấp bậc phòng vệ an toàn của hai ngôi sao Trung Quốc này khi đến Mỹ hai cấp bậc.”

“Lý do?” Lấy lực ảnh hưởng của bọn họ trên quốc tế và ở Mỹ, rõ ràng còn chưa đạt được cấp A này, toàn cầu chỉ có không quá mười siêu sao siêu cấp mới có thể có cấp bậc phòng vệ an toàn cao như vậy.

Vị giám sát viên FBI này trực tiếp ném thứ trên tay cho hần, cũng không dám gào lớn lên, sắc mặt cũng không rất tốt nhìn về phía hần nói, “Lý do này còn chưa đủ!”

Hợp tác chỉ có thể thở dài, “Hy vọng cấp trên sẽ phê chuẩn.”

“Không phê chuẩn liền đi tìm cục trưởng!” Thanh âm hần nặng nề, “Bất kể thế nào cũng nhất định phải tăng lên cấp A mới được, bằng không.....” Hần cười khổ một chút, “Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ai cũng không gánh vác nổi.”

Không phải lo lắng hai “ngôi sao” này xảy ra chuyện gì, mà là lo lắng bọn họ gây ra chuyện gì.

Mà xem ra, bọn họ rất có năng lực gây ra chuyện gì, hơn nữa là vô cùng có!

Vì thế, hơn một tháng sau khi Lục Viễn đến Mỹ quay [VeLục Việnet paw] còn có giám sát viên FBI đi theo bảo vệ, người trong đoàn làm phim đều kinh ngạc một trận! Đây..... là đẳng cấp phòng vệ cao bao nhiêu?

Thanh niên Trung Quốc này có hậu trường gì ở Mỹ hay là như thế nào?

Suy đoán chung quy có nhiều mặt, nhưng kết quả tạo thành chỉ có một, ai cũng không dám lại dễ dàng xem nhẹ hần.

Ít nhất, ở mặt ngoài đều trở nên thân thiết hòa ái hơn.

Mà Lục Ninh cũng vào đoàn làm phim [Cổ sự Tây Song], nhân vật nữ chính ngược lại thật đúng là người quen –

Thời Thúy Trân.

“Đã lâu không thấy.” Thời Thúy Trân dịu dàng mỉm cười, cô mặc một bộ sườn xám thuần trắng, trên cổ tay là một vòng tay phỉ thúy màu lục đậm, tóc đen như mực sắc mi như đại(1).

Mỗi lần Lục Ninh nhìn thấy cô cũng không có cách liên hệ cô cùng với cái từ hồ ly tinh này, đang trưởng thành không chỉ có y cùng Lục Viễn.

Thời Thúy Trân đồng dạng đang trưởng thành, cô hiện tại trở nên càng thêm nội liễm, cái loại khí tức mỉa mai hoặc trên người gần như đều giấu đi, toàn thân càng thêm đoan trang thanh lịch, uyển chuyển hàm xúc động lòng người.

Vì thế, Lục Ninh cũng cười, giấu đi góc cạnh sắc bén, hào hoa phong nhã, ưu nhã ôn nhu –

“Đã lâu không thấy.”

Yêu ma càng ngày càng dung nhập vào thế giới này hơn, càng giỏi ngụy trang cùng thích ứng thế giới này biến hóa.

Chỉ có tha nhân, cổ tình còn đang bảo thủ tự cho là đúng.

Quả nhiên, hoàn cảnh không may càng có thể thúc đẩy con người trưởng thành, như thế mà thôi.

.

(1) đại: than (kẻ mắt)

79. Chương 79

Mặc kệ thế giới bên ngoài nghĩ giới giải trí đến ngũ quang thập sắc, rực rỡ lộng lẫy như thế nào, trên thực tế đại bộ phận diễn viên ca sĩ cũng chỉ là mỗi ngày làm công tác nhất định phải làm, bất luận là đóng phim, hay là ghi album, concert, thương diễn, không có nhiều chuyện trăm phần trăm vừa ý như vậy.

Nhưng nổi cùng không nổi, vẫn là có khác biệt rất lớn.

Bộ điện ảnh [Cố sự Tây Song] này Lục Ninh là nam chính, Thời Thúy Trân là nữ chính, đều là diễn viên đang nổi tiếng ở đại lục hiện tại, bất luận tư lịch hay diễn xuất Thời Thúy Trân đều đủ, từng giành ảnh hậu từng đi thăm dò nước ngoài, diễn xuất càng được công nhận xuất sắc, luận địa vị trong giới giải trí, Lục Ninh có hơi kém hơn cô một chút, lại cũng không kém đến chỗ nào, đặc biệt điện ảnh từng đóng liên tiếp giành giải thưởng ở nước ngoài, bản thân cũng từng được nam diễn viên phụ xuất sắc nhất trong Giải thưởng Điện ảnh HongKong, còn là khách mời tác phẩm lớn của Hollywood, muốn đảm nhận vai chính trong một bộ điện ảnh đầu tư lớn ở đại lục vẫn là có thể.

Bên đầu tư nhìn thấy đội hình nam nữ nhân vật chính như vậy, tự nhiên nguyện ý đầu nhập tài chính.

Nam thứ bộ điện ảnh này lại là một vị “đời hai”, đời hai này cũng không phải quan, không phải phú, mà là một vị sao đời hai, phụ thân hắn là diễn viên cực nổi một thời, con trai đến lần lộn giới giải trí cũng không phải chuyện gì ngạc nhiên, bởi vì địa vị của phụ thân, tài nguyên hắn lấy được là ngôi sao bình thường không thể nghĩ.

Hắn vốn là người mới, phái đoàn lại còn lớn hơn cả Lục Ninh.

Lục Ninh chỉ là một chiếc xe, hiện tại bình thường chỉ có Hùng Minh Minh, thêm một trợ lý Alice, nhiều lắm còn có thợ trang điểm Trương Ngôn Thắng đi cùng hắn, Trương Ngôn Thắng còn không phải lúc nào cũng ở, tuy rằng bên chỗ Lục Viễn không cần thợ trang điểm, nhưng bây giờ hắn còn kiêm thợ trang điểm cho mấy nghệ nhân khác của D.A.

“Lục Ninh, cùng nhau ra ngoài ăn khuya!” Sao đời hai Trang Hiểu Đào trực tiếp nói với Lục Ninh, dùng cũng không phải là giọng điệu thương lượng.

Khi Lục Ninh ở đoàn làm phim, nhìn có vẻ tao nhã tính tình rất tốt, Trang Hiểu Đào biết hiện tại Lục Ninh rất nổi tiếng, nhưng thế thì sao, người trong giới ai chẳng biết ông già Trang Tư Minh nhà hắn? Đây chính là lão diễn viên từng giành ảnh đế mười mấy năm trước! Nhân mạch trong giới này là tương đối mạnh, ai cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi!

Thế nhưng hiển nhiên, Trang Hiểu Đào còn chưa đủ hiểu biết Lục Ninh.

“Xin lỗi, buổi tối tôi có hẹn.” Lục Ninh từ chối rất lưu loát.

Trang Hiểu Đào lập tức trừng mắt nhìn nhìn hấn, hấn hẹn diễn viên khác trong đoàn làm phim, người đại diện của Thời Thúy Trân nói bệnh cũ của cô ta tái phát, phải đi bệnh viện một chuyến mới lễ phép khước từ, mà mấy diễn viên khác không phải người có chuyện thì chính là hấn có chuyện, đã khiến Trang Hiểu Đào cực kỳ mất hứng, không thể ngờ được Lục Ninh này cũng không cho mặt mũi như vậy.

Người này chẳng qua là tiểu tử lông vàng hơn hai mươi tuổi, vậy mà dám –

Lục Ninh lại không có tâm tình quản hấn, Chung Du Bạch đã mất tích hai ngày, y quyết định hôm nay về Thượng Hải xem xem.

Nhìn Trang Hiểu Đào nổi giận dưng dưng bỏ đi, Lục Ninh gọi Alice tới, “Đi tìm phóng viên nhà này một chút, nói cho hấn Trang Hiểu Đào cùng vài nghệ nhân chuẩn bị đêm nay đến nơi này giải trí một chút.”

Nếu bàn về chuyện trong giới giải trí, cho dù là Chung Du Bạch cũng không rõ ràng cửa ngõ như Lục Ninh, y vừa thấy đã biết Trang Hiểu Đào có ý tứ gì, so với đời hai như Lý Thâm, Viên Trường Giang, Trang Hiểu từ nhỏ đã chịu cái giới này hun đúc thì cái gì mà không chơi nổi, mời mọi người đi vốn đã chẳng phải nơi đáng hoàng gì.

Lục Ninh cho Alice là một tòa soạn báo giải trí nổi danh trong nước, sau lưng có chút thế lực, lấy dám yêu sách, thật yêu sách mà nổi tiếng, tin tức dạng gì bọn họ cũng dám đăng lên báo, một tòa soạn tương đối kỳ ba, hiện tại Chung Du Bạch không ở, Lục Ninh không muốn gặp phải phiền toái quá lớn, khiến Trang Hiểu Đào óc còn không mang nổi mình óc mới là rút củ dưới đáy nồi.

Đấu đá bên trong giới giải trí chẳng qua chỉ có vài loại như vậy mà thôi, cho dù là nghệ nhân đang nổi tiếng, người bị kéo xuống đài cũng có không ít, ba người thành miệng hổ nhiều người xối chảy vàng, bị lời đồn đãi bức chết cũng không phải một hai người.

Đến lúc cần thiết, Lục Ninh không tiếc dùng tâm lý âm u nhất để đi đo lường người như Trang Hiểu Đào, từ tình hình đời trước mà y biết đến xem, vị này vốn cũng chẳng phải người tốt gì.

Đoàn làm phim [Cổ sự Tây Song] trừ Trang Hiểu Đào ra thì cũng đều không tệ lắm, người thông minh còn rất nhiều, đi cùng Trang Hiểu Đào phần lớn đều là ngôi sao nhỏ không rất có danh tiếng, bọn họ căn bản là không dám từ chối.

Lục Ninh đang muốn bay đến Thượng Hải còn chưa xuất phát đã nhận được điện thoại của Lục Viễn từ Mỹ gọi về.

“..... Bỏ trốn?”

Giọng điệu Lục Viễn rất oán giận, “Tuyệt đối đúng vậy! Di đại tỷ nói hai người bọn họ ở một chỗ!”

..... Cứ cho là như vậy, Lục Ninh cũng không thể nào tin tưởng Chung Du Bạch bỏ trốn cùng Trình Thương Thuật, nếu nói Trình Thương Thuật bắt cóc Chung Du Bạch còn có chút độ đáng tin, thế nhưng người như Chung Du Bạch vậy là dễ bị bắt cóc thế sao?

“Rốt cuộc là nơi nào, chúng ta chung quy phải xác định một chút xem hấn có chuyện gì hay không.” Hấn này tự nhiên là Chung Du Bạch, Trình Thương Thuật..... Coi như hết, hấn mới không phải phạm vi bọn họ bận tâm.

Lục Viễn nói thẳng, “Tóm lại người không cần lo lắng, Di đại tỷ nhìn chăm chăm đâu, chỉ cần không liên quan đến những kẻ khác trong chính đạo, hấn sẽ không có chuyện gì.”

Lục Ninh vừa cúp điện thoại, liền nhìn thấy Thời Thúy Trân ngồi xuống đối diện hấn, hấn nhú mày, “Có chuyện?”

“Mấy năm trước, là thời điểm tình huống yêu ma chúng ta không xong nhất.” Thời Thúy Trân bỗng nhiên nói.

Lục Ninh nhìn cô, “Cho nên?”

“Cho nên tôi bí quá hoá liều vào giới giải trí, bởi vì chúng tôi không trốn nổi nữa.” Thời Thúy Trân mỉm cười, “Đương nhiên cũng có thể trốn tránh ở một chỗ giống như Chung Du Bạch, hoặc là giống Di Thu Ý tùy thời mang một đám người thường bên người, không tốt nhất còn có thể giống Minh xen lẫn trong người thường, nhưng mà tôi không cam lòng.”

Lục Ninh: “.....” Bày tỏ cõi lòng với tôi làm cái gì?

“Chúng ta có thể trốn mười năm, hai mươi năm, thậm chí một trăm năm, nhưng một khi bị chính đạo phát hiện, vẫn là ngay cả lực phản kháng cũng không có, tôi muốn làm cho bọn họ kiêng kỵ, muốn cho bọn họ ném chuột sợ vỡ đồ, cho nên tôi vào giới giải trí, người thường mỗi người đều biết tôi, bọn họ không thể xuống tay với tôi.”

Lục Ninh gật gật đầu, “Đây cũng là nguyên nhân tôi cùng a Viễn vào giới giải trí.”

“Sau đó thì sao, hai người có nghĩ tới hay không, như chúng ta vĩnh viễn sẽ không già đi, tuổi thọ giới giải trí cũng chẳng qua một, hai, mười năm, sau đó phải làm thế nào?”

Lục Ninh mỉm cười, “Sau đó sao? Cho nên a Viễn cố gắng học tập như vậy, tôi cũng thế, đợi đến ngày cần phải rời đi, chúng tôi rời khỏi sân khấu, thế giới lớn như vậy, chúng tôi có thể đi đến bất cứ nơi nào mình muốn, chúng tôi đã có lượng lớn tài sản, có thể đi trấn nhỏ Bắc Âu có thể đi hải đảo xinh đẹp, chúng tôi bổ sung kiến thức của mình, để cho chúng tôi có thể dung nhập nơi mình muốn sống, tôi cùng Lục Viễn đã bắt đầu học tiếng Tây Ban Nha, tuy rằng chỉ là một mở đầu, nhưng chúng tôi đã sớm làm tốt chuẩn bị cho tương lai.”

“Như vậy những kẻ trong chính đạo thì sao!” Sắc mặt Thời Thúy Trân bỗng nhiên trầm xuống, “Liên tùy ý bọn họ tiếp tục kiêu ngạo sao?!”

Lục Ninh rút cuộc biết cô tới làm cái gì, y nhìn ánh mắt mê người của Thời Thúy Trân, “Xin lỗi, tôi cùng a Viễn vào giới giải trí chưa bao giờ là vì có lực kêu gọi càng lớn để đối phó người trong chính đạo.”

Từ việc Thời Thúy Trân có không ít gián điệp chính đạo, nắm giữ tin tức các môn phái chính đạo, rõ như lòng bàn tay rất nhiều quan hệ trong chính đạo, Lục Ninh đã biết, dã tâm của Thời Thúy Trân không chỉ như thế.

Lục Ninh nhất tâm kiến huyết chộc thũng tính toán của Thời Thúy Trân, nhưng cô cũng không tức giận, ngược lại mỉm cười lên, “Nhưng bọn họ sẽ không bỏ qua các cậu.”

“Người không đụng ta ta không đụng người.” Lục Ninh đến nay cũng không có cảm giác mình có chỗ nào không giống nhân loại, Lục Viễn là do vợ chồng nhân loại nuôi lớn, kỳ thật trên bản chất thì bọn họ vẫn có chút khác biệt với những yêu ma này, nhưng giống như Chung Du Bạch, kỳ thật cũng không có bao nhiêu hứng thú với việc tìm những nhân sĩ chính đạo kia tính sổ, Hùng Minh Minh cũng thế, nhưng nói bọn họ gần gũi nhân loại, chỉ bằng nói đó là triết học sinh tồn của bọn họ, càng có khuynh hướng khiến bản thân sống càng tốt, mà không phải để cho người khác sống không tốt.

Cho dù là Trương Ngôn Thắng có thù sâu với Hợp Hoan tông, cũng chưa từng nghĩ tới chém tận giết tuyệt Hợp Hoan tông, bởi vì chung quy trong những người đó vẫn có người từng dạy hấn bản lĩnh cùng với bạn bè từng cùng nhau vui cười.

Cho nên, mấy người Chung Du Bạch cùng Hùng Minh Minh có thể trở thành bạn bè, bọn họ lại không thích Thời Thúy Trân.

Thời Thúy Trân chăm chú nhìn Lục Ninh trong chốc lát, xác định y nói là nói thật, mới thở dài ưu nhã đứng dậy, “Vậy cũng không sao.”

“Mấy năm nay quả thật là thời điểm nguy hiểm nhất, tôi cùng a Viễn mới có thể nghĩ đi vào giới giải trí, bất cứ chuyện gì cũng đều là thịnh cực tất suy, đầu năm nay đã tốt hơn ngày xưa rất nhiều, chờ một thời gian khẳng định sẽ không gian nan như vậy nữa, thế giới lớn như vậy, làm gì cứ bị trói buộc ở một nơi chán nản.....”

Căn cứ tình nghĩa quen biết, Lục Ninh nhắc nhở cô nói.

Thời Thúy Trân quay đầu nhợt nhạt cười, ánh mắt yên tĩnh, “Tôi cũng không giống mấy người, có chút thù, không thể không báo.”

“Trân Trân.” Hùng Minh Minh bỗng nhiên gọi cô, “Nếu em thật sự muốn báo thù, kiên nhẫn một chút, đừng nóng vội.”

Bước chân Thời Thúy Trân dừng một chút, thở dài, “Em biết, anh yên tâm.”

Ngày hôm sau Trang Hiểu Đào bọn họ quả nhiên không trở về, đạo diễn cho quay vai diễn của những người khác trước, thậm chí Lục Ninh còn nghe được một hai, giống như là bên đầu tư muốn đổi nhân vật của Trang Hiểu Đào, người ta đầu tư mới mặc kệ cha người là cái thể lực gì trong giới, bọn họ chú ý là khoản đầu tư này có thể kiếm về hay không, thanh danh Trang Hiểu Đào thật sự không được tốt lắm, bên đầu tư vừa vặn có thể đưa vào một người có quan hệ với mình.

Đương nhiên, chuyện này không có nửa điểm quan hệ với Lục Ninh.

Bối cảnh [Cổ sự Tây Song] là Thượng Hải thời kỳ dân quốc, bối cảnh đạo cụ đã tốn rất nhiều tâm tư, vô cùng tỉ mỉ, Thời Thúy Trân diễn tiểu thư quý tộc Cầu Tiểu Đại nghèo túng đã qua tuổi hoa, cô mặc sườn xám màu trắng cổ xưa, chậm rãi đi qua trên con đường nhỏ trải đá.

Xa xa đi tới trong mưa phùn mờ lung, chiếc ô giấy dầu trong tay hơi nâng lên, lộ ra một khuôn mặt không trang điểm.

Nụ cười nhàn nhạt bên môi mang theo chán nản từng trải, một đôi mắt trong suốt trong veo, lại vẫn có tình ý gọi tình muốn nói lại thôi, đặc biệt giọt lệ chỉ nơi khóe mắt, hoàn toàn mê người.

Lục Ninh diễn sĩ quan Nghiêm Quân Nhạc mặc quân trang giày da phẳng phiu, ngồi trong ô tô kiểu Nhật màu đen, cứ như vậy xuyên thấu qua cửa kính xe dính giọt mưa, thấy được nữ tử đi ra từ trong con hẻm ra kia, kinh hồng tươi đẹp lướt qua.

Đây là một bộ phim tình yêu, lại không phải phim tình yêu thuần túy, mà là tràn ngập bất đắc dĩ cùng đấu tranh đặc hữu của cái thời đại kia, dưới tầng tầng áp bức, tình yêu như vậy không dung với đời, đó là một thời đại bi kịch, mê ly lại tái nhợt vô lực.

Lục Ninh tất yếu thừa nhận, Thời Thúy Trân nữ nhân này, bản thân có mị lực thật lớn, cô kiên định cố chấp rồi lại không từ thủ đoạn, nếu nói diễn xuất, càng là nhân tài kiệt xuất trong đó, khi đối diện với cô, không chỉ là hưởng thụ, cũng là một loại áp bức.

Diễn viên là có khí tràng, loại khí tràng này đối kháng mang đến không phải phim nổi bão rồi tia lửa bắn ra bốn phía, chỉ là một bên hoàn toàn bị một bên khác áp chế, trực tiếp bị người kia mang theo đi diễn, rất nhiều diễn viên ưu tú lúc trước không rõ ràng, khi cùng diễn viên càng ưu tú hơn đặt trong một màn ảnh, mới nhìn ra khuyết điểm trong diễn xuất.

Không biết có phải bởi vì Lục Ninh từ chối hay không, Thời Thúy Trân gần như là dùng toàn lực để diễn nhân vật này, Lục Ninh cũng không thể không xúc lên hoàn toàn tinh thần.

“Mời.” Đôi tay Thời Thúy Trân đẹp đến không rãnh, khi cầm chiếc ấm sứ trắng càng nổi bật lên làn da trắng nõn như ngọc.

Lục Ninh ngưng mắt nhìn cô, “Xem ra so với café, Cừu tiểu thư càng thích trà?”

“Từng uống trà, sau này thích café, hiện tại lại chỉ uống nước.” Thời Thúy Trân nhợt nhạt mỉm cười, mi mắt run lên, lệ chỉ trên khóe mắt liền thật sự giống như một giọt lệ treo ở đó.

Diễn xuất của cô quả thực dày công tôi luyện, không có biểu hiện ra bất cứ bi thương, càng đừng nói ai oán, cũng không dùng ánh mắt mang theo ưu sầu, lại cố tình khiến người cảm giác toàn thân cô chán nản tang thương, một cái nhăn mày một nụ cười một cử động, đều mang theo u buồn suy tư nhàn nhạt.

Nhập diễn đến trình độ nhất định, không chỉ hấp dẫn trong ánh mắt, mà là ngay cả một sợi tóc của cô, đều ở trong vai diễn, Thời Thúy Trân chính là một diễn viên ưu tú như vậy.

Dưới tình huống như vậy Lục Ninh lại cũng sẽ không rơi xuống hạ phong, Nghiêm Quân Nhạc do y diễn là tính khuyên lược mười phần, từ khóe mắt đuôi mày đến mỉm cười trên khóe môi, cho đến ngôn ngữ toàn

bộ thân thể, đều biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn một vị sĩ quan trẻ tuổi tự phụ, dưới bề ngoài nghiêm túc lạnh lùng, ưu nhã xuất thân thể gia lộ ra từ trong xương, còn có nhiệt tình khoan dung tận lực che giấu, cấu thành mị lực cực kỳ phức tạp cho nhân vật này.

Đôi mắt Cừu Tiểu Đại không dấu vết hối tiếc tự thương hại, Nghiêm Quân Nhạc chỉ là nghiêm túc nói cho cô: “Nước cũng không có gì không tốt, so với trà cùng café thì tốt hơn bao nhiêu, có thể giải khát nhất.”

Vì thế, Cừu Tiểu Đại thản nhiên cười một tiếng, Nghiêm Quân Nhạc không cười, ánh mắt lại lộ ra vài phần ôn nhu.

Cũng không màn ảnh xung đột có bao nhiêu hấp dẫn, lại có một loại khí tràng đặc biệt, nhìn hai người kia đóng phim, thật sự là một loại hưởng thụ khác, hơn nữa không biết vì sao lại xem “vào” trong phim.

Một diễn viên có tuổi diễn vai phụ thân Nghiêm Quân Nhạc trong phim lắc đầu nói: “Hậu sinh khả úy a.”

Không sai, Lục Ninh tuổi chính thức còn chưa đầy hai mươi ba, cùng Thời Thúy Trân vừa hai mươi tám tuổi, đều có thể nói là hậu sinh khả úy.

Tuy rằng, tuổi thực sự của bọn họ xa không chỉ như thế.

Đang cảm thán hậu sinh khả úy không chỉ có vị này, Lục Viễn đang ở Mỹ cũng khiến người trong đoàn làm phim rung động một trận, Lục Viễn luôn luôn là loại diễn viên gặp mạnh thì càng mạnh hơn, càng gặp phải phim có tính khiêu chiến, càng dễ dàng phát huy vượt trình độ, đương nhiên, trình độ hiện tại của hắn đã rất cao, trong bộ phim lớn Hollywood này, nhân vật Hall do hắn diễn là một thiếu niên phương Đông bề ngoài ánh mắt trời sáng sữa tươi cười mê người, trên thực tế lại là chuyên gia tính toán kín đáo nghiêm khắc cẩn thận im lạnh nhạt, làm trợ thủ của nam chính – chuyên gia lừa gạt Joshua, bản thân hắn có thể làm một chuyên gia lừa gạt tương đối xuất sắc.

Bởi vì bản thân nhân vật này rất có tính mâu thuẫn, có yêu cầu tương đối cao với diễn xuất của diễn viên, nếu không phải vị đạo diễn nào xem qua [Người lữ hành], chỉ riêng dựa vào truyền hình thực tế như [Người sống sót], là sẽ không mời Lục Viễn đến diễn nhân vật này.

Kết quả hiệu quả đi ra còn tốt hơn trong tưởng tượng của hắn.

Điện ảnh phương Đông ở phương diện nào đó càng tỉ mỉ hơn phương Tây, trong loại tác phẩm lớn Hollywood này, động tác, cảnh tượng cùng hình ảnh sẽ chiếm cứ thần kinh khán giả, đương nhiên diễn viên diễn xuất xuất sắc cũng nhiều, thế nhưng dưới đại bộ phận tình huống lại không phải bộ phận chính yếu cấu thành điện ảnh, nhưng bộ phim điện ảnh này có thể bộc lộ tài năng giữa một đồng phim Hollywood, chính ở chỗ nó có yêu cầu rất cao với diễn xuất của diễn viên, không thì có lẽ toàn bộ cố sự sẽ biến thành một trò đùa.

Diễn chuyên gia lừa gạt, đầu tiên là muốn biết đóng kịch, có thể nói dối.

“Hi, cùng nhau đi ra ngoài thả lỏng một chút?” Nam diễn viên Mỹ nổi tiếng Paul Webster diễn nhân vật nam chính Joshua ôm cổ Lục Viễn nói, trải qua khoảng thời gian này, bọn họ đã tương đối quen thuộc, tuổi Paul cũng không lớn, lại xuất thân ngôi sao nhí, ở Mỹ tương đối có nhân khí, từ mười bốn – mười lăm tuổi cũng đã nổi khắp nước Mỹ, khó được đến bây giờ còn duy trì nhân khí không tồi, hiện tại chẳng qua cũng lớn hơn Lục Viễn một tuổi, hai mươi tư tuổi mà thôi, cũng đã xem như ngôi sao nam hạng nhất lẫn lộn không tị ở Mỹ.

Bởi vì tuổi trẻ, khó tránh khỏi tính cách hướng ngoại hơn diễn viên khác nhiều.

Lục Viễn lại lắc đầu, “Không, tôi trở về còn có việc.”

“Gọi điện thoại cho người yêu?” Paul nói đùa, hắn dùng là từ “sweet heart”, trái tim ngọt ngào, giọng điệu cực kỳ trêu chọc.

Lục Viễn cười, “Đúng vậy, sweet heart của tôi.”

“Wow!” Paul cười vỗ vỗ vai hắn, “Được rồi, vậy cậu đi đi.”

Lục Viễn cũng không để ý nữa, hắn quả thực muốn trở về gọi điện thoại cho Lục Ninh, xem ra Chung Du Bạch quả thực gặp chút phiền toái nhỏ, hắn bên này quay xong phải nhanh chóng về nước.

Nhưng mà, Lục Viễn cũng không quá biết Paul Webster, nếu biết mà nói, hẳn khẳng định sẽ không tùy tiện nói đùa với Paul như vậy.

Paul Webster, còn được gọi Paul miệng rộng, đó là nhân vật mà truyền thông rất yêu thích, nhân duyên trong vòng cũng không được tốt lắm, hoàn toàn không tương xứng với tính cách hoạt bát sáng sủa của hắn, chính là bởi vì vị này là cái loại lắm lời, hoàn toàn không quản được miệng mình, ngoài miệng hoàn toàn không mang theo van!

“Tiểu thiên vương Trung Quốc Lục Viễn, ai là ‘sweet heart’ của cậu” thành một trong những tin tức giải trí ở Mỹ, cũng lập tức thành đầu đề của một tờ báo giải trí nào đó ở đại lục!

Tin tức công bố, ngôi sao điện ảnh Paul Webster nổi tiếng nước Mỹ lời thề son sắt công bố, trong thời gian Lục Viễn quay phim, mỗi ngày gọi điện thoại cho sweet heart xa ở Trung Quốc, cũng vì việc này mà sau khi quay xong không có thời gian cùng bọn họ ra ngoài giải trí, tình thâm như thế, khiến hắn hăm mộ lại ghen tị.....

Lục Ninh cầm tờ báo, nghĩ đến điện thoại từ Mỹ mỗi ngày đúng giờ vang lên –

Sweet heart em gái người a! Ngấy muốn chết!

Nhưng không biết vì cái gì, nhìn trang nhất trên báo liệt kê tất cả ngôi sao nữ từng hợp tác với Lục Viễn ra, bao gồm ảnh chụp hôn môi sắp xếp thẳng hàng, y nhìn thật là có chút chói mắt.

Bởi vậy, khi đại lục tìm kiếm lịch sử yêu đương của đôi anh em gần như không có scandal này, cũng bắt đầu tin lời đồn, Lục Viễn xa ở nước Mỹ rút cuộc sắp về nước.

Khi điện thoại vang lên, Lục Ninh nhìn cũng không nhìn trực tiếp nhận.

“Thân ái

”

“Cạch!” Lục Ninh không chút nghĩ ngợi liền cúp điện thoại.

Y tuyệt đối không biết gia hỏa có thanh âm đầy mỡ đến đòi mạng trong điện thoại này!

80. Chương 80

Lục Viễn vội vã gấp trở về từ Mỹ, bởi vì lẫn lộn cùng Paul một thời gian, đẳng cấp lời ngon tiếng ngọt có tăng lên, đương nhiên, đối với Lục Ninh mà nói, đó gọi là buồn nôn lầy thừa.

Quay [Cổ sự Tây Song] không phải vô cùng thuận lợi, kỳ thực vài vị diễn viên đều là người tương đối có kinh nghiệm, am hiểu sâu các loại quy tắc khi lẫn lộn giới giải trí, vốn không nên không thuận lợi như vậy mới phải, thế nhưng nam thứ Trang Hiểu Đào dẫm phải hố, còn bị truyền thông gặp được, là một người mới, cho dù phụ thân có nhân mạch cùng tư lịch trong giới rất mạnh, lại cũng không phải có thể xóa bỏ dễ dàng, đặc biệt bản thân Trang Hiểu Đào căn bản vẫn là người mới, làm người mới mà có gièm pha như vậy, gần như là trí mạng đối với phát triển trong tương lai, cho dù có phụ thân hắn hộ tống một đường, cũng sẽ không quá thuận lợi.

Bên đầu tư kiên trì muốn đổi nhân vật của Trang Hiểu Đào, thêm vào diễn viên bọn họ sắp xếp, vị này ngược lại không phải người mới, thế nhưng vẫn thường diễn vai hạng hai hạng ba, khuyết thiếu cơ hội leo lên, lần này không biết làm sao móc được lên bên đầu tư.

Lúc trước Trang Hiểu Đào đã quay non nửa nội dung, hiện tại bỏ đi toàn bộ không nói, bởi vì nhân vật của hắn là nam thứ, bộ phận đối diễn cùng những nhân vật chủ yếu khác cũng không ít, những cảnh này đều phải quay lại một lần nữa, khiến cho tâm tình đạo diễn gần như cực kỳ không xong, ngay cả Lục Ninh cùng Thời Thúy Trân cũng bị mắng hai lần, đương nhiên, bọn họ xem như ít nhất, mấy diễn viên chủ yếu khác gần như mỗi ngày đều trong sự rít gào của đạo diễn.

Cũng bởi vậy, sau khi Lục Viễn từ Mỹ trở về, [Cổ sự Tây Song] còn chưa quay xong.

Đến không chỉ là Lục Viễn, Hùng Minh Minh trên tay cầm một lá thư, không sai, chính là loại thư bình thường nhất kia, giấy dai màu vàng bọc bên ngoài, dán tem, từ bên trong rút ra một tờ giấy viết thư trắng như tuyết.

“Thứ đồ chơi của phàm nhân này sẽ không bị những người đó ngăn cản.” Hùng Minh Minh nói, “Cho nên ngẫu nhiên chúng tôi sẽ dùng loại thủ đoạn này để thông tin.”

Lục Viễn cau mày, “Bọn họ đụng phải phiền toái?”

“Chúng ta gọi chúng ta nhanh chóng đi qua.” Về mặt Hùng Minh Minh nghiêm túc, hẳn đưa ngón tay, người khác cần bản không nhìn ra cái gì, Lục Ninh lại đã nhận ra một loại khí tức nhàn nhạt, sau trùng sinh lâu như vậy, Lục Ninh đã không phải “người thường” cái gì cũng không biết ngày xưa nữa, y biết, đây là yêu khí, mà dưới tác dụng yêu khí của Hùng Minh Minh, trên tờ giấy viết thư thuần trắng kia hiện lên chữ viết màu đỏ nhàn nhạt.

Lục Viễn nhìn về phía Lục Ninh, Lục Ninh quyết định thật nhanh, “Mấy người đi qua trước, tùy thời liên lạc, tôi bên này đại khái còn phải một tuần mới có thể quay xong, nếu tình huống nghiêm trọng mà nói, tôi sẽ lập tức chạy tới, hiện tại máy bay bay từ Thượng Hải đến Hải Nam cũng chỉ mất không đến ba giờ mà thôi.” Y hiện tại đang ở Thượng Hải quay phim, tuy rằng đã bước vào giai đoạn cuối, thế nhưng còn có phần diễn mấy ngày chưa quay xong.

“Alice ở lại, tôi cùng a Viễn, a Thắng, Di đại tỉ còn có Hoàng Bích đi qua trước.” Hùng Minh Minh gật đầu nói.

“Hoàng Bích cũng đi?” Lục Viễn có chút kinh ngạc.

Hùng Minh Minh “ừ” một tiếng, “Chúng ta đặc biệt nói, hình như địa điểm ở đây biển, giao nhân có ưu thế trời sinh.”

Lục Viễn cũng liền không hỏi lại.

Nhưng hiện tại bọn họ không phải người thường, hơn nữa Lục Viễn mới từ Mỹ trở về, độ chú ý của truyền thông cực kỳ cao, đến Thượng Hải họp mặt với Lục Ninh coi như là bình thường, kéo một đám người đi Hải Nam lại có chút khiến người chẳng hiểu ra làm sao, càng đừng nói còn có Hoàng Bích gần đây mới trở thành con cưng trong giới giải trí thông qua chương trình tuyển tú ca hát.

Học cũng không đi, cũng không nghe nói nhận phim mới, đều chạy phần phật đi Hải Nam, tự nhiên có truyền thông nghe tin lập tức hành động, cùng bọn họ lên máy bay.

[Cố sự Tây Song] đến kết thúc, Lục Ninh lo lắng tình hình Hải Nam, khó tránh khỏi có chút không yên lòng, lấy sự thông minh của Thời Thụy Trân, đương nhiên nhìn ra chút cái gì, huống chi cô còn có rất nhiều gián điệp trong chính đạo.

Nhưng mà, chuyện lần này, cô không quá dám đi quấy vào vũng nước đục này mà thôi.

Đợi đến ngày sát thanh cuối cùng, Lục Ninh thậm chí không tham gia khánh công yến, trực tiếp mang theo Alice bay đi Hải Nam, nhất thời, truyền thông đều cảm giác có chút ít không quá đúng, gấp gấp như vậy?

Cổ tình là chuyện gì cũng không lộ ra, không biết đây là chuyện gì, không đăng báo được a!

Nếu không biết chuyện gì, tự nhiên chỉ có một biện pháp, nhìn chăm chăm, đi theo, điều tra!

Khi Lục Ninh xuống máy bay, là Hùng Minh Minh tới đón y, xe Suv lái một đường càng đi càng hoang vu, đến cuối cùng chỉ còn lại một chiếc xe chở vài phóng viên theo ở xa phía sau bọn họ.

Đến cuối cùng, rẽ trái rẽ phải đi vào một làng chài dân cư thưa thớt.

Làng chài này cũng không phải vài làng du lịch đã từng khai phá ở Hải Nam, nó không hề có quan hệ gì với từ du lịch duyên dáng này, tuy rằng cũng giáp biển, thế nhưng tới nơi này lúc sắp hoàng hôn, cho dù ở Hải Nam nhiệt độ luôn rất cao, Lục Ninh vẫn cảm thấy lạnh cả người, càng đừng nói nhóm phóng viên đi theo y kia.

Lúc trước Alice đã qua chào hỏi bọn họ, nói là Lục Ninh không muốn bị quấy rầy, nếu là tiểu tử mới ra mắt vài năm trước kia thì phỏng chừng sẽ không có mấy phóng viên cho y mặt mũi, thế nhưng hiện tại không giống, tuy rằng phóng viên là một đám người ngửi mùi thì sẽ không há miệng, thế nhưng tốt xấu cũng sẽ nhìn cấp bậc của đối phương, kiêu ngạo với nghệ nhân là có thể, nhưng cũng phải nhìn người mà ra chiêu.

Hai tiểu tử Lục Ninh Lục Viễn này không dễ chọc, đây là chuyện mà các phóng viên công nhận, không thấy từ khi bọn họ ra mắt tới nay, chỉ cần từng trêu chọc bọn họ, một đám cũng không có kết cục tốt sao, đoàn đội sau lưng bọn họ thật sự là có chút lợi hại, bất luận là quan hệ xã hội hay là tuyên truyền thậm chí là hướng dư luận phát triển, những phóng viên này vẫn còn muốn kiếm cơm ăn trong giới này, cho nên khi chưa đến lúc cần thiết thì bọn họ cũng sẽ không quá phạm.

Vì thế, trở mặt nhìn Lục Ninh, Hùng Minh Minh cùng Alice vào cái làng chài ngay cả đèn cũng không có, hoàn toàn giống như thôn quỷ kia, không ít phóng viên đều có chút do dự, này — đến nơi này là đến làm gì? Đặc biệt hai phóng viên nữ, nhìn sắc trời dần dần tối lại, căn bản không có dũng khí xuống xe.

Ngay cả Lục Ninh cũng cảm thấy có chút lạnh, càng đừng nói người thường, bọn họ cảm thấy làng chài trước mặt này quả thực âm trầm khủng bố khí lạnh bốn phía có được không!

Lục Viễn cùng Trương Ngôn Thắng, Di Thu Ý ở chỗ này chờ bọn họ, còn có Hoàng Bích rõ ràng ở trong giới giải trí lâu như vậy rồi mà nhìn lại vẫn thanh tú ngại ngùng.

“Ăn cái này vào, đại khái có thể ở dưới nước một – hai giờ, xem thể chất cá nhân, khi phát hiện mất hiệu lực lại ăn một cây là được.” Hoàng Bích phân phát bèo nước màu lam tối trên tay cho mọi người, bèo nước này có chút cổ quái, ít nhất Lục Ninh chưa từng thấy bèo nước màu lam xinh đẹp như vậy.

Lục Viễn trực tiếp nhai một gốc cây nuốt vào, “Hai ngày nay chúng ta hỏi thăm chút tin tức, nơi đó cách mặt đất hơi xa chút, thế nhưng một đường ven biển này khắp nơi đều là người trong chính đạo, chỉ có chỗ này là tránh được.”

“Vì cái gì?” Lục Ninh cũng ném một cây bèo nước cổ quái này vào trong miệng, có chút đắng, hơi chát, lại mang theo vị ngọt nhàn nhạt, không tính khó ăn.

Di Thu Ý nhẹ nhàng cười, “Bởi vì một lão đại ca của tôi ở nơi này.”

Lục Ninh có chút khó hiểu, trong giây lát sau đó lại nghĩ đến bản thể của nữ nhân ưu nhã mỹ lệ này là một..... La sát.....

Di Thu Ý cười đến có chút thích thú, “Nơi này không chỉ có hắc, còn bị bày Cửu U âm hồn trận, âm khí cực kỳ nặng, rất có lợi cho tộc Quỷ, người trong chính đạo cũng không muốn đến trêu chọc lão quỷ nhiều năm bọn họ, chính là sợ lật thuyền trong mương.”

“Nhưng mà hiện tại bọn họ không thể không đến đây,” Lục Viễn cảm thấy dưới tai mình giống như mọc ra một cái mang nho nhỏ trong suốt, loại cảm giác này khiến hắn có chút kỳ diệu, “Nhiều phóng viên ở trong này như vậy, bọn họ tuyệt đối không muốn những người đó tuyên dương nơi này thành một thôn quỷ, nếu âm ỉ quá kinh thế hãi tục, khó tránh khỏi bí mật của bọn họ trên bờ biển này cũng bị bại lộ.”

Chung quy một cứ điểm gần đây nhất của Hàm Anh môn cách nơi này có bao xa a, gọi lên hứng thú thăm dò làng chài trên bờ biển này của mọi người, này sẽ phá hỏng bao nhiêu kế hoạch của bọn họ, nếu như bị người thường nhìn ra chút cái gì, bọn họ mới thật là đau đầu.

Hùng Minh Minh đeo một túi lớn, Hoàng Bích làm chú tránh nước cho cái túi, “Đi thôi.”

Một hàng bảy người cứ như vậy lặng yên không một tiếng động xuống nước, bởi vì có Di Thu Ý, bọn họ mượn đường ở trong “thôn quỷ” này vô cùng thuận lợi, nhóm phóng viên đi theo sau lưng kia lại không thuận lợi chút nào.

Kỳ thật những lão quỷ nhiều năm như vậy, chiếm giữ mảnh đất gần nước này nhiều năm, đã sớm không còn bao nhiêu lệ khí, cũng không phải ác quỷ ngàn năm trong chuyện xưa, ác quỷ là không thể cùng tồn tại với loài cùng họ, đại ca của Di Thu Ý là một Hạng Bạt, là một lão cương thi hơn một nghìn năm, cùng hắn chẳng qua là một đám cô hồn dã quỷ, chỉ cần người bên ngoài không trêu chọc bọn họ, không có bao

hiều tâm đã thương người, chỉ là có hai quỷ nhỏ búống bình, thích dọa người, nếu không, chỉ cần truyền ra chuyện lệ quỷ đã thương người, đã sớm có không biết bao nhiêu người nguyện ý đi trừ ma vệ đạo.

Dù vậy, khi trong thôn quỷ âm u này truyền đến tiếng thét chói tai đầu tiên, lại vẫn kinh động đến người Hàm Anh môn cách đó không xa.

“Đáng chết, làm sao lại có người thường đến?!” Đệ tử Hàm Anh môn vâng lên canh chừng bên ngoài ngạc nhiên nói, khiến hắn buồn bực là, người đến thật đúng là không ít! Đây phải làm thế nào!

Bên kia chính là Cửu U âm hồn trận, trưởng bối trong môn từng nói nơi đó âm khí nặng nhất, cực kỳ nguy hiểm, nhưng muốn bọn họ nhìn người thường rơi vào trong trận thấy chết mà không cứu, này..... chẳng lẽ lại là việc mà người trong chính đạo làm?

Hơn nữa nếu những người này bị dọa lập tức giải tán, rất có khả năng sẽ đụng đến bọn họ ở trong làng chài ra!

Phải biết, đường nơi này không dễ đi, muốn cho bọn họ quay về theo đường cũ cũng là khó xử.

Trong lúc nhất thời, không chỉ Hàm Anh môn, còn có Phi Kính tông, Lam Hoa cốc, Quân Sơn phái, Cam gia, La gia vân vân, hơn mười thế lực tu chân đều bị kinh động.

Không nói đến nhân sĩ chính đạo trên bờ biển bị Lục Ninh bọn họ hốt một trận gà bay chó sủa, bảy người bọn họ đã bước vào đáy biển.

Bởi vì có con người khai thác, biển nơi này trên thực tế đã không còn trong veo như nhiều năm trước, nhưng cách bờ càng xa, càng hiện ra biển lớn yên tĩnh, nước cũng càng thêm lam đậm mỹ lệ.

Đáy biển là một nơi vô cùng thần kỳ, đời trước Lục Ninh chưa từng có lặn xuống nước chứ đừng nói là thân ở đáy biển như thế này, ngay cả hồ thủy sinh cũng gần như chưa từng đi qua, cảm giác lần này trải qua cùng trong biển ở Maldives lần trước hoàn toàn khác nhau.

Bọn họ đi tới đáy biển.

Áp lực nước dưới đáy biển rất lớn, người thường tuyệt đối không có cách nào lặn xuống nước mà ngay cả quần áo lặn cũng không có lại có thể trực tiếp đi dưới đáy biển như bọn họ, nhưng cố tình bọn họ đi rất tự nhiên, giống như người cá nhiều màu sắc lướt qua bên cạnh vậy.

Nửa người dưới của Hoàng Bích đã biến thành đuôi cá, cái đuôi màu xanh nhạt cực xinh đẹp, từng mảnh vẩy quả thực giống như lưu ly vừa mỏng vừa trong suốt, Hoàng Bích biến thành hình dạng giao nhân đột nhiên trở nên xinh đẹp hơn nhiều.

Rõ ràng vẫn là bộ dáng kia, thế nhưng khuôn mặt khi là hình người thì chỉ có thể xưng là thanh tú, tai cùng đuôi biến hóa, tóc trở nên hơi xoắn giống như rong biển, lập tức lại trở nên đẹp mắt như vậy.

Hoàn toàn chính là dáng vẻ mỹ nhân ngư trong truyền thuyết, khiến người vừa thấy liền dễ dàng lạc đường trong con người màu mực lục của hắn, ah, đương nhiên, mỹ nhân ngư này là nam.....

“Ồ ngay phía trước.” Thanh âm của Hoàng Bích vang lên ngay bên tai bọn họ.

Loại cỏ hắc cho bọn họ ăn là chỉ có giao nhân mới có thể tìm đến, bọn họ gọi nó là lam cách mộc, trong ngôn ngữ giao nhân, nó có nghĩa là hoa của biển, ăn loại cỏ này có thể biến thành thần dân của biển lớn trong khoảng thời gian ngắn, nói chuyện đi đường bình thường giống như trên đất liền, cho dù bọn họ không có đuôi cá.

Căn cứ thể chất từng cá nhân khác nhau, thời gian duy trì hiệu quả của loại bèo nước này cũng khác nhau, tỷ như Lục Ninh cùng Lục Viễn, một cây có thể dùng xấp xỉ ba giờ, Di Thu Ý cũng không kém bọn họ quá nhiều, có thể thấy đại tỷ La Sát này sâu không lường được, Hùng Minh Minh cùng Trương Ngôn Thắng yếu hơn một chút, Alice chỉ có thể duy trì không đến hai giờ, trong một đám yêu quái, cô vốn chính là yếu nhất. Mà sau khi Lục Ninh ăn hai cây bèo nước mới nghe được Hoàng Bích nói những lời này, nơi này đã rời xa bờ biển, đến sâu trong biển cả.

Lục Ninh cùng Hoàng Bích chuyển một khối đá lớn qua, cảnh tượng hiện ra trước mắt lập tức khiến y mở to hai mắt nhìn, không khỏi khiếp sợ.

Trước mắt là một tòa thành thị đáy biển, một tòa thành lưu lạc lẳng lẳng trầm dưới đáy biển.

Y không thể nào hình dung thành thị này lớn bao nhiêu, bởi vì cảnh tượng trước mắt giống như ảo ảnh, đẹp đến gần như không chân thật, thậm chí Lục Ninh không thể nào tưởng tượng ở Trung Quốc cổ đại có thể có thành thị lớn như vậy, tòa lầu trên cổng thành cao chót vót kia ước chừng phải bằng mười mấy tầng lầu, chỉ dùng nam thạch cực lớn ngay ngắn xây đắp nên, cho dù lúc này bên trên phủ đầy rong biển, lại vẫn không thể che dấu tấc mực nghiêm cẩn vốn có của nó, từ góc độ của bọn họ vừa vặn có thể nhìn thấy bên trong thành thị, đình đài lầu các trong thành tinh xảo đến không thể nói thành lời, nước biển bập bênh, khiến hết thảy trở nên cổ xưa, cũng sẽ không hoàn toàn khiến nó mất đi ánh sáng rực rỡ vốn có, từ ngã tư đường rộng lớn đến mái nhà cong lên, từ cung điện nguy nga chính giữa thành thị đến tháp cao đứng vững ở phía Đông Bắc, lớn đến căn bản không nhìn được giới hạn, hết thảy mọi thứ, đều có vẻ khó tin tưởng như vậy.

Lục Viễn cũng bị cảnh tượng trước mắt rung động, ngay cả Hoàng Bích vẫn sinh sống ở đáy biển cũng không thể tin thì thào nói: “..... Làm sao, nơi này làm sao sẽ có một thành thị chứ.....” Bộ tộc giao nhân bọn họ liền sinh hoạt ở nơi cách nơi này không phải vô cùng xa a!

Di Thu Ý chỉ thất thần một lát, liền thần nhiên nói, “Nơi này, là thành tiên bọn họ tìm kiếm nhiều năm như vậy?”

Trong truyền thuyết Trung Quốc cổ đại thì có chuyện xưa như Từ Phúc tìm đảo tiên, nhưng trên ý nghĩa phổ biến, mọi người cho rằng nơi năm đó Từ Phúc đến chính là Nhật Bản hiện tại.

Mà ý tứ trong lời Di Thu Ý nói hiển nhiên là — nơi này, mới là thành tiên đảo tiên kia.

Thành thị khổng lồ đắm mình dưới nước không biết bao nhiêu năm lại vẫn bao phủ một tầng ánh sáng âm u lấp phát, chính là cái nơi trong truyền thuyết mà Giới Tu chân cổ chấp tìm kiếm không biết bao nhiêu năm kia.

“Chẳng trách.” Trương Ngôn Thắng hơi hơi nhăn mày, “Ích lợi cũng đủ lớn, Giới Tu chân e là không ổn.”

Di Thu Ý trực tiếp nhìn về phía Hùng Minh Minh, “Trình Thương Thuật kia có thể tin sao?”

“Như bây giờ mà chúng ta xông vào khẳng định là tự tìm đường chết, hần là cơ hội duy nhất của chúng ta.” Hùng Minh Minh nghiêm túc nói.

Di Thu Ý gật gật đầu.

Quả thật như thế, mọi nơi phía dưới này đều là người tu chân, tùy tùy tiện tiện có thể thấy trên trăm, hiện tại bọn họ còn cách khá xa, cách gần một chút chỉ sợ những người này sẽ lập tức xông lên.

“Chung ca hẹn ở nơi nào?” Lục Ninh nhìn nhìn bốn phía, nói thật, cơ hội hay không cơ hội y không quan trọng a! Đối với Giới Tu chân rồi cuộc là bộ dạng gì, y căn bản không có khái niệm.

Nói thật, y trùng sinh lâu như vậy, vẫn sinh hoạt ở bên trong xã hội “bình thường”, đột nhiên nhìn thấy nhiều người tu chân như vậy, cảnh tượng phù hợp “thế giới tu chân” như vậy, thật sự là rất không quen.....

Hoàn toàn không có cảm giác chân thật!

Hoàng Bích lắc lắc cái đuôi, “Đi theo tôi!”

Cá quả nhiên vẫn là thích hợp dừng ở trong nước nhất, Hoàng Bích thân là giao nhân hiện tại quả thực xinh đẹp đến chói mắt.

Đến nơi, Lục Ninh không có nhìn đến Chung Du Bạch hoặc là Trình Thương Thuật, tới đón bọn họ là hai kiếm tu trẻ tuổi, sắc mặt nặng nề nhìn bọn họ, thần sắc thậm chí không quá hữu hảo, nhìn quần áo, Lục Ninh đoán ra bọn họ là kiếm tu Chiêu Minh kiếm phái.

Cùng bọn họ đi vòng đến một mặt khác trong tòa thành tiên này, đi vào từ một hang đáy biển, dần dần đi lên vậy mà không có nước biển, hai chân bọn họ đứng ở trên mặt đất lầy lội, tiếng nước tí tách nhỏ giọt xuống từ thạch nhũ trên đỉnh đầu, càng đi vào bên trong hang đáy biển này, lại có nơi khô ráo, gần như khiến người khó có thể tin được đây là ở đáy biển.

“Chung ca!” Hùng Minh Minh tiến lên hai bước, hần thấy được Chung Du Bạch tình huống không tính là rất tốt.

Nhưng mà so với Chung Du Bạch, tình trạng Trình Thương Thuật nhìn qua càng không xong một chút, sắc mặt trắng như tờ giấy.

“A Ninh, chai máu kia cậu còn có không?”

Lục Ninh lập tức lấy ra hai bình cho Chung Du Bạch.

Chung Du Bạch đổ cho Trình Thương Thuật nhắm chặt mắt hết một lọ, thấy trên mặt hần có chút màu máu mới nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy nói, “Chúng ta đến bên cạnh đi.”

Mấy đệ tử Chiêu Minh kiểm phái cứ như hổ rình mồi nhìn bọn họ như vậy, không đi theo, chẳng qua ánh mắt bọn họ nhìn Chung Du Bạch ôn hòa hơn so với nhìn bảy người bọn họ, xem ra thủ đoạn của Chung Du Bạch thật không tồi.

“Nhìn thấy tòa thành kia rồi?” Chung Du Bạch nói thẳng.

Mọi người đều gật gật đầu.

“Nhìn rất gần, thế nhưng vào không dễ.” Chung Du Bạch cau mày, “Ngoài thành này vốn có trận pháp loại lớn, tuy rằng bị hỏng rất nghiêm trọng, nhưng niên đại hiện tại thì có thể có bao nhiêu tu sĩ tinh thông trận pháp đâu, tu sĩ phổ thông căn bản không chơi nổi, cho dù là Lam Hoa cốc, cũng không có bao nhiêu người tu phù trận. Cho nên, vậy mà không ai có thể đọc được cái trận còn sót lại chỉ còn không đến 1% uy lực của ngày xưa này.” Trong giọng điệu của hần tràn đầy đùa cợt.

Lục Ninh nhìn nhìn cách đó không xa, “Trình Thương Thuật vì chuyện này mà đi không từ già?”

“Phải cũng không phải.” Chung Du Bạch trả lời, “Hần không có đi không từ mà biệt, lúc đi có phái người đến nói cho chúng ta biết, thế nhưng tiểu tử kia khinh thường giao tiếp với yêu ma quỷ quái chúng ta, tự chủ không thêm tới.”

“Sai người Chiêu Minh kiểm phái?”

“Ừ.” Chung Du Bạch liếc Trình Thương Thuật bên kia một chút, “Kỳ thật cũng chỉ còn lại hơn mười người có thể tin tưởng như vậy, Chiêu Minh kiểm phái vốn là phái lớn thứ nhất Giới Tu chân, sau khi Tử Thần lão đạo chết, Chiêu Minh kiểm phái liền phân liệt thành mấy phái, nay bên cạnh Trình Thương Thuật cũng chỉ còn lại vài chó con mèo con như vậy.”

Lục Viễn bị cách nói này của Chung Du Bạch chọc cười, “Cho nên đâu, hần tìm yêu ma quỷ quái chúng ta đến hỗ trợ?”

“Trận sắp phá, đại khái ngay trong hai ngày này.” Sắc mặt Chung Du Bạch trở nên nghiêm túc lên, “Các môn phái đều học trong mấy tiểu thuyết tu chân phát mỗi phái một tấm thẻ bạch ngọc, dựa vào thẻ ngọc có thể mang hai mươi người đi vào, bọn họ riêng đưa một tấm đến trong tay Trình Thương Thuật.”

Di Thu Ý mỉm cười, “Bụng dạ khó lường.”

“Không sai, bụng dạ khó lường.” Chung Du Bạch cong cong khóe môi, “Ngày xưa Tử Thần lão đạo cũng đắc tội không ít người.”

“Trong tòa thành này rốt cuộc có cái gì khiến hần không thể không đi sao?” Lục Ninh đành phải hỏi, nói thật, y không cảm thấy có cái gì có thể quan trọng đến khiến hần mạo hiểm tính mạng còn muốn đi vào.

Chung Du Bạch bình tĩnh nói, “Bởi vì trong tòa thành này có trạc yêu đan.”

Lục Ninh đầy mặt mờ mịt, “Đây là cái gì?” Lục Viễn bên cạnh hần đồng dạng mờ mịt khó hiểu.

Thế nhưng vô luận là Di Thu Ý hay là Hùng Minh Minh thậm chí Hoàng Bích đều là bộ dạng “hồ khu chấn động”..... Chẳng lẽ đây là đồ chơi gì cao lớn đồ sộ sao?

“Trạc yêu đan là một loại đan dược đã sớm thất truyền, nghe nói mấy trăm năm trước có người tu đạo cho linh sủng của mình ăn, một viên là có thể đánh tan yêu khí, lại không hao tổn gì tu vi của linh sủng, loại

đan được này thần kỳ ngay ở chỗ bất luận là với yêu hay với ma cũng có hiệu quả, trở thành pháp bảo trí thắng tốt nhất của yêu ma trong đại chiến yêu ma cùng tu sĩ sau này, chỉ cần ăn vào một viên, nhân loại sẽ không thể phân biệt người thường cùng yêu ma..... Vì thế, trạc yêu đan bị tiêu hủy toàn bộ, phối phương thất truyền, trên đời không còn một viên trạc yêu đan.”

Lục Ninh: “.....”

Ngọa tào, cái gì mà đồ chơi cao lớn đồ sộ, ngay cả trong tiểu thuyết tu chân cũng chưa từng thấy a!

Chờ một chút, Trình Thương Thuật vì cái gì muốn đi liều mạng vì trạc yêu đan? Với hắn mà nói lại không có tác dụng gì, hơn nữa Trình Thương Thuật tuyệt đối không phải kẻ ngu dốt vì bất cứ lợi ích mặt khác mà sẽ không muốn mạng.

Đừng nói cái gì cầu phú quý trong nguy hiểm, con đường trước mắt với hắn mà nói rõ ràng là đường chết, còn rất nhiều người muốn mạng của hắn, một khi hắn bước vào tòa thành tiên này, hắn chính là hoàn cảnh bốn phía là địch tứ cố vô thân, khả năng lớn nhất chính là cầu không được phú quý, trực tiếp chôn thân nơi này.

Sau đó, Lục Ninh bỗng nhiên nghĩ tới một loại khả năng, nhưng loại khả năng này khác người khó tả đến mức khiến y cũng không không biết xấu hổ mà nói ra khỏi miệng.

..... Trình Thương Thuật là vì quang minh chính đại cùng một chỗ với Chung Du Bạch, cho nên vì Chung Du Bạch mà đi kiếm cái gì trạc yêu đan kia?

Chung quy hắn là tu sĩ, mà Chung Du Bạch là yêu, hắn có thể ở bên người bọn họ như vậy, nhưng tuyệt đối không phải là con đường lâu dài, yêu khí với người, trên thực tế là có thương tổn, người cùng yêu không thể cùng một chỗ cũng không chỉ là vấn đề con đường người – yêu khác biệt.

Trình Thương Thuật tu vi thâm hậu mới không có việc gì, nhưng Chung Du Bạch một thân yêu khí, hơi chút vô ý vẫn sẽ có người tu chân đuổi theo không buông.

Chỉ là lý do này quá thâm tình quá trắng ra quá... buồn nôn, khiến Lục Ninh đều có chút cảm giác không thích hợp.

Trên thực tế, y không biết là, Chung Du Bạch thậm chí không đoán ra Trình Thương Thuật là thật yêu hắn như vậy, lại dùng mạng đến cực tâm của mình một lần.

Đương nhiên, Trình Thương Thuật yêu hắn, nhưng Chung Du Bạch chưa bao giờ cảm thấy hắn yêu mình vượt qua kiếm của hắn, vượt qua sinh mạng của hắn.

Tình yêu thứ này khó có thể nói rõ, Lục Ninh liếc mắt nhìn Lục Viễn, thở dài.

Lời thề rất lạ lùng, chân chính có thể không nói chỉ làm giống như Trình Thương Thuật vậy có thể có mấy người?

Lục Viễn lặng lẽ kéo tay Lục Ninh lại, mười ngón xiết chặt, hắn đè thấp thanh âm, “..... A Ninh, chúng ta cùng đi.”

Hắn không có nói, chỗ đó rất nguy hiểm, chúng ta đừng đi.

Ánh mắt Lục Viễn thâm thúy yên tĩnh, “Người sợ sao?”

Lục Ninh lắc đầu.

Lục Viễn nở nụ cười, “Ừ, mặc kệ thứ này có hữu dụng với chúng ta hay không, bạn bè bạn rộn chung quy muốn giúp không phải sao?”

“Đúng.”

Hai người bọn họ nhìn nhau cười, nếu mà Lục Viễn bởi vì nguy hiểm mà giẫm chân tại chỗ do dự, Lục Ninh ngược lại sẽ xem thường hắn.

Cho dù Lục Viễn là quỷ hút máu, hắn không nặng hứa hẹn, càng nặng tình nghĩa, hắn từ trước tới nay không phải người lạnh bạc.

Cùng lắm thì chết cùng với nhau, lại có cái gì đáng sợ!

..... Huống chi, trong ba lô của y còn một chồng vé sống lại đâu.....

Lục Ninh neho lại ánh mắt nghĩ như vậy.

.

Đá lưu ly xanh (cho đuôi của bạn Hoàng Bích)

biantuda5 images Natural_Oval_Cut_Flat_Back_Cabochon_Chrysoprase

81. Chương 81

Lục Ninh gọi vé sống lại là một cách nói tương đối trực quan, kỳ thật y đã xem qua thuyết minh của hai vật phẩm kia, nhất thời cũng không dám xem tử tế.

Nếu..... Thật sự có thể dùng mà nói, hình như có chút quá nghịch thiên.....

Trong trò chơi này có hai vật phẩm sống lại, một loại là bia đá sống lại, CD(1) một giờ, một loại là đá linh hồn sống lại, CD chỉ có nửa giờ, thứ này là vật phẩm buộc định không thể giao dịch, hiệu quả vật phẩm viết rõ ràng “mang theo có thể sống lại khi tử vong, cũng có thể dùng cho những người tử vong khác”, cũng không giống trong trò chơi khác viết chỉ là khôi phục sau “trọng thương”, đồ chơi này viết rõ ràng “sống lại sau khi tử vong”, chung quy trò chơi này là cái trò gọi là Thiên tộc cùng Ma tộc, nhân vật trò chơi không phải người thường, có được thứ đồ nghịch thiên như vậy..... Lục Ninh tỏ vẻ có thể hiểu được, còn có một số thứ có thể giao dịch, trừ mấy bình máu bình lam kia ra, trong ba lô của y không hề thiếu hạt châu trong suốt long lanh, khiêm tốn hơn mấy bình thủy tinh kia nhiều, chỉ là lực khôi phục lại càng mạnh.

Nếu thuốc khôi phục có thể dùng mà nói, loại này hẳn là cũng có thể dùng đi?

Nghĩ nghĩ, Lục Ninh móc ra một nắm, hạt châu ngân bạch giống như ngọc trai tỏa ra ánh sáng trong suốt nhân nhật, mượt mà không có một khe rãnh, tinh thể phục hồi, trong ba lô y có khoảng tám trăm mười chín viên, lấy lượng máu càng tăng một mảng lớn so với số liệu ban đầu của Lục Ninh, ăn vào một viên cũng tuyệt đối là đầy cả máu cả lam, càng đừng nói những người khác, theo Lục Ninh suy đoán, những người trước mặt này, bao gồm mấy người Chung Du Bạch, Di Thu Ý, chỉ nói về sinh mệnh lực, có thể vượt qua y ngược lại thật đúng là không có, cho dù là Huyết tộc lấy sinh mệnh lực mạnh mẽ nổi tiếng, lượng máu của Lục Viễn cũng sẽ không vượt qua lượng dự trữ trong một viên tinh thể phục hồi.

Kỳ thật Lục Ninh càng muốn cho bọn họ tinh thể sinh mệnh trong ba lô, thế nhưng thứ đồ chơi kia là từng viên ngọc trai đỏ như máu, màu đỏ bên trong giống như có thể chuyển động vậy, dù sao cực kỳ giống máu tươi là được, Lục Ninh sợ mấy chính đạo kia rất có bóng ma tâm lý với thứ này.

“Đây là cái gì?” Chung Du Bạch cảm nhận được khí tức sinh mệnh dày đặc trong loại hạt châu này, thậm chí còn mang theo một loại hương vị cổ quái khiến cho tinh thần rung động.

Mỗi hạt châu trắng trong suốt lẫn lộn trên lòng bàn trắng nõn của Lục Ninh đều chỉ lớn bằng khoảng móng tay út, tròn trĩnh mỹ lệ, y do dự một chút, lại lấy ra mấy viên màu đỏ, “Nếu chỉ bị thương, ăn màu trắng có thể nháy mắt khôi phục, nếu là kiệt sức cùng bị thương, màu đỏ, một viên đủ để khôi phục trạng thái mạnh nhất.”

Mọi người đầy mặt khiếp sợ nhìn Lục Ninh, chỉ có Chung Du Bạch cùng Lục Viễn tốt hơn một chút, chung quy bọn họ là biết thứ tốt Lục Ninh lấy ra không chỉ có cái này, những khoáng thạch đất đỏ độ tinh khiết cực cao kia, rồi Mithril chưa bao giờ nghe qua gặp qua, càng đừng nói bình máu có thể nháy mắt chữa khỏi trước kia chỉ từng nhìn thấy.

“Còn có thứ gì tốt?” Chung Du Bạch trực tiếp hỏi.

Lục Ninh lại lấy ra một cuộn tranh cuộn, thứ này trong trò chơi gọi là sách chú ngữ, “Sách chú ngữ gia tốc thượng cấp, tăng 30% tốc độ trong năm phút đồng hồ, sách chú ngữ dừng khí thượng cấp, tăng 9% lực tấn công trong năm phút.”

Hai loại tranh cuốn này là y cảm thấy giải thích tương đối dễ, về phần còn cái gì mà tranh cuốn tăng 90 điểm cho tấn công vật lý một kích trí mạng, Lục Ninh cảm giác chính mình lấy ra cũng rất khó giải thích, cái gì gọi là 90 điểm?

Dù vậy cũng đủ để cho mọi người khiếp sợ, bọn họ cũng đều biết người tu chân cũng biết một chút thủ đoạn chế bùa chú, nhưng trong những năm tháng gần như có thể xưng là “thời đại mạt pháp” hiện tại, người hiểu biết bùa chú kỳ thật không nhiều, huống chi, bọn họ mới chưa từng nghe qua loại bùa chú có thuộc tính nghịch thiên thể này.

Chung Du Bạch vẫn biết Lục Ninh đến từ một nơi kỳ quái, y có cánh lông vũ màu đen, cũng không thuộc bất cứ loại yêu quái nào, ma khí trên người nặng đến khó hiểu, Chung Du Bạch từng gặp ma tu, cho dù ma tu ở thời kỳ này đã gần như diệt sạch, nhưng hẳn lại vẫn gặp qua một hai ma tu, những người đó hoàn toàn không giống Lục Ninh trước mắt, bất luận là khí chất hay là năng lực, Lục Ninh thật giống như..... bản thân đã là đến từ bóng tối, mà không phải sa ngã thành ma.

Lượng sách chú ngữ chứa trong ba lô thậm chí còn nhiều hơn tinh thể một chút, xem ra là vật phẩm mà nhân vật trò chơi này chuẩn bị sẵn, y thậm chí còn có sách chú ngữ gia tốc thượng cấp không thể giao dịch, thứ này thời gian liên tục không phải năm phút, mà là nửa giờ.

“Dùng như thế nào?” Di Thu Ý thật vất vả tìm về tiếng nói của mình.

Lục Ninh thanh thanh yết hầu, “Tinh thể ăn vào là được, sách chú ngữ kỳ thật chính là tranh cuốn, chỉ cần xé mở là có thể tác dụng trên người mình, cần thử một chút không?”

Chung Du Bạch vội vàng trừng mắt nhìn y một cái, “Đừng có lãng phí!” Sau đó cầm lấy đồ đạc đi sang phía Trình Thương Thuật bên kia.

“..... Anh ta đi làm gì?” Alice lộ bộ nói.

“Giao tình là giao tình, làm ăn là làm ăn.” Hùng Minh Minh nghiêm túc nói, “Loại thứ tốt này tuyệt đối không phải tặng không.”

Di Thu Ý cười nhẹ, “Những thứ tốt của Chiêu Minh kiếm phách kỳ thật đều ở trên người Trình Thương Thuật, không cần lo lắng hẳn không trả nổi giá. A Ninh, mấy thứ này của cậu rất kinh người, cậu không sợ sẽ có người giết người cướp của?”

Lục Ninh lại mỉm cười lắc lắc đầu, “Người khác cho dù có giết tôi cũng không lấy được cái gì.”

“Vì sao?”

“Tôi cũng không giống mọi người, a Viễn cho là tôi có không gian chứa vật, kỳ thật cũng không quá giống nhau, cùng với nói là không gian chứa vật, chỉ bằng nói bộ tộc chúng tôi vốn là có một loại năng lực không gian đặc biệt,” Lục Ninh nói, vươn ngón tay thon dài vẽ một hình vuông trong không trung, “Tỷ như, tôi có thể lấy ra đồ vật từ mảng không gian trống rỗng này, cũng có thể bỏ vào, thế nhưng người bên ngoài lại căn bản không nhìn thấy, mọi người cũng có thể phát hiện, trên người tôi vừa không nhãn cũng không có vòng cổ, toàn thân không có bất cứ thứ gì giống như không gian chứa vật, là vì loại năng lực này từ sinh ra đã có, mà không phải dựa vào vật bên ngoài.”

Di Thu Ý như có suy nghĩ, “Vậy không gian rộng bao nhiêu?”

Lục Ninh ra vẻ tiếc nuối, “Đáng tiếc, không gian rất có hạn, không phải cố định lớn nhỏ giống như mấy người tưởng tượng, mà là cố định rất nhiều tầng, giống như ngăn tủ có rất nhiều ô vuông, một ô vuông chỉ có thể chứa một thứ. Trong thế giới trước kia của tôi, có người còn lợi hại hơn tôi, ở phương diện này cũng có thiên phú hơn, không gian có được cũng lớn hơn rất nhiều, năng lực của tôi có hạn, lại sớm rời khỏi thế giới đó, nay như vậy cũng đã là cực hạn của tôi, lúc trước khi tôi rơi xuống thế giới này, trên người gần như hai bàn tay trắng, may mà tôi còn mấy thứ này gửi trong không gian, đến thế giới này lại vẫn có thể mở ra.”

Lời y nói nửa thật nửa giả, thế nhưng bởi vì đã biểu hiện ra loại năng lực này, không cho phép những người khác không tin, đặc biệt bọn họ nhìn Lục Ninh một thân nhẹ nhàng thoải mái, T-shirt đơn giản quần thường chân trần, quả thực giống như lời y nói, trên người không có bất cứ thứ gì giống như không gian chứa vật cả.

“Chẳng trách có thể nào tôi cũng không phát hiện được cậu giấu súng với pháo ở chỗ nào.” Hùng Minh Minh bỗng nhiên hiểu ra nói.

Lục Viễn đung bả vai Lục Ninh một chút, “Mấy vật nhỏ kia cũng có bản lĩnh như vậy?” Y nói là mấy sủng vật đã từng gặp kia.

Lục Ninh gật gật đầu, tiện tay triệu hồi ra một con tiểu long thú ánh sáng, bộ dáng tiểu long thú lưng đeo ba lô kỳ lạ không nói, cũng đồng dạng có chức năng ba lô, “Loại sinh vật ma pháp này ở thế giới kia của chúng tôi rất thông thường.....”

Mọi người đã chết lặng, vật nhỏ giống như rỗng bụng bự trong truyền thuyết phương Tây này, chỉ là trở nên bỏ túi cùng dễ thương rất nhiều, ở trong miệng Lục Ninh lại là vật nhỏ tương đối thông thường!

Đây coi như là một lần Lục Ninh nói rõ ngọn ngành, nhưng y có thể nói ra cũng chỉ có như vậy, mặt khác, y không thể nói.

Rất nhanh Chung Du Bạch đã trở lại, “Trình Thương Thuật từng đi dò đường, những nơi khác trong tòa thành tiên này quả thực không thể đi vào, chỉ có cửa vào bị mấy thế lực Ngọc Anh môn, Vô Đương cầm giữ kia có thể, mặt khác, lần này trừ vài người tu chân kia, còn có hòa thượng đến từ Ấn Độ cùng quý tu Thái Lan, trừ hai nhà này gia, một số thế lực khác đều bị những người tu chân này phán định là quá yếu, không đáng mời, bị vứt bỏ ngoài sự kiện lần này.”

“Nếu bên trong có lợi ích rất lớn, vì sao còn muốn gọi người bên ngoài đến phân một chén canh?” Lục Ninh kỳ quái hỏi.

Chung Du Bạch nhìn về phía Lục Ninh, “Bao giờ ra ngoài sẽ tính tiền với cậu, nhất định sẽ không để cậu chịu thiệt,” Tuy hắn là một con thỏ giả dối âm hiểm, lại vẫn là đã nói nhất định sẽ làm, nói xong câu đó, hắn mới tiếp tục nói, “Bởi vì bọn họ đều biết, bên trong rất nguy hiểm.”

“Rất nguy hiểm?”

“Ừ, vô cùng nguy hiểm.” Chung Du Bạch cười khổ nói, “Bởi vì khi tòa thành này chìm xuống, là có người.”

“Người tu chân?” Lục Viễn suy đoán nói.

Di Thu Ý nheo mắt, “Những đại năng kia hẳn không đến mức bị nhốt trong tòa thành này mới phải chứ?”

“Không biết lúc ấy xảy ra ngoài ý muốn gì, bọn họ chính là bị nhốt ở trong tòa thành này,” sắc mặt Chung Du Bạch ngưng trọng, “Không chỉ có bọn họ, còn có linh thú của bọn họ, bất cứ sinh vật nào trong tòa thành này, bản lĩnh của bọn họ là người tu chân hiện tại không thể so, may mà đã qua hơn một nghìn năm, năng lực của bọn họ xói mòn không sai biệt lắm, dù vậy, đối với chúng ta hiện tại mà nói, vẫn là vô cùng nguy hiểm, cho nên những kẻ ngu xuẩn kia liền muốn tìm ít vật hy sinh.”

“..... Vật hy sinh yếu một chút không phải tốt hơn?” Lục Ninh vẫn không hiểu.

“Quá yếu mà nói thì không được, thậm chí ngay cả tình huống cũng không dò ra được, có ích lợi gì.” Chung Du Bạch cười lạnh, “Nhưng tôi lại vẫn cảm thấy đây là một phương pháp ngu xuẩn, người muốn cho người ta làm vật hy sinh thì người ta liền làm vật hy sinh? Thật sự là ngây thơ, tôi thấy mấy tên hòa thượng Ấn Độ kia bản lĩnh ngược lại cũng không phải đơn giản.”

Lục Viễn ra bên ngoài nhìn thoáng qua, “Chúng ta phải cùng những người Chiêu Minh kiếm phái này đi vào?”

Chung Du Bạch gật gật đầu, “Mấy tiểu tử này không quá khiến người thích, đừng để ý đến bọn họ là được, đến, cầm lấy cái này.”

“Cái gì?” Hùng Minh Minh nhìn về phía Chung Du Bạch.

“Yểm tức đan,” Chung Du Bạch nói, “Bí dược(2) Chiêu Minh kiếm phái mới có, Tử Thần lão đạo cất giữ rất nhiều năm, kỳ thực chính là phiên bản đơn giản hóa của trạc yêu đan năm đó, có thể che giấu khí tức trong thời gian ngắn, cho dù là Trình Thương Thuật, cũng không thể cứ quang minh chính đại mà dẫn đám yêu ma chúng ta này đi vào.”

Di Thu Ý nhìn đan dược nhỏ màu đỏ thắm trong tay, “Vậy sau khi đi vào?”

“Sau khi vào?” Chung Du Bạch cười đến ý vị thâm trường, “Sở dĩ Tử Thần lão đạo có loại đan dược này, bởi vì hần vốn chính là bằng chi của một gia tộc bên trong thành tiên này, hơn nữa thành này nhìn tứ tứ phương phương, bên trong lại có vô số ảo trận, đến lúc đó tự nhiên bằng bản lĩnh của mình, nếu chỉ là Trình Thương Thuật mang theo hai ba con mèo con đi vào, gặp phải đội ngũ hai mươi người của người ta, tự nhiên không ngăn cản được, nhưng mà chúng ta..... Mấy người cũng biết, cho dù gặp phải hai đội người tu chân, chúng ta cũng không nhất định sợ bọn họ, thật sự không ngăn được, chúng ta còn sách chú ngữ a Ninh cho, chúng ta chạy vẫn là được.”

..... Dù sao, Lục Ninh lại vẫn có một loại cảm giác quý dị từ thế giới bình thường đi vào thế giới tu chân.

Mà đến ngày đi vào, Trình Thương Thuật dẫn đầu, mang theo mười một đệ tử từ Chiêu Minh kiếm phái trẻ tuổi, một kiểu đạo bào(3) trắng dần biến thành xanh lam, được kêu là một nhuệ khí bức người ngọc thụ lâm phong, diện mạo đều là ngoài tiêu chuẩn. Còn lại Lục Ninh, Lục Viễn, Chung Du Bạch, Hùng Minh Minh, Di Thu Ý, Trương Ngôn Thắng, Hoàng Bích, Alice lại không tốt như vậy, một kiểu trang phục con người tiêu chuẩn, rõ ràng là ở trong nước, Hoàng Bích lại phải biến thành hình dạng con người, sau đó, ngay ngắn chỉnh tề tám cặp kính *** che khuất nửa khuôn mặt.....

Lục Ninh căn bản không muốn nhìn biểu tình của những người chính đạo kia, ngay cả bản thân y cũng cảm thấy đủ ngu ngốc, nhưng mà bọn họ không có đạo bào Chiêu Minh kiếm phái, càng không có đồ may thích hợp tiêu chuẩn tu chân, trừ Lục Ninh ra, những người khác ngay cả hành lý cũng không đem, trong ba lô của Lục Ninh ngược lại là có mấy bộ quần áo, Lục Viễn cũng nhân tiện được hưởng lây, thế nhưng những người khác lại không có cách nào, vì thế, cứ như vậy tới.

Nhưng vẫn có một số nhân sĩ chính đạo có chút quen biết những yêu quái chướng mắt bọn họ này, chỉ có thể để Trương Ngôn Thắng dùng đồ trang điểm chống nước làm chút ngụy trang cho bọn họ, lại đeo thêm cặp kính đen, tự nhiên nhìn không ra ai là ai.

..... Chỗ hồng duy nhất chính là, rất dễ khiến người khác chú ý rất ngốc bức!

Lục Ninh cảm giác tám người bọn họ vừa đứng ra bên ngoài, đó chính là hiệu quả không đành lòng nhìn thẳng.

“Trình hiền chất, ngươi đây là –” Thủ Dật lão đạo kinh ngạc hỏi, vài đệ tử phía sau kia đã nhìn không được khe khẽ nói nhỏ, thỉnh thoảng lại nhìn về phía tám tên cổ quái trên dưới quần áo phổ thông lại một bộ ngẩng đầu kia.

Trình Thương Thuật lại cực kỳ lừa gạt, trong biểu tình lạnh nhạt thậm chí mang theo vài phần lãnh khốc, “Không có biện pháp, Chiêu Minh kiếm phái chúng ta cũng chỉ có mười một đệ tử này nguyện ý cùng ta đi, tám vị trí còn lại không thể lãng phí, ta liền bán cho tám vị tán tu, thu chút phí vé vào cửa mà thôi.”

Thủ Dật: “.....”

Tất cả mọi người không thể khống chế biểu tình kém chút thì tan vỡ.

..... Phí vé vào cửa.....

Thủ Dật lão đạo nửa tin nửa ngờ quét mắt nhìn đám mấy người Lục Ninh, lại không phát hiện bất cứ sai lầm nào, mấy người này khí tức tầm thường, tu vi có vẻ cũng không quá cao, mặc dù có chút cổ quái, nhưng tán tu trong nước vốn ít, hơn nữa không có tán tu không kỳ quái, thời gian có hạn, trì hoãn quá nhiều thời gian ở nơi này môn phái phía sau đã có người có ý kiến, hần cũng chỉ có thể khoát tay để cho bọn họ đi vào.

Nhìn chằm chằm bóng dáng cao ngất như cây tùng của Trình Thương Thuật, Thủ Dật lạnh lùng cười, nếu đi vào, cũng đừng nghĩ đi ra!

Mặc hần tức trí đa mưu như thế nào cũng không ngờ được Trình Thương Thuật sẽ to gan đến mang một đám yêu quái chạy phần phạt đến trước mặt, phải biết, nơi này hiện tại nhưng là có vài trăm tu sĩ! Bất cứ một yêu quái nào đến đều là muốn chết, đây cũng là nguyên nhân mà Thời Thúy Trân không dám đến đây tham gia.

Lòng bàn tay Lục Ninh đều có ra chút mồ hôi, bọn họ vậy mà thật sự làm như vậy!

Xếp phía sau Chiêu Minh kiếm phái vừa vận chính là Phi Kính tông.

Vài năm này a Lục tu luyện cực kỳ thuận lợi, tăng lên rất nhanh, tâm tình lại ổn, bởi vì đặc biệt chú ý yêu ma, biểu hiện ra khí chất “ghét ác như thù”, các loại tìm hiểu tin tức yêu ma tự mình chi tiền, được trưởng bối trong môn khen ngợi nhiều, đã từ vòng đệ tử phổ thông bay lên đến đệ tử tinh anh trong môn, lại vì một phe trong Phi Kính tông câu kết với Ngọc Anh môn lần trước bị đả kích quá sâu, phía sư phụ a Lục nhân cơ hội nổi lên, trong lần hành động này giành được chín vị trí, a Lục là đệ tử đích truyền, tự nhiên được xếp vào lần hành động này.

Mà lúc này, a Lục đang mở to mắt kích động đến tay cũng có chút run rẩy.

Chân chính thích một thần tượng đến tình cảnh mê muội, thông qua tí xíu chi tiết cũng có thể phán đoán ra hẳn là ai, cho dù chỉ là một bóng dáng, một đặc tả con mắt, một hàng mi, một bàn tay thậm chí là một mảnh góc áo.

Người khác có lẽ không thể nhận ra Lục Ninh Lục Viễn sau khi hóa trang một chút nhìn qua cái cằm càng nhọn, a Lục lại liếc mắt nhìn lập tức nhận ra, T-shirt trên người Lục Ninh này trước kia y đã từng mặc, a Lục gặp qua trong ảnh fan chụp.

Càng đừng nói, chỉ riêng nhìn bóng dáng bọn họ cũng đủ để cho a Lục liếc mắt liền nhận ra.

Có câu nói, hóa thành tro cũng nhận ra người, a Lục là fan lâu năm, muốn nhận ra không cần quá đơn giản..... Sau đó nàng thò đầu nhìn Lâm sư tỷ cách đó không xa một lúc, từ biểu tình của nàng phán đoán ra, Lâm sư tỷ cũng nhận ra hai người này.....

Bọn họ vậy mà quang minh chính đại xuất hiện ở trong này!

A Lục nghĩ lại mà trong lòng còn có chút run rẩy.

Mà trên bờ biển bị làm loạn đến gà bay chó sủa, chính đạo khó tránh khỏi phải đi hỏi thăm một chút đến cùng vì cái gì mà bờ biển Hải Nam lập tức tụ tập nhiều phóng viên như vậy, cổ tình còn đều ở phụ cận vùng này, nơi này có không ít cứ điểm tạm thời của các môn phái, tuyệt đối không thể để người thường phát hiện, phải biết, phóng viên, paparazzi, muốn đi làm nghề này, nhất định phải có một đôi mắt sáng như tuyết cùng trực giác sâu sắc, bằng không đi nơi nào đào tin tức chần động?

Hơn nữa, trên đời này đại khái ít có nhà báo có sức tưởng tượng hơn phóng viên cùng paparazzi, bọn họ giỏi liên tưởng, còn dám suy đoán.

Quả thực khiến đệ tử canh giữ trên bờ của các môn phái hoàn toàn to đầu, chuyện xảy ra hai ngày, nhóm phóng viên điên cuồng muốn đào ra hành tung của Lục Ninh Lục Viễn, nhiều người sống to đùng như vậy tự nhiên biến mất không tung tích làm cho bọn họ căn bản không hiểu làm sao, ngay cả đăng báo cũng chẳng có gì mà viết, này không khoa học a!

Mà rất nhanh, phóng viên đại lục nghe được tiếng gió càng ngày càng nhiều, xảy ra một chuyện ngạc nhiên như vậy, tò mò không phải một hai người, nhất thời vài nhà truyền thông coi chuyện này nhi thành tin tức lớn mà đào, liền xem ai có thể lấy được tư liệu trực tiếp, người người đang cạnh tranh mạnh mẽ.

Đệ tử các môn phái cảm thấy mình sắp không chống được nữa, chỉ có thể rút củi dưới đáy nồi, tìm hiểu rõ nguyên nhân những người thường này tụ tập ở đây.

Vừa đi điều tra, nhất thời dọa bọn họ nhảy dựng.

Bọn họ biết Lục Ninh Lục Viễn là yêu ma, thế nhưng gần đây vì chuyện thành tiên đáy biển nên bọn họ cũng đã lâu không có chú ý hướng đi của yêu ma quỷ quái, căn bản không biết đám yêu ma kia cũng đến Hải Nam!

Sau đó, bọn họ liền nhớ đến nơi đầu tiên nhóm phóng viên xuất hiện là cái thôn đơn độc nơi Hạng Bạt chiếm cứ kia.....

Nhóm yêu ma nhất định xuống biển từ nơi đó!

Vừa nghĩ không xong như vậy, các đệ tử nhanh chóng báo cáo tông môn, khi Thủ Dật biết tin thì đã là hai ngày sau khi các môn phái đi vào thành tiên, hần lập tức nhớ tới tám nam nữ quý đệ lại gốc gác đi theo bên người Trình Thương Thuật kia.

Cho dù là Thủ Dật bề ngoài tu dưỡng tốt đến tận cùng cũng nhịn không được muốn chửi bậy –

Ngọa tào, đám yêu ma quỷ quái này chẳng lẽ thật sự kiêu ngạo như vậy, cứ thế trực tiếp đi qua trước mắt mình?!

Ý nghĩ này nhen trong ngực hần, không lên không xuống thiếu chút khiến hần bất tỉnh nhân sự!

Con mẹ nó đám khốn kiếp này!

Nhưng bất luận hần mắng như thế nào, Lục Ninh bọn họ đã bước vào tòa thành lưu lạc thần kỳ kia.

Không giống bên ngoài hoàn toàn chìm trong nước yên tĩnh tang thương, bên trong giống như là một không gian khác.

Rõ ràng cũng khắp nơi đều là nước, hai chân Hoàng Bích hóa thành đuôi cá, tự tại xoay vòng.

Nước bên trong này lại khiến người thoải mái rất nhiều, giống như không có áp lực tồn tại, khi nước này phát qua thân thể, nó giống như không khí vậy, mềm nhẹ, tựa như không có gì.

Bọn họ nhìn thấy đầu đường rộng không có một bóng người, theo Lục Ninh đoán, ước chừng có thể chứa vừa hơn mười cái xe tải đặt song song, quá rộng rãi, ở bên ngoài nhìn vào còn có nhà ở không bằng phẳng, đứng ở nơi này nhìn gần như mỗi tòa có thể xưng là nguy nga, trước khi chưa đi vào thì chỉ cảm thấy hết thấy mọi thứ bên trong đều khiến người khiếp sợ, chân chính đứng bên trong mới phát hiện mấy thứ kia đều không thể biểu hiện một phần vạn của tòa thành này.

Làn nước trước mặt trong suốt, lơ lửng những chấm sáng nhỏ lấm tấm màu xanh biếc, nhỏ vun lóe ra như sao trời, cách đó không xa có một thân cây, Lục Ninh không biết đó là cây gì, chỉ là cái cây kia nở hoa đầy cành như khói mây, đóa hoa mỹ lệ sáng lạn như mây mù, cứ như vậy lẳng lặng yên tĩnh giống như ở trong hồ phách.

Càng đừng nói những căn phòng ngay cả tường vậy cũng có khắc hoa văn đám mây màu vàng nhạt cực kỳ tinh xảo kia, những đường cong kia lưu loát giống như dùng thanh ngọc điêu khắc góc cạnh.

“Vì sao một người cũng không nhìn thấy.” Lục Viễn bỗng nhiên nhẹ nhàng nói.

Không sai, trước bọn họ đã có nhiều tu sĩ vào như vậy, nhưng trước mắt lại là một tòa thành trống –

Bọn họ không nhìn thấy dù chỉ một người.

Lục Ninh tập trung tinh thần nghe, giống như từ nơi xa xôi truyền đến tiếng nhạc du dương, nếu tiếng nhạc kia không phải tiếng guitar y quen thuộc mà nói, có lẽ sẽ càng tương xứng với tòa thành cổ đã trầm trong đáy nước từ hơn ngàn năm trước này một chút đi?

..... Lục Ninh gần như không thể nào che dấu loại cảm giác hữu thần thác loạn này, không chỉ có có Guitar, còn có đàn violin a ta đi!

.

(1) Cold down, thời gian làm lạnh kỹ năng tới lần sử dụng tiếp theo

(2) Loại thuốc bí mật

(3) Áo đạo sĩ

82. Chương 82

Cho dù hiện tại phần lớn tinh lực của Lục Ninh cùng Lục Viễn đều dùng đóng phim, lại vẫn là đã ra ba album, hơn nữa ở phương diện âm nhạc cũng có thể nói là tương đối có thiên phú.

Lục Ninh thông thạo guitar, biết chơi Bass, còn có thể đánh trống, Lục Viễn lại thêm biết đàn piano cùng violin, còn biết chút ít về sáo, tuy rằng đã học từ lúc bảy tuổi, trước cả khi đến nhà Cố Di, nhưng lấy trí nhớ của hắn, những thứ này hoàn toàn không bị quên mất.

Lúc mới bắt đầu, Lục Ninh đã nghĩ đây có phải là một loại ảo trận hay không, chỉ là y tương đối quen thuộc với guitar nên mới có thể nghe được tiếng guitar, thẳng cho đến khi Lục Viễn bên cạnh trực tiếp nói: “Vì sao lại có tiếng violin cùng guitar?”

“Không chỉ có violin cùng guitar,” Lục Ninh nheo mắt, “Còn có piano, thụ cầm cùng chút nhị hồ như có như không.”

Tiếng nhạc đứt quãng rất êm tai, nhưng ở trong một tòa thành cổ ở dưới đáy biển như thế này, cho dù nghe được nhạc phong cách cổ, lại sử dụng nhạc khí hiện đại, cảm giác mang lại cho người ta cũng chỉ còn lại rộn tóc gáy.

Hai thanh niên đi bên người Trình Thương Thuật cầm một cái la bàn tương đối lớn, sau khi chuyển mấy cái, chỉ vào một phương hướng, “Đi.”

Di Thu Ý lại không nhắc chân, “Chờ một chút.”

Chung Du Bạch cũng không đi, hắn trực tiếp nói: “Mấy người biết trận pháp?”

Một đệ tử Chiêu Minh kiểm phái gần như thẹn quá thành giận, “Chúng tôi không biết chẳng lẽ những yêu ma mấy người biết?”

“Khiêm Quảng!” Trình Thương Thuật ngăn hắn lại, “Chúng ta quả thật không hiểu trận pháp.”

Trên thực tế, kiểm tu tin tưởng cùng chấp hành nhất lực giáng thập hội(1), hoàn toàn không hiểu gì về mấy thứ phù lục trận pháp này, vì chuyển đi này mà Trình Thương Thuật đặc biệt đoạt la bàn Bạch Ngọc này để phá trận, đây chính là một pháp khí phá trận tương đối không tồi, nhưng bởi vì bọn họ căn bản không hiểu trận pháp, cho nên có vũ khí lợi hại như vậy nhưng dùng vẫn rất mới lạ.

“Alice!” Chung Du Bạch gọi tiểu miêu yêu đang đứng rụt rè một tiếng.

Trong tất cả mọi người, thực lực của cô quả thực yếu đến không đủ nhìn, cũng chỉ mạnh hơn tu sĩ mới nhập đạo một chút mà thôi, đây còn là vì yêu vật trời sinh đã mạnh hơn người thường một chút.

Mà mang cô đến đương nhiên là có nguyên nhân, bằng không Chung Du Bạch mới sẽ không để Alice rất có khả năng biến thành gánh nặng xuất hiện ở trong này.

Dáng vẻ Alice xinh đẹp đáng yêu, hơn nữa nhìn hoàn toàn không có tính uy hiếp, cho dù là nhóm kiểm tu hoàn toàn không có hảo cảm với yêu ma, khi đối xử với cô cũng ôn hòa hơn một chút.

..... Dù sao, bọn họ cũng không thể không hợp tác cùng những yêu quái này không phải sao?

Alice đã nhắm hai mắt lại, cô mặc T-shirt màu xám cùng quần bò xanh nhạt phổ thông, giống như chậm rãi nổi lên ở trong làn nước trong suốt, đợi đến khi cô lại mở to mắt, đồng tử vốn bình thường đã biến thành mắt mèo một lam một lục dựng thẳng, hai kiểm tu đứng gần Alice nhất lập tức lui ra phía sau một bước.

Năng lực đặc thù mà cô có được không chỉ là tìm người, dòng máu của Alice tương đối đặc thù, tổ tiên động vật họ mèo rất khó nói rõ, từ ngày Alice nuốt Đế Lưu Tương thành yêu đã không quá giống những yêu quái khác, tuy rằng thực lực không mạnh, năng lực lại rất cổ quái.

Tỷ như, bọn họ không nhìn được thành thị ảo trận tầng tầng này có dáng vẻ gì, Alice lại có thể nhìn thấy rõ.

Cô như một con mèo nhỏ linh hoạt, “Đi theo tôi!”

Không đi ngược hướng la bàn chỉ, ngược lại đi về phía cây hoa mây mù có chút ít quỷ dị kia.

Đoàn Lục Ninh Lục Viễn không chút do dự đi theo cô, vài kiểm tu kia lại lòng ngập tràn không tình nguyện, nhưng Trình Thương Thuật đã nhắc chân theo sau, bọn họ tự nhiên không có lựa chọn thứ hai.

Cây hoa mây mù này nhìn gần càng là đẹp đến chói mắt, hơn nữa đẹp đến mức khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy không bình thường, với tâm lý phổ biến thì cũng không thể trực tiếp đi về phía cây này đứng không?

Mà khi Alice trực tiếp biến mất ở bên cạnh thân cây hoa mây mù, mọi người mới nhanh chóng đuổi sát theo.

Lục Ninh biết thế giới hiện tại là một thế giới không thể dùng khoa học bình thường để suy đoán, thế nhưng hoàn cảnh y sinh hoạt lại không có bao nhiêu chuyện không khoa học, đến khi đầu đụng vào thân cây, y thậm chí nhin không được phản xạ có điều kiện giống như lui về phía sau một cái.

Sau đó đã thấy bản thân đứng ở giữa con đường rộng lớn.

Tiếng nhạc có vẻ như càng trở nên rõ ràng hơn một chút.

“Các người –” Âm thanh xa lạ truyền đến, Lục Ninh nhìn lại phương hướng đó.

Oan gia ngõ hẹp.

Nói thật, bản thân Lục Ninh biết rất ít người tu chân, có thể coi là kết thù thì lại càng ít, phỏng chừng kẻ thù của Chung Du Bạch bọn họ nhiều hơn một chút, nhưng mà trong những người trước mặt này hình như có một là đệ tử Hàm Anh môn lúc trước từng ám toán Lục Ninh trong concert.

“Kết kiếm trận!” Âm thanh lạnh lùng của Trình Thương Thuật vang lên.

“Trình Thương Thuật, ngươi vậy mà cấu kết với yêu ma!” Nam nhân trung niên cầm đầu Hàm Anh môn lớn tiếng gầm lên.

Trình Thương Thuật cong khóe môi, “Nếu ta không cấu kết yêu ma thì mấy người sẽ không xuống tay với ta sao? Chương môn của các ngươi không phải đã hạ tử lệnh sao? Cần phải khiến ta không thể ra khỏi nơi này — khẩu khí thật lớn!”

Nam nhân mặt chữ điền nhìn chính khí lẫm liệt kia ghen hòng, rất nhanh lại cười lạnh nói, “Bại hoại cấu kết yêu ma truy lạc như ngươi, mỗi nhân sĩ chính đạo chúng ta đều phải tiêu diệt!”

Chung Du Bạch nhin không được cười lên tiếng, “Rất có tự tin nhỉ.”

Lục Ninh gật gật đầu, nếu ông trời khách khí như vậy, trực tiếp ném kẻ thù đến trước mặt bọn họ, không đánh thì uống, khi phía sau lưng Lục Ninh mở ra đôi cánh lông vũ đen cực lớn, vài đệ tử Hàm Anh môn kia đều có chút khiếp sợ, trên thực tế, người tu chân những năm này ít có người đã chân chính giao thủ với yêu ma.

Chiêu Minh kiếm phái nổi tiếng vì kiếm trận mạnh mẽ, thế nhưng có nữa, dưới tình huống tu vi ngang nhau, lấy một địch hai vẫn là có chút khó khăn, đặc biệt thực lực những người liều chết trung thành với Trình Thương Thuật này cũng không phải rất cao, chỉ có kết thành kiếm trận, lấy Trình Thương Thuật làm trung tâm thì mới có lực tấn công tương đối khiến người kiêng kị.

Nếu không có yêu ma ở bên cạnh như hổ rình mồi, hai mươi người Hàm Anh môn vẫn rất có khả năng bắt được đám Trình Thương Thuật, dù sao lần này chương môn cho bọn họ không ít thứ tốt phòng thân.

Vừa ra tay, vị đại đệ tử của môn chủ Hàm Anh môn này đã lập tức có chút hối hận, bởi vì hắn phát hiện Trình Thương Thuật càng mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn không nói, những yêu ma này cũng không phải là đèn cạn dầu, hắn không chịu nổi a!

“Đệ tử Ngọc Anh môn ngay cách đây không xa, nếu các ngươi — a!” Lời còn chưa dứt, một vệt kiếm quang sắc bén phá trời đánh xuống, trực tiếp chặt đứt phát trần trong tay hắn, thậm chí cắt đứt nửa bàn tay hắn.

Mặc kệ nói như thế nào, Trình Thương Thuật vốn là kiếm tu số một số hai, càng đừng nói có kiếm trận gia trì cho hắn.

Lục Ninh lơ lửng ở giữa không trung trực tiếp một súng bắn chết cái tên đánh lén kia, cực kỳ thoải mái, Lục Viễn dựa vào thân thể mạnh mẽ đã sớm tách một đám đệ tử Hàm Anh môn ra, khiến cho bọn họ từ lúc bắt đầu đã không thể kết thành trận được, càng đừng nói Di Thu Ý là tồn tại còn hung thần hơn Lục

Viễn bao nhiêu, trong tám người đến thì chỉ có Hoàng Bích cùng Alice có lực tấn công yếu một chút, nhưng bọn họ vốn không phải dùng để đánh nhau, nơi này cần dựa vào năng lực phụ trợ đặc thù của bọn họ.

Đuôi cá của Hoàng Bích vung lên, bắt đầu hát.

Hát cũng không phải những ca khúc quen thuộc kia, Lục Ninh chưa bao giờ nghe qua ca khúc như vậy, ôn nhu thanh lệ đến cực hạn, hát đến đầu quả tim con người cũng đều run rẩy.

“Giao nhân ca!” Vị đối diện ngăn bàn tay đang chảy máu, bản lĩnh Giới Tu chân tự nhiên không giống người thường, chỉ là đứt một bàn tay, cũng không phải vết thương muốn mạng gì, lại càng sẽ không bởi vậy mà mất đi bản lĩnh, hẳn biết hiện tại không có đường lui, ngược lại khuôn mặt hung ác, liều mạng! “Xử lý giao nhân kia!”

Giao nhân ca, mấy người Lục Ninh cùng một phe với Hoàng Bích, loại tiếng ca này là rất dễ nghe, đệ tử Hàm Anh môn lại cực dễ bị tiếng ca quấy rối tâm thần, giao nhân ca vốn chính là một loại tấn công tinh thần đặc thù.

Thế nhưng Hùng Minh Minh, Trương Ngôn Thắng bảo vệ Alice cùng Hoàng Bích làm sao sẽ để cho bọn họ được như ý?

Lục Ninh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Trương Ngôn Thắng ra tay theo ý nghĩa chân chính, hẳn là đệ tử Hợp Hoan tông thì Lục Ninh biết, lại còn là một điệp yêu, khi hai đệ tử Hàm Anh môn xông tới chỗ bọn họ, dây xích tay phong cách cổ xưa mà Trương Ngôn Thắng đeo trên cổ tay đột nhiên sáng lên, hẳn mở tay ra, lập tức tung ra một mảnh khói mù màu hồng.

“Cẩn thận!” Người hơi lớn tuổi lớn tiếng hô, nhưng vậy cũng đã chậm, đệ tử kia trực tiếp nhảy vào trong làn khói, đấu tranh được một lúc thì ánh mắt liền trở nên mơ mơ màng màng, trên mặt hiện ra màu đỏ bừng giống như say rượu, “bụp” một tiếng ngã xuống đất.

Trương Ngôn Thắng cười lạnh, “Những tu sĩ hiện tại này, tâm tình vậy mà kém đến loại trình độ này, một chút bụi mê tình cấp thấp nhất mà thôi!”

Sắc mặt người còn lại kia cực kỳ khó coi, hẳn nhận được loại thủ đoạn này, “Ly Tâm trạc của Hợp Hoan tông lại ở trên tay người.”

Trương Ngôn Thắng có chút kinh ngạc nhìn qua, mỉm cười, “Coi như ngươi có chút kiến thức.”

Nhưng loại kiến thức này khiến người nọ căn bản không dám lại tiến về phía trước, hẳn đương nhiên biết Ly Tâm trạc lợi hại, nhưng hẳn không nghĩ ra là, vì sao Ly Tâm trạc sẽ ở trong tay yêu ma này! Cái thứ này không phải bảo vật bất truyền của Hợp Hoan tông sao? Cũng giống như Phi Tiên kính của Phi Kính tông vậy.

Huống chi, đằng sau còn có hồ yêu đồng dạng thực lực mạnh mẽ.

Tiểu đội hai mươi người của Hàm Anh môn, không đến thời gian nửa khắc(2) đã bị giết đến thất linh bát lạc, nhưng những người tu chân này cũng cực có khí thế, không ai cầu xin tha thứ không nói, hầu như mỗi người đều là chiến đấu đến một giây cuối cùng, không hổ là đệ tử tinh anh của Hàm Anh môn.

Lục Ninh đứng thẳng thân thể, một tay cầm súng, dứt khoát lưu loát bóp cò, lúc nổ súng, loại tư thế này khiến vai lưng y càng thêm cao ngất, súng ma pháp nhắm trúng mục tiêu, tay y hơi hơi nâng lên, tiêu sái đến cực điểm.

Không thể không nói, ngôi sao bắn súng vốn chính là một nghề tương đối có mị lực, vũ khí như súng khi sử dụng có lẽ không lộng lẫy bằng vũ khí trong nghề nào đó, nhưng luận trình độ cảnh đẹp ý vui thì cũng sẽ không thấp.

Hàm Anh môn đại bại, Trình Thương Thuật không để lại cho bọn họ đường sống, thế nhưng vì khí thế bất khuất của những đệ tử này, hẳn cũng không tra tấn bọn họ, tuy rằng hận đệ tử Ngọc Anh môn, Hàm Anh môn, Quỳnh Anh môn ở sau lưng châm ngòi khiến Chiêu Minh kiếm phái biến thành thất linh bát lạc như vậy, nhưng Trình Thương Thuật cũng có tin tưởng xây dựng lại Chiêu Minh kiếm phái, cho nên chỉ là lưu loát một kiếm đoạt mạng bọn họ, sau đó nhấc chân rời đi.

“Nhất định phải tìm đến vị trí này.” Trình Thương Thuật cầm cuộn tranh đã biến thành màu vàng mở ra đưa cho Chung Du Bạch, “Tuy rằng tôi cũng không rất xác định, thế nhưng có thể mơ hồ cảm giác được loại khí tức này.”

Chung Du Bạch gật gật đầu, “Alice, xem cái này.”

Alice ngoan ngoãn chạy tới, nhìn lướt qua rồi kinh ngạc nói, “Nơi này... rất gần a!”

Nhánh tổ tiên kia của Trình Thương Thuật ở trong thành này cũng không tính là thế lực mạnh mẽ gì, cho nên nơi ở cũng không ở trung tâm thành tiên, ngược lại ở ngay khu vực sát rìa ngoài, may mắn là, nơi bọn họ đi vào vừa vặn ở ngay bên cạnh nơi này.

“Vậy thì đi nhanh đi.” Lục Viễn thúc giục Alice.

Sớm lấy được đồ thì yên tâm sớm.

Thế nhưng, khi thực sự đứng trước cửa lớn màu đỏ thắm, nghe được tiếng nhạc rõ ràng, Lục Ninh lại có loại dự cảm rất không tốt.

Khi cửa bị đẩy ra, từng chuỗi bọt nước dâng lên, không phát ra nửa điểm tiếng vang.

“Là ảo trận.” Alice nhẹ nhàng nói.

Tuyệt sẽ không có người đặt một cái sân lớn, cầu nhỏ, dòng nước, đình nhỏ như vậy ở trước cổng lớn, không nói tinh xảo, những nhạc khí kia sắp đặt rất có cảm giác hình ảnh tan vỡ, nhất là chiếc piano màu trắng ở chính giữa kia!

Tiếng nhạc chính là truyền đến từ nơi đó.

“Thật sự là..... đã rất lâu không có khách đến.” Một âm thanh thành thật phác khàn khàn như tiếng dây đàn cổ truyền tới.

Trong tầm mắt Lục Ninh xuất hiện một nam nhân mặc chiếc áo rộng vạt dài, mang theo ngọc quan cao cao, nam nhân này mặc áo bào trắng như mây nhẹ như tuyết, dáng vẻ càng là ngọc thụ lâm phong cực kỳ xuất sắc, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện hắn cùng Trình Thương Thuật có ba bốn phần giống nhau.

Khi người này đi ra sắc mặt rất lạnh nhạt cứng rắn, khi nhìn thấy Trình Thương Thuật lại ngẩn ra, “Người — là người Trình gia?”

“Vâng!” Trình Thương Thuật trả lời dứt khoát lưu loát.

Về mặt người tới lập tức trở nên phức tạp, “..... Phải, khi đó, thập cửu đường đệ vừa vặn ra khỏi thành.....”

Hắn thở dài yếu ớt, “Nay toàn thể thành này, còn hậu nhân trên đời chỉ sợ cũng chỉ có Trình gia ta, tiểu tử, người theo ta đến!”

Chung Du Bạch lẳng lặng nhìn một màn này, nhìn Trình Thương Thuật không quay đầu mà biến mất theo người này, lại vẫn không nhịn được cười tự giễu.

Hắn biết mà, nếu nói Trình Thương Thuật thuần túy chỉ vì hắn mà liều chết muốn đi vào thành tiên dưới đáy biển, đừng nói là mình hoặc người ngoài, lý do này, bản thân Trình Thương Thuật hắn cũng không thể tin được đi?

“Ah đúng rồi, nể mặt các người đi cùng hậu nhân Trình gia ta đi chuyến này, một chút nhạc khí ở bên kia là ta làm ra chơi trong thời gian dài dòng không có việc gì làm ở nơi này, nếu các người thích thì có thể tự nhiên mang đi, dù sao ta cũng không dùng gì. Thế nhưng những thứ khác, một thứ cũng không được động vào.” Người này thần nhiên nói.

Kỳ thật Lục Ninh rất muốn hỏi, vị đại ca này, ngài chìm ở đáy biển nhiều năm như vậy, làm sao sẽ biết đàn piano cùng guitar aaa! Đây không khoa học a!

Nhưng rất nhanh y đã biết, ở trung tâm đình nhỏ có một thứ cổ quái gì đó, Di Thu Ý khiếp sợ nhìn cái khung nửa lơ lửng kia, một mặt gương cứ như vậy gắn ở phía trên.

Đương nhiên, đây không chỉ riêng là một mặt gương.

“..... Phù Sinh kính.” Cô khàn giọng nói.

“Cái gì?” Lục Viễn tò mò nhìn qua.

Thanh âm Chung Du Bạch bình tĩnh, hần nói: “Đừng động, người nọ đã dặn dò, những thứ khác đều không cho động. Phù Sinh kính chính là vật quý hiếm thấy trên đời, lấy đi chỉ sợ sẽ gặp phiền phức lớn.”

Lục Ninh không nhịn được hỏi: “Phù Sinh kính là thứ gì?”

“Vạn vật sinh linh trong nhân gian, chẳng qua phù sinh trên đời.” Chung Du Bạch nhẹ nhàng nói, “Vạn vật thế gian đều không trốn thoát khỏi ánh mắt phù sinh, Phù Sinh kính chính là cái gương có thể cho cậu nhìn đến tất cả những gì cậu muốn nhìn thấy trên thế giới, nó vốn là linh vật, bất luận là tu sĩ hay là yêu ma chúng ta, Phù Sinh kính đều là thứ trong truyền thuyết, nghe nói có nó liền có thể không phải luân hồi, linh hồn trọn đời bất diệt.”

“..... Mạnh như vậy?”

Chung Du Bạch thở dài, “Chẳng trách qua nhiều năm như vậy mà khí linh hồn của người nọ vẫn còn mạnh như vậy, nếu gặp phải đại năng khác, chỉ sợ đã dật tán không sai biệt lắm, chúng ta hợp lại liệu mạng cũng chưa chắc không thể thắng, người này — không được.”

“Có Phù Sinh kính, năng lực của hần chỉ sợ có qua vạn năm nữa cũng sẽ không dật tán bao nhiêu.” Di Thu Ý bình tĩnh nói, “Cho dù thân xác không còn, thực lực của hần chỉ còn lại một hai phần mười của ngày xưa, muốn đối phó chúng ta lại vẫn là chuyện dễ dàng.”

Chung Du Bạch trầm mặc trong chốc lát mới nói, “Trách không được Trình Thương Thuật dám đến.”

Lục Ninh lại cảm thấy, Trình Thương Thuật đối Chung Du Bạch, không hẳn là không toàn bộ xuất phát từ thật tâm, chỉ là Chung Du Bạch này, tâm tư thông minh lanh lợi, trước kia bọn họ lại có khúc mắc, hiện tại muốn cho Chung Du Bạch tin tưởng Trình Thương Thuật vốn cũng đã rất khó khăn.

Lục Viễn lại giật mình, “Chẳng trách nơi này lại có đàn piano violin guitar linh tinh, là hần thấy từ trên Phù Sinh kính đi.”

“Hần là không sai, Phù Sinh kính có thể nhìn đến nhân gian.” Trương Ngôn Thắng luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, “Đối với hần mà nói, cuộc sống chỉ sợ là thương hải tang điền(3) đi.”

Không sai, trong thời gian trăm năm này, cuộc sống biến hóa chỉ có thể dùng thần kỳ để hình dung.

“Như vậy những thứ này chúng ta có thể lấy đi sao?” Nếu không thể động gương này, ánh mắt Lục Ninh dừng lại trên những nhạc khí kia.

Hùng Minh Minh thật thà cười, “Tôi không biết chơi nhạc khí.”

Ngược lại Hoàng Bích đi lên, vô cùng thích chiếc thụ cầm tinh xảo kia.

Lục Viễn vừa ngồi xuống đàn một phím, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái, “..... Đây không phải đàn piano phổ thông.”

“Có ý gì?” Alice chớp mắt hỏi.

“Nếu tôi đoán không sai mà nói, đây là..... pháp khí?”

Di Thu Ý đi tới, rất nhanh lại lắc đầu, “Không phải pháp khí, tôi cũng không nói rõ được.”

Lục Viễn đàn một khúc [Gửi Elise], lại rất nhanh nhìn thấy một hình chiếc nhẫn quần quanh ở trên ngón tay út của hần!

Lục Ninh bên kia cũng là tình huống như vậy, một khúc ngắn ngủi, hoa văn trên guitar liền chạy lên ngón tay y –

Chung Du Bạch lập tức nhìn ra manh mối, “Là pháp khí! Pháp khí nhận chủ!”

“Điều kiện nhận chủ có lẽ là chơi một khúc.” Lục Ninh nhìn nhìn ngón tay mình, nói.

..... Hiện trường biết chơi nhạc khí chỉ có Lục Ninh, Lục Viễn cùng Hoàng Bích, gạt người là Hoàng Bích còn chỉ biết thụ cầm, phải biết giao nhân thiên về đàn Không, trừ cái này ra thì những nhạc khí khác căn bản một tẹo cũng không biết, chỉ có piano vừa học một chút, cố tình chiếc piano duy nhất đã vô tình thuộc về Lục Viễn.

Hiện giờ học? Vậy cũng phải có nhạc khí cùng loại để dạy a! Hơn nữa ai biết vị kia sẽ để bọn họ ở trong này bao lâu? Vạn nhất hẳn rất nhanh đã ra ngoài thì sao!

Vì thế, Lục Ninh cùng Lục Viễn quả thực chiếm tiện nghi lớn, mặc kệ nói như thế nào, cho dù là nhạc khí chưa từng sờ qua, một khúc đơn giản vẫn là có thể, tỷ như Lục Ninh kỳ thật không quá biết saxophon, nhưng đời chỉ cùng một người bạn học qua hai ngày, thôi không quá chục lần, căn bản là không sai biệt lắm, thế nhưng nhạc thiếu nhi làn điệu đơn giản vẫn có thể chơi được một khúc.....

Quả nhiên không bao lâu, Trình Thương Thuật đã được vị lão tổ Trình gia kia thả ra, mà hẳn thần nhiên liếc mắt nhìn quét sân đình, kinh ngạc nói, “Người tinh thông âm nhạc trong các người không ít a — ah, chờ một chút, các người không phải cái gọi là tổ hợp Ninh Viễn gì kia sao?”

Lục Ninh: “.....”

Lục Viễn: “.....”

Lão tiền bối ngài thật sự là rất đi ở tuyến đầu thời đại a uy, thậm chí ngay cả chúng ta cũng nhận được!

Lục Ninh Lục Viễn rõ ràng cảm nhận được, bọn họ nổi, rất nổi, không thấy đồ cổ sống ở hơn một nghìn năm trước này cũng nhận ra bọn họ hay sao!

..... Xin đừng tan vỡ nghiêm trọng như vậy a.....

“Cách Phù Sinh kính xem buổi biểu diễn của các người kỳ thật không có bao nhiêu cảm giác chân thật a.” Lão tổ Trình gia cảm thán, “Không bằng các người mở một buổi biểu diễn ở trong này được không?”

Lục Ninh: “.....”

Ngọa tào, có thể từ chối sao?!

“Ta sẽ mời bằng hữu bên trong thành đến xem, bọn họ cũng đã vắng vẻ nhiều năm như vậy, náo nhiệt một chút, coi như kỷ niệm cuối cùng, trong bọn họ có rất nhiều người e là vài ngày nữa sẽ tiêu tán,” Trong giọng điệu của lão tổ Trình gia mang theo buồn bã nhàn nhạt, “Về phần đám những tiểu gia hỏa tán loạn kia —” Hẳn mỉm cười, “Chẳng qua là vài con kiến mà thôi, không cần lo lắng, cùng nhau đến đây xem biểu diễn xong lại giết chết toàn bộ làm vé vào cửa buổi biểu diễn của các người được không?”

Lục Ninh: “.....”

Lục Viễn: “.....”

Cầu bỏ qua a a a a! Vì cái gì vừa nghe đã có một loại cảm giác rợn tóc gáy như vậy a.....

Đề nghị hung tàn như vậy rất đáng sợ có được không!

.

(1) Lấy một địch mười

(2) 1 khắc = 15 phút, nửa khắc thì bằng... nửa của 15 phút:p

(3) Chỉ những thay đổi lớn lao

Gửi Elise

Bass (Lyl ko rành nhạc cụ nên search gg cũng ko rõ Bass là cái gì, nhưng hầu như nó đều cho ra ảnh cái loại này, cái này nó là Guitar Bass)

fender-american-deluxe-jazz-bass

Thụ cầm

harp

đàn Không (Không hầu) cái này vs cái bên trên hình như giống nhau?

konghou

Saxophon

yamaha-yas-280-alto-saxophone-lacquered

Phát trần

tu van-phat tran-

hoặc cũng có thể là cái này (Tu chân giới hiện đại mà, ai biết được:v)

091112-danhgiachoilong-(1)-edc08

p/s: ta một vs hai a Trình – Bạch quá TT____TT, yêu thì cứ nói toẹt ra, lại còn... ờ mà... nói ra chưa chắc 2 a đã tin nữa cơ TT____TT

83. Chương 83

Sau khi Lục Ninh trùng sinh đã trải qua đủ loại không hiện thực, thế nhưng khi thực sự đứng ở chỗ này nghe được đề nghị của vị lão tổ Trình gia đây, y vẫn cứ cảm giác tan vỡ hoàn toàn.

Hơn nữa, y căn bản không nghĩ tới chém tận giết tuyệt những tinh anh của chính đạo ở trong này có được không.

Phổng chừng động tĩnh do những phóng viên kia gây ra hẳn là đã truyền đến tai những phần tử chính đạo bên ngoài, ở bên ngoài tòa thành tiên dưới đáy biển này có rất nhiều người tu chân, nếu mà bọn họ thực sự xử lý sạch tất cả người tu chân nơi này, như vậy làm sao đi ra ngoài được?

Lục Ninh một chút cũng không muốn trở thành kẻ địch chung của toàn Giới Tu chân.

Cho dù thân là thân phận yêu ma, có rất nhiều người trong Giới Tu chân nhằm vào bọn họ, thế nhưng loại nhằm vào này tạm thời còn chưa bay đến tình cảnh thù hận, cường độ đả kích đương nhiên cũng không giống như vậy.

Muốn Lục Ninh nói, cho dù yêu ma cùng người tu chân nhìn thì như không thể cùng tồn tại, trên thực tế lại không nghiêm trọng như vậy, người tu chân có không ít điều kiêng kỵ cùng hạn chế, tuy rằng bọn họ muốn giết chết yêu ma, thế nhưng không đến tình cảnh bắt đết dĩ, dưới quy tắc cùng hạn chế, bọn họ sẽ lựa chọn nhượng bộ, Lục Ninh nhưng một chút cũng không muốn đối mặt một Giới Tu chân đã hoàn toàn điên loạn.

Chung quy, bên trong tòa thành hầu như đều là đệ tử tinh anh của các môn phái.

“Thúc tổ, cần gì nói khẩu khí lớn như vậy, bản thân ngài muốn xem thì cũng thôi, có một số tiền bối cũng không phải người thích náo nhiệt, hơn nữa có lẽ có một số thần hồn đã dật tán đến không còn tinh thần thanh tỉnh được như ngài nữa đi?” Trình Thương Thuật chậm rãi nói.

Lục Ninh nhẹ nhàng thở ra.

Lão tổ Trình gia lại hơi nhăn mày, bất mãn nói: “Tiểu tử, rốt cuộc thì ngươi đứng ở bên nào!”

“Chung quy đều là đồng đạo tu chân.” Trình Thương Thuật bình tĩnh nói.

Lão tổ Trình gia hừ một tiếng, “Chỉ sợ ngươi vừa ra ngoài bọn chúng đã chỉ trích ngươi cấu kết yêu ma, vậy mà còn nói cái gì đồng đạo tu chân, chẳng lẽ ngươi không biết bước trên con đường tu tiên này vốn là cá lớn nuốt cá bé, kẻ nào chặn đường thì kẻ đó phải chết, ai nhân từ nương tay giống như ngươi –” Hiển nhiên hẳn vô cùng không vừa lòng.

Lục Ninh nhìn không được liếc mắt nhìn vị lão tổ Trình gia này, phát hiện hẳn tương đối có phong độ của loại nhân vật chính lòng dạ độc ác lợi ích là trên hết trong những tiểu thuyết tu chân kia.

..... Hay là nói, Giới Tu chân ở thời đại đó chính là như vậy?

Như vậy, những thần hồn còn chưa hoàn toàn dật tán ở bên ngoài kia.....

Lục Ninh cảm giác trình độ nguy hiểm hình như còn cần lại tăng thêm một cấp bậc đi?

“Chỉ cần thúc tổ cho ta số trạc yêu đan kia, đây tự nhiên sẽ không còn là phiền toái nữa, trên người bọn họ không có yêu ma khí, đương nhiên sẽ không còn là yêu ma.”

Lão tổ Trình gia cười lạnh, “Ngây thơ! Nếu bọn họ muốn đối phó ngươi, loại lấy cơ này làm sao có thể lừa gạt qua!”

Trình Thương Thuật nghiêm túc nói: “Thúc tổ, Giới Tu chân hiện tại cũng không giống lúc đó, cho dù bọn họ muốn xử lý chúng ta, nếu không có cách nói hợp lý thích hợp, cũng không làm được.”

Nhờ cái tư tưởng “tự do dân chủ” của nhân gian ảnh hưởng, Giới Tu chân hiện tại cũng không phải cục diện một nhà độc quyền, cho dù Thủ Dật chân nhân muốn dồn Trình Thương Thuật vào chỗ chết, lại cũng không thể làm cho mọi người cùng nhau đối phó Trình Thương Thuật được, thậm chí không lấy ra được một lý do có thể khiến mọi người tin phục, ngay cả đoán được cái chết của nữ nhi có liên quan đến Trình Thương Thuật, không có chứng cứ thì cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, cho nên hẳn chỉ có thể sai khiến lực lượng thuộc về hẳn nhằm vào Trình Thương Thuật, mà không thể để môn phái khác bắt được nhược điểm.

Vừa nghĩ như vậy, Lục Ninh bỗng nhiên cảm thấy, tuy rằng Giới Tu chân hiện tại chẳng phải tốt đẹp gì, lại cũng không xấu như vậy, cũng giống như ông già làm bảo an canh cửa ở tiểu khu kia, tốt xấu không vì xử lý bọn họ mà không từ thủ đoạn ra tay ngầm.

Nói cách khác, so với thời của lão tổ Trình gia kia, nhân sĩ chính đạo hiện tại có tiết tháo hơn.

Chung Du Bạch bỗng nhiên mở miệng, “Đến lúc đó, trên người chúng ta không có yêu ma khí, cho dù có người nhận ra thân phận chúng ta, Trình Thương Thuật chỉ cần nói cũng không biết chúng ta là ai, những nhân sĩ chính đạo kia nhiều nhất cũng chỉ nói hẳn một câu xem xét không chu toàn, đây cũng không coi là tội lớn gì.”

Mặc kệ nói như thế nào, Giới Tu chân kia vẫn mang theo một tầng khăn che ra vẻ đạo mạo dịu dàng thâm thiết.

Lão tổ Trình gia lúc này mới ném ra một cái chai, “Thật sự là con cháu không nên thân, cầm đi! Thế nhưng chuyện biểu diễn không thể sửa đổi!”

Lục Ninh: “.....”

Nơi này là đáy biển, lại còn khắp nơi là nước, bọn họ dựa vào bèo nước Hoàng Bích cho mà có thể hít thở nói chuyện ở trong nước, thế nhưng hát? Bọn họ ở trong nước khẳng định sẽ so ra kém Hoàng Bích thân là giao nhân a!

Vì thế, địa điểm chính thức ở một cái sân trong nơi này, sân khấu lộ thiên, phong cách tương đối cổ xưa tinh xảo không nói, mặt đất là do bạch ngọc thuần túy chế ra, quả thực rất xa xỉ a!

Âm thanh? Không có. Ánh sáng? Không có.

Vì thế, bắt buộc dĩ chỉ có thể Lục Ninh một cái guitar, Lục Viễn một piano, hai cái micro bắt đầu hát.

Micro cũng là tác phẩm khi nhằm chán của vị lão tổ Trình gia này.

Tiếng đàn piano trong nước làm cho dòng nước bốn phía tạo thành từng vòng gợn sóng, cứ như vậy mà khuếch tán ra ngoài.

Lục Ninh có một loại cảm giác kỳ diệu, y chưa bao giờ hát dưới tình huống như thế này, hoàn cảnh bốn phía xinh đẹp đến cực hạn, đài bạch ngọc, đình lưu ly, hoa mây mù, nhưng cổ tình tất cả lại có loại phong cách cổ xưa trở lại nguyên trạng, trừ nhạc khí trên tay, bọn họ chẳng có cái gì.

Loại show này chỉ sợ bọn họ sẽ không bao giờ có lần thứ hai, Lục Ninh nghĩ như vậy, bắt đầu âm đầu tiên, âm đầu tiên trong veo cao vút.

Bọn họ không biết là, bắt đầu từ câu đầu tiên, tiếng hát của bọn họ đã truyền khắp tòa thành tiên dưới đáy biển lớn đến mức khó có thể tin tưởng này.

Lão tổ Trình gia muốn, không chỉ có xua đi hiu quạnh.

A Lục vừa nghe được một tiếng liên kinh ngạc quay người sang, không có biện pháp, chỉ là một âm thanh nàng cũng có thể phân biệt ra đây là âm sắc của Lục Ninh.

Bọn họ đang hát?

“Thật sự có sức sống a.....” Lão tổ Trình gia cảm thán.

Lục Ninh cùng Lục Viễn vốn đã thuộc về loại hình bộ dạng tương đối đẹp mắt, thế nhưng không đẹp mắt đến mức khiến người kinh ngạc, chỉ là rất nhiều người khi đứng ở trên sân khấu sẽ sáng lên lấp lánh, Lục Ninh cùng Lục Viễn chính là loại người này.

Bọn họ, là ngôi sao trời sinh.

Ca sĩ, không chỉ là âm thanh, còn là khí tràng.

Khi Lục Ninh cùng Lục Viễn hát, càng chú trọng không phải kỹ xảo mà là khí tràng làm cho người ta không tự chủ được mà bị hấp dẫn, cho nên, sau mỗi concert, bọn họ đều sẽ có thêm càng nhiều fan, live của bọn họ có mị lực hơn CD rất nhiều, cho dù là ca khúc không ra làm sao, để cho bọn họ hát live một lần cũng có thể khiến người thích.

Lục Ninh Lục Viễn không hoàn toàn hát các ca khúc của bọn họ mà bắt đầu từ ca khúc bọn họ hát đầu tiên trên sân khấu, [Xin chào ngày mai], chậm rãi, kéo mở màn cho buổi biểu diễn đặc biệt này.

Tiếng piano hoặc là guitar đơn giản, nếu là rock mạnh mẽ thì Lục Ninh sẽ đánh trống, Lục Viễn sẽ dựng bàn phím, đợi đến khi Lục Ninh kinh ngạc phát hiện trước mặt xuất hiện càng ngày càng nhiều khán giả, y liền phát hiện ra có cái gì đó không đúng.

Những người này, là người tu chân.

Nhưng nhìn biểu hiện của bọn họ, là tự nguyện tụ tập lại nơi này mà không phải bị ép, mà từng lần hư ảnh xuất hiện trong không trung, quả nhiên giống như lời Trình Thương Thuật nói, có một số thần hồn căn bản đã mất đi thần trí.

Vì thế, Lục Ninh cùng Lục Viễn vừa hát vừa nhìn bên dưới đánh thành một đồng.

..... Không sai, đánh thành một đồng.....

So với những tác phẩm võ hiệp lớn thì có vẻ đặc sắc hơn, pháp bảo kiếm quang phù lục đủ loại kiểu dáng, còn có đủ loại thủ đoạn của những hư ảnh kia, mấy người Trình Thương Thuật Chung Du Bạch cũng bị cuốn vào chiến cuộc.

Đám Chung Du Bạch nuốt trọc yêu đan căn bản không bị coi là yêu ma, ngược lại là mọi người đồng lòng chống lại những hư ảnh điên dại kia, bao gồm những người ngay từ đầu đến đây vì ôm mục đích xử lý Trình Thương Thuật cũng vậy.

Ôm tâm tư để cho hòa thượng Ấn Độ cùng quỷ tu Thái Lan làm vật hy sinh, nay quỷ tu Thái Lan quả nhiên thành vật hy sinh, bản lĩnh của bọn họ đặc thù, nhìn những thần hồn mạnh mẽ này thậm chí nổi tâm tư lấy những chúng làm của riêng, nhưng những đại năng ngày xưa này có chỗ nào dễ đối phó như vậy, không bao lâu những người Thái Lan tinh thông quỷ thuật này đã chết sạch sẽ, ngược lại công pháp của hòa thượng Ấn Độ có chút ít bộ phận tương khắc với những thần hồn này, đến giờ mới chết một, mười chín người khác còn sống rất tốt.

Muốn nói chiếm được cái gì tiện nghi, tìm được cái thứ gì tốt, trong thời gian ngắn ngủi này, ngược lại thật đúng là không có cái thời gian đó.

Lục Ninh cùng Lục Viễn cứ cách một tầng màng nước như vậy, thật giống như đang hát khúc quân hành cho mọi người vậy, bọn họ hát đến tận hứng thì bên kia cũng đánh cho tận hứng.

Bọn họ không thể không hát, khán giả quan trọng nhất kia vẫn trầm ngâm nghe bọn họ hát, lơ lửng ở trong không trung, dáng vẻ yên tĩnh, khuôn mặt mang cười.

Lão tổ Trình gia có được Phù Sinh kính này quá lợi hại, Lục Ninh phỏng chừng y, Lục Viễn lại thêm mấy người Chung Du Bạch bọn họ cũng không thể đánh thắng được người này.

A Lục trong cuộc chiến kinh ngạc phát hiện, nghe tiếng hát, sức chiến đấu của nàng tăng lên gấp đôi phần, không chỉ là nàng, phỏng chừng mọi người đều phát hiện, chỉ cần có tiếng hát của Lục Ninh Lục Viễn tồn tại, tâm tình bọn họ đều ổn định hơn không ít, đầu óc đặc biệt thanh minh, ra tay cũng càng thêm tinh chuẩn.

Tiếng ca kia, giống như khúc quân hành! Khiến cho bọn họ ngẩng cao chiến ý, máu trong cơ thể cũng có chút sôi trào hừng hực!

Hư ảnh những đại năng ngày xưa này cực kỳ mạnh, trên thực tế, thực lực của những người tu chân nơi này yếu hơn bọn họ một bậc, nếu phân tán ra, chỉ sợ tỉ lệ sống sót của tiểu đội hai mươi người này tuyệt đối không cao.

Nhưng tự lại một chỗ như vậy, ngược lại tốt một chút, chỉ là luận thực lực, bọn họ lại vẫn hơi kém một chút.

Nếu không có tiếng hát này mà nói.

Lão tổ Trình gia buồn bã mở miệng: “Tiếng nhạc bừng bừng sức sống như vậy.” Hắn vươn tay, lại chỉ chạm đến một mảnh hư vô.

Lục Ninh cùng Lục Viễn đều không biết, thực sự thì cái gì hắn cũng không nghe được, một câu tiếng ca cũng không.

Hắn có được Phù Sinh kính, thế nhưng, trăm ngàn dáng vẻ bên trong Phù Sinh kính đều là yên lặng không tiếng động, hắn có thể nói chuyện với bọn họ, lại căn bản không nghe được tiếng của bọn họ, chỉ là dựa vào nước dao động mà biết bọn họ đang nói cái gì.

Thời gian dài dòng, tuy rằng thần hồn của hắn vẫn ổn định như trước, lại đã sớm đánh mất thính giác, không chỉ hắn, hơn phân nửa những đại năng thời trước đã mất đi thần trí ở nơi này, bọn họ nghe không được, nhìn không tới, thậm chí mất đi năng lực tự hỏi.

Đây là thoái hóa do thời gian từ từ ăn mòn, lão tổ Trình gia nhất thời không cảm thấy thú vị.

Tòa thành xinh đẹp thất lạc nơi đáy biển này, ngày ngày yên tĩnh giống như một phần mộ.

Hắn nhìn hai thanh niên bừng bừng sức sống kia ca hát, ở bên trong Phù Sinh kính, hắn đã nhìn thấy cảnh tượng vạn người hoan hô bọn họ, nhiều người yêu thích mê muội âm nhạc như vậy, nên có bao nhiêu dễ nghe?

Hắn có thể làm ra tất cả những nhạc khí nhìn rất phức tạp kia, lại có lợi ích gì đâu.

Vì thế, hắn dùng tất cả cỏ An Ninh, thân thể cây Trần Hồn, lông vũ chim Đồ Đằng, gân cốt Chiến Báo cấp bảy trong thành để làm ra mấy thứ này, chờ đợi có một ngày có người có thể tấu lên khúc nhạc chấn động thần hồn của hắn.

Nay cuối cùng đã làm được.

Hắn không nghe được, lại cảm giác được thần niệm của mình khẽ rung theo tiếng nhạc, run rẩy đã lâu không gặp khiến hắn ngay cả pháp quyết cũng bấm không chuẩn.

Thì ra là cảm giác như vậy.

Thật tốt.

Tất cả người, bao gồm Lục Ninh Lục Viễn, đều không phát hiện tòa thành tiên dưới đáy biển này bắt đầu dần dần dập nát sụp đổ.

Năm đó, tất cả mọi người đều bị bắt nhốt ở chỗ này, là vì trận pháp lớn bảo vệ thành đóng kín cố định, trận pháp không có cửa sinh, tự nhiên mọi người chỉ có thể chết ở chỗ này.

Hiện giờ năng lượng của trận pháp không còn đến 1%, cho dù là thần hồn không hoàn chỉnh như hắn, dốc hết sức, lại cũng đủ để chôn vùi nơi này.

Quả thực nơi này có rất nhiều thứ có thể đảo điên thế giới hiện tại, rất nhiều linh bảo còn mạnh mẽ hơn Phù Sinh kính, cánh đồng hoang vu ngày xưa nay đã thành hải dương, bãi bể nương dâu, nhân loại sống vội vàng vàng lại thật phong phú, Trình Mộ Triều cảm thấy kiếp phù du như vậy cũng rất đẹp.

Tỷ như hai thanh niên đang ca hát trước mắt vậy, ánh mắt sáng rực bừng bừng sức sống.

Cái gì yêu ma, cái gì nhân loại, chẳng qua đều là một loại sinh linh mà thôi, ở thời đại kia của bọn họ, yêu ma cùng nhân loại tuy cũng có thù hận, nhưng nhiều năm qua đi như vậy, còn có cái gì không nhìn ra.

Bọn họ dĩ nhiên tự thành quy tắc, Trình Mộ Triều thích cái thế giới mới mà hắn nhìn thấy ở trong Phù Sinh kính kia.

Như thế, nơi này liền không cần phải tồn tại, hắn đợi được hậu nhân Trình gia đến đây, truyền cho hắn hoàn chỉnh bản Tử Tiêu Lô Đình quyết, không tiếc nuôi.

Như vậy, cứ chôn vùi đi.

Ở trong âm nhạc khiến hắn mỉm cười này.

It's my life!

Lục Ninh đang lớn tiếng hát, tiếng bass trầm thấp cùng piano tiết tấu kịch liệt trộn lẫn vào nhau.

Vân nước dao động, tòa thành tiên hoa mỹ nguy nga dưới đáy biển này, hóa thành bụi bặm từng chút một.

Buổi biểu diễn liên tục hơn sáu giờ!

Lục Ninh nghe được cổ họng Lục Viễn đã khàn khàn, bản thân mình cũng thế, cổ tình lại không cảm thấy mệt, giống như chỉ cần có chiếc guitar này trên tay, y có thể vẫn hát đến vĩnh viễn.

Bảy mươi hai lớp Lục Tiên trận nổ tung từ bên trong, lấy sức mạnh cuối cùng của nó, khiến cả tòa thành tiên làm vật chôn cùng.

Đương nhiên, thân thể Trình Mộ Triều cũng ngày càng trở nên mỏng manh, hắn, cũng phải tiêu tán, cho dù là sức mạnh của Phù Sinh kính, lại cũng không phải là vô địch.

Nhóm người tu chân canh giữ ngoài thành tiên ngạc nhiên nhìn tòa thành tiên giống như ảo ảnh, dần dần trở nên vụn vỡ chấn động, có vẻ như sắp biến mất, không ít người vội vàng lao tới nơi lối vào.

Lại thấy, vừa chạm vào một cái, đã giống như hạt bụi, phân tán ở trong làn nước biển lam đậm âm u này.

Thành tiên đáy biển, triệt để trở thành một truyền thuyết đã không còn tồn tại.

“Các người –” Long mi Thủ Dật gần như muốn dựng thẳng lên, “Còn không nhanh chóng bắt lấy đám yêu ma này!”

Ở giữa một đám người tu chân, quần áo của mấy người Lục Ninh Lục Viễn quả thực cực kỳ bắt mắt.

Thế nhưng căn bản không người nhúc nhích.

Đại bộ phận người còn đang đắm chìm trong rung động bi thương do tòa thành tiên biến mất, mà người từ trong thành đi ra?

Nếu không nhờ tiếng hát của Lục Ninh Lục Viễn, trong bọn họ sẽ có không biết bao nhiêu người chết ở cái chỗ kia, giống như sau khi nghe qua những tiếng hát kia, bọn họ cũng không sinh ra ác cảm với hai thanh niên không phải nhân loại này nữa.

Không biết vì sao, cho dù là những phần tử xúc động bình thường ghét ác như thù coi yêu ma như kẻ địch nhất, thậm chí là đệ tử Ngọc Anh môn, Hàm Anh môn cùng Quỳnh Anh môn, cũng không rút kiếm chỉ vào bọn họ được.

Bọn họ không biết, đây là hiệu quả đặc thù của nhạc khí do Trình Mộ Triều chế tạo, bọn họ không thể nào chống cự mị lực của cổ An Ninh, đây cũng không phải pháp thuật tinh thần khổng lồ chế hút hồn gì, lại cùng

loại với năng lực thiên phú ám chỉ tâm lý của Lục Viễn, bọn họ nghe qua một buổi biểu diễn như vậy, dĩ nhiên bị tiếng hát của hai người mê hoặc.

Bản thân Lục Ninh loáng thoáng có loại cảm giác này, nhưng cũng không xác định, cho nên bọn họ nháy mắt với Chung Du Bạch, nhanh chóng biến mất phía sau những người tu chân kia.

A Lục đứng ở trong đám người, nhìn Lục Ninh Lục Viễn rời đi, đưa theo ánh mắt thân thiết, Lục Ninh mỉm cười lại với nàng, a Lục có chút ngượng ngùng cong cong môi, ánh mắt trong veo sáng rực như vài năm trước.

Lục Ninh nhớ rõ thiếu nữ mặt tròn tìm y ký tên kia, nhớ rõ nàng là một người tu chân.

Trí nhớ của y luôn luôn không kém.

Hiển nhiên thiếu nữ thích bọn họ, thế nhưng bọn họ không giống Thời Thúy Chân, bọn họ không cần đi tìm hiểu quá nhiều về tin tức nhân sĩ chính đạo cái gì.

Cho nên bọn họ chỉ là nhanh chóng cùng Hoàng Bích vòng qua rong biển, trốn vào biển sâu.

Khiến Lục Ninh không ngờ là Trình Thương Thuật cũng cùng đi với bọn họ, còn cả mười một thanh niên kiếm tu anh tuấn cao ngất kia, chẳng qua ánh mắt bọn họ nhìn Lục Ninh Lục Viễn dịu đi hơn, có lẽ là vì hiệu quả của buổi biểu diễn đặc thù lúc trước kia?

“Anh cùng đi làm cái gì?!” Chung Du Bạch cau mày, “Thủ Dật căn bản không thể làm gì anh!”

Trình Thương Thuật bắt đầu dĩ thử dài, “Vì sao tôi không thể cùng các em?”

Lục Viễn nhìn nhìn đám thanh niên phía sau hắn, “Anh còn chưa tính, dẫn bọn họ trở về có thể làm cái gì? Làm bảo an hay là vệ sĩ?”

Lục Ninh: “.....”

Thật vất vả xoát chút hảo cảm, có thể đừng kéo thù hận như vậy hay không?

“Được a!” Trình Thương Thuật thực tự tại nói, “Bảo an vệ sĩ đều được, tôi tin tưởng bọn họ có thể gánh vác.”

Chung Du Bạch trừng mắt nhìn bộ dạng vô lại lại bình tĩnh của hắn, mẹ nó vì sao hắn không biết Trình Thương Thuật còn có một mặt đều giả như vậy!

“A, đúng rồi, trở về vừa đúng lúc chị gái tôi kết hôn, vừa vặn có thể cho bọn họ giúp một tay” Lục Viễn cười đến lộ ra một cái răng trắng.

Lục Ninh liếc mắt nhìn hắn, đây là đang giúp Trình Thương Thuật đi? Tuy rằng Lục Ninh cảm giác chuyện này tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp gì.

Phóng viên còn đang đi qua đi lại ở Hải Nam, Lục Ninh cùng Lục Viễn lên xe, chiếc Suv còn chưa đi được bao xa đã có phóng viên xô tới, lúc này bọn họ cũng chẳng để ý cái gì mà khách khí hay không –

“Ai, Lục Ninh! Chờ một chút, Lục Viễn!”

“Chung ca, Chung ca tôi nhìn thấy ngài rồi!” Đây là người biết Chung Du Bạch.

“Rất cuộc các ngài đến nơi này làm gì?”

“.....”

Hỏi câu này không phải một hai người.

Chung Du Bạch bình tĩnh nhìn về phía bọn họ, “Quay MV mà thôi, mấy người đều đến nơi này làm gì?”

Chúng phóng viên: “= =” MV em gái người, đến nơi như thế này quay MV? Tin người mới có quý!

..... Thế như, không tin mà nói? Rất cuộc bọn họ tới đây làm cái gì?

Bọn họ vất hết óc vẫn không nghĩ ra được.

Ngược lại có hai nhà truyền thông trở về lời thề son sắt phát bản thảo mới –

“Đêm chuyện ma quái khủng bố kinh hồn ở làng chài nhỏ Hải Nam.”

84. Chương 84

Mặc kệ truyền thông tin hay không, lúc này bọn họ quả thật còn quay một số màn ảnh, máy quay phim Hùng Minh Minh tùy thân mang theo quay được ít nhất một giờ hình ảnh, hơn nữa tay hắn thật sự vững, có thể nói là không chút sụt mẻ, những hình ảnh quay ra này tự nhiên là giống như những hình do máy khung quay ra.

Đặc biệt, tòa thành tiên đầy biển kia lộng lẫy hùng vĩ, nguy nga rộng lớn mênh mông như vậy, thế giới đầy biển rồi nước biển sâu như vậy, trừ khi dùng phương pháp quay phim đặc thù, bằng không vốn là rất khó xuất hiện trước mặt người khác.

Quan trọng nhất là quay được dáng vẻ giao nhân của Hoàng Bích, cho dù chỉ là kinh hồng lướt qua thôi cũng đẹp hơn biết bao nhiêu so với lúc khác khi hắn là hình người.

Đây mới là điểm quan trọng nhất.

Đợi quay về Thượng Hải, nhìn ngã tư đường như nước chảy, đô thị hiện đại hóa, Lục Ninh cảm giác những điều mình gặp được vài giờ trước quả thực dường như đã có mấy đời.

Thế giới này, mới là thế giới chân thật đúng không?

Những đá phục sinh rồi bia phục sinh trên người y kia đều chưa từng được dùng tới..... Xem ra trình độ nguy hiểm trong thế giới này cũng là có hạn, kỳ thật Lục Ninh cũng là nắm một nắm mồ hôi, y chỉ sợ vạn nhất tử vong ở thế giới này không giống như trò chơi, mấy thứ đồ sống lại kia của y không dùng được thì làm thế nào, nếu sinh mạng cũng chỉ có một lần, y thật sự không cực nổi.

Lục Ninh tình nguyện mấy thứ này vĩnh viễn phủi đầy bụi trong ba lô của y, hy vọng vĩnh viễn không có một ngày dùng đến chúng nó.

Lại trở lại trường học, trở lại trong công tác bận rộn, trái tim Lục Ninh mới hoàn toàn ổn định lại.

Y nghĩ, hắn vẫn là ưa thích sinh hoạt yên tĩnh bình thành như vậy, mà không phải giống như bước một chân vào giới Tu chân như lúc trước, hư ảo lại không chân thật như vậy.

“A Ninh,” Lục Viễn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, “Người thấy cái này được không?”

Lục Ninh nhìn qua, “Phái nữ không có người không thích trang sức, bộ trang sức ruby này đẹp như vậy, chắc chắn Cố Di sẽ thích, nhưng mà, quá quý giá, cô ấy căn bản không có biện pháp mang ra ngoài.”

Tập ảnh bọn họ đang xem là catalogue trang sức gần đây nhất của cửa hàng bạc kia của Chung Du Bạch, bởi vì là cửa hàng định chế trang sức, vốn đã thu phí cực cao, loại catalogue cá nhân nhỏ này, chỉ cung cấp cho một số khách hàng cao cấp sử dụng, trang sức sản xuất mỗi lần đều là tinh phẩm, mà chủ công năm nay chính là số trang sức khảm đá quý trên catalogue kia, đương nhiên không bằng mấy món bọn họ cầm sang Anh bán đấu giá, nhưng cũng là giá trị xa xỉ, người đại lục có thể mua được cũng chẳng có bao nhiêu, sự tồn tại của nó trên thực tế không phải để kiểm tiền lãi, càng nhiều là đưa đến một loại ý nghĩa tuyên truyền, đề cao cấp bậc toàn cuốn catalogue.

“Ta cảm thấy, không bằng cho cô ấy cái này.” Lục Ninh cầm ra một cái hộp.

Lục Viễn kinh ngạc, “Cái này?”

Trang sức Mithril, Chung Du Bạch bảo lão Tam làm mấy bộ, tỷ như chiếc nhẫn mà Lục Ninh Lục Viễn đeo trên ngón út, Mithril rất đặc thù, từ sau khi Chung Du Bạch bắt đầu tiến hành giao dịch Mithril cùng phù thủy thế giới bóng tối phương Tây mà thu hoạch được từ chỗ bọn họ một số thứ đặc biệt.

Tỷ như vụ thuật(1) gia tăng thêm trên trang sức Mithril này.

Chiếc nhẫn Lục Ninh Lục Viễn đeo trên ngón tay nhìn qua chỉ là chất màu bạc thông thường, mọi người cho rằng đó là bạc hoặc bạch kim, trên thực tế lại là nhẫn Mithril, có năng lực đặc biệt, không chỉ bọn họ có, trên cổ chân Jordanne cùng Elson mỗi đứa đều có một vòng chân, Mithril có thể kéo dài cùng dát mỏng rất tốt, cứ cho là hai đứa nhỏ dần dần lớn lên, cái vòng chân mảnh mảnh trên chân cũng sẽ không làm cho hai nhóc cảm thấy gò bó, mà nó sẽ trở nên càng ngày càng mỏng, đến cuối cùng, sẽ trở nên giống như một hình xăm màu bạc dính sát vào da bọn họ.

Vòng chân Mithril của Jordanne cùng Elson có thể ức chế sức mạnh điên cuồng thuộc về người sói trong cơ thể bọn nhóc rất tốt, ít nhất có thể làm cho hai nhóc duy trì tỉnh táo trong đêm trăng tròn, sẽ không bị sức mạnh của dòng máu làm mờ đầu óc, đây gần như là tai hại duy nhất của người sói, mà sau qua khi thông qua Mithril ức chế, đôi anh em song sinh hỗn huyết Jordanne cùng Elson này mạnh mẽ là không thể nghi ngờ, hai đứa nhóc vốn đã có được hai tầng sức mạnh của người sói cùng quỷ hút máu.

Nếu Cố Di muốn kết hôn, đôi song sinh này sẽ được đưa đến chung cư chỗ Lục Ninh Lục Viễn để bọn họ tự mình dạy dỗ.

Nhẫn của Lục Ninh Lục Viễn có tác dụng không giống của bọn nhóc, Jordanne cùng Elson là ức chế, Lục Ninh Lục Viễn lại là tăng phúc, có thể làm cho lực huyết mạch của bọn họ tăng cường.

Dùng cách nói khác, chính là tăng lên sức mạnh quỷ hút máu của Lục Viễn, Lục Ninh..... sức mạnh Ma tộc? Lục Ninh đề nghị cho Cố Di là một đôi nhẫn Mithril đặc biệt, có tác dụng bảo vệ cùng bồi dưỡng.

Mithril rất đặc thù, bất cứ kim loại nào khác cũng không có tính tiếp nhận kéo dài cùng dát mỏng được như nó, chỉ có Mithril mới có thể tiếp nhận vụ thuật phức tạp bí hiểm như vậy, cũng duy trì vụ thuật này vĩnh viễn không suy giảm.

“Chỉ sợ chị ấy căn bản không biết đây là thứ tốt như thế nào.” Lục Viễn bắt đầu dĩ nhiên nói.

Một bộ trang sức Mithril như vậy, theo cách nói của Chung Du Bạch, ở trong chợ đen bí mật là có thể bán ra giá trên trời, mà vị Bartholomew kia dùng bộ trang sức này đổi đi từ trong tay bọn họ một khối Mithril ước chừng hơn một trăm gam!

“Chị người không biết, Diệp Tồn An biết là được.” Lục Ninh thần nhiên nói, “Nếu là nhẫn kết hôn, sẽ để cho chị người đeo trên ngón tay cả đời.”

Lục Viễn khép nắp đây lại, “Cứ quyết định như vậy.”

Không có người nào hy vọng Cố Di sống tốt nhiều hơn hẳn.

Hôn lễ của Diệp Tồn An cùng Cố Di vô cùng long trọng, Diệp Tồn An là chấp hành CEO của D.A, giá trị con người xa xỉ, hiện tại D.A Ent. phát triển không ngừng, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được tiềm lực tương lai của công ty giải trí này, mà nhãn hiệu châu báu Cố Di kinh doanh đã tương đối có danh tiếng trong giới châu báu hiện tại, là nhân vật kinh điển khởi nghiệp bằng hai bàn tay trắng kinh điển — khụ, mặc dù có nguyên nhân rất lớn là có em trai cô, thế nhưng năng lực vẫn được người ngoài thừa nhận, một đôi như vậy kết hợp, không ai cảm thấy có chỗ nào không xứng.

Là ông chủ của một công ty giải trí, bản thân Diệp Tồn An rất ít ra mặt, vì thế, bởi vì buổi hôn lễ long trọng này mà toàn bộ nghệ nhân D.A đều sẽ có mặt, tự nhiên có vô số phóng viên chen chúc tới, chỉ cầu lấy được một tấm vé vào hôn lễ.

Nhưng mà, hôn lễ này rất đặc biệt, được thiết lập riêng trên một du thuyền, như vậy thì trừ khi lên được thuyền ngay từ đầu, bằng không một khi thuyền đi ra biển, làm sao cũng không bắt được a!

Cho nên những phóng viên này đều vót nhọn đầu suy nghĩ các biện pháp muốn lần đi lên.

Bên Cố Di đã không còn lại người thân gì, năm đó hai nhà cha mẹ cô vốn đã ít người, trước khi bọn họ xảy ra tai nạn xe, thân thích ở nông thôn cũng chỉ còn lại một chú ruột, đến đời Cố Di này, quan hệ đã xa, quá nhiều năm không liên hệ, vì thế, làm người thân tham dự chỉ có Lục Ninh Lục Viễn, thêm vài người bạn ít ỏi, trong đó có hai bạn học của Cố Di cùng đồng sự ngày xưa của cha cô.

Cố tình Diệp Tồn An cũng là cô nhi, căn bản là không có người thân gì, hần từ nhỏ đến lớn ăn cơm đi học đều dựa vào Chung Du Bạch, muốn nói người thân, cũng chỉ có Chung Du Bạch mà thôi, nhưng cảm tình của hần với Chung Du Bạch trên thực tế là cực kỳ phức tạp. Diệp Tồn An này có năng lực có thủ đoạn, gặp phải “thúc thúc chân dài” đặc thù như Chung Du Bạch, trực tiếp tặng đi một đời của mình.

Đến cuối cùng, trên du thuyền xa hoa phần lớn đều là tuấn nam mỹ nữ xuất thân D.A, còn có mấy người như là Di Thu Ý, Trương Ngôn Thắng, đó là nhìn mặt mũi Lục Viễn cùng Chung Du Bạch mà đến.

“Xin chào, xin hỏi ngài có thiệp mời không?” Thanh niên mặc tây trang đeo găng tay trắng anh tuấn đến quả thực có thể đi làm ngôi sao, nhất là khí chất toàn thân, khiến cho vị phóng viên vốn muốn cứng rắn chen qua này ngưng lại bước chân.

Bọn họ là muốn dùng các loại thủ đoạn để chạy lên chiếc du thuyền to lớn kia, chỉ cần qua hai giờ nữa, chiếc du thuyền này sẽ chạy, đến lúc đó bọn họ đi đâu để thu thập tin tức làm tài liệu a!

Chú ý buổi hôn lễ này cũng không phải một hai người, nhiều ngôi sao D.A ở như vậy, nghe nói không có một truyền thông nào lấy được thiệp mời, cho dù là truyền thông bình thường có quan hệ tương đối tốt với D.A cũng đều bị từ chối, ai cũng muốn lấy độc nhất vô nhị.

Thế nhưng..... không ai có thể qua được mấy cửa này!

Nơi này có hai thanh niên cao ngất làm nhân viên lễ tân, bọn họ động tác nhanh nhẹn, ánh mắt đâm người không nói, một khi bắt được tay người, đó là muốn động cũng không động nổi.

Lúc trước có một phóng viên nữ rất xinh đẹp mặc lễ phục trễ ngực muốn trà trộn vào, kết quả vẫn cứ là không có cách nào thông qua được bức tường này.

..... Thật sự là không hiểu phong tình tim như sắt đá đến cực hạn.

Không chỉ có hai thanh niên mặc chính trang đeo găng trắng ở nơi này, ở cạnh cầu thang phía trước có hai, vị phóng viên này kiễng chân nhìn vào bên trong, nhìn thấy ở cửa còn hai, chuẩn bị mấy trạm kiểm soát như thế này, ai còn có thể lẩn vào được?

Lục Viễn không muốn để cho người quấy rầy hôn lễ của Cố Di.

“Lục Ninh Lục Viễn đến đây!”

Không biết ai hô một tiếng, các phóng viên đều học học chạy tới, chung quy D.A hiện tại trừ Thời Thúy Trân ra thì bọn họ là nổi tiếng nhất.

Hai thanh niên mặc tây trang màu đen giống nhau như đúc từ trên xe xuống, trên mặt mang ý cười, bên cạnh còn dắt hai bé trai xinh đẹp mặc sơ mi trắng phối quần yếm caro, nhất thời đèn flash hiện lên loạn một mảnh.

Nhưng mà chỉ như vậy, du thuyền mở, liền triệt để để những phóng viên này lại phía sau.

Những thanh niên luân phiên canh giữ ở phía trước tự nhiên chính là kiểm tu đi cùng Trình Thương Thuật, bọn họ hung hăng nhẹ nhàng thở ra, cảm giác cho dù là ở trong kiểm trận của môn phái đến một tháng cũng sẽ không mệt như vậy.

..... Phàm nhân, quả nhiên là một loại sinh vật thần kỳ, thật sự là rất không dễ chọc!

Cố Di rất hạnh phúc, đây là một hôn lễ không người quấy rầy thuần thuần túy túy thuộc về cô, người quan trọng với cô đều ở bên cạnh, cô được đến, là chân thành chúc phúc cùng một hôn lễ tốt đẹp có thể vĩnh viễn phong tồn vào sâu trong ký ức.

Mặt biển bình tĩnh, xanh thẳm mỹ lệ, trăng rằm vẩy xuống ánh sáng bạc rực rỡ nhàn nhạt, bóng đêm yên tĩnh.

“A Ninh.”

“Ừ?” Lục Ninh đang tập trung nhìn cần câu trên tay.

Cái hôn của Lục Viễn dừng trên mi mắt y, trên chóp mũi, môi, bọn họ tự tại ở trong boong tàu hôn môi.

Có tiếng piano du dương truyền đến, Lục Viễn bắt lấy tay Lục Ninh, mười ngón nắm chặt.

“..... Ta vốn muốn dùng đôi nhẫn kia làm nhẫn kết hôn của chúng ta.” Lục Viễn bỗng nhiên nói.

Lục Ninh kinh ngạc, y biết, là một nam nhân, rất nhiều người quan hệ như bọn họ cũng sẽ không nghĩ đến hôn nhân, giữa y cùng Lục Viễn kỳ thực chẳng cần bao nhiêu bảo đảm, quan hệ của bọn họ càng thân mật hơn vợ chồng nhiều.

Lục Viễn giữ tay y, “Nhưng mà không sao, chúng ta có thể tiếp tục giao dịch với Bartholomew.” Hắn cười nói, “Về sau, chúng ta đi Hà Lan kết hôn, mua một nông trường, trồng một mảnh huân y thảo cùng phong tín tử lớn.....”

Lục Ninh mỉm cười nghe Lục Viễn nghiêm túc nói, cũng không biết những suy nghĩ này đã được tính toán trong lòng Lục Viễn bao lâu, tốc độ hắn nói rất nhanh, ào ào chảy ra bên ngoài như đổ hạt đậu, thế nhưng, bên tai lại dần dần đỏ lên.

Này — quỷ hút máu thông minh lại gây thơ khiến y không thể nói nổi a!

Lục Ninh nhìn không được nhớ lại khi thấy Lục Viễn lần đầu tiên, bộ dạng hắn giương nanh múa vuốt, thậm chí trong một thời gian tiếp sau y cũng đầy lòng phòng bị với cái tên này, thẳng đến sau này, sau khi chân chính hiểu, mới phát hiện, trong lớp vỏ ngoài trầm ổn lạnh nhạt cứng rắn của người này, đặt một linh hồn tươi đẹp chấp nhất như thế nào.

Khụ, không biết quỷ hút máu có cái gọi là linh hồn để mà nói hay không?

Nhưng điều này cũng không có gì mà phải soi mói, chính bản thân y cũng là một Ma tộc phi nhân loại.

Sau hôn lễ của Cố Di, bọn họ liền chạy về trường học, thời gian thi nghiên cứu sinh đến.

Có mấy năm trước tích lũy, Lục Ninh cùng Lục Viễn đều không lo lắng thành tích thi, chẳng qua chỉ là một lần thi mà thôi.

Lễ tình nhân ngày 2 tháng 4, [Yêu không ngủ] rốt cuộc lên sóng.

Tổ hợp tuần nam mỹ nữ, tình tiết thuần yêu thương ấm áp, lời thoại tinh tế thú vị khiến lịch chiếu của bộ điện ảnh này quét ngang bất cứ điện ảnh khác trong dịp, mà diễn xuất tương đối có tia lửa của Lục Ninh cùng Kỷ Đan Phúc trong phim cũng giành được rất nhiều fan theo đuổi cùng tán tụng.

“Chỉ có bạch phú mỹ như Kỷ Đan Phúc vậy mới xứng đôi Lục Ninh đi?”

Những lời này thậm chí chiếm được thừa nhận của một bộ phận fan Lục Ninh.

Kỷ Đan Phúc quả thật là diễn viên có gia cảnh tương đối tốt hiếm thấy trong giới, hơn nữa ngoại hình lại xinh đẹp.

Nhưng lại rất nhanh có fan đi ra phản đối, “Cô ấy lớn hơn Lục Ninh mấy tuổi nha! Làm gì có chỗ nào thích hợp! Đợi đến khi Ninh Ninh trung niên thì cổ cũng già rồi!”

Nữ nhân bên trong giới giải trí, có rất nhiều khi là không nhìn ra bao nhiêu dấu vết năm tháng, đương nhiên, có một số nam nhân cũng vậy, lời này rất không khách khí, vì thế truyền thông nhanh chóng làm đề tài này nóng lên, tăng thêm cho [Yêu không ngủ] vốn đã có phòng bán vé thắng lợi một mảnh càng nhiều độ đề tài.

Lục Ninh chỉ nhớ đời trước bộ điện ảnh này rất nổi, lại chưa từng xem qua, thậm chí còn không chú ý nam chính là ai, nhớ mang máng là một tiểu sinh ở đại lục, căn bản không nhớ rõ tên.

Không nghĩ tới là, đời này đổi thành y, thành tích đạt được cùng khen ngợi càng tốt hơn bộ điện ảnh này đời trước một chút.

Diễn xuất của Lục Ninh vốn là dày công tôi luyện, gặp được Kỷ Đan Phúc cũng đồng dạng diễn xuất xuất chúng, hai người va chạm ra tia lửa khiến cho bộ điện ảnh tình tiết không phức tạp này tràn ngập sức dân, rõ ràng chỉ là một bộ điện ảnh tình yêu, lại diễn ra từng màn ảnh vô cùng tinh tế, hắn cùng Kỷ Đan Phúc diễn xuất đều rất đúng chỗ, một ánh mắt, một nụ cười nhẹ, một cái quay người, ngay cả âm cuối câu nói cũng biểu hiện uyển chuyển đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Trên diễn đàn cũng đánh giá bộ phim này rất cao, đương nhiên điện ảnh tình yêu như vậy đã định trước là không thể khiến tất cả mọi người đều thích, nhất là một số thanh niên xem cùng bạn gái, nhưng mà, cổ sự của tiểu tử nghèo cùng nữ vương này, cũng lại khiến không ít phái nam thích, ít nhất thì được thích nhiều hơn so với cô bé lọ lem cùng hoàng tử.

Lầu 179, ái: Hu hu, chủ nhà minh họa [Yêu không ngủ] thật sự thật đẹp, lúc ấy tôi xem ở rạp chiếu phim đã cảm thấy không có một cảnh tượng nào là khó coi.

Lầu 180, phi duy: Quả thật, xem đến đoạn cuối cùng, rõ ràng là thật hạnh phúc, tôi lại ngồi trong rạp chiếu phim khóc thành ngu ngốc.....

Lầu 181, thù yết: Điện ảnh nhàm chán như vậy, tôi xem ngủ mất luôn.

Lầu 182, sun hôn: Lầu trên +1

Lầu 183, gia qua hỏa vô ngân: Đi cùng bạn gái, nhưng mà điện ảnh cũng không tệ lắm, ít nhất có tiêu chuẩn hơn mấy bộ phim chế tác lớn mà nát bét kia, chủ yếu vẫn là diễn viên tốt, kỳ thật cốt truyện rất đơn giản, diễn xuất của diễn viên cộng điểm rất rất nhiều.

Lầu 184, chỉ có nhớ mong : Ha ha, cho nên nói loại như lầu 81 cùng lầu 82 loại đã định sẵn là không tìm được bạn gái.

Lầu 185, con nhím: Lầu trên +1, mặt khác xem đến cuối cùng khóc thành ngu ngốc + 1

Lầu 186, Đêm say khó ngủ: Cực yêu nhân vật Lục Ninh diễn trong điện ảnh, quả thực mê chết người! Tôi mà là Lâm Kiều tôi cũng sẽ yêu hắn, cho dù hắn nghèo lại không có tiền.

Lầu 187, hotstuff.: Cho tôi một nữ vương, tôi cũng nguyện ý đối tốt với cô ấy như vậy a ha ha

Lầu 188, chỉ còn xa xôi: Đặc biệt hình ảnh này [link], đoạn này cắt ra rồi mới phát hiện ánh mắt Lục Ninh quả thực quá tuyệt, lúc xem điện ảnh thì chỉ thấy cái liếc mắt nhìn kia khiến tôi có chút khổ sở, hiện tại cắt ra, càng nhìn càng cảm thấy muốn khóc.

Lầu 189, Lilith: Đúng, một tấm ảnh cắt cũng có thể thấy được trong ánh mắt có hy vọng, Ninh Ninh thật sự siêu cấp lợi hại, tôi yêu anh ấy hu hu

Lầu 190, love ninh: Ngượng ngùng, Ninh Ninh là của tôi.

Lầu 191, chia tay không cần tịch mịch: Rất ít thấy điện ảnh mà phần lớn ảnh cắt đều có thể đặt làm ảnh đại diện, hình ảnh thật đẹp, diễn xuất rất tuyệt, đề cử xem bộ điện ảnh này, kinh điển trong điện ảnh tình yêu!

Lục Ninh nhớ rõ, [Yêu không ngủ] năm đó mang lại cho Kỷ Đan Phúc ảnh hậu thứ hai, cho nên y vẫn cho rằng đây là một bộ điện ảnh mà nữ chính càng xuất sắc, nhận quay bộ điện ảnh này cũng chỉ vì biết nó ít nhất là một bộ điện ảnh hay, y cố hết sức diễn, nhưng không có bao nhiêu suy nghĩ, vì thế khi một cúp ảnh để của giải Kim Kê Bách Hoa đến trên tay Lục Ninh, y quả thực có chút không kịp trở tay.

“..... Cảm ơn đạo diễn, biên kịch, người yêu trong phim của tôi, tiểu thư Kỷ Đan Phúc, mọi người trong đoàn làm phim.....” Lục Ninh nói, sau đó nhìn thấy Lục Viễn dưới sân khấu theo dõi y như hổ rình mồi, lập tức biết người này lại mất hứng vì y nhắc đến Kỷ Đan Phúc, vì thế cười, “Đương nhiên, cảm ơn ủng hộ mà người anh em Lục Viễn dành cho tôi trên đường nhất, chúng tôi khích lệ lẫn nhau, cũng cạnh tranh lẫn nhau mới có tôi của ngày hôm nay! Lục Viễn, ta hy vọng người thật sự có ngày vượt qua ta! Cảm ơn mọi người!”

Lời này nói ra vừa kiêu ngạo lại khiêu khích, Lục Viễn lại nhịn không được nở nụ cười, lộ ra một biểu tình tràn ngập tính khiêu chiến với cái máy quay đảo qua mặt.

Lục Ninh đi xuống sân khấu, Lục Viễn trực tiếp đứng lên, mạnh mẽ cùng y ôm lấy nhau.

Tất cả mọi người đều mang theo nụ cười thiện ý nhìn về phía đôi ngôi sao từ từ mọc lên trong giới diễn nghệ này, có đôi khi, điều kiện ngoại hình không phải cần thiết, nhưng vừa cố gắng lại có thiên phú như đôi song sinh này thật sự là không nhiều, cũng khó trách tuổi trẻ như vậy đã có thành tựu thế này.

Diễn lễ trao giải vừa chấm dứt, bọn họ liền vội vàng lên máy bay đi Mỹ.

“Tham gia xong lễ công chiếu lần đầu [VeLục Viễnnet paw] vừa vặn còn có hai bộ phim có thể bàn bạc một chút.” Bởi vì thời gian gấp, Chung Du Bạch trực tiếp nói trên máy bay, “Tôi cảm thấy hai bộ này có thể nhận.”

Lục Ninh nhìn tám giấy bao ngoài kịch bản kia liền trực tiếp kêu lên, “[Magic cube]?!”

Magic cube, lập phương ma thuật, bộ điện ảnh này quả thực là danh tiếng lẫy lừng như sấm bên tai.

Tâm tình Lục Ninh lại một lần có chút phức tạp, y đời trước, vì bộ điện ảnh này mới khổ luyện tiếng Anh.

Mà hiện tại, kịch bản này lại xuất hiện ở trước mặt y.

Vận mệnh, vậy mà thân kỳ như thế.

Nhưng mà, y hiện tại, đã hoàn toàn không giống, y cảm giác, bản thân tuyệt sẽ không lại phạm phải sai lầm đời trước.

Nhớ tới đạo diễn tuy rằng che giấu rất tốt, trên thực tế lại có khuynh hướng kỳ thị chủng tộc, Lục Ninh mỉm cười, bình tĩnh thông dong.

Lúc này đây, y có chuẩn bị mà đi, đã tính trước mọi chuyện.

.

(1): phép thuật của phù thủy

Huân y thảo (Oải hương – Lavender)

5706210546_3297c3b4d3_b

Phong tín tử (Dạ lan hương)

article-new_ehow_images_a08_bm_83_care-white-hyacinth-800×800

85. Chương 85

[Magic cube] ở đại lục cuối cùng được phiên dịch thành [Đồng thoại ma phương], là vì bộ điện ảnh này ngược lại thật đúng là có chút ít quan hệ với đồng thoại, nhưng cũng không phải đồng thoại theo nghĩa phổ biến, mà là loại đồng thoại màu đen khác.

mười hai người được lựa chọn bước vào một thế giới lập phương ma thuật quỷ dị, một ma phương 3×3, tổng cộng có hai mươi bảy ô vuông, trong đó chỉ có ba ô vuông là an toàn, còn toàn bộ hai mươi tư ô vuông còn lại đều là thế giới đồng thoại mà mọi người quen thuộc, từ [Cô bé lọ lem] đến [Công chúa Bạch Tuyết], từ [Người đẹp ngủ] đến [Cô bé ngón tay cái], từ [Cô bé quảng khăn đỏ] đến [Nàng tiên cá], mỗi một câu chuyện đều là nghe nhiều mà thuộc, [Đồng thoại ma phương] là một bộ phim lớn đặc biệt kỳ huyền, bất luận từ chế tác đặc hiệu hay là tình tiết cổ sự đều tràn ngập mạo hiểm kích thích, lại cũng không quá mức khủng bố, cho nên mới có thể được đón nhận nhiều như vậy trên toàn cầu.

Đạo diễn Baldwin Strong là tân quý mới trong Hollywood mấy năm gần đây, bộ phim ra mắt của hắn đã đạt được thành tích tương đối không tệ, hai bộ phim lớn làm đạo diễn sau này cũng có phòng bán vé không kém, cho nên nhà tài trợ [Đồng thoại ma phương] mới có thể bổ nhiệm hắn tới đạo diễn bộ phim kỳ huyền đầu tư không nhỏ này.

Ấn tượng ban đầu của Lục Ninh đời trước với Baldwin rất tốt, bởi vì tuy vị đạo diễn này không tỉ mỉ như một số đạo diễn Hollywood có kinh nghiệm phong phú khác, thế nhưng ở màn ảnh cùng hình ảnh lại có đặc sắc cá nhân rất rõ ràng, cực kỳ thích hợp với điện ảnh có phong cách kỳ quái hình ảnh lộng lẫy như [Đồng thoại ma phương].

Thế nhưng, vị này là một người có chủ nghĩa chủng tộc, Lục Ninh đã sớm gặp qua kỳ thị với người phương Đông mà hắn giấu ở dưới cái bề ngoài nho nhã lễ độ.

“Làm sao có thể! Mời cả hai người tôi cùng Lục Viễn?” Lục Ninh cực kỳ kinh ngạc.

Không có biện pháp, trong ấn tượng lúc trước, bộ điện ảnh này cũng không có song sinh gì xuất hiện! Đòi trước Lục Ninh được mời diễn bộ điện ảnh này, nhưng mà cũng chỉ có một mình y là người Trung Quốc.....

Khoan đã! Trong thiết lập ban đầu là có hai người phương Đông, chẳng qua chỉ là hai anh em, đòi trước khi y được mời diễn bộ điện ảnh này thì tuổi đã không nhỏ, diễn vai anh trai, còn có nhân vật người em thì là do một vị hỗn huyết diễn, vị này hỗn huyết Trung Mỹ, diện mạo cơ bản vẫn thiên hướng phương Tây –

Lục Ninh nhin không được liếc mắt nhìn Lục Viễn, đây là có ý vì hai người bọn họ mà sửa lại thiết lập?

Hay là nói đòi trước không tìm thấy đặc biệt thích hợp mới có thể như vậy?

Chẳng qua những điều này đều không quan trọng, quan trọng là, bộ điện ảnh này lại một lần đồng thời đưa lời với cả Lục Ninh cùng Lục Viễn.

Muốn nói Baldwin kỳ thị có bao nhiêu quá đáng sao? Trên thực tế vị này che giấu rất khá, những người khác thậm chí không nhìn ra vị này có loại khuynh hướng này, chỉ là trong toàn đoàn làm phim mà chỉ nhằm vào một mình mình, đến nay Lục Ninh cũng không thể quên câu nói gần như mang theo ác ý của hắn:

“Ai bảo anh có tóc đen da vàng khiến người chán ghét?”

May mắn hắn không nói ra những lời rất quá đáng, Lục Ninh mới có thể chịu đựng hắn gây chuyện cùng chỉ trích mà quay xong bộ điện ảnh này, sau khi quay xong y lập tức về nước, bất cứ điện thoại gọi tới hay tin nhắn gửi tới của vị Baldwin tiên sinh này, Lục Ninh luôn luôn không lại nhận, ngay cả lễ công chiếu lần đầu cũng không tham gia, thậm chí sau này Baldwin lại mời Lục Ninh quay một bộ điện ảnh, Lục Ninh không cần suy nghĩ nhiều đã từ chối, y không muốn lại đi chịu Baldwin sỉ nhục.

Nếu lần này hắn lại vẫn như vậy, Lục Ninh tuyệt đối không tiếc vạch trần bộ mặt thật của hắn!

“Vậy quyết định bộ này?” Chung Du Bạch nói.

Lục Ninh gật gật đầu.

Lục Viễn nở nụ cười, “Nếu anh đã nói muốn tới Mỹ quay hai bộ điện ảnh, nói rõ rằng anh đã sớm quyết định đúng không?”

Chung Du Bạch cũng không phản đối, đưa cho bọn họ kịch bản thứ hai, lần này chỉ đưa cho Lục Ninh, “[Wolf] season 3, bọn họ lại tặng cảnh cho cậu.”

Lục Ninh có chút kinh ngạc, “Lại tặng thêm?” Nhớ rõ đến season 3, trong [Wolf] ban đầu thì nhân vật Lee gần như đã không xuất hiện lại a?

“Đúng, kịch bản vừa hoàn thành không lâu, cậu có thể xem qua trước, nhưng mà tôi có thể thương lượng với bọn họ một chút, tặng catse cho cậu.”

Lúc đầu Lục Ninh vốn là khách mời của [Wolf], muốn catse cũng chỉ là tấm lòng, khách mời tác phẩm lớn Hollywood như vậy, hoàn toàn là vì lẫn lộn cho quen mắt ở Hollywood mà thôi, trên thực tế, diễn viên Trung Quốc có thể phát triển tốt ở Hollywood gần như đều là ngôi sao võ thuật, những diễn viên khác rất khó đi thông con đường này.

Nhưng hiện tại Lục Ninh đã có danh khí nhất định, bất luận là điện ảnh mang đến, hay là truyền hình thực tế như [Người sống sót] mang đến, thậm chí là nhân khí do concert ở Mỹ hấp dẫn, cái catse tấm lòng lúc trước quả thật là quá thấp một chút, huống chi, từ season 1 hoàn toàn là khách mời, vai diễn ở season 2 đã có thể coi như nhân vật phụ, season 3 thậm chí có thể coi như nhân vật phụ chủ yếu.....

Lục Ninh lật lật kịch bản liền phát hiện, boss cuối cùng vốn là một vị quý hút máu hầu tước đến season 3 mới xuất hiện đã được đổi thành y!

Nhưng mà, so với nhân vật Lee đã có chút khúc mắc với nhân vật chính từ season 1, vị quý hút máu hầu tước này khó tránh khỏi có chút đột ngột, trong nguyên tác đúng là có nhân vật này, thế nhưng cũng không phải xuất hiện sớm như vậy, có lẽ bị boss này muốn để lại đến season 4 mới đi đánh.

Sau đó, nhân vật phụ chủ yếu trong season 3 cứ thế biến thành Lee do Lục Ninh diễn, nhân vật phản diện đầu tiên trong bộ phim này.

Lục Ninh đang trầm ngâm nhìn lại nghe Chung Du Bạch nói: “Hai năm này đại lục không có bao nhiêu kịch bản tốt, điện ảnh chế tác lớn không ít, thích hợp hai người lại không nhiều, a Viễn có thể đi làm khách mời của bộ điện ảnh [Kiến quốc] này một chút, rất nhiều đại bài, vai diễn không nặng, hướng về phía tên tuổi này, đi một chút cũng không tệ. Về phần bộ này, là D.A chuẩn bị đầu tư, có thể định ra hai nhân vật này cho hai người.” Hắn đưa kịch bản ở dưới cùng cho bọn họ.

Lục Viễn liếc liếc mắt nhìn, “[Cuộc chiến Phi thủy]”?

Bốn chữ này rất nổi danh.

Lịch sử của Lục Ninh cùng Lục Viễn đều học không kém, hơn nữa, khiến Lục Ninh kinh ngạc là, đời trước y chưa từng nghe tên bộ điện ảnh này.

“Đầu tư rất lớn, kịch bản là vị đại ca kia của Di đại tỷ viết, người ta là cương thi sống hơn một nghìn năm, nghe nói khi còn bé đã từng gặp trận chiến Phi thủy này, kịch bản viết ra tương đối hoành tráng, cũng cần mức đầu tư rất lớn, Diệp Tồn An do dự một thời gian mới quyết định.” Chung Du Bạch nói thẳng, “Nhưng mà lần này hai người không phải diễn anh em, mà là chú cháu.”

Cuộc chiến Phi thủy, Ngụy Tấn khí phách.

“Tạ An cùng Tạ Huyền?” Lục Ninh ngược lại không sợ hãi, “Đầu tư rất nhiều là ở trang phục cùng bối cảnh đi!”

“Không sai, cảnh chiến tranh cũng đầu nhập không ít.” Chung Du Bạch mỉm cười, “Chẳng qua, tôi vẫn rất có tin tưởng thu hồi phí tổn.”

Quần áo phục sức thời Ngụy Tấn đều có đặc sắc, lại phồn hoa xa xỉ mỹ lệ, còn có guốc gỗ nhả nỏ nổi danh, muốn thể hiện ra Ngụy Tấn phong lưu thì phải thể hiện ra ý vị phong lưu uyển chuyển này.

Xem kịch bản trên máy bay, cảm giác chẳng có bao nhiêu thời gian cũng đã đến Mỹ.

Tin tức Lục Viễn sẽ tham dự lễ công chiếu lần đầu [VeLục Việnet paw] không phải là bí mật, lần này sân bay lại vẫn có rất nhiều người đến nghênh đón bọn họ, trên thực tế chủ yếu là Lục Viễn cần đến, Lục Ninh theo cùng hắn đến mà thôi.

“Hi!” Paul trực tiếp đi lên đón, sau đó nghi hoặc nhìn nhìn Lục Ninh cùng Lục Viễn, Lục Viễn cố ý mang theo nụ cười mỉm giống Lục Ninh nhìn Paul.

Ừ, ít nhất về ngoại hình, hai người bọn họ thật sự là giống nhau như đúc.

Thế nhưng rất nhanh Paul đã phân biệt ra Lục Viễn, lập tức cho hắn một cái ôm trách móc, “Còn muốn lừa gạt tôi sao?” Hắn chớp mắt, “Tôi nhưng là chuyên gia lừa đảo giỏi nhất!”

Lục Viễn cười ha ha lên, Paul này, làm bạn bè vẫn là tương đối thú vị, “Đây là anh em tôi, Lục Ninh, cậu có thể trực tiếp gọi Lu.”

“Tôi biết, tôi là fan hai người trong [Người sống sót] được không? Nhưng mà trong truyền hình thực tế kia, tôi càng thích người anh em này của cậu, cảm giác thông minh hơn cậu.” Paul nói, cũng ôm Lục Ninh một chút.

Lục Viễn bất mãn nói: “Anh có chỗ nào thông minh hơn tôi!”

Lục Ninh vỗ hắn một cái, “Anh chỗ nào cũng thông minh hơn em!”

Lục Viễn trừng mắt nhìn y một cái, cuối cùng chỉ có thể hừ một tiếng.

Lễ công chiếu lần đầu vô cùng long trọng, bởi vì thế lực của nhà đầu tư bộ điện ảnh [VeLục Việnet paw] này không nhỏ, không chỉ có toàn bộ vài diễn viên chính có mặt, không ít bạn bè tốt, bao gồm một số bạn bè tốt của đạo diễn trong giới cũng đều tới đi thăm đố một lần. Số lượng truyền thông tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt, mà lúc này đây, Lục Ninh cùng Lục Viễn đã đến trình độ có thể có riêng một trang báo.

Đây là dải ngộ mà rất nhiều nghệ nhân đại lục tha thiết mơ ước.

Trên thực tế, ra khỏi biên giới thì rất nhiều nghệ nhân chẳng có bao nhiêu người biết, có thể mở lưu diễn mà khán giả đến xem còn không phải đều là Hoa kiều như Lục Ninh Lục Viễn, bản thân đã không nhiều, càng đừng nói là dựa vào điện ảnh mà khiến một số người nước ngoài biết rồi thích bọn họ.

Đương nhiên, sức hấp dẫn của tính cách, thực lực diễn xuất là một chuyện, diện mạo xuất sắc cũng tăng cho bọn họ không ít điểm.

“Xin hỏi ‘sweet heart’ của ngài rất cuộc là chỉ ai?” Một chiếc micro chỉ đến trước mặt Lục Viễn.

Lục Viễn sững sốt, sau đó liền trừng mắt liếc sang Paul cách đó không xa, lại mỉm cười với phóng viên trước mặt, “Sweet heart của tôi à? Ở ngay bên cạnh tôi này! Khi đó mỗi ngày tôi gọi điện thoại cho anh trai, Paul vẫn ở bên cạnh tôi mà vo ve vo ve, không ngừng hỏi, tôi mới dứt khoát nói: Đúng vậy, tôi đang gọi điện thoại cho sweet heart của tôi!”

Bởi vì giọng điệu hài hước khôi hài của hắn, phóng viên trước mặt lập tức nở nụ cười, đương nhiên, loại cười này là thiện ý, mọi người đều biết Paul là người như thế nào, cho nên điểm này liền có chút ít ý tứ trong lòng hiểu mà không nói ra.

Lục Ninh cười cười không nói cái gì.

Sau khi tin tức này phát đi, nhóm fan vương đạo Ninh Viễn ở đại lục lại là một mảnh quỷ khóc sói gào –

“Ngao ngao ngao, mỗi cách một thời gian Viễn Viễn lại thổ lộ với Ninh Ninh một lần, hu hu, không chịu nổi, rất ngọt ngào.....”

“Ninh Ninh a, nhanh chóng đáp lại Viễn Viễn yêu đi!”

“Này còn cần nói, cậu xem ánh mắt Ninh Ninh nhìn Viễn Viễn, đó gọi là ôn nhu.”

“Ah, Ninh Viễn true love!”

“.....”

Đặc biệt trong vài năm này, văn hóa hủ đại lục bắt đầu thịnh hành, đôi anh em Lục Ninh Lục Viễn này nhất thời đổ lên trong thứ nguyên thứ ba, số lượng đồng nhân liên tục kéo lên, đại lục gần như chưa từng gặp ngôi sao mà thị trường đồng nhân người thật cũng có thể có lớn như bọn họ.

Đợi đến hai đêm trước khi Lục Ninh Lục Viễn trở về nước chuẩn bị thi nghiên cứu sinh vòng hai, Chung Du Bạch bỗng nhiên đến tìm bọn họ.

Lục Ninh mặc một chiếc áo lông mỏng màu trắng, nửa người dưới là quần bò xám nhạt, đang vùi ở trong giỏ treo đọc sách, ngẩng đầu nhìn Chung Du Bạch sắc mặt có chút cổ quái, “Làm sao?”

Lục Viễn khoác chân dệt sam vàng nhạt, quần thường màu café, cũng khoanh chân ngồi trong một cái giỏ treo khác.

Giỏ treo của hai người ở trong phòng đón nắng, ánh mặt trời lúc này vừa đúng lúc, Lục Viễn một ly nước cà chua, Lục Ninh một ly hồng trà, cầm bút trên tay lật sách, quả thật hoàn toàn thích ý.

Hôm nay là thứ năm, Jordanne cùng Elson đều đã lên tiểu học, tuy rằng kỳ thật bọn nhỏ hoàn toàn chẳng có chút hứng thú nào với tiểu học, lấy chỉ số thông minh cùng năng lực của hai đứa nhóc, từ lúc được mang về bắt đầu tự học, hiện tại cũng đã học xong không sai biệt lắm chương trình tiểu học, nhưng tuổi hai nhóc hiện tại mà không đến trường thì còn có thể làm cái gì?

Chỉ có thể đi mà sắm vai học sinh mô phạm cho tốt.

Cho nên chỉ có Lục Ninh Lục Viễn ở trong nhà, hưởng thụ thanh tĩnh mà buổi tối không hưởng thụ được, chung quy có trưởng thành thế nào, hai nhóc kia cũng chỉ là trẻ con, vốn không có trẻ con không làm âm ỉ, gần đây hai nhóc lại đang học piano cùng Lục Viễn, nên lại càng âm ỉ.

“Có một trang web tiểu thuyết trên internet thương lượng với chúng ta, là về vấn đề bản quyền.”

Lục Viễn nhướn mi, “Có quan hệ gì với chúng tôi?”

“Rất có quan hệ.”

Lục Ninh khép sách, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Trang web tiểu thuyết này có đặt hệ thống VIP, nói cách khác tiểu thuyết đến trình độ nhất định thì sẽ vào VIP bắt đầu thu phí, có lợi nhuận, kỳ thật vốn không có liên quan đến chúng ta, thế nhưng số tiền liên quan gần đây có chút lớn.”

“Có ý gì?”

“Bộ pháp vụ(1) của D.A thông báo với trang web tiểu thuyết này, gần đây tiểu thuyết về hai người cỏ đại lan tràn trên trang web này.”

“Trang web nào?” Lục Viễn mở laptop bên cạnh.

Chung Du Bạch báo ra tên một trang web, “Số lượng vào xem rất cao, tiền lời không ít, hơn nữa quá nhiều trang, khu, cũng chính là viết đồng nhân của hai người các người.”

“À, như vậy a.” Lục Ninh không cảm thấy này có cái gì, “Tiểu thuyết fan sáng tác đúng không, rất nhiều ngôi sao đều có a.” Hắn cũng mở laptop.

Chung Du Bạch gật đầu, “Vốn là như vậy không sai, thế nhưng có một số fan của hai người tố cáo với D.A, nói là loại trang web này hẳn là nên cho hai người phí bản quyền, dù sao cũng là nhiều lắm, chiếm xấp xỉ một nửa số lượng đồng nhân trong web này, số tiền kéo theo cũng không nhỏ, bộ pháp vụ của D.A chỉ có thể biểu hiện ra chút thái độ.”

Lục Viễn đối diện không nói câu nào, Lục Ninh mở trang web kia ra liếc mắt nhìn quét qua, nhất thời chỉ cảm thấy làn da đều tê dại.

[Ninh Viễn] Lý do yêu người /[Viễn Ninh] Hàng đêm hoan /[Viễn Ninh] Hôn sâu /[Ninh Viễn] Ý loạn tình mê.....

Tùy tay kích mở ra một bài, mở một chương –

“Lục Viễn liếm qua làn da Lục Ninh, ôm thắt lưng mảnh khảnh của y, thanh âm khàn khàn gợi cảm: ‘Tiểu yêu tình mê người nhà người!’”

Lục Ninh ôm lấy thắt lưng mạnh mẽ rắn chắc có lực của Lục Viễn, uốn éo thân thể cười đến tà mị khuynh thành, ‘Tối hôm nay ta thuộc về người!’

Bọn họ dây dưa cùng một chỗ, Lục Viễn.....

..... Chấn hỗn độn.....

..... Nóng rực..... A.....

.....

..... Tiếng nước trong phòng tắm vang lên ào ào.....

..... Tiếp tục dây dưa.....

.....”

Lục Ninh khép laptop lại kêu “bụp” một tiếng, y rốt cuộc biết vì sao sắc mặt Chung Du Bạch lại cổ quái như vậy!

Ngọa tào!

“Loại tiêu chuẩn này thực sự không thành vấn đề?!” Lục Ninh trừng Chung Du Bạch.

Hoàng bạo(2) trắng trợn như vậy!

Mặt y lập tức đỏ nóng lên, thiếu chút nữa thì ném cả laptop ra ngoài.

Đây gọi là cái gì, làm sao y có thể giống con gái như vậy..... Cho dù bọn họ có làm, Lục Viễn cũng không có đùa giỡn nhiều chủng loại như vậy có được không!

Không đúng, đây không phải trọng điểm!

Trọng điểm là, những fan này rốt cuộc là muốn làm gì, viết ra cái thứ này không thành vấn đề?

Chung Du Bạch thanh thanh yết hầu, “Về nguyên tắc, chỉ cần không làm chặt chẽ, tiêu chuẩn của tiểu thuyết internet vốn chính là khá lớn, trang web công khai đưa vào hoạt động như thế này đã coi là tốt, văn hóa vương đạo không công khai với bên ngoài trên những diễn đàn trước kia, kỳ thật so với cái này thì càng.....”

..... Nhưng mà, Lục Viễn ngược lại lại xem rất hứng thú.

“Xem hay không?!” Lục Ninh trực tiếp đứng lên gấp laptop cho hắn.

Lục Viễn cười ra tiếng, “Xem rất hay, chỉ là không nhìn ra đó là hai chúng ta.”

“Người viết nhiều, không hẳn mỗi người đều là fan của hai người, viết đến thay đổi hình dạng cũng không ít, rất nhiều chỉ là mượn tên cả hai.” Chung Du Bạch nhìn về phía bọn họ, “Nhưng một số ở trong nước vốn rất khó truy cứu bản quyền, cho nên, ý của tôi là, để trang web chú ý một chút, thủ tiêu một số thái quá.....”

“Thái quá là ý gì?” Lục Viễn nhìn qua.

“Tỷ như..... rất rõ ràng, khụ.” Chung Du Bạch liếc mắt nhìn hắn.

Lục Ninh đương nhiên biết loại này không thể ngăn chặn, thế nhưng..... thế nhưng..... thế nhưng –

Vấn cứ khiến toàn thân y đều không được tự nhiên, quả nhiên, cái topic của fan y nhìn thấy lần trước kia chỉ coi như sơ đẳng nhất, thuần khiết như vậy, so với cái vừa xem thì hoàn toàn không thuộc cùng một cấp bậc a!

Không biết vì cái gì, Lục Ninh có một loại cảm giác xấu hổ rằng quan hệ của y cùng Lục Viễn bị mở ra trắng trợn trước mắt mọi người, lại không hiểu sao có một loại hưng phấn cấm kỵ.

Cảm giác thật giống như có rất nhiều người đang nhìn y cùng Lục Viễn..... make love vậy.

Rõ ràng chỉ đảo qua mấy câu chữ kia một lần, lại làm thế nào cũng không quên được, khiến Lục Ninh ngồi thế nào cũng không thoải mái, lại không biết không đúng chỗ nào.

Người trong truyện kia căn bản không giống y, cũng không giống Lục Viễn.

Nhưng mà, dùng là tên của bọn họ, những chữ kia, Lục Ninh như thế nào như thế nào, Lục Viễn như thế nào như thế nào, thổi qua đầu óc y một lần lại một lần.

Chung Du Bạch đi, Lục Ninh lại không yên tĩnh lại được.

Thẳng cho đến khi Lục Viễn trực tiếp hôn lên y, bỗng nhiên trái tim Lục Ninh yên ổn lại.

Đây mới là chân thật, cái hôn cùng hơi thở của Lục Viễn, ôn nhu thân mật như vậy.

“A Ninh, không bằng chúng ta thử xem?” Mấy tiểu thuyết kia thật sự là khiến người chỉ nhìn thôi cũng không thể không ca ngợi, quá nhiều thể loại a!

Lục Ninh trừng hắn.

Thử em gái người!

.

(1) Một bộ phận phụ trách những sự vụ liên quan đến pháp luật

(2) Cảnh nóng 18+, 21+, etc...

86. Chương 86

Cuối cùng vẫn là không thử thành công, bởi vì Elson cùng Jordanne trở lại.

Chờ bọn họ thuận lợi thông qua vòng thi nghiên cứu sinh thứ hai vào cuối tuần, [Cổ sự Tây Song] công chiếu.

Lục Ninh theo thường lệ tham gia lễ công chiếu lần đầu, lại vắng mặt tuyên truyền, nhưng [Cổ sự Tây Song] lại vẫn giống như quý tích đời trước, đạt được hai mùa thu hoạch về phòng bán vé cùng danh tiếng.

Kỳ thật, trừ khi cùng đối phương tham gia lễ công chiếu lần đầu, bằng không Lục Ninh cùng Lục Viễn cũng sẽ không tự xem điện ảnh của đối phương.

Giống như là để cho đối phương có một chút trình độ riêng tư, cho dù là người có hào phóng thể nào đi chăng nữa thì cũng không thể nhìn thấy người yêu của mình nói chuyện yêu đương cùng một người khác trên màn ảnh mà lại thờ ơ đúng không?

Rất nhiều thời điểm, người trong giới phân phân hợp hợp không chỉ do truyền thông đổ dầu vào lửa, bản rận là một chuyện, cùng ở trong cái giới này, bọn họ biết khả năng phim giả mà làm thật lớn bao nhiêu, càng sẽ không ngăn được sự nghi ngờ, đặc biệt khi nhìn thấy người yêu khanh khanh ta ta tiếp xúc thân mật cùng một người khác ở trên màn ảnh.

Còn không bằng không xem.

Tỷ như Lục Viễn, hẳn sẽ lên mạng xem bình luận điện ảnh, nhìn các fan vỗ tay trầm trồ khen ngợi điện ảnh của Lục Ninh, tỷ như [Yêu không ngủ], khi trên mạng nói Lục Ninh cùng Kỷ Đan Phúc xứng đôi cớ nào hẳn cũng sẽ ghen tị, thế nhưng, hẳn sẽ không xem, như vậy, ghen tị sẽ không chế trong một trình độ nhất định, giúp hẳn sẽ không bởi vậy mà đánh mất lý trí.

Nhưng mà, bộ [Cổ sự Tây Song] này lại là ngoại lệ, Lục Ninh sẽ cùng Thời Thúy Trân thể nào?

Đừng đùa!

Cho nên Lục Viễn mới có thể cùng Lục Ninh cùng nhau ngồi ở trong rạp chiếu phim tối đen xem bộ điện ảnh này.

Màn ảnh từ xa xa dần dần kéo gần lại, bên Thượng Hải phồn hoa náo động ồn ào tiếng người.

Lại chỉ có một vệt trắng thuần, yên tĩnh như vậy, như thủy mặc thoáng nhuộm, không dính nửa điểm bụi trần thế tục.

Đó là Cừu Tiểu Đại do Thời Thúy Trân diễn chậm rãi đi tới, xinh đẹp thướt tha, mặt mộc ngược lên.

Cho dù là nhìn Thời Thúy Trân không vừa mắt thì Lục Viễn cũng phải thừa nhận, nữ nhân này dù nhìn từ loại màn hình lớn thế này lại vẫn uyển chuyển hàm xúc tú lệ đến không có nửa điểm tì vết.

Rất nhiều người gọi là mỹ nữ, kỳ thật căn bản không qua nổi màn hình điện ảnh phóng đại này, một khi phóng to lên, khuyết điểm linh tinh trên mặt lập tức lộ rõ.

Nhưng Thời Thúy Trân là diễn viên nữ hiếm thấy mà bất cứ vị trí nào cũng chống lại đặc tả, nhất là ánh mắt của cô, rõ ràng chính là Cừu Tiểu Đại tựa như có ưu sầu rồi lại ẩn tình kia.

“Diễn cũng không tệ.” Lời khen ngợi này của Lục Viễn khó tránh khỏi có chút không tình nguyện.

Lục Ninh cười cười không nói tiếp.

Đợi đến khi Nghiêm Quân Nhạc lên sân khấu, chân dài từ trong xe đưa ra, vành mũ che khuất nửa khuôn mặt, chỉ nhìn được đường cong cằm duyên dáng.

Chờ hẳn đứng vững ở trước xe, một đám người cả trai lẫn gái quần áo hoa lệ, bao gồm những anh trai em trai chị gái em gái đủ loại nhìn hẳn không vừa mắt, cùng phụ thân uy nghiêm và với một đám vợ lẽ trang điểm xinh đẹp, đều bị quang mang của một mình hắn che khuất.

Nghiêm Quân Nhạc do Lục Ninh diễn chỉ cười nhẹ, trong mắt lại không có nửa phần ý cười mà phun ra hai chữ, “Phụ thân.”

[Cố sự Tây Song] cũng không phải một bộ phim tình yêu thuần túy, chỉ là hình ảnh tinh tế đến làm cho người khán phục, tình yêu giữa Nghiêm Quân Nhạc cùng Cừu Tiểu Đại ôn nhu quanh co khúc khuỷu như nước, một cái nâng tay một cái chuyển động một cái nhả mày hay một nụ cười đều mang theo kiềm chế, trong cả bộ điện ảnh bọn họ chỉ có một cái hôn.

Chỉ là loại tình thâm này giống như một bức họa cuộn tròn êm tai, khiến trong lòng cùng chớp mũi mỗi người đều có chút chua xót.

Có đôi khi, điện ảnh khiến người cảm động cũng không nhất định phải dữ dội nồng đậm, tỷ như [Cố sự Tây Song], mãi cho đến khi điện ảnh tan cuộc, còn có người ngồi trong chốc lát mới rời đi.

Bọn họ cũng không biết vì cái gì, xem một cố sự dịu dàng thắm thiết cũng không quyết liệt như vậy, không kêu khóc, không có yêu đến yêu đi nồng đậm, không có biệt ly tê tâm liệt phế, cố tình lại có thể làm cho đáy lòng bọn họ mềm mại, lại thật giống như ngậm hạt cát, sần sùi có chút sinh đau.

Đây chính là mị lực độc đáo của điện ảnh, cũng có thể thấy được bản lĩnh cực sâu của diễn viên.

“A Ninh, bộ điện ảnh này có thể lại cho người một ảnh để nha.” Lục Viễn nghiêm túc nói.

Lục Ninh lại nở nụ cười, nghiêng mắt nhìn hắn, “Đúng vậy đúng vậy, vậy lúc nào người mới có thể đuổi theo ta?”

Lục Viễn trừng y.

Phương diện này, hắn quả thật kém Lục Ninh một bước.

Hắn không biết là, hắn đời trước, chính là dựa vào bộ phim này giành ảnh đế, sau đó bắt đầu một bước lên mây trong giới điện ảnh đại lục.

Nhưng mà Lục Ninh cũng không hối hận, cũng sẽ không áy náy vì đoạt cơ hội của Lục Viễn, bởi vì hai người bọn họ hiện tại, đều đã đứng được càng cao so với Lục Viễn đời trước.

Lúc này, [VeLục Viễnet paw] được phiên dịch vì [Tiểu lý tàng đao] bắt đầu công chiếu ở đại lục, diễn xuất của Lục Viễn được truyền thông đại lục khen ngợi rất nhiều, nói hắn là người nổi nghiệp Hollywood thế hệ tiếp theo, hơn nữa bám riết không tha truy hỏi có phải Lục Viễn muốn đến Hollywood phát triển hay không.

Trên thực tế, từ sau khi bộ điện ảnh này công chiếu ở địa khu Bắc Mỹ, D.A lập tức thu được không ít kịch bản Hollywood, bản thân Lục Viễn quả thật có xu hướng một lần là nổi tiếng trong giới điện ảnh Bắc Mỹ.

Nhưng Hollywood là một vòng tròn mà nghiệp điện ảnh phát triển ở mức độ cao, đồng thời cũng đổi mới cực kỳ nhanh, bao nhiêu ngôi sao bởi vì một bộ điện ảnh nổi lên, đương nhiên mỗi ngày cũng có ngôi sao ở nơi nào đó dần dần hao phí thanh xuân, mỗi ngày xuống dốc.

Nơi đó là một giới giải trí bản tính túy, càng thêm xa hoa đòi trụ phần hoa phung phí, đồng dạng, muốn sống được tốt là một chuyện càng không dễ dàng.

Chương trình học nghiên cứu sinh trên thực tế cũng không thoải mái gì hơn so với khoa chính quy, trước khai giảng, Lục Ninh cùng Lục Viễn bay sang Mỹ, [Đồng thoại ma phương] sắp bắt đầu quay.

Một lần nữa gia nhập đoàn làm phim này, một lần nữa nhìn thấy Baldwin Strong, tâm lý Lục Ninh khó tránh khỏi có chút phức tạp.

Nếu chỉ nói diện mạo, Baldwin là thanh niên lớn lên rất không tệ, tóc vàng mắt xanh, trên mũi gác một bộ kính đen mỏng, dáng người cao gầy, tuy rằng hơi gầy một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng đến mị lực của hắn, đặc biệt hắn rất biết chọn quần áo, càng có vẻ phong độ nhẹ nhàng.

Nhưng mà, Lục Ninh không có chút hảo cảm nào với y.

“Hoan nghênh hai người gia nhập đoàn làm phim.” Baldwin mỉm cười chào đón, bắt tay cùng Lục Ninh Lục Viễn.

Lục Ninh bình tĩnh cười, quả nhiên, ít nhất thì bề ngoài người này vô cùng biết giả vờ, cho nên mới làm cho người khác đều không nhìn ra.

Bắt qua tay Lục Viễn, Baldwin bắt tay Lục Ninh, bỗng nhiên nghi hoặc nói: “Có phải tôi đã từng gặp cậu ở nơi nào không?”

Lục Ninh hơi hơi nhú mi rồi mới mỉm cười, “Tôi nghĩ tôi ở Mỹ còn chưa nổi tiếng đến trình độ mỗi người đều đã gặp qua khuôn mặt này chứ?” Ta đi, lời thoại cũng không thay đổi chút nào, đời trước cũng là như vậy cho nên ngay từ đầu Lục Ninh mới có thể cho rằng Baldwin là người tốt.

Nhưng mà thật kỳ quái, Lục Viễn cũng là người Trung Quốc mà, vì sao hình như Baldwin chỉ nhằm vào một mình y?

“Nhưng mà có lẽ tôi có nha!” Lục Viễn cố ý trừng mắt nhìn nói, liếc liếc mắt nhìn cái tay Baldwin còn cầm tay Lục Ninh.

Lúc này Baldwin mới buông ra, cười nói, “Hai người tuy rằng lớn lên giống, thể nhưng khí chất hoàn toàn không giống nhỉ.”

Điểm này không cần hắn nhắc nhở.

Hiện tại Lục Ninh mới có chút ít cảm giác không quá thích hợp.

Baldwin này, giống như bọc mình trong một lớp vỏ ưu nhã hoàn mỹ, còn bên trong thì lại ác liệt, điểm này Lục Ninh đã hoàn toàn nhận thức được, thể nhưng mà hiện tại quay đầu ngẫm lại, hình như cũng không phải chỉ đơn giản là phân biệt chủng tộc như vậy thì phải.....

Rất nhanh đã đến thời gian quay, nơi quay [Đồng thoại ma phương] hầu như đều ở trong studio, phần lớn đều phải dựa vào chế tác hậu kỳ, mà nguyên nhân vì thế cho nên rất nhiều cảnh tượng đều phải dựa vào diễn viên tưởng tượng ra, không thể nghi ngờ là tăng thêm độ khó cho việc quay phim.

Studio dựng cảnh ma phương cùng một số không gian đã chuẩn bị sắp xếp rất có phong cách, còn lại thì đều là vải màn phản quang màu xanh, chờ hậu kỳ thêm vào các cảnh đặc hiệu.

Vì hoàn toàn không có ngoại cảnh cho nên chu kỳ quay phim cũng không dài, nhưng cũng vì thế mà cường độ quay rất cao, muốn diễn thích hợp thì tương đối khó khăn, cho nên bộ điện ảnh này tìm đều là diễn viên diễn xuất tương đối tốt.

Tổng cộng mười hai diễn viên chính, có hai người là anh em đến từ phương Đông, một nhà ba người người Mỹ, một đôi vợ chồng già người Anh, ba người da đen thân thể khỏe mạnh, đều là đội bóng bầu dục trong trường, hai người còn lại là một đôi người yêu, người thừa kế gia tộc Mafia.

Giữa bọn họ vừa có mâu thuẫn xung đột, lại vì sinh tồn mà không thể không hợp tác để đi xuyên qua ma phương lộng lẫy kỳ lạ quỷ dị kia.

[Đồng thoại ma phương] sở dĩ có thể nổi tiếng, không chỉ riêng là do hình ảnh hùng vĩ kỳ lạ của nó, đồng thời cũng là một vòng móc một vòng, tình tiết không để cho người có cơ hội thở dốc nào.

Quả nhiên, vừa bắt đầu quay Lục Ninh lại một lần cảm nhận được cảm giác đời trước, Baldwin đối với y đặc biệt xoi mói nghiêm khắc, ánh mắt nhìn y đều mang gai.

Lục Ninh nhăn lại mi.

Điều này quả thực không thích hợp đời trước chỉ có một mình y là người phương Đông thuần túy còn dễ nói, đời này,..... Rõ ràng Lục Viễn cũng giống như mình, hẳn đối với Lục Viễn lại rất bình thường.

“NG! Đoạn này cậu phải càng đi qua một chút, nét mặt có thể dùng bằng bằng như thế được không!” Baldwin bắt đầu chỉ trích Lục Ninh, sau đó đơn giản vẫy vẫy tay, “Cậu lại đây, tôi cùng cậu nói một đoạn này.”

Đạo diễn một mình tìm diễn viên giải thích phim là việc rất bình thường, tất cả mọi người đều không để ý, trừ Lục Viễn.

Hắn nhắm mắt nhìn về phía Baldwin, khóe miệng dần dần chìm xuống.

Lục Ninh đã phát hiện vấn đề, chỉ là còn chưa cân nhắc ra thì Lục Viễn đã lôi kéo y chạy sang bên cạnh, “Cách Baldwin này xa một chút!”

“Hắn là đạo diễn, phải xa thế nào?” Lục Ninh hỏi lại.

Lục Viễn ghen, nói lảm bảm, “Thì không nhận bộ phim này.....”

“Cái gì?”

“Tên người Mỹ đáng chết này rõ ràng có ý với người!”

Lục Ninh mở to mắt, phản xạ có điều kiện nói: “Đừng nói đùa!”

Y nhớ tới những lời rất có tính sỉ nhục mà đời trước Baldwin nói.....

“Con khỉ da vàng anh là nam nhân sao?”

“Này, với cái diễn xuất như anh này mà còn muốn lẫn lộn Hollywood, ha ha.”

“Một chút như vậy đã không tiếp thu được, anh vẫn là nhanh chóng rút về đi!”

“.....”

Lục Ninh lý giải cái này là kỳ thị chủng tộc, hiện tại xem ra khẳng định không phải, vậy thì là cái gì?

..... Baldwin sẽ có ý với y? Dựa vào, đây là có khuynh hướng S đúng không, nhưng y cũng không phải M, loại thích này ai chịu nổi!

Sau đó, trong những cảnh quay tiếp theo, Baldwin tiếp tục nhắm vào Lục Ninh, rốt cuộc trong lại một lần khinh thường thêm sỉ nhục bằng ngôn ngữ, Lục Ninh nhận không được nói, “Đạo diễn Baldwin.”

“Ừ?” Baldwin nâng mi, thoát nhìn càng thêm khắc nghiệt.

“Nếu ngài là có ý với tôi mà nói, phương thức theo đuổi ghê tởm như ngài vậy tôi thật sự không tiếp thu được.” Lục Ninh lạnh lùng nói, “Mặt khác, bắt đầu từ lần đầu tiên ngài sỉ nhục tôi, tôi đã dùng máy ghi âm ghi lại toàn bộ, nếu ngài còn tiếp tục tình trạng cũ, tôi sẽ tổ chức họp báo công bố khuynh hướng kỳ thị chủng tộc của ngài.”

Baldwin mở to hai mắt nhìn, hiển nhiên có chút kinh ngạc, “Cậu –”

“Tôi cái gì, cho rằng tôi là quả hồng mềm nén giận mặc cho ngài sỉ nhục sao?” Lục Ninh cười lạnh, “Ngài ở Hollywood chỉ có thể xem như vừa mới cất bước, nếu lúc này bị công bố là có khuynh hướng kỳ thị chủng tộc, ngài cảm thấy tiền đồ tương lai ở Hollywood sẽ như thế nào?”

Lục Ninh đời trước chưa từng có tin tưởng như vậy, y đời này, có được lực lượng càng mạnh mẽ, y có đường lui, có hậu thuẫn, có người vẫn đứng ở phía sau y.

Cho nên y không sợ hãi.

Baldwin hiển nhiên là khiếp sợ, ánh mắt hắn nhìn Lục Ninh có thay đổi rất nhỏ.

“Mặt khác, tôi không phải tay mơ cái gì cũng không hiểu, nơi nên quay tốt vẫn sẽ quay tốt, nếu để tôi phát hiện ngài tự tiện cắt vai diễn của tôi hoặc đặt tôi trong góc chết của màn ảnh, tôi cũng sẽ công bố những âm mưu rất thú vị kia, chúng ta tôn trọng lẫn nhau mới là kết cục tương đối tốt không phải sao?”

Nói không, không cho Baldwin cơ hội nói chuyện, Lục Ninh lập tức trở về.

Lục Viễn đang nhìn y chăm chăm.

Lục Ninh cười, “Yên tâm, hắn sẽ không lại tìm ta một mình.”

Quả nhiên, mãi cho đến khi [Đồng thoại ma phương] quay xong, Baldwin đều thành thành thật thật, không có làm con thiêu thân cái gì.

Trên thực tế cũng là hắn hiện tại không thể trêu vào.

Lục Ninh nói không sai, hần bây giờ còn chưa đủ mạnh, Hollywood không phải là nơi có thể để hần tùy ý bốc đồng, lời đồn đãi như kỳ thị chủng tộc đủ để hủy diệt tiền đồ của hần, hần không cực nổi.

Hần là vừa ý diễn viên đến từ phương Đông này, vốn tưởng rằng cứ cho y áp lực cao, con người mặt ngoài ôn hòa nội tâm lại kiêu ngạo này vì đi lên sẽ cam tâm nằm dưới thân mình, lại không thể ngờ được, không những không bẻ cong lưng y, ngược lại còn khiến mình ngã vào.

Baldwin là người thông minh, cho nên hần biết rõ, lần này, là hần thua, ngược lại rơi cả nắm thóp vào trong tay đối phương.

Hần tức giận, ghen khuất, cố tình lại không thể làm cái gì.

Chuyện này Lục Ninh không nói với Lục Viễn, bất cứ việc gì cũng nên để lại một đường, Lục Ninh cũng không tính toán một nhất cần chết Baldwin, ở trong giới này, làm việc quá tuyệt đối là rất không thông minh, kỳ thật càng về sau, cái thóp này sẽ càng ngày càng lớn, như vậy –

Lục Ninh cong môi cười, y lặn lộn giới giải trí nhiều năm như vậy, cũng không phải kẻ ngu dốt một chút thủ đoạn cũng không có, hoàn toàn tương phản, y thật ra hiểu rất sâu những quy tắc bên trong.

Baldwin Strong, đời này người đều sẽ hối hận vì trêu chọc ta.

Quay xong phim, bọn họ thuận lợi trở lại Thượng Hải, quay về sinh hoạt học sinh, không có gì khác so với lúc trước, chỉ là năm 2010, bọn họ đã hai mươi ba tuổi, cũng đã đạt được rất nhiều thành tựu mà rất nhiều người hai mươi ba tuổi đều không đạt được.

Bọn họ trẻ tuổi, như ánh mặt trời mới mọc, cũng vì như thế, càng thêm được người trong giới coi trọng.

Đồng thời còn rất nhiều người muốn cùng bọn họ ăn một bữa cơm, tán gẫu nhân sinh, nói chuyện lý tưởng, rất nhiều lời mời đẳng cấp càng đến càng cao.

Năng lực xử lý của Chung Du Bạch lập tức triệt để thể hiện ra, nếu là người đại diện khác thì chỉ sợ đã sớm không chống nổi áp lực như vậy.

Chung Du Bạch lại có thể.

Thật sự không được, hần có thể đi tìm người ta “tán gẫu nhân sinh nói chuyện lý tưởng” nha.

Chỉ là sau đó, những đối tượng nói ra lời nói độc ác kia thường thường không có kết quả gì tốt mà thôi.

Dần dần, thanh danh của D.A truyền ra trong giới, làm nghề nhân đương nhiên là thích nhất công ty kiên cường như vậy, có tiền, nghề nhân tự do, không bắt buộc ăn cơm theo kiểu buôn bán, danh khí vô cùng tốt, gần như là ông chủ mà tất cả diễn viên tha thiết mơ ước.

Nguyên nhân vì thế, nghề nhân nguyện ý ký hợp đồng với D.A ngày càng nhiều, thậm chí có một số là diễn viên ca sĩ tương đối có danh tiếng trong giới.

Mà Lục Ninh Lục Viễn hiện tại đã đến giai đoạn chỉ chụp quảng cáo thôi cũng có khoản tiền lời cực lớn, thu nhập từ quảng cáo đại diện phát ngôn đủ để cho bọn họ kiêu ngạo mà nhìn phần lớn ngôi sao đại lục.

Tháng 10, Lục Ninh ra nước ngoài quay [Wolf], Lục Viễn vào đoàn làm phim [Kiến quốc].

Sau đó về nước cùng ông chủ thành thành thật thật ở trường học một thời gian, vẫn ở đến khi [Cuộc chiến Phi thủy] khởi động máy.

Bộ điện ảnh này do D.A toàn quyền đầu tư, cho nên dùng gần như đều là nghệ nhân của D.A, trừ một số diễn viên gạo cội ra, toàn bộ những vai khác đều do diễn viên của D.A diễn, bất luận là nhân vật chính hay nhân vật phụ.

Lục Ninh diễn vai danh sĩ Tạ An, Lục Viễn diễn cháu của hần – Tạ Huyền, Hoàn Y – danh tướng đồng thời cũng là mỹ nam tử nổi danh Đông Tấn do Hạ Xuy diễn, Phù Kiên do Viên Trường Giang diễn, những nhân vật chính khác cũng đều là các gương mặt quen thuộc, nhân vật nữ chính dùng người mới có thiên phú được xem trọng nhất trong lớp diễn nghệ của D.A, dù sao trong bộ điện ảnh này thì vài nhân vật nữ gần như đều để làm đẹp, vai diễn rất ít, dùng người mới cũng không có việc gì.

Đây là một bộ phim lớn, chỉ riêng quần áo trang sức thôi đã được đưa đến phim trường như nước chảy.

Đã bắt đầu mùa đông, thời tiết vẫn là tương đối lạnh, cho dù những quần áo cực có ý vị phong lưu thời Ngụy Tấn này rất đẹp, nhưng mà mặc ở trên người lại vẫn lạnh đến mức run cầm cập mới là một chuyện đau khổ giày vò.

Đối với diễn viên mà nói, đây là chuyện tất yếu phải nhẫn nại, cũng là nguyên nhân vì sao mà rất nhiều diễn viên có rất nhiều bệnh nghề nghiệp.

Tiếng guốc gỗ vang lên “đát đát”.

Chỉ thấy Lục Ninh một thân quần áo thất lưng rộng, ống tay áo bay bay, trông như thần tiên, y còn chưa hóa trang, mới chỉ một thân như vậy đi ra đã khiến cho hiện trường yên tĩnh lại.

“Làm sao, có cái gì không đúng?”

Lục Viễn cười, “Rất đẹp!”

Ngụy Tấn khí phách, có thể thấy được dấu vết, chỉ một người như vậy đứng ở chỗ đó, khiến cho người tràn ngập chờ mong với bộ điện ảnh này.

Chung Du Bạch có tin tưởng với bộ điện ảnh này, tự nhiên không phải không có nguyên nhân.

Kịch bản, diễn viên, hình ảnh đều thuộc hạng nhất, chỗ nào có khả năng thất bại?

Mà lần này, Chung Du Bạch chờ mong là Trung Quốc thời Ngụy Tấn phong lưu, chiến ý Phì thủy buốt thấu xương, có thể thổi quét toàn bộ Trung Quốc!

Như thế là đủ.

Bởi vì, thời gian ở trong giới này của Lục Ninh cùng Lục Viễn, chỉ sợ sẽ không dài như bọn họ đã nghĩ.

Nếu thật sự nổi tiếng đến người đời đều biết, đến lúc đó, lui không thể lui, vậy phải làm thế nào?

Nhưng mà, fan vốn cũng là quần thể dễ dàng quên đi, bọn họ không có tình yêu dài lâu như vậy.

Nhưng Lục Ninh Lục Viễn cách siêu sao đã không xa, mà [Cuộc chiến Phì thủy], chính là một bước vững chắc trong đó.

Chung Du Bạch mỉm cười, cảm thấy bình tĩnh.

87. Chương 87

[Cuộc chiến Phì thủy] bắt đầu quay, đương nhiên cũng dẫn tới truyền thông chú ý.

Đặc biệt là sau khi quay không bao lâu, Lục Ninh lại nhờ vào [Cổ sự Tây Song] mà lấy được cúp ảnh đế thứ hai, truyền thông đưa ra lời bình luận y là “ảnh đế hai lần trẻ tuổi nhất”.

Quang vinh này quả thật chưa từng có người nào đạt được.

Nhờ nhiệt độ này, khi [Cuộc chiến Phì thủy] còn đang quay thì đã tập trung quá nhiều ánh mắt.

Trên thực tế, trừ [Tam quốc] ra thì đại lục có rất ít phim lớn về thời kì Ngụy Tấn, đây là một thời đại cực kỳ đặc biệt, lại có ý vị độc đáo riêng của nó.

Tạ An do Lục Ninh diễn là danh sĩ Ngụy Tấn, thế gia trao cho hần phong độ tuyệt hảo cùng khuôn mặt hơn người, khi cuộc chiến Phì thủy chân thật xảy ra trong lịch sử, Tạ An thân là thừa tướng đã năm sáu mươi tuổi, nhưng trong thiết lập tự nhiên sẽ không hóa trang Lục Ninh thành một ông lão sáu mươi, mà là một vị văn sĩ trung niên tác phong nhanh nhẹn.

Trên thực tế, Lục Ninh cũng không phải chưa từng diễn nhân vật vượt xa tuổi của y, cho dù là Lục Viễn thì cũng đã từng diễn vai lớn hơn tuổi thực tế của hần rất nhiều ở trong [Lục quang].

Lục Ninh tỉ mỉ như vậy, cho dù là diễn một danh sĩ không tuổi trẻ, khi y vung tay áo xoay người lại vẫn uyển chuyển phong lưu mang theo nhã nhặn từ trong xương khiến người mê hoặc.

Bởi vì nổi tiếng nhất trong đoàn làm phim chính là Lục Ninh Lục Viễn, có thể nói hai người họ là nhân vật chính của điện ảnh, cho nên trong loại thời tiết trời đông giá rét này, hai người bọn họ đi đầu “không yếu ớt”, những người mới khác tự nhiên cũng ngại yếu ớt, phải biết, hai người nổi nhất đã như vậy, bọn họ có tư cách gì “đùa giỡn đại bài”? Đùng đùa.....

Hơn nữa phần lớn diễn viên vốn là người quen, một công ty, thường xuyên gặp mặt, không khí đoàn làm phim tự nhiên hòa hợp, ngay cả ba diễn viên gạo cội thêm vào đoàn kia cũng cảm thấy ở trong một đoàn làm phim thế này cũng coi như thoải mái thích ý.

Lần quay này, quay sang năm mới.

Kỳ thật sau mấy năm ra mắt, Lục Ninh cùng Lục Viễn đã không được qua năm mới đằng hoàng, trên cơ bản thời gian bước sang năm mới đều đang quay phim, bọn họ cũng không có bậc cha chú nào còn sống, Cố Di lại vội vàng chuyện làm ăn trong tiệm, vì thế người một nhà đúng là rất lâu chưa tụ họp, giao thừa một năm này, Cố Di riêng gọi điện thoại cho Lục Viễn gọi hân cùng Lục Ninh cùng nhau đến chỗ cô ăn cơm tất niên.

Không sai, sau khi kết hôn, Cố Di ngược lại có tâm tình mừng năm mới.

Vì thế, tốt xấu cũng ngồi vây quanh một bàn, Lục Ninh, Lục Viễn, Diệp Tồn An, Cố Di, Chung Du Bạch, Trình Thương Thuật, Hùng Minh Minh lại thêm hai nhóc đầu củ cải, vốn Hoàng Bích cũng muốn tới, thế nhưng cổ tình đêm giao thừa có chương trình rất quan trọng, rốt cuộc năm nay hân cũng tham gia tiệc khoa niên tết âm lịch.

Lục Ninh cùng Lục Viễn gần như hàng năm đều thu được lời mời, chỉ là cho dù là tiệc khoa niên có rating cao nhất, bọn họ cũng đã từ chối nhiều năm, lấy độ nổi tiếng của bọn họ hiện tại, đã không cần dựa vào tiết mục này để nâng cao một chút cấp bậc.

Từ sau [Thiết huyết đao găm], độ nhận biết phổ biến của bọn họ ở đại lục cũng đã cực cao, nay Lục Viễn lại giành được hai lượt ảnh đế, lịch sử đoạt giải của Lục Viễn có lẽ không huy hoàng như Lục Ninh, lại cũng là diễn viên chạm tay có thể bồng tại đại lục, thật không có ai sẽ nhảy ra nói bọn họ tự cao tự đại, vài tết âm lịch sau cùng đều đang đóng phim, làm gì có cái thời gian đó!

Hoàng Bích lại không giống, bây giờ hân mới coi như nổi tiếng chân chính, cũng là nhờ phúc tiết mục tuyển tú, tạo hình giao nhân trong ca khúc chủ công của album mới phát gần đây quả thực khiến cho rất nhiều fan kinh ngạc.

Diện mạo vốn chỉ là thanh tú, vậy mà đổi một dáng vẻ lại sẽ kinh diễm như vậy, càng đừng nói cái đuôi cá chế tác đến rất chân thật kia.

“Lúc nào đến lượt Hoàng Bích?” Cố Di múc cho Lục Viễn một bát canh, ngẩng đầu nhìn ti vi Lcd treo tường, nói.

Nơi cô cùng Diệp Tồn An ở rất rộng, nhưng bọn họ đều không phải loại người có thói quen hưởng thụ từ nhỏ, chỉ mua hai tầng cao nhất trong khu nhà xa hoa này, làm thành kiểu dáng nhà trong nhà, toàn bộ tầng dưới chính là phòng khách, thêm nhà bếp, buồng vệ sinh, còn lại là một căn phòng mà thôi, hơn 140m², phòng khách đặt một cái bàn lớn lại vẫn rất rộng, vừa vận vừa ăn cơm vừa xem tiết mục khoa niên.

Chung Du Bạch không đi cùng Hoàng Bích, lúc này người đi cùng hân là Alice, công tác người đại diện Alice làm đã coi như không tệ.

Một bàn đồ ăn này đương nhiên không phải Cố Di làm, trên thực tế, từ ngày đầu tiên Lục Ninh đến thế giới này đã được thấy tài nấu ăn của Cố Di, nhiều năm như vậy, cô không có nửa điểm tiến bộ trong phương diện này, ngược lại là Diệp Tồn An từ nhỏ vất vả, tương đối thạo nấu ăn, bàn đồ ăn này có tám chín phần mười là Diệp Tồn An làm, Cố Di chỉ chuẩn bị chút xoong nồi cùng rửa nguyên liệu mà thôi.

Chung Du Bạch liếc mắt nhìn ti vi, “Hân là sắp đến.”

Bởi vì là hiện trường trực tiếp, sợ là Hoàng Bích lại căng thẳng hồng rồi.

Pháo hoa sáng sủa vụt lên ngoài cửa sổ, Cố Di xoay qua nhìn, trên mặt mang theo nụ cười tươi đẹp.

“Năm mới sắp tới rồi!”

Rất lâu trước kia, cô mất đi người quan trọng của mình, lúc này, cô lại cảm thấy sinh hoạt một ngày dần hạnh phúc hơn một ngày, cô lại có rất nhiều rất nhiều người thân, bọn họ quan tâm cô chăm sóc cô giống như người nhà của cô vậy.

– tuy rằng, cô biết có lẽ bọn họ có chút không giống người thường.

Cố Di là có chút sợ ý, lại không phải con cóc.

Nhưng thế thì đã làm sao, em trai chính là em trai cô, bạn bè chính là bạn bè cô, mặc kệ bọn họ có gì khác, bọn họ đều là người mà cô quen thuộc kia, như vậy là đủ rồi.

Khi lễ trao giải Oscar gửi vé mời đến cho Lục Ninh Lục Viễn, [Cuộc chiến Phi thủy] còn chưa chính thức sát thanh.

Lục Ninh nhận được tự nhiên là Oscar mời [Đồng thoại ma phương], bộ điện ảnh này công chiếu cuối năm ngoái, bởi vì vội vàng quay [Cuộc chiến Phi thủy], bọn họ cũng không đi tham gia lễ công chiếu lần đầu, hiển nhiên, bộ điện ảnh này tuần hoàn quỹ tích đời trước, phòng bán vé đi lên một đường, nhưng y biết lễ trao giải Oscar lần này không liên quan gì đến [Đồng thoại ma phương], cho dù bộ phim kỳ huyền lớn này có được đề danh bảy hạng, lại bởi vì “vô cùng thương nghiệp” mà bị giám khảo Oscar gạt bỏ, [VeLục Viễnnet paw] Lục Viễn tham gia lại đạt được thành tích không kém. Phòng bán vé bộ điện ảnh này ở Bắc Mỹ rất tốt, thậm chí được đề danh phim hay nhất trong lễ trao giải năm nay, tuy rằng cuối cùng lỡ mất dịp may, thế nhưng lại vẫn đạt được vài giải thưởng, chỉ là cụ thể thì Lục Ninh không nhớ rõ, chung quy bộ điện ảnh này đời trước không hề có quan hệ gì với y.

Đời này, Lục Viễn vậy mà đạt được đề danh nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của giải Oscar!

Phần danh sách này vừa ra, đại lục lập tức cuộn lên sóng to gió lớn.

Phải biết, trong lịch sử quả thật từng có một diễn viên Hoa kiều giành được giải thưởng Oscar cá nhân, nhưng cũng chỉ có một người từng được nam diễn viên xuất sắc nhất như vậy, chỉ là vị Hoa kiều này, lại không phải quốc tịch Trung Quốc.

Bởi vậy, khi Lục Viễn đạt được đề danh, không thiếu truyền thông đại lục lập tức gửi gắm niềm hy vọng lớn với hắn, mặc kệ có giành giải thưởng hay không, có thể đạt được đề danh này cũng đã là tương đối khẳng định về trình độ, phải biết, cho dù là hiện tại, công nghiệp điện ảnh Hollywood vẫn cứ phát đạt phồn vinh hơn đại lục nhiều!

Chung quy từ sau [Người lữ hành], [HongKong ký sự], đã ba năm liên tục không có điện ảnh có thể vào giải Oscar, vào những năm 90 cùng đầu thế kỉ 21 thì còn có mấy bộ điện ảnh Trung Quốc có thể lộ mặt đôi chút trong giải, vài năm gần đây ngược lại càng ngày càng ít, Trung Quốc quay càng ngày càng nhiều phim lớn, đầu tư càng ngày càng cao, phòng bán vé càng ngày càng tốt, thế nhưng phim hay chân chính căn bản lại không nhiều, mà có thể lấy ra khiến người nước ngoài thưởng thức được ý vị trong đó lại càng ít.

Tỷ như loại điện ảnh hàm súc như [Cổ sự Tây Song], trong mắt người đại lục là vừa hay vừa sâu sắc nhẹ nhàng, trong mắt người Mỹ lại quá mức rõ ràng nhạt nhẽo.

Mà lúc này truyền thông mới ý thức được, điện ảnh trong vài năm gần đây có thể lọt vào giải Oscar, không biết là trùng hợp hay là cái gì, thế nhưng đều có liên quan đến hai cái tên thần kỳ Lục Ninh Lục Viễn!

Giải Oscar có truyền thống, dưới tình huống bình thường, nghệ thuật cùng thương nghiệp không thể góp đủ hai mặt, với điểm này, giám khảo Oscar áp dụng phương pháp điều hòa, lựa chọn sử dụng phim bình thường vừa “nghệ thuật” lại vừa “thương nghiệp”, không thể là phim thương nghiệp thuần túy, lại cũng không thể lựa chọn những phim nghệ thuật trở thành thuốc độc phòng bán vé kia.

[Đồng thoại ma phương] mượn nguyên tố đồng thoại màu đen để giải thích sinh tồn, trong đó không thiếu châm chọc sự ngây thơ chất phác, nếu bàn về nghệ thuật giải trí, quả thật có kém một chút, nhưng lấy phòng bán vé mà nói, lại nhiều còn hơn gấp đôi [VeLục Viễnnet paw].

Trên thảm đỏ Oscar, Lục Ninh cùng Lục Viễn một thân chính trang màu đen hơn vài phần trưởng thành so với quá khứ, Lục Viễn đã hai mươi tư, Lục Ninh thông qua điều chỉnh bề ngoài, thủy chung duy trì giống

hắn, lúc này hai anh em đã hoàn toàn là dáng vẻ thanh niên trưởng thành, trẻ tuổi như trước, lại hoàn toàn rút đi chút non nớt trước kia, một cái nhăn mày một nụ cười càng thêm mê người, trong lúc đi đường phong độ nhẹ nhàng khí chất tuyệt hảo.

Lục Viễn cùng hai đoàn làm phim đi hai bên thăm dò, may mà đi vào vị trí hai người vẫn ở cùng một chỗ, vị trí đoàn làm phim [Đồng thoại ma phương] cùng [VeLục Việnet paw] sát nhau.

“A Ninh, người cảm thấy ta có thể giành giải không?” Cho dù trầm ổn như Lục Viễn, ở phương diện này lại vẫn thực căng thẳng.

Lục Ninh lặng lẽ cầm tay hắn, hỏi lại: “Người cảm thấy mình diễn trong bộ điện ảnh này thế nào?”

Lục Viễn lập tức kiêu ngạo mà nói: “Tuyệt đối phần khích!”

“Sao lại không được?”

Lục Viễn ngẩn ra.

“Đóng phim, chỉ cần bản thân không cảm thấy tiếc nuối, giành giải thưởng chỉ là dẹt hoa trên gấm, không giành được thì có thể thế nào?”

Chỉ là, ít có người có thể làm đến lạnh nhạt tâm tính như thế.

Đời trước Lục Ninh cũng không làm đến.

“A Viễn, đường về của chúng ta cũng không ở chỗ lấy giải thưởng trong giới văn nghệ cả đời a!” Lục Ninh nở nụ cười.

Lúc này Lục Viễn mới thả lỏng ra, trở nên tự tại thông dong hơn, hắn cũng cười, “Nói đúng!”

Thế nhưng, Lục Ninh đến phía trước xem mấy đối thủ cạnh tranh kia, trong mắt y, trong những đề danh nam diễn viên phụ xuất sắc nhất này, ưu tú nhất không thể nghi ngờ chính là Lục Viễn, đương nhiên, có lẽ là bởi vì nguyên nhân tâm lý cá nhân y?

“Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất – [VeLục Việnet paw], Luny!”

Lục Ninh lập tức nhảy dựng lên, ánh sáng chiếu đến, trong lúc nhất thời mọi người đều cho rằng y mới là Lục Viễn.

An ủi qua Lục Viễn, trên thực tế trong lòng Lục Ninh làm sao không có chờ mong?

Lục Viễn sững sốt một chút mới đứng lên, sau đó cùng Lục Ninh gắt gao ôm chặt.

Đây là một trong những giải thưởng quan trọng nhất trong cuộc đời hắn, dựa vào thân phận người Hoa, lấy được nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của giải Oscar!

Mà lúc này, tin tức này đang truyền lại đại lục, gần như tất cả phóng viên người Hoa ở hiện trường diễn lễ giải Oscar vân vân đều có một loại cảm giác kiêu ngạo cộng đồng quang vinh.

Đây là người một nhà với bọn họ! Mang về một bức tượng vàng Oscar!

Thậm chí có hai phóng viên nữ được cho là kiến thức rộng rãi cũng nhịn không được phát ra một tiếng thét chói tai ngắn ngủi.

Rất nhiều báo chí tạp chí đều đang chờ tin tức này phát đầu đề, bọn họ đã sớm viết xong bản thảo, một phần là Lục Viễn thành công giành được nam diễn viên xuất sắc nhất, một phần là tiếc nuối lỡ dịp, tin tức vừa xác định lập tức gửi bản thảo đi, kèm theo ảnh chụp Lục Viễn ôm tượng vàng Oscar, lập tức là có thể làm trang nhất cho cả tờ.

Anh tuấn trẻ tuổi như vậy, quả thực bất cứ ai cũng nhìn ra được tiền đồ sáng lạn của Lục Viễn tại Hollywood.

Chung quy, bao nhiêu ngôi sao Hollywood cả đời cũng không ôm được một bức tượng vàng nhỏ như vậy, mà Lục Viễn nếu lấy được, giá trị con người hắn lập tức không thể so sánh với lúc trước.

Kéo theo Lục Ninh cũng nhận được không ít truyền thông Bắc Mỹ chú ý, y dựa vào ba phần [Wolf] cũng đạt được một chút nhân khí, cùng với [Đồng thoại ma phương] bán lớn, Lục Ninh ít nhất sẽ không không nhận được lời mời ở Hollywood.

Trong khi hầu như tất cả truyền thông đều lấy Lục Viễn giành được nam diễn viên phụ xuất sắc nhất Oscar làm trang nhất, có một nhà truyền thông lại độc đáo, lấy hai người Lục Ninh Lục Viễn làm nội dung phát hành tập san đặc biệt.

Bắt đầu từ năm 2004 bọn họ ra mắt, đến lần trước đã nói bọn họ là ngôi sao từ từ mọc lên, tiểu thiên vương trong giới, cho tới ánh sáng siêu sao không thể che giấu bây giờ.

“Nếu ở bảy năm trước, có người nói với tôi, có một đôi anh em song sinh dùng thời gian bảy năm sáng tạo một kỳ tích trong giới giải trí, tôi nhất định sẽ cười nhạt.

Từ mười bảy tuổi đến hai mươi tư tuổi, trong khi phần lớn thanh niên còn đang đi học mong có tiền đồ tốt, cũng hoặc là gọi bạn dẫn bè đi chơi qua tuổi thanh xuân, có hai người, miêu tả thanh xuân của bọn họ muôn màu muôn vẻ rực rỡ lộng lẫy.

Mấy năm đầu, mọi người nói bọn họ chăm chỉ, nói bọn họ cố gắng, nói bọn họ biết kiên trì.

Nhưng bảy năm như một ngày, đối đãi bản thân khắc nghiệt như vậy, bọn họ từ trung học đến đại học, lại đến nghiên cứu sinh luật học cùng y học, từ hai ngôi sao tuyển tú nhỏ từng bước đến siêu sao thế giới đi ở thăm dò Hollywood.

Bọn họ dùng bảy năm, tâm như ban đầu, chưa bao giờ thay đổi.”

Chuyên đề này bắt đầu từ ảnh chụp bọn họ tham gia [Nhất xướng thành danh] năm 2004, đến ảnh phim trường [Hoa viên bí mật của Hoàng tử], Lục Ninh cùng Lục Viễn mang theo tươi cười sáng lạn cùng nhau giờ chữ V với màn hình trong bộ phim truyền hình này, lại đến [Phong Kiếm Ly truyền kỳ] của Lục Ninh, [Hạnh phúc dưới trời xanh] của Lục Viễn, mãi cho đến [Ba ba đơn thân] tham gia Liên hoan phim Berlin, [Lục quang] giành được Giải thưởng Điện ảnh HongKong, lại đến [Người lữ hành] trong Liên hoan phim Cannes, [HongKong ký sự] trong giải Oscar, gần như là tổng kiểm kê lại hành trình một đường đi tới của Lục Ninh cùng Lục Viễn, thậm chí tính cả cảnh tượng vạn người vui vẻ trong vài lần tour lưu diễn châu Á của bọn họ.

Nhìn lại như vậy, ngay cả bản thân Lục Ninh cũng cảm thấy có chút thần kỳ.

Lại nói đến truyền kỳ, trên thực tế, bọn họ vẫn là đi lên chậm rãi từng bước một như vậy, không có từ ban đầu đã vịn lên mỏm núi rất cao, chỉ là bọn họ chưa bao giờ ngừng lại, không có quay đầu, càng không có đi lùi lại, kiên trì bền bỉ đi về phía trước, tự nhiên cách đỉnh núi càng ngày càng gần.

“Năm nay tạm thời không nhận phim?” Chung Du Bạch dựa vào cửa nói, “Hợp đồng đưa cho hai người sắp xếp thành núi ở chỗ tôi rồi.”

Danh khí càng lớn, tự nhiên nguồn tài nguyên hưởng thụ càng nhiều.

Lục Ninh lắc đầu, “Tạm thời không nhận, tôi cùng a Viễn muốn làm một buổi biểu diễn cho tốt.”

Chung Du Bạch trầm ngâm nhìn bọn họ, “Concert chia tay? Hai người mới phát mấy album!”

Tiền còn chưa kiếm đủ đâu!

Lục Viễn bật cười, “Chúng quy phải có kết thúc nha, về sau tôi cùng a Ninh hẳn là có thể ra album, có lẽ là single, thế nhưng concert rất mệt, một lần lưu diễn cuối cùng hát thoải mái.”

“Vậy phim thì sao?”

“Đương nhiên vẫn sẽ nhận rồi.” Lục Ninh nâng mi, “Về sau ngoan ngoan đến lớp, tôi cùng a Viễn đã bắt đầu xin đại học Yale, một khi lấy được offer, chúng tôi rất có khả năng sẽ hoàn toàn chuyển dời đến Mỹ.”

Chung Du Bạch cười nhạo, “Di dân?”

“Mới sẽ không! Đời này chúng tôi sẽ chỉ là người Trung Quốc, đương nhiên, anh cũng biết, a Viễn sẽ không tiếp tục già đi, chúng tôi phải sớm làm chuẩn bị, nhận phim ít một chút, sau đó dần dần nhạt ra khỏi tầm

mất mọi người.” Lục Ninh nghiêm túc nói, thậm chí còn cười khổ lên, “Tôi phát hiện, chúng tôi hình như đã trở nên rất nổi tiếng.”

Lục Viễn gãi đầu, nói thầm: “Tôi cũng không muốn thực sự đứng ở chỗ nào cũng sẽ bị người nhận ra.”

Chung Du Bạch tức giận nói: “Những người khác trong giới mà nghe được lời hai cậu nói phỏng chừng sẽ tức chết, lại có người không hề muốn rất nổi tiếng!”

Lục Ninh ngược lại cười rộ lên, “Ai nha, chúng tôi lâu như vậy cũng chưa từng xin phép nghỉ ngơi nha, tôi chuẩn bị cùng a Viễn đi nghỉ phép, Chung ca, anh đi không?”

Chung Du Bạch hừ một tiếng, “Cậu nghĩ tôi nhàn giống các cậu sao?”

Rốt cuộc lại vẫn không phản đối yêu cầu của bọn họ.

Nghỉ hè 2011, [Cuộc chiến Phi thủy] công chiếu, Lục Ninh Lục Viễn hiếm thấy tham gia tuyên truyền.

So với nghỉ hè quay phim trước kia, chỉ là tuyên truyền điện ảnh mà thôi, với bọn họ mà nói gần như chính là nghỉ, chụp vài tạp chí, lên vài tiết mục mà thôi.

Ngày 19 tháng 7, bọn họ tham gia tiết mục giải trí quen thuộc kia của Bình đài tiến hành tuyên truyền điện ảnh, vị đệ tử Hợp Hoan tông kia bị sự kiện ám toán Lục Ninh trong concert năm đó liên lụy, đã bị Bình đài đuổi việc, đổi thành một vị tuổi trẻ đáng vẻ mập mạp thật thà khả cú.

Thời gian bảy năm, thành phố C biến hóa thật lớn, mấy năm nay bọn họ rất ít trở về, thiếu chút thì không nhận ra được thành phố này.

“Ai nha, hai vị Lục thiên vương của chúng ta đến rồi!” Một vị trợ lý nhiệt tình dào dạt đi lên đón.

Nếu hai năm trước xưng hô bọn họ là thiên vương, có lẽ còn có chút ý tứ thổi phồng, hiện tại lấy thân phận bọn họ, xưng hô như vậy cũng sẽ không rất khiến người bất ngờ.

Lục Ninh lại cảm thấy vị trợ lý này có chút quen mắt, cô đã không tính trẻ tuổi, năm tháng để lại nếp nhăn mảnh nhàn nhạt trên khóe mắt cô.

Nhưng chỉ là trong giây lát, Lục Ninh lập tức nhận ra cô là ai.

Vị trợ lý trẻ tuổi Vương Tĩnh tới đón bọn họ ở [Nhất xướng thành danh] năm đó, bởi vì sự cay nghiệt của cô, bọn họ thậm chí từng xảy ra xung đột.

Bảy năm trôi qua, bọn họ từ thiếu niên bình thường đi tới vị trí siêu sao thiên vương, nhưng mà Vương Tĩnh, lại vẫn đang làm trợ lý của cô.

Xem dáng vẻ cô, có vẻ cô hoàn toàn không nhớ rõ chuyện bảy năm trước.

Lại có lẽ, cô đương nhiên nhớ rõ, chỉ là giả vờ hoàn toàn quên đi, chỉ có thể lộ ra nụ cười nịnh nọt như vậy.

Lục Ninh nhất thời có chút cảm khái.

“Làm sao?” Lục Viễn thấy y dừng bước, quan tâm nhìn qua.

Lục Ninh chỉ lắc đầu, cười thông suốt, “Không có gì.”

Tiền đồ, bừng sáng.

.

Đại học Yale

634926215488070000

88. Chương 88

[Cuộc chiến Phi thủy] tiến hành tuyên truyền phô thiên cái địa, album thứ tư của Lục Ninh Lục Viễn cũng được phát hành đúng lúc này.

Không giống với album thanh xuân đầu tiên, album tươi mát thứ hai cùng album thứ ba mỹ diệu, trang bìa album đơn giản đến cực điểm, chỉ là một đôi tay nắm vào nhau, mười ngón nắm chặt, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đây là hai bàn tay tương đối dễ nhìn, trên ngón út đeo hai chiếc nhẫn giống nhau như dứa, nền trang thuần trắng, chỉ có một đôi tay nắm lấy nhau như vậy.

[The end is a beginning], một tên album tương đối có ý tứ ẩn dụ hàm súc, D.A cũng không nói cái gì, nhưng lại không có tuyên truyền album, đương nhiên sẽ không làm mất lòng ai kiểu như đây là album cuối cùng linh tinh, chỉ là lại vẫn hề thiếu fan chỉ đơn thuần nhìn tên này thôi đã có chút bất an.

Cho đến khi album này bắt đầu thổi quét các loại bảng tiêu thụ, sau đó lộ ra xu thế tiếp tục kéo lên, mọi người mới phát hiện album hoàn toàn không tuyên truyền này thật sự không đơn giản!

A Lục mua album về, cầm tai nghe lắng lắng nghe.

Tiếng piano chảy xuôi, thanh tuyến sạch sẽ trong suốt của Lục Ninh vang lên, lòng nàng chợt nảy lên trong giây lát.

Cả album, có piano, có guitar, có violin, có sáo, có harmonica, có trống, có bass, lại cũng chỉ có như vậy, đây là một tập ca khúc hoàn toàn không có dấu vết điện tử hậu kỳ gì, không có bất cứ âm thanh tổng hợp nào, có, chỉ là tiếng nhạc khí đơn thuần, cùng tiếng hát chạm thẳng vào lòng người của bọn họ.

Album thật kỳ quái, lại không biết vì sao, khiến người sau khi nghe xong, muốn rút ra cũng không rút được.

Album này quả thật thần kỳ, không chỉ có fan Ninh Viễn, sau khi các cô đề cử cho rất nhiều người bên cạnh nghe, bọn họ cũng giống như vậy, tựa như là không nhìn được, nghe một lần rồi lại một lần, sau đó, cuối cùng không dừng lại được.

Chỉ là một album ghi âm trong phòng thu bình thường, lại có một loại mị lực nói không rõ, tả không được.

Ngày thường Lục Ninh Lục Viễn cũng có một số fan đen, càng nổi tiếng thì lại càng khó tránh loại fan đen này, cho dù là những thiên vương đại lục đã thành danh hơn mười năm kia, cũng vẫn có rất nhiều người bôi đen bọn họ.

Cũng không biết vì cái gì, khi tay bọn họ dừng trên bàn phím, đối mặt với địa chỉ diễn đàn đang mở ra, muốn viết ra mấy lời châm chọc phê bình, lại không viết ra được, bên tai cứ tiếp tục phát bài hát của ca sĩ mà bọn họ “ghét”.

Không giống với những album lần trước, album này là hoàn toàn không tuyên truyền, lại im ắng đột phá lượng tiêu thụ mà ba album trước xa không đạt tới, thậm chí lượng nhấn tải xuống trên mạng cũng là tăng thẳng một đường.

“Tôi cũng không biết vì sao, nghe nghe rồi cứ thế rơi lệ.”

Bài post không đầu không đuôi trên diễn đàn này lại có ước chừng hơn hai vạn trả lời, nói, chính là album [The end is a beginning] này, kỳ thực album này cũng không bi thương, nó có tình ca dịu dàng thấm thiết, có khúc hát nhẹ nhàng rộn rã, có rock kịch liệt dâng trào, giống như là... một chút cũng không đặc biệt, lại khiến người không nói được ra là có chỗ nào không tốt.

Mỗi một ca khúc đều rất êm tai, hơn nữa không chỉ là dễ nghe, bối cảnh âm nhạc đơn giản khiến cho thanh âm của bọn họ càng thêm thuần túy, giống như đang hát ở ngay bên tai.

Trong cả album chỉ có một MV, thuộc về một ca khúc trong album, [Biển sâu].

Bài hát này làn điệu nhẹ nhàng, cũng không thâm trầm, lại kể chuyện xưa của công chúa nhân ngư, đoạn kết hát từng lần từng lần:

“Mặt biển kia, ánh mặt trời rơi vào làn nước u lam lạnh lẽo,

Ta hòa tan với biển sâu, mỉm cười, nghiêng đón kết cục thuộc về ta.

The end.....”

Trong MV ca khúc này, dưới mặt biển u lam kia, quần thể kiến trúc che một tầng sáng mờ mịt làm người ta thần phục kia, là tòa thành đáy biển ẩn hiện thuộc về công chúa nhân ngư.

Trong hình ảnh, chỉ có hai bàn tay mười ngón nắm chặt của Lục Ninh Lục Viễn xuất hiện, sau đó, chính là một bóng dáng xa xôi mà mờ lung.

Nhưng toàn bộ MV, lại đẹp đến cực hạn.

Mãi cho đến khi tin tức về chuyến lưu diễn được thả ra, cũng không có tuyên truyền quy mô lớn giống như khi phát hành album, ngược lại im ắng công bố tin tức trên mạng, sau đó im lặng bắt đầu bán vé.

Rõ ràng tin tức gì cũng không có, ở giữa cộng đồng fan của bọn họ, sóng ngầm lại sôi trào, rất nhiều người đều tràn đầy bất an trong lòng, tuy rằng các cô thậm chí cũng không biết mình đang bất an cái gì.

Không có tuyên truyền, rất nhiều người không phải fan của bọn họ cũng không biết tin tức bọn họ biểu diễn, dù vậy, vé concert của bọn họ lại vẫn bán sạch cực nhanh.

Chỉ riêng Thượng Hải đã có ba show, chỉ là mỗi show chỉ có một vạn người.

Sân khấu biểu diễn lại càng nhỏ, khoảng cách giữa ca sĩ cùng khán giả lại càng gần, gần đến giống như có thể đối diện đối thoại cùng người ở trên sân khấu kia, gần đến giống như tay có thể đụng tới.

Lần này, ở đại lục, bọn họ muốn tiến hành tổng cộng mười tám show diễn, thêm Đài Loan cùng HongKong, tất cả là hai mươi tư show, Nhật Bản, Hàn Quốc, Thái Lan, Malaysia, hội trường mỗi show diễn cũng sẽ không vượt quá một vạn người, lần này cũng không chỉ đặt ở cuối tuần nưa, mỗi tuần ít nhất phải có hai buổi diễn, bọn họ vẫn phải hát xấp xỉ bốn – năm tháng mới có thể hoàn thành lưu diễn lần này.

Động tĩnh không giống bình thường như vậy, khiến cho toàn bộ fan trong giới đồn ầm lên các loại tin tức.

“..... Lần này rốt cuộc có ý gì nhỉ?”

“Tôi cuối cùng có một loại dự cảm không hay.”

“Tôi cũng vậy! The end is a beginning, kết thúc là một bắt đầu? Có ý gì chứ!”

“Ngay cả tuyên truyền cũng không có, rất kỳ quái!”

“Vẫn nghĩ gần đây đang cháy túi, concert cái gì cũng do dự một chút, hiện tại lại không nghĩ ngợi gì đã đặt vé, ngộ nhờ.....”

“Ngộ nhờ cái gì?”

“Tôi cũng không biết ngộ nhờ cái gì, tóm lại giác quan thứ sáu nói cho tôi biết, lần này mà không đi xem sẽ hối hận.”

“Nhất định sẽ hối hận.”

“Cho nên, nhất định phải đi.”

Đúng vậy, nhất định phải đi, đây là ý tưởng chung của rất nhiều fan.

Cho nên khi buổi diễn đầu tiên vừa bắt đầu ở Thượng Hải, hội trường một vạn người nhét tràn đầy.

Bất luận những thứ khác ra sao, sân khấu, ánh sáng luôn luôn là tốt nhất, thế nhưng, lần này không có thiết bị đệm nhạc, không có dàn nhạc.

Nhóm fan mua album này đã phát hiện, tất cả ca khúc trong album này gần như đều không phải hình thức phức tạp, thế nhưng, bọn họ không hề nghĩ đến sẽ là một buổi diễn đặc biệt như thế này.

Sân khấu là hình tròn, lại ở trung tâm hội trường, không có màn hình điện tử để phát VCR, không có những thứ gì khác, khán giả vòng quanh bốn phía sân khấu.

Ngọn đèn tối đi, không đợi bọn họ phát ra hoan hô đã có một luồng ánh sáng chiếu xuống.

Piano, Lục Viễn ngồi bên cạnh, micro, Lục Ninh đứng phía trước.

Bọn họ cứ như vậy, vô cùng đơn giản, đứng ở trước mặt mọi người, không có VCR mở màn, không có trang phục hoa lệ gì, chỉ là một thân tây trang đen, không có trang sức.

A Lục ngồi dưới sân khấu, chỉ có nàng lập tức phát hiện, đàn piano kia, micro kia, giống như đã từng thấy dưới đáy biển, là từng nơi đó mang ra đúng không?

Phạm nhân không nhìn được, nàng lại có thể phát hiện linh khí nhàn nhạt trên những nhạc khí kia.

Lục Ninh cùng Lục Viễn hiện tại, trên người đã không còn khí tức yêu ma, a Lục từng cảm thấy kỳ quái, thậm chí vì thế mà đặc biệt điều tra sách cổ trong môn, ở rất nhiều năm trước, có một loại linh dược gọi là trạch yêu đan, có lẽ trong tòa thành tiên dưới đáy biển kia có, hiện tại xem ra, loại linh dược này quả nhiên là rất có tác dụng, giúp cho Lục Ninh Lục Viễn không bao giờ cần lo lắng rất nhiều ánh mắt thù địch, mà những nhạc khí này, đều là pháp khí đặc biệt nữa, chẳng trách vào tai lại dễ nghe như vậy.

Cho dù ở tron CD, loại âm nhạc này cũng có ma lực rất đặc biệt, hướng chi là hiện trường trực tiếp.

Đội hát xong một ca khúc, Lục Ninh vác guitar, Lục Viễn cùng y nhìn nhau cười, kỳ thực, bọn họ càng hưởng thụ ca hát thuần túy như vậy, đây vẫn là sự thật ở thành tiên đáy biển mới phát hiện.

“A, hoan nghênh mọi người đi đến nơi này.” Lục Ninh cầm micro nói, “Ha, hình như là D.A vụng trộm bán vé ra, rốt cuộc là mọi người làm thế nào phát hiện?”

Tất cả khán giả đều nở nụ cười.

“Bán vé còn có vụng trộm?” Lục Viễn cố ý dùng giọng điệu mang theo khinh bỉ, nói, “Rõ ràng là lạng lẽ!”

“Có gì khác?” Lục Ninh kinh ngạc.

Lục Viễn nói đúng lý hợp tình, “Làm sao lại không có gì khác! Vụng trộm rất đáng khinh, lạng lẽ thì văn tĩnh hơn.”

Lúc này mọi người đều cười ha ha.

Trò chuyện vài câu làm nóng bầu không khí, Lục Ninh liền mỉm cười nói, “Có phải có người muốn hỏi, The end is a beginning có ý gì, đúng không?”

“Đúng –” Không thiếu fan đều cùng nhau hô lên.

Lục Viễn đứng dậy duỗi tay ra, nâng cằm nói, “Tiếng Anh của mọi người cũng quá tệ đi! Phải học tập cho tốt nha thân!”

Khi mọi người còn đang cười đã nghe được tiếng Lục Ninh nói: “Ca khúc tiếp theo, [Quá khứ đã qua].”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua dây đàn guitar, giống như ngay cả làn da cũng cùng dây đàn rung lên.

Cảm giác rất kỳ diệu, rất nhiều khán giả rõ ràng đã từng xem rất nhiều show diễn, lại chưa từng có cảm giác như vậy bao giờ, giống như mỗi ca khúc, đều là đang hát riêng cho các cô nghe, mỗi một nốt nhạc đều có thể làm tâm linh các cô rung động.

Thời gian tròn hai tiếng, từ 7:30 đến 9:30, bọn họ cùng khán giả tán gẫu, sau đó ca hát, tổng cộng hát mười sáu bài, bao gồm toàn bộ mười hai bài trong album [The end is a beginning] cùng ba ca khúc chủ công trong ba album trước, lại thêm [Phụ thân], chính là toàn bộ concert lần này.

Từ đầu tới cuối, bọn họ chỉ mặc bộ tây trang kia, sau này cởi áo khoác tây trang bên ngoài, cứ như vậy mặc sơmi trắng, quần tây thuần đen, cười hát, ngồi xổm trong một góc sân khấu vừa uống nước vừa cầm micro nói chuyện với tất cả khán giả.

Đây là một buổi biểu diễn chân chính tan vào một thể.

Ca khúc encore cuối cùng là một bài hát gọi [Goodbye], là một ca khúc rất đặc biệt trong album mới, vừa nghe lời hát đã biết là một bài hát chia tay.

“Goodbye, my dear.....”

Một câu cuối cùng, giống như nỉ non.

Ngọn đèn triệt để tối sầm lại, ca khúc cuối cùng, người cũng tan đi.

Chỉ là lại có rất nhiều người thật lâu không muốn rời đi, a Lục lẳng lặng ngồi, không biết vì cái gì, nước mắt trên mặt lại trượt xuống.

Nàng biết càng nhiều hơn những người khác một chút, đại khái cũng đoán được, bọn họ phải đi, đi này cũng không phải hoàn toàn biến mất, lại phỏng chừng sẽ không được như bây giờ, thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, chỉ cần chú ý một chút, luôn luôn có thể nhìn thấy thân ảnh, nghe được tin tức của bọn họ ở bên cạnh.

Bên người có thiếu nữ trẻ tuổi khóc thật sự lớn tiếng, bạn trai cô bắt đầu dỗ an ủi cô, “Em khóc cái gì chứ!”

“.....Em em cũng không, không biết.....” Thiếu nữ khóc thút thít, “Chỉ, chỉ là, rất khó chịu.”

“Ai, đừng khóc nữa, lần sau lại cùng em đến xem concert của Lục Ninh Lục Viễn.....” Bạn trai vỗ vai cô, nói.

A Lục đứng dậy, xoay người đi ra bên ngoài.

Nàng cảm giác, không có lần sau.

Vừa nghĩ như vậy, nàng lại cảm thấy rất khó chịu, rất khó chịu.

Nhưng mà, cho dù hai tên vô lại này cứ như vậy mà cáo biệt, nàng lại vẫn thích bọn họ.

Vẫn thích.

Mà sau khi buổi diễn này kết thúc, chỉ riêng viết hậu ký biểu diễn trên mạng đã có rất nhiều, rõ ràng chỉ có một vạn khán giả buổi diễn này, so với mấy buổi diễn mấy vạn người kia lại có càng nhiều hậu ký, trong phần lớn diễn đàn hơi có tiếng đều là cảm nghĩ về concert phô thiên cái địa.

“Đây là concert hay nhất mà tôi từng đi, là bài hát hay nhất mà tôi từng nghe, là người đẹp nhất mà tôi từng gặp.”

Người viết bài hậu ký này là một ID tương đối nổi danh trên diễn đàn Lục Quỷ, bản thân hẳn coi như nửa người trong giới, gia đình sung túc có rảnh có tiền, từng viết lời sáng tác nhạc, lại chỉ có thể xem như một biên soạn hạng ba, nhưng viết lời bình âm nhạc lại có một bộ phận tương đối người ủng hộ trên Lục Quỷ.

ID của hắn cũng không đặc biệt, gọi Cô độc, bình thường đều lấy viết bình luận nhạc cay độc khắt khe mà nổi tiếng, nhìn thấy tiêu đề cảm tính như vậy, không ít người dùng Lục Quỷ thiếu chút nữa thì cho rằng vị này bị hack tài khoản.

Nhưng mà cũng không phải, tiêu đề cảm thán giống như tuyên truyền thể loại văn nhẹ nhàng trên mạng vậy, bên trong lại chẳng phải tuyên truyền văn hoa lệ gì, ngược lại lấy giọng điệu hài hước phun ra một đồng chữ nghĩa hơi mang sâu não, giữa những hàng chữ đều lộ ra điệu dàng thâm thiết chân thật.

“Tôi thừa nhận đã từng không thích hai tên này, bởi vì bọn họ trẻ hơn tôi, còn đẹp trai hơn tôi, cổ tình hiện tại khẳng định có tiền hơn tôi nữa, trừ bỏ bị làm ầm ĩ mặt đen đúa giỡn đại bài đến mọi người đều biết ra, hai người trẻ tuổi này gần như không có khuyết điểm gì, người mà nhìn vào cho dù chỉ có một chút xu hướng hoàn mỹ thôi, cũng là loại tôi ghét nhất.....

Cái CD này là vật âu yếm của em họ, tôi ác liệt cướp được, lại vừa nghe liền không rút ra được, còn ma xui quỷ khiến mua tấm vé vào cười buổi concert kia,

Ps, vì không cho em họ phát hiện, tôi thậm chí nói dối là đi hẹn hò sau đó chuồn ra khỏi cửa nhà.

.....

Tôi chưa bao giờ biết, có người có thể dễ nhìn đến loại trình độ này, không liên quan giới tính, thậm chí không liên quan mặt mũi, chỉ là cảm thấy bọn họ cười đến vô cùng đẹp mắt, khi bọn họ hát, quả thật như là phủ một tầng ánh sáng.

Tôi đã từng xem rất nhiều buổi diễn, lại là lần đầu tiên xem đến như vậy, chỉ là một show ca hát, ca hát thuần túy, lại hát đến tim của tôi đều giống như đang ngậm cát, vừa động, liền chua xót khó nhin, còn có một chút đau.

.....

Ah, anh đây cũng có lúc khác người như vậy nha.

Có thể nói một lời thật, anh em, hai người hát rất dễ nghe, dễ nghe đến tôi hy vọng hai giờ ngắn ngủi kia có thể biến thành vĩnh viễn.

Bởi vì khi hát xong, mọi người tán đi, người đau buồn rất nhiều.”

Đừng nói là fan Lục Ninh Lục Viễn, cho dù rất nhiều cái gọi là người qua đường, xem bài post này, trong lòng đều có chút ít khác thường, bài post được tăng cấp trên Lục Quỷ này rất nhanh được đăng lại điên cuồng trên mạng.

Mà lúc này, tất cả vé vào cửa buổi lưu diễn châu Á “lặng yên không một tiếng động” của Ninh Viễn, đều đã đến tình trạng một vé khó cầu.

Nếu không đi sẽ phải hối hận.

Cho dù, chỉ là đi nghe bọn họ nói một câu “goodbye” cũng được.

Một lần lưu diễn cuối cùng, cầm micro nói –

“Hẹn gặp lại, thân ái.”

89. Chương 89

Lưu diễn này khiến cho fan bọn họ gần như trở thành một biển nước mắt.

Thế nhưng nếu thật sự hỏi các cô, lại không biết vì sao mà cảm thấy khó chịu, những câu hỏi của fan được gửi về D.A Ent. như tuyết rơi, nhưng D.A Ent. chưa từng chính diện trả lời vấn đề này, khi đến biết Lục Ninh gia nhập ekip bộ phim ma huyền lớn [Tinh linh vương], Lục Viễn nhận quay tác phẩm mới [I’m not hero] của đạo diễn Hollywood Robert Acheson, các cô mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ là cảm xúc bất an không hề biến mất.

Mãi cho đến khi công ty giải trí D.A tuyên bố Lục Ninh Lục Viễn nhận được offer từ đại học Yale của Mỹ, chuẩn bị ra nước ngoài học, trong nước mới xôn xao một mảnh.

Nhưng mà, Lục Ninh phát một đoạn nói trên Weibo của chính mình.

“Có lẽ chúng tôi đạt được một chút thành tựu trên sự nghiệp diễn nghệ, nhưng chúng tôi vừa mới hai mươi lăm tuổi, đời người dài đằng đẳng, chúng tôi hy vọng có thể học được càng nhiều thứ mình muốn học, tôi đi học luật, Lục Viễn học y, chúng tôi còn đang học tiếng Tây Ban Nha, thế giới lớn như vậy, biển học mênh mông như vậy, thời gian lại chỉ có bấy nhiêu, cho nên chúng tôi muốn rời đi trước một chút, nhưng mà, tôi cùng a Viễn, vẫn đều sẽ chỉ là người Trung Quốc.”

Y cùng Lục Viễn khai thông Weibo, ngẫu nhiên đăng một tấm ảnh chụp, viết một đoạn ngắn gọn, thân người cũng đã ở nước Mỹ.

A Lục đi ra từ rạp chiếu phim, trên thực tế, trước kia nàng căn bản sẽ không vào rạp chiếu phim xem điện ảnh, thói quen này vẫn là sau khi thích Lục Ninh Lục Viễn mới hình thành, chẳng qua, cho dù là xem điện ảnh, nàng cũng rất kén chọn, mấy năm trước cũng vẫn thường xuyên loay hoay quanh rạp chiếu phim, thế nhưng nàng gần như không xem điện ảnh nước ngoài, bây giờ lại xem.

Bởi vì hai người kia, bọn họ ở Mỹ.

Hiển nhiên, bọn họ dùng càng nhiều tinh lực đầu nhập vào trong học tập cùng sinh hoạt, hai năm này mỗi người bọn họ chỉ nhận quay một bộ điện ảnh, nhìn bằng nhân vật – diễn viên cuối phim, phía sau tên bọn họ đánh dấu quốc tịch Trung Quốc, thật giống như một số phim đại lục mà ở tên diễn viên có ngoặc ghi quốc tịch Mỹ, HongKong Trung Quốc hoặc Đài Loan Trung Quốc vậy, luôn luôn đặc biệt dễ khiến người chú ý.

Bọn họ học ở đại học Yale, cũng quay phim, chỉ là ít hơn nhiều, có phát một album single, cũng rất cuộc không còn bắt đầu concert.

Bọn họ, đang dần dần nhặt ra khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng a Lục cảm giác, người thích bọn họ căn bản không thể quên được hai người.

Bởi vì, không còn có thần tượng càng tốt hơn bọn họ, không còn có thần tượng khiến người khóc khiến người cười như bọn họ, không còn có thần tượng – làm gương tốt thúc giục mọi người tiến lên như bọn họ vậy.

“Gần đây đang học tiếng Hà Lan.” Weibo của Lục Viễn vĩnh viễn đều ngắn gọn họ Lục Ninh, một câu, kèm thêm một quyển sách tiếng Hà Lan, chính là một tin Weibo mới nhất.

Mà các fan thì thường nhiệt tình đến muốn chìm ngập hẳn luôn, mỗi lần bất luận là Lục Ninh hay Lục Viễn đăng một tin lên Weibo, đều sẽ nhanh chóng bị kéo lên bảng đề tài.

Lục Ninh nằm trên đồng cỏ ngập ánh mặt trời nhìn Lục Viễn gối đầu trên đùi y, “Thật đúng là cho dù anh không ở đây, trên giang hồ vẫn đều là truyền thuyết về anh.”

Không sai, mặc dù là hiện tại, tin tức về bọn họ vẫn thường xuyên được lên báo giải trí đại lục.

“Xem kịch bản mới rồi?” Lục Viễn lật quyển sách trong tay, nói.

Lục Ninh không chút để ý lên tiếng, “Có chút hứng thú, ngày mai đi thử máy.”

Trước kia khi đóng diễn viên phụ, rất nhiều lúc đạo diễn đều không cần thử vai, chỉ hướng về phía danh khí cùng diễn xuất dĩ vãng của bọn họ mà cho nhân vật, thế nhưng muốn diễn nhân vật chính lại không tránh được một cửa thử vai này, lúc trước bọn họ ở đại lục đã sớm đến địa vị không cần thử vai lập tức có thể bấm máy, nhất là kịch bản do D.A đầu tư, định ra nhân vật cho bọn họ chỉ là chuyện một câu.

Ở nước người thì phải tuân thủ quy tắc nước ngoài, thế nhưng thân là người Hoa tóc đen mắt đen, bọn họ ở Hollywood mà muốn lấy được nhân vật chính là quá khó khăn, cho nên nhân vật Lục Ninh Lục Viễn nhận gần như cơ bản vẫn quanh quẩn quanh nhân vật phụ chính.

Mà Lục Ninh đã sớm dựa vào tác phẩm kỳ huyền lớn [Tinh linh vương] giành được cúp nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của giải Oscar, xem như đuổi theo bước chân Lục Viễn, Lục Viễn lại lấy xuống một Cành Cọ Vàng.

Lúc này, thời gian trôi qua, thời gian sau khi Lục Ninh sống lại đã quá mười năm, ký ức của y cuối cùng cũng không thể dùng để chọn lựa kịch bản, thế nhưng ánh mắt y còn đó, cho nên mỗi lần cùng một chỗ chọn kịch bản với Lục Viễn, cơ bản vẫn là không có vấn đề gì.

Đặc biệt trong năm trước, Chung Du Bạch cùng Trình Thương Thuật cùng nhau đến Mỹ.

Nhìn dáng vẻ như là..... hòa hảo như lúc ban đầu, tuy rằng lấy tính cách của Chung Du Bạch cũng không nhìn ra cái gì mà yêu với chẳng không yêu, đối với hắn mà nói, cái loại từ giống như yêu này, đại khái khác người đến khiến hắn coi thường đi?

“Không đi đến điểm cao nhất, ngươi cảm thấy tiếc nuối không?” Lục Ninh đột nhiên hỏi.

Lục Viễn hí mắt lấy tay che mặt, “Tiếc nuối cái gì? Rất nhiều diễn viên cả đời cũng không đi được đến vị trí như vậy, hơn nữa, chúng ta luôn luôn đều không phải vì đạt được bao nhiêu thành tựu lớn ở trên con đường này không phải sao?”

Lục Ninh nở nụ cười, “Vậy là tốt rồi.”

Hỏi y có phải tiếc nuối hay không?

Lục Ninh tuyệt không tiếc nuối, y đời trước có lẽ giống như Lục Viễn nói vậy, tới gần bốn mươi, cho dù không bằng hiện tại, chỉ sợ một đời cũng không đạt được địa vị hiện tại, cho nên, có cái gì hay mà phải tiếc nuối chứ?

Mở laptop trước mặt ra, màn hình là ảnh của y cùng Lục Viễn ở phim trường [Cuộc chiến Phì thủy], hai người đều mặc áo thất lưng rộng, một thân tao nhã vô song, Lục Ninh đã được hóa trang tóc mai hoa râm, khuôn mặt tang thương, lại vẫn ưu nhã mê người, Lục Viễn hơi hơi mang cười, ánh mắt nhụ mộ.

“Lúc nào chúng ta đi du lịch vòng quanh trái đất đi?”

“Được a.”

Weibo của Lục Ninh cùng Lục Viễn vẫn cập nhật đứt quãng, fan biết bọn họ đi Sri Lanka, đi Panama, đi Argentina, rất nhiều ảnh chụp, xuất hiện tay, bóng dáng, cùng ngẫu nhiên là sườn mặt, lại rất ít có ảnh chụp chính diện.

Tháng 5 năm 2014, trên Weibo của Lục Ninh đăng một tấm ảnh chụp, đó là một ngôi nhà thờ nhỏ tương đối xinh đẹp, bốn phía đều là từng mảng từng mảng tulip, hiện tại vừa vặn là mùa hoa tulip, hình ảnh hoa tulip trắng nở rộ giống như áo cưới trắng trải rộng.

Lục Viễn đứng ở trước nhà thờ, quay đầu mỉm cười, vươn tay về phía Lục Ninh đang chụp ảnh.

Chỉ là một tấm ảnh chụp mà thôi, không có thêm câu chữ nào.

Lại lộ ra tràn đầy hạnh phúc.

“Nếu Viễn Viễn mặc tây trang vào, tôi gần như muốn cho rằng đây là hôn lễ của ảnh cùng Ninh Ninh.” Một fan nói trên Weibo đăng lại tấm ảnh chụp này.

“A, thật hiếm thấy, hình như đã rất lâu không nhìn thấy chính mặt bọn họ trong ảnh chụp trên Weibo rồi!”

“Đúng vậy, nhất định là lý do tâm tính, Viễn Viễn nhìn lại vẫn trẻ tuổi giống như mấy năm trước, một chút biến hóa cũng không có nha.”

“Như vậy, Ninh Ninh nhất định cũng thế.”

“Mặc kệ thế nào, bọn họ hạnh phúc là đủ rồi.”

Chỉ cần bọn họ hạnh phúc, mặc kệ ở nơi nào trên thế giới, đều được.

Chỉ cần bọn họ hạnh phúc.

Lục Ninh cảm giác rất hạnh phúc, bọn họ chuyển đến một thị trấn nhỏ tại Hà Lan, trong toàn bộ trấn này chẳng qua cũng mới một hai trăm hộ gia đình, chỉ có một bệnh viện cùng một trường tiểu học, căn bản không có người nào biết y cùng Lục Viễn, nơi nào có nông trường lavender tương đối xinh đẹp cùng đủ loại nhà thờ nhỏ đầy hoa tulip, căn nhà bọn họ ở có cái sân tràn ngập ánh mặt trời, Lục Viễn tự tay đặt một chiếc xích đu ở trong này.

Dựa vào bằng tốt nghiệp đại học Yale, Lục Viễn mở một phòng khám nhỏ trong trấn, Lục Ninh thành công tiếp nhận và thay thế vị luật sư đã tương đối lớn tuổi kia, trở thành vị luật sư duy nhất ở đây.

Khi rảnh rỗi có thể đánh đàn, có thể dạy bọn nhỏ trong trấn ca hát, bọn họ nuôi hai con mèo, còn nuôi một chú Labrador tính tình dịu ngoan.

Thời gian dài đằng đẳng, chỉ cần có người làm bạn, sinh hoạt như vậy –

Yên tĩnh, thông thả, ung dung, tốt đẹp.

Mà những ngày từng đứng thật cao nhận tất cả truy đuổi tán tụng, những sinh hoạt lấp lánh giống như ngôi sao, những nụ cười cùng nước mắt, những vất vả cùng vui sướng kia, vĩnh viễn được trân trọng cất giấu vào một góc trong ký ức.

Sau khi cao triều lần lượt nổi lên, bọn họ hưởng thụ an bình hạnh phúc như vậy.

Có lẽ một ngày nào đó bọn họ sẽ không lại thỏa mãn với dạng bình thản này, có lẽ, sẽ nghĩ muốn nhặt lại vinh quang ngày xưa.

Nhưng, đó dù sao cũng là chuyện về sau.

Bọn họ hiện giờ, chẳng qua là một bác sĩ bình thường cùng một luật sư bình thường trong một thị trấn nhỏ.

Cách đó không xa, máy xay gió chậm chậm quay, trong căn nhà hai tầng tường trắng ngói đỏ nhỏ rất có phong tình của kiến trúc Hà Lan, trên tường phòng khách ngay vị trí cầu thang bằng gỗ đi xuống tầng dưới treo một tấm ảnh chụp được phóng to, hai thanh niên mặc tây trang hơi hơi cười với màn ảnh.

Cỏ cây xanh biếc như người, chiếc xích đu nhẹ nhàng lắc lư.
Rơi xuống đất đầy ánh nắng mặt trời ấm áp nhỏ vun như vàng.
END

Bé Labrador đây
Labrado

90. Chương 90: Phiên Ngoại (1)

Tiếng nước vang ào ào, Chung Du Bạch ngẩng đầu lên, nhìn vào khuôn mặt bản thân ở trong gương.

Nói thật, cho dù đến bây giờ, Chung Du Bạch lại vẫn cảm thấy Trình Thương Thuật sẽ coi trọng mình là một chuyện rất kỳ quái.

Bất luận là yêu ma quỷ quái hay là người tu chân cũng không phải diện mạo được mỹ hóa như trong tưởng tượng của người thường, người tu chân vốn cũng là người, đẳng cấp tu chân của bọn họ còn chưa đủ để làm cho bọn họ tự mang quang sáng mỹ hóa, về phần yêu ma, lúc biến hóa kỳ thực cũng không có quá nhiều lựa chọn, tỷ như hắc, nguyên thân là một con thỏ, khi biến hóa nghĩ về dáng vẻ nhân loại, cố gắng hết khả năng cũng chỉ như vậy, yêu ma biến hóa, chỉ có cơ hội duy nhất một lần, mà khi đó, bọn họ còn chưa hiểu bao nhiêu đẹp xấu.

Lại ví như giao nhân giống như Hoàng Bích, là trời sinh sinh ra thế nào thì chính là thế đó giống như nhân loại, ngược lại là Alice có chút khác biệt, cô vốn là một con mèo thú cưng, hiểu được nhiều hơn yêu quái giống như bọn họ một chút, đáng vẻ sau khi biến hóa ngược lại cũng không tệ lắm.

Diện mạo của Chung Du Bạch, đừng nói so với Lục Ninh Lục Viễn, chính là so với bản thân Trình Thương Thuật cũng kém hơn một chút, năm đó khi biến hóa chẳng qua cũng chính là bộ dạng thư sinh văn nhược.

Quan hệ giữa người tu chân cùng yêu ma quỷ quái bọn họ khi đó còn chưa đến mức không xong như bây giờ, trong cốc Lạc Hà bên cạnh có tiểu cô nương tu tiên sống, nàng thường xuyên đến nơi hắc tu luyện xem hắc.

Tiểu cô nương kia, chính là tổ tiên Hạ Xuy.

Hắc nói với Trình Thương Thuật có từng thích người, kỳ thật không hề sai, tiểu cô nương kia quả thật là nhân loại đầu tiên mà hắc có hảo cảm, thế nhưng, cũng vốn vẹn như vậy mà thôi, sau này, tư chất nàng không tệ, vào một môn phái lớn, lại sau này, nghe nói gả cho người, cuối cùng, Chung Du Bạch chưa từng lại nghe qua tin tức của nàng.

Nhưng trí nhớ của hắc luôn luôn không kém, cho nên, khi hắc nhìn thấy Hạ Xuy mới có thể cảm thấy quen mắt.

“Tiểu Bạch.” Trình Thương Thuật xuất hiện ở trong gương, mái tóc dài của hắc rối tung, đường cong bả vai cùng xương quai xanh giống như ngọc thạch khắc liền, vô cùng đẹp mắt.

Người tu chân cũng không nặng ***, Trình Thương Thuật cũng là như thế, thế nhưng hắc lại luôn luôn thích kéo Chung Du Bạch lên giường, không vì cái gì khác, chính bởi vì chỉ có khi thấy đôi mắt Chung Du Bạch thất thần ngẩn ngui khi đắm tình, hắc mới có cảm giác hoàn toàn giữ lấy người trước mắt.

Người kia quá thông minh, tâm phòng bị thật sự quá nặng, cuộc đời này của Trình Thương Thuật tuy không phải hoàn toàn không có sóng gió, lại từ nhỏ đã là con cưng của trời thiên phú hơn người, nếu nói về chuyện muốn làm mà không làm được, thứ muốn chiếm mà không chiếm được, ngược lại đúng là cực ít, cố tình lại gặp xui mà té ngã trên người một con thỏ như thế này.

Chung Du Bạch lại không để ý đến hắc, rửa mặt xong trực tiếp ra ngoài mặc áo sơ mi vào, “Nhanh lên rồi đi, công ty còn có việc.”

Cánh tay đã vươn ra của Trình Thương Thuật chỉ có thể rút lại che trán, bất đắc dĩ thở dài nói, “Tiểu Bạch, em thật sự không muốn nói chuyện với tôi sao?”

Trở về từ thành tiên đáy biển, đã là ngày thứ chín.

Bọn họ trèo lên giường ra thì hầu như không có trò chuyện gì khác, đương nhiên, sau khi Chung Du Bạch ăn trạc yêu đan, trên người không còn luồng yêu khí dày đặc kia, cho dù lúc này đi ra ngoài cũng sẽ không có người tu chân nào lại đến tìm hấn phiền toái.

Chung Du Bạch chau mi, trên tay cũng không dừng lại, “Nói chuyện gì? Nói mười viên trạc yêu đan kia cùng kiếm quyết phá trời của người, cái nào có giá trị tương đối cao sao?” Lão tổ Trình gia cho một lọ, kỳ thực cũng chỉ có mười viên, trừ tám người bọn họ, hai viên còn lại mọi người nhất trí cho Jordanne cùng Elson, cho dù là Hùng Minh Minh có giao tình tương đối tốt với Thời Thụy Trân cũng đồng ý ý kiến này.

Trình Thương Thuật giữ chặt tay hấn, “Tiểu Bạch, tôi không muốn lừa em, quả thật trước khi đi tôi đã biết ở nơi đó có lẽ có thể bổ sung đầy đủ kiếm quyết của mình, thế nhưng, ý tưởng đi vì trạc yêu đan cũng không phải nói dối.”

Chung Du Bạch nhướn mi, “Tám yêu ma quỷ quái chúng tôi quả thật là nhờ phúc của anh mới được trạc yêu đan, điểm này chúng tôi không phủ nhận, thực lực lão tổ Trình gia kia của anh quá mạnh, cứ cho là bản thân chúng tôi tự đi vào, cũng khẳng định không đoạt được đồ, trước kia Lục Ninh Lục Viễn bọn họ đã cứu anh một lần, lần này trước khi đi, những thứ Lục Ninh đưa cho anh kia đều là đồ giữ mạng, đối với mấy người mà nói thì còn quý giá hơn trạc yêu đan nhiều, cho nên coi như thanh toán xong, còn có cái gì hay mà nói?”

“Đương nhiên là có.” Trình Thương Thuật cảm thấy rất ghen khuất, được rồi, hấn quả thật có một chút tâm tư có lẽ có thể tìm được kiếm quyết phá trời, thế nhưng, cái này căn bản không thể tính được, khẳng định nhất chính là nơi đó có trạc yêu đan, cổ tình, gia hỏa đa nghi Chung Du Bạch này lại không tin! “Tôi lấy được kiếm quyết phá trời, đã qua cửa ải lúc trước không thể đột phá, thành công tấn giai.”

Cho nên! Không cần lại bỏ não mấy cái tiết mục gì mà lợi dụng em để thăng cấp xong, sau đó vô mộng quay đi có được không! Được rồi..... tuy rằng ban đầu quả thật hấn đã nghĩ như vậy.

Ải tình khổ sở là khuyết điểm trên tâm tính, nếu dựa theo con đường của Tử Thần lão đạo mà đi, Trình Thương Thuật nhất định phải đi qua một cửa này, nhưng lão tổ Trình gia cho hấn bản kiếm quyết hoàn chỉnh, bổ sung đầy đủ bộ phận thiếu sót, có đủ bộ tâm pháp, cửa tâm tính này ngược lại trở nên không quan trọng gì.

Phải biết, cái thời đại tu chân kia của lão tổ Trình gia..... Nói thật, đó là một thời kỳ làm việc bữa bãi, động một cái là giết người, tâm ngoan thủ lạt cũng không sao, tâm tính ở thời bọn họ thật không quan trọng như vậy.

Mà hiện tại, Trình Thương Thuật rõ ràng không có biện pháp vô mộng chạy mất, bị thương nhất là, hấn thăng cấp, lại vẫn chưa hoàn toàn bắt được người trước mắt.

“Ah, chúc mừng.” Chung Du Bạch giọng điệu bình tĩnh.

Trình Thương Thuật cảm thấy sắp bị người này làm cho ghen chết!

Chung Du Bạch mở cửa đi ra ngoài, khoe miệng mới chậm rãi cong lên thành một nụ cười.

Hấn nhớ tới khi trở về từ thành tiên đáy biển, Di Thu Ý lặng lẽ nói với hấn –

“Người kiêu ngạo giống như Trình Thương Thuật, chưa lấy được người cùng tình cảm mới có thể khiến hấn càng thêm chìm sâu vào trong vũng bùn, kiếm tu đều có một ý chí không đạt được mục đích thì không bỏ qua, bọn họ cố chấp lại kiên định, a Bạch, đừng nóng vội, từ từ đến.”

Nếu nói ngay từ đầu chính là yêu, như vậy, một ngày nào đó khiến hấn yêu sâu sắc không thể quay đầu lại, thì nói cho hấn, hấn cũng đồng dạng như vậy.

Trình Thương Thuật là người thông minh, nhưng mà ở trong tình yêu, người yêu trước là người thua.

Chung Du Bạch, chỉ chậm hơn hần một bước nhỏ, nhưng cũng bởi vậy, hần mới có thể vững vàng nắm chắc thắng lợi.

**

“Chào Chung ca.” Cửa thủy tinh của D.A Ent. chậm rãi mở ra, Chung Du Bạch đi vào bên trong liền đụng phải một người mới muốn ra ngoài công tác.

Nói thật, Chung Du Bạch cũng chưa nghĩ đến hần gọi là gì, chỉ nghĩ hần là học sinh ban huấn luyện kỳ hai.

Thiếu niên trước mắt nhìn qua thì thấy tuổi còn nhỏ, diện mạo thanh tú, làn da trắng nõn, phương hướng huấn luyện của D.A hiện tại cơ bản vẫn là hướng thần tượng, kịch bản tốt thu được đều là phim thần tượng, trên cơ bản là tiếp nhận địa vị của Tinh Hoàn trước kia, nổi tiếng vì ra phim thần tượng tinh phẩm.

Trong D.A giải trí hiện tại cơ bản là đều tương đối tôn trọng Chung Du Bạch, tuy rằng có rất ít người biết, hần là một trong ba vị cổ đông lớn nhất của công ty, nhưng cũng không ảnh hưởng cái gì, bởi vì ai cũng biết hần là người đại diện kim bài trong công ty, đôi thiên vương song sinh Lục Ninh Lục Viễn trẻ tuổi nhất đại lục hiện nay chính là một tay hần nâng lên, mặc kệ người khác cho rằng đoàn đội sau lưng Lục Ninh Lục Viễn có bao nhiêu lợi hại, người trong bản thân công ty D.A lại biết, thực ra việc này đều là công lao của một mình Chung Du Bạch.

Đáng tiếc, hần hiện tại chỉ mang một nghề nhân là Hoàng Bích, những nghề nhân khác chỉ có phần hăm mộ ghen tị hận.

Chung Du Bạch chỉ gật gật đầu liền trực tiếp chạy lên tầng trên.

Thiếu niên ở lại kia nhìn bóng dáng hần, nhìn một lúc thật lâu, cho đến khi trợ lý bên cạnh nhắc nhở thì hần mới rời đi.

Đúng vậy, vào trong giới này, ai không muốn trèo lên nhanh một chút đâu, nhưng muốn trèo lên trên thì cũng phải có một cái thang mới được, ở trong D.A, lại gần như không có loại cơ hội này.

Tất cả ở nơi này đều rất có quy tắc, người ưu tú, có thực lực, có tiềm lực thì sẽ có nhiều cơ hội, bằng không thì phải nhờ vào bản thân cố gắng, bất cứ đường tắt nào trong công ty này cũng đều không đi thông.

Thiếu niên vừa mới rời đi này gọi Cận Tử Hồng, vừa đầy hai mươi tuổi, lại chỉ diễn qua nhân vật nam thứ nam ba trong hai bộ phim thần tượng, hần cảm thấy quá chậm, hần muốn nổi tiếng giống như Lục Ninh Lục Viễn nên mới vào D.A. thế nhưng hiện tại quá chậm, chậm đến hần không thể chịu đựng được.

Hần quyết định nhận lời mời của vị Lý tiên sinh kia, ít nhất, có người đồng ý cho hần một cái thang như vậy không phải sao? Cho dù cần phải trả giá một chút, cũng không có gì đáng kể.

Chung Du Bạch dừng bước trước thang máy, đúng lúc Alice đi từ trong phòng bên cạnh ra, cô mỉm cười nhìn về phía Chung Du Bạch, “Chung ca, nhìn thấy thiếu niên kia rồi?”

“Ừ.”

“Ánh mắt của anh quả nhiên rất chuẩn, kỳ thực cậu ta cũng có chút ít thiên phú đóng phim, thế nhưng quá gấp gáp, đã tâm trong mắt cũng không che đi được, rất muốn nổi tiếng.” Alice nhẹ nhàng nói.

Muốn nổi tiếng là không sai, thế nhưng thiếu niên giống như Cận Tử Hồng, nóng lòng muốn thành công thì không ngoài hai loại kết cục, một loại là sớm bẻ gãy cánh, một loại — chính là tước đi tôn nghiêm cùng xương thịt của mình mà bò lên trên, đến kết cục cuối cùng như thế nào, lại cũng không phải người bên ngoài có thể đánh giá thiệt hơn.

Có lẽ hần thấy đáng giá.

Chung Du Bạch lại nâng mi, kỳ thật, hần đã không có bao nhiêu ấn tượng với thiếu niên kia, những đứa nhóc trong ban huấn luyện của D.A hần đã gặp qua phần lớn, cũng bình phán(1) nhiều, nhưng hơn một trăm người như vậy hần làm sao có thể nhớ rõ toàn bộ.

Vừa mới cùng Cận Tử Hồng gặp thoáng qua, cũng chẳng qua là một ấn tượng “đại khái từng gặp” mà thôi.

Trí nhớ của hắn là không kém, nhưng những thứ không cần hắn nhớ trong lòng này, hắn tự nhiên sẽ không chọn nhớ.

“Sau khi Lục Ninh Lục Viễn đi, cô liền mang Vương Tân Trạch đi.”

Thiếu nữ đẹp trai Vương Tân Trạch biểu diễn lần đầu trong concert của Lục Ninh Lục Viễn này đã tương đối có danh khí trong phạm vi nhỏ, fan cũng có một ít, chỉ là muốn nói nổi tiếng lại cũng không được tính.

Alice dứt khoát lưu loát đáp: “Được.”

Thang máy dừng lại ở tầng chín, Chung Du Bạch đi đến văn phòng của hắn, xa xa ngoài cửa sổ sát đất có thể nhìn ra đến ngoại thành Thượng Hải, Chung Du Bạch mở máy tính, nghĩ nghĩ, lại vươn tay mở cặp văn kiện trước mặt.

Trang đầu tiên viết rõ ràng tên tất cả các nghệ nhân hiện đang ký hợp đồng với D.A, tổng cộng ba mươi chín người.

Chung Du Bạch rất thuận lợi lật đến tờ lý lịch của Cận Tử Hồng kia, sau đó khẽ cười lên.

“Tiểu tử, giới giải trí cũng không đơn giản như ngươi tưởng tượng, muốn chạy? Vẫn là để cho ta tới dạy ngươi một chút quy củ trong giới này đi! Coi như là — một lớp học cuối cùng mà D.A chúng ta dạy cho ngươi!”

D.A bọn họ là không có quy tắc ngầm, lại không có nghĩa, bọn họ chính là một người tốt âm áp thiện lương khiêm nhường.

Kể xem thường bọn họ, từ bắt đầu cho tới bây giờ, chung quy đều phải trả một cái giá.

Bởi vì bọn họ là D.A, Dark Alliance, Liên minh Bóng tối.

91. Chương 91: Phiên Ngoại (2)

Cúp điện thoại của luật sư, Chung Du Bạch xem xong công văn gần nhất mới coi như nhẹ nhàng thở ra.

Luật sư riêng của D.A cũng không phải là người bình thường, thế nhưng so với bọn họ thì lại bình thường hơn một chút, trong cơ thể vị này có huyết mạch yêu quái, lại đại khái vẫn có thể coi như là nhân loại, yêu khí trên người cực kỳ nhạt, ảnh hưởng huyết mạch mang lại cho cô chỉ là tinh lực cùng thể lực mạnh hơn người bình thường một chút, còn có chính là, tình yêu với ban đêm vượt xa ban ngày – yêu quái tổ tiên của cô là động vật hoạt động về đêm.

Văn phòng của Chung Du Bạch có một ti vi Lcd treo tường, kỳ thật gần đây hắn đã không bận rộn như đoạn thời gian trước đó, vì thế, hắn nghĩ nghĩ liền thuận tay mở ti vi, đây cũng là sắp xếp mà công ty giải trí bình thường đều có, vạn nhất có xảy ra tin tức không kịp trở tay gì thì cũng có thể nhìn thấy trước tiên.

Hình ảnh vừa phát Chung Du Bạch liền ngẩn ra, bởi vì trùng hợp vừa vặn là đang chiếu lại chương trình tuyển tú mà Hoàng Bích tham gia kia.

Còn chưa tới lúc Hoàng Bích lên sân khấu, hiện tại đang là một tuyển thủ nữ biểu diễn, toàn bộ bốn vị đạo sư quay lưng về phía sân khấu, đây là đặc sắc của tiết mục tuyển tú này, cũng bởi vậy mà khiến tiết mục tuyển tú đơn thuần bình phán thanh âm của ca sĩ này lập tức nổi tiếng đại lục, nhưng mà tiếc là vị tuyển thủ nữ này không thắng được đạo sư xoay người.

Chưa xem được mấy phút đã đến lượt Hoàng Bích.

Hoàng Bích khi đó vẫn chỉ là ca sĩ có chút ít danh khí trong một cái vòng nhỏ hẹp, dù sao đã từng biểu diễn ca khúc chủ đề của một bộ phim lớn như [Kiếm tiên].

Cho nên khi hắn lên sân khấu, khán giả phía dưới gần như đều không biết hắn, nhưng bọn họ lại vẫn hoan hô cho Hoàng Bích, làm cho bốn vị đạo sư nhìn nhau, đáng vẻ có chút mờ mịt, kiểu thiết lập chỉ nghe âm thanh không nhìn thấy người này mới là chỗ đặc biệt của tiết mục tuyển tú này.

Mà nguyên nhân khán giả hoan hô chỉ là vì, so với những tuyển thủ diện mạo phổ thông lúc trước, Hoàng Bích trong những người này, thật sự được cho là diện mạo thượng thừa, hơn nữa hần mặc sơ mi trắng đơn giản, phối với quần bò xanh nhạt cùng một đôi giày da trâu cổ thấp, không cố ý ăn mặc không hợp thời, ngược lại một thân nhẹ nhàng thoải mái còn khá thời trang lên sân khấu, tương đối phù hợp với khí chất thanh tú sạch sẽ của hần.

Cho nên, bọn họ vỗ tay là cho vẻ đẹp của Hoàng Bích, đương nhiên, còn có vài phần là cổ vũ.

Đừng nói là Chung Du Bạch cực kỳ quen thuộc Hoàng Bích, chỉ là khán giả bình thường cũng có thể nhìn ra tiểu tử này đang căng thẳng.

Giao nhân trời sinh ôn hòa, lại cũng không phải chủng tộc thích ứng với việc đứng dưới ánh đèn, bọn họ từng sinh hoạt dưới đáy biển tối tăm, tuy Hoàng Bích đã biến hóa, thể nhưng tính cách lại không thể thay đổi ngay được.

Chung Du Bạch biết Hoàng Bích hát cái gì, trên thực tế, ngày ghi tiết mục này hần cũng ở hiện trường cùng Hoàng Bích, thể nhưng nhìn qua hiện trường cùng ti vi, lại có vẻ không giống nhau.

Ngọn đèn chiếu lên người Hoàng Bích, hần cầm micro, trước khi nhạc đệm bắt đầu, liền hát ra âm đầu tiên.

Lần này hần hát, là [Phiêu diêu], ca khúc này gần như chưa từng xuất hiện trong các tuyển thủ, bởi vì nữ ca sĩ hát bài này vốn là một diễn viên, bài hát này hát bình bình thản thản, lên xuống rất nhỏ, khó khăn cũng không cao, nhưng đặc biệt thích hợp âm sắc trong trầm thấp mang theo khàn khàn của vị hát ban đầu, nghe vào tai đặc biệt xinh đẹp, trong thản nhiên mang theo hơi buồn bã.

Hoàng Bích bỏ một đoạn nhạc vào trước bài hát này, không có lời hát.

Trên thực tế, đây là [Giao nhân ca].

Hoàng Bích không phải trạng thái giao nhân hát [Giao nhân ca] là không có hiệu quả bất lợi gì, nhưng nếu hóa thành giao nhân, đây sẽ là một làn điệu có thể mê hoặc tâm trí con người, mà lúc này Hoàng Bích hát lên, tuy rằng không có loại sức mạnh mê hoặc con người như vậy, lại vẫn tuyệt đẹp đến giống như không giống ca khúc của nhân gian.

Giao nhân là chủng tộc trời sinh giỏi ca hát, hơn nữa cổ họng của bọn họ cũng khác người thường, bất luận là âm thanh hay làn điệu, đều rất bắt người.

Là loại âm sắc gần như có thể lập tức chạm vào tâm linh con người.

Nếu nói năm đó Lục Ninh Lục Viễn là dựa vào năng lực live mạnh mẽ, khí tràng của bọn họ đủ để điều khiển bất cứ sân khấu nào, mặc kệ là bài hát nào đến trên tay bọn họ cũng luôn có thể hát ra một loại cảm giác đặc biệt, như vậy Hoàng Bích lại thuần túy dựa vào ưu thế bẩm sinh của hần, âm sắc của hần rất không giống những người khác, gần như là xuất chúng đến mức nhân loại không thể phục chế.

Không đợi Hoàng Bích chính thức bắt đầu hát, bốn vị đạo sư đã quay người lại, mà khi bọn họ nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn thanh tú của Hoàng Bích, nhất thời đều nở nụ cười.

Có tư chất xuất sắc như vậy, diện mạo lại không tầm thường, bọn họ gần như có thể đoán được người này nhất định có thể nổi tiếng.

Vì thế, đợi đến khi nhạc đệm bắt đầu, bọn họ cứ như vậy nhìn Hoàng Bích hát, mà, loại trạng thái này sẽ chỉ làm Hoàng Bích càng căng thẳng.

Chung Du Bạch có hứng thú nhìn, quả nhiên, toàn thân Hoàng Bích đều cứng ngắc, ánh mắt cũng không biết nhìn chỗ nào mới được.

Lời hát của ca khúc [Phiêu diêu] này vốn rất đơn giản, trên thực tế, đây cũng là một trong những nguyên nhân Chung Du Bạch chọn ca khúc này cho Hoàng Bích –

Hần quá căng thẳng, Chung Du Bạch sợ hần quên lời.

Quả nhiên, bài hát cũng không có bao nhiêu câu hát này được Hoàng Bích hát thật sự không tẻ, so với người hát đầu tiên, hẳn hát lại càng thêm linh hoạt kỳ ảo sạch sẽ, làm cho từ trong tiếng hát lại lộ ra vài phần thê lương.

Nếu người hát trước nói tình yêu, Hoàng Bích lại hát ra thê lương nhẹ nhàng vô định.

Hắn nay, cũng là cỏ dại không có rễ, phiêu diêu không chỗ nương tựa, nhà của hắn, người thân của hắn, đều đã không còn.

Một ca khúc hát xong, hầu như tất cả mọi người đều đứng lên vỗ tay.

Bởi vì rất dễ nghe.

Đây chính là ưu thế cổ hợm trời sinh.

Chung Du Bạch đã sớm cảm thấy Hoàng Bích nổi tiếng chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian, xem, hiện tại không phải sao? Tiết mục tuyển tú này nổi, Hoàng Bích cũng nổi.

Thế nhưng khiến Chung Du Bạch cảm thấy ưu thương chính là... hai tên nổi nhất trong tay hắn, lập tức muốn chạy!

Gần đây Lục Ninh Lục Viễn đã tự xử lý thủ tục liên quan cho Elson cùng Jordanne, hiện tại hai nhóc hồn huyết này ăn trạc yêu đan, lại có vòng chân Mithril ức chế năng lượng tiêu cực, cho dù có chạy vào trong địa giới phương Tây, cũng không có mấy người có thể phát hiện manh mối gì về huyết thống của hai nhóc, cho nên hai hồn huyết càng lớn càng có thể gây chuyện mà chỉ có anh em Lục Ninh Lục Viễn có thể áp chế được này, chỉ có thể để cho bọn họ đóng gói mang đi.

Chung Du Bạch thở dài, quyết định đi loanh quanh đến chỗ ban huấn luyện, kết quả vừa đi tới cửa đã bị Trình Thương Thuật chặn lại.

“Tiểu Bạch, em từng đến thung lũng Colorado chưa?”

Chung Du Bạch nâng mi.

Rạn san hô Great Barrier ở Australia thì sao?”

Chung Du Bạch đại khái biết hắn muốn nói cái gì.

“Las Vegas? Dãy Rocky ở Canada, đá Ayers ở châu Úc, di tích cổ Chichen Itza ở Mexico, di chỉ Machu Picchu ở Peru, thác Niagara, thành cổ Petra, còn có thành phố của các kênh đào Venice, Alaska băng tuyết.....”

“Cho nên?”

“A Ninh cùng A Viễn muốn đi, bởi vì bọn họ biết sinh mệnh bọn họ có những thứ càng đáng giá quý trọng, bọn họ không muốn lãng phí những thời gian tốt đẹp này.”

Chung Du Bạch ngược lại thật không nghĩ tới Trình Thương Thuật sẽ nói ra những lời này, hắn biết Trình Thương Thuật đã sớm qua thời kỳ rèn luyện, trước kia hắn vì rèn luyện tâm tính mà đến rất nhiều góc ngách trên thế giới, thế nhưng hiện tại, hắn càng phải làm là bế quan tu luyện, không thấy những đệ tử trẻ tuổi của Chiêu Minh kiếm phái kia mỗi ngày đều như hổ rình mồi mà nhìn bọn họ chằm chằm, còn kém đi lên mảng Chung Du Bạch một tiếng “họa thủy” sao.

Nhưng trời đất chứng giám, Chung Du Bạch tự thấy hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì với bốn chữ “hồng nhan họa thủy” này.

“Những nơi đó tôi đều đã đi qua, khi đó là một người đi, trời đất rộng lớn vượt quá tưởng tượng của chúng ta, hiện tại, tôi muốn đi cùng em, bên cạnh có người khác, phong cảnh tự nhiên cũng sẽ khác.....”

Chung Du Bạch đột nhiên hỏi: “Ai dạy anh?” Lời này hiển nhiên không giống như có thể xuất phát từ miệng cái đồ giống như Trình Thương Thuật này a!

“..... Trương Ngôn Thắng.....”

Điệp yêu Trương Ngôn Thắng xuất thân Hợp Hoan tông, bình thường trầm mặc ít lời, một khi mở miệng độc miệng bậy bạ mọi thứ, có thể ghen chết người –

Đồng thời, quả nhiên cũng là cao thủ yêu đương.....

Loại thuộc tính này, hẳn là gọi muện tao đi?

Nếu nói phương diện yêu đương, vị này mới là cao thủ thâm tàng bất lậu chân chính.

Đã hỏi ra, Chung Du Bạch ngược lại nở nụ cười, “Đi cùng với tôi?”

“Ừ.” Trình Thương Thuật thành thành thật thật gật đầu.

Rõ ràng những nơi đó hẳn đều đã đi qua, nhưng không biết vì sao, nghĩ tới có thể cùng đi với Chung Du Bạch, hẳn bỗng nhiên lại một lần nữa tràn ngập chờ mong với những nơi với hẳn mà nói là đã không có cảm giác thần bí nữa.

Hắn muốn đi cùng Chung Du Bạch.

Chung Du Bạch lại nhìn hắn, “Không được.”

Ánh mắt Trình Thương Thuật lập tức ảm đạm xuống, giống như là một con chó to bị vứt bỏ, lấy diện mạo khí chất như hắn mà nói, quả thực là tràn ngập cảm giác không thích hợp.

“Ít nhất hiện tại không được.”

“Hiện tại?”

“Ừ, bây giờ còn chưa được, tôi còn cần vài năm.” Thanh âm Chung Du Bạch rất cuộc nhu hòa, “Anh đồng ý –

“Được, tôi chờ em!” Trình Thương Thuật nói đặc biệt nhanh, đối với người tu chân mà nói, thời gian vài năm thì có tính là cái gì?

Hơn nữa, hắn còn có vẻ đặc biệt sợ Chung Du Bạch đổi ý.

Khụ, nếu Chung Du Bạch muốn đổi ý mà nói..... Hiện tại hắn nói cũng vô dụng đúng không?

Nhưng Trình Thương Thuật lại biết, Chung Du Bạch này, tuy rằng âm hiểm giả dối, rất giỏi lừa người, thế nhưng, chỉ cần là chuyện hắn chân chính đồng ý, là tuyệt đối sẽ không đổi ý.

Con thỏ này, nhìn thì hung dữ, nhưng chỉ cần là người hắn đã tiếp nhận, hắn lại sẽ chỉ lộ ra một mặt mềm mại.

Chỉ cần được hắn coi là người một nhà –

Giống như Lục Ninh Lục Viễn, cho dù nhìn thì như đang bóc lột, nhưng từ đầu đến cuối, hắn vẫn tôn trọng ý kiến của bọn họ, hơn nữa cam tâm tình nguyện thay bọn họ hộ giá hộ tống một đường.

Chung Du Bạch thân là một yêu quái, luôn luôn giả dối kiên cường, gần như không giống một con thỏ.

Chỉ là, Trình Thương Thuật biết, nội tâm người này, mềm mại đến đòi mạng.

Ôn nhu đến đáng yêu.

Cho nên, hắn thương hắn.

Càng hiểu, càng ngưỡng mộ.

Yêu, hơn nữa tôn trọng.

Không liên quan thân phận, là yêu cũng được, là người cũng thế.

Chỉ là hắn, Chung Du Bạch.

Phiêu diêu

cuối cùng thì hai anh cũng hòa giải vs nhau rồi, có lẽ sau này sẽ ko có chuyện gì nữa đâu ha ^^

Ảnh minh họa cho những địa điểm mà a Trình liệt kê ra này

Thung lũng Colorado

thung lũng colorado

Rạn san hô Great Barrier

greatbarrierreef-underwater-835567613 water-coral-underwater-coral-reef-under-water-underwater-world-fresh-new-hd-wallpaper-underwater-1812277528 YwryPqdV

Las Vegas

Crazy Streets of Las Vegas

Dãy Rocky

rocky-mountains

Đá Ayers

ayer

Di tích Chichen Itza

mexico

Di tích Machu Picchu

MachuPicchu

Thác Niagara

niagara (1)niagara

Thành cổ Petra

thành

Thành phố Venice

venice

Alaska

09.shishaldin-CBKFRD-crop-1680×1050

92. Chương 92: Phiên Ngoại (3)

Người ngoại hình đẹp đến chỗ nào cũng là mục đích thu hút ánh mắt người khác, chỉ là khuôn mặt tây hóa rõ ràng như Jordanne cùng Elson, so với ở Trung Quốc, bọn nhóc theo Lục Ninh Lục Viễn đến Mỹ ngược lại tốt hơn một chút, ít nhất sẽ không lại dẫn đến chuyện vậy xem.

Bọn nhóc vốn đã biết tiếng Anh, tuy rằng còn mang theo chút ít giọng London, thế nhưng ở trong ngôi trường tiểu học mới này, những đứa trẻ khác chỉ coi đôi song sinh này là bạn học mới đến từ nước Anh, bắt luận là màu tóc hay màu mắt, ở trong này, hai nhóc đều không phải ngoại tộc gì, nhưng luận trình độ đẹp mắt, hai nhóc lại vẫn cứ nổi bật.

Lục Ninh cùng Lục Viễn đang học ở Yale, hai nhóc thì học trường tiểu học tư nhân cùng thành phố, buổi tối hai người sẽ đón Jordanne cùng Elson về phòng trọ bọn họ thuê ở phụ cận, sinh hoạt bình tĩnh bất ngờ.

Jordanne cùng Elson không phải trẻ con bình thường, chúng trưởng thành hơn nhân loại rất nhiều, nhưng lại vẫn chỉ là trẻ con. Bởi vì có trạc yêu đan, cho dù là người sói hoặc quỷ hút máu đứng trước mặt chúng thì cũng không thể nào phát hiện ra hai đứa trẻ này là hỗn huyết giữa quỷ hút máu cùng người sói.

Trạc yêu đan chính là linh dược phương Đông thần kỳ như vậy, ví như người sói hay quỷ hút máu các loại, có nghĩ thể nào cũng không rõ, vì sao thân là người sói hoặc quỷ hút máu, trên người lại không có nửa điểm khí tức bóng tối.

Vài năm sống cùng Lục Ninh Lục Viễn này, hai nhóc trưởng thành càng nhanh hơn mấy năm trước, Lục Ninh đối nhân xử thế rõ ràng, lại hiểu chuyện đời, Jordanne cùng Elson cũng không tương giương như trước đây nữa, biết thu liễm tính tình, Lục Viễn lại dạy hai nhóc cái khác.

Thân là hỗn huyết người sói cùng quỷ hút máu, hai đứa cũng có trí nhớ từ nhỏ, thế nhưng chung quy lại vẫn chỉ có nửa dòng máu, ví như một số truyền thừa của huyết tộc thì kém xa Lục Viễn, có một số thứ Lục Viễn trời sinh đã biết, mà Elson cùng Jordanne lại phải học.

“Hai đứa phải biết, chúng ta muốn tìm một cuộc sống là dạng con mèo gì,” Lục Viễn mang theo hai đứa bé đi ở trong bóng tối, Lục Ninh ở bên cạnh mỉm cười lắng nghe, “Bất luận là huyết tộc chúng ta hay người sói, trên thực tế đều không chân chính là ‘người’, cho nên, không cần cố ý khát vọng trong đáy lòng, loại áp chế khát vọng này đối với hai đứa là không có lợi, ngược lại sẽ khiến cho có một ngày bộc phát ra trở nên không thể tự điều khiển được.”

Elson cùng Jordanne đều gật gật đầu.

“Người bình thường, chúng ta không nên đụng vào, nhưng vẫn luôn luôn có những kẻ phân ly với người bình thường, trên người bọn chúng có mùi máu tanh mà chúng ta quen thuộc, những kẻ này mới có thể khiến cho phiền toái sau khi chúng ta sẵn bản trở nên nhỏ nhất.” Lục Viễn tiếp tục nói.

Lục Ninh lại cười ra tiếng, “Được rồi, nói cao thâm như vậy, người gửi được ra sao?” Y sờ sờ đầu Elson, “Chú đã hỏi chú Chung của hai đứa một tài khoản, hai đứa có thể lên diễn đàn đặc thù của Âu Mỹ bên này.”

“Diễn đàn đặc thù.” Jordanne đã sắp lên trung học cũng không xa lạ gì với internet, “Là chỉ – diễn đàn mà người sói cùng huyết tộc bọn họ dùng sao?”

“Không, là diễn đàn của giáo hội.” Lục Ninh lại lắc đầu, “Diễn đàn của giáo hội, chỉ có giáo chúng trung tâm chân chính thành kính mới có thể lên, trong đó có một phần mở theo dạng quyền hạn, những thứ bên trong cũng không tốt đẹp giống như trong tưởng tượng của những giáo chúng kia, muốn dùng giáo lý để tinh lọc những tội phạm giết người tay đầy máu tanh kia? Quả thật rất đáng cười, còn không chân thực bằng giao cho cảnh sát.”

“Trong lòng những người thuộc giáo hội kia, chỉ cần thờ phụng Thượng Đế, Thượng Đế liền sẽ cứu thực bọn họ nha.” Lục Viễn cũng cười nhạo với cái này.

Mà hai thiếu niên nho nhỏ, chính là ở trong loại giáo dục này, chậm rãi lớn lên.

Thẳng đến khi Lục Ninh Lục Viễn tốt nghiệp Yale, đi du lịch vòng quanh thế giới, không có chỗ ở ổn định, Elson cùng Jordanne vô cùng to gan mà bước vào một – trường học giáo hội.

Không sai, thân là hỗn huyết người sói cùng quỷ hút máu, hai đứa nhóc đến trường học giáo hội mà thể lực bóng tối tuyệt đối không dám tiếp cận!

So với trường công lập hoặc tư thục bình thường, trường học do giáo hội quản lý nghiêm khắc hơn rất nhiều, hai đứa nhỏ từ giữa năm học đầu tiên đã phải trọ ở trường, quản lý thống nhất hóa, hơn nữa trường học ở nơi rời xa thành thị, cũng không phải Lục Ninh Lục Viễn không có tiền, trên thực tế, hiện tại bọn họ không thiếu nhất chính là tiền, có thể để Elson cùng Jordanne đến trường tư thục tốt nhất, thế nhưng đến trường giáo hội lại chính là do bọn nhóc tự lựa chọn.

“Lên diễn đàn của những người đó, phát hiện rất thú vị a!” Đây là Elson trả lời.

Jordanne mỉm cười nói, “Ah, nghe nói người sói cùng quỷ hút máu cơ bản là sẽ không đến gần những nơi có giáo hội, dù sao hiện tại chúng con không sợ thánh giá nước thánh linh tinh, không phải rất thích hợp đi nhìn trộm một chút sao?”

Nói trắng ra, chẳng qua là tò mò với “doanh trại quân địch” mà thôi, dù là Lục Viễn cũng có chút tò mò với trường học giáo hội.

Phần lớn người Mỹ đều có tín ngưỡng, trường học giáo hội tự nhiên cũng không thiếu, tài khoản Chung Du Bạch cho rất ra sức, bọn nhóc vẫn mai phục ở trong diễn đàn bí mật của giáo hội kia, sau đó lựa chọn một trường học mà thể lực giáo hội tập trung nhất – nơi đó là doanh trại giáo hội bồi dưỡng tinh anh dự bị.

Đồng dạng, cực kỳ khó vào.

Thế nhưng, cho dù kỳ thi nhập học có khó hơn nữa, đối với Elson và Jordanne mà nói, cũng sẽ không rất khó khăn, chẳng sợ có một nửa nội dung dự thi đều là thần học, còn có một số vấn đề mang tính chủ quan về giáo hội, lại không không khó ngã được hai đứa nhỏ, sau đó, hai nhóc liền lấy thành tích cao nhất năm đó đi vào trường học tương đối khó vào này.

Từ trung học cho đến đại học, Elson cùng Jordanne học từng bước từng bước, vẫn lấy thành tích nổi trội xuất sắc nhất năm mà học lên, hơn nữa còn là trường học giáo hội tốt nhất –

Bảy năm sau, Elson cùng Jordanne trở thành trẻ tuổi anh tuấn, tiền đồ bừng sáng – cha xứ tiên sinh.

Quả thực phí của trời có được hay không!

..... Phải biết, cha xứ là không thể kết hôn.

Khi Lục Ninh biết chuyện này, sự tình đã trở thành kết cục đã định, y nghiêm mặt nhìn về phía Elson đã cao bằng y, “Hai đứa rốt cuộc là đang nghĩ cái gì?”

Thân là người sói quỷ hút máu vân vân, chạy đi làm cha xứ?

Đây không phải nói đùa sao!

Elson nghiêm trang nói, “Dù sao, chúng con cũng không thể làm cha xứ rất lâu.”

.....

.....

Không sai, bọn họ cũng giống như Lục Ninh Lục Viễn, bởi vì huyết thống quỷ hút máu, một khi trưởng thành thì sẽ không già đi, nếu là người sói thuần túy, sinh mệnh sẽ chỉ càng lâu dài hơn so với người bình thường mà thôi, cũng đã từng có người sói sống mấy trăm năm, nhưng cuối cùng thì vẫn là sẽ già vẫn sẽ chết, chỉ có huyết tộc, không già không chết, vĩnh sinh bất diệt.

Cho dù chỉ có một nửa huyết thống huyết tộc, Elson cùng Jordanne lại cũng di truyền điểm này.

Vì thế, Lục Ninh Lục Viễn cũng chỉ có thể tùy ý này hai đứa bé này tiếp tục hồ nháo.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh của nhà thờ chiếu xuống, một đám thiếu nữ trẻ tuổi đi vào, hôm nay là ngày đi lễ.

“Không biết cha Jordanne có ở hay không.” Một thiếu nữ có mái tóc dài màu vàng nhạt kiễ chân nói.

Một thiếu nữ khác theo cha mẹ đến nghe giảng, đôi mắt sáng ngời, “Nhất định có, cha Jordanne luôn luôn thành tín nhất, buổi lễ hôm nay khẳng định là ngài chủ trì.”

Vài thiếu nữ bên cạnh các cô lập tức lộ ra vẻ mặt hướng tới.

Những thiếu nữ trẻ tuổi này đều ở trong xứ này, mà cha xứ trước của giáo đường này đã quá lớn tuổi, đã không còn quản việc nữa, vị cha xứ mới đến chưa được hai tháng này, lại đã triệt để “bắt được” tâm của các cô.

Jordanne mặc áo cha xứ màu đen đi ra, các cô thậm chí không nhìn xuống mà phát ra một tiếng hoan hô nho nhỏ.

Không thể không nói, nam tử đáng người đẹp mặc loại áo cha xứ hợp thân này sẽ có vẻ càng thêm hấp dẫn, mái tóc màu bạch kim của Jordanne hơi dài, mềm mại rối tung trên vai, một đôi mắt màu đen dịu dàng thâm thiết, lúc nhìn qua đặc biệt mê người, trên tay hẩn cầm một quyển [Thánh Kinh], khoe miệng mang theo cười nhẹ, anh tuấn đến khiến người hoa mắt.

Cũng khó trách những thiếu nữ trẻ tuổi này mê luyến hẩn như vậy, cho dù là những nữ nhân khác chỉ đến nghe giảng đạo cũng không nhìn được mà tán thưởng trong lòng.

Jordanne tuổi còn trẻ cũng đã là người chủ sự tại nhà thờ này, mà Elson thì ở nhà thờ trong thành thị bên cạnh, bọn họ nay là ngôi sao mới sáng rực trong giáo hội.

Lục Viễn ngồi ở trên ghế, không nói gì nhìn Jordanne đầy mặt thành kính bắt đầu giảng đạo.

..... Mẹ nó này rất không thích hợp có được không?

Diễn xuất này không hề kém hơn hẳn cùng a Ninh a.

Không có ai rõ ràng hơn hẳn cùng a Ninh, thuộc tính của Jordanne cùng Elson đã định trước làm cho hai đứa trẻ không có khả năng tin ngưỡng Cơ Đốc giáo hay Thiên Chúa giáo cái gì, bởi vì bất luận là [Thánh Kinh] hay là bất cứ bộ sách thần học nào khác, đều không thể có nội dung khoan dung tha thứ chủng tộc bóng tối như người sói, huyết tộc hay phù thủy vân vân, ở nước ngoài, thái độ của giáo hội đối với thế lực bóng tối lại càng cực đoan không để lại đường sống hơn người tu chân đối với yêu ma ở đại lục.

Thế nhưng, Jordanne cùng Elson lại có thể có dáng vẻ “thành kính” như vậy, chỉ có nhìn kỹ mới có thể phát hiện ánh mắt hai đứa vẫn bình tĩnh vô ba như vậy.

Lục Viễn nhíu mày, chung quy cái gì cũng không nói, xoay người ra khỏi nhà thờ.

Kia cái gì — hẳn cảm thấy, Elson cùng Jordanne, vẫn là trưởng thành lệch lạc.

Thế nhưng, đây tuyệt đối không phải lỗi của hẳn cùng a Ninh!

Chẳng qua, mặc kệ hai đứa nhỏ nghĩ như thế nào, làm cha xứ cũng được, không làm cũng không sao, chỉ cần bọn nhỏ nguyện ý, hẳn cùng a Ninh luôn có thể bảo vệ hai đứa nhỏ chu toàn.

Bọn họ bây giờ, có đủ sức mạnh, đi bảo vệ người bọn họ muốn bảo vệ.

Cách đó không xa, Lục Ninh từ trong ánh nắng đi tới.

“Elson thế nào?”

“Dáng vẻ rất khỏe mạnh.” Lục Ninh chỉ có thể nói.

Sau đó hai người song song đối diện, cùng nhau thở dài, sau đó lại đều nở nụ cười.

“Chỉ cần hai đứa nhỏ cảm thấy tốt.”

“Ừ.”

Nhà thờ phía sau truyền đến tiếng hát thánh ca, Lục Ninh Lục Viễn vẫn trẻ tuổi tuần mỹ giống như nhiều năm trước sóng vai mà đi.

Thời gian trôi qua.

Vẫn giống năm xưa không chỉ có dung mạo, còn có thân mật giữa hai khuôn mặt.

Khuôn mặt Lục Ninh càng thêm ôn hòa, Lục Viễn cũng mài đi vào phần sắc bén.

Mặc kệ là tế thủy trường lưu hay là vừa gặp đã yêu, bọn họ đạt được điều bọn họ muốn, tự nhiên cũng hy vọng tất cả những người bên cạnh đều có thể – hạnh phúc mỹ mãn.

Toàn Văn Hoàn

Tác giả có lời muốn nói:..... hai hùng hài tử Elson cùng Jordanne này là nhất định sẽ hạnh phúc!

Vì thế..... Đi làm cha xứ trước đi ha ha

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-ma-quy-cu-tinh>